

เงศาวดารจีน

เรื่อง

ไซอิ๋ว เล่ม ๒

หนังสือ

ไซคีค

เล่ม ๒

พิมพ์ครั้งที่ ๓

๑๐๐๐ เล่ม

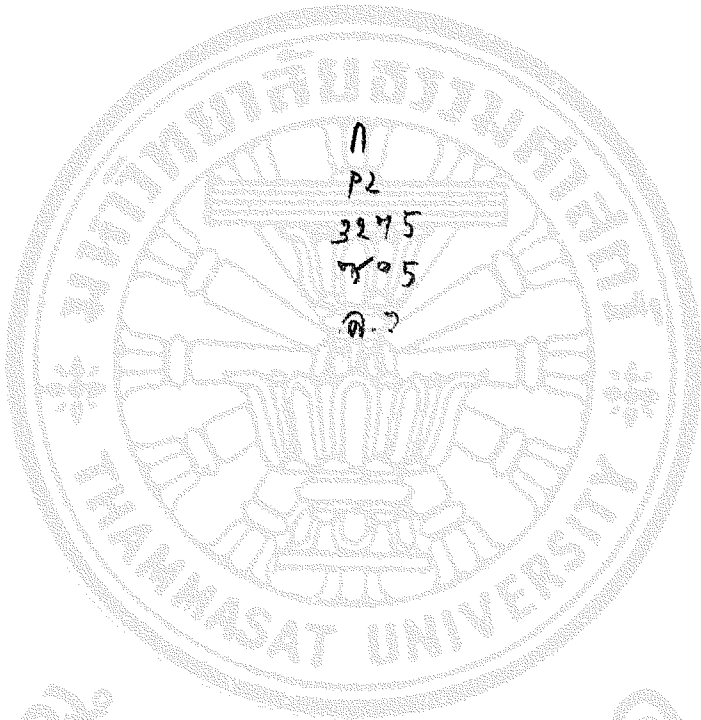
ราคาเล่มละ ๖ บาท

มีกรรมสิทธิ์ ตาม พระราชบัญญัติ

รัตนโกสินทรศก ๑๒๖

โรงพิมพ์ ไต้กนกพิพรรฒนากร

ถนนราชบพิธ กรุงเทพฯ

สำนักหอสมุด
55617

คำนำ

เนื้อความตามลำดับเรื่องในไซอิ๋วเล่ม ๒ นี้ ดำเนินวจนเบง
ต้นตั้งแต่ไปยก่ายหลงกลพระโพธิสัตว์ โดยเหตุไปยก่ายเป็นผู้หนา
แต่หนักอยู่ในเรื่องกามคุณตามนิสัยของไปยก่าย
ที่สุกความในเล่ม ๒ นี้ไปหมดเพียงหึ่งเจ็ยรบแก่นางต๋อซัวซึ่ง
เป็นภรรยาของงุ่มอ๋ออง ตามนิทานในท้องเรื่องของเล่ม ๒ นี้มีรูป
ภาพ ๒๔ รูป ประจำตามชุด เพื่อให้ท่านผู้อ่านผู้ฟัง เมื่อทราบ
เรื่องแล้วจะได้เห็นรูปด้วย
แต่ลักษณะแต่กิริยาของรูปภาพ คงแสดงให้ผู้เห็นถ้อเอา
ความได้ว่า ผู้เรียงความเรื่องไซอิ๋วได้แต่โบราณนั้นเป็นจีนแท้ เพราะ
ฉนน ที่สุดแต่ชนพระนามของพระดัมมาดัมพุทธเจ้า แต่พระอะระ
หันต์ หรือพระโพธิสัตว์ แต่ชฎินดาวบศ่นักบวชนักบุญ จึงมีสำเนียง
เป็นภาษาจีนไปทั้งสิ้น ที่สุดจนชนวัดวาอารามแม่หน้าภูเขาก็พลอยหมุ่น
ความมีกิริยาแต่ชื่อเสียงเป็นภาษาจีนไปทั้งสิ้นด้วย จึงกระทำให้
ผู้เรียงภาษาไทยในฉนน รู้สึกได้ในความจริงแต่ความเท็จทุกประการ
แต่จะอย่างไรก็ดี คงเกี่ยวหนักในเรื่องพระพุทธรูปสำเนา เพราะฉนน
ถ้าเข้าที่ยากแต่ชัดของในที่สำคัญด้วยประการใด ๆ คราวไร เทพยดา
มาร พรหม หรือใคร ๆ ที่มีอำนาจแต่บุญฤทธิ์ ก็ต้องช่วยเป็นธุระให้
สำเร็จตลอดไปได้ทุก ๆ ครั้ง โดยอำนาจที่พระถังซัมจั๋งแด่หึ่งเจ็ย
กระทำ การเพื่อประโยชน์จะแม่พระพุทธรูปสำเนาในทิศตะวันออก พาให้ท่าน
ผู้มีปัญญาเกิดศรัทธาเลื่อมใสถึงขั้นอีกส่วนหนึ่ง

แจ้ง ความ

แจ้ง ความ หนังสือ เชื้อชาติ ข้าพเจ้า พิมพ์ ขึ้นใหม่ ใน คราวนี้ ข้าพเจ้า
พิมพ์ ขึ้น ไม่ สู้ มากนัก เพราะ ประสงค์ จะ ให้ แลว เร็ว ด้วย ได้ ทราบ ว่า หนังสือ
เรื่อง นม ผู้ ประสงค์ จะ ต้อง การ อ่าน พัง มาก ด้วยกัน บัด นี้ เกรง ว่า จะ
พิมพ์ ขึ้น น้อย เกิน ไป ลัก หน้อย เมื่อ จำหน่าย หมด แล้ว จึง จะ พิมพ์ เพิ่ม
เติม ขึ้น อีก เพราะ ฉนั้น ท่าน ผู้ หนึ่ง ผู้ ไต จะ ต้อง การ หนังสือ เรื่อง นี้ อ่าน
เร็ว ๆ ก็ ขอ ให้ รับ มา ขอ ไป แล้ว ข้าพเจ้า จะ ได้ พิมพ์ เติม ๓ ต่อ ไป
เพราะ กว่า ที่ ข้าพเจ้า จะ ได้ จัด พิมพ์ เพิ่ม เติม ขึ้น อีก ใน ครั้ง หลัง ต่อ ไป
ให้ แลว บริบูรณ์ ได้ ก็ ยัง จะ เป็น เวลา ที่ ต้อง คอย นาน ชยู่
หรือ ถ้า ท่าน ผู้ ไต จะ ประสงค์ ให้ ทำ ปกงาม ๆ สำหรับ จัด ขึ้น ตู
ห้อง สุมุค ให้ โอ โถง หรือ จะ พิมพ์ แบบ พอม ต่าง ๆ แดไป เสรี จัก ได้
ข้าพเจ้า จะ รับ ทำ ให้ ท่าน ได้ ตาม ความ ประสงค์ ทุก อย่าง โดย คิด ราคา
ก็ ไม่ สู้ แพง นัก แต่ พอ ส้มควร เท่านั้น

โรง พิมพ์ ไส่ภณ พิศร วัฒนนาคร ตำบล ถนน ราชบพิช กรุงเทพฯ ๑

วันที่ ๑ กันยายน ร.ศ. ๑๒๖

นาย เต็ก

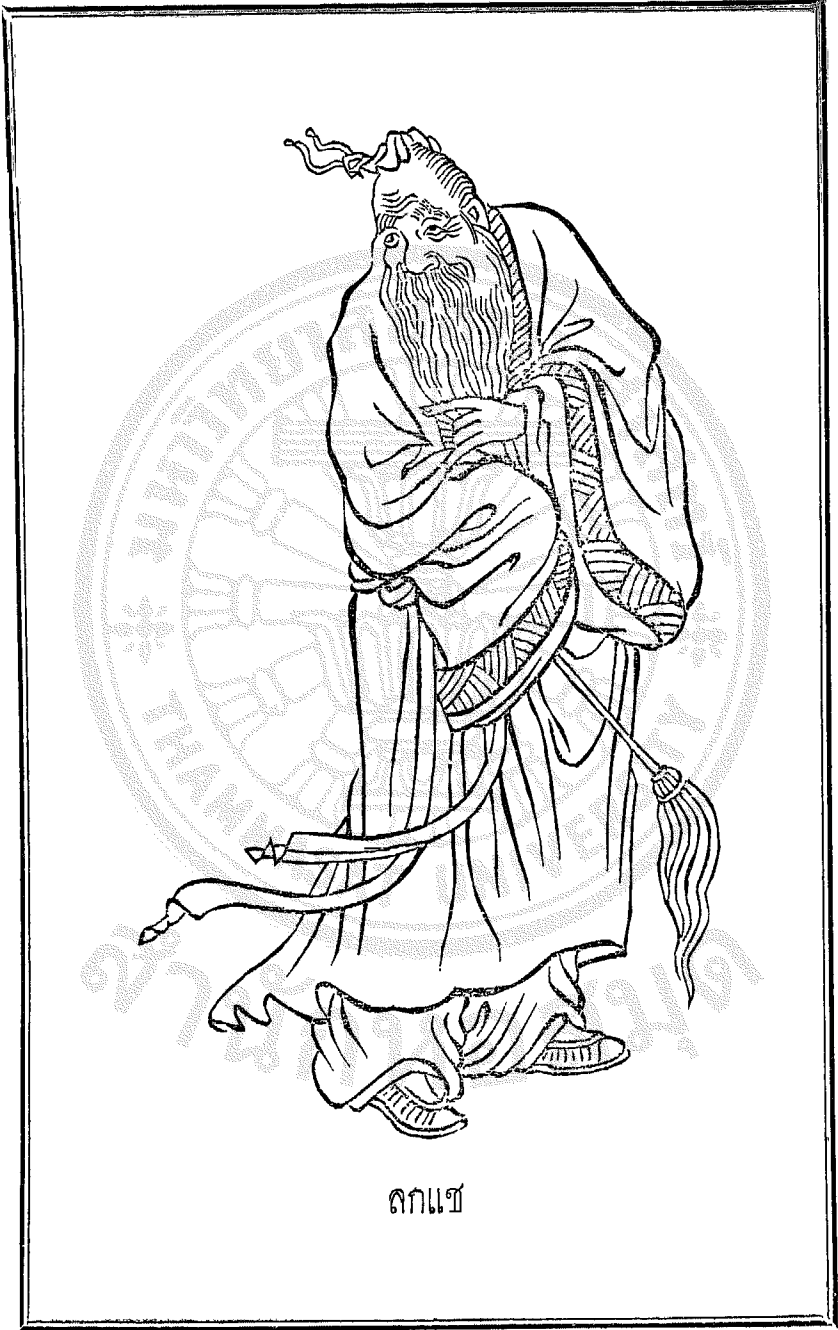
๕
ดั่งซงไตของ

รูปที่ ๒๕

อึ่ง อ่อง ไต่ อ่อง กำเนิด เบน หนูชน เหลือง มี ฤทธิ เดชะ มาก
ตม ปาก เม้า ออก มา ถูก ผู้ใด เข้า ก็ ไป โทด หมั้น โยชน อ้า ไศรย อยุ่ ที่ เขา
อึ่ง อ่อง ชั่ว ใน ถ้า อึ่ง อ่อง ต่อง เมื่อ เวดดา พระ ถัง ชัม จัง มา ถึง ก็ ออกจาก
สัด จับ พระ ถัง ชัม จัง เห่ง เจ็บ ไป เขิญ พระ โพธิสัตว์ เต่ง เกยด มา จับ
ตัว อึ่ง อ่อง ไป ถวาย พระ พุทธเจ้า

สำนักหอสมุด

๑๓๔

รูปที่ ๒๘

ท่าน ตก แช ของคน เธอ เป็น เทวดา ดาวโรคา แปลว่า มี
ทรัพย์ สัมบัติ มาก บริบูรณ์ ท่าน ชย ที่ เกาะ แปะฮัน ดำน้ำ ท่าน เป็น
มิดหอย กับ ดาว ชก แช ชิว แช

เมื่อ พระถึง ชมจ้ง กับด้านศิษย์ ทั้ง ดำมา ถึง ที่ ดำน้ำ เหนง จึง กวน
เธอก็ มา พบ กับ พระถึง ชมจ้ง แต่ด้านศิษย์ ทั้ง ดำ แต่ ค้น หงวนท้าย เขียน
ด้วย ได้ช่วย ชักโยงให้ด้ กัน

ครั้น พระโพธิสัตว์ กวนอิม มา ช่วย ชุบ ต้น ยี่น เข็ม กวายน
ขึ้น มา อย่าง เดิม แล้ว ท่าน จึง ได้ ตากลับ ไป ยัง ที่ เดิม

สำนักหอสมุด

ผู้ดูแล

รูปที่ ๒๑๗

ชีวิตของคน คือ เทวดา ดาว ขายุน ท่าน เป็น มีสหาย กัน
กับ ชก แซ่ แด ดก แซ่ ชีวิต เธอ สำเร็จ ภาค อย่าง วิเศษ ขายุน ชีวิต กลับ
เมื่อ เหยิง เจียง ทำลาย โคน ต้น ยืน เข้ม กว ย ท่าน ต้น หงวน ค้าย เข้ม ให้ เหยิง
ไป เทียว หา มา แก ให้ กลับ พบ คน เป็น มา ยัง เดิม จึง ได้ ต้น ความ
โกรธ เคือง กัน
ครั้น พระ โพธิ์ สัตว์ กวน อิม มา ชู ต้น ยืน เข้ม กว ย พบ แด
ชีวิต ก็ พร้อม ด้วย ท่าน ชก แซ่ แด ดก แซ่ พา กัน กลับ ไป ยัง สำนัก
เกาะ พ้อง โต ยัง เดิม

สำนักหอสมุด

สิ่งเพ้า

รูปที่ ๓๐

มีคำจักษณ์^๕ ซึ่งเพาโต^๖ของ^๗ตน^๘นี้ เดิมคือ ดาวกฤษ^๙ แชะ^{๑๐} อยู่
ในหมู่ดาว ๒๘ ดวงบน สวรรค์^{๑๑} เมื่อครั้ง^{๑๒}ก่อน^{๑๓}นั้น^{๑๔}ผู้^{๑๕}สมรรถ^{๑๖}รัก^{๑๗}ใคร่^{๑๘}กัน^{๑๙}
กับ^{๒๐}นาง^{๒๑}ฟ้า^{๒๒}องค์^{๒๓}หนึ่ง^{๒๔} ซึ่งมี^{๒๕}นาม^{๒๖}ว่า^{๒๗}เง็ก^{๒๘}หนึ่ง^{๒๙} นาง^{๓๐}เง็ก^{๓๑}หนึ่ง^{๓๒}จุติ^{๓๓}ลง^{๓๔}มา^{๓๕}
เขา^{๓๖}กำเนิด^{๓๗}เป็น^{๓๘}พระราช^{๓๙}ธิดา^{๔๐}ของ^{๔๑}พระเจ้า^{๔๒}แผ่นดิน^{๔๓}เชียง^{๔๔}ไผ่^{๔๕}ก๊ก^{๔๖} ซึ่ง^{๔๗}เพา^{๔๘}
มี^{๔๙}คำ^{๕๐}จักษณ์^{๕๑}ก็^{๕๒}จุติ^{๕๓}ตาม^{๕๔}ลง^{๕๕}มา^{๕๖}อา^{๕๗}ไศรย^{๕๘}ที่^{๕๙}เขา^{๖๐}ฮ้อ^{๖๑}จ้อ^{๖๒}ซัว^{๖๓} แต่^{๖๔}ลัก^{๖๕}เอา^{๖๖}ราช^{๖๗}
บุตร^{๖๘}ของ^{๖๙}เจ้า^{๗๐}เมือง^{๗๑} เชียง^{๗๒}ไผ่^{๗๓}ก๊ก^{๗๔}ไป^{๗๕} เป็น^{๗๖}ภรรยา^{๗๗} ภาย^{๗๘}หลัง^{๗๙}ได้^{๘๐}รบ^{๘๑}กัน^{๘๒}
กับ^{๘๓}หัง^{๘๔}เจีย^{๘๕} เง็ก^{๘๖}เชียง^{๘๗}ฮ้อง^{๘๘}เต้^{๘๙} ให้^{๙๐}หมู่^{๙๑}ดาว^{๙๒}ยี่สิบ^{๙๓}แปด^{๙๔}ดวง^{๙๕}ลง^{๙๖}มา^{๙๗}ตาม^{๙๘}
ตัว^{๙๙}กมล^{๑๐๐}อัน^{๑๐๑}ไป^{๑๐๒}อยู่^{๑๐๓}สวรรค์^{๑๐๔}เป็น^{๑๐๕}ดาว^{๑๐๖}อยู่^{๑๐๗}ตาม^{๑๐๘}เดิม^{๑๐๙}

สำนักหอสมุด

เซี่ยงไป๋ก๊ก

รูปที่ ๓๑

พระเจ้าแผ่นดิน เชียง ไ้ ก๊ก พระองค์ น พระองค์ ครอง ราชสมบัติ
ตาม ทาง ทศพิช ราชธรรม ปกครอง ฝูง ราษฎร ใน พระราชอาณา เขตร์ ของ
พระองค์ ให้ อยู่ เย็น เย็น สุข ทั่ว หน้า ประชาชน

พระองค์ มี พระราชบุตร ที่ ส้ม พระองค์ พระองค์ ที่ ส้ม ทรง พระ
นาม ว่า แปะฮวย เขียว ๆ นี้ ถูก ชัง เพา ไต่ ของ บัคจาง ยก ขัน เขา ไป เป็น เมีย
อยู่ใน ถ้ำ สิบสาม ปี เกิด บุตร ด้วย ชัง เพา สอง คน ชาย หนึ่ง หญิง หนึ่ง
ภายหลัง พบ กับ พระ ถึง ขัน จึง แด่ ถิ่น คิษย ทัง ส้ม คน ช่วย เป็น
ชุกร แก่ ไชรบ พุง แก่ บัคจาง ชัง เพา นาง จึง ได้ กติบ ไป ยัง ถู่จวน บ้าน
เมือง ตาม เดิม

สำนักหอสมุด

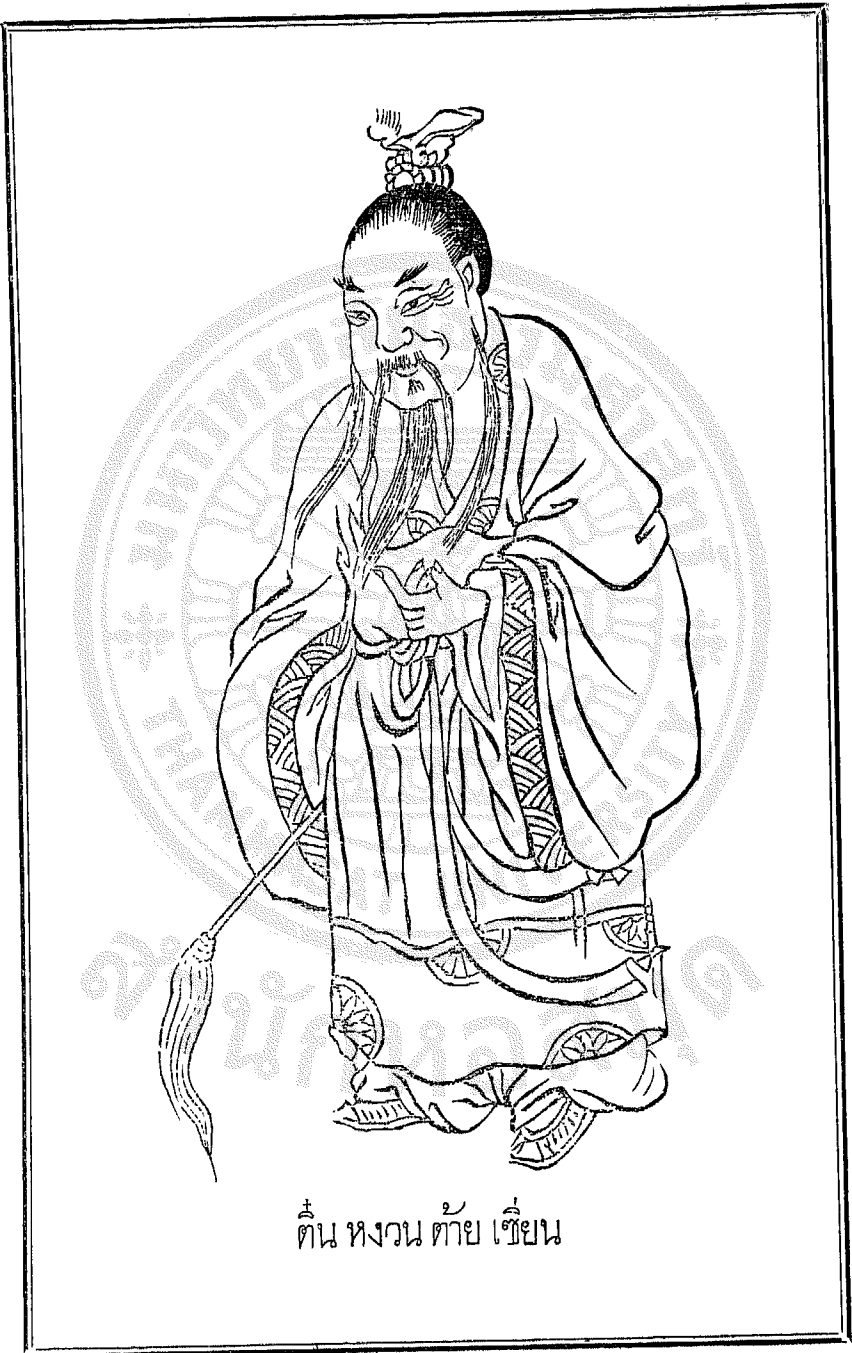
ยงแก่

รูปที่ ๒๗

ท่าน ชก แซ่ ของค.น. เบน เทวดา ดาว บุญ อยู่ที เกาะ แป๊ะฮุ้น
เปนนิดหาย แก่ ท่าน ตก แซ่ ชิว แซ่ เรอ มี อภินิหาร บารมี แก่ กถ้ำ อย่าง
อุกฤษ บุญภาค ก็ เชี่ยวชาญ เมื่อ ห้างเจ็ย ตาม พระถึง ซัมจึงไป
อาหารนา พระธรรม มา ถึง ค่ำบด เขา บ้วน ชิวซัด ดำนัก เห่งา จึง กอน
ห้างเจ็ยได้ ไป เชิญ มา ประชุม ที ดำนัก เห่งา จึง กอน การ ชูระ ของ ห้างเจ็ย
จึงได้ ดำเร้จ ตกอดไปได้

สำนักหอสมุด

ดิ่ง หวง ท้าย เขียน

รูปที่ ๒๒

ต้น หงวนค้าย เข็ม คือ ฤษีใหญ่ องค์หนึ่ง อยู่ที่ เขา ม้วน
ชื่อ ชิว ในที่สำนัก เหวง จิ่ง กวน ต้น หงวน ฤษี องค์ นี้ ดำ เจริญ ภาค ด้วย
ยาวิเศษ ยานี้ เรียกว่า เข้ ชวน ต้น คือ ยืน เข็ม ก้อย หรือ เรียก
ว่า มรรคต์ ผล ก็ ได้

ฤษี ต้น หงวน องค์ นี้ เสด็จ ได้ กิน ผล ยืน เข็ม ก้อย จึง มี
กำลัง เขียว ชาญ ทั้ง ความ ปฏิบัติ ก็ แก่ กัด่า มี อุทธานุภาพ กว้าง ใหญ่
เพาะ เห็น เติบ อากาศ ได้ แต่ สามารถ เปลี่ยน แปลง ภาย ได้ ต่าง ๆ เป็น
เซียน วิเศษ ภาย หลัง ได้ พบ กับ พระ ถึง ชัม จิ่ง แต่ สำนัก ศิษย์ ทั้ง สาม ได้ รับ
พุง กัน แล้ว ภาย หลัง กัดับ ทำ ไม ครี กัน

สำนักหอสมุด

เจ๊กนึ่ง สวดย เตี่ยว

รูปที่ ๓๒

นาง เถิง^๕ ช้อย^๕ เขียว^๕ น^๕ เดิม^๕ เปน^๕ นาง^๕ พ้า^๕ อยู่ใน^๕ วิมาร^๕ คำ^๕หนัก^๕ ที่^๕
เฮียง^๕ มี^๕ จิตร^๕ ปฏิ^๕พัต^๕ ผูก^๕ รัก^๕ กับ^๕ ดาว^๕ กุญ^๕ แซ^๕ นาง^๕ จึง^๕ ได้^๕ จุ^๕ติ^๕ ลง^๕ มา^๕ เขา^๕
กำ^๕เนติ^๕ เปน^๕ ราชนิ^๕ดา^๕ แห่ง^๕ พระ^๕เจ้า^๕ แผ่น^๕ดิน^๕ เขียง^๕ โป^๕ กัก^๕ เปน^๕ พระ^๕ราช^๕บุ^๕คร^๕
ที่^๕ ดำ^๕ทรง^๕ พระ^๕นาม^๕ ว่า^๕ เถิง^๕ นง^๕ กง^๕ จู^๕
ซึ่ง^๕ เพ้า^๕ มี^๕ ศา^๕ก^๕ ยัก^๕ษ^๕ จึง^๕ ได้^๕ ลก^๕ ไป^๕ ได้^๕ เปน^๕ ภรรยา^๕ เกิด^๕ บุ^๕คร^๕ ด้วย^๕
ซึ่ง^๕ เพ้า^๕ ตอง^๕ คน^๕ เปน^๕ ชาย^๕ หนึ่ง^๕ หญิง^๕ หนึ่ง^๕ แห่ง^๕ เจีย^๕ ไป^๕ ปราบ^๕ ซึ่ง^๕ เพ้า^๕ ได้^๕ จึง^๕
ไต่^๕ พา^๕ นาง^๕ เถิง^๕ นง^๕ กง^๕ จู^๕ กลับ^๕ ไป^๕ บ้าน^๕ เมือง^๕ ซึ่ง^๕ เพ้า^๕ ก็^๕ กลับ^๕ ไป^๕ เปน^๕
ดาว^๕ กุญ^๕ แซ^๕ อยู่^๕ ตาม^๕ เดิม^๕

สำนักหอสมุด

กิมกั๊กไตของ

รูปที่ ๓๓๓

กิมก๊กได้ช่อง เดิม เป็น ตำนาศิษย์ ของ ท่าน ท้าย เสี่ยง เต่า กุญ
กิมก๊ก เป็น ผู้รักษา แม่ ท้อง ที่ ตัก เขา ของ วิเศษ ของ ท้าย เสี่ยง เต่า กุญ ไป
หนี ตง มา เกิด ใน มหุณษย์ โลก ตั้ง ศัก เป็น ช่อง อยู่ ตาม ต เขา เฟ่ง เต็ง ชัด
ถ้า เน่ย ฝวย ต่อง ดัก จับ พระตง ฆัมจั้ง ไป ชัง ไว้ ใน ถ้า เน่ย ฝวย ต่อง
เห็งเจี้ย แฉงฤทธิ ไป จับ ศัก ได้ ท้าย เสี่ยง เต่า กุญ ต่อง ตง มา ตาม ขอ โทษ
เห็งเจี้ย พา กลับ ไป อยู่ วิมาร ตุดิต ตาม เดิม

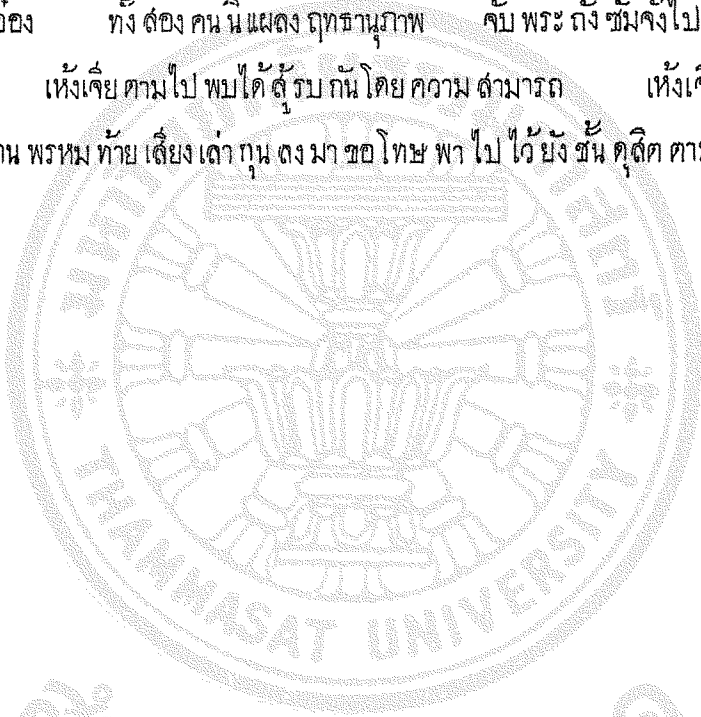
สำนักหอสมุด

นางแก้ว

รูปที่ ๓๔

ฉัน กักไต๋ ของ คน นี้ เดิม เป็น ตำนาศิษย์ ของ ท่าน พรหม ท้าย เตี้ยง
เต่า กุน ร่วม คิด กัน กับ กิม กัก ตัก เขา ของ วิเศษ ของ ท้าย เตี้ยง เต่า กุน
พรหม ไป จุติ ลง มา เกิด อาไศรย ตั้ง ตัว อยู่ใน คำบถ เขา เพิ่ง เต็ง ชั่ว ตั้ง ตัว
เป็น ของ ทั้ง สอง คน นี้ แผลง ฤทธาภาพ จั้ม พระ ถึง ชั้ม จึง ไป ไว้ ใน
ถ้า เห่ง เจี้ย ตาม ไป พบ ได้ สู้รบ กัน โดย ความ สามารถ เห่ง เจี้ย จั้ม
ได้ ท่าน พรหม ท้าย เตี้ยง เต่า กุน ลง มา ขอ โทษ พา ไป ไว้ ยัง ชั้น ดุสิต ตาม เดิม

สำนักหอสมุด

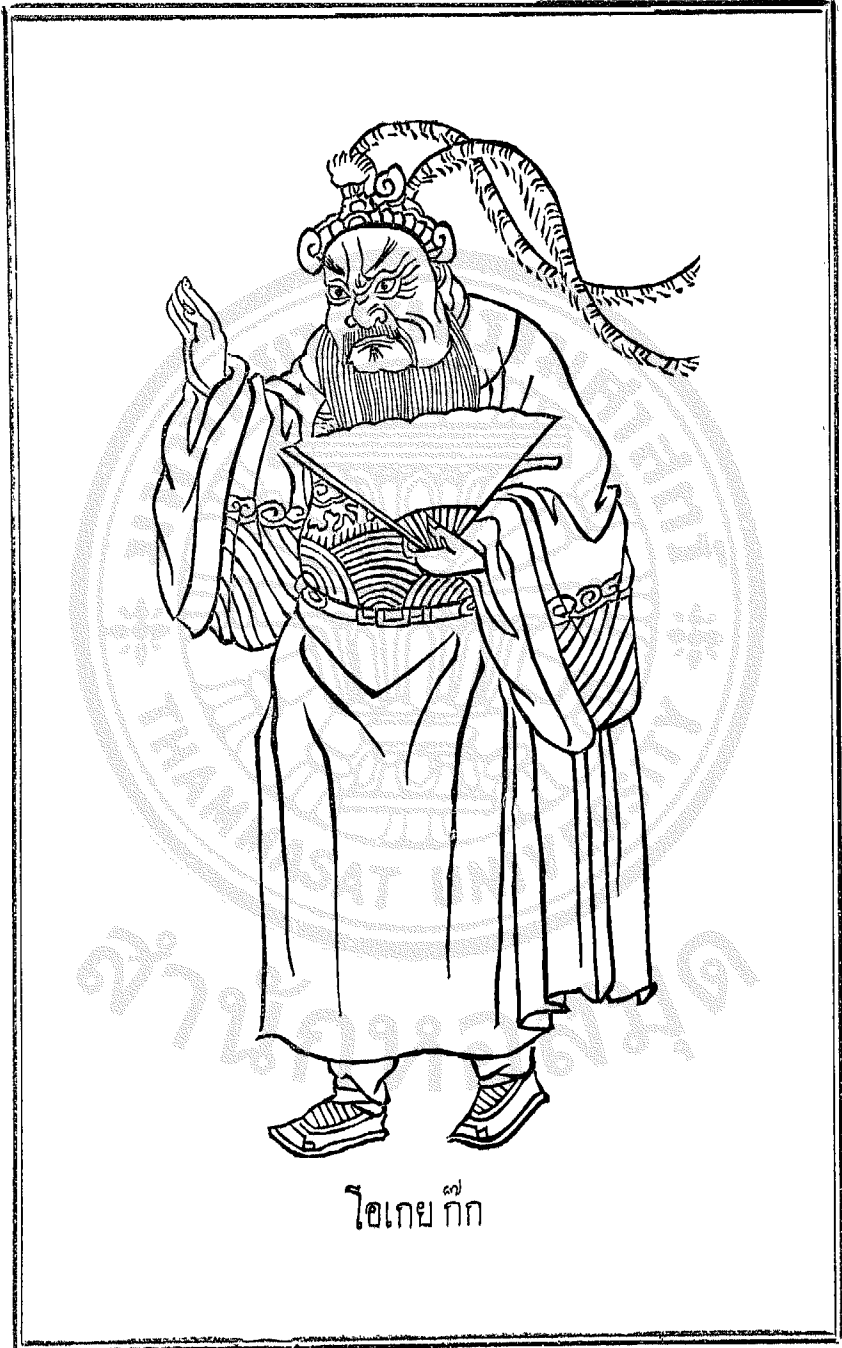
อานันท

รูปที่ ๓๕

อาชิตีไต่ของ คนนี้ กำเนิด เต็ม เป็น เลือดปลา ได้รักษา คัด
พาวธนา อยู่ ที่ เขา น้ำ ชั่ว ช้านาน จึงได้ สำเร็จ ภาคนิถิมิตบิต เบ็ชช เบ็ชช
แปดง ภายได้ต่าง ๆ กิมกกงน กักไตของ ทั้ง สอง นับ อาชิตีไต่ของ
ว่า เป็น น้ำชาย เมื่อ กิมกกงน กักไตของ ทั้ง สอง รมกับ หึ่งเจ็ย สู้ หึ่งเจ็ย
ไม่ได้ กิมกกงน กัก ทั้ง สอง จึงได้ ไป เจริญ อาชิตีไต่ของ ผู้นำให้มา
ช่วย ถูก หึ่งเจ็ย ไบ่ยก่าย ดับ ด้วย ครวด เห็ดก จึงได้ ถัง แก่ ความ ตาย

สำนักหอสมุด

ไฮเกย กก

รูปที่ ๓๖

เจ้าเมืองโอ เกย กัก พระองค์นี้ ทรง ราชสมบัติโดย ทศพิธ
ราชธรรม มี พระไทย เมตตา ปราณ แก่ ประชา ราษฎร ได้ มย นั้น ฝน
แต่ บังเกิด การบันดาล เข้า ปตา อาหาร พง พระองค์ จึง ได้ ตั้ง พิธี ขอ ฝน
มี ปี่สาว ช้วน จีน แปลง กาย เป็น ฤษี เต้า หยิน มา ช่วย เรียก ฝน เรียก ตม
ครั้น ฝน แด ตม มี มา ตั้ง ประสงค์ ราษฎร ได้ ความ สุข พระองค์ จึง
ได้ ทรง นมถ้อ เต้า หยิน เป็น มิศหาย ภายหลัง ช้วน จีน ผดัก พระองค์ ดง
ใน สระ ช้วน จีน ซึ่ง เหา ราชสมบัติ ชน ทรง เมือง พระองค์ จึง มา ถึง
เมือง ภู เหตุ จึง ให้ เห่ง เจีย ช่วย พระ องค์ ได้ กตม คิน ทรง ราช
สมบัติ ไป ตาม เดิม

สำนักหอสมุด

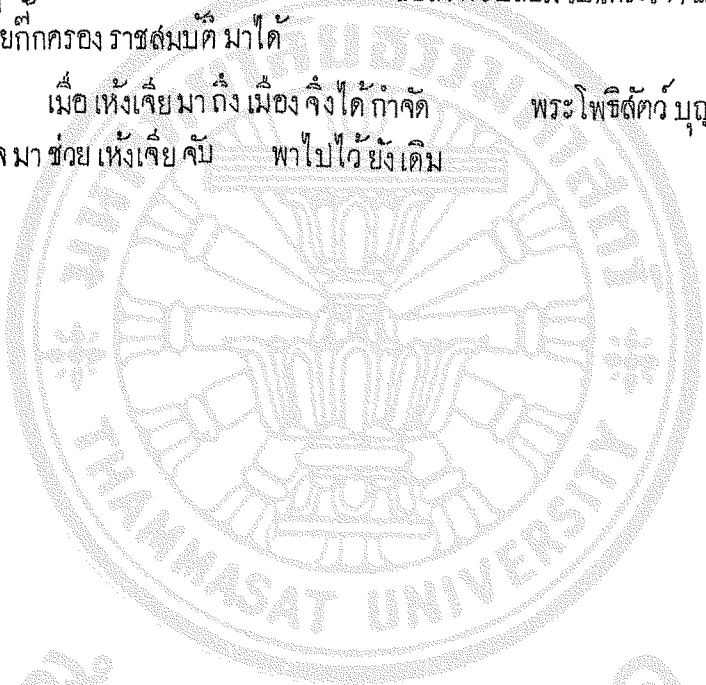

ซววนจิ้น

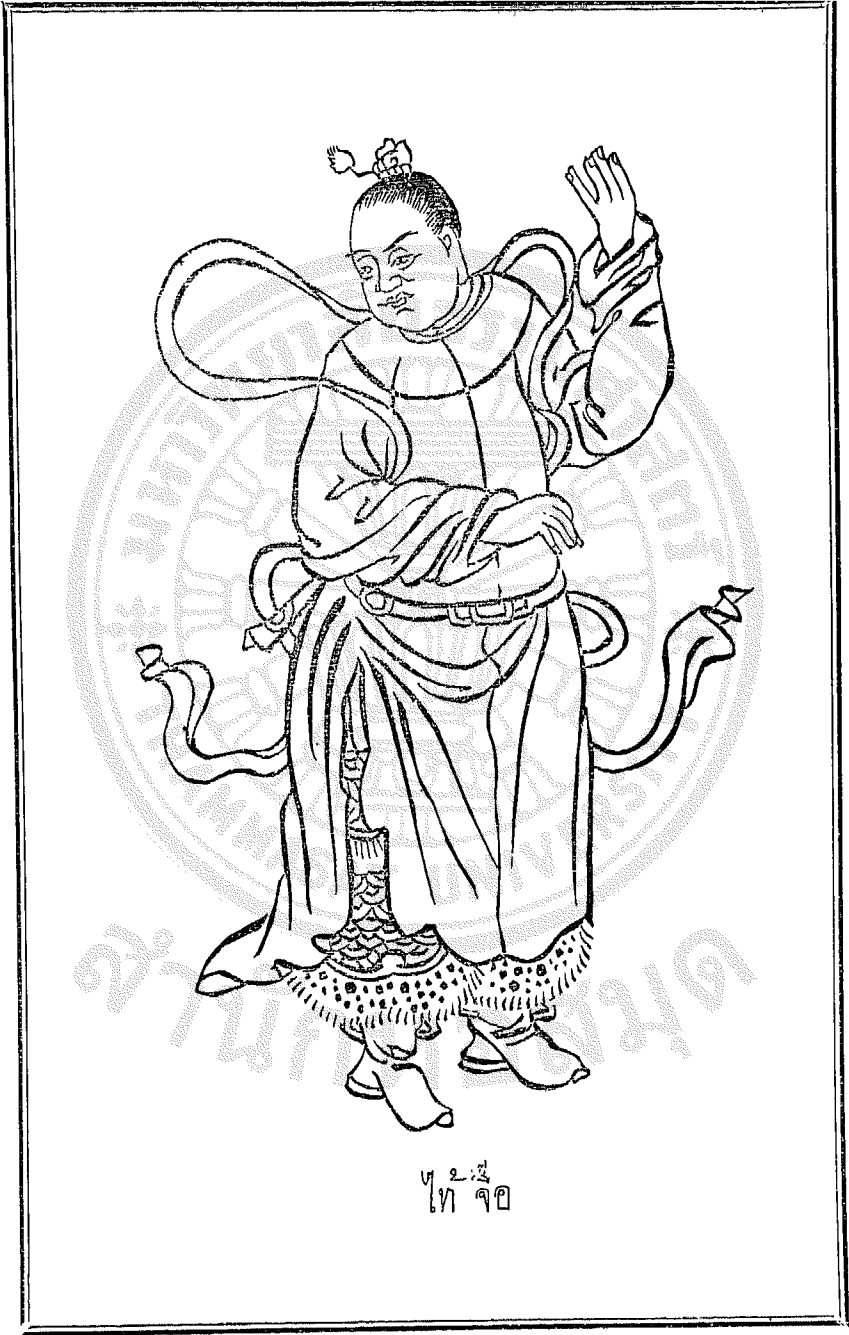
รูปที่ ๓๗

ช่วนจิน เต้า หยิน ชู เติม กำเนิดเป็น ราชสีห์ ของพระโพธิสัตว์ บุญชู
ชี เปน พาหนะ เชอ แปลง กาย ลง มา เปน เต้า หยิน ผูก สัมพรรค รัก
ใคร่ เปน มีสหาย กับ พระเจ้า แผ่นดิน โอ เกย ก๊ก ได้ สอง สาม ปี จึง คิด
ประทุษร้ายต่อพระเจ้า แผ่นดิน โอ เกย ก๊ก แปลง ตัว ปลอม เปนพระเจ้า แผ่นดิน
โอ เกย ก๊ก ครอง ราชสมบัติ มาได้

เมื่อ เหยงเจี้ย มา ถึง เมือง จิ้ง ไต่ กาจัด พระโพธิสัตว์ บุญชู ก็
เสด็จ มา ช่วย เหยงเจี้ย จับ พาไป ไหว่ ยัง เติม

สำนักหอสมุด

๗๕๕
๗ ๑๐

รูปที่ ๓๘

ไท่จื่อ เป็น พระราชโอรสของ พระเจ้าแผ่นดินโฮเกย ก๊ก พระองค์นี้
เมื่อ ส่วนจีน ปี่คัจ ชั้น ครอง ราชสมบัติ แทน พระราชบิดา ไท่จื่อ ก็ ดำเนิน
ว่า ส่วนจีน เป็น พระราชบิดาแห่ง พระองค์ ๆ มิได้ ทรง ทราบ ว่า ส่วนจีน
ประทุษร้าย ต่อ พระราช บิดา ของ พระองค์

ต่อ เมื่อ พระองค์ เสด็จไป ประพาศ บ่า ได้ พบ กับ พระ ถัง ชัม จัง
แต่ แห่งเจี่ย พระองค์ จึงได้ ทรง ทราบ เหตุ ว่า ส่วนจีน เป็น ปี่คัจยักษ์
แห่งเจี่ยคิด ออภัย ช่วย พระ เจ้าแผ่นดิน โฮเกย ก๊ก ให้ กลับ มาได้ พ่อ ถูก จึงได้
มา พบ กัน ครอง ราชสมบัติ บ้าน เมือง ไป ตาม เดิม

สำนักหอสมุด

วิมล
วิมล

รูปที่ ๓๙

๒๒๕ ๕
ของ ชัยย ตณ น คือ บุตร ชาย ของ ๒ หน่อ ของ มารดา ชื่อ ว่า นาง
ด้อยช้วน คือ รากโศต ยักษ์ ๒๒๕
ของชัยย ประกอบ ซากุให้ เป็น กำดั่ง มี
ฤทธาอาณภาพ เชี่ยวชาญ ตั้ง ตัวเป็นได้ ของ อยู่ ตำบลเขาจัม เท้า พ้อช้วน ใน
ถ้ำ ล้อย หน่ ตอง
เมื่อ พระถัง ซัมจ้ง มา ถึง ตำบล หน ๒๒๕
ของชัยย แผลง ฤทธิ จัม เขา
พระถัง ซัมจ้ง ไป ชงไว้ ใน ถ้ำ แห่ง เจ็บ ตาม ไม้ ได้ รบ พุง กัน โดย สามารถ
แห่ง เจ็บ สู้ ไม่ ได้ จึง ไป นิมนต์ พระ โพธิสัตว์ กวน อิม มา จับ เขา ตัว ไป ได้
เป็น ส่วน คัมขัย ยัง เขา ไม้ ได้ สำเร็จ เป็น เช่น

สำนักหอสมุด

๑
๒
๓
๔
๕
๖
๗
๘
๙
๑๐
๑๑
๑๒
๑๓
๑๔
๑๕
๑๖
๑๗
๑๘
๑๙
๒๐
๒๑
๒๒
๒๓
๒๔
๒๕
๒๖
๒๗
๒๘
๒๙
๓๐
๓๑
๓๒
๓๓
๓๔
๓๕
๓๖
๓๗
๓๘
๓๙
๔๐
๔๑
๔๒
๔๓
๔๔
๔๕
๔๖
๔๗
๔๘
๔๙
๕๐
๕๑
๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

รูปที่ ๔๐

ปีศาจ กู เคียด ตนน^๕ กำเนิด เดิม เป็น เต่า คือ เป็นบุตร ของ
พระยาเด่งอ่อง ที่ คอง โทษ แจก เขียง ส่อง เต่า ให้ ขุย เค็ง ไป ประหาร ชีวิต^๖
เดี่ย นั้น ปีศาจ กู เคียด มา ตัว ตัว เป็นใหญ่ อยู่ใน ลำแม่น้ำ เข็กจ้อย ฮ้อ
เรือ แผลง ฤทธิ ทำ กอด อุบาย จับ เอา พระถึง ชัมจิ่ง ส่งไป ไว้ ใน บาดาร แห่ง เจี้ย
จิ่ง ได้ ไป หามอ หงิ่ง ไท้ คือ มา ช่วย จับ กู เคียด เอา ตัว ไป ทำ โทษ ยัง
ทะเล ทิศ ตะวัน ตก เพราะ แห่ง เจี้ย ยก โทษ ประหาร ชีวิต ให้ ด้วย เห็น แก่
เด่ง อ่อง ผู้บิดา

สำนักหอสมุด

มอ หงง ไท จอ

รูปที่ ๔๑

มอหิงโทจอผู้
นาคฝ่ายตะวันตก
ในบาตร
มอหิงโทจอผู้
นาคฝ่ายตะวันตก
ในบาตร
มอหิงโทจอผู้
นาคฝ่ายตะวันตก
ในบาตร
มอหิงโทจอผู้
นาคฝ่ายตะวันตก
ในบาตร

คือเป็นบุตรชายใหญ่ของเตงอ๋องพระยา
เมือพระรังษ่มัจฉุกุเคียดจับตงไปซึ่งได้
เหิงเจียมาพองเตงอ๋องผู้บิดา พระยาเตงอ๋องจึงให้
ช่วยเหิงเจียจับตงกุเคียดบิดาค่าจ เมือจับต
กุเคียดได้แล้ว มอหิงโทจอจึงคุมตงกุเคียดกลับไปยังบาตร มอ
หิง มี อูชา อานภาพมาก

สำนักหอสมุด

เจ้าตี่ก๊ก

รูปที่ ๔๒

เจ้าเมืองเข็ญต กก พระองค์ น เดิม ก่ครอง ราชสมบัติ โดย ทาง
ทศพิธราชธรรม แต่ เป็น ผู้ เดอมได้ย เชื้อ ถิ่น ใน พระพุทธเจ้าสัมมา แต่
ครั้ง เมื่อบีคัจไต้ เข็ญ ทัง ดำม แปลง ดง มา ทำกต อมาย ดำแดง อิททิตถ์
เดชานภาพ ต่าง ๆ พระองค์ ก่ กตม มี พระไทย ทรง เชื้อ ถิ่น เดอมได้ย ใน
ถัทธิตถ์ แต่ คำสอน แห่ง บีคัจ ทัง ดำม ผู้ เป็น อาจารย์ เป็น มิจฉาทิฐิ ไป
ภาย หลัง เมื่อ เห่งเจีย มา บรบบ บีคัจ ทัง ดำม นัน รวบ คาบ แล้ว พระองค์
จึง ได้ กตม พระไทย เดอมได้ย ศัทธา นันถึ พระพุทธเจ้าสัมมา ต่อไป อย่าง เดิม

สำนักหอสมุด

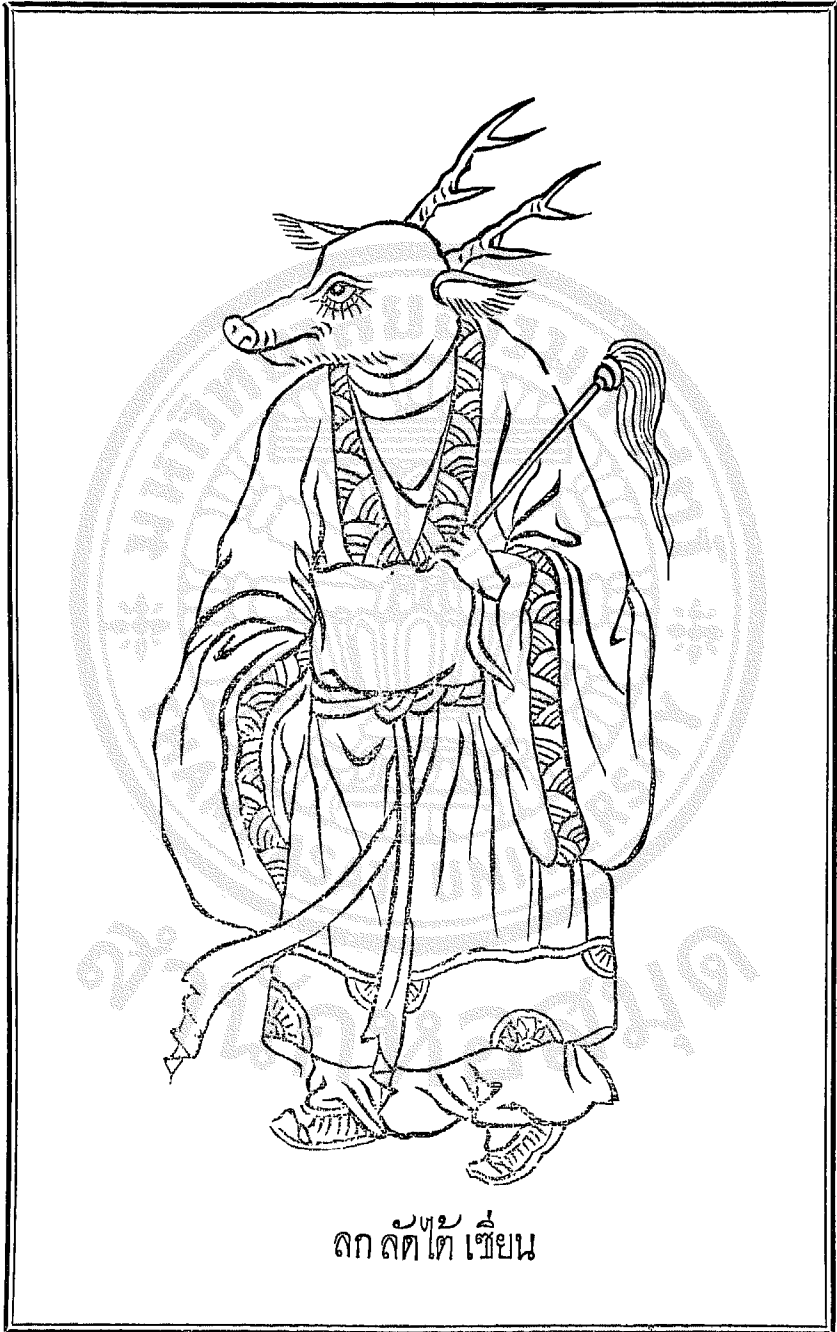
เฮ้าตัต

รูปที่ ๔๓

เข้าติด คนนี้ กำเนิดเดิม เป็น เลื้อยโคร่ง ถือ คัด ภาวะนาชย์
ใน บ่า เขา มา ชำนาญ ภายหลัง ดำเร็จ ภาค ได้ เป็น เขียน มีอิทธิฤทธิ์
เดชะนภาพ เป็น อัน มาก แปลง กาย บิด เบื้องใต้ หาดาย ประการ ๕
ตัว เป็นได้ เขียน อาจารย์ใหญ่ เป็น มีศัลหาย แก่ ตก ดัดได้ เขียน เขียน
ดัดได้ เขียน

เมื่อ พระองค์ สมเด็จ กับ ศิษย์ ทั้ง สาม มา ถึง ที่ เมืองเขยตักก เข้าติด ชน
พนัน ของ วิชชาความรู้ กับ เห่งเจย ด้วย ฤทธิ เห่งเจย ไม่ ได้ จึง ได้ แก่ ความ ตาย
ร่วง กาย ก็ กลับ เป็น เลื้อยโคร่งไป ตาม กำเนิดเดิม

สำนักหอสมุด

๗๗๒
ลก ลต ไต้ เขียน

รูปที่ ๔๔

ตก ตัด ไต้ เขียน ผู้น คือ กำเนิด เต็ม เป็น กวาง ไม้ เขอ รักษา
คือ ภาวณายู ข้าน นาน หลาย ปี จึง ได้ สำ เร็จ ภาค เบ็ ดย น แบ ดง กาย ได้
หลาย ประการ เวท มนต์ ประสิทธิ์ ขดง ดง คิว เปน เขียน เมื่ พระ
ถึง ชม จัง กับ คิษย ทง สำ มา ถึง เมือง เขย ตกก ตก ดัด ขน พนน แก่ หึ่ง เจ็ย
กระทำ อธิธิฤทธ ต่าง ๆ ลู ฤทธ หึ่ง เจ็ย ไม่ ได้ ก็ ถึง แก่ ความ ตาย เพราะ
ผมอ หึ่ง เจ็ย ว้าง กาย ของ ตก ตัด ก็ กลาย กตัม เปน กวาง ขาว ไป ตาม
กำเนิด เต็ม

สำนักหอสมุด

เดี๋ยวลี้

รูปที่ ๔๕

เขี้ยว ตติ ได้ เขียน ตนน ^{นี้} กำเนิด เต็ม เป็น แพะ ฆ่า ^{นี้} ได้ เร็ว

รักษา คัด ภาวณะ มา ชำนาญ หตาย ร้อย ปี ^{นี้} ตำรวจ ภาค นิคม บิด เมื่อน เป็ ดียน

แดง ภาย ได้ หตาย ประการ ^{นี้} ตั้ง ตัว เป็น ไต ^{นี้} เขียน อาจารย์ ใหญ่ แดง

ภาย มา อยู่ ใน เมือง ^{นี้} เซย ต ก ก ^{นี้} เมื่อ พระ ถึง ชม จัง กับ ศิษย์ ทง ตำม

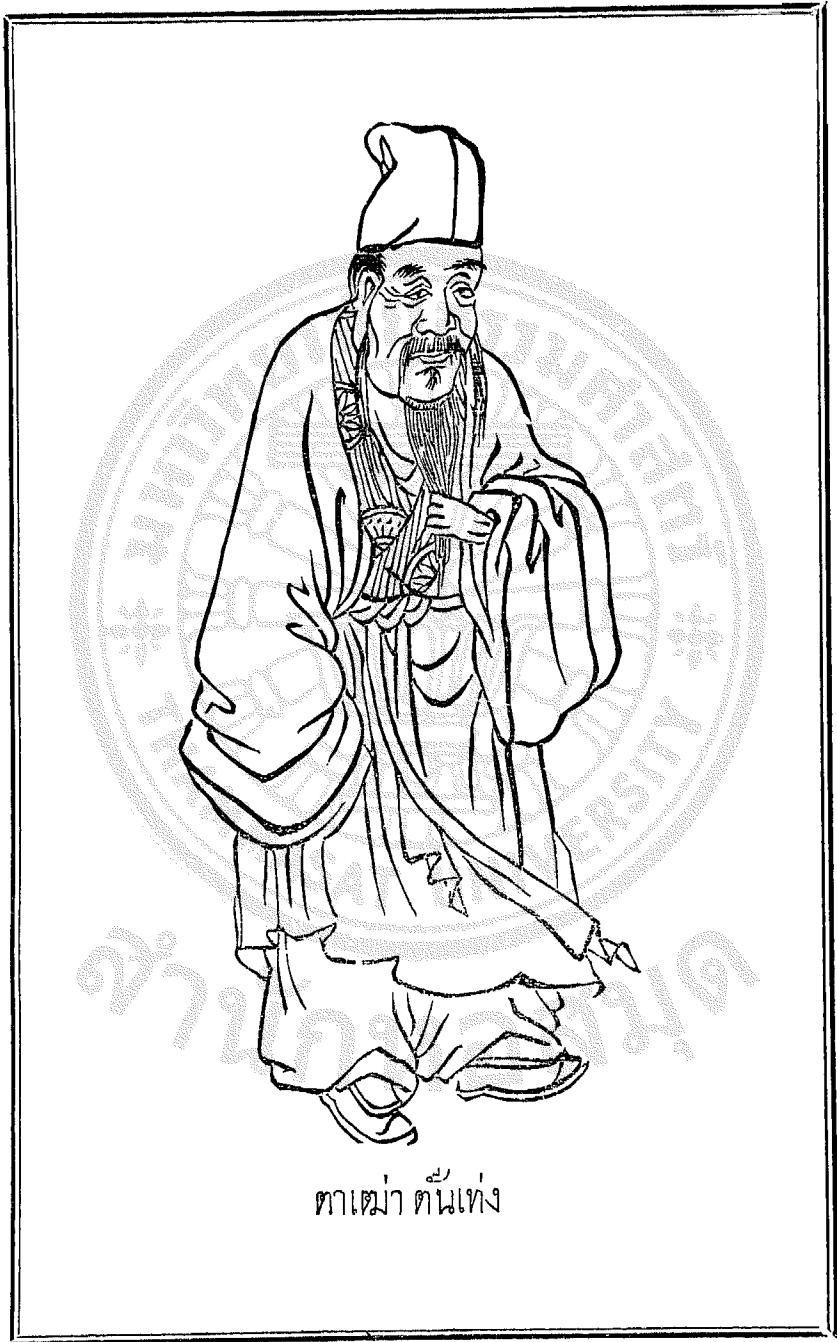
มา ถึง เมือง ^{นี้} เซย ต ก ก ^{นี้} เขี้ยว ตติ ได้ เขียน ^{นี้} ชน พนน ^{นี้} ด้ว วิชา แก่ ^{นี้} หง เจย

แพ ด้ว ความ ^{นี้} รุ ^{นี้} หง เจย จัง ได้ ^{นี้} ถึง แก่ ^{นี้} ความ ตาย ^{นี้} ร่าง ภาย ^{นี้} ก็ ^{นี้} ถลาย ด้ว ^{นี้} เป็น ^{นี้} แพะ ฆ่า

ไป ตาม กำเนิด เต็ม

สำนักหอสมุด

ตาเต่า ตันเพ่ง

รูปที่ ๔๖

ตาเฒ่าต้นเท่ง คับบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำท่งที่ฮ้อ ต้นเท่ง
ผู้นั้นเป็นคนมีฝีมือบริบูรณ์ยิ่งกว่าคนในตำบลนั้น มีคนนับถือมาก
เป็นหัวหน้าราษฎรทั้งหลายในหมู่บ้านนั้น
เมื่อพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ท่งสามมาถึงตำบลนั้น ตาเฒ่าต้นเท่ง
ก็ได้ประทับใจประทับใจ รับรองเลี้ยงดูพระถังซัมจั๋งและศิษย์ท่งสาม
แห่งเดียวไปเสียได้ แปลงตัวเป็นเด็กชายหญิงแต่ช่วยปราบปีศาจ
แดงกำไตของช่วยให้บุตรของต้นเท่งรอดพ้นจากความตายได้

สำนักหอสมุด

ต้นกวนไผ่

รูปที่ ๔๗

ทนกวณโปี คนนี้ คือบุตรชายของ ตาเฒ่าต้นเซ่ง เมื่อพระ
ถึงชมจิง กับศิษย์ทั้งสาม มาถึง หมู่บ้าน เกจิง ตาเฒ่าได้รับร้อง เถียง ดู
พระถึงชมจิง กับศิษย์ทั้งสาม เวदानั้น เป็นเวร ของตาเฒ่าต้นเซ่ง จะ
ต้องส่งบุตรชายไปเลี้ยง เจ้าที่ ค้าตเจ้า เถิงก็ ตาเฒ่าต้นเซ่ง มี ความ
อาไถยในบุตรชายยิ่งนัก พระถึงชมจิง จึงให้ เหยิงเจี้ย แปลงเป็น เด็ก บุตร
ตาเฒ่าต้นเซ่งไป แทน บุตรตาเฒ่าต้นเซ่ง คนนี้ ได้รอดพ้น จากความ ตาย

สำนักหอสมุด

เจ้าขันนิม

รูปที่ ๔๘

เจกชน กิม คน นี้ คือ บุตร หญิง ของ ตาเฒ่า ต้นเท่ง เมื่อพระ
ถงซ่มจ้ง กับศิษย์ ทงถ่าม มาถึง หมู่บ้าน เกจ้ง ตาเฒ่าได้ รับ ร้อง เดียงดู
พระถงซ่มจ้ง กับศิษย์ ทงถ่าม เวตานั้น เป็น เวร ของ ตาเฒ่า ต้น เท่ง จะ
ต้อง ส่ง บุตร หญิง ไป เลี้ยง เจ้าที่ ศำตเจ้า เต่ง ก้า ตาเฒ่า ต้น เท่ง มี ความ
อาไยใน บุตรหญิง ยี่ง นึก พระถงซ่มจ้ง จึง ให้ ไปยกาย แปลงเป็น เด็ก
หญิง บุตร ตาเฒ่า ต้นเท่งไป แทน บุตร ตาเฒ่า ต้น เท่ง คน นี้ จึง ได้ รอด
พ้น จาก ความ ตาย

สารบาญ บอก เรื่อง เล่ม ๒

๑	รูปภาพ ตาม ชุด ๒๔ รูป อยู่ ต้น	
๒	ไบบ่ก่าย หลง กต พระโพธิสัตว์	หน้า ๑
๓	ถึง เขาบ้วน ชั่ว ชั่ว ที่ ตนหงวนใต้ เขียน อยู่	๑๑ ๙
๔	หลวง ฉั้น ถึง ชัมฉิ่ง หั้น จาก เขาบ้วน ชั่วชั่ว	๑๑ ๒๕
๕	เห็งเจ็ยไป ถึง เกาะแปะฮุ่น พบ กับ ชัมแฮ	๑๑ ๓๗
๖	เห็งเจ็ยไป พบ กับ คี กุน	๑๑ ๔๐
๗	เห็งเจ็ยไป ถึง เกาะ ยัน จิว พบ กัด เต่า ที่ เขา โตะแก๊ ชั่ว เขา หา พระโพธิสัตว์	๑๑ ๔๒
๘	พระโพธิสัตว์ ไป พบ กับ ตัน หงวน ฤกษ์ ให้ เห็งเจ็ย ชุม ต้น ยั้น เขี่ยม กวย กัดบ เป็น ชัน อย่าง เดิม	๑๑ ๔๔
๙	พระถึง ชัมฉิ่ง กับ คิชย์ มา ถึง ภูเขาใหญ่ ถูก บิศาจ ร้าย ทำ กต หตอก หลวง ต่าง ๆ	๑๑ ๔๘
๑๐	พระถึง ชัมฉิ่ง ชัมได้ เห็งเจ็ย เตี้ย เตี้ย ถูก บิศาจ ทำร้าย ต่าง ๆ	๑๑ ๖๑
๑๑	พระถึงชัมฉิ่งมาพบบิศาจกษของเพาอยู่ ในถาคอจอบของว้ยตอง	๑๑ ๖๗
๑๒	พระถึง ชัมฉิ่ง กับ คิชย์ ๑๑๑ คน มา ถึง เมือง เขียง ไปกัก	๑๑ ๗๕
๑๓	ไบบ่ก่าย ชั่วเจ็ง รบ กับ อั้งเพา อั้ง เพา ชั่วเจ็งไว้ ได้	๑๑ ๘๓
๑๔	อั้งเพา เขาไป แผลงฤกษ์ ใน เมือง เขียง ไปกัก	๑๑ ๘๗
๑๕	ม้า มังกร ของ พระถึงชัมฉิ่ง แปลง เป็น ผู้หญิง เตี้ย รบ กับ อั้งเพา อั้งเพาไม่ ได้ หน้ กัดบ	๑๑ ๙๓

- ๑๖ ไบ่ยก่ายไป ตาม เห่งเจ็ยให้ กัดบ มา ช่อย หน้า ๙๗
- ๑๗ เห่งเจ็ย มา กับ ไบ่ยก่าย ถึง เขา ชว จือ ชว แก่ ชว เจ็ง เขา ดูก
มี ศาจ ไป ซ่า ใน เมือง เชียง ไบ่กก ๗ ๑๐๕
- ๑๘ อึง เพารบ กับ เห่งเจ็ย ดู ไม่ ได้ ก หน ไม่ ๗ ๑๐๙
- ๑๙ เห่งเจ็ย ตอน ฆไป บน ตำวรด จึง ได้ ปราบอง เพียม ศาจ ยกษ ได้ ๗ ๑๑๑
- ๒๐ เห่งเจ็ย พา นาง กง จู กตม เมือง เชียง ไบ่กก ๗ ๑๑๔
- ๒๑ พระถงฆมจิง มา ถึง เขา เพง เตงชว พบ มี ศาจ ถิม กก ง หนัก รบ
กับ เห่งเจ็ย โดย ตำมารถ ๗ ๑๑๙
- ๒๒ พระถงฆมจิง ไป ถึง วัด คือ เขกชู ไบ่ถมย ได้ ปราบ ชว นจิน เต้า หยิน ๗ ๑๒๗
- ๒๓ เห่งเจ็ย พบ กับ พระถงฆมจิง ที่ วัด เขกชู ถมย กก คัดการ จะ ปราบ
ชว นจิน ฤษ ๗ ๑๙๑
- ๒๔ เห่งเจ็ย ไบ่ยก่ายไป ชต ศพ พระเจ้า แผ่นดิน โยเกยกก ที่ ใน ส่วน ๗ ๑๗๑
- ๒๕ เห่งเจ็ย ไป บน ตำวรด ขอ ยา วิเศษ แก่ พรหม ทำย เดียง
เต่า กน มา แก่ พระเจ้า แผ่นดิน โยเกยกก ๗ ๒๐๐
- ๒๖ พระถงฆมจิง กับ ศษย ทง ตำม ออก จาก เมือง โยเกยกก มา พบ
มี ศาจ อิง ฮยย ๗ ๒๑๑
- ๒๗ เห่งเจ็ย แปดง ปดอม เปน งู หม้อ ของ เขา ไป ใน ถา อิง ฮยย ๗ ๒๓๔
- ๒๘ เห่งเจ็ย ไป เชญ พระโพธิสัตว์ กอน อิม มา ปราบ อิง ฮยย
แล้ว ภา ตัว ไบ่ ไว นำ ฮย ๗ ๒๓๙
- ๒๙ พระถงฆมจิง กับ ศษย มา ถึง แม่ นำ เข็ก รุย ฮย ตำบลด ชว น
เฮีย กก กว ถูก มี ศาจ ร้าย ๗ ๒๕๑

๓๐	พระถังซ่มจ้ง กับศิษย์ ซาม แม่ นำ ถึง ผังใต้ แดง ก็ เดิน ต่อไป จน ถึง เมือง เซีย ต ก ก	หน้า	๒๕๙
๓๑	เหิงเจีย ปราบ เตาหยินทงตำม แดงออกจากเมืองเซียตกกไป	๖๖	๓๑๐
๓๒	พระถังซ่มจ้ง กับ ศิษย์ มา ถึง แม่ นำ ทงท้อ ได้ รม กับ บีศาจ เปน ตำมารถ	๖๖	๓๑๑
๓๓	พระถังซ่มจ้ง ซาม แม่ นำ ทงท้อ ถูกบีศาจ ทำให้จมน้ำ จมน เอา ตัว ไป ซิงไว้	๖๖	๓๓๓
๓๔	เหิงเจียไป นิมนต์ พระโพธิสัตว์กวนอิม มาจับ บีศาจไม่ ปล่อย	๖๖	๓๔๔
๓๕	มี เตา ผุด ขึ้น มา อาษา พา ซาม แม่ นำ ซิงท้อ	๖๖	๓๔๘
๓๖	มา ถึง ตำบลเขา กิมเตา ซิว พระถังซ่มจ้ง หิว เขาให้ เหิงเจีย ไป เทียว มิถนทบาท เขา	๖๖	๓๕๑
๓๗	เหิงเจีย แพ ตกก กก ต้องขนใบ เผา เงก เซียง ฮองเคี ซอ พด เทพบุตร มา ช่วย รม	๖๖	๓๖๓
๓๘	เหิงเจียไป เผาพระอยู่ โดยๆ ให้พระอะระหันต์ ไปช่วยจับบีศาจตกก	๖๖	๓๘๑
๓๙	เหิงเจีย ต้องขนไปหาพรหม ท้ายเลียง เตากันให้ ช่วยปราบบีศาจ	๖๖	๓๘๕
๔๐	ถึง ตำคตอง แห่ง หนึ่ง เปน เขตร์ เมืองไซเห็ดยง กัก พระถัง ซ่มจ้ง กับ โป้ยกาย กิน นำ เขาไป ตงครรภ	๖๖	๓๙๐
๔๑	เหิงเจียไป เอา น้ำ วิเศษ ที่ เขา เกีย เตียงซัว มา รักษา พระ ถังซ่มจ้ง กับ โป้ยกาย ให้ ทอง ขุม	๖๖	๓๙๔
๔๒	เจ้าแผ่นดิน เปน หญิง ขุน นาง ก็ เปน หญิง ราชฎร ก็ เปน ผู้หญิงไม่ มี ผู้ ชาย ทง เมือง รม พระถังซ่มจ้ง เขาใน วง	๖๖	๔๐๗

- ๔๓ นาง กระษัตริย์ ไป สั่ง พระถัมจิ่ง โดยไม่ รู้ กต เห่งเจ็ย
ถูก บิศาจ หมิง ตัก พระถัมจิ่ง ค่อไปอีก หน้า ๔๑๗
- ๔๔ บิศาจจ้อย ที่เขาคอกคชวถาบแบคองตักเขาพระถัมจิ่งไปมัดไว้ ,, ๔๒๐
- ๔๕ เห่งเจ็ยขึ้นไป บนดาวตึงเซญี ดาวยิดแซกุนมา ช่วย ปราบ บิศาจ ,, ๔๓๐
- ๔๖ มา พบ พวก โจร ประมาณ ล่ามสืบ สืบคน มั่น จับ พระ
ถัมจิ่งไว้ เห่งเจ็ย มา แก่ ออกได้ ,, ๔๓๖
- ๔๗ พระถัมจิ่งกับศิษย์เข้าไปอาศัยบ้านซึ่งเป็นบิดาของพวก โจร ,, ๔๔๖
- ๔๘ พระถัมจิ่งไล่ เห่งเจ็ย ชัก เห่งเจ็ย กลับไป หา พระกวนอิม
โพธิสัตว์ ห้ามไม่ให้ ไป ช่างไหน ,, ๔๔๗
- ๔๙ พระถัมจิ่ง หิว เขาให้ ไปยกายไป หา เขา เห่งเจ็ย ปลดอม
มา ต่ พระถัมจิ่ง แทน คาย ,, ๔๕๐
- ๕๐ ชักเจ้งไป ตาม เห่งเจ็ยไม่รู้ว่า เห่งเจ็ย ปลดอม กลับไป หา พระ
โพธิสัตว์ กวนกิม ,, ๔๕๖
- ๕๑ เห่งเจ็ย จริง กับ เห่งเจ็ย ปลดอม รบ กัน ,, ๔๕๗
- ๕๒ พระ โพธิสัตว์กวนอิมมาสั่งเหห่งเจ็ยที่พระถัมจิ่งให้ไปด้วยกันอีก ,, ๔๗๑
- ๕๓ พระถัมจิ่ง กับศิษย์ มาถึง เขา ช่วยเยยมชัว ภูเขาไฟ ,, ๔๗๓

น้ำตื้น

ไซอิ๋ว เล่ม ๓๓

เหิงเจี่ยพูดว่า ยัง จะไต่ร่ตรงอะไรต่อไป อีกเล่า ช่าง หลังบ้าน
ได้นัด และพูดจา กันไว้แล้ว ก็ เป็นที่ ตกตง กัน แน่ นอน แล้ว นะซี อาจารย์
เป็นเจ้า ล่าว ซ้ำพเจ้า เป็น เจ้าม้าวให้ ชิวเจ็ง เป็น เล้าแก่ ไม่ต้อง หา ถูกษ วัน
คืนอะไรแล้ว วันนี้ ก็ เป็น วัน ชงไชยได้ ถูกษ ดีแล้ว ควร จะ แต่ง งาน วิวาหะ
มงคล อยู่กัน ด้วย แล้ว ไ้ย้ายกายไปไหว อาจารย์แล้ว จะได้ส่งตัว เข้าไป
ไ้ย้ายกายได้ฟัง ดง นน จึง พูดว่า อย่า ทำ เด่น ๆ ดง นน ไม่ สำเร็จ เขา ที่
ไ้ไหน มา ยังไม่ ทน ไร ก็ จะ เขา ดง เป็น แน่ นอน อย่าง นี้ ไม่ ได้

เหิงเจี่ย จึง พูด ว่า ทำไม จะ ไม่ สำเร็จ เล่า เจ้า กับ แม่หญิง ไ้ยิน
ยอม ตกตง กัน แล้ว ทำไม จึง ว่า ไม่ สำเร็จ เจ้า จง รีบ เร็ว ๆ ไป
ด้วย นาง เหิงเจี่ย พูด ดง นน แล้ว ก็ เขา มา จับ มือ ไ้ย้ายกาย จูง มา ให้ นาง
แม่หญิง หม้าย แล้ว พูดว่า คน นี้ คือ บุตร เขย ท่าน ๆ จง พา ไป จัด แต่ง เกิด
ฝ่าย นาง แม่หญิง หม้าย เห็น เหิงเจี่ย มอม ตัว ไ้ย้ายกาย มา ให้ แล้ว
นาง ก็ รีบ พา ไ้ย้ายกาย ไป

ฝ่าย ไ้ย้ายกาย เมื่อ เหิงเจี่ย มอม ตัว ให้ ตาม นาง แม่หญิง หม้าย ไป เวลา
นั้น ร่าง กาย ให้ ไ้หวอ ดง ไป ทง ตัว มีความ ยิน ดี ยิ่งนัก ก็ เดินตาม นาง เข้า
ไป ช้างใน นาง หญิง หม้าย จึง เรียก เด็ก คน ไซ้ ให้ เขา เกรง แจ หน้า ร้อน หน้า

ซาไป เที่ยง เหิง เจียง กับ ซัว เจ่ง ซ่าง นอก แล้ว เรียก พวก ท้า เครื่อง โตะ ให้
 กระทบเจียม จิต เจ่ง ทำ เครื่อง โตะ ใน การ วิภา หะ มงคล ใน เวตา พรุ้ง นี้ ครน
 นางสั่ง การ เด็รจ้ แต่ว ก็ พา โม่ย ก่าย เเดินไป

ฝ่าย พระอาจารย์ กับ ศิษย์ ทั้ง สาม นั้ง อยู่ ซ่าง นอก ครน เด็รจ้ ทุระ
 แต่ว ก็ พา กัน หลับ นอน ตาม สบาย

เมื่อ โม่ย ก่าย เเดิน ตาม แม่ หยิง เข้าไป นั้ง เห็น หอ ห้อง เปน ชั้น
 เรียบร้อย เรียง ราย มาก มาย จึง ถาม ว่า ท่าน มารดา ใน ชั้น นี้ เห็น
 เปน ห้อง หอ แต่มี่ ประคู เปน ชั้น ๆ นั้น จะ เปน ห้อง สำหรับ ใด อะไร ไว หรือ

นาง บอก ว่า นี้ ไว สำหรับ ใส่ ของ กิน แต เครื่อง ใส่ ต่าง ๆ โม่ย ก่าย
 จึง ชม ว่า บ้าน ผู้ ดี แท้ ๆ เเดินไป อื่ก ก็ เเดียว มุม ตัก ซ่าง นน
 มี ทาง เเดินไป จึง มา ถึง ตึก ใหญ่ แม่ หยิง หม้าย พา โม่ย ก่าย เเดิน
 ตรง ชั้น บน เติง สูง ครน ถึง นาง จึง บอก โม่ย ก่าย ว่า เมื่อ ก น เหิง
 เจียง พิ ของ เจ้า บอก ว่า วัน นี้ เปน วัน ชง ไซย ก็ เปน การ ค้อน จิต เจ่ง ไม่
 ทน เจ้า จง ใหว่ พอ เปน กิริยา แล่ว จึง ได้ เข้า ร่วม ห้อง

โม่ย ก่าย ได้ ฟัง ดัง นั้น นึก ดี ใจ ก็ ทำ ตาม จึง จุก ขยุ เทียน มา บัก
 โตะ เทวดา แล บู่ ยา ตา ยาย แล่ว คำนับ ใหว่ ตาม ธรรม เนียม ครน
 เด็รจ้ แล่ว จึง มา ใหว่ แม่ ยาย แล่ว โม่ย ก่าย จึง ถาม ว่า ท่าน มารดา
 จะ ให้ บุตร คน ไหน เปน ภรรยา ซ้ำ พเจ้า เต่า

นาง จึง ตอบ ว่า แม่ นี้ ยัง มี ความ ดั่ง ใส่ อยู่ ด้วย คน ทั้ง สาม
 นี้ จะ มี ความ เสีย ใจ บ้าง ตอก ทุระ มัง จะ ยก คน ใหญ่ ให้ คน กตาง คน

เด็ก จะ เสียใจ จะ ยก คน กดาง ให้ คน ใหญ่ คน เด็ก จะ เสียใจ จะ ยก
คน เด็ก ให้ คน ใหญ่ คน กดาง จะ เสียใจ เพราะ ฉนั้น จึง เป็น ความ ตำบาก
อยู่ ยัง ไม่ แน่ ลง ไป ได้

ไ้บ๊วย ก่าย ว่า ถ้า ภาระ นั้น ท่าน มารดา โปรด ยก ให้ เสีย ทั้ง สาม คน
ก็ แล้วย กัน ไม่ ต้อง วุ่นวาย อะไร เลย นาง จึง พูด ว่า ทำ อย่าง นั้น
จะมี เสีย ธรรม เนียมไป หรือ บุตร ชาย คน หนึ่ง จะ เอา บุตร สาว สาม คน
นั้น ไม่ ได้ ไ้บ๊วย ก่าย ว่า ท่าน พูด ตั้ง นั้น ก็ ที่ ท่าน เป็น ชุน นาง หรือ
ผู้ มี ทรัพย์ บ้าน เรือน ใหญ่ โต เขามี เมีย มาก ๆ ก็มี อยุ่ ถม ไป จะ
ผิด ชอบ อะไร ไป คัว ข้าพเจ้า ตั้ง แต้ยัง เด็ก เคย ไป เรียน วิชา แปลง ภาย ได้
ถึง จะมี ภรรยา หตาย คน ก็ จะ ผ่อน ผัน ให้ พอใจ ได้ ทุก ๆ คน นาง จึง
พูด ว่า ทำ อย่าง นั้น ก็ ไม่ ดี แม่ มี ผัว แพร่ ชาว ฝัน หนึ่ง เจ้า เอา บิด ตา
บิด ใหญ่ เสีย แล้วย เสีย ยาย ให้ หญิง ทั้ง สาม นั้น มา ยืน ตรง หน้า เจ้า ถ้า
เจ้า จับ ถูก คน ไต แม่ จะ ยก คน นั้น ให้ เป็น ภรรยา

ไ้บ๊วย ก่าย ไต พง แม่ ยาย พูด ตั้ง นั้น ก็นัก ดีใจ จึง รับ เอา ผัว แพร่ ชาว
มา แล้วย ก็ คุม หิว บิด ตา บิด ใหญ่ เสรีใจ แล้วย ก็ ร้อง บอก ว่า ขอ ท่าน
มารดา ได้ บอก แม่ น้อง ให้ มา ยืน อยุ่ ตรง หน้า ข้าพเจ้า เกิด นาง จึง ร้อง
บอก บุตร สาว ทั้ง สาม ว่า เจ้า จง ออก มา ให้ เขา เสีย ยาย เกิด เมื่อ เป็น
บุญ ของ ใคร แม่ จะ ไต่ ยก ให้ มี ผัว นาง ทั้ง สาม ไต พง มารดา ตั้ง ตั้ง นั้น
ต่าง ก็ พร้อม กัน ออก มา ยืน อยุ่ ไ้บ๊วย ก่าย ไต กัด ัน หอม มา เข้า นา ลึก
ก็ รั ว่า นาง ทั้ง สาม ออก มา ยืน อยุ่ แล้วย จึง เดิน ตรง เข้า ไป ไก่ ถัด ว่า

ช่วย คว่า ซวา ได้จับ ก็มิได้ถูก ต้อง นาง คนใด จน หน้า คา โตน ประตุ แต่
 หน้าต่าง ฝ่ายนี้ คา หู ปาก คาง ฟก บวม จับใคร ก็ ไม่ได้ แต่ สัก คนเดียว
 จนไป โตน บาน ประตุ หก ต้ม ตง นั้น อยู่ กับ พัน แล้ว ร้อง บอก ว่า บุครี่สาว
 ของ ท่าน มารดา จึง เร็ว นึก จับ ไม่ได้ จะ ทำ อย่างไร ดี

นาง แม่ ยาย เห็น ตัง นน จึง มา แก่ ฝ่า ที่ ผูก ตา ออก เสีย แล้ว พู๊ด
 ว่า ไม่ ใช้ นาง ห้อง ทัง สำน นน จึง เร็ว เพราะ เขา เป็น ผู้ ตัด จึง ตบ หัก ก็ ไม่ กัด
 ให้ เจ้า จับ ตัว ได้ เขา จะ ไม่ ยอม เป็น ภรรยา เจ้า ไบ๊ยก ก่าย จึง ว่า
 ถ้า นาง ทัง สำน เขา ไม่ ยอม เป็น ภรรยา ข้าพเจ้า แล้ว ท่าน แม่ ยอม ก็ ใช้ ได้
 เหมือน กัน ท่าน แม่ ยาย จึง พู๊ด ว่า ลูก เขย อะไร อย่าง นั้น จึง จะ คิด เต้น แม่
 ยาย เด่า เห็น ไม่ ส่ม ควร จะ กิ ก เดย นาง จึง พู๊ด ว่า บุครี่ สาว ทัง สำน คน
 นี้ มี ฝีมือ ได้ บก เสือ ประดับ ด้วย พลกย ต่าง ๆ ดี งาน ที่ ลุด มี อยู่ คน
 ตะ คัว แม่ ว่า เจ้า ได้ ได้ ส่ม ตัว เสือ ตัว ไต แล้ว จะ ยก คน นน ให้ แก่ เจ้า

ไบ๊ยก ก่าย ได้ ฟัง ตัง นน จึง บอก ว่า ถ้า กระนั้น ขอ ท่าน แม่ เขา
 เสือ ออก มา ข้าพเจ้า จะ ตอง ไล่ ตู แม่ ยาย จึง เดิน เข้า ไป ข้าง ใน หยิบ
 เสือ ออก มา ตัว หนึ่ง ส่ง ให้ ไบ๊ยก ก่าย ๆ ก็ รับ เขา เสือ มา แล้ว ก็ เบ่ตอง
 เสือ เดิม ออก เสือ เขา เสือ ใหม่ ส่ม ตัว เข้า ตอง ไล่ ตู พอ ยก เสือ
 ลอด มือ ทัง สอง เข้า ไป ใน แขน เสือ ๆ กลาย เป็น เสือ ก มัด ผูก ไว้ ทัง มือ แล ท้าว
 ไบ๊ยก ก่าย ก็ ต้ม กตั้ง ตง กับ พัน มีความ เจ็บ ปวด เป็น อัน มาก หมิง ก็
 อินตระ ทาน ลูญ หาย ไป

ฝ่าย หลวง จิ้น ถัง ซิม จึง กับ เห่ง เจีย ชิว เจ่ง นอน อยู่ ที่ หน้า หอน หนึ่ง

พอ รุ่ง สว่าง ต้น ไม้ เหลียว ซ้าย แล ขวา ก็ มิ ได้ เห็น บ้าน เรือน แด หอ ง หอนอน อยู่ ใต้ ต้น ไม้ ใหญ่ หวดง จัน ถึง ฆัม จึง เห็น ดัง นั้น ก็ ตกใจ จึง เรียก
 หั่ง เจี้ย กับ ไซ เจ้ง ให้ ต้น ไม้ ไซ เจ้ง จึง ถาม หั่ง เจี้ย ว่า พวกเรา เห็น จะ ถูก
 บี ค้ำจ อะ ลุ่ ภาย หวดง ดวง ดอก กระจ มัง จึง ได้ เป็น ปลาด คัก จรรย์ ดัง นั้น

หั่ง เจี้ย เห็น ดัง นั้น ก็ เข้าใจ แน่ จึง หิว เหวะ แด พุด ว่า ซึ่ง มัง เกิด
 มี ไม้ ไม้ อยู่ อย่าง นี้ ไม่ รู้ ว่า ไซย ลัด วกิน รำ มัน จะ ไป ตอง โทษ อยู่ ที่ ไหน

หวดง จัน ถึง ฆัม จึง ถาม ว่า ไบ๊ยก ภาย จะ ตอง โทษ ด้วย เหตุ อะไร
 หั่ง เจี้ย จึง พุด ว่า เมื่อ ฉาน นี้ มี หอง หอ ตัก บ้าน และ มี หมิง หม้าย หมิง
 ล่าว นั้น ไม่ ทราบ ว่า จะ เป็น พระ โพธิสัตว์ พระ องค์ ใด มา บัน ดาน
 แปลง ภาย พอ ครั่ง คั้น ก็ อั้น กระทบ ไป เดี๋ย ถ้า กระจ นั้น ก็ เห็น ว่า ไบ๊ยก
 ภาย คง จะ ตอง ทรมาร อยู่ เป็น แน่ แด

หวดง จัน ถึง ฆัม จึง ได้ พง หั่ง เจี้ย พุด ดัง นั้น ก็ ยก มือ นมัสการ
 เนื่อง ไป บัด เดียว แด ไป ข้าง ริม ต้น ไม้ ต้น เห็น กระจาด ตก ตง
 มา ยง พน ดิน ไซ เจ้ง ก็ วิ่ง ไป เก็บ มา ขำ นดู ใน กระจาด นั้น มี คำ

โคตง เขียน ด้วย อักษร จัน อยู่ แด บท เป็น คำ อรรถ ว่า (ดี ไซย เต่า ไร่
 บู้ด ซื่อ ฮ้อม) แด ว่า เจ้า แม่ เต่า ไร่ ไร่ ไร่ ไร่ ทาง โลก ย์ คำ ที่ สอง ว่า

น้ำ ไข่ กวน อิม ตง มา จาก เขา แด ว่า พระ โพธิสัตว์ เด็ด ใจ มา จาก เขา
 น้ำ ไข่ คำ ที่ สาม ว่า บุญ ชู เท่า เฮียน ภาย สี่ เปะ แด ว่า พระ โพธิสัตว์
 ทั้ง สอง แปลง ภาย มา คำ ที่ สี่ ว่า ห่วย แซ่ มุย หนึ่ง ค้อ ต้ม คัง แด ว่า
 พระ โพธิสัตว์ ทั้ง สาม แปลง เป็น นาง รูป ลอย คำ ที่ ห้า ว่า แซ่ เจ้ง พำม

เขาส่งคนก็เลย แปลว่า จะมา ลงใจ หลวงจิ้งจิ้งจี้ จึงรู้ว่า จะมันคง
 เพียงไร คำที่ หก ว่า โป๊ยะ ก่าย ทาม เข็ม เหล็ก แต่งวัน แปลว่า โป๊ยะ
 ก่าย นั้น จิตร ฆราวาส ด้วย ความ กำนัด คำที่ เจ็ด ว่า ส่ง จี้ เขี่ย ซิม ชู เกีย
 ก่วย แปลว่า คง แค้น ค่อไป ภายหลัง ให้ ซมา โทษ อย่าได้ คิด ค่อไป
 คำที่ แปด ว่า หยอด แซ่ ตาย ม่น โต โด่ ตัน แปลว่า แม้ มีความ เกียจ
 คร้าน ไป ข้าง หน้า จะ มี ความ ตำบาก มาก

เมื่อ เวลา ตกศิษย์ กับ อาจารย์ กาดง ตู คำ โศคง อยู่ นั้น ได้ ยิน เสียง
 ร้อง เรียก ว่า พระ อาจารย์ ช่วย ซาพเจ้า ด้วย สัก ครั้ง หนึ่ง เกิด ค่อไป
 ซาพเจ้าไม่ กตา กระทำ อีก แลว

พระอาจารย์ ถึง ซม จิ้งจิ้งจี้ ถาม ว่า เสียง ที่ ร้อง เรียก นั้น เสียง โป๊ยะ
 ก่าย มิใช่ หรือ ซัวเจ็ง บอกว่าใช่ เห่ง เจี้ย บอก แก่ ซัวเจ็ง ว่า ซ่าง เขา
 อย่า เปน ธุระ ถึง เขา เลย พวก เรา จิต แฉง ไป เกิด หลวงจิ้งจิ้งจี้
 พูด ว่า แม้ โป๊ยะ ก่าย มี ความ โฉด เขา ตง นน ก็ จริง อยู่ แต่ ค่อ
 เห็น แก่ พระโพธิสัตว์ ค่อ ช่วย แก่ สัก ครั้ง หนึ่ง ก่อน

ซัวเจ็ง ยก หาบ ใส่น้ำ เห่ง เจี้ย จูง ม้า นำ หน้า พระอาจารย์ เดิน
 เข้าไป ยัง พุ่มไม้ ใน บ่า รก คน หา โป๊ยะ ก่าย แหวก หญ้า บุกรก เข้าไป บัด
 เดียว ก็ แลเห็น โป๊ยะ ก่าย ถูก มัด อยู่ บน ต้นไม้ เสียง ร้อง คราง ไม่ หยุด เห่งเจี้ย
 เดิน เข้าไป โกล่ ทำ แกตง พูด เขาะว่า โป๊ยะ ก่าย ถูก เขย บานนี้ ยังไม่ มา เคารพ
 นม นอบ วงษ์ เพื่อน ฝูง หง หตาย แต่ ทำไม จิ้งจี้ ไม่ มา บอกให้ พระ อาจารย์
 ยิน ดี บ้าง เด่า ซินไป นอน อยู่ บน ทดก สูง ตาม สะบายใจ ได้ ดี แลวก็ ไม่

ทุกไม้ ทาย กัน บาง เคย จะ ล้ม กัน เสีย ที่ เดียว หรือ ไบ๋ ก่าย ได้ พง
 เห่ง เจี้ย พุด เยาะ เยี้ย ดง นั้น ให้ มี ความ ละเอียด เปน ที่ สุด ล้อ ล้อ ถ้ำ หัก
 กัด ฟัน ไม้ ร้อง คราง

ฝ่าย ชิว เจ็ง ยืน อยู่ ข้าง นั้น เห็น ไบ๋ ก่าย ถูก มัด มี ความ เจ็บ ปวด
 ร้อง คราง อยู่ ดง นั้น ก็ นึก ส่ง สสาร จึง ขน ไป แก้มัด ให้ ไบ๋ ก่าย แดง ก็
 พา กัน ลง มา จึง มี คำ กุดาง ว่า รูป ครี อันงาม ดุจ อาวูช อัน บุคคล
 ไว้ สำหรับ ซ้ำ ตัว เอง ความ กำหนด โสภ หลง จะ ต้อง ด้วย โภย อัน ใหญ่
 หึง แรก รุ่ง กำตัด ดุจ ยักษ์ แด บิศาจ ราก โสษ อัน ร้าย แรง ฉนั้น

ไบ๋ ก่าย ครั้น ชิว เจ็ง แก้มัด ให้ ลง มา ถึง แผ่นดิน ได้ แล้วย ก็ จุติ รูป นมัส
 การ ซมาโทษ เห่ง เจี้ย ถาม ว่า รู้ ว่า โปชิตส์ ตัว องค์ ใด แกล้ง แปลง มา หรือ ไม่
 ไบ๋ ก่าย บอก ว่า ข้าพเจ้า ต้อง มัด เจ็บ ปวด มืด มัว รู้ ว่า องค์ ใด ไม่
 เห่ง เจี้ย จึง หยิบ กระจาด ที่ เก็บ ได้ นั้น มา ส่ง ให้ ไบ๋ ก่าย ดู ไบ๋ ก่าย รับ
 กระจาด มา ดู ก็ รู้ ว่า พระ โปชิตส์ ตัว แปลง กาย มา ยิ่ง มี ความ อต สู่
 แก่ใจ หา ที่ เปรียบ มิได้ ชิว เจ็ง หัวเราะ แล้วย พุด ว่า นี้ ไบ๋ ก่าย มี นิ โสย
 อัน ใหญ่ ได้ ร่วม ญาติ กัน กับ พระ โปชิตส์ ตัว องค์ ใด

ไบ๋ ก่าย จึง พุด ว่า ทั้ง แต่ นี้ ไป น่อง หย่า ได้ พุด ถึง เรื่อง นี้ อีก ต่อ ไป
 ต้อง ตั้ง จิตร หาม ห้าม ตาม พระ อาจาวรี ไป กว่า จะ สำ เร็จ การ เกิด หลวง จัน
 ดง ซัม จัง ได้ พง ไบ๋ ก่าย พุด ดง นั้น จึง พุด ว่า ถ้า ดง นั้น ก็ ส้ม ควร แล้วย

เหห่ง เจี้ย เห็น การ เรี่ย มร้อย แล้วย จึง เดิน นำ หน้า พา กัน ออก เดิน
 มา ยัง ทาง ใหญ่ หมายถึง ทาง ตรง ไป ยัง ที่ icip ปรารจัน ครั้น เดิน

ตาม ระยะทาง ตาม แนวไม้ เข้า คำ ก็ พัก นอน วัน หนึ่ง เดิน มา ตามทาง
 แดไปข้าง หน้า เห็น ภูเขาใหญ่ มี ต้นไม้ ชัน เป็นช่อ ชัน งาม บน ยอด เขามี เมฆ
 หอม ลม มี รศมี ต่าง ๆ อาจารย์ กับ ศิษย์ เดิน พดาง ชม พดาง หลวงจั้น
 ถึง ชมจ้ง อยู่ บน หลวงมา เห็น ดง นั้น ก็ มีความ รื่น เริง จึง พูด ว่า เรา ชำ
 เขา ชำ หน้า มา ก็ มาก แลว ยัง ไม่ เห็น เหมือน ภูเขา นี้ พิเคราะห์ ดู
 ไซอิ๋ว มึง ดง งาม ยิ่ง กว่า ทุก เขา เห็น จะ โดด เหวด วิต ตู๋ อิม ยี่ ดอก กระจม้ง
 เรา ทง หลาย จง ตั้ง จิต สำรวม ภาว ให้ เวียบ รวย จะ ได้ เข้า เผ้า พระพุท ของ กั
 เห่ง เจ้ ได้ พง พระอาจารย์ พุด ตั้ง นน ก็ หวเราะ แลว พุด ว่า จะ เร็ว
 ดง นั้น ที่ เตียว หรือ ช่ว เจ้ง จึง ถาม เห่ง เจ้ ว่า วิต ตู๋ อิม ยี่ นั้น หาก พวก เรา จะ
 ไป นั้น หน ทาง จะ โดด โดด ประมาณ ดัง เท่า ไ้ เห่ง เจ้ ตอบ ว่า หน
 ทาง นั้น หนั้น แปร ดพัน โยชน์ สิบ ส่วน เรา มา ยัง ไม่ได้ หนึ่ง ส่วน

ไปยก่าย ถาม ว่า หาก จะ ไป นั้น ดัง ก็ บี้ จึง จะ ถึง เห่ง เจ้ ตอบ ว่า ถ้า
 หนอง ทง สอง ไป สิบ วัน จึง จะ ถึง ถ้า พิ จะ ไป วัน หนึ่ง ไป มา หัว สิบรอบ ก็ ยัง
 เห็น แสง ดวงไม้ คำ ถ้า เบริยบ พระอาจารย์ ไป เมื่อไร จะ ถึง อย่า เพ้อ คิด เลย

หลวงจั้น ถึง ชมจ้ง จึง ถาม ว่า ถ้า เห่ง เจ้ พุด ตั้ง นน ก็ เมื่อไร จึง จะ
 ถึง เต่า เห่ง เจ้ ตอบ ว่า เบริยบ พระอาจารย์ ไป นั้น ตั้งแต่ เด็ก จน แก่ อย่าง หน
 พัน หน ก็ ยัง ไม่ได้ หาก พระอาจารย์ มี มุต ดัน ดาน ผ่อง ใสย บริสุท
 ช่ว ระดัก หยด ก็ ถึง ที่ เขา แต่ง ช่ว หน เอง

ช่ว เจ้ง จึง ถาม ว่า แม้ ตำบล นี้ มี ไซ่ วิต ตู๋ อิม ยี่ พิจารณา ดู ใน แห่ง นี้ ก็
 จะ เป็น ฐาน ที่ ของ ผู้ วิเศษ จะ อาไ้ รย อยู่ ดอก กระจม้ง เห่ง เจ้ ว่า หนอง

เห็น ความ ตึง นั้น ก็ จะ เป็น ไต่ บ้าง เห็น เกือบ จะ ถูก ค้าง
 สำนัก ของ ผู้ วิเศษ จริง ไม่ กระนั้น ก็ จะ เป็น สำนัก เขียน แต่ อี๊ด ดาวบท
 อยู่ เป็น แน่ พวก เรา ค่อย ๆ เดิน พิศดู เถ่น

จะ กล่าว มืด เหตุ ของ ภูเขานี้ มี นาม เรียกว่า เขา บ้วน ซีวซัว บน
 เขา นั้น มี สำนัก เรียกว่า เหงาจิ้งกวน สำนัก ๆ นี้ มี เขียน ฤๅษี องค์ หนึ่ง
 นาม เรียกว่า ต้นหงวนจื่อใน ภูมิตี่ นั้น เกิด ของ วิเศษ อยู่ ตั้ง หนึ่ง
 ของ ตั้ง นี้ คือ ตัง แต่ เริ่ม ตัง โดย ยิง ไม่นับ ฟา บน ดิน ก็ บังเกิด มี ของ
 กายสิทธิ์ อย่าง นี้ คือ ใน ไต่ หาด น้ หงตั้ง ที่ ๖ มี แต่ ฮุดร ทอ ๖ นั้น แรก มี
 ค่อมามี สมภพที่ ๖ ที่ หาด นาม ของ วิเศษ นั้น เรียกว่า เข้าฮ้วน
 ต้น คือ ขาว วิเศษ แต่ เรียก ย่น เขียม กวน คือ มี ต้น เกิด ผล เป็น รูปคล้าย
 คน จะ เรียก มรรคตี่ ผล ก็ได้ ถ้า มน ๖ จึง จะ ออก ดอก อีก ถ้า ม
 พน ๖ จึง จะ ตัง ผล อีก ถ้า มน ๖ จึง จะ ตัก รวม หมัน ๖ จึง บริบูรณ์
 กำหนด มี ฉเพาะ ถ้า สิบ ผล ผล นั้น คล้าย แก่ ทารก พงจะ ออก จาก ครรภ
 มารดา ถ้า วัน ผล นั้น เป็น เบญจจะ ถ้า ขาว บริบูรณ์ แม่ ๖ ได้ มี น้ ได้
 ได้ คม ถิ่น ที่ หนึ่ง อายุ ย่น ถ้า ม ร้อย หกสิบ ๖ แม่ ๖ ได้ กิน ผล หนึ่ง อายุ ย่น ตี่
 หมัน เจ็ดพัน ๖ แต่ เมื่อ เวตา วัน นั้น ต้นหงวน ได้ เขียน ฤๅษี อาจารย์ ใหญ่
 มี กิจ ชุระ ด้วย หงวนชู้ยเทียนจุน พรหมใหญ่ เขิญไป พัง ธรรม บน วิมาน
 มี ดอ สวรรค์ ต้นหงวน ได้ เขียน นั้น ตั้ง สอน สำนัก ศิษย์ แพร่ หาดาย เหตุ ที่
 จะ กระเน นัน ใน เวตา นั้น ยังมี อยู่ สิบแปด คน ๆ นี้ ได้ ตำเรีจ

มรรค ของ เขียน โดย เขียวชาญ ใน เวลานี้ ต้นหวอน อาจารย์ใหญ่พา
 สำนักศิษย์สี่สิบแปดคนหนีไปยังสวรรค์ เมื่อจะไปนั้นให้ศิษย์สองคน
 อยู่เฝ้าสำนัก ชื่อเซ่งฮอง คนหนึ่งชื่อเม่งววย คนหนึ่งเซ่งฮองอายุได้
 พันสามร้อยยี่สิบปี เม่งววยอายุได้พันสองร้อยปี ได้เขียนต้นหวอนไว้
 จะไปใดตั้งสอนสำนักศิษย์เซ่งฮองเม่งววยไว้ว่า วันมะรืนนี้คนชอบแก่
 ขำเจ้าจะมาทางนี้คือเป็นสมณะสงฆ์ของประเทศจีนเมืองไต้กง นาม
 เรียกว่า กงซิมจิง เธอรับคำสั่งของพระเจ้าแผ่นดินถึงไท่จง ย่องเข้าไป
 ไปมณฑลประเทศ เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกขรรวม เมื่อเธอมา
 ถึงนี้ศิวทั้งสองอย่าได้เกียจคร้าน จงเชื่อเชิญให้หยุดพักแล้วไปเก็บ
 ผลขึ้นเขียมบนต้นลงมาถวายให้เธอฉันสองผล

เซ่งฮองเม่งววยทั้งสองจึงพูดว่า คำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า
 ความประจวบเหมาะเหมือนกันอย่าได้ร่วมคิด ก็นี้เธอเป็นสมณะจะมา
 เป็นสมรรคพรรคพวกได้หรือ

ต้นหวอนผู้อาจารย์ได้ฟังเซ่งฮองเม่งววยพูดดังนั้น จึงพูดว่า
 ท่านทั้งสองไม่รู้อะไร เหตุผลด้วยเดิมพระกษัตริย์เมืองนี้ เมื่อครั้งพระพุทธองค์ประชุม
 เสด็จมหาสังฆทานนั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาจนบัดนี้นับได้ห้าร้อยปีแล้ว เมื่อครั้ง
 เธอเป็นโพธิสัตว์ บัดนี้เธอกลับชาติมาเป็นสมณะสงฆ์ แม้เธอมาถึงเขา
 ผลขึ้นเขียมถวายให้เธอ จงระวังระวังอย่าให้สำนักศิษย์ของเธอรู้เหตุการณ์

เซ่งฮองเม่งววยได้ฟังอาจารย์ตั้งดังนั้นก็เคารพรับคำสั่ง แล้ว
 ได้เขียนต้นหวอนที่พาสำนักศิษย์สี่สิบแปดคนเหาะขึ้นบนสวรรค์

ฝ่าย หลวงจิ้ง ถังซ่มจิ้ง เดิน มา กับ ด้วย ด้านศิษย์ ทั้ง สาม คน พิจารณา
 ดูเพิงผาไซอิ๋ว เขา คับ วิต เดียว ก็ เห็น มี คน ไม่ ต้น ที่ พน ตาม ดู รวม วัน เป็น ที่
 ไชยภูมิ ส่งตั้งเย็บ สำหรับ ระวังใจ ให้ มีความสุขเย็นใจ ดู ผู้ปฏิบัติ หลวงจิ้ง
 ถังซ่มจิ้ง เห็น ตั้ง นน จิ่ง ดัง จาก มา แต่ ไป เห็น มี แผ่นศิลา จา วิก อักษร
 ใหญ่ สิบ ตัว คือ (บ้วนชั่วชิว ยักต เห่งจิ่งกวน ต่องเทียน) แปล ว่า เขา
 บ้วนชั่ว ที่ ไชยภูมิ ด้านก เห่งจิ่งกวน ถา พา
 หลวงจิ้ง ถังซ่มจิ้ง เห็น ตั้ง นน จิ่ง บอก แก่ ศิษย์ ว่า ที่ น เป็น ที่
 ด้านกตงจาม พวก เราเดิน เข้าไป ดู เต็ม เห่งเจี่ย พุด ว่า เห็น จะ ดี แล้ว
 ศิษย์ กับ อาจารย์ ก็ พา กัน เดิน เข้า ไป ยิง ประตู มอง เข้า ไป ที่ สอง ข้าง
 ประตู มี หมงลือ เหลียน เวียนไว ข้าง ตะ เจ็ด ตัว คำ หนึ่ง ว่า เชียงแซ บูต
 เหลา สิ้น เขียน ฮู แปล ว่า อายุยืนไม่ แก่ ที่ เทวดา คำ สอง ว่า ฮือ
 เทียน ตง ชิว เตายิน แก่ ยิน นาน เสมอ พา หรือ ดี มรรค
 เห่งเจี่ย เห็น ตั้งนน ก หิวเราะ แลว จิ่ง พุด ว่า พวก ฤษี เหลา น พุด
 ขอด ตัว มาก นก ข้าพเจ้า เบื่อห เมือ ข้าพเจ้า อยุ่บน สวรรค ที่ มหาพรหม
 ทำยเลี้ยง เล่า กุน ก็ ยิง เมื่ เคย พง พุด ขอดใหญ่ ไต อย่าง น พุด ตั้ง นน แลว ก็
 พา กัน เดิน เข้า ไป ข้าง ไน ประตู มอง เข้า ไป เห็น มี หมุ่ม น้อย สอง คน เดิน
 ออก มา พิศเราะห้ ดู รูปร่าง งาม แปลก แปลก กว่า คน ธรรมดา ทัง หลดา
 หมุ่ม น้อย นน คือ เซงฮ้อง เม่งว้อย เซอ ทัง สอง เดิน เข้า มา ใกล้ ยก มือ
 ชิน คำ นบ พุด ว่า ขอ นิมนต์ ท่าน อาจารย์ เข้า มา พัก ข้าง ไน

หลวงจิ้งถังซ่มจิ้ง ได้ พง ตั้ง นน ก็ มี ความ ยิน ดี พา กัน เดิน ตาม

หนุ่มน้อยทั้ง สอง เข้าไป ยิง ตำนก ครั้น ถึง เชน ฮ่อง เม่ง งว๋วย จึง เขียว หลวง
จันถงซ่มจิง ให้ หนึ่ง ที่ ชน ส้ม ควร แลว ยก นำ วิชา มา ถวาย

หลวงจันถงซ่มจิง แด ชนไป บน ที่ บุษบา เห็น มี อักษรใหญ่ สอง ตัว คือ
(เทียน ตี) แปล ว่า ฟาดิน แล มี เครื่อง ดึง ประตัม ประดา เปน

ชน ๗ หลวงจันถงซ่มจิง จึง ตก เดิน เข้า มา จุด รูป บุษบา แล้วย ถก
มา หนึ่ง จึง ถาม เชน ฮ่อง เม่ง งว๋วย ว่า ที่ ตำนก นี เปน ธรรม ระเบียบ เย็น ดุจ ที่

เมือง พระพุทธเจ้า อยู่ ทำ ไม่ เห็น บุษบา พรหม ช่ม เชน แด เทพยดา ดาว
ทั้ง หลาย บุษบา แด อักษร สอง ตัว ฟาดิน เท้า นั้น เอง

เชน ฮ่อง เม่ง งว๋วย ได้ พง หลวงจันถงซ่มจิง ถาม ดึง นั้น หัว เราะ แด
จึง ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ไม่ บัด บัง ท่าน อาจารย์ อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า

ท่าน บุษบา อักษร ฟาดิน สอง ตัว นี เปน ที่ สุด ยอด แลว พรหม แด เทพยดา
เทพารักษ์ หรือ ดาว ทั้ง หลาย ไม่ อาจ รับ กวร บุษบา ของ อาจารย์ ข้าพเจ้า ได้

เพราะ อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า ออก จาก ที่ ชน ฆตาด ฉืดยว แลว หลวงจันถง
ซ่มจิง จึง ถาม ว่า ชน ฆตาด ฉืดยว นี เปน ใจ ความ อย่างไร

เชน ฮ่อง เม่ง งว๋วย ตอบ ว่า พรหม ช่ม เชน เปน เพื่อน ของ พระ อาจารย์
ข้าพเจ้า เทวดา เทพารักษ์ เจ้า แด ดาว ทั้ง หลาย เปน ที่ ชอบ กับ

อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า เพราะ ฉนั้น จึง ไม่ อาจ รับ เครื่อง ดึง การ บุษบา ของ
อาจารย์ ข้าพเจ้า

เหงเจีย ยิน อยู่ ข้าง นั้น ได้ ยิน เชน ฮ่อง เม่ง งว๋วย พุด ดึง นั้น ก หัว
เราะ ออก งอ ๗ แลว จึง พุด ว่า ข้าพเจ้า เข้า ใจ กำจัด ชึ่ง ฆต ฆี บิดำจ ทั้ง

หลาย ฟังดู หนุ่มนอย เด็ก ทั้ง สอง คน นี้ เขาใจ พุด อ้อมค้อม หดง จึง ถึงซึ้ง จึงถาม ว่า บัดนี้ อาจารย์ ของ ท่าน ทั้ง สอง ไป ข้าง ไหน

เซง ช่งเม้ง ง่วง ตอบว่า พระ อาจารย์ ของข้าพเจ้า นั้น ท่าน พรหม ง่วง ชัย เตียน อุณ เจริญ ขึ้นไป บน สวรรค์ ยัง วิมาน หมี หดง ฟัง วิดีสนา ขรรณ เห่ง เจ็บได้ ฟังเซง ช่ง เม้ง ง่วง บอก ดั่ง นั้น ก็ หัว เราะะใหญ่ หดง จึงถึงซึ้ง เห็น ดั่ง นั้น จึง บอก สำนุศิษย์ให้ ออกไปหา เตา จะได้ หุง ต้ม เห่ง เจ็บไป ยัก ได้ ฟัง อาจารย์ ดัง ดั่ง นั้น ก็ พา กัน ออก มา ที่ หอ ถดง ไป ข้าง ห้อง หอ อาไศรย ที่ โรง ครว้ จิต แฉง หุง ต้ม

ฝ่าย เซง ช่ง เม้ง ง่วง จึง ถาม ว่า ท่าน อาจารย์ คือ เป็น พระ ที่ อยู่ เมือง จัน ซื่อ ถึงซึ้ง จะไป อารามหา พระ ไครย์ ปลูก ใช้ หรือ ไม่ หดง จึงถึงซึ้ง บอกว่า อาตมภาพ แด คือ พระถึงซึ้ง เหตุใด ท่าน ทั้ง สอง จึง รู จัก ซื่อ อาตมภาพ แด เซง ช่ง เม้ง ง่วง จึง บอก ว่า อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า เมื่อ ท่าน จะไป ได้ ดัง ไหว ว่า ท่าน อาจารย์ จะ มา ถึง ที่นี้ สั่ง ให้ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง นิมนต์ ท่าน พัก ก่อน ขอ ท่าน อาจารย์ ได้ นั่ง คอย ข้าพเจ้า จะไป เก็บ ผลไม้ เด็ก น้อย มา ถวาย เซง ช่ง เม้ง ง่วง ก็ คำนับ ตา เข้าไปใน ห้อง หยิบ ไม้ ขอ ทองเอา แพร บูรอง ถาด ครั้น แล้ว คน ทั้ง สอง ก็ พากัน ออก จาก ห้อง เดิน ตรงไป ยัง สดง ดอกไม้ ซ้ำม พัน สดง ดอกไม้ ไป บัดเดียว ก็ มา ถึง ที่ ต้น (ยืน เข้ม ก๊วย) เซงช่ง ก็นั่ง ขึ้นไป บน ต้น เขาไม้ ตะกร้อ ทอง เกี้ยว ผล ยืน เข้ม สดง ผล ซยับ ต้น ผล (ยืน เข้ม ก๊วย) ก็ หล่น ลง มา ใน ตะกร้อ เม้ง ง่วง เอา ถาด

รอง รับผิดชอบ ใน ภาย แล้ว คน ทั้ง สอง ก็ พากัน เดิน กลับ มา ยัง สำนัก จึง นำ
 ถวาย หัตถ์เงินถึงข่มขี้จี้ แล้ว พูด ว่า ที่ สำนัก นี้ ไม่มี สิ่ง ใด จะ ถวาย มี แต่
 ผลไม้ เต็ม อยู่นัย อย่าง นี้ นิมิต ท่าน ฉันท พง เป็น ยาวะ ชั่วฉีก

หัตถ์เงินถึงข่มขี้จี้ แด่ไป ใน ภาย จิตร์ใจ ให้ ใจ โหว่ สิ้น ถอย หลั่ง ออก
 มา ล่าม ก้าว แล้ว พูด ว่า บ๊น ไร่นา เขา ปกติ ก็ บริบูรณ์ ทำไม คำบด
 นี้ แห้ง แกร่ง หรือ จึง เขา เด็ก ฟัง คดออก ได้ ล่าม วน มา ให้ ฮาตม ฉันท จะ ควร
 หรือ เสง ฮ่อง ไต่ ฟัง หัตถ์เงินถึงข่มขี้จี้ พูด ดัง นั้น แด่ ทั้ง มี กิริยา สะดุ้ง
 หวาดไม่ รั้ว จาก ของ วิเศษ เม่ง งวย เห็น ดัง นั้น จึง เดิน เข้า มา ใกล้
 บอก ว่า ท่าน อาจารย์ ยิง ไม่ ทราบ ผลไม้ นาม เรียกว่า ยิน เซียม
 ก๊วย ผล นั้น เกิด อยู่นั่น

หัตถ์เงินถึงข่มขี้จี้ จึง พูด ว่า ท่าน ทั้ง สอง ทำไม จึง พูด โป้ต ฝืด
 ดัง นั้น เค้า คน นี้ จะ มา เกิด เป็น คน มี หรือ จง เขา ไม่ เสีย เกิด ฮาตม
 ฉันท ไม่ ได้ เสง ฮ่อง เม่ง งวย ฟัง หัตถ์เงิน พูด ดัง นั้น ก็ ไม่ รั้ว ที่ จะ
 ทำ ประการ ใด จึง ยก ถาด ผลไม้ กลับ เข้า ไป ใน ห้อง เสง ฮ่อง เม่ง
 งวย จึง พูด ว่า ผลไม้ น จะ ไร้ว ชา ไม่ ได้ จะ เสีย กิน ไม่ ได้ เรา ทั้ง สอง
 แม่่ง กัน คน ตะผล พูด แด่ว ก็ ต่าง คน กิน คน ตะผล เสง ฮ่อง เม่ง งวย
 นั่ง กิน ผลไม้ อยู่นัย ใน ห้อง ฝา ห้อง คิด กับ โรง ครว ไป๊ย ก่าย กำตัง
 หุง ต้ม อยู่นัย ใน ครว ได้ ยิน เสง ฮ่อง เม่ง งวย กระ ชิม พูด กัน เมื่อ ตะก
 เขา ไม่ ฆอ แด่ ถาด ไป ไล่ ฆะ ไร้ว ที่ ไหน แด่ ได้ ยิน ว่า พระถึงข่มขี้จี้ ไม่ ถ่ากิน
 ผล ยิน เซียม ก๊วย คน ทั้ง สอง เขา กลับ ไป ใน ห้อง แม่่ง กัน กิน เสีย ไป๊ย

ภายใต้อินดงนั้น ฟ้า ทยายโหดโดย ความ ที่ ขยาก กิน ทำไม เรา จะ ได้ สัก ผล
 หนึ่ง มา กิน แก่ ขยาก ตัว เอง ก็ ยิง กัง วลด หุง คัม อยู่ ไม่ รู้ ที่ ว่า จะ ทำ
 ประการใด จึง นั่ง คอย เฝ้า เจี้ย มา จะ ได้ ปกฤษา กั้น บัด เดียว เฝ้า
 เจี้ย ก็ ชูง ม้า มา ผูก ที่ โคน ต้นไม้ แต่ ก็ เดิน เสด็จ ไป ข้าง หลัง สำนัก โป๊ยก่าย
 แตะ เห็น เฝ้า เจี้ย เดิน ไป จึง กวัก มือ ร้อง เรียกว่า พี่ เฝ้า เจี้ย กลับ มา นี้
 ก่อน ๆ เฝ้า เจี้ย หัน หน้า กลับ มา ยัง โรง ครวด จึง ถาม ว่า ข้าย กิน ว่า
 มิ่ง เรียก ทำไม โป๊ยก่าย ว่า ที่ สำนัก นม ของ วิเศษ แกะ จะ รู้ อะไร

เฝ้าเจี้ย ถาม ว่า ของ วิเศษ อะไร ที่ ไหน โป๊ยก่าย บอก ว่า คือ ผล
 ยืน เข็ม กวัก แกะ เคย เห็น บาง หรือ เฝ้าเจี้ย ได้ยิน ก็ ตกใจ แต่ ที่ จริง ไม่
 เคย ได้ เห็น เป็น แด่ เคย ได้ พง เขา เค้า ให้ พง ว่า ผล ยืน เข็ม กวัก นี้ เขา เรียก
 ว่า (เข้ายวนต้น) คือ ยา วิเศษ ถ้า ได้ กิน แล้ว ขายุ ยืน นาน เดียว นั้น ที่ ไหน
 จะมี เป็น ของ หายาก นัก

โป๊ยก่าย บอก ว่า ใน ที่ สำนัก นม หนุ่มนอย ทั้ง สอง นั้น เขา มา ส่ง
 ผล ถวาย พระอาจารย์ ๆ พูด ว่า เด็ก ทารก พึ่ง ออก ได้ สาม วัน พระอาจารย์
 ไม่ กต่า กิน เขา ทั้ง สอง พุด อ้อน วอน ให้ กิน พระอาจารย์ ก็ ไม่ รับทาน
 แล้ว ท่าน ก็ ไม่ บอก ให้ เรา รู้ ด้วย หนุ่มนอย สอง คน เขา ไป ซ่อน กิน ไม่ ให้
 พวกเรา รู้ เรา ทำ อย่างไร จะ ได้ กิน บ้าง สัก ผล หนึ่ง ข้า คิด ว่า เรา ไป
 เที้ยว คั้น ดู ถ้า พบ แล้ว เก็บ เอา มา กิน สัก สอง สาม ผล จะ เปน อย่างไร
 บ้าง ก็ จะ ได้ รู้ ก็น

เฝ้าเจี้ย พูด ว่า ถ้า ดั่ง นั้น ก็ ไม่ สู้อาก อะไร นัก เปน ธุระ พี่ จะ ไป

เที่ยวค้นดู ถ้าพบแล้ว พี่จะเอามา กิน เล่น พุดแล้ว ก็ เดิน ออก
 ไป ไปैयाก่าย ยัดไว้ว่า อย่า เพื่อ ก่อน ข้าพเจ้าได้ ยินมน พุด ก็น ว่า เอา
 อะไร เบนไม้ ตะกร้อใน ห้องไป ส้อย เห็น จะ ต้อง เอา ดั่ง นนไป เก็บ จึง
 จะได้ ดอก กระจม้ง พี่ จึง แอม เข้าไป ดู ก่อน

เหิงเจียได้ พัง ไปैयाก่าย พุด ดั่ง นน จึง พุด ว่า พี่ เขา ใจ ได้ เหิงเจียจึง
 ร่าย มนต์ บัง ตาม ให้ เห็น ตัว แล้ว ก็ เดิน เข้าไปใน ห้อง เวลานั้น
 เสงฮอง เม่งว้ย มิ ได้ อยู่ ใน ห้อง เหิงเจีย สอด ตาม มอง รอบ ห้อง แด เห็น
 ไม้ ขอบ ท้อง ที่ บน ประตู ห้อง แฉวน อยู่ ยาว ประมาณ สอง แขน เสด์ ข้าง
 หนึ่ง ใหญ่ ข้าง หนึ่ง เล็ก ผ้าแพร ศรี ต่าง ๆ พัน คั่น ขอ เหิงเจีย เห็น แล้ว
 ก็ คิด ว่า เห็น จะ เบน ไม้ อ่อน นเอง จึง เดิน เข้าไป หยิบ เอา มา เดิน ดู ไป
 ใน ส่วน จน ข้าม ส่วน ดอกไม้ ไป ถึง ส่วน ต้นไม้ ใหญ่ ดู กิ่ง ก้าน ออก เขียว
 รื่นไป ทง หมู ผล แด ดอก ออก น้อ ดุงดงาม ยิ่ง นึก เหิงเจีย ก็ เดิน
 มา ใกล้ ต้น ยืน เข้มมก้วย ยืน อยู่ ที่ โคน ต้น แด ชนไป ดู บน ต้น เห็น ข้าง
 ทิศ อากาศ เณ นั้น มี กิ่ง มี ผล ห้อย อยู่ พิจารณา ดู ดั่ง ทารก แดง ๆ ผล นั้น
 คิด อยู่ ปรดา ยถึง ห้อย แกว่ กวัด ตาม สม เหิงเจีย เห็น ดั่ง นั้น ก็ มีความ
 ยินดี หา ที่ เปรียบ มิ ได้ ก บน ชน บน ต้น ไม่นั้น จน ถึง ยอด เอา ไม้ ตะกร้อ
 ส้อย ถูก หนึ่ง พอบ บิด ผล ยืน เข้มมก้วย ก็ หัดน ตก ลง มา ยิง พน ดิน เหิงเจีย
 ก็ กระโดด ตามลง มา ค้นหา ดู รอบ ใน ที่ นั้น ก็ ไม่ เห็น แหวก ญา ดู ก็ ไม่
 มี ร่อง รอย อะไร เลย เหิงเจีย นึก ว่า ผล ไม่นั้น มี ต้น เห็น จะ เดิน หนี ได้ โดย
 จะ หนี ก็ ไป ไม่ พ้น ปลาดจริง ๆ ทำไม่ จึง หา ไม่ เห็น จึง คิด ว่า

ขรรยพวง พระภูมิเจ้าที่ ๆ รักษาใน ส่วนนี้ จะไม่ยอมให้ เรา ตัก ผดขึ้น
 เข้มกัวย จึง เก็บ เขาไป ซ่อน เลี้ย พุด แต่ ก็ อ่าน คาถา เรียก พระภูมิเจ้า
 ที่ใน เขตนี้ บัด เดียว พระภูมิ ก็ มา พร่อม กัน คำ นับ แล้ว ถาม ว่า ท่าน
 ไต่ เขี่ย เรียก พวก ข้าพเจ้า มา นี้ มี กิจ ชูระ จะ ตั้ง เลี้ย อะไร หรือ

เห็ง เจี้ย พุด ว่า ท่าน ทง หดายไม่ รั ข้าพเจ้า ต้อ รอม จักระวาพ คือ เป็น
 หัว ชะโมยใหญ่ บน ส่วรค นั้น ตัก ชมภู ตัก ตูรา ของ เง็ก เขียง ย่อง เค้ แด ตัก
 ยาวิเศษ ของ ท้าย เลี้ยง เล่า กุน ผู้ ไต่ ก็ ไม่ กดำ จะ ชัด ชวง อะไร บัดนี้
 ข้าพเจ้า ชะโมย เก็บ ผดไม้ ผด หึ่ง ทำไม พวก ท่าน เขา ของ เรา ไป ซ่อน
 เลี้ย ที่ ไหน ผดไม้ ก็ เป็น ของ อยู่ กตาง อากาศ เกิด ชน ควร จะ แบ่ง
 ให้ เรา กิน สัก ผด หึ่ง จะ เลี้ย หาย สัก เท่า ไใด เรา พึ่ง ส้อย ตง มา ผด
 หึ่ง เท่า นั้น ทำไม จึง เก็บ เขาไป ซ่อน เลี้ย ที่ ไหน

พระภูมิเจ้าที่ ทง หดาย ไต่ พึ่ง เห็ง เจี้ย พุด ตั้ง นั้น จึง บอก ว่า ท่าน ไต่
 เขี่ย เห็น ผิด เลี้ย แล้ว พวก ข้าพเจ้า เป็น แต่ เจ้า ผู้ ซึ่ง ตั้ง ผดไม้ วิเศษ อย่างนี้
 พวก เทวดา เขียน เขา อาจ ทำได้ พวก ข้าพเจ้า จะ เขาไป ที่ ไหน ได้ แต่ จะ
 ตม กัดน ก็ ไม่ได้ ตม

เห็ง เจี้ย ถาม ว่า ถ้า พวก ท่าน ไม่ได้ เขา เรา ส้อย ตก ตง มา แล้ว จะ
 หาย ไป ซ้าง ไหน เต่า พระภูมิ เจ้า ที่ บอก ว่า ไต่ เขี่ย ทราบ แต่ ของ วิเศษ ไม่
 ทราบ ที่ พน น ชัด แก่ เบ็ญ จะ ซาตุ เหงา เฮ้ง อยู่

เห็ง เจี้ย ถาม ว่า เหตุ ไต่ จึง มี ชัด ของ พระภูมิ เจ้า ที่ จึง ตอบ ว่า ผดไม้

นั้ ถูก ซาตุ ของ ก็ หัดนั้ ถูก ซาตุ ไม่นั้ ก็ เขียว ถูก นั้ ก็ แปร สุธัญญ์ ถูก ซาตุไฟ ก็ เเผา
 ละเหยียดถูก ซาตุ ดินก็ มุด สุธัญญ์ไป เวลา จะ เก็บก็ ต้อง เอา ทอง ทำไม้ ส้อย
 หัดนั้แล้ว ก็ ต้อง เอา ถาด แด เขา แพร แด ล้าต ร้อง รับ ผัดไม้ไว้ ผัดไม้

จึง จะ มี ได้ แปรปรวน ถ้า ผัดไม้ นั้ เขียว แห่ง กิณ อายุ ก็ ไม่นั้ ยืน นาน ท่าน
 ได้ เขียว ไม่นั้ ทราบ เพราะคนนั้ ส้อย ตก ถูก ดิน จึง ได้ ขนกระทาน หายไป
 เหงเจียได้ พง ดิงนง จึง เอา กระบองเหล็ก กระทุ้ง ดิน จึง ได้ ขนดู ก็ ไม่ เห็น จึง

พูด ว่า เห็น จะ เป็น จริง ดัง ท่าน พูด ซ้ำพระเจ้า ผิดเอง ท่าน ทง หตาย จึง กลับ
 ไป เกิด พวกร พระภูมิ เจ้า ที่ ก็ พา กิณ กลับไป เหงเจีย จึง บน ขนไป บน ต้น
 ไม้ มือ นึง จับ ขอบ ส้อย มือ นึง เขา ผ่า ผูก คอ ทำ เป็น กุญรับ ส้อย

ตง มา ได้ ส้อม ผัด แล้ว ก็ กระโดด กลับ ลง มา ไป ยัง ที่ ห้อง ครว แก้ว ห้อ ออก
 มา ให้ ไ้ยก่าย ตู แล้ว พูด ว่า ผัดไม้ นั้ จะ ต้อง แบ่ง ให้ เท่า กัน ไ้ยก่าย จึง

เรียก กัน มา ให้ พร้อม กัน ตู เต็น เป็น ขวัญ ตา ไ้ยก่าย จึง ออก ไป จาก
 ห้อง เรียก ชัวเจ้ง มา ครนพร้อม เหงเจีย จึง ขยายห้อ ออก ถามว่า ผัดไม้
 อย่าง นพ ของ เคย เห็น ที่ ไ้ไหน นั้ บาง หรือ

ชัวเจ้ง บอก ว่า ซ้ำพระเจ้า เคย เห็น แต่ไม่ เคย ได้ กิณ ครั้ง ก่อน เมื่อ
 ซ้ำพระเจ้า อยู่ บน สวรรค์ เคย เห็น เทพยดา ตามบำหิมพานต์ นำ มา ถวายเป็น
 เชียงฮ่องเต้ เมื่อ เวลา แซยิต นน ก็ ได้ เคย เห็น ทุก ครั้ง ชัวเจ้ง จึง พูด

ว่า ถ้า กระบอง พิ ให้ คน สัก ผัดหนึ่ง เหงเจีย ว่า นั้ยังไม่ ต้อง ขอ จะ ต้อง แบ่ง
 กัน คน ละ ผัด เหงเจีย หยิบ ผัด ยืน เชียมกัวยให้ ไ้ยก่าย แด ชัวเจ้ง คน
 ละ ผัด ต่าง คน ต่าง กิณ ไ้ยก่าย ปาก กว้าง เอา ผัดไม้ ได้ ปาก แล้ว ถัดนั้ เข้า
 ไป ใน ห้อง แล้ว ถาม คน ทั้ง สอง ว่า กิณ รัชชาติ เป็น ประการใด บ้าง

เหิงเจี่ยว่า ตัว กิณ เข้าไป แล้วจะมาถามใคร อีก เต่า ลั่น ตัวไม่มี ดอก
หรือ จึงไม่รู้ ลึก ว่า รัชชาติเป็น ประการใด ไบ๊ยก่าย บอกว่า กิณ เข้าไปเร็ว
นักไม่ทัน จะรู้ว่า มี เมล็ด หรือไม่มี ก็ไม่ ทราบ อยากร จะให้พี่ไป เขา มา
อีก ลึก ผล หนึ่ง ค่อย ๆ กิณ จึงจะได้ รู้ว่า เป็น ประการใด เหิงเจี่ยพูด ว่า
น้อง ทำไม จึงไม่ รู้จักพอ ที่พี่น้อง เราได้ กิณ คน ตะ ผล ก็ พอ เบน นิได้ บัญจชัย
อันใหญ่ยังมี ใช้ การ เต็ก น้อย เหิงเจี่ยพูด ดังนี้ แล้วก็มี ไบ๊ยก่าย ไป เก็บ ผลไม้ อีก

ฝ่าย ไบ๊ยก่าย ยัง บ่นไม่ หยุดปาก พูดแต่ เรื่อง กิณ ผล ยื่น เข้มมก๊วย
บังเอิน เซงฮ่อง เม่งงว๋ย กตบ มาใน ห้องนี้ อยู่ ได้ ยิน เดียง ไบ๊ยก่าย บ่น ว่า
ทำไม หนอ จะได้ กิณ ผล ยื่น เข้มมก๊วย อีก ลึก ผล หนึ่ง ให้ อร่อยดีน จึง จะ ดี
เซงฮ่อง ได้ ยิน ดังนี้ ก็ มีความ สงสัย จึง พูด แก่ เม่งงว๋ย ว่า ช้าย
ปากหมู มัน พูด อะไร ว่า อยากร จะ กิณ ยื่น เข้มมก๊วย อีก ลึก ผล หนึ่ง

เมื่อ ท่าน อาจารย์ จะไป นั้น ก็ ได้ ดังไว้ ว่า ให้ ระวัง สำคัญ ของ
พระถังซัมจั๋ง มัน มี ชุก ชน นี้ เห็น มัน จะ จะ โหมย เก็บ ผล ยื่น เข้มมก๊วย
มากิน เข้าไป แล้ว ดอก กระจมิง เม่งงว๋ย จึง หัน หน้า ไป ดู ไม่ ซอ ทอง เห็น ตก
อยู่กับ พน จึง ร้อง บอก แก่ เซงฮ่อง ว่า เห็น จะ ไม่ เป็น การ แล้ว ไม่ ตะกร้อ
ทำไม จึง พลาด ตก ลง มา อยู่ กับ พน เรา พา กัน ไป ดู ที่ ส่วน จะมี เหตุ
การ อะไร บ้าง พูด กัน แล้ว เซง ฮ่อง กับ เม่ง งว๋ย ก็ พา กัน ออก จาก ห้อง
ไป ยัง ส่วน ครั้น ถึง จึง แตะ ชน ไป ดู บน ต้นไม้ ตัดอด มา เห็น ยัง เหลือ
อยู่ ยี่สิบ สอง ผล เม่ง งว๋ย พูด ว่า ผล ไม้ มี อยู่ ตาม ลีบ ผล ท่าน
อาจารย์ เก็บ กิณ สอง ผล เรา เก็บ ถวาย พระถังซัมจั๋ง สอง ผล ก็ ยัง เหลือ

อยุ่ยี่สิบหกผด จึงจะ ถูก นี้ ทำไม จึงยัง เหลือ อยุ่แต่ยี่สิบสองผด เต่า จะ
 มิขาด หายไป เตี้ย สี่ ผด หรือ ไม่ ต้อง ส่งไปเลย ข้าย พวก ศิษย์ พระ นั้น
 เอง คง จะ ชะโมย กิน เปน แน่ จำ เรา จะ ไป ท่อ ว่า แก่ หลวงจั้น ผู้ อาจารย์
 จึง จะ ขอ บ ว่า แล้ว ก็ พา กัน เดิน กัดบ มา ยั้ง ด้าน ก หอ หน้า ครั้น ถึง
 ก็ เดิน ขน บน หอ แล้ว ช หน้า หลวงจั้น ถึง ชม จึง ว่า พวก ข้าย โส่น หน้า โส่น
 หลัง สักปรกไม่มี คี่ เซ่งฮอง เม่งววย ทง คำ ทง ว่า ด้วย ถ้อยคำ อัน อยาบ ข้า
 หลวงจั้น ถึง ชม จึง เห็น คน ทั้ง สอง มา ช หน้า ว่า กล่าว อยาบ หยาม อย่าง
 นั้น ก็ มิ ได้ รู้ว่า เหตุผล ต้นปลาย เปน ประการใด จึง ถาม เซ่งฮอง เม่งววย
 ว่า ท่าน ทั้งสองมี ความ ร้อนใจ อะไร หรือ เซ่งฮอง พุดว่า ยัง จะ ทำ หนวก ไป อีก
 หรือ ชะโมย ผด ไม ยืน เข้ม ม กววย ไป กิน เตี้ย สี่ ผด แล้ว จะ ไม่ ให้ เรา พุด จะ ได้ หรือ
 หลวงจั้น ถึง ชม จึง จึง ถาม ว่า ผด ยืน เข้ม ม กววย นั้น รูป ร้าง เปน อย่างไร
 เรายังหา รั จัก แด เข้าใจไม่ เม่งววย บอก ว่า เมื่อ ตะก น เขา มา ให้ ท่าน
 กิน ท่าน ว่า เต็ก ทารก พง เกิด นน มิใช่ หรือ หลวงจั้น ถึง ชม จึง พุด ว่า อะนิจ
 จึง อะนิจจา เมื่อ ตะก น ขापเจ้า กัด มิอาจ เข้าใจ ได้ เหตุใด จึง จะ ไป ดัก กิน
 เข้าไป ได้ เต่า ท่าน พุด ดั่ง นั้น จะ มิผิดไป หรือ
 เซ่ง ฮอง จึง พุด ว่า ท่าน ไม่ กิน ก็ พวก ศาสนุศิษย์ ของ ท่าน ชะโมย
 เขาไป กิน หลวงจั้น ถึง ชม จึง จึง ว่า ถ้า กระ นน เห็น จะ จริง ท่าน จึง
 คอย อดม ภาพ จะ เรียก มา ถาม ดู ถ้า ได้ ชะโมย จริง ดัง ท่าน ว่า
 ก็ มี ความ ผิด ว่า แล้ว หลวงจั้น ถึง ชม จึง ก็ เรียก ศิษย์ ทั้ง สาม ชัว เจ้ง ได้
 ยืน พระ อาจารย์ เรียก ก็ ตกใจ จึง พุด ว่า เห็น จะ ไม่ ขอ บ กน เลี้ย แล้ว คง
 จะ เกิด ความ ด้วย เรื่อง ผด ไม เอง

เหิง เจี้ย พูดว่า โทษชะโมย ของ กิน มี ความผิด มากกว่า ข้า คน
ตาย เขา จะ ถือ ว่า พวก เรา ชะ โมย กิน ตาย ถึง หนัก หนา อย่างไร พวก
เรา อย่า รั้ง ไ้บ่ยกาย ว่า ถ้า อย่าง นั้น เรา พร้อ มใจ กัน อย่า รั้ง ก็
แล้ว กัน พูด ปฤ กษา กัน ตก ดง แล้ว เหิง เจี้ย ไ้บ่ยกาย กับ ชัว เจ็ง ก็
พร้อ ม กัน ชน ไป บน หอน หนึ่ง

หลวง จัน ดง ชม จัง เห็น ศิษย์ มา พร้อ ม กัน แล้ว จึง ถาม ว่า ใคร ไป
ดัก ผลไม้ ยืน เข้ม กว๊าย ของ เขา กิน จึง บอก มา ตาม จริง ไ้บ่ยกาย ได้
พง พระอาจารย์ ถาม ดึง หน จึง ตอบ ว่า ข้า พเจ้า คน ชื่อ ไม่ ฐ ไม่ เห็น
เซง ย่อง แด เห็น เหิง เจี้ย ยืน หัว เราะ อยู่ จึง ชัว ว่า คน ทาย หัว
เราะ อยู่ หน แด ตัว การ เหิง เจี้ย ตวาด ว่า ข้า พเจ้า เกิด มา เป็น คน
ชิ หัว เราะ ทำไม เจ้า ต้อง ห้าม ข้า ด้วย หรือ หลวง จัน ดง ชม จัง จึง พูด
ว่า เรา ทง หลาย เป็น คน ถือ คู้ อย่า พูด คำ ถัด บก ถอก อย่า กิน ของ ที่
มิด มิว แม้ ว่า ไ้บ่ยกาย ของ เขา แล้ว จึง รั้ง เขา โดย ตี ขอ ชะ มา โทษ
เลี้ย จึง จะ พัน ความ ผิด จะ ไป พูด ทำ ยอก ย้อน กัน ทำไม เหิง เจี้ย
เห็น พระอาจารย์ พูด ถู ก ต้อง ตาม ขรรรม เนียม จึง รั้ง ตาม จริง ว่า ขอ พระ
อาจารย์ ไ้บ่ยกาย ข้า พเจ้า มิ ไ้บ่ยกาย ได้ เกยว ของ เถย เพราะ ไ้บ่ยกาย บอก
ให้ ข้า พเจ้า เก็บ มา แบ่ง กัน คน ตะผด

เม้ง งัว ว่า ชะ โมย มา สีสด บอก ว่า ชะ โมย มา แต่ ส่าม ผด คน ถือ
คู้ พูด เต้จ หย่าง ฐ หรือ พิ เศราะ หู้ ตุก เหม่ ชน อ้าย โจร หน แด ไ้บ่ยกาย พูด ว่า
สีสด ไ้บ่ยกาย มา แต่ ส่าม ผด ยัง อี ก ผด หนึ่ง อยู่ ที่ ไ้บ่ยกาย ไ้บ่ยกาย พูด บ่น ไม่ หยุค

เสง ฮ่อง เม่ง ง้วยตาม ได้ ความจริง ก็ ยิง โกรธ คำ ว่า ด้วย ถ้อย คำ
 อิน ฮยาบ ข้า ต่าง ๆ เห่ง เจี้ยไต๋ พงดง นั้น ก็ มีความ โกรธ ดั่ง ไฟคัมป์ ระเบิด
 เหวว เคียว ฟัน โนยตา พอง คิดในใจ ว่า จำกู จะ ทำตาย เสีย ย่าให้มัน
 กิน ชัก ค่อไป คิด ดง นั้น แดง ก็ ถอน ขน เพ็ชร์ ออก เล้นหนึ่ง เศก เปน
 รูป เห่ง เจี้ยปดอม ให้ ยืน อยู่ กับ โป๊ย กาย ชั่ว เจ้ง บัง ตัว เหลื่อม ออกไป
 ยิง หลง ล้วน ถึง คน ยืน เข้มม กวดย บน ขน บน ต้น แดง ชักกระบอง ออก
 พาด ซ้าย พาด ขวา กิ่ง ก้าน หักไป ทง ดิน แดง แผลง ฤทธิ โคน ต้น ต้ม ตง
 กับ ฟัน พัดชา เห่ง เจี้ย เทียว คน หา ผล ยืน เข้มม กวดย แต่ ลัก ผล เดียว ก็
 มี ได้ เห็น มี โดย ด้วย ของ ดั่ง น้แม่ ถุก ชาติ ของ คำ ก็ ย่อม ฉิบ หาย ไป ดั้น
 แด กระบอง เหล็ก ของ เห่ง เจี้ย ล่อง ข้าง ก็ หุ้ม ทอง คำ เพราะ ฉนั้น ของ
 กายสิทธิ์ นั้น จึง ฉิบหาย ตะตาย ไป โดย ธรรมดาชาตุ ที่ แพกัน เมื่อ เห่ง เจี้ย
 คน หาผล ไม่ได้ แดง ก็ ระวัง ว่า ดี แดง ๆ แดง กตม มา ยัง นำ หอ เร็กขน
 เพ็ชร์ เขา ตัว ไป ตาม เดิม เขา ไป ยืน อยู่ มี ไตมี ผู้ ไตรู เสง ฮ่อง
 เม่ง ง้วย ทง ล่อง คำ ว่า อยู่ นาน แดง เสง ฮ่อง พุด ว่า คน เหล่า นั้น มีความ
 โกรธ ด้วย เรา คำ ว่า แต่ เขาก็ ระวัง แดง ว่า ได้ ตก มา กิน จริง หรือ ไบ
 ก้าน กิ่ง จะ บิด บัง อยู่ เราจะ ดู ไม่ เห็น จึง พา กัน ไป ที่ ล้วน แดง ไป เห็น
 ต้น ยืน เข้มม กวดย โคน ต้ม ตง อยู่ กับ ฟัน ราก เง่า หลุด ถอน ไป หมด
 คน ทง ล่อง เห็น ดง นั้น ก็ ดั้น ลัก ต้ม ตง กับ ฟัน พุด เจ้า พด้า เดสอ ดุจ คน เปน ไบ
 บ้า จึง ระวัง บอก กัน ว่า จะ ทำ อย่างไร ดี มัน ทำตาย ยาวิเศษ ของ พวก เรา เสีย
 หมด แดง ท่าน อาจารย์ เรา กตม มา เราจะ พุด แก่ ท่าน ว่า อย่างไร เด่า

เม่ง ง้วนว่า อย่า บ่น ว่า อะไร เลย ซึ่งการนี้ ง่าย หน้า หน้า นี้เอง ไม่ต้อง
ส่งได้ย ถ้าจะโต้ตอบ ก็ จะ เกิด คัดค้าน ขึ้น เรา สอง คน เขา ถึง ดี คน จะ สู้
เขาไม่ได้ เราทำ เบน หดชก ว่า พวกเรา นับ ผลไม่ผิดไป เราทำใจ ดี เขา
เครื่อง แจ เล็ก น้อย ให้ กิน เวลา เธอ เข้าไป นั่ง กิน เรา ปิด ประตู ชั้น นอก ชั้น ใน
ได้ กุญแจ เล็กๆ ทุกประตู ซึ่งไว้ ถ้า ท่าน อาจารย์ เรา มา ตาม แต่ ท่าน จะ ว่า กระไร
เซ่ง ฮ่อง ได้ พง เม่ง ง้วน พุด ดึง นน จิง พุด ว่า ท่าน คิด อย่าง นี้ ดี แล้ว
จิง พา กัน กลับ มา ยัง สำนัก ชั้น บน หอ นง เจ้า มา เคารบ หวดวง จัน ถึง ชม จิง
แล้ว พุด ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง สอง ขอ ขะมา โทษ ท่าน อย่า ได้ ถอ โกรธ ข้าพเจ้า เลย

หวดวง จัน ถึง ชม จิง เห็น คน ทั้ง สอง เข้า มา พุด ดึง นน จิง ถาม ว่า ท่าน
ทั้ง สอง ว่า กระไร หรือ เซ่ง ฮ่อง เม่ง ง้วน พุด ว่า ผล ขึ้น เข็ม กว ย นน
มิได้ หาย ดอก ข้าพเจ้า กลับ ไป ก็ ขย ครอบ บริบูรณ์ ดี เพราะ ไบ ก้าน
ปิด บัง ใด ข้าพเจ้า ไม่ ทน เห็น

เซ่ง เจี้ย ยืน ขยู่ ที่ นน ใด ยน ดึง นน จิง นึก ใน ใจ ว่า ต้น เข็ม เข็ม กว ย
เรา ไค่น ดง ขยู่ กับ ดิน ด้วย มือ เรา ทำไม ง่าย สอง คน น จิง มา พุด อย่าง น
หรือ คน ไม่ นน จะ พน ชน ดอก กระ มัง หวดวง จัน ถึง ชม จิง ได้ พง เม่ง ง้วน เซ่ง
ฮ่อง ทั้ง สอง พุด ดึง นน ก็ ยุติ จิง เรี่ยก ตำบุคิษย์ ให้ ยก เจ้า มา กิน แล้ว จะ ได้
ออก เติง ค่อ ไป

ไต้ ยัก ก่าย จิง ยก เจ้า มา ประเคน ให้ พระ อาจารย์ แล้ว เซ่ง เจี้ย ไต้ ยัก ก่าย
ซัว เจ้ง ก็ พร้อม กัน นั่ง กิน แห่ง เดียว กัน เซ่ง ฮ่อง เม่ง ง้วน เห็น คิษย์ อาจารย์
กำลัง กิน ก็ รีบ ไป ยก หน้า ซา แด เครื่อง แจ มา ถวาย แล้ว ก็ ยืน เฝ้า ประฏิบัติ

อยู่ห้องข้าง เสง ฮอง เม่ง ง่วย เห็น อาจารย์ กับ ศิษย์ นั่ง กินเพติน
ก็วิ่งไปเปิด ประตูทุก ๆ ประตู แล้ว เอา กุญแจ ถิ่น เสีย ทุก ประตู

ไปเฝ้าเห็น ตั้ง นั้น หัวเราะ แล้ว พูดว่า ผิด ธรรมเนียม กิน เข้า ทำ
ไม่ต้อง ปิด ประตู เม่ง ง่วย พูด ว่า กิน แล้ว จึง ค่อย เปิด เสง ฮอง จึง
พูดว่า อ้าย พวกโจร หัวโหด ยังไม่ รู้ ลี้ภัย ตกชะโมย ผดไม่ กินแล้ว
มีหน้า ซ้ำ ทำตาย ซดทั้ง ราก เง่า ยัง จะ มี หน้า ซ้ำ ปาก พูด อะไร อีก เจ้า หลวง
จนถึง ชม จัง ไต่ ฟัง เสง ฮอง เม่ง ง่วย พูด ตั้ง นั้น ก็ ทง ซาม เข้า จับ เอา ก้อน
หิน ตี เข้า ที่ หน้า ออ

ฝ่าย เสง ฮอง เม่ง ง่วย ครั้น ถิ่น กุญแจ ทุก ประตู แล้ว ก็ ยืน อยู่ นอก
ประตู ตำ ว่า อยาม ซ้ำ จน เวลา ม่าย หลวงจนถึง ชม จัง คิด แค้น ใจ
เห็ง เจี้ย จึง พูด ว่า มิ่ง ไป ถึง ไหน มิ่ง ก็ ทำ แต่ ความ ชั่ว ทุก หน ทุก แห่ง ไป
อย่าง นี้ อยาก ตก ผดไม่ ของ เขา กิน ก็ ให้ เขา ตำ ว่า ก็ แล้ว กัน เหตุไร
จึง ไป โคน ต้น ของ เขา ลง อย่าง นี้ หาก ว่า ถึง ฟอง ถึง ร้อง ยัง โรง ศาล จะ
เอา อะไร มา แก่ ตัว ได้ คอบ กระเขา เต่า

เห็ง เจี้ย พูด ว่า พระ อาจารย์ อย่า ร้อน ใจ ให้ มัน ไป นอก แล้ว เรา
จึง ค่อย ตอบ หนี ไป ใน เวลา กลาง คืน ก็ได้ ชั่ว เจ้ง จึง ถาม ว่า มัน ถิ่น
กุญแจ ไว้ ทุก ประตู แล้ว ทำ อย่างไร จึง จะ ออก ไป ได้ เต่า เห็ง เจี้ย
หัวเราะ แล้ว พูดว่า ไม่ต้อง เป็น ขุน ฟ้า จะ ทำ โดย วิद्या ก็ คง จะ ไป ได้ ดัง
ประสงค์ ไปเฝ้า ถาม ว่า ฟ้า เห็ง เจี้ย มี วิद्या จะ ทำ แต่ ถ้า พัง ตัว ของ เปรต ยน
แปลง เป็น ลี้ภัย ยัง วัน บิน ตก ไป ตาม ช่อง น้อย ก็ ไป ได้ ซ้ำ พเจ้า ทั้ง หดาย
บิน ไม่ ได้ จะ มี ต้อง ทน ทุก ชั่ว อยู่ ใน นี หรือ

หลวงจีนถึงซำจ้ง จึงพูดว่า ถ้าทำมิให้ ออกพร้อมกันได้ อาตม
จะภาวนาให้ มงคล วัด คี้ตะ จะ ทนเจ็บปวดได้ก็ ทนไป ไปยกาย ตาม
พระอาจารย์ว่า ข้าพเจ้า ยังไม่ ทราบว่า คาถา อะไร ที่ ภาวนา แล้ว จะให้
พี่ หึงเจี้ย ปวด คี้ตะ จน ทนไม่ได้

หึงเจี้ย บอกว่า น้อง ยังไม่ รู้ เรื่อง ตลอด อัน มงคล ที่ ใ้ อยู่ บน หัว
พี่ นั้น คือ เป็น ของ พระโพธิสัตว์ กวนอิม ให้ พระอาจารย์ ใ้ คี้ตะ เรา
ถ้า เรา ตึง คือ ร้าย ว่า ไม่ พัง แล้ว ให้ ภาวนา เรา ก็ ปวด คี้ตะ จน ทนไม่ได้
มงคล นี้ เรียก ว่า (กิมซ้อย) สำหรับ บังคับ เรา ว่า แล้ว หึงเจี้ย ก็
พิจารณา ดู ตาม ช่อง ฝา เห็น แสง เดือน ขัน แล้ว ก็ ชัก กระจับ ของ ออก จาก
หู ร่าย พระเวท คาถา สะเดาะ ภัย แฉ ออก ทุก ภัย แฉ เบ็ด ประตุ ได้ แล้ว ก็
เข้าไป นิมนต์ พระอาจารย์ เรียก ไปยกาย ชิวเจ็ง ยก หาบ จู ม้า ออก เดิน มา
ทางใหญ่ หมายถึง ตรงไป ยัง ปราชิน ทิศ หึงเจี้ย จึง บอก แก่ ไปยกาย แด
ชิวเจ็ง ว่า เรา จะ กลับ ไป สะกด ให้ หนุม น้อย สอง คน หนุ หลับ อยู่ ตง เตือน
เจ้า จง นำ พระอาจารย์ เดิน ไป พดาง พูด ตง หน แล้ว หึงเจี้ย ก็ กลับ ไป ยัง
ต่านก หน เวลาน หน หนุม น้อย ทั้ง สอง ยัง กำลัง หลับ อยู่ หึงเจี้ย ก็ เอา
ยาโรย ที่ หน้า ให้ ยา เข้า จมูก คน ทั้ง สอง ๆ ก็ หลับ มิ ได้ รู้ สึก สัม ประตุ

ฝ่าย หลวงจีน ถึงซำจ้ง กับ ไปยกาย ชิวเจ็ง ตง หน้า เดิน ไป ยัง รุ่ง มิ ได้
หยุด พัก จน ท้อง ฟ่ำ ชาว โกล สว่าง หลวงจีนถึงซำจ้ง จึงพูด ว่า ข้าติ
ถึง แล้ว คง หา เหตุ ให้ เกิด ฆน จน เรา ได้ ความ ยาก ลำบาก อย่าง นี้ ล้วน มั่น

กิน ดับยา ครอบอัย คอ มั่น ส่วน เราได้ ความ เดือดร้อน สำหรับ หึงเจี๋ย จึง
พูดว่า ขอพระอาจารย์ อย่าได้มี ความ โทมนัส บ่น ว่าไป เลย รอ พอให้ สว่าง
แล้ว จึง ค่อย หยุด พัก เขา กำลัง เกิด ครัน สว่าง ขึ้น แล้ว หดวงจัน ถึง ชมจ้ง
ก็ ตง จาก ม้า แวะ เข้า ข้าง ทาง ใต้ รม ต้นไม้ ต้น ไ้ป๋าย ก่าย วาง หาม ตง แดง
ก็ บัด กวาด จิต ใจ ปรุ กวาด ให้ พระอาจารย์ นอน พัก ไ้ป๋าย ก่าย ก็ นอน อยู่
ข้าง ๆ พระอาจารย์ ชิวเจี๋ย พา มา ไป ผูก ไว้ กับ ต้นไม้ แดง ก็ พัก นอน
ฝ่าย หึงเจี๋ย เบน นิสัย นานร ค่อน อยู่ ข้าง จู๋ซุก ชัน ก็ บ่น ขึ้น ไป นอน
อยู่ บน กิ่งไม้ อาจารย์ แด คิษย์ ก็ นอน หลับ มี ได้ รั้ ดัก ส้ม ปรระดี
ฝ่าย ฤๅษี ต้น หงวน ตาย เซียน ครัน เล็ก ปรระซุ่ม แดง ก็ พา สำนัก คิษย์ กัด บ
ตง มา ยัง ด้าน ก็ ครัน ถึง เห็น ปรระตุ ห่อใหญ่ ก็ เบ็ด บน ที่ บูชา รูป เทียน ก็ ไม่
มี ทั้ง คน ก็ เจ็บม ดั่ง คี ต้น หงวน ตาย เซียน เห็น ดงนั้น ก็ เดิน เตะ ไป ที่ ห้อง
เซงฮ่อง เม่งงว๋ย เห็น บิด ปรระตุ นอนกรน อยู่ เรียก เท้า โดกไม้ พน บันดา
สำนัก คิษย์ ก็ เข้า ช่วย กัน คัด บาน ปรระตุ ออก จึง แด เห็น สอง คน นอน หลับ
ไม่รู้ ตัว พา กัน เข้า ผลัก ประตู ก็ ไม่ คน ต้น หงวน ตาย เซียน เห็น ดงนั้น ก็
หัวเราะ แล้ว จึง ว่า ความ ปฏิบัติ ใน ทาง ฤๅษี ดำ รั้จ มุต ภาค วิญญาณ จิตร
มิได้ เกิด อับ เกล็ด ใน การ รั้งอง เหา หาว นอน แต่ คน ทั้ง สอง นี้ เหตุ ใด จึง
อ่อน เปดัย ไป ไม่ รั้จ ตัว อย่าง นี้ ได้ ชะรอย จะมี ผู้ ใด ทำให้ หลับ ใหล ไป
ดอก กระทบ ฟูต ดงนั้น แดง จึง เรียก สำนัก คิษย์ ให้ ตัก น้ำ เย็น มา คน โท หนึ่ง
ต้น หงวน ตาย เซียน จึง ยก คน โท นำ ชัน เค็ก ด้วย พระศารถ แดง เอา น้ำ มนต์
พ่น หน้า เซงฮ่อง เม่งงว๋ย ก็ หาย หาว นอน ใน เวลา นั้น ก็ รั้จ ผวา ต้น ส้ม ตา

เห็น อาจารย์ใหญ่ กับ เซียน ที่ ทั้ง หลาย เซงฮ่อง เม่งง่วย เห็น ดงหน กั ลุก
 ลง จาก เคียง นอน มา คำนับ อาจารย์ แด เซียน ทั้ง หตาย แลว จึง พุด ว่า ท่าน
 อาจารย์ ลั้ง ว่า คน วั จัก อะไร ที่ ไหน ที่ ประเทศ ดอน ออก มา ดู พวก
 ดั่งผี เหน่า นตัวน แต่ หัว ขะโมย ล้น ทง หน ทง ดู ร้าย เหลือ เกิน ด้วย

คันทงวนค้ายเซียนถามว่า เป็น อย่างไร หรือ เซงฮ่อง เม่งง่วย ก็ เต่า ตัง
 แต่ ต้น จน ปลาย ให้ อาจารย์ ฟง ทก ประการ แลว ก็ วั กัง ให้

คันทงวนค้ายเซียนได้ ฟง ศิษย์ เต่าให้ ฟง แดว จึง บอก ว่า เจ้า ทง ต้อง
 ขยาร้องให้ ไป โดย เจ้าไม่ วั เหตุ ของ เห่งเจี้ย ๆ คน หน คอศ ดาว ทายเป๊ก
 แบ่ง ภาค จุกี ดง มา มี ฤทธิ อานภาพ มาก เคย ทำ สงคราม บน สวรรค์ เมื่อ
 ครัง กอน บัดนี้ มา ทำ ดาย โคน ดม คน ไม่ วั เศษ ของ เรา เสีย หน เจ้า จำ
 ตัวได้ หรือ ไม่ เซงฮ่อง เม่งง่วย บอก ว่า จำ ได้ คันทงวนค้ายเซียน จึง บอก
 ว่า ถ้า กระหน เจ้า ทง ต้อง จง ตาม ขา ไป แลว ดั่ง พวก ด้านศิษย์ ทง หลาย
 ให้ จิต แจ เกรี้ยม เชือกไว้ คอย เมื่อ ขา จับ ตัว มา ได้ จะ ได้ ดง โทษ

ฝ่าย พวก ด้านศิษย์ ทง หลาย วั คำ ลั้ง ของ อาจารย์ แลว ก็ พร้อม
 กัน เหาะ ขึ้น บน อากาศ หมาย ทิศ ปราณิณ จะ ไป ตาม จับ หลวงจั้น ถึง ชมจ้ง
 เหาะ มา บัดเดียวใจ ประมาณ ทาง ได้ พน โยชน คันทงวน ค้ายเซียน แดไป
 ข้าง หน้ ฝ่าย ทิศ ดอนตก ก็ ไม่ เห็น หลวงจั้น ถึง ชมจ้ง กดับ หน หน้ มา ดู
 ข้าง ทิศ ดอนตก เซงฮ่อง ซี บอก ว่า หลวงจั้น ถึง ชมจ้ง ฆยู่ ได้ ตน ไม่
 โน้น หน้ ค้ายเซียน แด เห็น แลว ก็ ดำ รววม กิริยา แปลงกาย เป็น คน ถือ คู้ ด
 เดินทาง แลว ก็ ถด ลง ย้ง พน เคน เข้า มา กัด พระถึง ชมจ้ง ที่ หนง พก อยุ หน จึง

ยกมือคำนับ หลวงจั้น ถึงซำจัง ก็คำนับตอบ คันทงวน จึงถามว่า ท่าน อาจารย์ มาจากไหน

หลวงจั้น ถึงซำจัง ตอบว่า อาตมาภาพ มาจาก ประเทศ จีนข้างทิศตะวันออก ได้รับคำสั่งของ พระเจ้ากรุงไทย ยิงเค้ให้ไป มัจฉิมิน ประเทศ อารามนา พระไตรปิฎกธรรม คันทงวน ทำเป็นถามว่า ท่าน เดินมาได้แะ พักที่ภูเขาลำบาก ขำพเจ้า หรือ เปล่า

หลวงจั้น ถึงซำจัง ถามว่า ลำบาก ของ ท่าน อยู่ที่ไหน ขำพเจ้า ยังไม่ ทราวงเรื่อง คันทงวน บอกว่า ที่ เขา บวนชัวชัว เหงาจึงกวน ลำบากนั้นแะ เป็น ที่อยู่แห่ง ขำพเจ้า

เหงะเจียง อยู่ข้าง นน เต ฟง ตง นน ก็ ชิง บอกว่า ขำพเจ้า เดิน มาตาม ทางใหญ่ มีไคแะที่ ตำบลนั้น คันทงวน ค่ายเขียน เต ฟง เหงะเจียง บอกว่า มีไคแะ ตง นน จึง ชหนา เหงะเจียง ว่า ช่วยดีตัว วานร พวก มึงไม่แะ ก็คือใครเล่า แะ เข้าไป อาไค้รย แล้ว มีหน่า อะโมยกิน แล้ว ก็ ทำลาย หักโค้น ตัว เลี้ย ควย แล้วย แอบ หนี มาใน เวลา กตาง คัน ยัง จะ มี ตำนวน เลี้ยง เดียง หลักไป ข้างไหน อีกเล่า เจ้า ขยำ หนไป จง ทำให้ คัน ยน เข้มกวย ของ เรา คัน เป็น ชิน จึง จะไปไค้

เหงะเจียง เต ฟง คำ คันทงวน ค่ายเขียน พุต ตง นน ก็ โกรธ ดุจไฟกับขี้ กระจบอง ออก ดี คันทงวน ค่ายเขียน ๗ หลบ หนี ก็ เหาะ หนีไป บน อากาศ กตัม เป็น รูป เติม

ฝ่าย เหงะเจียง ได้ตาม มาไม่ รุ ผิด ถูก คันทงวน ค่ายเขียน เห็นได้ ก็ จึง

เอาฤๅ วิเศษ ร่าย มนต์ ค่างไป ฤๅ ก็ ขยาย ออก กว้าง แล้ว รวม รัต เหา
 หลวงจัน ถึงซ่มจ้ง เหิงเจ็ย ไปย ก่าย ช่วเจ็ง เข้าไว้ใน ฤๅ เต้ ทัง ลี้คน ทัง มี
 แด เข้า ของ ก็ เข้า อยู่ ใน ฤๅ ด้วย ทัง ลี้คน ทัง หงวน ค่ายเซี่ยน ก็ เรียก ฤๅ กัดบี
 มา ยัง ตำนัก ครัน ถึง ก็ ชน บน หน้า หอ เรียก คีษย์ ทัง หลาย มา พร้อม กัน
 ตั้งให้ เหา ฤๅ ไป เทให้ คอย ระวัง จ้ม ทัง ลี้คน ทัง มืด ผูก ไร้ ไค่น ทัง ไม ทัง
 ตะ คน จู ม้า เข้าไป ผูก ข้างใน เข้า ของ หาม ก็ ยก มา เก็บ ข้างใน ทัง หงวน
 บอกให้ เหา เชือก หนึ่ง มา เขียน ทัง ลี้คน ทัง แก แคน ทัง ไม ยิน เซี่ยม กว๊ย พวก
 คีษย์ จ้ง เหา เชือก มา จะ เขียน แล้ว ถาม อาจารย์ ว่า จะ ให้ เขียน คน ไหน ก่อน
 ทัง หงวน ค่ายเซี่ยน จ้ง ตั้งให้ เขียน หลวงจัน ถึงซ่มจ้ง ก่อน เพราะ
 เปน อาจารย์ ไม่ ตั้ง ล้อคน คีษย์ ให้ เรียบ ร้อย เหิงเจ็ย เต้ ฟัง ว่า จะ เขียน
 อาจารย์ จ้ง ร้อง บอก ว่า ท่าน ค่ายเซี่ยน เขียน อาจารย์ ขำพเจ้า ก่อน นัน ผิด
 ไป จะ โมย ผล ไม่ กิน แด หัก ไค่น ทัง ไม ตง มา นัน ขำพเจ้า ทำ ทัง ลี้คน จะ
 ต้อง เขียน ขำพเจ้า ก่อน จ้ง จะ ถูก เพราะ ขำพเจ้า เปน ทัง เหตุ
 ทัง หงวน ค่ายเซี่ยน เต้ ฟัง เหิงเจ็ย พุด ตัง นัน ก็ หัวเวาะ พุด ว่า อ้ายตัง
 นัน มี คำ พดิก แผลง ถ้า กระหน จ้ง เขียน มัน เด็ย ก่อน พวก คีษย์
 ถาม ว่า จะ เขียน มัน ดัง ทำไใด ค่ายเซี่ยน ว่า ให้ เขียน ตาม กำหนด ผล ไม
 ล้าม ลิป ทัง เขียน น้อย จ้ง ยก ไม เร็ว หนึ่ง จะ หวด ตง เหิงเจ็ย แหม่ว
 ท้อง ร่าย คาถา แปลง ชน แปลง เปน เห็ด ก ล่อง แท่ง รับ ทัง ขา แด หนึ่ง ให้
 เขียน น้อย เขียน กว่าจะ ครบ ล้าม ลิป ทัง เวดานัน ก็ จวง ย่น ค่ายเซี่ยน จ้ง
 ตั้งให้ เขียน หลวงจัน ถึงซ่มจ้ง ข้อ ทัง ไม ตั้ง ล้อคน ทัง คีษย์ ให้ อยู่ ใน ยุคิธรรม
 จ้ง ได้ เกิด วั่นวาย

เขียนน้อย ก็ ถ้อยไม่เรียว หง จะ มา เขียน หวดงจีน ถึงซ่มจิง เหิงเจ็ย
 จิง ร้อง บอก ว่า ท่าน ค่ายเขียน จะ เขียน อาจารย์ ขำพเจ้านั้นไม่ ถูก ผลไม้
 นน ขำพเจ้า กินเอง อาจารย์ ขำพเจ้าไม่ ู เห็น ด้วย ท่าน จะ ให้ เขียนอาจารย์
 ขำพเจ้านั้น หา เป็น ยุติธรรม ถูก คองไม่ เหตุการ เถาน พวก ขำพเจ้า พี่น้อง
 ทำเอง แม่ จะ เขียน อาจารย์ ขำพเจ้า ๆ เป็น ส่วนศิษย์ จะต้อง ขอ ธิษ โทษ
 แทน อาจารย์ ขอ ท่าน จง เขียน ขำพเจ้า แทน อาจารย์ เกิด
 คั้นหวงวน ค่ายเขียน จึง พูด ว่า อายตง ควน น มน ชุก ชน กี่ จิง แต่ มน
 มี ความ กะตัญญู ค่อ ครูบา อาจารย์ ของ มน ถ้า กระนั้น ก็ ให้ เขียน มน อีก
 ส่าม ลิบ ที่ เขียน น้อย ก็ มา เขียน เหิงเจ็ย อีก ส่าม ลิบ ที่ เหิงเจ็ย ก็ ยืน
 หนึ่ง ให้ เขียน ๆ สัก เท่า ไต่ ก็ ไม่ มี ความ ู ลึก เจ็บ ปวด อะไร
 คั้นหวงวน ค่ายเขียน จึง สั่ง ให้ เขา เชือก หนึ่ง แขน่าไว พวง น จง จะ
 เขียนใหม่ พวก ศิษย์ ทง หดาย ก็ กลับ ไป ยง หง หดับนอน
 ฝ่าย หวดงจีน ถึงซ่มจิง มี ความ เสียใจ โทมนัส คิด แค้น ส่วนศิษย์ ทง ส่าม
 ไป ก่อ เหตุ พา ให้ คอง โทษ ทรมาณ ขยู่ อย่าง น จะ คิด ทำ ประการ ไต
 เหิงเจ็ย ได้ พง พระอาจารย์ บ่น ว่า ตง นน จิง พูด ว่า ขอ ท่าน อาจารย์ ขยำ
 ไต ทุกข์ โทมนัส เสียใจ ไป เดย เรา คิด ครวัก ครอง หน้ คง จะ ได้ พูด แล้ว
 เหิงเจ็ย ก็ ร่าย มนต์ ให้ ตัว เล็ก ตอด ออก มา จาก เชือก ได้ แล้ว เดิน มา ที่
 พระอาจารย์ บอก ว่า ไป เกิด จิง แก่ มติ ที่ อาจารย์ แด่ ใ้ ยักย้าย ชั่วเจ้ง ชั่วย
 กัน เก็บ สิ่ง ของ แด ม้า พา กัน ออก จาก สำนัก แล้ว เหิงเจ็ย บอก ใ้ ยักย้าย
 ให้ เขา ไม่ ส่น ถาก สี่ ท่อน ใ้ ยักย้าย ทำ แล้ว เหิงเจ็ย จึง เขา ไม่ ส่น สี่ ท่อน นน

ไปไว้ที่ มืดวาง แห่ง ตะท่อน ๆ แล้ว แศก คากา ให้เห็น เบน รูป อาจารย์
 แด่ เหง่เจ็ย ไปยกาย ชั่วเจ่ง เหง่เจ็ย ไปยกาย ชั่วเจ่ง ก็ รับ ออก เดิน มิได้ พัก
 จน ล่วง หลวงจัน ถึงซ่มจ้ง อยู่บน หลั่งม่าง่วง นอน ลับปะหงก เหง่เจ็ย
 เห็น ดึง นัน จ้ง พุด ว่า พระอาจารย์ เห็นออย อ่อนไม่ เปน ปกติ จ้ง หยุด พัก ลัก
 ประเด็ย ก่อน จ้ง ค่อยไป พุด ดึง นัน แล้ว อาจารย์ กับ ล่าหุคิษย์ ก็ พากัน เข้า
 นั้ง พักอาไศรยอยู่ ข้าง ทาง

ฝ่าย คันทรงวน คายเขียน ครัน รุ่งแจ่ง แดวก ก็ ออก มา นำหอด เรียกศิษย์
 ลั่ง ว่าวหนน เขาไม่ เร็ว เขียน หลวงจัน กับ ศิษย์ พวก ศิษย์ ได้ พง อาจารย์
 ลั่ง ดึง นัน จ้ง เขาไม่ เร็ว มา แดวก บอก พระถึงซ่มจ้ง ว่า เรา จะ เขียน ไม่
 รูป พระถึงซ่มจ้ง ก็ พุด ว่า จะ เขียน หรือ เขียน นอย ก็ หวดพัก หึ่ง ส่าม ดับ
 ที่ แดวก ตรงมา ไปยกาย ชั่วเจ่ง บอก ว่า จะ เขียน ไม่ รูป แปลง ว่า จะ เขียน หรือ
 เขียนนอย ก็ เขาไม่ เร็ว หวด ส่าม ดับ ที่ แดวก ตรง มา ที่ เหง่เจ็ย จะ เขียน
 เหง่เจ็ย ว่า วาน น ก็ เขียน เรา แดวก ทำไม วัน น จะ เขียน เรา อิก เต่า รูป คน
 ที่ ท่าน เขียน เปน รูปไม่ เรา ทำ ปลดอมไว้ ทง นัน ว่า แดวก เหง่เจ็ย ก็ คาย
 มนต์ หันไป รูป คน เหล่า นัน ก็ กลาย เปนไม้ ไปหมด ทง ดี ท่อน

เขียนนอย เห็น ดึง นัน ก็ โยนไม้ เร็ว เต็ย จ้งไป บอก แก่ อาจารย์ ว่า
 เมื่อ ตะกน ท่าน ให้ เขียน นน เปนไม้ ส่น ทง ดี ท่อน มิใช่ คน ดอก คันทรงวน
 คายเขียน ได้ พง ศิษย์ พุด ดึง นัน ก็ หวเราะ แดวก พุด ว่า อ้ายดึง ดึง นัน ดี
 จริง ทำกต รูปไม้ ไว้แทน แดวก ตัว มัน ก็ หันไป เรา จะไป ตาม จับ มา ให้จ้ง
 ได้ พุด แดวก ก็ เหาะ ขน บน อากาศ ตามไป ข้าง ทิศ ตะวันตก ชะเม่น มองไป

ข้าง หน้า ก็ พอ แด เห็น หลวงจัน ถึงซ่มจ้ง กับ ศิษย์ ทงสาม คน กำถิง เดินไป
 คั้นหวงวน ค่ายเซียน เห็น ดิง นน ก็ รีบ เหาะ เข้า มา โกด แถ้ว ก้ ถึง ยิง พน พระสุธา
 รวง เรียก ว่า เห่งเจ็ย เจาจะ หนไปข้าง ไหนเจาจง ใช้ย่นเซียมทักยอให้ เรา เสีย ก้น

ไปยก่ายได้ พง ดิง นน จ้ง พุดว่า มาพบ กน เข้าอีก แถ้ว เห่งเจ็ย จ้ง

พุด แก่ พระ อาจารย์ ว่า ท่าน จง ประพฤติ ทาง อิน ชอบ ขรรรม ข้าพ เจ้า
 จะ ต่อ คู่ แก่ เขา เอง เพื่อ จะได้ พน ความ อิน คราย

หลวงจันถึงซ่มจ้ง ได้ พง ดิง นน ก็ ให้ กถว จน ตัว ดั้น พุดไม่ ออก เห่ง
 เจ็ยไปยก่าย ช่วเจ็ย ทง สาม คน ออก ช่วย กน วรรคมี คคั้นหวงวน ค่ายเซียน ๆ

ถอไม่ แซ่ ยุง บัด บัด มอ่ง ไป มา ประมาณ ครึ่ง ช่วโมง คั้นหวงวน ค่ายเซียน
 จ้ง ร่ายมนต์ ปลัดย ถู ให้ กวาง ออก ถอม เจบ อาจารย์ กับศิษย์ ทงสามคน รวบ

เข้า อยู่ ใน ถุง ทงมา แถ เจ้า ของ คั้นหวงวน ค่ายเซียน เรียก ถู มา แถ้ว ก็รีบ
 เหาะ กลับ มา ยิง ด้าน กั้น บน หอน่า ร่ายมนต์ แก่ ปาก ถู เจ้า หลวงจัน

ถึงซ่มจ้ง ออก ผูก มัด ไม้ ที่ โคน ต้น ไม้ ข้าง ริม หอน่า ไปยก่าย ช่วเจ็ย ผูก
 ไม้ คน ละคร้าง เขา เห่งเจ็ย มัด มอ มัด เทา ทง ไม้ ริม บน ใต้ คั้นหวงวน

ค่ายเซียน ตั้งศิษย์ ให้ เขา เจ้า ชาว มา สิบ พิน เห่งเจ็ย เห็น ดิง นน จ้ง พุดแก่
 ไปยก่าย ว่า ตา ค่ายเซียน น เห็น จะคิด เขา เจ้า ชาว มา ห่อ เรา เปน แน่ พวก

ศิษย์ ของ ค่ายเซียน กั้น เขา เจ้า ชาว มา กอง ไม้ ตาม ตั้ง ค่ายเซียน จ้งบอก
 ให้เขา เจ้า ชาว พัน หลวงจันถึงซ่มจ้ง แถ ไปยก่าย ช่วเจ็ย ให้ รอบตัว เหลือ ไม้ แถ

ค้คะ เห่งเจ็ย เห็น ดิง นน จ้ง พุดว่า ค่ายเซียน วนัน ทำ ครา ตั้ง ใหญ่ แถ้ว
 ครน พวก ศิษย์ เขา เจ้า ชาว พัน เสรีจ แถ้ว ค่ายเซียน บอก ให้ เขา นารัก มา ทา

ให้ ตัดอดตัวไว้ แต่ คี้คะ ค่ายเขียน ตั้งให้ เขากระทะใหญ่ มา ตั้ง เคา จน แด้ว
 เคา นำ มัน มา ใส่ ลง ใน กระทะ ก่อไฟให้ ติด ต้ม นำ มัน ให้ ร้อน เดือด ครั้น
 นำ มัน เดือด แด้ว เขียน น้อย จิ่ง บอก แก่ อาจารย์ ว่า นำ มัน เดือด แด้ว
 ค่ายเขียน ตั้งให้ เคา หึ่งเจี้ย ได้ กระทะ

หึ่งเจี้ย ได้ ยิน ดึง นั้น คี้ ยิน คี้ อยู่ใน ใจ ว่า ตัว เคา ตั้ง แต่ มา ก็ ยัง
 มี ได้ ขาบ นำ เคา เดย เนื้อ ตัว มี แต่ หึ่งเอ โศด มาก วัน นั้น ค่ายเขียน มี แก่
 ใจ จะ เคา เคา ขาบ นำ เคา เรามี ความ ขอบใจ มาก ๆ หึ่งเจี้ย ยัง วิตก
 อยู่ ว่า ค่ายเขียน จะ ทำ กิชา ใช้ นำ มัน เค้ก ด้วย เวทมนต์ คาถา คิด แด้ว
 ก็ ขยับ ตัว โศด บันได เหลือบ ไป เห็น สิ่ง ใด หิน ตั้ง อยู่ บน แทน ตัว หึ่ง
 หึ่งเจี้ย ก็ ร่ำว คาถา กัด ปลาย ถิ่น เค้ก ฟัน โศด หิด เข้า ไป ที่ ตัว สิ่ง ใด หิน
 ร้อง เรี่ย กิ ให้ สิ่ง ใด หิน แปลง เป็น รูป หึ่งเจี้ย แทน ตัว หึ่งเจี้ย ก็ เหาะ
 ขึ้น ไป อยู่ บน อากาศ พวก คิษย ของ ค่ายเขียน ก็ พา กัน มา ลี้ คน ยก หึ่งเจี้ย
 ปลดคม ก็ ไม่ ชน เค็ม เข้า ช่วย กัน อัด ลี้ คน ยก ก็ ไม่ ชน รวม ดิบ สอง
 คน แด้ว ก็ ยก ไม่ ชน พวก เขียน พุด ว่า อ้าย ดึง มัน กบ ดาน แด้ว จิ่ง ยก
 ไม่ ชน ค่ายเขียน เห็น ดึง นั้น จิ่ง ตั้ง ให้ เขา ช่วย กัน อัด ยี่ ดิบ คน ยก
 หาม ชน ทุ่ม ลง ไป ใน กระทะ นำ มัน ตั้ง เคียง ตูม นำ มัน กำ ตั้ง เดือด ก็ กระ
 เดน ชน กระจาย ถูก หน้า พวก เขียน ทง หลาย เหล่า นั้น แด้ว ร้อน ทุก ๆ คน
 ไป แด้ว แด้ว เข้า ไป เห็น ที่ กัน เคา ไฟ ก็ ยิง ตก ชน ออก อ้อ โหม กระทะ ก็ ทะตุ
 กัน นำ มัน ก็ ไหล แห่ง ไป หมด เขียน ทง หลาย เดิม ไม่ รู้ ว่า เป็น สิ่ง ใด หิน

หมายว่า เห่งเจี๋ย ครั้นโยนลงไป ใน กระทะก็ กลายเป็น สิ่งที่โต คีตาไป
แล้วทะลุกัน กระทะลงไป อยู่ใน เคาไฟ

คืน หงวน ค่ายเข็ญ เห็น ดัง นั้น ก็ ยัง มี ความ โกรธ จึง พุด ว่า อ้าย
ถึง น้ไม่มี ตี หน้โต ก็ ให้ หน้ไป ยังมี หน้ทำ ตาย เคาไฟ เสีย ด้วย ฤทธิ์
เดช ของ มัน มาก รวด กับ จั๊ม ตม จะ ต้อง ตัง เคาใหม่ จั๊ม หดวงจันถัง
ซ่มจิง ได้ ตม แก่ แคน แทน คน ยน เข็ญ กวย ที่ ตาย นั้น

เห่งเจี๋ย อยู่ บนเมฆ ได้ ยิน คืน หงวน ค่ายเข็ญ พุด ดัง นั้น ก็ ลง มา
ยัง ฝั้น เติง ซน ไป ยัง หอ หน้า พนะม มี อ คำนบ ค่ายเข็ญ แล้ว พุด ว่า ขอ ท่าน
ค้ายเข็ญ ออย่า จั๊ม อาจารย์ ขาพเจ้า เลย ขาพเจ้า กตม มา แล้ว ขอ ให้
ขาพเจ้า ลง กระทะ เกิด คืน หงวน ค่ายเข็ญ เห็น เห่งเจี๋ย มา พุด ดัง นั้น ก็ คำ
ว่า อ้าย ตักว เคาถาน ทำไม มึง จึง ได้ แผลง ฤทธิ์ ทำ ตาย เคา ของ กู ให้ เสีย
ไป อย่าง นี้

เห่งเจี๋ย หัวเราะ แล้ว พุด ว่า ท่าน ถาม แล้ว ก็ ต้อง บอก ด้วย เวธา
นั้น ขาพเจ้า จวน จะ ผาย ตม ครน ว่า จะ ผาย ตม ใน หน้ นน กัดตก เกรง จะ
โล โครก แก่ หน้มัน ของ ท่านไป เพราะ ว่า บาง ที่ จะ ได้ เขาไว้ ผัด ผัก ผัก
ถัว กิน บ้าง ก็ จะ ไม่ บริลู่ทึ้ บัด นี้ ขาพเจ้า ไป อูจาระ เคื่อง ปฏิภูถ ออก แล้ว
จิง กตบ มา จะ ขอ ตง กระทะ ขอ ท่าน ออย่า ได้ จั๊ม อาจารย์ ขาพเจ้า ได้ ตง
ใน กระทะ เลย คืน หงวน ค่ายเข็ญ ครน ได้ พง เห่งเจี๋ย พุด ดัง นั้น แล้ว ก็

หัวเราะ ผุด ตุก จาก เก้า อ มา จั๊ม ยัด เห่งเจี๋ย ไว้

คืน หงวน ค่ายเข็ญ จั๊ม เห่งเจี๋ย ยัด ไว้ กับ มี อ แล้ว จึง พุด ว่า ขาพเจ้า

รัฐบาลเหตุเดิมของเจ้าทงถันว่า จะหนีไปข้างไหนก็ไม่รอดพ้นมือเรา
 เจ้าจึงไปกับข้ายังทิศใต้ที่เผ่าพระพุทธรเจ้าของเจ้า พระองค์ใดทำ
 ปาฏิหาริย์อย่างใดให้ตนยืนเซี่ยมก๊วยของเราพ้นชนเป็นตามเดิม แม้ไม่
 ดิ่งนั้นเจ้าอย่าพึ่งนึกไปว่ามีฤทธิ์ อานุภาพประการใดจะหนีไปนั้นยาก
 นึกเห็นเจ้ายืดยืนตายเซี่ยมก๊วยตงหนนหัวเราะแล้วพูดว่า เดิมท่านตาย
 เซี่ยมทำไมจึงไม่พูดอย่างนั้น ถ้าพูดเช่นนั้นแล้วจะต้องงุ่นวายอะไร มี
 ตายเซี่ยมว่าข้าพเจ้าไม่ต้องงุ่นวายจะยอมอนุญาตให้เห็นเจ้าย่า
 ขอท่านได้แก่ มดปล่องย อาจารย์ข้าพเจ้า ออก ข้าพเจ้าจะทำให้ตนยืน
 เซี่ยมก๊วยของท่านเป็นอยู่ตามเดิม ตายเซี่ยมพูดว่า แม่เจ้า กระ
 ทำให้ตนยืนเซี่ยมก๊วยของข้าพ้นชนแล้ว ข้าพเจ้าจะไหว้แปดทิศ
 ผูกมิตร์เป็นส่ายแก่ตัวเจ้าจนวันตาย เห็นเจ้าย่าท่านอย่าเร่งรัดจง
 ปล่องยพวกข้าพเจ้า ออกแล้ว ตนยืนเซี่ยมก๊วยของท่านนั้น ข้าพเจ้า
 จะจัดแจงเอง ตายเซี่ยมได้ฟังตงหนนก็คิดว่า คนเหล่านี้จะไม่
 หนีไปข้างไหน พัน จึงตั้งให้แก่มดปล่องยคนทั้งสาม ออกเสียทันที
 หดวงจันถึงซ่มจั้งจั้งถามว่า เห็นเจ้าย่าจะไปหาอยู่ที่ไหนมาแก่ให้
 ตนยืนเซี่ยมก๊วยกลับมาตนเป็นมาดังเก่าได้ เห็นเจ้าย่าตอบพระอาจารย์ว่า
 จะไปเที่ยวหาตามเกาะในทะเลใหญ่ตามตะเมาะเกาะแก่งทั้งหลาย บางที
 จะปะพบผู้ดำเร่จภาคแต่ว่าหนยาอันวิเศษบ้าง ได้มาแล้วจะได้รักษา
 ตนไม่ให้เป็นชนไซให้แก่ท่านตายเซี่ยมเซอ บัดนี้ข้าพเจ้าจะข้าม
 ทะเลไปทางทิศตะวันออก พระถึงซ่มจั้งถามว่า จะไปสักกี่เวลาจึงจะได้

กลับมา เห็นเจ้ว่า ข้าพเจ้าไป สามวัน จะกลับมา เห็นเจ้พูด ดั่ง
 นั้น แด้ว ก็ คำนับตา อาจารย์ ออก จาก ลำหนัก เหาะ ขน ถวดาง อากาศ หมายถึง
 ทิศบูรพา เหาะไป บัด เดียว ก็ ถึง ตะเมาะ เกาะ หนึ่ง นาม เรียกว่า
 (แป๊ะ ยุ้น) นำ ถ้า มี คน ต้น ออก ต้าซำ ร่ม รัน แดเห็น ที่ ไต้ ต้น พฤษภา
 มี ผู้ เฒ่า นิ่ง เถ่น หนัก รุก ก็น อยู่ สาม คน เหาะ เจ้ เห็น ดั่ง นั้น ก็ ตัด ตง
 เดิน เข้าไป ก็ แด เห็น ซิม แซ คอ ดาว ทง สาม ดาว ไซอิ๋ว แซ นิ่ง นิ่ง ดู
 ดาว ฮ่องกง แด ดาว ตก แซ นิ่ง นิ่ง เดิน หนัก รุก ก็น อยู่ เหาะ เจ้ เดิน
 เข้าไป ไกล ร้อง เรียกว่า ท่าน หนอง ทง สาม ข้าพเจ้า คำนับ ซิม แซ ทง สาม
 แดเห็น เหาะ เจ้ ก็ ดีใจ ปลดปล่อย หนัก รุก ทำ คำนับ คอบ แด้ว ถาม ว่า ท่าน ไป
 ข้าง ไหน มา

เหาะ เจ้ ตอบ ว่า ข้าพเจ้า จะ มา หา พวก ท่าน ด้วย มี กิจธุระ ไซอิ๋ว แซ
 ถาม ว่า ท่าน เหาะ เจ้ ได้ ยิน ว่า ท่าน คิด ตาม วิชา พระถั่ง ซิม จ้ง จะ ไป อารารณา
 พระ ไตรยปิฎก เหตุไฉน จึง วาง ธุระ มา เตี้ย ได้ เหาะ เจ้ บอก ว่า ความจริง
 ข้าพเจ้า ไม่ บัด บัง อะไร ท่าน ข้าพเจ้า ได้ คิด ตาม พระถั่ง ซิม จ้ง ไป ประเทศ ไช่ ที่
 จริง บัด นี้ มา มี เหตุ ขัดข้อง ขน ถวดาง ทาง เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้า มา ทง น เพื่อ
 จะ ขอ พึ่ง ท่าน ทง หลาย ให้ ช่วย ส่ง เคาะ ให้ ด้วย แด้ว ยัง ไม่ ทราบ ว่า จะ ได้ หรือ ไม่
 ฮ่องกง จึง ถาม ว่า มี ความ ขัดข้อง ที่ ไหน ไฉน จึง บอก ให้ ข้าพเจ้า ทราบ
 ถ้า ช่วย ได้ จะ ได้ ช่วย เหาะ เจ้ จึง บอก ว่า ที่ เขา บ้วน ไซอิ๋ว ลำหนัก เหาะ จึง ถวน
 ซิม แซ เขี่ยน จ้ง พูด ว่า ลำหนัก เหาะ จึง ถวน นั้น เป็น ที่ ของ ดิน หงวน เขี่ยน อยู่ นี้
 เห็น เหาะ เจ้ จะ ไป เอา ผล ยืน เขี่ยน มก ด้วย กิน ตอก กระมิง

เหิงเจี๋ย หัวเราะ แล้ว บอก ว่า ได้ ลัก กิน ผล หนึ่ง จะ ดี ร้าย อย่างไร หรือ
 ซิมเซ่ เซียน บอก ว่า ตัว เบน ถึง ไม่ รู้ จัก ของ วิเศษ ผล หนึ่ง เขา เรียก
 ว่า (บัว น้ ชั่ว เข้า ใจ คน) คือ ยา ขยาย ยืน พวก ข้าพ เจ้า ไม่ เท่า เซียน จำ พวก น
 ทาง ปฏิบัติ ของ เธอ ง่าย กว่า พวก ข้าพ เจ้า อายุ เธอ เต็ม มือ ฟา พวก ข้าพ เจ้า
 ปฏิบัติ รักษา ไม่ รู้ ว่า มาก น้อย เท่า ไฉน ความ เพียร เท่า ไฉน เหิงเจี๋ย ทำ ไหม จะ
 ถาม ร้าย ดี อย่างไร ได้ ให้นั้น พนชู่ แผลอก ไม้ กายสิทธิ์ เป็น ที่ สุด วิเศษ

เหิงเจี๋ย พูด ว่า ตัว ผล หนึ่ง วิเศษ จริง ๆ ข้าพ เจ้า ทำ ตาย ไค่น ดัม ลง มา
 ทั้ง ราก เจ้า เสีย หหมด แล้ว ซิมเซ่ เซียน ทิ้ง ส้อม ไม้ ฟัง ดึง นน กัก ใจ ถาม
 ว่า ทำ ไหม จึง ได้ ทำให้ สม ดัง ดึง นน ได้

เหิงเจี๋ย จึง เล่า ตาม เหตุ ที่ได้ ลัก ผล หนึ่ง ยืน เข็ม กวดย กิน ให้ ฟัง ทุก ประ
 การ แล้ว ว่า บั ก็น คน หงวน ตาย เซียน ทัก ชิง ใจ มิ ให้ ไป เพราะ เหตุ น
 ข้าพ เจ้า เทียว หา ยา เพื่อ จะ รักษา ตัว ยืน เข็ม กวดย ให้ คน เป็น อย่าง เดิม ท่าน
 ทิ้ง ส้อม ไม้ ยาระไร ที่ จะ แก่ ได้ บ้าง ขอให้ ข้าพ เจ้า ไป รักษา ตัว ไม่นน ให้ คน
 เป็น ดัง เก่า จะ ได้ ให้ พระ อาจารย์ ออก พ้น จาก ที่ ยาก ได้

ซิมเซ่ ทิ้ง ส้อม ไม้ ฟัง เหิงเจี๋ย ดึง นน กัก นน กัก ขยู่ ใน ใจ แล้ว พูด ว่า
 เมื่ ว่า ท่าน เหิงเจี๋ย ดี ลัก ทั่ว ทง หลาย ตาย จะ ต้อง การ ประสงค์ ยา ของ ข้าพ
 เจ้า ไป แก่ กัก กจะ คิน เป็น ได้ อน คน ยืน เข็ม กวดย ของ เทวดา จะ แก่ ไม่ ได้
 เห็น สัน ญาณุา ข้าพ เจ้า ไม่ มี ยา จะ แก่ เหิงเจี๋ย เห็น ว่า ไม่ มี ยา จะ แก่ ใน
 ใจ ก็ ไม่ สบาย ไม่ มี ความ รื่น เริง หน้า นิด หน่อย่น ชัก แซ่ พูด ว่า ที่ นี้ ไม่ มี ที่
 อื่น จะ มี บ้าง ดอก กระจมิง ท่าน จะ ต่วน เสีย ใจ ทำ ไหม

เหิงเจี๋ย พูดว่า ข้าพเจ้าจะไปหาที่อื่น เห็นจะดี แต่ขัดด้วยท่าน
 อาจารย์ ถึงซ่มจิ้ง ยัง ตกอยู่ในบังคับแน่นหนาหนัก ไม่สิ้นห่วงที จะให้มี
 โอกาสไปเที่ยวหา มาให้ทันในกำหนด สามวัน แม้สามวันไม่กลับไป
 ท่านก็จะภาวนา พระคาถาให้ มงคล วัตถุที่ละเอียดปอด เหลือที่จะทนได้

ซิวแซ่ได้ฟัง เหิงเจี๋ย พูดดังนั้น จึงพูดว่า ถ้ากระนั้น ท่าน เหิงเจี๋ย อย่า
 วิทกเตย คั้นหวงวน ตายเซี่ยน เป็นใหญ่ก็จริง แต่คุณ เคยชอบพอแก่
 ข้าพเจ้า ทั้งสามคนนี้ ข้าพเจ้าทั้งสามจะไปพูดจา ขอร้องให้ผ่อนผัน
 ทั้งจะให้ท่าน อาจารย์ วิชา อย่าให้ท่าน ภาวนา ข้าพเจ้าไป ถึงแล้วอย่า
 ว่าแต่สามวัน เลยห้าหกวันก็ได้ แต่จะต้องคอยถ้าเหิงเจี๋ย อยู่ก่อนกว่า
 จะกลับ ข้าพเจ้าทั้งสาม จึงจะกลับ มาที่ขง

เหิงเจี๋ยได้ฟัง ซิมแซ่ พูดดังนั้น จึงพูดว่า ชอบใจท่านน้องทั้งสาม
 มาก ๆ ขอเชิญท่านไปให้ข่าวด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะไปเที่ยวค้นหา ยามา
 ให้จงได้ พูดดังนั้น แล้วเหิงเจี๋ย ก็คำนับ ซิมแซ่ ออกจากตำบล ถ่าแปะฮั่นเหาะไป

ฝ่าย ซิมแซ่ เห็นเหิงเจี๋ย เหาะไปแล้ว ซิมแซ่ ก็พากัน เหาะไป ยังสำนัก
 เห่งจิ้งกวน ที่สำนัก เห่งจิ้งกวนใน เวลานั้น กำลังพร้อมกันอยู่ ได้ยิน
 เสียง บนอากาศ เหมือน นกกรเวก อยู่บน เวหา สำนักศิษย์ใน สำนัก แดซัน
 ไปเห็น ก็รับเข้าไป บอกแก่ ตายเซี่ยน ว่า บัดนี้ท่าน ซิมแซ่ ทั้งสาม ลงมาจาก
 เวหา เวลานั้น ตายเซี่ยน กำลังนั่ง อยู่กับ หวดวงจิ้ง ถึงซ่มจิ้ง ได้ยิน เซี่ยนน้อย
 มาบอก ดังนั้น ก็ลุกจาก เก้าอี้ เดิน ออกมา ยิง นำ หอ ร้อง เชิญ ซิมแซ่

ไปยกาย เห็น ซิวแซ่ ก็ตรง เข้า มา จับ ขอมือ หิวเหาะ แล้วพูดว่า อีตา

หัวเนอ นาน แด่วมีได้พบปะกัน เลย ทำไมจึงไม่ ล้อมหมวก ตู ค่าย ๆ คนที่ เป็น ซัก เขา อย่าง น

ซัวแซ ได้ ฟัง ไบ่ยก่าย พูด ดึง นน ก็ โกรซ จึง พูด ว่า อ้าย คน น พูด อยาม ซัก อะไร อย่าง น มี ได้ มี อาณา ไส่ รุ จัก คำ สูง อะไร เลย พูด หมั้น ประมาท เช่น น เขา เป็น ซัก ของ เจ้า หรือ ไบ่ยก่าย หัวเราะ แล้ว พูด ว่า พวก ท่าน ไม่ ใช้ ซัก ก็ เป็น คน ดี คน อายุน คน มี บุญ มี วิชา น เป็น คน มี ทรม มี สิ้น มาก

หลอดจัน ถึง ซัมจ้ง เห็น ไบ่ยก่าย พูด เตอะ เตอะ ดึง นน ก็ คว้าตี ให้ ถอยไป ไบ่ยก่าย ก็ จิต ไส่ ได้ คำ นบ ซัมแซ ๆ ก็ คำ นบ ตน หงวน ต้าย เซียน ตาม ขรรคม เนียม ที่ คุณ เคย กัน

ตน หงวน ต้าย เซียน จึง เชิญ ให้ นั่ง ที่ ตาม ส้มควรว แล้ว ถก แซ พูด ว่า ดึง แต่ จาก ท่าน ต้าย เซียน ไป ครึง นน นาน แด่ว มี ได้ มา คำ นบ ท่าน เลย บัดนี้ เพราะ เหงเจี้ย ต้าย เซียน ไป หา ซำพเจ้า ทั้ง สาม พูด บอก ว่า ได้ ทำ ดาย ตน ผล ไม่ ยืน เข้ม ก๊วย ของ ท่าน ส้ม ดง เสีย แล้ว จะ ไป ขอ ยา ที่ ซำพเจ้า มา รักษา ตน ยืน เข้ม ก๊วย ให้ เป็น ขน มา ดึง เก่า ซำพเจ้า ทั้ง สาม ไม่ มี ยา จะ ให้ บัดนี้ เหงเจี้ย จะ ไป เที้ยว ค้น หา ยา ที่ ขึ้น แต่ เหงเจี้ย วิดก ว่า จะ กัด มา ใน กำ หนด สาม วัน กัด จะ ไม่ ทัน เกรง พระ อาจารีย์ จะ ภาวะนา คาถา จะ เจ็บ ปวด เพราะ ฉนั้น จึง ให้ ซำพเจ้า ทั้ง สาม มา ขอ พระ อาจารีย์ ผ่อนผัน ให้ เธอ ด้วย

หลอดจัน ถึง ซัมจ้ง ได้ ฟัง ซัมแซ มา ขอ ร้อง ดึง นั้น จึง พูด ว่า อาตมภาพ ไม่ ภาวะนา ท่าน ซัมแซ ซยา ได้ วิดก เลย ไบ่ยก่าย นั่ง ฮย ซ้าง นั้น ก็ แอบ เข้า

มาใกล้ ท่าน ฮกเซ จะใคร่ ขอ ผลไม้ กิน สอง มือ ก็ กล่าว ตาม เสือ คั้น หา
 รอบ ตัว หลวงจัน ถึงซิมจิ้ง เห็น ไบ่ยกาย ทำ ดั่งนั้น จึง ถาม ว่า ท่าน
 ทำ ดั่ง นั้น ด้วย มี ชูระ อย่างไร หรือ ไบ่ยกาย บอก ว่า ไม่ มี ชูระ อะไร ดอก
 ซึ่ง ทำ อย่าง นั้น เรียก ว่า เป็นบุญ หลวงจัน ถึงซิมจิ้ง จึง ชับ ไบ่ยกาย ให้ ถอย
 ออกไป เสีย

ฝ่าย หงเจี้ยง เมื่อ ออก จาก ซิมแซ ก็ เหาะ เทียบ ไป มา ถึง ชาย เกาะ
 ตะเกาะ หึ่ง หึ่งเจี้ยง ก็ ลง ยิง พน ใน ดวง จิต มี ได้ มี ความสบาย ที่ จะ ได้
 พิจารณา ชมเชย สิ่งใด เลย ก็ เดิน ตรง เข้า ไป ใน ลำนำ กหอม กดิน มา ตาม ลม
 พัดถูก จมูก หึ่งเจี้ยง แด ได้ ยิน เสียง นก การเวก ร้อง แด ไป เห็น (ตั้งฮวย ตี่กุน)
 เต๋ตี่จ มา หึ่งเจี้ยง ก็ เดิน เข้า มา สักดี หน้า ร้อง เรียก ว่า (ตี่กุน) ข้าพเจ้า
 คำนับ ท่าน (ตี่กุน) เห็น หึ่งเจี้ยง จึง คำนับ ตอบ แล้วยุ่ด ว่า ข้าพเจ้าไม่ ทน
 เห็น เจริญ ท่าน เข้า ไป ใน คำหนัก รับ ประทาน น้ำ ให้ สบาย ก่อน

หงเจี้ยง กับ ตี่กุน จับ มือ พา กัน เดิน เข้า ไป ใน คำหนัก เจริญ หึ่งเจี้ยง
 ใหนั่ง ที่ อัน ส้มควรว แล้วยุ่ด หึ่งเจี้ยง แด เข้า ไป ใน คำหนัก เห็น หนุ่มน้อย
 คน หนึ่ง เดิน ออก มา รูป ร้าง ลักษณะ ดงตงาม แต่ง ตัว เป็น เพศ เซียน ฤกษ์ ถัด
 บวช เรียก นาม ว่า (ตั้งฮองเซาะ) เทวดา หึ่งเจี้ยง เห็น ก็ จำ ได้ จึง ถาม ว่า อ้าย
 หัวชะโมย น้อย มา อยู่ กับ ตี่กุน ที่ นี้ หรือ ไม่ มี ชมภู่ จะ กิน อีก แด้ว (ตั้ง
 ฮองเซาะ) คำนับ แล้วยุ่ด ว่า อ้าย หัวชะโมย ใหญ่ ทำไม จึง มา ถึง นี้ แด้ว
 อาจารย์ ข้าพเจ้าไม่ มี ยาวพิเศษ จะ ให้ ชะโมยกิน อีก แด้ว

ตี่กุน จึง เรียก ตั้ง ฮองเซาะ แด ห้าม ว่า อย่า พุด ว่า หนี หนี ไป จง

ไปจิตแจ่ม ยก นาสมา มาเกิด เห่งเจีย พูดว่า ข้าพเจ้า มา ครอง นี้ มีกิจ ชุระ
 อย่าง หนึ่ง ยังไม่ ทราบ ว่า ตักุณ จะ ส่งเคราะห์ ข้าพเจ้า ได้ หรือ ไม่ ว่า
 แล้ว เห่งเจีย ก็ เล่า ความ ตาม ที่ ได้ ทำ คน ยืน เข้ม มกวย ถ่ม นน ให้ ตักุณ พัง
 ทุก ประการ โดย ละเอียด

ตักุณ ครั้น ได้ พัง เห่งเจีย เล่า บอก ดัง นั้น จึง พูด ว่า ข้าพเจ้า มี ยา วิเศษ
 อยู่ เม็ด หนึ่ง เรียกว่า (เก้า จวน ท้าย อุด ส่วน ต้น) คือ ยา วิเศษ ประกอบ ทำ
 ถึง เก้า หน้ จึง สำ เร็จ หาก ว่า มนุษย์ หรือ สัตว์ เทร ฉาน แด ต้นไม้ ใน ใต้
 หัก เป็น อัน ตวาย ยานี้ ก็ คง จะ รักษา ให้ กัด บฟัน คืน มา ได้ แต่ ที่ สำ นัก
 เห่งเจีย เป็น ที่ เทวดา ขึ้น สูง แด ภูเขา บวน ชั่ว ชั่ว นน ก็ เป็น ที่ ไชย ภูมิ ของ
 พรหม แต่ คน ยืน เข้ม มกวย นน ก็ เป็น ของ กายสิทธิ์ เกิด เมื่อ เริ่ม ตง
 ฟา ตง ดิน มี ไซ ของ ชนม ตา ใน ใต้ หลาด น เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้า ไม่ มี ยา จะ รักษา

เหห่งเจีย พูด ว่า ถ้า ท่าน ไม่ มี ยา แก่ ได้ แดว ข้าพเจ้า ก็ จะ ลา ท่าน ไป
 หา ที่ อื่น พูด ดัง นั้น แดว ก็ ลา ตักุณ ออกจาก สำ นัก เห่งเจีย ไป ถึง ชาย
 เกาะ แห่ง หนึ่ง มี คน ไม่ รวม วัน เห่งเจีย แด ไป ที่ ใต้ คน ไม่ มี คน รูป ร้าง
 หนุ่ม แต่ ฝน นน หงอก ชาว นน เด่น หนัก รุก แด กิน สรุจ เป็น การ วัน เริง
 กัน อยู่ เห่งเจีย ก็ ถด ดง เดีน เข้า ไป กัด เห็น กนดัก จำ ใต้ คือ (กัด เล่า)
 เห่งเจีย จึง ร้อง เรียง ด้วย เสียง อัน ตง ว่า ข้าพเจ้า วัน เริง ด้วย สัก คน หนึ่ง
 ฝ่าย พวก เทวดา ได้ ยืน เสียง ร้อง เรียง จึง หัน หน้า ดู ต่าง คน ตก ชน
 เขียว รม เห่งเจีย ๆ จึง ถาม ว่า พวก ท่าน ทัง หลาด มี ความ สุข อยู่ ดอก หรือ

ก๊วเต๋า จึง ตอบ ว่า แม้ เมื่อ ก่อน ท่าน เห่งเจี๋ยไม่ ทำให้เกิด เหตุ อุุ่น วาย บน
 สวรรค์แล้ว ท่าน จะ มี ความ คู่ขึง กว่า ข้าพเจ้า หลาย เท่า เวลานี้ ท่าน
 ปฏิบัติ ทาง กรรม ตาม หลวงจันตังซิมจึงไป มัชฌิม ประเทศ แล้ว เหตุใด จึง
 วาง ขุระ มา ถึง นี้ เต๋า

هنگเจี๋ย จึง เต๋า เหตุ ผล นั้น ปล่อยให้ ก๊วเต๋า พง ทุก ประการ ก๊วเต๋า
 ได้ พง ก็ พากัน ตกใจ พูดว่า ท่าน ทำไม จึง ไป ทำ ดงนั้น เต๋า ข้าพเจ้า ทง
 หลายไม่ มี ยา จะ รักษา ให้ พง ได้ هنگเจี๋ย ได้ พง ก๊วเต๋า บอก ว่า ไม่มี ยา ก็
 ถ้า ก๊วเต๋า จะ ไป หา ที่ อื่น ก๊วเต๋า จึง พูด ว่า ท่าน ได้ มา ถึง ที่นี้ แล้ว เขียว
 รับ ประทาน ของ เด็ก น้อย ก่อน แล้ว จึง ค่อย ไป هنگเจี๋ย ก็ นั่ง กิน สุรา
 เช่นน โดย หิง กบ ของ แกตม คำ หิง แล้ว ก็ ตา ก๊วเต๋า ออก จาก ที่ นั้น ไป
 บัด เดียว ก็ พง เกาะ ยันจิ๋ว หมายถึง คบบริวาร ทะเลใหญ่ ไกล เต๋า (โตะ
 แก้ว) ครั้น ถึง هنگเจี๋ย ก็ ตก ดง ยง พง แล้ว เดิน เข้า ไป ใน ดง ไม้ จะ เข้า ไป
 หา พระโพธิสัตว์ กวนอิม

ฝ่าย พระโพธิสัตว์ กวนอิม เวลานี้ อยู่ใน ดำนัก กำดั่ง เทศนา ให้
 พรหม แด เทวดา แด อยู่ ใจ เต่งหนึ่ง พง พระโพธิสัตว์ กวนอิม รู้ ว่า هنگเจี๋ย
 มา จึง ไซ้ ให้ ค่ายดิน ออก ไป รับ ค่ายดิน คำนับ แล้ว ออก จาก ดง ไม้ แด
 เห็น هنگเจี๋ย จึง ร้อง ทัก ว่า หงอคง ไป ไหน มา هنگเจี๋ย หิน หน้า มา ตวาด
 ว่า เจ้า เปน สัตว์ ผู้ดำ ทำไม จึง มา เรียก เรา ว่า หงอคง ไม่ มี ความ เกรง
 ใจ เมื่อ ก่อน นั้น เรา ปล่อย เจ้า มี ไซ้ หรือ เจ้า คือ ปีศาจ ผู้ที่ เขา แยก
 สองซัว บัดนี้ มา อยู่ ด้วย พระโพธิสัตว์ เต๋า ท่าน อัน ชอบ กรรม จะ เรียก

เราว่า ท่าน ผู้ใหญ่ ดึก คำ หนึ่งไม่ได้อะไร ทำไม จึง ต้อง เรียก ว่า หงอกง เต่า
 ตายสิน ผู้ น เดิม ก็ ได้ พง เห่งเจ็ย มา ก่อกัน จริง ครั้น ได้ พง เห่งเจ็ย พูต
 ดึงนั้น จึง พูต ว่า คำ โบราณ ท่าน ว่า อัน เปน มนุษย์ ที่ มี ความ รู้ แล้วย
 มี ได้ มี ความ พยาบาท บัดนี้ พระ โพธิสัตว์ ให้ ข้าพเจ้า มา รับ เชิญ ท่าน เข้า
 ไป ข้าง ใน เห่งเจ็ย กับ ตายสิน ก็ พา กัน เดิน เข้า ไป ครั้น ถึง เห่งเจ็ย คำนับ
 แล้วย ก็ ยืน อยู่ ข้าง นั้น พระ โพธิสัตว์ จึง ถาม ว่า เห่งเจ็ย ท่าน มา ด้วย
 เหตุ ชุระ ทุก ชุระ ปรองการ ไต หรือ

เห่งเจ็ย พะนมมือ แล้วย จึง เล่า เรื่อง ที่ ตน ทำ ตน ยืน เข้ม มก้วย ดม โคน
 ค่ง แค ตน จน ปลาย บัดนี้ จะ มา ขอ ยา รักษา ให้ ตน ยืน เข้ม มก้วย พน ชน
 พระ โพธิสัตว์ ได้ พง ดึงนั้น จึง พูต ว่า ทำไม เห่งเจ็ย จึง ไม่ มา หา อาคม
 ภาพ ก่อน เทียว คั้น หา ที่ ไหน ให้ ข้าพกร เปลา ๆ เห่งเจ็ย ได้ พง พระ
 โพธิสัตว์ พูต ดึงนั้น ก็ นึก ดีใจ จึง คลาน เข้า ไป ใกล้ อ่อน วอน พระ
 โพธิสัตว์ พูต ว่า ขอ ด นำ มนต์ ของ อาคม ภาพ นี้ อาจ รักษา ตน ไม่ ของ พวก
 เทวดา เข้น นน ได้ เห่งเจ็ย พะนมมือ แล้วย ถาม ว่า ได้ เคย รักษา มา แล้วย
 หรือ ปรองการ ไต พระ โพธิสัตว์ บอก ว่า พรหม ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ ได้ เคย ต้อง
 อาคม ภาพ ให้ ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ ถอน เขา ต้น ต้น ไปได้ ใน เบ้า หุ่น ยาน นั้น จน เกรียม
 แห้ง แล้วย เขา มา สั่ง ให้ อาคม ภาพ ๆ เขา นำ มนต์ ใน ขวด นี้ พรหม ดงไว้
 คั้น หนึ่ง กับ วน หนึ่ง ต้น ต้น นั้น ก็ กัด เป็น ชน ขย่ง เดิม ไบ ก้าน ออก งด
 งาม ยิ่ง กว่า เก่า

เห่งเจ็ย ได้ พง ดึงนั้น ก็ หัว เราะ แล้วย พูต ว่า ตน ต้น แห้ง เกรียม แล้วย

ยัง กลับ เป็น ได้ อัน คน ยืน เข็ม กว ย น เป็น แต่ เพียง ตม ตง เท่า นัน ยัง
ไม่ ผู้ กระจ ไร นั ก คง จะ กลับ คั้น ได้

พระโพธิสัตว์ จึง สั่ง หมู่ บรวิวาร ทั้ง หลาย ให้ ด้ ู เฝ้า ดำ นั ก ชาติ มภาพ
จะ ไป ธุระ ด้ รั จ ด้ าว จึง จะ กลับ มา พระ โพธิสัตว์ ด้ ัง ด้ าว มือ หนึ่ง
ถึ ฆว ตี นาม ตัน ก แก้ว ขาว บิน นำ หน้า เหิง เจีย เดิน ตาม ด้ ัง ออก จาก
ตง ไผ่ ปาฏิหาร ทร ง ไป ยัง ภู เขา บวน ชิว ชิว

ฝ่าย ตัน หงวน ต่าย เซียน กับ ชัม ด้ าว เซียน กำ ดัง สัน ทหา กัน อยู่ แด
ไป เห็น เหิง เจีย ตง มา จาก เมฆ เดิน เข้า มา บอก ด้ าว พระ โพธิสัตว์ มา ด้ าว
พวก เซียน ทั้ง หลาย ด้ ัง พง ตง นัน ด้ าว กั รั บ ออก มา รั บ ยัง นำ หอ

พระ โพธิสัตว์ เดิน เข้า มา บน หอ ทัก ถาม ตัน หงวน ต่าย เซียน ๗
คำ นั บ เชิญ เข้า ไป หนึ่ง ที่ อัน ตม คว ด้ าว พวก เซียน ทั้ง หลาย เหล่า นัน กั มา
คำ นั บ พระ โพธิสัตว์ ทุก ๆ คน เหิง เจีย จึง นิมนต์ พระ กั ง ชัม จึง ให้ มา พบ
กับ พระ โพธิสัตว์ เหิง เจีย เรียก ไป ยัก าย ชิว เจ้ง มา คำ นั บ พระ โพธิสัตว์ ด้ าว

เหิง เจีย จึง บอก แก่ ตัน หงวน ต่าย เซียน ด้ าว ท่าน ต่าย เซียน อย่า ช้า จง รั บ จั ด
แฉง พระ โพธิสัตว์ จะ วั กษา ตัน ยัน เข็ม กว ย ให้ เป็น ชัน อย่าง เดิม ต่าย
เซียน ด้ ัง พง เหิง เจีย พู ต ด้ ัง นัน จึง ด้ ัง ดำ นู คิษย์ ทั้ง หลาย ให้ ออก ไป ท
ด้ วน จั ด แฉง บั ต กวาค ด้ าว ตง ตระ บูชา พวก คิษย์ ทั้ง หลาย กั ออก

ไป จั ด แฉง กระทำ ตาม ด้ ัง ทุก ประการ ด้ าว กั กลับ เข้า มา บอก แก่ ต่าย
เซียน ๗ จึง ตุก มา นิมนต์ พระ โพธิสัตว์ ๗ จึง ด้ าว ดำ เนิน ไป ยัง ด้ วน หมู่
เซียน ทั้ง หลาย กั เดิน ตาม พระ โพธิสัตว์ ไป ยัง ด้ วน ด้ วย กัน ทั้ง ตัน ครน

พระโพธิสัตว์ มา ถึง ส่วน แล้ว จึง พิจารณา ดู คน ยืน เข้ม กว้าง เห็น ส้ม
 นอน ราบ อยู่ กับ พน ไบ ก้าน ก็ ร่วง โรย แห่ง เหี่ยว ไป ทิ้ง ดัน พระโพธิสัตว์
 จึง เรียก เหง้า เจี้ย เข้า ไป โกด แล้ว บอก เหง้า เจี้ย ว่า ให้ ยืน มือ ซ้าย แล้ว แม
 ฝ่ามือ ออก ให้ พระโพธิสัตว์ ๆ จึง จับ ยอด กิ่ง ดัน จุ่ม ฝ่า มนต์ ใน ขวด แล้ว
 เขียน ยนต์ บน ฝ่า มือ เหง้า เจี้ย เป็น ยนต์ รักษา คน ยืน เข้ม กว้าง ให้ เป็น ชน
 แล้ว เอา ฝ่า มนต์ พรหม ลง ไป ใน ฝ่า มือ เหง้า เจี้ย แล้ว ส่ง เหง้า เจี้ย ให้ เอา ฝ่า มือ
 ตบ พรหม ที่ ราก คน ยืน เข้ม กว้าง แล้ว กำหนด หน้าที่ ราก นั้น มิ ให้ หลุด ออก มาก
 จึง ค่อย ตัก พรหม ทิ้ง ดัน ท่อ ไป แต่ เมื่อ มี ชน หาม มิ ให้ เอา ของ ทง ห้า คัด
 คือก ซาตุ ห้า อย่าง ได้ แก่ ทอง หึ่ง ไม่ หึ่ง น้า หึ่ง ไฟ หึ่ง ดิน หึ่ง
 เหง้า เจี้ย ได้ พง ดิง นน จึง ประคอง มือ ซ้าย ที่ เขียน ยนต์ เดิน มา ที่ ราก คน ยืน
 เข้ม กว้าง นั้น บัด เดียว ใจ ที่ ราก ก็ มี น้า เกิด ขึ้น หลุด ออก โดย มาก ดัน
 หวง ตาย เขียน จึง ให้ เอา ถ้วย หยก ส้อม สืบ สัก ด้วย มา ตก นาน นน รัต บน
 คน ยืน เข้ม กว้าง จน ตลอด ทง ดัน

พระโพธิสัตว์ จึง เรียก เหง้า เจี้ย ไป ยัก ถ้วย ถัง ส้อม ให้ ช่วย กัน
 พะยุ กัด คน ยืน เข้ม กว้าง ชน ตง ตรง อย่าง เดิม แล้ว พระโพธิสัตว์ เดิน เข้า ไป
 โกด คน ยืน เข้ม กว้าง เอา ขวด ฝ่า มนต์ รัต บน คน ยืน เข้ม กว้าง ภาวนา ด้วย
 คาถา บัด เดียว คน ยืน เข้ม กว้าง ก็ พน สัก ชน อย่าง เดิม คน ไบ ก้าน ผด
 ก็ ออก บริบูรณ์ อย่าง เดิม ผด ยืน เข้ม กว้าง มี ยี่ สิบ ส้อม ผด เสง อ่อง เม่ง งว้ย
 จึง พูด ว่า ปดาด จริง ๆ ผด นั้น ยัง เหลือ ยี่ สิบ ส้อม ผด ทำ ไม จึง มี ชน
 อีก หึ่ง ผด เหง้า เจี้ย ว่า นาน นน จึง จะ เห็น ความ จริง ของ ข้าพ เจ้า เดิม

ข้าพเจ้า เก็บ มา สาม ผด ชิก ผด หึ่ง หน่น ถึง แผ่นดิน แล้ว มุด หาย ไป ได้ ดิน
ไผ่ไยก่าย ยังมี มีความ สง่ ใสย ว่า ข้าพเจ้า ซ่อนไว้ หึ่ง ผด

ฝ่าย ตันหงวน ตาย เซียน เมื่อใด เห็น ตน ยืน เข้มมกวย กลับ คืน เปน
มาได้ คง นั้น ก็ มีความ ยินดี วัน เริง เปน อัน มาก จึง บอก ให้ สำนัก ศิษย์

เขาไม่ ขอ ทอง คำ ชั้น ล้อย ลง มา ลีบ ผด แล้ว นิมนต์ พระ โพธิสัตว์ กลับ มา
ยัง สำนัก แต่ ซัมแซ เต่า เซียน กับ ดวย บริวาร ทั้ง หตาย ก็ ตาม พระ โพธิสัตว์

กลับ มา ยัง สำนัก ครั้น ถึง ตันหงวน ตาย เซียน จึง นิมนต์ พระ โพธิสัตว์
ขึ้น หนึ่ง ที่ อัน ส้มควรว แล้ว แต่ ซัมแซ ก็ เขา ึ่ง ยง ที่ ประชุม พร่อม กัน แล้ว

พระ โพธิสัตว์ ึ่ง อยู่ กลาง ต้อง ช้าง ซัมแซ เต่า เซียน ึ่ง ตันหงวน ตาย
เซียน จึง ให้ ศิษย์ ยก ผด ยืน เข้มมกวย มา ถวาย พระ โพธิสัตว์ หึ่ง ผด หลวง

จัน ถึง ซัมจัง หึ่ง ผด ซัมเต่าแซ คน ตะ หึ่ง ผด เห่ง เจีย ไผ่ไยก่าย ชัว เจ้ง
คน ตะ หึ่ง ผด ตันหงวน ตาย เซียน หึ่ง ผด สำนัก ศิษย์ หึ่ง ผด เมื่อ

ตันหงวน ตาย เซียน เตยง ผด ยืน เข้มมกวย เสรี จ แล้ว พระ โพธิสัตว์ จึง ดา
ตันหงวน ตาย เซียน กลับ ไป ยัง นำ ไเฮ้ ซัมแซ ก็ ดา กลับ ไป ยัง สำนัก เดิม

ฝ่าย ตันหงวน ตาย เซียน ตั้ง พระ โพธิสัตว์ ไป แล้ว ก็ จิต เครือง แจ
เตยง เห่ง เจีย ผูก ไมตรี เปน มิตร สหาย กัน ตั้ง แต่ นั้น หลวงจัน ถึง ซัมจัง กับ ตัน

หงวน ตาย เซียน กับ สำนัก ศิษย์ ทั้ง ต้อง ฝ่าย ก็ ผูก รัก เปน ส้มัคค กัน
ทุก ๆ คน เวลา นั้น ก็ จวน จะ คำ ต่าง คน ไป หุด พัก หลับ นอน

ครั้น เวลา รุ่ง แจ้ง หลวงจัน ถึง ซัมจัง จะ ออก เเดิน ตันหงวน ตาย เซียน
มีใจจง รัก รักดี ยัง หน่วง ขอ ให้ พัก อยู่ ห้า หก เวลา พระ ถึง ซัมจัง ก็

พัก อยู่ ห้า หก เวลา จึง ได้ ดา ตันหงวน ตาย เซียน ออก เเดิน ต่อ ไป

ฝ่ายหลวงจีนถึงซันจิง ตั้ง แต่ใด ก็นมด ยืน เข้มก๊วย แล้ว ร่าง กาย
 ดุจ เบียดัน แผลงใหม่ มี กำถั่ง พะถั่ง ยง ชนกว่า เก่า เวลาที่ กำถั่ง เดิน
 มา นั้น แต่ไป ช้าง นำ เห็น ภูเขาใหญ่ ยอด สูง เข้มเมฆ หลวงจีน
 ถึงซันจิง จึง เรียก ศิษย์ ทั้ง สาม แล้ว กำถั่งว่า คงระวัง ระไวให้ดี บาง ที่ ที่
 เขา นี้ จะมี ถัด ร้าย ของ ร้าย เห่งเจี่ยตอบ ว่า พระอาจารย์ อย่า มี ความวิตก
 ซ้ำพเจ้า เคย เป็น พระยาฉนวนร แม่ จะมี ถัด ร้าย เช่น แก่ เลื่อ ก็ ไม่ ต้อง วิตก
 กัดัว ขอ พระอาจารย์ จง วาง อารมณ์ เกิด เห่งเจี่ย พุด ดั่ง นั้น แล้ว มือ
 ถือ กระทบหงส์ ออก เดิน นำ นำ คัด ทาง ชน บน เขา

หลวงจีนถึงซันจิง จึง บอก เห่งเจี่ยว่า อากาศภาพ เดินมาก ออกหิวแล้ว
 เห่งเจี่ย จึง ไป เทียว บิณฑบาตร อาหาร มา ให้ อากาศภาพ ฉิน เกิด เห่งเจี่ย
 จึง ว่า ท่าน อาจารย์ ไม่ ทราบ หรือ ใน บ้านในดง ไม่ มี บ้าน เรือน ผู้ คน อย่าง นี้
 จะไปบิณฑบาตร อาหาร แก่ ผู้ ไต เต่า หลวงจีนถึงซันจิง ได้ พง เห่งเจี่ย พุด ดั่ง
 นั้น จิตร์ ใจ ก็ เคี้ยว หมองไม่ สบาย จึง พุด แก่ เห่งเจี่ย ว่า เต็ม เจ้า คิด อยู่
 ใน เขา พุด ได้ แต่ ปาก มือ แดเท้า ก็ กระทบไม้ ไหว เรา ได้ ช่วยส่ง เเคราะห์
 ให้ เจ้า หลุด พ้น จาก ความ ทรมาน เจ้า คิด ตาม เรา มา เป็น ล้านศิษย์ ไม่ มี
 ความ เพียร มี แต่ ความ เกียจ คร้าน อย่าง นี้

เหห่งเจี่ย จึง ตอบ ว่า ซ้ำพเจ้า ก็ มี ความ จง วิก วิกดี ต่อ ท่าน หา ได้
 มี ความ เกียจ คร้านไม่ หลวงจีนถึงซันจิง จึง ว่า ถ้า เจ้า ไม่ เกียจ
 คร้าน แล้ว เหตุใด เรา ให้ ไป บิณฑบาตร ท่าน จึง มิ ไป เต่า ท้อง เรา
 หิว อย่าง นี้ จะ เดิน ไป ที่ ไหน ได้ เต่า เห่งเจี่ย จึง พุด ว่า พระอาจารย์ อย่า

โกรธ ครั้ง เดย ข้าพเจ้าทราบได้ว่า ท่าน ถือว่ามี ศาถา แม่ ข้าพเจ้า
 ชัด ชื่น ท่าน ก็ จะ ภาวณา ให้ ข้าพเจ้า ได้ รับ ความ เดือด ร้อน แม้ ท่าน มี
 ความ หิว โหย แล้ว ขอ ให้ ลง จาก น้ำ พัก ก่อน ข้าพเจ้า จะ ไป เทียบ หา บ้าน
 คน บิณฑบาต รุ่ง หัน มา ถวาย

เหิงเจีย พุด ดึง นน แดง ก็ เหาะ ชน บน อากาศ แดไป ดู ทง ดี ทิศ ก็
 มี ไต เห็น มี บ้าน เรือน ผู้ คน มี แต่ บา ดง พง ไพร เหิงเจีย แด ไป ช้าง ทิศ
 อากเณ เห็น มี ภู เขา หึ่ง มี ผลไม้ ชม ภู สุก แดง ไป ทง เขา เหิงเจีย
 เห็น ดึง นน แดง ก็ ดด ดง ยง พน พระ สุธา มา บอก แก่ พระ อาจารย์ ว่า ข้าพเจ้า
 เหาะ ชน ไป ดู รอบ ทก ทิศ ไม่ เห็น มี บ้าน เรือน ผู้ คน เห็น ช้าง ทิศ อากเณ
 มี ภู เขา หึ่ง มี ผล ชม ภู สุก ข้าพเจ้า จะ ไป เก็บ มา ถวาย ให้ ท่าน ฉน แก่ หว
 ก่อน หลดวง จง ถึง ชม จัง ไต พง เหิงเจีย พุด ดึง นน ก็ ความ ยิน ดี จึง พุด
 แก่ เหิงเจีย ว่า เรา ถือ เพศ เป็น สัมณะ ถ้า ไต ฉน ผล ชม ภู ดี กว่า ของ อื่น
 เหิงเจีย ไต พง พระ อาจารย์ ว่า ดึง นน ก็ ถวย มา คร เหาะ ชน บน เวหา ตรง
 ไป ช้าง ทิศ อากเณ ครน ถึง ก็ ดง ยง พน ภู เขา ตรง มา ที่ ตน ชม ภู ก็ เลือก
 เก็บ ตาม ขอบ ใจ

ฝ่าย หลดวง จง ถึง ชม จัง นง คอย เหิงเจีย อยู่ ที่ ภู เขา นน (มี คำ โบราณ
 ท่าน กล่าว ไว้ ว่า แม่ มี ภู เขา สูง ใหญ่ ก็ จะ มี สัตว์ ที่ ครวญ หรือ บค้ำจ
 อื่น สำคัญ) ก็ จึง เหมือน ดัง คำ โบราณ ที่ ท่าน กล่าว ไว้ คือ ใน ภู เขา
 นน มี บค้ำจ ยก ชน หึ่ง ใน เวตา นน มี น เหาะ ชน กวาง อากาศ แอบ เมฆ
 มอง ดู ทง ดี ทิศ บัง เอิน แด ดง มา เห็น หลดวง จง ถึง ชม จัง นง อยู่ ไต ตน ไม่

ก็ มีความยินดียิ่งนัก จึง ออกปากบ่งเิน ๆ เราได้ ยืน ชาวชนเหล่าดื้อ
กัน ว่า มี พระสงฆ์ อยู่ ช้างทิศ ด้วนออก จะไป อารามนา พระไครยบัฏก
กรรม เธอ องค์ นั้น คือ กิม เลียน โปชิตส์คว่ ถลับชาติ บวช เรียน มา ได้
สืบ ชาติ แล้ว มี ความ บริสุทธิ์ ถ้า ผู้ใด กิน เนื้อ เธอ ก้อน หนึ่ง จะมี อายุ ยืน
ยาวนาน บัด นี้ มา ถึง เขตร เขา แดน ของ เรา เรา จะ เข้า ไป จับ ตัว ก็ เกรง
ด้านุศิษย์ ทั้ง ด้าน หนึ่ง เผา อยู่ เมื่อ บิศาจ เห็น ดัง นั้น แล้ว จึง ครัก ตรอง
คิด ถอด อูบาย ว่า เจ้า เรา จะ แปลง กาย พื่อ ถวง ดู ก่อน ว่า จะ เป็น ประการ ไດ
คิด ดัง นั้น แล้ว ก็ ดัง ยัง ซอก เขา แปลง กาย เป็น รูป หึ่งง ดาว มือ หนึ่ง
ถือ ซาม เข้ามือ หนึ่ง ถือ จาน ของ หวาน เดิน ตรง มา ยัง ทิศ ด้วนออก

ฝ่าย หลวงจันถังซิมจ้ง นั้น คอย เฝ้า เจ้ย ที่ นั้น แดไป เห็น หึ่งง คน
หนึ่ง เดิน มา หลวงจันถังซิมจ้ง จึง เรียก โป้ยก่าย ซัวเจ้ง ถาม ว่า เฝ้าเจ้ย
พูด ว่า คำบด นั้น เป็น ที่ เบ็ดเยวไม่มี บ้าน เรือน ผู้ คน ทำไม จึง มี ผู้ หึ่งง
เดิน มา แต่ ช้าง ไหน เค้า โป้ยก่าย ว่า ซ้าพเจ้า จะ ถาม ดู ก่อน พูด ดัง นั้น
แล้ว จึง ทำ กิริยา เรียบร้อย เดิน มา ช้าง หน้า หึ่งง นั้น พิเคราะห์ ดู รูป ร้าง
งดงาม โป้ยก่าย มี ความ กำหนัด ใน รูป หึ่งง นั้น จึง มี สุนทร วาจา
ถามว่า แม่ น้อง หึ่งง ท่าน จะ ไป ช้าง ไหน ที่ มือ นั้น ท่าน ถือ ดัง ของ อะไร
บิศาจ แปลง ได้ พง ถาม ดัง นั้น จึง ตอบ ว่า ซ้าพเจ้า เอา เข้า หอม กับ
ของ หวาน จะ มา แก้ว บัน ถวาย พระสงฆ์ ไม่ได้ ไป ไหน จะ มา ที่ นี้ เอง โป้ยก
ก่าย ได้ พง ดัง นั้น ก็ ถลับ มา บอก อาจารย์ ว่า เกิด เป็น คน มับุญ แล้ว ก็

มีมาเอง ท่าน อาจารย์ไซ ให้ พี่ เห่งเจี๋ยไป เทียบวชิรณาทร เธอว่า
 จะไป เก็บขมกู่ก็ เธอ เป็น ซาติ ถึง บาง ที่ไป ประขมกู่ จะ เก็บกินให้ อิ่ม
 เสีย ก่อน แล้ว จึง จะ กลับ มา อาจารย์ คุ หมิง นั้น จะ มา ถวาย สังฆทาน
 หวดงเงินถึงขมกู่ จึง พูด ว่า พวก เขา มา นี้ ก็ ยัง หาพบ ผู้ คน ที่ มี ศรัทธา
 ถวาย เข้า สังฆ ไม่ โป้ยก่าย บอก ว่า โน่น แล้ว มี ไซ หรือ

หวดงเงินถึงขมกู่ แต่ไป เห็น หมิง นั้น มา นั่ง อยู่ จึง มี สุนทร วาจา
 ถาม ว่า สักกายมบ้าน ของ อยู่ ที่ ไหน จะ แก่ กับ ด้วย เหตุ อย่างไร จึง ได้
 มี จิตร เขา เข้า มา ถวาย สังฆทาน ถึง ที่ นี้ มี ศาจ ปลดอม บอก ว่า ขอ ท่าน
 อาจารย์ ได้ ทราบ ว่า คำบท ญาณ (จว ่อยทุ เป็ด) บน ยอด เขา นั้น
 เรียกว่า (เปะเฮ้า เนย) ซ่าง ที่ ศักตวนตัก นั้น คือ บ้าน ซำพเจ้า ตั้ง อยู่
 ที่ นั้น บิดามารดา ซำพเจ้า อยู่ใน ศักตใน ขรรรม ไม่ ทำ บาป อยาบ ซ้ำ สามี
 ซำพเจ้า เป็น คนใจบุญ คิด ทำ แต่ ที่ เป็น การ กุศล วัน นี้ ซำพเจ้า มี นิเสยอัน
 ใหญ่ จึง ได้ มา พบ ท่าน อาจารย์ ซำพเจ้า ขอ นำ เครื่อง กระจยหาถวายต่อท่าน

หวดงเงินถึงขมกู่ได้ พัง หมิง แปลงพูด ตั้ง นั้น ก็ ไตร่ตรอง ในใจ ยัง
 ไม่ ทราบ ว่า จะ ทำ อย่างไร ให้ ศวร แก่ การ นั้น โป้ยก่าย ออก อยาก
 เต็ม กลน จึง เดิน มา ถวาย ซาม เข้า กับ ขนหม ยก มา แล้ว ก็ ลง มือ กิน
 มังเฮิน แต่ไป ก็ เห็น เห่งเจี๋ย กลับ มา เห่งเจี๋ย เหลือบไป เห็น รูป หมิง แปลง
 ก็ อาจสามารถ รั้ว ได้ ว่า มี ศาจ จึง วาง บาตร ลง ทันท ซัก กระบอง ตรง เข้า คัด
 ที่ ศักตมี ศาจ หวดงเงิน ถึงขมกู่ เห็น ตั้ง นั้น ก็ ตกใจ รั้ง ห้าม ว่า อย่า
 เพื่อก่อนนี้ เหตุใด จึง มา ตี เขา ทำไม เห่งเจี๋ย ว่า หมิง คน นี้ มัน เป็น มี ศาจ

พระอาจารย์ยังไม่ทราบ มันมีใช้ คนดี มัน จะมาพ้อดวงให้ หลง กต แล้วยัง
จะกิน เนื้อ พระอาจารย์เสีย พระถึงชมจึงว่า ชัยถึง เขามี ศรัทธา
จะเอาเข้ามา ถวาย ทำไม เจ้าหา เหตุไปดี เขาอย่างนี้ ควร แล้วยัง หรือ

เหิงเจียไต ฟง พระอาจารย์ พุด ตง นน ก็ หัวเราะ แล้ว พุด ว่า อาจารย์
ที่ไหน จะรู้ ได้ ซึ่ง เล่ห์ กต ของ บัศาจ นน ข้าพเจ้า อยู่ ที่ ถ้ำ คุ้ย เต็ม ต้อง
แม้ว่า จะคิด กิน เนื้อ คน แล้วยัง ได้ โดยแท้ มัน จะ เปลี่ยน แปลง ประการใด
ข้าพเจ้า ก็ รู้ ได้ ทง ดัน ถ้า ข้าพเจ้า มา ซ้ำ อีก หน้อย ท่าน อาจารย์ ก็ จะ ต้อง
เดือด ร้อน ด้วย บัศาจ ร้าย แม้ ทว่า เหิงเจีย พุด ตง นน แล้วยัง หลวง
จัน ถึง ชม จึง ก็ มิ ได้ เห็น จริง ด้วย เหิงเจีย จึง ได้ พุด ต่อ ไป ว่า ข้าพเจ้า
ทราบ เหตุ แล้วยัง ว่า ท่าน อาจารย์ เห็น รูป หญิง นน งาม จึง มี ความ รัก ใคร่
ถ้า ท่าน มี จิต ทรน ทรน อย่าง นน แล้วยัง ก็ จึง ปลุก บ้าน เรือน อยู่ ใน ที่ ตำบล นี้
จะได้ ทำ การ วิวาหระ มงคล ด้วย กัน แก่ หญิง นี้ พวก ข้าพเจ้า จะ ได้ กลับ ไป
ยัง ถิ่น ฐาน ตาม เดิม จะ มิ ดี หรือ จะ ต้อง ไป อารักขา พระ ไตรย บัญชรธรรม
ให้ ดำ บาก บวย การ ทำไม เล่า

หลวง จัน ถึง ชม จึง เป็น ผู้ มทย ต มก นอย เมื่อ ไต่ ฟง เหิงเจีย พุด แดก
ตัน ประชด ตง นน ก็ ให้ มิ ใจ ไกรธ เหิงเจีย แล้วยัง ความ อย เป็น อน มาก จน
หน้า แดง เหิงเจีย ยก กระบอง ต บัศาจ ต้ม กตลง ดง กับ พน แต่ บัศาจ นน
มี อธิ ฤทธิ ก็ ถอด รูป ทั้ง ซาก ศพ ไว้ บน ดาน เป็น ลม หนึ่ง ไป ใน อากาศ

ฝ่าย หลวง จัน ถึง ชม จึง เห็น ตง นน ออก ใจ ก็ ชำ น เสีย ระวัง ดัน ไป
ทั้ง ภาย จึง ระวัง ต่า เหิงเจีย ว่า ชัย ชาติ วนร ทำไม มิ่ง จึง มิ ได้ มี เมตา

จิตรเดย เขาไม่มีโทษผิดอะไร เหตุใดจึงตีเขาให้ถึงแก่ความตายอย่าง
 นี้ เห่งเจี่ยตอบว่า พระอาจารย์จงดู ในสามจาน เหล่า นั้น เป็น ของอะไร
 หวดง จัน ถึงซ่มจิง จึง ตก เดิน เข้าไปโก๊ต พิหารณาดู ใน สาม นั้น ก็ ถ้วน แต่
 หนอน ใน จาน ก็ ถ้วน แต่ กบ แด เขยค ของ กงกอบ ทง ลัน เมื่อ เห็น ดัง นั้น
 จึง ค่อย มี ความ เชื่อ เห่งเจี่ย แต่ กระ นน ก็ ไม่ ห้าม ความ โกรธ ของ ไบ่ยก่าย
 ได้ ไบ่ยก่าย บอก แก่ อาจารย์ ว่า หญิง คน นั้น เขา เป็น ชาว นา ทำไม
 ว่า เขา เป็น บิศาจ แท้ ที่ จริง พี่ เห่งเจี่ย ตี เขา ตาย แล้ว กถ พระ อาจารย์
 จะ ภาวนา จึง แดง ทำ กถ บัง ตา แดง เป็น รูป ต่าง ๆ อย่าง นี้ หวดง
 จัน ถึงซ่มจิง ได้ พัง ไบ่ยก่าย พุด ชแฉง ดัง นั้น ก็ พา ซ้อ กถบ เห็น จริง ด้วย
 ไบ่ยก่าย จึง ภาวนาคาถา เห่งเจี่ย ก็ หมุน ตง กบ พน ร้อง ว่า อาจารย์
 ขย่า ภาวนาเดย ข้าพเจ้า จะ ขอ พุด ให้ อาจารย์ พัง หวดง จัน ถึงซ่มจิง ว่า
 จะ พุด อะไร เป็น ผู้ ถู คัด แดง ทุก เวลา จะ ต้อง ดัง อยู่ ใน ขรรณ อัน ชอบ
 นี้ เจ้า ตี เขา จน ตาย อย่าง นี้ ควร หรือ แม่ จะ ตาม ไป ขวราชนา พระธรรม มา จะ
 ต้อง การ อะไร เจ้า จง เร่ง กลับ ไป เลี้ย เกิด จะ ไป ต่อ ไป ด้วย กัน มิ ได้ แด
 เห่งเจี่ย เห็น พระอาจารย์ มีความ โกรธ เคือง ดัง นั้น จึง ถาม ว่า อา
 จารย์ จะ ให้ ข้าพเจ้า กลับ ไป ข้าง ไหน หวดง จัน ถึงซ่มจิง พุด ว่า ข้าไม่
 เอา เจ้า ไป เป็น ศิษย์ อีก แด เห่งเจี่ย ว่า แม่ ท่าน ไม่ ให้ ข้าพเจ้า ไป ด้วย
 ข้าพเจ้า วิตก กถ ว่า ท่าน จะ ไป ไม่ ตตอด ถึง ไช้ที่ หวดง จัน ถึงซ่มจิง ว่า
 ชี วิตร เรา อยู่ กับ ดิน พ้า มิใช่ เจ้า จะ ช่วย ให้ พ้น จาก ความ ตาย นั้น ไ้ เมื่อไร
 เจ้า จง รับ กลับ ไป เกิด เห่งเจี่ย ว่า ข้าพเจ้า กลับ ไป ก็ ได้ แต่ ทะว่า ข้าพ

เจ้ายังหาได้ ส่นอง พระคุณ ท่านไม่ หลวงจีน ถึงซึ่งจริง ว่า ข้า กับ เจ้า มี คุณ
 อะไร ต่อ กัน เหนิงเจียไต ฟัง อาจารย์ พูด ดึงหน ก็ กุ๊ก เข้า ดึง ค่านับ แล้ว พูด
 ว่า ข้าพเจ้า คง แต่ ทำ อยู่น วายบน ล้อวรงค์ จน พระเจ้า ถึง โทษ เขา ภู เขา
 ครอบ ตัว ต้อง ทรมาน อยู่ใน นั้น พระโพธิสัตว์ กอนอิม ตั้ง ส่อนให้รับ คัด
 แล้ว พระ อาจารย์ จึง ได้ มา ช่วย ให้ พัน ทุกซ์ แม่ ข้าพเจ้า มี ไป ไซที่ ด้วย
 ท่าน คน ทั้ง หลาย เขา วั เห็น ว่า ข้าพเจ้า มี ได้ วั จัก คุณ ของ ท่าน เขา
 ทั้ง หลาย จะ แข่ง คำ ว่า ถ้าว ความ ชั่ว ของ ข้าพเจ้า จะ คิด ชั่ว ชั่ว ฟ้า แด
 ดิน ขอ พระ อาจารย์ ได้ เมตตา แก่ ข้าพเจ้า เกิด

หลวง จีน ถึงซึ่งจริง เปน ผู้ เมตตา จิต ครอบ เด ฟัง เหนิงเจียพูด อชน
 ดอน ดึงหน ก็ มี ความ ดั่งดำร จึง พูด ว่า ถ้า กระหน เวา จะ ยก โทษ ให้
 ดัง ครั้ง หนึ่ง ถ้า ภาย หัดง ทำ เช่น น อิก จะ ภาวนา ให้ ถึง ความ เจ็บ
 ปวด ลำหัด เหนิงเจีย ค่านับ แล้ว ดุก ขน ไป เขา ชมภู ที่ เก็บ มาน นั้น ถวาย
 พระอาจารย์ ให้ ฉัน พอ แก่ หิว แดว ก็ ออก เดิน ข้าม เขา มา

ฝ่าย บัศจัน หน รอด ชีวิต มา ได้ แลว แอบ อยู่ บน อากาศ มี ความ
 โกรธ เหนิงเจีย หนัก กัด ฟัน คั้น เขียว บ่น ว่า เรา ได้ ยิน มา หลาย บั แดว เขา
 เด่า ต้อ กัน ว่า หลวงจีน ถึงซึ่งจริง มี ด้าน ศิษย์ มี ถุทธา อานู ภาพ มาก มา วัน
 หนึ่ง เรา เห็น จริง เหมือน คำ คน ที่ เด่า ต้อ กัน หลวงจีน ถึงซึ่งจริง เธอ ดู ไม่ ออก
 จวน จะ กิน ของ ที่ เรา ถวาย อยู่ แลว บัด เดียว เรา ก็ จะ จับ ตัว ได้ บังเอิน
 เหนิงเจีย มา ทั้น เข้า ทำให้ เรา เสีย ความ คิด แดว กัด้ม มา ที่ เรา ด้วย กระบอง
 เหล็ก ที่ เหนิง เรา จะ ยอม ให้ มัน ข้าม เขา ไป ได้ เรา จำ จะ คิด หดอก มัน ดู อิก

ตั้ง ครึ่งหนึ่ง คิดตั้งนั้น แล้วก็ตั้งยังพัน พลุซ่า แปลง กาย เป็น ยาย เฒ่า
 คนหนึ่ง อายุ ประมาณ แปดสิบเก้า ถึงไม่เท่า เติง ตั้งคัท หน้า มา ร้อง
 ให้พลง เติง พลง

ไปยก่าย แด เห็น ตั้งนั้น จึงบอกแก่พระ อาจารย์ว่า ไม่เป็นการ
 แดพิเหิงเจียคัท หึง คนนั้น ตาย ที่ ยายเฒ่า เติง มา นั้น เห็น จะ เปน
 แม่ มา ตาม ตุ๊ก ล่าว แก คอก กระมิง เหิงเจียว่า เจ้าไปยก่าย เจ้าอย่าพูด
 มากไป หึง แก่น อายุถึง แปดสิบเก้าสิบแล้ว หึงที่ ตาย อายุ สิบ
 แปดสิบเก้า ยายคนนั้นจะมีบุตร เมื่ออายุหกสิบแล้ว ยังไรได้ ชะรอย
 บิศาจมัน แดถึง แปลง มา จะ พ้องดวงเราให้ หลง กัด จำข้าจะไปดูมันให้
 แน่นนอนก่อน ว่า แดพิเหิงเจียก็ เติง ตั้งคัท หน้า ยายเฒ่า นั้น แดพิจารณา
 ดูแก่ หังอ้อม หน้า นว คว ย่น เติง เซเซิง มา เหิงเจียก็รู้ว่า บิศาจ แปลง ก็
 มิได้ ร้อง ยก กระบอง ชน คัทคัท บิศาจ ๆ เห็น ยกไม่ กระบอง คัท ถอด รูป
 หัง ซาก อาศพิไว้ บันดาน เนิง ดม หายไป

หดวงจนถึงซ่มจิง เห็น ก็ ตกใจ ลงจาก ม้า มาดูซาก อาศพิ เห็นนอน
 ตาย กัด อยู่ กับ พน ก็ ตั้ง ตั้งคัทไม่รู้ว่า จะพูด ประการใด จึง ภาวนา คาถา
 ยี่สิบจบ มงคด ก็ ริด คัทคัท เหิงเจีย ตั้ง กัด ลง กับ พน เจ็บ ปวด ล้า หัก
 แทบ จะขาดใจ จึง ร้อง ว่า พระ อาจารย์ อย่า ภาวนา เลย จะว่า กระไรก็
 ให้ว่า เกิด หดวงจนถึงซ่มจิง ว่า จะพูด กระไร อีกต่อไป เต่า ตั้ง ด่อนอย่าง
 ไรก็ไม่เชื่อ ฟังแล้ว ชน ทำ แต่ดูร้าย ซ้ำคัท เขาให้ถึง แก่ ความ ตาย นี้ เหตุ
 กระไร จึงได้ เปน เช่นนี้

เห่งเจี่ย ว่า มัน เป็น บัศัจจะ ไหว้มันได้ หรือ จำ เป็น จะ ต้อง ตัด รอน
 มัน เสีย หาไม่ มัน ก็ จะ ทำ ร้าย เรา หลวงจิ้นถิงซ่มจิง พูด ว่า ช้ายถึง
 มิ่งอย่า มา พูดให้ เตอะ เทอะไป เลย อะไร จะมี บัศัจจะ มาก มาย อย่าง นั้น
 ที่ เดียว น้ำใจ มิ่ง ตู ร้าย อย่าง นั้น แล้ว จะ อยู่ ต่อไป ไม่ได้ จง รีบ กลับไป เสีย
 โดย เร็ว เด็ด เราไม่ ให้ เจ้า ตาม เรา ต่อไป แล้ว เห่งเจี่ย พูด ว่า พระ
 อาจารย์ จะ ให้ ข้าพเจ้า กลับไป ก็ ไม่ ยาก อะไร ดอก แต่ ยัง มี ข้อ ขัดข้อง อยู่
 ประการ หนึ่ง

หลวงจิ้นถิงซ่มจิง จึง ถาม ว่า ข้อ ขัดข้อง ด้วย เหตุ ประการ ไດ จง ช้ แจง
 ให้ เรา ฟัง เห่งเจี่ย พูด ว่า ข้าพเจ้า ไม่ เปิด มิ่ง พระอาจารย์ ตั้งแต่ ห้า
 ร้อย ปีก่อน นั้น เคย คง ตัว เบนใหญ่ อยู่ใน เขา ช่วย กัวย ชัว ถ้า ชุย เตียม
 ต้อง ตั้งแต่ ตาม พระ อาจารย์ มา เป็น ด้าน ศิษย์ ต้อง มงคต มิ่งคัม รัต
 อยู่บน คีตะ จะ ให้ กลับไป หา เพื่อน ฝูง อย่างไร ได้ แม้ ว่า พระอาจารย์
 ไม่ ต้อง ประสงค์ ข้าพเจ้า แท้ แล้ว ข้อ ท่าน ได้ ภาวนา คาถา ถอด มงคต
 นั้น ออก เสีย ก่อน ข้าพเจ้า จะ ได้ ตาม ท่าน ไป ไม่ ข้อ ขวาง คือ ดิ่ง ซึ่ง ข้าพเจ้า
 อสุหะ พะยายาม ตาม ท่าน มา ก็ ไม่ สำเร็จ ประโยชน์ แล้ว ก็ จะ กลับ ตาม
 ท่าน ไป ยิ่ง ที่ เต็ม หลวงจิ้นถิงซ่มจิง ได้ ฟัง เห่งเจี่ย พูด ดิ่ง นั้น ก็ ตกใจ ด้วย
 เวลานั้น พระ โพธิสัตว์ ตอน แต่ พระ คาถา รัต พระ คาถา ถอน ท่าน ยัง หา ได้
 ตอนไม่ จึง พูด ว่า เรา จะ เอา อะไร ที่ ไหน ไป ถอน ให้ ได้ เห่งเจี่ย จึง พูด
 ว่า แม้ ไม่ มี คาถา ถอน ท่าน ต้อง เอา ข้าพเจ้า ไป ด้วย จะ ช้ ได้ ข้าพเจ้า เสีย
 นั้น หา ควร ไม่

หุดวงจันถึงซิมจั้งไม่ วู้ จะ ทำ ประการใด จั้ง พุดว่า ถ้า กระหน
 เรา จะ ยก โทษ ให้ อี ก ลัก ครั้ง หนึ่ง เจ้า จง ตุก ชัน เกิด คัง แค หนี ไป ขย่ำ ได้
 ทำ คุร่า ย เช่น นี อี ก ต่อ ไป เห่ง เจี้ย คำนับ แลว พุด ว่า ซำ พเจ้า ไม่ ก ล่า ทำ อี ก
 ต่อ ไป พุด แลว ก็ ไป จับ ม้า มา ให้ พระ อา จาริ ย ซี้ เห่ง เจี้ย ก็ ออก เติ น
 นำ หน้า ตัด ทาง ไป

ฝ่าย บิ ค่ำ จ ถูก เห่ง เจี้ย ตี สอง ครั้ง ก็ หา เบน อน ทราย ไม่ นั ก สรร
 เสรี ญ เห่ง เจี้ย ว่า ขย่ำ ถึง ตวน น มน ตี แท มน รั จัก ดู เรา ๆ ทำ พ้อ ดวง
 มั้น สอง ครั้ง แลว มน ก็ สามารถ รั ได้ พุด กเหต น มั้น เติ น เร็ว ถ้า ลง
 พ้น จาก เขา น ไป ลี ลี โย ชน ก็ จะ พน อาณา เขต ของเรา จำ เรา จะ
 ต้อง แปร งด ตัว ไป พ้อ ดวง มน ดู อี ก ลัก ครั้ง หนึ่ง คี ด ตัง นน แลว ก็ แปร งด
 ภาย เบน รูป ตา เฒ่า ะระ วา มือ ถือ ตุก ประ ค่ำ ปาก ภาว นา บริกรรม พระ พุท
 คุณ หุดวงจันถึงซิมจั้ง อยู่ บน หลัง ม้า แล เห็น คน แก่ เติ น มา จั้ง พุด
 สรร เสรี ญ ว่า ทิศ ปรา จิน ประเทศ น มี คน ใจ บุญ มาก มี การ ธุระ
 เติ น ทาง ยัง อู่ ล่า หั ภาว นา เจริญ พระ พุท คุณ

ไวย กาย จั้ง พุด ว่า พระ อา จาริ ย ขย่ำ เพื่อ สรร เสรี ญ ไภย จะ มี มา ถึง ตัว
 หุดวงจันถึงซิมจั้ง ถาม ว่า ไภย จะ มี มา แต่ ข้าง ไหน อี ก เต่า ไวย กาย บอก
 ว่า ตี ตุก ล่าว เขา ตาย แลว มี หน้า ยิง ตี เมี้ย เขา ตาย อี ก เต่า อี ตา เฒ่า คน
 น หน้า กัด จะ เบน ผัว แล เบน พ้อ ของ หมึง สอง คน ที่ เห่ง เจี้ย ตี ตาย ะระ รอย
 จะ มา คาม ตุก เมี้ย ของ เขา

เหห่ง เจี้ย ได้ พง ไวย กาย พุด ตัง นน จั้ง พุด ว่า ขย่ำ ซา ตี หมู มั้ง ขย่ำ

พูดให้ เลอะเทอะไป ข้า จะไป ตูให้ รั แน่น ก่อน ว่า จะ เปน ประการใด เห่ง
 เจี้ยเฮาไม้ กระบอง ซ่อน เลี้ย แล้ว ก็ เดิน คัด หน้า ตาเฒ่า มา ร้อง ถาม ว่า
 ท่าน ตา จะไป ข้าง ไหน ทำไม จึง ต้อง เติน ภาวนาไป ด้วย เล่า คัวเรา เปน
 ซาคี เลือ ส้มิง เจ้า ทำ อูบาย พ้อ ลวง ต่าง ๆ จะ มา พ้อ ลวง เรา ด้วย หรือ
 จะ พ้อ ลวง ได้ ก็ แต่ ผู้ ซิน จะ มา หดอก ลวง เรา ด้วย หน้ไม่ ได้ กู รั จัก มิ่ง
 คอ บิคำจ ผู้ ร้าย

ฝ่าย บิคำจ แปรดัง ได้ พง เห่งเจี้ย พุด ตงนิน ข้า ปากไม้ ออก เห่งเจี้ย
 ก็ ซัก กระบอง แล้ว คิด ว่า เรา ต้ม น้ สอง ครั้ง แล้ว มี แต้ โทษ ไม่ มี คุณ
 ใน ครั้ง น้ จ้า เรา จะ ต้ม น้ ให้ ดั้น ซิวตว ขย่ำ ให้ เปน ได้ ออก ค้อไป แม้ พระ
 อาจารย์ จะ โกรธ เคือง เรา ก็ จะ มี ที่ ข้าง เรา ก็ จะ พุด ได้ เต็ม ปาก คิด
 ดั่งนั้น แล้ว ก็ ร่าย พระ คาถา เรียก เจ้า เขา แด เทวดา แด พระ ภูมิ เจ้า ที่ ใน
 คำบถ นั้น บัด เดียว ก็ มา พรอม กัน เห่งเจี้ย จึง ร้อง ตั้ง ว่า ท่าน ทง หตาย
 จง เปน ชูระ แก่ ซาพเจ้า ด้วย บิคำจ ตน น้ มน ถึง ดู่ ขยู่ ที่ นี้ มน มา ทำ
 การ พ้อ ลวง พระ อาจารย์ สอง ครั้ง แล้ว ครอง น้ ซาพเจ้า จะ ต้ม น้ ให้ ดั้น ซาคี
 เลี้ย ขอ ท่าน ทง หตาย คอย ระวัง ลัก ตี ไว้ ขย่ำ ให้ มน หน้ไป ได้

เจ้า เขา แด เทวดา แด พระ ภูมิ เจ้า ที่ ได้ พง เห่งเจี้ย ตั้ง ดงนิน ก็ พา
 กัน คอย ระวัง ขยู่ เห่งเจี้ย เมือ ถึง เสร็จ แล้ว ก็ ถอ กระบอง เหล็ก เติน ตรง
 เข้า ไป ตี ถู ก ตา เฒ่า แปรดัง บิคำจ นั้น ต้ม ดง กับ พน ก็ ดั้น ซิวตว หดวง
 จัน ดง ซิมจ้ง ขยู่ บน หดง มา เห็น ดงนิน ก็ ตก ประหม่า ร่าง ภาย ดั้น ระวัง

ไปทั้งกาย ไบ่ยก่ายเห็นดังนั้น หัวเราะแล้วพูดว่า เดินหนทางใต้ครึ่งวันเท่าหน ที่คนตายเสียถึงสามคน พี่เหิงเจี้ยนนี่ฝีมือแก็ดี่มาก ๆ

หตวงจั้นถึงซ่มจิ้ง จะภาวนา พระคาถา เหิงเจี้ยนจึงมาร้องว่า พระอาจารย์อย่าเพื่อภาวนาก่อน ท่านจงมาตรวจร่าง บิศาจว่า มันเป็นประการใด มีแต่กระดุกกองอยู่เท่านั้น หตวงจั้นถึงซ่มจิ้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงเดินเข้าไปใกล้พิจารณา ดู ก็เห็นแต่กระดุกเป็นกองอยู่ จึงถามเหิงเจี้ยนว่า คนฟังตายใหม่ ๆ ทำไมจึงมีแต่กระดุกอยู่ อย่างนี้เล่า

เหิงเจี้ยนบอกว่า บิศาจนั้น มันบังเกิด กายดิทซึ มันมีฤทธิ์แปลงกายได้ อาศัยอยู่ในที่ตำบลนั้น คอยเที่ยว หลอกดวงชนทั้งหลายให้หลงเชื่อ มันต้องกรรมของ กายดิทซึ จึงตาย ร่างกายจึงได้แปรกลับเป็นรูปเดิม มันเป็นไม้เอกไก่อ่ นามเรียกภาษาจีนว่า (แป๊ะกัตุฮุยหนึ) เพราะฉะนั้น มันบังเกิดเป็น บิศาจ ฉน

หตวงจั้นถึงซ่มจิ้งได้ฟังแต่เห็น ศัพดังนั้นก็เชื่อ ไบ่ยก่ายยืนอยู่ข้างนั้น ส่อพูดว่า พระอาจารย์อย่าเพื่อเชื่อ ก่อน ที่คนตายก็แต่เห็นแจ้งอยู่ กับตา อย่างนี้ พี่เหิงเจี้ยนแก็กตัวท่านภาวนา แก็จิ้งเล่นกล ทำให้ตาคนเห็นเป็นรูปกระดุกเช่นนั้น

หตวงจั้นถึงซ่มจิ้ง เป็นคนหูเบา แต่ทงไม่ชอบเหิงเจี้ยนว่า เป็นคนดูร้ายอยู่แล้ว ก็พาเชื่อเห็นจริงด้วยไบ่ยก่าย มีความโกรธเหิงเจี้ยนจึงภาวนาพระคาถา เหิงเจี้ยนร้องว่า ขอ พระอาจารย์ได้หยุดก่อน ข้าพเจ้าจะพูดให้ท่านฟัง

หวดวงจั้นถึงซำจ้งว่า อ้าย หิว ถึง ยัง จะ มา พุด ว่า กระจไร ต่อไป อิก เด่า
 วิสัยคน ทำ ความ ต่ำๆ หนุ้า เมื่อ ถู กัด เดือน ส่ำม ถึง ไม่ เห็น สู้ แต่ มาก วัน
 เข้า ก็ ย่อม สู้ ยาว ชน คน ทำ การ ชั่วร้าย เปรียบ เหมือน เขา มัด ตับ กับ
 หิน ถึง ไม่ เห็น คอด นาน ไป ก็ เห็น เป็น รอย นี้ เจ้า ตัก คน ตาย ใน วัน
 เดียว ถึง ส่ำม คน ฐั้น เห็น ว่า สิ้น ดาน เจ้า ตู ร้าย เหลือ เกิน มิ ได้ คิด จะ ทั้ง
 พยัค ษณ์ ชั่ว เตย เรา จะ ผ่อน ผัน อย่างไร ได้ เจ้า จง ไป เตี่ย ให้ พัน เรา
 โดย เร้ว ข้า ไม่ เตยง เจ้า อิก เด่ว

เหิงเจี่ย พุด ว่า อาจารย์ โกรธ เคือง ซ้ำพเจ้า จะ มิ ผิด ไป หรือ ก็ เมื่อ
 เห็น แก่ ตา ว่า มัน เป็น บิดา ร้าย คิด พ้อ ดวง จะ ซ้ำ พระอาจารย์ ซ้ำพเจ้า
 บ้อง กัน ท่าน ไว่ ก่า จด บิดา ร้าย เตี่ย เต ฐั้น ท่าน มา หอง เชื้อ พง อ้าย หิว หมู
 มัน ส่อ พดอ พุด ยุยง กลับ มา ให้ โทษ โกรธ ซ้ำพเจ้า อย่าง ฐั้น จะ ควร หรือ
 แด่ ท่าน กลับ มา จับ ได้ ซ้ำพเจ้า ๆ จะ ไม่ ไป ก็ เป็น คน ไม่ มี ความ ฮาย ครั้น
 ซ้ำพเจ้า จะ ไป ก็ จิดก ถึง พระอาจารย์ ที่ จะ ไม่ มี คน ใช้ ไป ช้าง น้า อัก

หวดวงจั้นถึงซำจ้ง เต พง เหิงเจี่ย พุด ดัง นั้น ก็ โกรธ จ้ง พุด ว่า อ้าย
 ซาติ ถึง ไม่ มี อาณา อด ว่า ตัว เป็น คน ต่ำ ไม่ มี ผิด โป๊ยก่าย ชั่วเจ้ง ฐั้น ไม่ ใช้
 คน หรือ เหิงเจี่ย พุด อธิวน วอน ช้าง อย่าง ไร พระถึงซำจ้ง ก็ ไม่ เชื้อ พง
 ก็ มี ความ โทมนัศ เตี่ยใจ เป็น ฮัน มาก จ้ง ถอนใจ ใหญ่ พุด ว่า แด่น เช่น ฐั้น
 เมื่อย พระอาจารย์ ออก จาก เมือง หวดวง มา ถึง เต่า เบ็กกิม ๆ ก็ ดั่ง มา ถึง
 เหลียงก่ายชิว ท่าน ช่วย ซ้ำพเจ้า ออก จาก เขา ซ้ำพเจ้า ก็ คำนับ ท่าน ว่า เป็น
 อาจารย์ ซ้ำพเจ้า ตาม มา ชำม เขา เข้า ถ้า ปราบ บิดา ร้าย จบั ร้าย จบั

ไปยก่ายไตซิวเจ้ง อย่างนี้ มี ความ ทุกข์ ยาก ลำบาก มาก กับ ท่าน ผู้ดี ที่ จะ
 พรรณา มา วัน นี้ พระอาจารย์ จะ มา หลงเชื่อ ย้าย คน สด พดช ยุง ไกรธ
 ข้าพเจ้า ได้ ข้าพเจ้า เสีย มิ ให้ ไป ตาม ตัง แต่ นี้ ก็ จะ ขาด กัน แต่ ยัง ขัด ของ
 ด้วย พระคาถา นั้น อยู่

หลวงจีน ถึง ชม จัง ไต พง เห่ง เจีย พุด ตัง นั้น จัง พุด ว่า เจ้า จง กลับ ไป เกิด
 คาถา นั้น ข้า ไม่ ภาวนา ค่อย ไป แล้ว เห่ง เจีย จัง ตอบ ว่า อย่าง นี้ ก็ ยาก อยู่ ที่ จะ
 เชื้อ ไต ไป ข้าง หน้า บาง ที่ ไป ประทับ ศาฯ หรือ ยก ข่าย ไป ยก ย้าย ผู้ มิ ได้ ก็ จะ
 คิด ถึง ข้าพเจ้า ท่าน ก็ จะ ภาวนา พระคาถา นั้น ข้าพเจ้า ก็ จะ มี ความ
 เจ็บ ปวด จะ ทน ที่ ไหน ได้ เถ่า

หลวงจีน ถึง ชม จัง ไต พง เห่ง เจีย พุด ตัง นั้น ก็ ยัง มี ความ แค้น จัง
 ตง จาก หลั่ง มา เรียก ซิว เจ้ง ให้ เขา ถู มา จัง เขา กระทบ ภา กัน ออก เขียน
 หนังสือ ตัญญา แล้ว สั่ง ให้ เห่ง เจีย พุด ว่า เจ้า ถอน หนังสือ นั้น ไว้ เปน พยาน
 ตัง แต่ นี้ ไป เรา ไม่ ต้อง การ ใช้ เจ้า ค่อย ไป หรือ เจ้า ไม่ เชื่อ เรา จะ ปฏิญาณ
 ตัว ให้ เห่ง เจีย รับ หนังสือ แล้ว พุด ว่า ท่าน ไม่ ต้อง ปฏิญาณ ดอก ข้าพเจ้า
 จะ ตา พระอาจารย์ ไป แล้ว ข้าพเจ้า ถ้า พิภักดิ์ ตาม ท่าน มา ก็ มิ ตำ เร็จ
 มรรคผล อัน ไต มา ได้ ครั้ง ทาง ก็ จาก กัน ไป ขอ พระอาจารย์ หนึ่ง ตง
 ข้าพเจ้า จะ กราบ ตา

หลวงจีน ถึง ชม จัง หัน หน้า ไป เสีย มิ รับ ตา แล้ว พุด ว่า ข้า เปน
 สัมณะ ตั้ง อยู่ ใน กิจ แห่ง ธรรม ไม่ เหมือน เจ้า เปน ชาติ คน พาด เรา ไม่ รับ ให้
 เห่ง เจีย เห็น ตัง นั้น จัง ร่าย พระคาถา แล้ว ถอน ขน เพ็ชร ออก ตำม เดิน เค้ก ขน

เป็นรูปแห่งเจียฮิก ล้อมรูป เข้า ล้อม หน้า ล้อม หลังไว้ อาจารย์ หลวงจั้น
ถึงซ่มจั้ง หดบไม่ พ้น จึง รับไว้แห่งเจีย ครั้นแห่งเจียไหว แดว ก็ ถูกชนเรียก
ชนเพ็ชร์ กตบ เข้า ตัว ตาม เดิม แดว จึง มา ลั้ง ชัวเจ้ง ว่า น้อง เป็น คน ดี แม่
ไป ช่าง นำ จง ระวัง อย่า ใว้ ใจ อ้าย โป๊ยก่าย ซาติ ชัว มัก จะ พุด ส่อ พุด ส่อ
เดี้ยด เมื่อ เดิน ตาม ทาง ไป นั้น จง ระวัง ระวัง บ้าง ที่ จะ ประ บัติ ค่าง แด
ย กษ รัย ถ้า ดึง หน เจ้า จง ออก ชื่อ ที่ ว่า เป็น สำนัก ศิษย์ ใหญ่ พวก
บิศาจ เหล่า นั้น รั้ ด้ เคย เช็ด หาดาม ฤทธา อานุภาพ ของ ที่ ก็ จะ คัด คุ้ม คร้าม
ไม่ อาจ ะ ทำ รัย พระ อาจารย์

หลวงจั้น ถึงซ่มจั้ง พุด ว่า ข้า เป็น ล้ม ณะ สู้ จริต ไม่ เหมื่อน เจ้า คน ชัว
รัย อย่าง หน เจ้า อย่า อนุ นาย ว่า กิดาว ลั้ง ส่อน เดย จง รับ ไป ให้
พัน โดย เร็ว เถิด แห่งเจีย เห็น ว่า อาจารย์ สิ้น ความ อา โดย แท้ แดว มิ รั
ที่ จะ ทำ ประ การ ไต ก็ จำ จะ ต้อง กลับ ไป แห่งเจีย ก็ เหาะ ชน กกลาง
ซากาศ หัก ขะ เมิน ที่ หนึ่ง เหาะ ตรง มา ยัง เขา ่ ้วย กัวย ชัว เมื่อ เวตา
เหาะ มา หน เอ็กา ด้ ผู้ เดียว ใน ดวง จิต รั ให้ มี ความ อา โดย สั ท้อ ้น
ถอน ใจ ใหญ่ บัด เดียว ใจ ก็ มา ถึง ผัง ทเล มหา สัม พ ทิศ ด้ วน ออก แห่งเจีย
ก็ ตอย อย บน ซากาศ คิด ถึง พระ อาจารย์ มี ความ โทมนั ด้ ย ัก ก็ รั ้อง
ให้ สั ้อ ัก ส่อน คว้า คว้า วน ไป ต่าง ๆ หยุต สัก ประ เดียว แดว ก็ เหาะ เดย ไป
จั้ง คิด อย ด้ แต่ ใน ใจ ว่า หน ทาง นี้ หั รั อย กว่า บั แดว เรา มิ ด้ มา ทาง นี้ คิด
ด้ ้น ด้ ด้ ก็ เหาะ ด้ มา ถึง เขา ่ ้วย กัวย ชัว แห่งเจีย ก็ สด ด้ ย ัง เนิ
เขา เหล็ด ้วย ซ้าย แด ซวา ก็ เห็น ด้ ย บ สั ด้ อย ด้ ้น มิ ด้ อก มิ ด้ แห่งเจีย วั ้ง

โรยราไปหมดสิ้น แต่ที่คงค้างด้วยศิลาเคียนหนึ่งเด่นเย็นเข้าก็หักพัง
 เสียหายไปทั้งสิ้น เห่งเจี่ยเห็นดังนั้นก็ยังมี ความโทมนัสมากขน ใน
 เมื่อ เห่งเจี่ย คร่ำครวญ อยู่ นั้น ได้ยิน เสียงใน ซอก เขา พุ่มรก เห็น ถึง
 น้อย ๆ วิ่ง ออก มา เจ็ด แปด ตัว พวกนั้น เข้า ถ่อม หน้า ถ่อม หลัง คำนับ
 แล้วพูดว่า วันนั้น ท่านได้ เชิญ กลับ มา แล้ว

เห่งเจี่ยถามว่า พวกเจ้าไป ข้างไหน หมด จึงได้ เห่งยบ ดังดี อย่าง นี้ เข้า
 มา ถึง นาน แล้ว ก็มิได้ เห็น พวก เจ้า นั้น เป็น ด้วย เหตุ อย่างไร พวก วานร
 น้อย ๆ ได้ ฟัง เห่งเจี่ย ต่าง ตน เค้า บอกว่า คง ได้ เชิญ ไป แล้ว อยู่ ภาย
 หลัง มี พวก พราน มา ทำ แก้ว พวก ข้าพเจ้า ให้ ได้ รับ ความ ทุกข์ สุด ที่ จะ รำพรวน
 มัน เอา อาวุธศร แล หน้าไม้ มา ยิง แล เอา สุนัข มา ถ่อม ได้ ที่ จับ เป็น เขา
 บ้าง จับ คาย บ้าง เพราะฉะนั้น พวก ข้าพเจ้า จึง หิน ซ่อน เร้น อยู่ ตาม ซอก ห้วย
 ซาน เขา แล พุ่ม รก แล ใน ถ้ำ จึง ได้ รอด พ้น นั้น ข้าพเจ้า ได้ ยิน เสียง ได้ เชิญ
 กลับ มา พวก ข้าพเจ้า จึง ออก มา หา เห่งเจี่ย ได้ ทราบ ดังนั้น ก็ยังมี
 ความ โทมนัส เสีย ยิ่ง นี้ ก็ จึง ตาม ว่า พวก พราน เหล่า นั้น มัน จับ พวก
 เจ้าไป ทำ ประการใด

วานรน้อย ๆ เหล่า นั้น จึง บอกว่า มัน จับ คาย ได้ ก็ เอา ไป ต้ม แง
 กิน มัน จับ เป็น ได้ มัน ก็ เอา ไป หัด เล่น งู เล่น ลคร แล้ว เอา ไป กลาง ตลาด
 ทำ เล่น เต็ม ทั่ว ต่าง ๆ มัน พา กัน ตัก ถอง แล ม้า พ้อ เฮฮา หัวเราะ กัน เป็น
 การ สนุกสนาน ของ มัน อย่าง นี้

เห่งเจี่ยได้ ฟัง พวก วานร เล่า ให้ ฟัง ดังนั้น มี ความ แค้น ดุๆ ไฟ ลุก

อยู่ใน ทรวง ออก จึง ถาม ว่า เตียว นิน ถ้า ใคร เป็น หัวหน้า ถึง น้อย จึง
 บอก ว่า มี นาย เม็ด เคียง กุน แม่ทัพ ที่ สาม เป็น หัวหน้า เหยิงเจี๋ย ว่า พวก
 เจ้า รับ ไป บอก ให้ ออก มา หา เรา โดย เร็ว ถึง น้อย ก็ พา กัน จึง เข้า ไป บอก
 เม็ด แม่ทัพ ที่ สาม ได้ ฟัง ถึง น้อย มา บอก ดิง นิน ก็ มี ความ ยิน ตี
 จึง พา พวก วานร ออก มา คำนับ รมิ ไต่ เชื้อ เข้า ไป ใน ถ้ำ เหยิงเจี๋ย ชิน นงชยุ
 บน ที่ ท่า มกดูาง บริวาร วานร ใหญ่ น้อย แล้ว พวก วานร ทั้ง หลายน ก็ พา กัน
 คำนับ แล้ว จึง ถาม ว่า พวก ขাপ เจ้า ไต ยิน ว่า ท่าน วิตติ ขวตริ ออก แล้ว
 ตาม พระ ถึง ชม จึง ไป ประเทศ ไซที่ เพื่อ ข้าราชการ พระ ชรรณ ทำ ไ้ ไต่ เชื้อ
 จึง กลับ มา ได้ เถ่า

เหยิงเจี๋ย ได้ ฟัง พวก วานร ตาม ดิง นิน จึง บอก ว่า พวก เจ้า ทั้ง หลายน
 ยิง หา รุ เหตุ ผล ตน ปลาย ไม่ ถึง ชม จึง นิน ไม่ รุ จาก คน ดี แด คน ชั่ว เรา
 เห็น แก่ เธอ ตาม ไป ช่วย รักษา ด้วย ตาม ระยะเวลา ทาง ที่ ไป นิน มี แต่ ภูตผี
 ปีศาจ ยักษ์ มาร ร้าย กาจ มาก เรา ได้ ปรวบ ปรวม ภูตผี ปีศาจ ร้าย ให้ ราบ
 คาบ ไป ได้ ทั้ง สิ้น เพราะ ความ งาม รัก รัก ดี ได้ ความ ดำ หนัก ทรมาน กาย
 ได้ ต่ ปีศาจ ตาย เธอ กลับ พุด ว่า เป็น คน คุร้าย เข็ม โหด ทำ หนึ่ง ดี คือ สัญญา
 ว่า ไม่ ไซ้ เรา อีก ต่อ ไป ชม ไ้ ให้ เรา กลับ เสีย เรา จึง ได้ กลับ มา ดิง นิน

พวก วานร ทั้ง หลายน ได้ ฟัง ไ้ เชื้อ เถ่า ก็ พา กัน ตบ มือ หวือว ว่า ดี แล้ว
 ไ้ เชื้อ กลับ มา อยู่ จะได้ ปก ครอง รักษา พวก ขำพเจ้า ๆ จะได้ มี ความ สุข
 ท่าน จะ ตาม ไป ทำ ไ้ ให้ บ่อย การ ไม่ เป็น ผล ประโยชน์ อะไร พวก วานร พุด
 แล้ว จึง บอก กัน ให้ เอา น้ำ เหล้า มะพร้าว มา ให้ ไ้ เชื้อ กิน แก่ ทุกข์ เหยิงเจี๋ย

ห้าม ว่าอย่า เพ้อ ถิน ก่อน ข้า จะถาม พวก เจ้าว่า พวก พราน นั้น ก็ วัน
 มัน จึง จะมา หน หนึ่ง เมล็ด บอก ว่า มัน มา ทุก วัน เป็น นิสัย วน น
 ท่าน คอย ดู ก็ จะ ได้ เห็น

เหิงเจียได้ฟัง พวก วานร บอก ดัง นั้น จึง สั่ง ดึง น้อย ให้ ช่วย กัน เก็บ
 หิน แด ทราย ไป กอง ไว้ บน เนิน เขา ให้ มาก แล้ว พวก เจ้า จึง แอบ หนี อยู่
 ใน ถ้ำ ได้ ชู รุ่ ข้า จะ ทำ วิสา แก่ มือ ฝ่าย ดึง น้อย ทั้ง หลายนับ คำ สั่ง
 แล้วก็ ไป เทียว เก็บ หิน แด ทราย มา กอง ไว้ ตาม สั่ง แล้วก็ พา กัน หลบ
 หนี เข้า ซ่อน อยู่ เสี่ยว ใน ถ้ำ เหิงเจีย จึง ชน บน ยอด เขา คอย ดู บัดเดียว
 ก็ แด เห็น ข้าง ทิศ ฟ้าคะเน ทั้ง คน ทั้ง มา ประมาณ สัก พัน เลิศ ถือ ฮาธุร นำ
 ไม้ ชน แด แหदन หลาก หลอก ตาม ต่าง ๆ แด สุนัข สำหรับ ไต่ ก็ มี มา หลายน
 สุนัข พวก คน ก็ ตี กัด ลง แด มา พอ ให้ ร้อง กัน ชน มา เหิงเจีย เห็น ดัง
 นั้น ก็ ยัง มีความ โกรธ เป็น อัน มาก จึง ร่าย พระคาถา คาบ ม้วน ดม บังเกิด
 เป็น ดม พยุห้ ใหญ่ พัด หอบ เอา หิน ทราย เหล่า นั้น ล้าง ลง ไป ยัง พวก
 พราน เหล่า นั้น เเจ็บ บ่อย ดม ตาย ไป ทั้ง สิ้น ซาก ฮาศ์ พดัม กัด อยู่
 กับ ที่ โดหิด โดหิต ของ ไป

เหิงเจีย เห็น ดัง นั้น ก็ ตบ มือ หัวเราะ พก ใหญ่ แล้ว พูด ว่า เรา ตาม
 พระอาจารย์ ไป ท่าน ก็ สั่ง ดึง น้อย ทุก วัน ๆ ว่า พัน วัน ทำ ความ ดี ความ
 ดี ไม่ ใคร จะ พอ วัน เดียว ทำ ความ ชั่ว ร้าย ๆ มาก เหลือ นั้น ชน คำ นี้ ก็ เป็น
 ความ จริง ได้ ข้า บิศาจ สอง สาม หน ท่าน ว่า ดู ร้าย เรา กลับ มา บ้าน
 วัน นี้ เรา ทำ เวนร ซ้ำ ชีวิต เรา โดย มาก พูด เช่นนี้ แด้ว จึง สั่ง พวก

วานรให้ถอดเสื้อกางเกงของคนตายนั้นมาได้ ถลกหนังม้ามาทำสาย
 ฆูหน้าไม้ เก็บเอาเครื่องสำตราชาวูชุน มาผูกหัดซ่อมฝั่มอ กั้น เก็บเอา
 ของศรีต่าง ๆ นั้น มาประจบเย็บติดกันเข้าเป็นของห้าศรี แล้วเขียนอักษร
 ลงลับสี่ตัวว่า (ตั้งชื่อช่วยชีวิต หกจีนศึย เต็มคอง ชี้เทียนใต้เขี้ยว) แปลว่า
 ซ่อมแปลง เขาช่วยชีวิต ปฏิสังขรณ์ ถ้าศึยเต็มคองขึ้น เห่งเจี่ย เป็นชี้เทียน
 ใต้เขี้ยว มายัง เต็ม แล้ว เห่งเจี่ย สั่งให้ ชัก ชน ตง มัง ลุ่ม ตระลุ่ม ตระเมียง
 อาหาร เกิดยกถ่อม พวกยักษ์มาร แลบีค้ำ ที่ มี ฝั่มอ เห่งเจี่ย ย่อม เป็น
 ผู้มี ดันดานพอใจ เป็นคนโต ทั้ง ฤทธา อาณาภาพ เวทมนต์ ก็ ประดิษฐ์ ชด้าง
 แขง แรง เห่งเจี่ยไปขอ น้ำทิพย์ ของ พระยานาค มา พง ดี มหา สุ่ม มา ต้าง
 บดเขาให้ สดอาด แล้ว ก็ ปดุก ต้นไม้ พรรณ ต่าง ๆ ให้ เป็น ที่ ร่ม รื่น สำราญ
 ฝ่าย หวดง จัน ถึงขั้มจั้ง เชื้อฟง โป๊ย กาย ต่อ เตี้ยด ชบได้ เห่งเจี่ย กดบไป
 แล้ว ก็ ชน ม้า ออกเดิน ชัวเจ้ง ยกห้ามได้ บ่า เดิน ตาม กันไป เดิน ข้าม เขา เม๊ะ
 เข้า ชัว แต่ไป ข้าง หน้า เห็น มี ดงไม้ ใหญ่ รังง ตั้ง โป๊ย กาย ชัวเจ้ง ว่า หน ทาง
 ดง บ่า รก เป็ดยาว จงระวังระไวให้ มาก ๆ โป๊ย กาย ถ้อคราดเหล็ก ออกเดิน นำหน้า
 คัดทางเข้า ดง ใน เวลา กำลัง เดิน นั้น หวดง จัน ถึงขั้มจั้ง ยอหยุด ม้า บอก แก่
 โป๊ย กาย ว่า อาตมภาพ มี ความ หิวอ่อน นึก ท่าน จงไป หา เข้า มาให้ กิน แก่ หิว
 เตี้ยก่อน แล้ว จึง ค่อยไป โป๊ย กาย ว่า ถ้า กระนั้น อาจารย์ ตั้ง หยุด พัก ที่ นี้ ก่อน
 ขาพเจ้า จะไป บินตามาตรหวดงจัน ถึงขั้มจั้ง ก็ ตง จาก ม้า ชัวเจ้ง วาง หาบ ตง
 หยิบ บาตร สั่งให้ โป๊ย กาย ๆ รับ บาตร เดิน ดัด ออก จาก ดง ตรงไป ข้าง ทิศตะวันออก

ตก ประมาณ ร้อยเส้น เทียบค้นหา บ้านคนก็ไม่เห็นมี พบแต่สัตว์เล็ก ร้าย
 ไบ่ยก่ายเดินลำบาก เขาก็ คิดถึง เหิงเจีย ถ้า อยู่ เป็น ผู้ บิณฑบาตร มาวัน
 นี้เขาไม่ อยู่ ตก เบน น้ำที่ ของ ตัว เรา ก็ ตก นึก ถึง เหิงเจีย ถ้า อยู่ ก็ เป็น ผู้ หา
 บิณฑบาตร ไบ่ยก่ายเดินลำบาก ต้องตกเบนน้ำที่ ของ เรา นี้ก็จริง เหมือนคำ
 ที่ เขา พูด กัน ว่า (มี บ้าน จึง จะ รู้ ว่า เขา แด พน เสงย ตูจิง จึง จะ รู้ คุณ ของ
 บิดามารดา) นี้เราจะไป หา ที่ไหน ได้ ไบ่ยก่าย คร่ำครวณ ตั้ง นน ก็ บัง
 เกิด วัง เหวงา หาวนอน ไบ่ยก่าย ทน หาวนอนไม่ไหว ก็ เดิน แวะ เข้า ไป ที่
 พุ่ม รก ก็ มุด เข้า ไป นอน หลบ เลี้ย พัก ใหญ่ จน ไม่ รู้ ลึก ตัว

ฝ่าย หลวง จัน ถึง ชม จัง นิ่ง คอย ไบ่ยก่าย อยู่ ใน กลาง ดง จิต ใจ ให้ หลวด
 เลี้ยว ไม่ มี ความ ผาคู่ ชลบาย เสงย ใน ตา ก็ ให้ เข้ม นิ่ง ไม่ พยุด จึง เรียก ชิว เจ้ง
 มา พูด ว่า ไบ่ยก่าย ไป บิณฑบาตร ตอน ที่ พน เพน แล้ว ยัง ไม่ เห็น กลับ มา
 ที่ เนิน ดง นี้ ไม่ ควร จะ พัก เรา จึง ไป หา ที่ พัก จึง จะ ดี ชิว เจ้ง พูด ว่า อย่า
 เพื่อ ไป ก่อน รอ ข้าพเจ้า ไป ตาม ไบ่ยก่าย ก่อน จึง ค่อย พร้อม กัน ไป
 หลวด จัน ถึง ชม จัง ก็ เห็น ชอบ ด้วย ชิว เจ้ง ก็ ถอ กระบอง เดิน ออก มา จาก
 ดง เทียด ตาม ไบ่ยก่าย ตาม เนิน ป่า ฝ่าย หลวด จัน ถึง ชม จัง นิ่ง อยู่ ใน ดง แต่
 ผู้เดียว ใน จิต ใจ ให้ วัง เหวงา จึง ขึ้น อุสาหะ ระวัง ใจ ไว้ แล้ว ก็ ผุด ลุก ขึ้น
 ค่อย ๆ เดิน ชม พิศ คุตาม ต้น ผลไม้ พอ ให้ แก้ว รา คาร อิน ที่ ใน ดง นั้น มี ทาง
 มาก แยก ไป หลาย ทาง หลวด จัน ถึง ชม จัง เวลา นั้น จิต ใจ ไม่ ปกติ เดิน
 หลง ทาง ไป ไม่ รู้ ที่ ว่า จะ กลับ ก็ เดิน หลง ออก ดง ไป ทาง ที่ ศ อาคะ เณ แด
 ไป ช้าง หน้า เห็น มี รัศมี ทอง พุ่ง ขึ้น มา เวदान นต์ ดวง ดวง ต้อง มา กระ

ทบ ยอด พระเจดีย์ จึงได้มี รศมี ผู้ส่ง ขัน พระถงซ่มจิ่ง แต่ไปก็ เห็น องค์
 พระเจดีย์ จึง คิดว่า เมื่อ เรา จะ ออก จาก เมือง หลวง ก็ ได้ ขัทธิฐาน ว่า แม้
 ปะ พระพุทธรูป จะ นมัสการ พบ พระสถูปเจดีย์ ก็ จะ กวาดล้าง ทำไม เมื่อ เดิน
 มา จึง ไม่ เห็น ที่ข้าง พระเจดีย์ นั้น คง จะมี วัดวาอาราม พระเจ้า พระสงฆ์ อยู่
 จำ เรา จะ แวะ เข้า ไป ดู แต่ ที่ ของ แด ม้า อยู่ กลาง ดง นั้น เห็น จะ ไม่ เป็น อัน
 ตราขาย เพราะ ใน ดง นั้น น้อย นก ที่ คน จะ ไป มา แม้ คอย ไป ยักย้าย ชั่ว เจ้ง มา
 พร้อม กัน ก็ ดี แต่ ยัง ซ้ำ จำ เรา จะ เข้า ไป ใน วัด ก่อน คิด ดั่ง นั้น แล้ว ก็ เดิน
 คัด ตรง เข้า ไป ที่ องค์ พระเจดีย์ ครั้น ถึง ประตู ใหญ่ พระถงซ่มจิ่ง แต่ เข้า ไป
 ใน พระเจดีย์ ก็ เห็น มุ้ต แขนง ห้อย อยู่ จึง เดิน เข้า ไป ข้าง ใน เบ็ด มุ้ต เข้า
 ไป ชัน ใน เห็น มี แท่น ศีดา ข้าง บน แท่น นั้น มี คนนอน แต่ หน้า เขียว แยก เขียว
 ออก จาก ปาก กำดัง นอน หลับ อยู่ บน แท่น พระถงซ่มจิ่ง เห็น ก็ วิชา ยักย
 บี่คำจ ใน ออก ใจ ก็ วิว ดั้น ไป ึ่ง กาย หัน หน้า วง กลบ ออก มา ข้าง นอก ทน ที่
 ฝ่าย บี่คำจ ยักย ตก ใจ ตัน ชัน ร้อง ตาม พวก บี่คำจ น้อย ๆ ว่า ข้าง
 นอก นั้น คน อะไร ที่ ไหน มา บี่คำจ น้อย มอง ตาม ไป ก็ เห็น พระ สงฆ์ จึง
 บอก ว่า พระ สงฆ์ ที่ ไหน มา ก็ ไม่ ทราบ บี่คำจ ยักย ได้ ยน ดง นั้น ก็ หัว เรา
 แล้ว พูดยว่า นี้ เหมือน แมลง วัน มา จับ บน หัว งู มัน เอา ภาชนะ หาว มา
 ให้ เรา พวก เรา รับ ตาม จับ ตัว มา ให้ ได้ พวก บี่คำจ น้อย ๆ จึง ตาม
 ไป จับ ตัว หลวง จัน มา ได้ แล้ว ก็ พา กัน ดู คร่า เขา ตัว มา
 หลวงจัน ถงซ่มจิ่ง ยก มือ คำนับ บี่คำจ ยักย จึง ตาม ว่า นี้ ตัว เป็น
 สงฆ์ อยู่ ประเทศ ไหน จะ ไป ข้าง ไหน จึง มา ทาง นี้ จึง บอก มา ให้ แจ้ง โดย

เร็ว พระถังซำจั๋ง บอกว่า อาตมภาพ อยู่ เมือง ไค่ ถึง วิวรรณ ตั้ง พระเจ้า
 ถึงไทจง ย่อมเด้อจะไป ขาราชนา พระไตรย บัญชรธรรม พระเทศไซท์ บดิน
 อาตมภาพ มา ถึง นี้ จะ ใคร นมัสการ พระเจดีย์ บัง เอน ทำให้ ท่าน ตกใจ
 ขอท่านได้ยกโทษให้ แก่ อาตมภาพ ที่ได้ ผิดนี้ ถ้า อาตมภาพไป ชุระ สำเร็จ
 แด้ว กลับไป ถึง เมือง อาตมภาพ จะ จด ชื่อ ท่านไว้ เป็น ที่ ระลึก

บิศาจ ยักษ์ ได้ พง หดวงจัน ถึงซำจั๋ง พุดตง นน ก็ หัวเราะ แด้ว พุด ว่า
 คอ ของ บน เป็น มนุษย์ โดย ความจริง เรา อยาก กิน เนอ บดิน เนอ นน
 จะ ต้อง อยู่ใน ปาก เรา จะ ปล่อย ไป ไม่ได้ จะ หนี ไป ไหน ก็ คง หนี ไป ไม่ พน
 พุด ตง นน แด้ว จึง สั่ง บริวาร ให้ เอา คอ พระถังซำจั๋ง ไป มัดไว้ กับ เสา ที่
 ใน ถ้ำ ขย่ำ ให้ หนี ไป ได้ บิศาจ ยักษ์ ก็ ถอน มัด เดิน มา โกด ถาม พระถังซำจั๋ง
 ว่า คอ มา ก็ คน จึง มา ถึง นี้ เพราะว่า คน เดียว คง จะ มา ไม่ได้ เป็น แน่

พระถังซำจั๋ง ก็ บอก ตาม จริง ว่า อาตมภาพ มา มี ล้านุศิษย์ ต้อง คน
 นาม เรียก ว่า ไ้ป๋ายก่าย ชัวเจ็ง คน ทั้ง สอง พา กัน ไป เทียว มินทบาตร แด
 หาบ กับ มา ยง ทั้ง อยู่ กลางดง บิศาจ ว่า ถ้า กระหน ยง ดี มาก อาจารย์ ล้านุศิษย์
 กับ มา รวณ เป็น ดี ด้วย กัน ก็ พอ กิน ได้ ดัง เวตา หนึ่ง พุด ตง นน แด้ว จึง
 สั่ง บริวาร ว่า พวก เจ้า จึง บัด ประคอง คอย ทำ เรา จะ ไป จับ ตัว พวก ศิษย์
 มา พรอม กับ อาจารย์ จึง คอย ต้ม เติง กน ดัง เวตา หนึ่ง

ฝ่าย ชัวเจ็ง ออก จาก ดง เทียว ตาม หา ไ้ป๋ายก่าย เดิน มา ประมาณ ทาง
 โกด ร้อย เล้น เสา ก็ เทียว ค้น หา ก็ ไม่ เห็น ไ้ป๋ายก่าย ทั้ง บ้าน ช่อง ผู้ คน ก็
 ไม่มี จึง ขน ขน บน เนิน ดง แด้ว ไป ดู ก็ ได้ ยิน เสียง ใน พุ่มไม้ รก มี เสียง

คนพูด ชั่วเจ๋งจึงรีบเดินเข้ามาใกล้ เขาไม้กระบองแหวกหม้อ รกตุ
ก็เห็นโป๊ยก่ายนอนหลับสนิทไม่รู้ตัว ปากก็ตะเมอพูดเอะเออะไม่
ได้ศัพท์ ชั่วเจ๋งเข้าไปจับใบหูตั้งขึ้น เรียกว่า อ้าย หมู ป้า อาจารย์ ใช้
ให้ไปมิดินฆาตกร ทำไมจึงมานอนซุกซ่อนหลับอยู่อย่างนี้

โป๊ยก่ายตกใจ ตาคู้ ตาดาน ดูขึ้น ถามว่า เวลา นี้ ก็โมงแล้ว ชั่วเจ๋ง
บอกว่า ท่านให้ไปมิดินฆาตกรเข้า ๆ ก็ไม่ได้แล้วจะไปหาที่ไหน จง
กลับไปหาท่านก่อน โป๊ยก่ายก็กะหืดกะหอบมากับ ชั่วเจ๋ง ตัดทาง
เดินตรงมาในดงที่หยุดนอน ครั้นถึงที่พักแต่ไปก็ไม่เห็นพระอาจารย์ ชั่วเจ๋ง
ไม่เห็นอาจารย์ก็โกรธโป๊ยก่าย จึงพูดว่า เพราะอ้ายชาติหมูนี้ แลไปซุ่ม
หลับเสีย จึงกระทำให้ช้า การ บิคำจ แด ยักษ์ร้าย มัน คง จะจับ เขาอาจารย์
ไปเสียแล้ว

โป๊ยก่ายหัวเราะว่าในดงนี้ เป็นที่ไซอิ๋วมีดี บิคำจ ฉัยยักษ์ที่ไหนจะมี
นี้เห็นพระอาจารย์จะเที่ยวเดินชมป่าเล่น เพื่อแก้รำคาญ ดอกกระมิ่ง เรา
ทั้งสองเดินตามไปดูก่อน เกิด พุดกันแล้วโป๊ยก่าย จึง ม้า ชั่วเจ๋ง เอาหาม
ใส่บ่าก็พากันเดินออกจากดง ตรงมายังทิศอาคเนย์เดินไปมองหา
ไปก็ไม่เห็น บัดเดียวแต่ไปก็เห็น มี รศมี ออกสว่างไสว โป๊ยก่าย
แลเห็นดังนั้นจึงพูดว่า ที่ตรงนั้น มี พระเจดีย์คงจะมี วัดวาอาราม เป็นแน่
พระอาจารย์เห็นจะไปฉันเข้าในวัดนั้น ดอกกระมิ่ง เราพากันเข้าไปดูเพื่อ
จะพบท่าน ชั่วเจ๋งว่าเรายังไม่แน่ใจว่าจะร้ายหรือดี เราจึงดูข้าง
นอกก่อน คนทั้งสองก็พากันเดินเข้ามา ยัง ประตูใหญ่ ครั้นถึง

เห็น บน ประตูใหญ่ มี อักษรจารึกไว้ หก ตัว ว่า ถ้า (ซึ่งคือปองภัยต่อของ) ชาวเจียงจี้ พูดยว่า ที่นี้ไม่ใช่วัดดา ขาราม เป็นที่บีค้ำยักษ์ร้าย อยู่ อาจารย์ของเรา เห็น จะ อยู่ใน นี เปน แน่ ไปยก่าย ว่า พี่จะไป ตาม คุณ มี ถือ ครวดเหล็ก เดิน มา ยัง ประตูแล้ว ตะ โทณ เรียกว่าใคร อยู่ใน นั้นช่วย เปิด ประตู รั้วด้วย พวก บีค้ำย น้อย ได้ ยิน เลี้ยง คน เรียก จี้ งิง มา เปิด ประตู แต่ไป ก็ เห็น สอง คน รูป ร้าง ปกติ ก็ รับ กตัม เข้าไป บอกได้ ช้อง ว่า อ้าย สองคน มา แล้ว บีค้ำย ยักษ์ ถาม ว่า สอง คนไหน บีค้ำย น้อย บอก ว่า อยู่ นอก คน หนึ่ง ปากยาว หูใหญ่ คน หนึ่ง หน้า ตีหมอก หิว ผม รุง รัง มัน ร้องเรียก ให้ เปิด ประตูรับ บีค้ำย ไต่ ของ ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ มีความ ยิน ตี พูดยว่า อ้าย สองคน นี คือ ไปยก่าย กับ ชาวเจียง มิน มา ตาม อาจารย์ ของ มัน หน้าตา มัน ดูร้าย อยู่ เรา จะ ทำ ตะหลดวม แก่ มัน นั้น เห็น จะ ไม่ได้ คิด เห็น ดัง นั้น แล้ว จี้ งิง เรียก เขา เครื่อง แต่ง ตัว มา แต่ง มี ถือ ฮาวู มี ดิง่าว เดิน ออก มา ยัง ประตู

ไปยก่าย ชาวเจียง เห็น บีค้ำย หน้า ตา ดูร้าย แต่ ทำทาง เขียมฮ่าวหาญ แขงแรง ศรี หน้า เขียว มี เขียว หนวด ตี ชมภู ผม แต่ง ดิง ชาด ดัวม เกราะทอง แต่ง มี ถือ มี ดตาม ชือ นัน เรียกว่า (อึ่งเพ้าไตของ) เมื่อ อึ่งเพ้าไตของ ออก มา ถึง ประตูแล้ว จี้ งิง มี คำ ถาม ว่า พวกเจ้า มา แต้ไหน จี้ งิง บังอาจ มา ทำ อี๊ก อี๊ก ดิง นี จง เร่ง บอก มา โดย เร็ว

ไปยก่าย ไต่ ยิน ถาม ดิง นัน จี้ งิง ตอบ ว่า อ้าย ทารก มึง จำไม่ได้ หรือ เรา คือ พระเจ้า ถึง ไทจงฮ่องเต้ มี รับ ดิง ให้ อาจารย์ เรา ไป ขารารนา พระ

ธรรม ยังมีขนิม ประเทศ อาจารย์เรา เป็นน้องพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ถ้า
 อยู่ในถ้ำขอให้ส่งมาโดยเร็ว มิฉะนั้นเราจะเอาคราดเหล็กตีกระหนาบ
 เข้าไป ถึงเพาไต๋ฮ่องเต้ ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วพูดว่าจริงมีสิ่ง
 รูปหนึ่งอยู่ในถ้ำ เราไม่มี ความรังเกียจทุกเวลาที่จงรักภักดี เรา
 ทำอะไรเนือคน เตียงทุกเข้าเย็น พวกเจ้าอยากกินก็เข้ามาจะให้กิน ดัก
 ก้อนหนึ่ง จะได้รู้ว่าชาติว่ามีอะไรอย่างไร

ไป๋ก่าย คิดว่าจริงจะใคร่เข้าไป ชั่วเจิ้งจึงมายึดไว้ ถามว่าพี่
 กินเนื้อคนเมื่อไร ไป๋ก่ายจึงนึกขึ้นได้มีความโกรธยิ่งนัก จับ
 คราดตรงเข้าตีลงที่ศีรษะบิศาจ อึ้งเพาๆ หลบหนีก็เข้าต่อสู้กัน เป็น
 สามารถคนทั้ง สอง ต่าง แผลง อธิฤทธิ เหาะ ขึ้น วน กัน บน อากาศ ชั่วเจิ้ง
 เห็นดังนั้นก็ดวง หายปล้ำขยม้า ชักไม้พลองเหล็กเหาะขึ้นไป ตามช่วย
 ไป๋ก่าย รบ ระคม ต่อสู้กัน เป็น สามารถยัง หา แพ้ ขณะนั้นไป๋ก่าย ชั่ว
 เจิ้งต่อสู้กับบิศาจ อึ้งเพา ได้สามตีบเพลง โดย เหตุบุญ บารมีของพระ
 ถึงซ่มจิ้ง ที่จะไม่ถึงแก่ชีวิตอันตราย จึงบันดาลมิให้ไป๋ก่ายชั่วเจิ้ง
 แพ้แก่ อึ้งเพาบิศาจ เทพดา คอยรักษาไป๋ก่ายชั่วเจิ้ง อยู่ ฝ่าย หาดวงจัน
 ถึงซ่มจิ้ง ต้องมิด อยู่ในถ้ำนั้นถ้าตั้งรังให้โคกเคี้ยวอยู่ แต่ไปเห็น
 หญิงคนหนึ่ง เดิน ออกมายืน อยู่ข้าง พระ ถึงซ่มจิ้ง ถามว่า เธออยู่ที่นี่
 เหตุใดจึงได้มา ต้องมิดอยู่อย่างนี้

พระ ถึงซ่มจิ้ง เตียน ถาม ดังนั้น จึงพิเคราะห์ดูหญิงนั้น อายุ ประมาณ
 สามสิบปีเศษ จึงตอบว่า อาตมภาพ ก็ถึงที่ตายแล้ว มาถึงที่ของตุ๊กตา

แล้วจะกิน เนื้อก็กิน เสี้ย เกิด จะถาม อะไรไป ทำไมให้เห็น ข้าไปเล่า หญิง
 นั้นจึงบอกแก่ พระถึงซ่มจิ้ง ว่า ข้าพเจ้ามีไข้มีไข้คาง คอก บ้านข้าพเจ้า
 จากที่นี้ไป สามร้อยโยชน์ที่ตำบลนั้น มีเมืองหนึ่ง เรียกว่า (ไ้เซียง ก๊ก)
 ข้าพเจ้านคือ พระราชบุตร ที่สามชื่อ ข้าพเจ้าเรียกว่า (แป๊ะ ย่อง เซี้ยว) เหตุ
 เมื่อนำก่อนสิบสามปี เดือนสิบสามสิบห้าค่ำ ออกมายัง ส่วน คอกไม้ ชนม
 เดือน แด คอกไม้ อายบี่คาง คน นมนี้ ทำม พะยุห่มด พามัว ผน แล้วพัด
 หอบเอาข้าพเจ้า มาเป็นผัวเมียแก่ มน สิบสามปีแล้ว มีบุตรชายบุตร
 หญิง สอง คนก็ไม่มีข่าวคราวไปถึงเมืองได้ พระราชบิดามารดาก็ไม่ได้
 เห็นหน้าสิบสามปีแล้ว ก็ตัวของท่าน เหตุใดมันจึงจับมาได้

หุดง จึงถึงซ่มจิ้ง ตอบว่า อาตมภาพ ถอรบดัง ของพระเจ้าถึง
 ไทจงฮ่องเต้ จะไปประเทศไซที่ อาราทนา พระไครยบ๊วกขรม บังเดิน
 หลงเข้ามาในที่นี้บี่คาง จึงได้จับอาตมภาพได้ ยังจะคอยจับ ส่วนศิษย์ทั้ง
 สอง มาพร้อมกันแล้ว จึงจะได้คุมกินเสี้ยด้วยกันทั้งสามคน ฝ่าย
 กังจู้ไต้ฟง พระถึงซ่มจิ้ง พูดดังนั้น หิวเราะแล้วพูดว่า แม้ว่าท่านจริง
 ใจจะไป อาราทนา พระไครยบ๊วกแน่แล้ว ข้าพเจ้าจะช่วยท่านได้ ที่
 เมืองไ้เซียง ก๊กนั้น ตรงหนทางที่ ท่านจะไป ท่านส่งเคราะห์ ข้าพเจ้า
 นำหนังสือข่าวนี้ไปให้ พระราชบิดาข้าพเจ้าทราบได้ ข้าพเจ้าจะขอ
 คำให้ปล่อยท่านไป

พระถึงซ่มจิ้งไต้ฟง กังจู้พูดดังนั้น จึงพูดว่า แมื่งังจู้ช่วยอาตมภาพ
 ได้ อาตมภาพจะรับนำหนังสือนี้ไปให้ กังจู้ไต้ฟง พระถึงซ่มจิ้ง รับ

ซาต้า ดึง นน จึง กัดบ เข้าไป หยิบ กระตาดมา เขียน หนังสือ เดรัจฉา แล้ว ก็ เข้า
 ผนึก เดิน ออกมา แก้มัด พระถึงซ่มจิ่ง ดั่ง หนังสือ ฉบับ นน ให้พระถึงซ่มจิ่ง ๙
 วับริหนังสือ นน มา แล้ว พุดว่า อาตมภาพ ขอขอบคุณ กังจู้ ได้ ช่วยให้อุดพ้น
 จากความ ตาย เมื่อ อาตมภาพไป ถึง เมือง จะ นำ เข้าไป ถวาย แต่ อาตมภาพ
 ยังวิตก ว่า กังจู้ พลาด พราก มา หลาย บ้าง แล้ว บาง ที่ พระราชบิดา จะ จำไม่
 ได้ กังจู้ อย่า ดัง ได้เลย ว่า อาตมภาพ จะ พุด กัดบ กลอก

กังจู้ ว่า ซื่อ นน ท่าน อย่า วิตกเลย เพราะ พระราชบิดา นน มี บุตรต่าง
 คน ซ้าพเจ้า เป็น คน สู้ ท้อง แม้ หนังสือ ไป ถึง แล้ว พระราชบิดา ก็ จำได้
 พระถึงซ่มจิ่ง วับริหนังสือ ได้ มอเสื่อ แล้ว ก็ ถานางกังจู้ เดิน ออกไป นำ ถา กังจู้ จึง
 ห้าม ว่า ท่าน อย่า ออกไป ทาง นำ ถา ที่ นำ ถา บ้าง กับ ศิษย์ ของ ท่าน
 ก่าตั้ง วับริ คอส์กัน อยู่ ท่าน จึง ออกไป ทาง หลัง ถา ไป แอบ ซุ่ม คิว อยู่ ตาม
 พุ่มรก ก่อน ใว้ ให้ ซ้าพเจ้า เกิด ภัย ล้อม ฆอ ร้อง เขา ก่อน แล้ว จึง ให้ ถานู
 ศิษย์ ไป ตาม จะได้ พร อมกัน ไป พระถึงซ่มจิ่ง ได้ พง กังจู้ พุด แนะนำ ดัง นั้น
 ก็ เห็น ซอบ ด้วย จึง ถานาง ออกไป ทาง หลัง ถา กังจู้ เห็น พระ ถึง ซ่มจิ่ง พ้น
 ไป แล้ว จึง กัดบ เดิน ออกไป ยัง นำ ถา คิด อุบาย ได้ ประการหนึ่ง ใน เวลา นั้น
 กังจู้ ออกมา ยืน ยัง นำ ถา ได้ ยืน เดี๋ยง อีก กะทัก อยู่ กลาง อากาศ แต่ เห็น ไบ๊ย
 กาย กับ ชิวเจ็ง ก่าตั้ง วับริ กับ อึงเพ้า กังจู้ เรียก ว่า อึงเพ้า ได้ อัง ดง มาก่อน
 อึงเพ้า ได้ อัง ไบ๊ย เดี๋ยง เรียก ดงนนั้น กัณณะ ไบ๊ย กาย ชิวเจ็ง ถดถง ยัง ปาก
 ถา เดิน มา ถานู กังจู้ ว่า มี ชูระอะไร หรือ กังจู้ จึง บอก ว่า ซ้าพเจ้า ก่าตั้ง

หลับอยู่ในห้องฝันไปว่า เจ้า กิมกะ มา อึ่งเพ้าว่า เจ้า กิมกะ พูดว่ากะ
 ไร หรือ กังจู้ บอกว่า เมื่อ ข้าพเจ้า ยังเยาว์ อยู่บ่แก่ได้ อธิษฐานว่า แม่
 ข้าพเจ้า เติบโตใหญ่ไป ข้าง หน้า มี ส่ามี ชื่อ เตียง ปราวกฎ ฤทธา ขานูภาพ ยิ่ง
 กว่า คน ข้าพเจ้า จะ ทำ สังฆทาน แด่ กุศล ต่าง ๆ บัดนี้ มา ร่วม รัก กับ ได้
 ของ เปน ส่ามี ภริยา กัน ข้าพเจ้า ก็ หานึก ได้ ไม่ เจ้า กิมกะ มา ทวง
 ตาม ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ อธิษฐาน ไว้ นนแล้ว คว้าด ข้าพเจ้า ถัดใจ ตื่น จะ มา บอก
 แก่ ไต่ของ เติบ ออก มา จาก ห้อง ที่ มา พบ พระสังฆ ของ ผูก มัด อยู่ กับ เสา
 ขอได้ ของ ได้ กรุณา แก่ พระสังฆ ปล่อย ไป เกิด เบรียบ เหมื่อนได้ ของ ช่วย แก่
 ความ อธิษฐาน ของ ข้าพเจ้า นั้น แต่ ยัง ไม่ ทราบ ว่า ไต่ ของ จะ เห็น ควร หรือ ไม่
 อึ่งเพ้า ไต่ ของ เติบ นาง กังจู้ พูด ดึง นั้น จึง พูด ว่า กังจู้ ทำ ไม่ จะ
 ต้อง ส่ง ใส่ง ให้ มาก ความ ไป เถ้า ข้าพเจ้า จะ ใคร ก็น เหมื่อน ว่า กังจู้ ได้ อธิษฐาน
 ไว้ พระสังฆ ที่ จับ ไต่ นั้น ตาม แต่ จะ ปล่อย ไป เกิด แต่ ให้ ไป ทาง หลัง ถัด
 แล้ว กัน กังจู้ เห็น อึ่งเพ้า ยก ให้ ดึง นั้น ก็ มีความ ตีใจ จึง เติบ เข้า ไป ใน ถัด
 อึ่งเพ้า ก็ เติบ ออก มา ทาง หน้า ถัด โทง ร้อง เรียก ไบ่ ยักาย ชัวเจ็ง บอกว่า
 เจ้า ทั้ง สอง จง ดึง มา นี้ ก่อน แต่ มี ใช้ ข้า จะ ยอม แพ้ ผมอ เจ้า คอก เพราะ
 ข้า เห็น แก่ ภรรยา ของ ข้า บัดนี้ อาจารย์ ของ เจ้า ข้าพเจ้า ปล่อย ออก ไป
 ข้าง หลัง ถัด แล้ว จง รีบ ไป หา จะ ได้ พา กัน ไป ไบ่ ยักาย ชัวเจ็ง ไต่ ของ เพ้า
 ร้อง ดึง นั้น ก็ ตีใจ ถด ดง ยัง ฝัน รีบ ไป ยก หาบ จูม ม้า คัด ข้าม ไป ทาง หลัง
 ถัด ร้อง เรียก ว่า พระอาจารย์ อยู่ ที่ ไหน ฝ่าย พระถึง ชัม จัง ซ่อน อยู่ใน วก
 ครัน ไต่ ยน เตียง ร้อง เรียก ก็ จำ ได้ จึง ขาน ว่า อาคม อยู่ นี้

ซัวเจ๋ง ก็แหวก หนุ่ย เข้าไปรับอาจารย์ ออกมา ให้ซัน ม้า แล้วรีบ เดิน
ไป ไบ่ยก่าย นำทาง ซัวเจ๋ง ห้าม ตาม มา ข้าง หลัง คัดเนิน ออก จาก ดง
เข้าทางใหญ่ รั้วไป ไบ่ยก่าย ซัวเจ๋ง ทั้ง เดิน ทั้ง ทะเลาะ กัน ไป ตาม ทาง ไม่

หยุด พระถั่งซิมจั้ง เห็น ดง หน กั ห้าม คน ทั้ง สอง มิให้ ทะเลาะ กัน
เมื่อ ออก จาก ดง เพ้า แลว เขาก็ ออก เดิน คำ ก็ หยุด พัก เดิน มา
ได้ ประมาณ ดำม ร้อย โยชน์ แลไป ข้าง หน้าที่ เห็น กำแพง เมือง คือ

เมือง เซียง ไบ่ก๊ก พิศดูไซอิ๋วมิงคิงงาม เดินไป ดูไม่ รั สัน ซึ่ง ดั้ง อัน ปลาด
ต่างๆ ครั้น เดิน เข้าไป ใน เมือง แลว ถึง ศาลาพัก แห่งหนึ่ง อาจารย์

กับศิษย์ ก็ พา กัน เข้าพัก อาศัย อยู่ใน ศาลา หลวงจัน ก็หยิบเอา หนังสือ
ที่ กงจู่ ฝาก มานั่น เดิน เข้าไป ถึง ประตู เมือง ซัน ใน บอก แก่ ผู้เฝ้า ประตู ว่า
บัดนี้ มี พระถั่งซิมจั้ง อยู่ เมือง ไต ถึง จะ ขอ เข้าไป เฝ้า พระเจ้าแผ่นดิน ขอ ท่าน
ได้ ช่วย นำ ความ กราบ ทูล ให้ ทรง ทราบ

ฝ่าย ขุนนาง กรมจาง ผู้ เฝ้า ประตู ไต พง พระถั่งซิมจั้ง บอก ดง หน กั รับ
นำ ความ เข้าไป กราบ ทูล พระเจ้า แผ่นดิน ว่า บัด นี้ มี พระถั่งซิม มาจาก เมือง
ไตถึง จะ ขอ เข้า มา เฝ้า

ฝ่าย เจ้าเมือง เซียง ไบ่ก๊ก ไต พง ขุนนาง กราบ ทูล ดง หน กั จึง รับ สั่ง ให้
นิมนต์ พระถั่งซิมจั้ง เข้าไป เฝ้า ขุนนาง ก็ออกไป นิมนต์ พระถั่งซิมจั้ง เข้าไป
เฝ้า พระถั่งซิมจั้ง ทำ กิริยา คำนับ แลว ก็ นั่ง ที่ อัน สัมคอร ใน เวลา นั้น
ขุนนาง เฝ้า อยู่ พร้อ มกัน พา กัน สรรเสริญ พระถั่งซิมจั้ง ว่า พระถั่งซิม มา
จาก เมือง บน มี กิริยา เรียบ ร้อย งาม ดี

เจ้าเมืองเซียงเป็กก จึง ครัด ถาม พระถังซำจั๋ง ว่า ท่าน มี ชูระ อย่าง
ไร หรือ จึงได้ มาถึง เมือง ซำพเจ้า พระถังซำจั๋ง ตอบว่า ฮาตมภาพ เปน
สัมณะอยู่ เมืองใดถึง มี รับ สั่ง พระเจ้าแผ่นดินให้ ฮาตมภาพไป เมืองไซท์
ฮาราชนา พระไครบฏกกรรม มี หงส์สี่ เต้นทาง ตาม กรรมนิยม จะ ต้อง
เอามา เบียดขืน เพราะ ฉนั้น ฮาตมภาพ จึง ต้อง เข้า มาเฝ้า พระองค์ ขอ ความ
กรุณาได้ โปรด

จึง เจ้าเมืองเซียงเป็กก ครัด ว่า แม้ มี หงส์สี่ เต้นทางของ พระเจ้า
แผ่นดินถึง มา ท่าน จง เอาให้ ดูก่อน พระถังซำจั๋ง ก็ ถวาย หงส์สี่ เจ้าเมือง
เซียงเป็กก รับ แล้ว ครัด ออก ขำน ดูใจ ความ มี ว่า ใน มหา สมณทูตป็น เมือง
ใดถึง เมืองใหญ่ มี หงส์สี่ เต้นทาง ฉบับ หงส์ สี่ ด้วย พระองค์ ได้ เด็ดยราช
สัมบัค ปกครอง ฮาตนา ประชาชน โดยยุดิกรรม ไพรบ้าน พดเมือง มี ความสุข
ความ เจริญ เพราะ ผิด ด้วย โส่ เสงของ ครน เมื่อ พระองค์ สวรรคต แล้ว
วิญญาน จิตร ของ พระองค์ ลงไป ยิง เมือง นรก ได้ เทียว ทอด พระเนตร ตาม
ขุมนรกได้ เห็น ชึ่ง สัตว์ นรก ที่มี กรรมเวร ทรมาน อยู่ ทุกข์ต่าง ๆ พระยามัจจุ
ราชได้ สั่ง ให้ ยมพบาล พาพระองค์ กลับ มาสั่ง ยิง เมือง มนุษย์ เพราะ ฉนั้น พระ
องค์ จึง มี พระ ราช ศรัทธา เต็มใน พระพุทธรูปศักดิ์นา ตั้ง พืช ทำมหา กุศต
เหตุ น พระโพธิ์ สัตว์ กวน อิม เล็ดดีฯ ปาฏิ หาร มา ช้นำ ว่า พระไครบฏกกรรม
ใน ประเทศไซท์ ถ้าได้มา แล้ว ตั้ง พืช จึง จะ ช่วย บันเทา กอง กรรม ของ สัตว์
นรกให้ ปลด เปดอง เบบาง ออกไปได้ เพราะ ฉนั้น จึง ให้ พระ ส่งหมี่ เหียน จึง
ตั้ง ความ เพียร อุส่าหะ มา กว่า จะ ถึง แม้ ว่า พระถังซำจั๋งไป ถึง เมืองใดใน ประ

เทศ์ ควัน ตก แม้ว่า ท่าน เจ้า เมือง ไต คัง อยู่ใน ทศพิช ราช ขรรณ แล้ว ไต้
 ทราบ หนังสือ ฉบับ นั้น ขอให้ท่าน ประทับตรา สั่ง ค่อ ๆ ไปใน ฉบับนั้น มี ดายพระ
 ราชหัตถ์ เช่นว่า พระเจ้า เจงกวน เสวยราชไต้ สิบสามปี แล ประทับตรา แก้วดวง

เมื่อ พระเจ้า แผ่นดิน เชียง ไบ่ก๊ก ทอด พระเนตร จม แล้ว จึง ประทับ
 ตรา ของ พระองค์ ลงใน หนังสือ ฉบับ นั้น เป็น สำคัญ แล้ว จึง สั่งให้ พระถัง
 ซัมจึงไป พระถังซัมจึง รับ หนังสือ แล้ว จึง ถวาย พระพร ว่า ขอ หนังสือ
 อาคมภาพ ขอ เบ็ดเตลัน หนังสือ เดิน ทาง ขอ สอง อาคมภาพ หน้า ชาว พระราช
 บุตรี ของ พระองค์ มา ถวาย

เจ้า เมือง เชียง ไบ่ก๊ก ครัด ถาม ว่า ชาว ฮะไร พระถังซัมจึง ตอบ ว่า
 พระราช บุตรี ที่ สาม ของ พระองค์ บดิน ของ ทน ทุกข อยุ่ ที่ ป่าฯ ของ เภา จม
 ไวที เขา ฮัจจิว ถา ปองวยตอง อาคมภาพ เดิน ทาง มา ทาง นั้น จึง ได้ พบ
 กังจู่ ไต้ ฝาก หนังสือ มา ให้ พระองค์ ทราบ เจ้า เมือง ไต พง ดงนั้น ก็ ทรง
 พระ กันแฉ่ง ครัด ว่า สิบ สาม ปี แล้ว มิได้ เห็น หน้า แล ชาว คราว กังจู่ โดย
 ทำไม ท่าน จึง รู้ว่า ป่าฯ ยกษ จมไป พระถังซัมจึง จึง หยิบ เภา หนังสือ ออก
 จาก มือ เสื่อ ถวายให้ ทรง ทอด พระเนตร เห็น ที่ ดัดก หตั้ง ของ ข้าง นอก ว่า
 เจริญ กุช ก็ จำได้ ว่า เป็น ตาย มือ ของ ดูก พระหัตถ์ ให้ อ่อน เป็ดยไป
 จนไม่ สามารถ จะ เบ็ด ฝัก หนังสือ ออก อ่านได้ จึง รับ สั่งให้ ชุนนาง มา เบ็ด
 ออก อ่าน ดู มีใจ ความ ว่า ข้าพเจ้า หมิง กตัญญู คือ เป็ดยช่วย ถวาย
 บังคม มา ยัง พระราช บิดา ทราบ แล ผ่าย ในใหญ่ น้อย ทัง หลาย แล ผ่าย
 หน้า ชุนนาง ทัง หลายได้ ทราบ ว่า ข้าพเจ้า เป็น หมิง เกิด มา พระคุณ

ของ บิด มารดา ดู คง ว่า ฟา แต่ ดิน ข้าพเจ้า ก็ยัง หา ได้ ตอบ แทน ไม่ บัง
 เอิน เมื่อ ก่อน สิบ สาม ปี เดือน สิบ ขึ้น สิบห้า ค่ำ พระราช บิดา มี รับ
 สิ่ง ทง ฝ่าย ใน ฝ่าย หน้า เติง โตะ ด้วย ความ รื่น เริง แต่ ชม พระจันทร ใน วัน
 เฟิง ใน ขณะ นั้น ก็ บัง เกิด มี ตม ตอน ซากาด พยุหี่ ใหญ่ มี มี ค่ำจ ราช ดง
 มา อุ่ม หอม ข้าพเจ้า เหาะ ขึ้น บน ซากาด ฟา ไป ยัง ถ้า ได้ ความ คับ แค้น แฉ่น
 สำหี่ สู้ ที่ จะ แก่ ไช มี ค่ำจ จึง ได้ ชม ขึ้น ร่วม ประเวณี มา ได้ สิบ สาม ปี
 มี บุตร ด้วย มี ค่ำจ ส่อง คน หยิง หึ่ง ชาย หึ่ง เหตุ นี้ จำ ใจ ต้อง จำ เป็น ให้
 เสีย ซากิ มนุษย์ ซึ่ง เป็น การ อภัย ค์ อย่าง นี้ ไม่ ควร จะ กล่าว ให้ พระองค์ ทรง
 ฟัง แต่ มี ความ วิคิด ว่า ลูก ตาย ไป เมื่อ ภาย หลัง พระ บิดา จะ มิ ได้ ทราบ
 เรื่อง ว่า เป็น ประการ ไค ข้าพเจ้า คิด ถึง พระ บิดา มารดา แด วงษา คณาญาติ
 ก็ มิ รู้ ที่ ว่า จะ ทำ ประการ ไค บัง เอิน พบ พระถึง ชม จึง อยู่ ณ เมือง ได้ ถัง
 เอิน มา ทาง นี้ มี ค่ำจ จับ มัด ได้ ข้าพเจ้า คิด อบาย แก่ ไช บัด อยู่ ได้ จึง
 ได้ ผ่าก หนังสือ บอก ข้าวด มา เพื่อ พระ บิดา มารดา จะ ได้ ทรง ทราบ แล้ว คื่อ
 หา ทหาร ที่ มี ฤทธิ์ มา ปราบ ปราบ มี ค่ำจ ที่ เขา (อว จ้อ ชัว ถ้า ปอง วย ต้อง)
 จับ ตัว อึ่ง เพา ให้ ได้ ช่วย ข้าพเจ้า ให้ ได้ กลับ บ้าน คน เมือง ได้ เห็น หน้า
 พระ บิดา แด มารดา เพื่อ ได้ ฉดอง พระเดช พระคุณ คื่อ ไป
 ครัน อาตักษณี่ อ่าน จบ สิ้น ข้อ ความ แล้ว พระราช บิดา ก็ ทรง พระ
 กั้น แฉ่น บันดา ข้า ราชการ ฎู ใหญ่ ฎู น้อย ก็ พา กั้น โศก เศร้า ถึง เจ้า
 นาย ที่ ต้อง ตก ยก ไป อยู่ กับ มี ค่ำจ ต่าง คน มี ความ สง่ ส่าร ทุก ๆ คน ทั้ง
 ฝ่าย ใน แด ฝ่าย หน้า จึง มี รับ สิ่ง ถาม ขุนนาง ใหญ่ น้อย ทั้ง ปวง ว่า ฎู

ไฉนยัง สามารถ อดทน อดสา ยาก พด โยธา ไป ต่อสู้ จับ ตัว บิศาจ นั้น มา ได้ บาง
 ให้ ข้าพเจ้า แก่ แค้น ช่วย กังจู้ ผู้ บุตร กลับ มา ได้ แต่ พระองค์ ตรัส ถาม ดั่ง นั้น
 ถึง สำนั ครอง ก็ หา มี ผู้ ไใด จะ ออก ปาก รับ อดสา ไม่ พระองค์ ก็ ทรง
 พระ โทมนัส ทรง พระ กัณแสง มาก ชน

ฝ่าย ขุนนาง ข้าราชการ ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย เมื่อ พระเจ้า แผ่นดิน ทรง พระ
 กัณแสง ทุกข์ โทมนัส ถึง พระราช ธิธา ดั่ง นั้น จึง พร้อม กัน กราบ ทูล ว่า
 ขรรพมา มนุษย์ เช่น พวก ข้าพเจ้า ทั้ง หลายน ได้ ผก หัด เพดง ลำดวรา อาวุธ แด
 คำหรับ พิไชย สงคราม ก็ ลำหรับ จะ ได้ ต่อสู้ เขา ไชย ชะนะ แก่ มนุษย์ ด้วย
 กัน อัน บิศาจ ยักษ์ เช่น อิงเพา น มี ฤทธา อาณาภาพ เหาะ เห็น เดิน อากาศ
 ได้ แด ทั้ง นิมิตร บิด เมื่อน กาย เปน ตม แด เปน ไฟ ได้ จำ เปน จะ ต้อง
 คิดหา ผู้ วิชา เช่น พระลึงชัมจ้ง โดย เหตุ ว่า หน ทาง ที่ จะ มา จาก ทิศ ดวัน
 ออก จาก เมือง ไตถง ถ้า มี ใช้ ผู้ มี ฤทธา บัญญา บารมี มาก แล้ว ก็
 จะ ไม่ สามารถ จะ มา ได้ ถึง เพียง นี้ เพราะ ฉนั้น พระลึงชัมจ้ง คง จะ มี ศิษย์
 หา ที่ ดี มี ฤทธิ ปราย บิศาจ ได้ บาง มี คำ สุกุลาติ พูด ไว้ ว่า มา ทาง ไต
 ต้อง เขา ทาง นั้น แก่ ขอ พระองค์ ได้ นิมนต์ พระลึงชัมจ้ง ให้ ช่วย ปราย บิศาจ
 ให้ ก็ คง จะ ช่วย นาง กังจู้ ให้ คืน มา ได้ ขอ พระองค์ จึง ได้ ทรง พระ
 คำให้ เกิด หาก จะ สำเร็จ ได้ เปน แน่

พระเจ้า แผ่นดิน เขียง โป้ กัก ไต ทรง พัง ขุนนาง กราบ ทูล ดั่ง นั้น จึง
 เหมือน พระภักตร มา ตรัส แก่ พระลึงชัมจ้ง ว่า ถ้า กระนั้น นิมนต์ ท่าน ช่วย โยม
 กังจู้ บิศาจ ยักษ์ แก่ กังจู้ บุตร โยม ให้ กลับ มา เมื่อ แล้ว ท่าน ไม่ ต้อง

ไปใช้ทำให้ลำบาก เรา กับ ท่าน ผู้ก ส้มค วิก กัน เหมือน ญาติ อยู่รับ
 ความ สุข ดำรง ามิ ดี หรือ พระถึงชมจึงได้ฟัง เจ้าแผ่นดิน ครัด ตั้ง นน จึง
 พุด ว่า ขอ พระองค์ ได้ ทรง ทราบ อาตมภาพ เปน ส่มณะ ประกอบ กิจ
 วัต ส่วต มนต์ ไหว้ พระ เท้า นั้น การ ที่ จะ ปราม บิศาจ ยกษ ้วยหา รุไม่
 เจ้า เมือง จึง ถาม ว่า ท่าน ไม่ มี ฤทธิ อาตมภาพ ทำไม ท่าน จึง อาจ
 สามารถ มา ประเทศ ใช้ที่ ได้ พระ ถึงชมจึง ตอบ โดย ความ จริง ว่า อาตม
 ภาพ มี ศิษย์ สอง คน คอย รักษา อาตมภาพ จึง ได้ มา ถึง นี้ พระเจ้า
 แผ่นดิน เชียง ไบ่กัก จึง รับ ตั้ง ให้ หา ไบ่ยก่าย กับ ช่วเจ้ง เข้า มา ใน ที่ เสา
 พระถึง ชมจึง จึง ถวาย พระพร ว่า สำนุศิษย์ สอง คน นั้น รูป ว้าง อยาย
 ขำ รุง รัง อาตมภาพ วิตถ ว่า ให้ เข้า มา ใน พระราชวัง แล้ว คน ทั้ง หลาย
 จะ พา กัน หวาด เสียว ทั้ง พระองค์ ก็ จะ ตก พระไทย

พระเจ้าแผ่นดิน ครัด ว่า เมื่อ ได้ บอก ให้ ทราบ แล้ว ดึงน ก็ ไม่ ต้อง วิตถ
 อะไร ดอก จึง ไบ่รด รับ สั่ง ให้ ชุนนาง ถือ บ้าย ทง คำ ออกไป รับ ไบ่ยก่าย
 ช่วเจ้ง ย้ง คำดา ไบ่ยก่าย ช่วเจ้ง ได้ ทราบ ตั้ง นน ก็ เก็บ เข้า ของ แด
 ม้า ฝาก มอบไว้ แก่ คน ที่ รักษา คำดา แล้ว ไบ่ยก่าย ช่วเจ้ง ก็ ต่าง ถือ ขาดู
 ดำหรับ มื่อ ตาม ชุนนาง เข้าไป ใน พระราชวัง ครั้น ถึง หน้า พระ ที่ นัง
 ไบ่ยก่าย ช่วเจ้ง ก็ คำนับ แล้ว ก็ ยืน สอง ข้าง

ฝ่าย พระเจ้าแผ่นดิน ทอด พระเนตร เห็น คน ทั้ง สอง มี ตักษณ หน้า
 กัดว ตั้ง นั้น ใน พระไทย ก็ ให้ หวาด เสียว ทรง นังไป เปน ครู จึง ครัด
 ถาม ว่า ท่าน ทั้ง สอง ท่านผู้ใด เข้าใจ ใน การ ปราม บิศาจ ยกษ ้วยหา รุได้ ไบ่ยก่าย

เล่ม ๒

ไซอิ๋ว

หน้า ๘๑

ไต้ยีน ถาม ดงนึ่ง จึง ตอบ ว่า ข้าพเจ้า เข้าใจ เคย ปราม ได้ พระเจ้า
 แผ่นดิน ถาม ว่า ท่าน ทำ ประการใด ใน วิถี ปราม บิศาจ จึง ปราม ได้ ไ้ยก่าย
 ตอบ ว่า ข้าพเจ้า อยู่ บน ตัวบรรคิ เปน ที่ ชุนนาง ที่ พ้อง ง่วน เสีย เพราะ มี
 โทษ ทำผิด จึง ต้อง ลง มา ตาม โทษ อยู่ ในทาง ดัมมา ประวิบัติ ตั้ง แต่ เมือง
 ไ้ถ้งมาถึง นี้ ข้าพเจ้า นี้ แล ปราม บิศาจ ที่ หนึ่ง

เจ้า แผ่นดิน เชียง ไ้ยกก ก จึง ครวสี ว่า ถ้า กระนั้น ก็ เปน ทหาร บนฟ้า ลงมา
 ดิน คง จะ เปลี่ยน แปลง ภายไ้ ไ้ยก่าย พุด ว่า การ เปลี่ยน แปลง ก็ ทำ ได้ แต่
 ไม่ อาจ เปลี่ยน แปลง เจ้า แผ่นดิน เชียง ไ้ยกก ว่า ขอ เชิญ ท่าน แปลง ให้ ดู สัก
 หน่อยเถิด ไ้ยก่าย ว่า จะ ไปรด ให้ แปลง เปน อะไร ขอ ให้ ทราบ ก่อน จะ
 ได้ ทำ ตาม ต้อง การ เจ้า แผ่นดิน เชียง ไ้ยกก ว่า ขอ ให้ แปลง ตัว ให้ สูง
 อัน ที่ จริง ไ้ยก่าย แปลง ตัว ได้ ถึง สามสิบหก ขย่าง เมื่อ ได้ พง เจ้า
 แผ่นดิน บอก ดงนึ่ง ไ้ยก่าย ร่าย พระคาถา ร้อง เดียง ดัง ว่า สูง ตัว นั้น ก็
 สูง แปรт เก้า วา รูป ร่าง ดุจ บิศาจ ชุนนาง ทั้งหลาย เมื่อ ได้ เห็น ดงนึ่ง ก็
 พากัน ตกใจ ตัว ดั้นไป ทุก คน

มี ชุนนาง ฝ่าย ทหาร ผู้ หนึ่ง ถาม ว่า ท่าน แปลง ได้ เท่า นี้ แล หรือ ๗
 จะ สูง เพียง ใด ได้ อีก ไ้ยก่าย ว่า ดู ตาม สาย ตม ถ้า ตม ตัว นั้น ออก ยัง
 ปรกติ ไม่ เปนไร ถ้า ตม ตัว นั้น ตก ก็ ยัง ไม่ เปนไร แม้ ว่า ตม ทิศ อาจะ เณ
 มาก ก็ หอม ทง ท้องฟ้า ได้ พระเจ้า แผ่นดิน ไต้ยีน ไ้ยก่าย พุด ดงนึ่ง ก็ ร้อง ห้าม
 ว่า ท่าน ขย่า แปลง เดย ไ้ยก่าย จึง ร่าย พระคาถา ถด ตัว ให้ เล็ก ลง ตาม เดิม

พระเจ้าแผ่นดินเซียง ไปกก เห็น ดง นั้น ก็ มีความ ยินดี เป็น ที่ สุด จึง
เรียก ขันฉีให้เอา สุรา มาริน รวงวัดให้ ไบ่ยก่าย ถ้วยหนึ่ง ไบ่ยก่าย รับ แล้ว
ก็ ต้ม หมด ถ้วย เจ้าแผ่นดินเซียง ไปกก พุดว่านี่ ข้าพเจ้า รวงวัด ค้อ เมื่อ
ช่วย กงจู้มาได้แล้ว จะ รวงวัด เงิน ทองให้ยิ่ง กว่านี้

ไบ่ยก่าย พอด ต้ม สุรา แล้ว ก็ เหาะ ตอยไป ใน อากาศ เจ้าแผ่นดิน เห็น
ดงนั้น ก็ สรรเสริญ ว่า ท่านเหาะเห็นได้ ไบ่ยก่าย เหาะไป แล้ว ช่วเจ้ง ต้มสุรา
แล้ว ก็ เหาะตอย ขึ้น ทอดอากาศ ตามไป พระเจ้าแผ่นดิน เห็นดงนั้น ก็ ตกใจ ร้อง
ห้าม ว่าท่าน ถงซ่มจ้ง อย่า เพื่อ เหาะไป ก่อน นิมนงค์ นัง สันทนา กับ ข้าพเจ้า ก่อน
พระถงซ่มจ้ง ว่า อาตมภาพ น เหาะได้ แต่ แห่ ยอด หยู่า จะ ย่าง เก่า ก็ ไม่ได้
จะ เหาะไป ฆ่างไหนได้ ใน เวลานั้น พระถงซ่มจ้ง กับ พระเจ้าแผ่นดิน เซียง
ไปกกนัง สันทนา กัน อยู่ ใน พระราชวัง

ฝ่าย ไบ่ยก่าย ช่วเจ้ง เหาะไป บัดเดียว ก็ ถึง ปาก ถ้ำ จึง ตกลง ยิง ฟัน แล้ว
ก็ เดิน เข้า ไป ยิง ประตูกุ่เอา คราด เหล็ก ลับ ซุด ประตูกุ่ ตาม ดง ทง ดง นั้น พวก
มีค่าจ ที่ เฝ้า ประตูกุ่ เห็น ดง นั้น ก็ พา กน วัง เขาไป ใน ถ้ำ บอก ว่า ใต้ ของ ใต้
ทราบ เกิด บัด นี้ อ้าย ปากยาว หูใหญ่ กับ อ้ายหน้า สี่ หมอก มิน มา ซุด รือ
ประตูกุ่ ทลาย ลง หมด แล้ว

อึ่งเพาเต พง ดงนั้น ก็ ตกใจ เขา เกราะ สวม ตัว เสรีจ แล้ว ม้อ ถือ มัด คาบ
รับเดิน ออก มา ยัง ปาก ถ้ำ ร้อง ตวาด ด้วย เสียง ชันดัง ว่า ข้าปล่อยอาจารย์
เจ้าไป แล้ว เหตุใด จึง กลับ มา ทำ สามารถ ดงนี้ ไบ่ยก่าย ตอบ ว่า อ้าย
มีค่าจ เ็งไม่ มีความ ดี ทำ อิทธิฤทธิ์ อาณาภาพ ตอบ ตก บุตร หยิง ที่ ส่าม

ของเจ้าเมืองเซียงไปก๊ก มา ชมชื่น เป็นเมีย ถึง ลีบด้าม ปี่ แดว บดิน กู รับ ฮาด้า
 มา จะ จับ ตัว มิ่ง ๆ รัก ตัว กัดตาย จง เร่ง ส่ง นาง โดย เร็ว เกิด กู จะ ไร่ ไร่ ไร่
 อึ่งเพ้า ไต้ ฟง ไ้ กาย พุด ดง นน ก็ ยง มี ความ โกรธ เป็น กำตั้ง ยก มี ต
 ชน ฟน ไ้ กาย หลบ ทน ก็ ยก ครวด เหล็ก ชน วน รวง ต่อ ลู กัน ชั่ว เจ้ง เห็น
 ดง นน ก็ จับ ไม่ พดอง เหล็ก ดง ตาม มา วรรตม ตอ อึ่งเพ้า วน กน ครอง นไม่ เหมยอน
 ครั้ง ก่อน อึ่งเพ้า ไ้ กาย ชั่ว เจ้ง ตลบ ตแดง ต่อ ลู กัน ที่ นน เนิน เขา โดย
 ส่าม รวด ได้ แแป ลิม แผลง ไ้ กาย กำตั้ง ต้า ตง ทำ จะ เอา ไ้ ชย ชะนะ ไม่ได้ วน
 ครวด น ตอ อึ่งเพ้า ไม่ได้ เพราะ ครวด ก่อน มี เทวดา ช่วย เป็น กำตั้ง ครวด
 น เทพยดา คิด ตาม รักษา พระอง ช่ม จง ฮอย เมือง เซียง ไปก๊ก เพราะ ฉนั้น ไ้ กาย
 ชั่ว เจ้ง จึง ตู อึ่งเพ้า ไม่ได้ ไ้ กาย เห็น กำตั้ง ตอ ฮอน ดง จึง รวง ให้ ชั่ว เจ้ง
 ตู ไป ก่อน ไ้ พัก ประเดยว พุด ดง นน แดว ก็ ฆต พง ให้ ชั่ว เจ้ง วน
 มุด แอม เข้า รก นอน เลี้ย ไม่ ออก มา วน

ฝ่าย อึ่งเพ้า บศ่าจ เห็น ไ้ กาย หน แดว ก็ ออก กำตั้ง วน ชั่ว เจ้ง ๆ
 กำตั้ง นอย ฮอน พลาด ทำ อึ่งเพ้า กระ โจม เข้า จับ ตัว ได้ เขา เข้า มา ใน ถ้า แดว
 เขา เข้า ออก มา ชิง พัด ถ่าง ไ้ ทง เทา แด มอ อึ่งเพ้า บศ่าจ ยก ษ เมื่อ จับ
 ชั่ว เจ้ง มา มัด ชิง ได้ แดว จิต ใจ ก็ ยง ไม่ หมาย จะ ทำ อันตราย แก่ ชั่ว เจ้ง จึง
 หน้ ตรัก ตรอง นึก ใน ใจ ว่า อัน พระ กั ช่ม จ้ง เป็น ส้มณะ ประพฤติ ขอบ ย่อม
 ภู มิ ตฤ กดี ชั่ว บุญบาป เรา ปรต๋อย ให้ เสร รอด ชั่ว ไร่ ไป แด จะ กลับ
 ให้ ไ้ กาย ชั่ว เจ้ง กลับ มา ทำ ร้าย เรา ดั่ง นี้ ก็ มิ ตไป หาก จะ ไม่ เบน ไป
 ได้ ซึ่ง ไ้ กาย ชั่ว เจ้ง มา วน นี ษะ รอย เมีย ของ เรา อึ่ง จะ เขียน หนง ลือ

รับ ผากพระ ถึงซ่มจึงไป ถวาย พระราชบิดา ๆ เชอ ทราบความ จึงใช้ให้ไปเรียกก่าย
 ชั่วเจ้ง กลับ มา ทำ ร้าย เรา อึ่งเพ้า คิด เห็น ดัง นั้น แล้ว ก็ให้ คิด ค้น
 กังจู้ จะใคร่ ซ้ำ นาง เลี้ย

ฝ่าย นาง กังจู้ ทว่า วิตถุโม่ ครั้น หิวผม แดง ตัว แล้ว ก็ เดิน ออก มา จาก
 ห้อง อึ่งเพ้า เห็น จึง ช้หน้า ว่า อี ซาคี หยิง ร้าย จิต ทรคาลัย สุนัข ไม้ มีความ
 ดี ดัง แต่ได้ เจ้า มา เราก็ มี ได้ ก่ดาว คำ อยาม ซ้ำ ให้ เคื่อง หู ณฑม น้า
 ใจ เจ้า ทุก สิ่ง ทุก อย่าง แม่ ที่ สุด จะ ตก แดง ร่าง กาย ก็ ได้ อุส่าห์ หา ให้ ได้
 ดัง ความ ปราณนา จะกิน นอน ก็ มี ได้ วัช น รน แต่ เจ้า มี ได้ มี ความ
 กะตัญญู วัช น แห้ง เรา เจ้า คิด ถึง บิดามารดา ก็ ตามใจ เจ้า แต่ มี ได้
 คิด ถึง ที่ ได้ เป็น ผัว เมีย ร่วม รัก กัน มา

กังจู้ ครั้น ได้ พง อึ่งเพ้า พุด ดัง นั้น มีความ ตกใจ สดุ้ง ทง ตัว จึง
 คุณ เข้า ลง ต่อ หน้า อึ่งเพ้า แดง พุด ว่า ไต่ ของ ทำ ไม้ ฉนวน มา ก่ดาว ความ อัน ไม้
 มี ยาง รัก แด อไถย เช่น น เต่า อึ่งเพ้า ว่า ไม้ วัช น เรา แดก ร้าว หรือ เจ้า
 คิด ให้ แดก ร้าว เรา จับ ได้ ถึง ซ่ม จึง จะ ใคร่ กิน เนื้อ ทำ ไม้ เจ้า แก้ม ด้
 ปลัด ขยไป แด แอม ผาก หนึ่ง ล้อ ลบ ไป ด้วย ให้ บิดา เจ้า วัช น เรื่อง งาม ดึง
 นั้น ทำ ไม้ อ้าย สอง คน จะ ได้ กลับ มา ทำ ร้าย แก่ เรา อย่าง น เต่า แด ทง มั่น
 ได้ ทวง ให้ ส่ง เจ้า กลับ ไป เมือง

กังจู้ ได้ พง อึ่งเพ้า พุด ดัง นั้น จึง พุด ว่า ท่าน ไต่ ของ เห็น จะ โกรธ ซ้ำ พ
 เจ้า ผิด ดอก กระ มัง ซ้ำ พเจ้า ก็ หา ได้ ผาก ซ้ำ ชะไร ไป ไม้ อึ่งเพ้า ว่า ยัง
 จะ ทำ ปาก ก่ดาว ไม้ อัก เดียว น เรา จับ ได้ คน หนึ่ง เปน พยาน กังจู้ งาม ว่า ใคร

ที่ไหน ซึ่งเพ่าว่า ฉ้าย ชั่วเจ้ง สำนักศิษย์ ของ พระ ถังซิมจั้ง เป็น พยานนะสิ แรก
 มัน มาถึง แล้วมัน นั้น รอดไปได้ ใคร เคย จะใคร่ มา หาที่ ตาย อีก นี่ คงจะ
 มีใครใช้ ให้มา จึงได้ มาอีก คน กังจู เตพง ตง นั้น จึง พุดว่า ถ้าได้
 ช้อง มี ความส่ง ไล่ย ขอได้ ช้องจ้ง ยิบยง ซึ่ง ความ โกรธ ก่อน ได้ ช้อง กับ
 ซำพเจ้าไป ต่อ หน้า ชั่วเจ้ง ตามดู แมว่า ซำพเจ้า มี หนึ่งลือ ผ่ากไป จริง ตาม
 แต่ ท่าน จะ ชั่วพัน เกิด แมว่าไม่จริง ได้ ช้องก็ อยาเพื่อ ทำ อันตราย แก่ซำพเจ้า
 ก่อน เลย

ซึ่งเพ่าเตพง ตง นั้น ก็ไม่ ว่ากระไร ครง มาจับ มวยผม ตกไป ครั้น
 มาถึง ที่ๆ ชั่วเจ้ง ตอง มัด อยู่นั้น ซึ่งเพ่าจึง ผัด นาง คว่า ตง กับ พน มีอ
 ถือ มีต ตาม ร้อง ตาม โดย ความ โกรธ ว่า ฉ้าย ชั่วเจ้ง มึง จง บอก โดย ความ
 จริง ซึ่งเจ้า ล่อง คน บังอาจ สามารถ มา พัง ประตุถา ของ เราให้ เสียไป ทัง
 นี้ เพราะ อีหญิง คน นี้ ผ่าก หนึ่งลือไป ให้ พระ ราช บิดา มั่น รัชชาว จึง
 ให้ มึง ทัง ล่อง มา ทำ ร้าย กุ มิใช่ หรือ

ชัวเจ้ง เวตา นั้น ยัง ตอง มัด อยู่นั้น เห็น ซึ่งเพ่า มี กิริยา ดู ร้าย จะใคร่ ซ้ำ
 นาง กังจู แต่ ตาม ถึง หนึ่งลือ ตง นั้น ชั่วเจ้ง แซง ทำ หน้า ขึ้น แล้ว ตอบ ว่า
 ฉ้ายมาร ร้าย มึง อยา ทำให้ ผิด ชรรณ เนียมไป ใคร มี หนึ่งลือ ตับ อะไร ที่
 ไหน เหตุนี้ เพราะ ด้วย มึง จับ อาจารย์ กู ซึ่งไว้ ใน ถ้า ท่าน เคย เห็น
 รูปร่าง นาง ครั้น ท่าน เข้าไป ขอ เบียด หนึ่งลือ เดิน ทาง เจ้า เมือง เชียง
 ไบ่กักได้ เขา รูป วาด ของ นาง ออก มาให้ ดู เพื่อ จะ ลับ ตาม ชั่ว คราว ว่า
 ได้พบ ปะบัง หรือ อาจารย์ ไม่ รั้น ต้น สายปลาย เหตุ จึง บอก ว่าได้พบ

เห็น อยู่ใน ถาน เพราะ คน เจ้า แผ่น ดิน เขียง ไบ่ กัก จึง ให้ เรา มา ทวง นาง
 กังจู้ เป็น ความ จริง อย่าง น้ จะมี หนึ่ง ล้อ ใคร ผาก ไป ที่ ไหน เจ้า จะ ซ้ำ
 ก็ จึง มา ซ้ำ เรา เลี้ย ดี กว่า จะ ซ้ำ ทำ ไหม แก่ ผู้ หญิง คน ซ้อ ตรง

อึ่งเพา เต พง ช่ว เจ้ง พุด จา อง ค้อ จา กถ่า กถ่า คัง นน ก็ ทง มี ต เต้า ประ
 คอง นาง ให้ ตุก ชน บัด เป้า ผง ดิน แด่ว พุด ว่า ซ้อ เจ้า อย่า ได้ ถ้อ โทษ
 โกรธ เรา เหย เพราะ เป็น เวตา โกรธ ปราศ จาก สัตติ หาร ทน จะ ได้ ตรึก ตรอง
 ไม่ ว่า ตง นน แด่ว ก็ พยุง กังจู้ ชน นง บน ที่ สูง ทำ คำนับ ขอ ะมา โทษ
 ที่ ได้ กระ ทำ ผิด ตอง เกิน อยาบ ซ้ำ นน นาง ก็ อนุญาต ให้ แด่ว จึง บอก
 แก่ ต้า มี ว่า ได้ ของ จง แก่ มต ช่ว เจ้ง ออก เขา กุญแจ ได้ ดี กว่า อึ่งเพา
 ก็ ทำ ตาม ช่ว เจ้ง ก็ มี ความ ดี ใจ เรา ทำ ความ ดี แก่ ท่าน ๆ ก็ ทำ ความ
 ดี ตอบ แทน แก่ เรา อึ่งเพา จึง ให้ จต โตะ แด่ สุรา เสรี จ แด่ว อึ่งเพา
 กับ กังจู้ ก็ นง โตะ เสพ สุรา เป็น ที่ สะบาย ใจ แด่ว อึ่งเพา คิด ชน มา ได้ จึง
 ให้ บัศจ่า คน ใช้น้ำ เขา เลือ กาง เกง เครื่อง นุ่ง ห่ม ดำ รบิ ใหม่ มา นุ่ง ห่ม ครั้น
 แด่ง ตัว เสรี จ แด่ว เขา มี ต ควบ ช่อน วั ใน เลือ จึง เขา มี ตูบ หลัง นาง กังจู้
 แด่ว ตั้ง ว่า เจ้า จง คอย ระวัง บุตร ทัง ตอง แด่ ระวัง อย่า ให้ ายัย ช่ว เจ้ง หนี
 ไป ได้ บัด น ถึง ช่ม จัง คง จะ ยัง อยู่ใน พระ ราช วั แต่ เรา จะ ไป เยี่ยม
 ญาติ ด้วย

นาง กังจู้ ถาม ว่า ไต้ออง จะ ไป เยี่ยม ญาติ ที่ ไหน ซ้าพเจ้า ยัง ไม่ เคย ได้
 ยิน ไต้ออง พุด ถึง ญาติ เหย อึ่งเพา จึง บอก ว่า บิดา ของ เจ้า ก็ เป็น พ่อ ตา
 ของ เรา ๆ เป็น บุตร เหย ของ ท่าน ทำ ไหม ไม่ ไป เยี่ยม เต่า กังจู้ ห้าม ว่า

ใต้ช่อง อย่าไปเลย เพราะ เดิม พระราช บิดาก็ มิได้รู้ จัก รูป ร่าง ว่า เปน
 ประการใด ใต้ช่อง มี รูป แด่ ลักษณะ อย่าง นี้ จะ เข้าไป ใน พระ ราชวง
 ถ้า พระราช บิดา ทอด พระเนตร เห็น ก็ จะ มี จิตร หวาดเสียวด้ดัง กตว ยิง นักหรือ
 จะ พา ให้ เกิด การไม่ คดี ขน ดอก กระทบ มิ่ง ถ้า จะ ไม่ ไป เลย เลย จะ ดี กว่า ดอก
 กระทบ มิ่ง ขอ ใต้ ช่อง จง ดำริ หัก ให้ จง ดี ก่อน อึ่ง เพ้า พุด ว่า ถ้า กระทบ
 เรา จะ จำ แดง คว ให้ สะด้อย คน ทง หลาย ได้ เห็น ก็ จะ ชม ว่า งาม ว่า แดว อึ่ง เพ้า
 ก็ ร้าย พระเวท บิด เมื่อน กาย กตายเป็น มา นม หมุ่ม น้อย นก เรือน รูป ร่าง สะด้อย
 กง จู เห็น บิดำจ แดง กาย สะด้อย แดว อย่าง นน ก็ มี ความ ยิน ดี ยิง
 นก แดว จิง พุด ว่า แม้ กง แดง กาย สะด้อย แดว อย่าง น ใต้ ช่อง จะ
 เข้า เพ้า พระราช บิดา ก็ กง จะ ไม่ เสี้ย เกียร ตียศ พระ ราช บิดา ก็ กง จะ ทรง
 กรุณา บันดา ขุนนาง ใหญ่ น้อย ทง หลาย ก็ กง จะ มี ความ รัก ใคว น บถึ เปน
 พระราช บิดา กับ ขุน นาง ทง หลาย ก็ กง จะ รบ รอง เดยง ดู เปน อัน ดี แต่ เมื่อ
 เวลา จะ หนึ่ง โตะ รับ ประทาน อาหาร บาง ที จะ เม่า สุ่ม มาก เข้า ก็ แผลด คว
 รูป แด่ กิริยา ดู ร้าย จะ แปร ออก ให้ เขา เห็น ก็ จะ พา ให้ เสี้ย การ

อึ่ง เพ้า จิง ตอบ ว่า เจ้า คิ ดรอบ คอบ ไป อย่าง นน ก็ ชอบ แดว แต่
 เปน ชุระ ส่วน คว ของ พิ คง จะ ระวง รัช กิริยา ใคว ให้ ดี มิ ให้ เสี้ย การ ไป ได้ พุด
 ดง นน แดว ก็ เหาะ ขน บน อากาศ ตรง ไป ยิง เมื่อ ยิง ไบ่ กก ประเดี้ยว ก็ มา
 ถึง เมื่อ อึ่ง เพ้า ก็ ดง ยิง พน เดีน เข้า ไป ใน ประตุ วง ครน ถึง จิง บอก แก่
 ขุน นาง ว่า บดิน พระ ราช บุตร เหย ที่ สุ่ม จะ ขอ เข้า ไป เพ้า พระ ราช บิดา ขอ
 ทำน ได้ เข้า ไป กรวาม ทูต ให้ ทรง ทวาม ฝ่าย ขุน นาง พน กงาน เพ้า ทวาร ครน

ได้ฟัง ดั่ง นั้น จึง นำ ความ เข้าไป กราบ ทูล ว่า บิด นม มี พระ ราช บุตร เขย ที่
 ส่าม จะ เข้า มา เผ้า ขอ พระ องค์ ได้ ทรง ทราบ ฝ่าย พระ เจ้า แผ่น ดิน
 เขียง ไม่ กัก ได้ ทรง ฟัง ชุน นาง กราบ ทูล ดั่ง นั้น ก็ นึก สง สัย จึง ตรัส ถาม ชุน
 นาง ทัง หตาย ว่า บุตร เขย ของ เรา มี แค่ ต้อง คน เท่า นั้น จะ มี บุตร เขย ที่
 ส่าม มา แต่ ไหน ได้

พวก ชุน นาง ทัง หตาย จึง กราบ ทูล ว่า บุตร เขย ที่ ส่าม นั้น เห็น จะ
 เป็น บิศาจ ยักษ์ คอก กระมิง ครั้น พระ เจ้า แผ่น ดิน ได้ ทรง ฟัง ชุน นาง กราบ
 ทูล ดั่ง นั้น จึง ตรัส ว่า ถ้า กระมิง ให้ พา ตัว เข้า มา เกิด พระ ถึง ชม จึง
 จึง ถวาย พระ พร ว่า อัน กาย ดี ทช ถึง จะ เป็น บิศาจ มัน ย่อม เหาะ เห็น เคน
 อากาศ ได้ แม้ จะ เรียก มัน ก็ มา ได้ จะ ไม่ เรียก มัน ก็ มา ได้ บิด นม มา ถึง
 แล้ว ขอ พระ องค์ จึง เรียก ตัว ให้ เข้า มา เกิด จะได้ เห็น รูป ร้าง เนอ ตัว
 ว่า เป็น ประการ ไต เจ้า เมฆ ของ เขียง ไม่ กัก เมื่อ ได้ ฟัง พระ ถึง ชม จึง พุด
 ดั่ง นั้น จึง รับ สั่ง แก่ ชุน นาง ให้ ออก ไป พา ตัว ของ เพ้า เข้า มา ชึ่ง เพ้า
 ครั้น เข้า มา ถึง นำ ที่ นึ่ง แล้ว ก็ ทำ กิริยา คำ นม แล้ว ก็ ยืน อยู่ ส่วน หนึ่ง
 ฝ่าย พระ เจ้า แผ่น ดิน กับ ชุน นาง ทัง หตาย เห็น ชึ่ง เพ้า รูป ร้าง ละ ส่วย
 ดั่ง นั้น ก็ หา รู้ ว่า บิศาจ แปลง กาย ไม่ พา กัน เห็น เป็น คน ตี ไป ทัง นั้น
 ส่วน พระ เจ้า แผ่น ดิน พระ องค์ จึง ตรัส ถาม ว่า ถิ่น บ้าน บ้าน เวื่อน ของ เจ้า
 อยู่ แห่ง หน ตำบล ไต แด เมื่อ เวลา ไร ได้ กับ บุตร เรา มา วณ น จึง
 ได้ มา เขียม ญาติ

บิศาจ แปลง ถวาย คำ นม แล้ว ทูล ว่า ข้าพเจ้า อยู่ ช้าง ทิศ ตะวัน ออก

ทรงไปจากเมืองนี้ ตามตานั้น เขาเรียกว่า (เขาอวโจบ้วนบองว้ยต๋อง) จาก
 นั้นไปสามร้อยโยชน์ พระเจ้าแผ่นดินทรงซักค่อไปว่า ทางไกลถึงสาม
 ร้อยโยชน์ เหตุใดกังจู้จึงได้ไปถึงพบปะแปนผัวเมียแก่เจ้า

ซึ่งเพ้าแก่ไซโดยความเท็จว่า เดิมข้าพเจ้าฝากหัตถ์ถึงธรรมาไม่
 เทียวถึงโคถึกมฤคคี่เลี้ยงชีพ เมื่อก่อนสิบสามปีเดือนสี่ขึ้นสิบห้าค่ำ
 ข้าพเจ้าขึ้นไปบนเนินเขา จะใคร่ไปยิงเนื้อบั้งเงินพบเสือเผ่าตัว
 หนึ่งแบกหญิงสาวคนหนึ่งข้ามเนินลงมา ข้าพเจ้าเฝ้าดูไปถูก
 เสือเผ่านั้นตมตงยงพัน พวกข้าพเจ้าก็ศรัทธาเห็นว่าจับเสือมัดตัวพาไปบ้าน
 แดหญิงนั้นก็อุ้มเอาไปบ้านด้วย คอยพิทักษ์รักษาเอายาชะโลมแต่ให้กิน
 เข้าน้ำจนหายเป็นปกติดีแล้ว นางก็มีได้บอกว่า เป็นพระราชบุตรี่แม่
 ว่าบอกแก่ข้าพเจ้าแต่แรกว่าเป็นกังจู้ที่สามแล้ว ที่ไหนจะอาจสามารรถร่วม
 รักกันได้ ข้าพเจ้าก็คงจะนำนางมาถวาย เอาความชอบเป็นทุนนางมี
 เกียรติยศ เพราะกังจู้บอกว่าตนเป็นพลเรือนข้าพเจ้าจึงได้ยกไว้เป็นภรรยา
 มากี่หลายปีแล้ว แต่เมื่อเวลาอันที่ข้าพเจ้าแต่งงานจะเอาเสือเผ่าตัวนั้น
 ออกต้มแกง เพื่อจะเชิญวงษ์ญาติมากินเลี้ยงเป็นที่รื่นเริงกัน นาง
 กังจู้เห็นดังนั้นจึงพูดขอร้องขอจนข้าพเจ้า ขอให้ปล่อยเสือเผ่านั้นไปมิให้ฆ่า
 ข้าพเจ้าก็ปล่อยไปมิได้ทำอันตรายแก่เสือ เสือเผ่าเห็นแก่มัดตัวก็ไป
 จำศีลอยู่ในถ้ำหลายปี สำเร็จในทางฌานเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ
 เทียวทำให้ชาวชนหลงเชื่อ แต่ทำอันตรายแก่มนุษย์ทั้งหลายอยู่เนือง ๆ

ข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อบอกกัน มี พระสังฆ์ ซื่อ ถึงซ่มจิง มา จาก เมือง ไต่ถิง เพราะ มี วัช ด้งให้ ไม่ มี ษณิมประเทศ อาราชนา พระไตรย บัญชรรวม ข้าพเจ้า ได้พบ ประแด่ได้ ยิน อย่าง น มา หตาย ครั้ง จึง คิด ว่า ซ้ายเสีย เต็ม่า แปรตง ภายได้ มีน ได้ ฆ่า พระถึงซ่มจิง เสีย แด้วไค่ หงงลือ เติน ทาง เพราะ ณฑน มีน จึง เทียว หลอก เขา ตลอคมา แปรตง เปน รูป พระถึงซ่มจิง อย่าง น บต น มา หลอก พระองค์ ใน พระราชวง์ใน ทำไม พระองค์ จึง เชื่อ ถือ ยก ย่อง ให้ นง อยู่บน นน เต่า นี้ แด่ คือ เตื่อ เต็ม่า ที่ แแบ กังจู เป เมื่อ สิบสาม บ่ ก่อน นน มี ไซ้ พระถึงซ่มจิง ที่ จะ ไป อาราชนา พระชรรวม ตอก

เจ้าเมือง เซียง โป๊ก ไค่ ฟง อยู่เบ บตุร เขย พด ด้ง นน ก็ ตก พระไทย ตด้งไป เปน ครู่ จึง ได้ พระสติ งาม ว่า ทำไม อยู่เบ จึง จำได้ ว่า เตื่อ เต็ม่า ตัว น พากังจู เป บิ คัจ แปรตง ได้ ฟง งาม ด้ง นน จึง ทูต ว่า ข้าพเจ้า อยู่ ยิง บา เขา กิริยา ของ เตื่อ เต็ม่า น จะ ฝัน แปร ประการ ไค ข้าพเจ้า ทราบ ได้ หง ด้ง เพราะ ณฑน ข้าพเจ้า จึง จำได้

พระเจ้า แผ่นดิน จึง ตรัส ว่า อยู่เบ จำได้ ข้าพเจ้า ยัง ไม่ เคย เห็น รูป ร้าง เปน อย่าง ไไร อยู่เบ บิ คัจ จึง ทูต ว่า ถ้า พระองค์ จะ ใคร้ เห็น รูป เติม ของ เตื่อ นน ขอ นำ เยน ด้ง ถวย หึ่ง ข้าพเจ้า จะ ทำ ให้ พระองค์ เห็น จะ ได้ ทรง ทราบ ว่า จะ จริง หรือ ไม่ จริง

พระเจ้า แผ่นดิน จึง วัช ด้งให้ ษนช้ เขา นำ มา ถวย หึ่ง ให้ แก่ อยู่เบ ๆ ก็ เค็ก ด้วย คาถา แด้ว อม น้ำ พน ไป ยิง หน้า พระถึงซ่มจิง ด้งให้ แปร ร้าง ภาย เปน เตื่อ เต็ม่า รูป ร้าง พระถึงซ่มจิง ก็ กตาย เปน เตื่อ เต็ม่า นง ษยบ เขยว คำ ราม ร้อง

โศก ซาก อยู่ เจ้า เมือง เซียง ไปก็ก กับ ซุนนางใหญ่ น้อย ทั้งหลาย เห็น จริง ดั่ง
นั้น ก็ พา กัน ตกใจ หลบ หนี ซุก ซ่อน กัด เลื้อ ไป ทุกคน ยิ่ง แต่ ซุนนาง
ฝ่าย ทหาร ที่ใจ กัด ก็ พา กัน ถ้อ อาวูช เข้า ต่อมา ตีเอา เลื้อ เฒ่า

ใน ครั้ง น หาก ชีวิต ของ พระถังซัมจั๋ง ยังไม่ถึงที่ อินทราย แม่ พวก
ทหาร ตี แทะ ฟัน ตัก ร้อย ครั้ง ก็ มิ ได้ กระทบ ญู ของ ถึง เนือ หนึ่ง แด วั ลึก
เจ็บ ถึง พระถังซัมจั๋ง โดย เทพยดา บังคับ รักษา อยู่ หาก เปน ผลกรรม
ก่อน ซึ่ง ได้ กระ ทำไว้ ก็ ให้ เบน ไป ตาม ยะธา กรรม ฉนวน ถ้า มิ มี บุญญา
บารมี เทพยดา มิ ได้ พกษ รักษา แลว เนือ หนึ่ง พระถังซัมจั๋ง ก็ จะ แหก
ตะเข็บ ไป เช่น แก่ เคา อยู่ พวก ซุนนาง นายทหาร หนึ่ง หมาย คอย ระวัง ดั้ม
เลื้อ จน เวลา บ่าย จึง จับ เลื้อ ได้ กว้าง เหล็ก ได้ แลว จึง รวบ ส่ง แก่ ซุนนาง ให้
จัด โตะ เถียง ตอเบ คุณ อยู่ ที่ ได้ มา ช่วย เวลา นั้น ก็ จวน เย็น บันดา ซุน
นาง ก็ ออก จาก เฒ่า เจ้า ฟน กงาน จิต เกร็ง โตะ พรหม แลว ก็ เหยียด อยู่ ไป หนึ่ง
โตะ อึ่ง เพา ก เขา หนึ่ง กน ตาม ลม บาย หนึ่ง ต้อง ข้าง ชาย ซวา มี นาง บำเรอ
รุ่น สาว รูป ร้าง สอาด สวย ทุก ๆ คน มา ยืน คอย เฒ่า อยู่ มี คำ จ สิบแปด
คน บ้าง ก็ ริน สุรา แด ฆบ ร้อง ตี ตี ตี เฒ่า บำเรอ ต่าง ๆ อึ่ง เพา หนึ่ง กน คน
เดียว จน เวลา ครึ่ง คิน เต้ พย สุรา มาก จน มีน เมาก็ ตกใจ ใจ ใจ มี อยู่ ผุด
ตุก ขึ้น หัว เวระ เสียง ดัง ลั่น ก้อง รูป เติม ก็ ปรากฏ ออก มา ใหญ่ โตะ สูง
กว่า แปด ศอก เขอม มี อก ไป จับ หึง ที่ ตี ตี พิณ ตาก มา ข้ำ ปาก ออก กัด
เอา คี สะ เคียว กิน ต่าง แกม สุรา

ฝ่าย พวก หึง บำเรอ อี ก สิบเจ็ด คน เห็น ดั่ง นั้น ต่าง ตกใจ ตั้ว ลั่น

สิ้น ๘๒ คน ต่างพากันดูวงหนึ่งเที่ยวซุกซ่อน แต่มิได้เข้าจ
 ริงให้ ออชิงไปได้ ด้วย เบน เวลา มีด คำ พระเจ้าแผ่นดิน เข้าสู่ที่
 พระบันทม แล้ว

ฝ่าย บิศาจ อิงเพา นั้น อยู่ที่โต๊ะแต่ผู้เดียว ก็วันสุรา ออกดื่ม ดาก เขาคัพ
 คนตายมาก ก็กิน แก้วเหล้าโต หืดไหล ออก เบอน ล่อง ข้างริมปาก เตะเอะเทอะ
 ฝ่าย ม้า มังกร ของ พระ ถึงขมขึ้ง ซึ่งผูก อยู่ที่ศาลาโรงพัก นั้น ได้ยิน
 คนพูด เต่า ตอกันว่า พระ ถึงขมขึ้ง เป็น เต่า เต่า ให้แก่นใจ ดังใคร เขามัด
 มาแทง เข้าที่ขอดอก นึกในใจว่า อาจารย์ ของ เรา คน ต่ำๆ ทำไม มัน จึง
 พูดว่า เป็น เต่า เต่า ถ้าจริง ดัง นั้น เห็น บิศาจ มัน จะ ทำเอา จึงได้ แปร เป็น
 เช่น นั้นไป ซึ่ง มัน ทำดัง นั้น คือ มัน จะ คิดฆ่า พระ อาจารย์ ของ เรา ทำ
 อย่างไม่ หนอ จึงจะ แก่ ไซได้ พี่ หึงเจ็ย หรือ ก็ กลับไป เตี้ย นาน แล้ว ไปยกาย
 ชั่วเจ็ง ก็ไม่ได้ข่าว คราว ถ้าวุ่น เรา มิได้ ช่วย พระ อาจารย์ การ ที่
 เรา อุด่าหะ กระทำ มา เป็น พาหะนะ ก็ไม่มี ประโยชน์อะไร ต้ม ละ ดายไป
 หมดสิ้น เวदान ก็ ล่อง ยาม แล้ว ม้า มังกร ไม่ สามารถ จะ อดใจ อยู่ได้
 ก็ ลัดต กระ ซาก เชือกบัง เขียน ซาก เสน ซน กลาง อากาศ แปร รูป เป็น มัง
 กร ลอย อยู่บน เมฆ พิจารณา ดู ก็ เห็น ใน พระ ราช วงใน ที่ คำ หนัก
 (งัน อาน เตี้ย) เห็น จุด ประทับ ล่วง อิงเพา บิศาจ นั้น อยู่ท่าม กลาง เสด็จสุรา
 กินเนื้อ คน ตาย สะบายใจ มังกร พิศู โดย เตยียด แล้ว จึง หัว เราะ พูด ว่า
 จำเรา จะ แผลง ตัว เข้าไป พ่อง ตวง บาง ที่ จะ ล้ม คิด จับ ตัว บิศาจ ไว้ จะ ได้
 แก่ พระ อาจารย์ ออกได้ คิด ดัง นั้น แล้ว ก็ แผลง กาย เป็น หมิง ล่าว คน หนึ่ง

รูปร่าง สดอาด งาม ดูๆ ผู้หญิงชาววังใน ค่อย ย่อง ก้าว เดิน ขนบน คำ หนัก
 เข้าไป ช่างใน แลดู จึง มี วาจา โชน ช้อน พูด ว่า ท่าน อยู่ที่นี่ ท่าน อย่า ทำ
 ร้าย ข้าพเจ้า ๆ จะ ริน สุรา ให้ ท่าน กิน อยู่เมื่อ บิศาจ พูด ว่า เจ้า จง ริน เกิด นาง
 มังกร แปลง ก็ หยิบ เอา บ้าน สุรา มา ริน ได้ ถ้อย สุราก็ มุน ตั้ง พัน ปาก ถ้อย
 ขน มา สอง องคุตต์ โดย เหตุ มังกร เค้ก พระ เวท วิชา ให้ หน้า สุรา ต้น ใต้ออก
 ไปได้ แล้ว ยก ไป ส่ง ให้ อึ่งเพ้า บิศาจ ๆ ชม ว่า เจ้า ริน สุรา ดี เจ้า ยัง
 จะ ริน ให้ สูง กว่า นี้ ได้ หรือ ไม่ นาง แปลง บอก ว่า ได้ จึง หยิบ ถ้วย มา
 วาง ยก บ้าน ขน ริน หน้า สุรา ลง ใน ถ้วย หน้า สุรา มนต์ ตั้ง มี ยอด สุขุเจตย์
 บิศาจ อึ่งเพ้า รับประทาน สุรา มา ดม หอม ถ้วย แล้ว ก็ ว่า เขา ศัพ คน ตาย มา
 กัด กิน อ้อ จึง ถาม หญิง แปลง ว่า เจ้า ร้อง เพลง ได้ หรือ ไม่ นาง แปลง
 บอก ว่า ร้อง ได้ บาง เด็ก น้อย แล้ว ก็ ร้อง ให้ บิศาจ ฟัง บิศาจ ถาม ว่า
 เจ้า รำ เปรน หรือ ไม่ นาง แปลง บอก ว่า รำ ได้ บาง แต่ รำ มือ เป่าไม้ งาม
 ตั้ง ตั้ง เด็ ก้อ แล้ว รำ จึง จะ งาม บิศาจ ก็ ชัก เกี่ยม ที่ เหน็บ ซ่อน ไว้ ใน ศว
 ออก ส่ง ให้ นาง แปลง รับ เอา เกี่ยม มา แล้ว ยก เกี่ยม ขึ้น คำนับ ถ้าม
 หน ก็ ย่าง เท้า ออก ทำ รำ ฟัน ซ้าย ฟัน ขวา ทำ ทาง คดอง แค้ว องเพ้า
 แลดู ไม่ กระ พริบ ตา นาง เห็น ได้ ที่ รำ แอม เข้า ไป กัด ยก เกี่ยม ขึ้น
 ฟัน ลง ไป ที่ ศีรษะ บิศาจ องเพ้า หลบ หนี กระ โดด ถอย หลั่ง นวย เหล็ก
 ค้ำ หนัก ฟ้าด หนัก ประมาณ แปดสิบ ชั่ง มารับ ร้อง ต่อ ผู้ แก่ นาง แปลง หลบ
 ใต้ ก้น ออก มา ใน ท้อง ฟ้า มีด ต่อ ผู้ ก้น ไป มา ประมาณ แปด เก้า เพลง ก้าว ลง
 มังกร ก็ ช้อน ลง จึง ขยับ ทำ ห่าง ออก ไป คว่าง ด้วย ดาวุธ เกี่ยม อึ่งเพ้า

จึง เขามือจับจับ ก็ยกมือไว้ได้ มือหนึ่ง เขาเหล็ก กำกัน ลัด คว้างไป ถูก
 สระโปก มังกร จับ ปวด ล่าหัด มังกร ก็โดด ลงน้ำไป บีค้ำจได้ ตาม มา
 ก็มิได้เห็น จึง กลับ มา ยัง ท่าหนัก (งั้น ฮานเคย์) ตาม เดิม กินสุรา เมมา แล้ว ก็
 นอน หลับไป

ฝ่าย มังกร เห็น หลับ อยู่ใน น้ำ ประมาณ ครึ่ง ชั่วโมง เห็น เงียบ เสียง
 จึงได้ โผล่ขึ้นมา เหาะ ขึ้น บน อากาศ กลับ ไป ยัง ที่ พัก ศาลา เดิม กลาย
 เปน ม้า ไป ยัง เก้า เข้านอน อยู่ใน โรง แต่ที่ สระโปก รอย ถูก เหล็ก กำ ลัด
 นั้น พก บวม มีความ เจ็บ ปวด มาก

ฝ่าย ไบ่ยกาย เมื่อ ปลดปล่อยให้ ชั่วเจ้ง รม แก่ ซึงเพา อยู่ใน หนอง ก้ เขา ชุก
 รก มุก หัด นอน เกลี้ย ดิน หนึ่ง ครน ถึง ครอง คน ก็ ตกใจ คน ซิน แหรง ดู บน
 ทองฟ้า เห็น ดาว ซิน เต็ม ทองฟ้า จึง คิด แต่ในใจ ว่า ชั่วเจ้ง เห็น บีค้ำจ จะ
 จับไป แล้ว เรา จะ ต้อง กลับไป ยัง เมือง ก่อน คิด ดึง นน แดว เหาะ กลับ
 มา บัดเดียว ก็ ถึง ศาลา โรง พัก ดง ยัง พน เดิน เข้าไป มอง ดู ไม่ เห็น ฮาจาวิย์
 ใน เวตา นั้น เงียบ สงัด ไม่ มี คน มอง ไป ก็ เห็น ม้า นอน อยู่ใน โรง ก็ ตกใจ
 จึง ถาม ว่า ทำไม จึง นอน หายใจ มี อาการ ดูๆ คน เกือบ จะ ตัน ชั่วจิตร เหตุ
 อะไร ที่ สระโปก จึง ได้ บวม เล่า เห็น จะ มี คน มา ทำร้าย ฮาจาวิย์ จับ ม้า ทูบ
 ต้ จึง ได้ เปน อย่าง นั้น

ม้า มังกร ได้ ยิน เสียง ไบ่ยกาย บน ดง นั้น ก็ จำได้ จึง ร้อง ด้วย เสียง
 อัน ดัง ว่า ฮ้าย หมูป่า ไป ไหน มา ไบ่ยกาย ได้ ยิน เสียง คน ก็ ปลดาดใจ แทบ
 จะ ต้ม ตง ยัง คิวได้ จะใคร่ ออกวิ่ง ม้า ก็ หิ้น ปาก กัด ชาย เสื้อไว้ แล้ว พลุ

ว่าอย่ากลัว ไบ่ยก่าย ตัว ดั้น ถาม ว่าทำไม วัน นอง จึง พูต ภาษา คน ได้
จะมี เหตุ ร้าย แรง อย่างไร ดอก กระจมั่ง

ม้า จึง พูต ว่า พี่ไม่ รั้ว หรือ ออาจารย์ นน มี เหตุ ร้ายแรง เกิด ขึ้น แด้ว
ไบ่ยก่าย บอก ว่าเราไม่ รั้ว โดย ม้า พูต ว่าไม่ รั้วจริง นั้น จะ เค้า ให้พี่ พัง ม้า
จึง เค้า ตัง แต่ ตัน จน ปรตาย ให้ ไบ่ยก่าย พัง ทุก ประการ ไบ่ยก่าย ว่า มี เหตุ
จน อย่าง น เรา จะ คิด แก่ ไช อย่างไร ดี ม้า กลับ ถาม ไบ่ยก่าย ว่า พี่ จะ คิด
อย่างไร เค้า

ไบ่ยก่าย ว่า เรา ขยับ ขยาย กลับ ไป ยัง ทะเล เกิด เจ้า ของ เหล่า น พี่
จะ หบ ไป ยัง บ้าน พ่อ ตา กลับ ไป เบน ลูก เขย เขา เลี้ย ดี กว่า ม้า มังกร
ได้ พัง ไบ่ยก่าย พูต ตัง นั้น ก็ กัด เขา กาง เกง ตัง ไว้ ไม่ ยอม ปลด ย แด้ว ก็
ร้อง ให้ ออ น วอน ว่า ขอ พี่ อย่า ได้ คิด เช่น นั้น โดย ไบ่ยก่าย ถาม ว่า ไม่ ให้
คิด อย่าง นั้น จะ ให้ คิด อย่างไร เค้า ชัว เจ้ง บี้ ศ้าจ ก็ จม ชิง ไว้ แด้ว ชัว
รบ ต้ม มัน ไม่ได้ จะ ไม่ ไป จะ ให้ ทำ อย่างไร อีก

ม้า มังกร ก็ ร้อง ให้ ออ น วอน ว่า พี่ อย่า คิด อย่าง นั้น โดย แม้ว พี่
คิด จะ ช่วย พระอาจารย์ แด้ว พี่ จง รั้ว ไป หา คน หนึ่ง ก็ คง จะ ช่วย ได้ เบน
แน่ ไบ่ยก่าย ว่า เค้า จะ ให้ ไป หา ใคร ที่ ไหน ม้า จึง พูต ว่า พี่ จง รั้ว เหาะ
ไป ยัง เขา ช่วย กัวย ชัว เซียว พี่ เหง่ เจี้ย มา เธอ มี ฤท ธิ์ อานู ภาพ มาก คง จะ
ปราม บี้ ศ้าจ ได้ ก็ จะ ช่วย พระอาจารย์ ให้ พ้น ไภย ได้ ทั้ง จะ ได้ แก่
แค้น ที่ เรา แพ้ มัน ด้วย

ไบ่ยก่าย จึง พูต ว่า หมายถึง จะ ให้ ไป เซียว ใคร ที่ ไหน เค้า มิ รั้ว ก็

จะให้ไปเชิญ พี่เหิงเจี้ยง เห็น แก่ จะไม่มา เบน แน่ เพราะ แก่ ดี ไม่ชอบแก่
 เรา อยู่แล้ว เมื่อ ก่อน อยู่ ที่ ภู เขา แะ ไร่ ไร่ ไร่ เธอ คับ ค่ำ ใจ แะ ฤๅษี
 หยิน ตาย ท่าน อาจารย์ โกรธ เคือง จึง ได้ แก่ กลับ ไป เธอ มา โกรธ เรา
 เราก็ ไม่ รู้ ว่า โดย เหตุ อะไร ที่ ไหน เธอ คง จะ ไม่ มา เห็น จะ บ่อย การ เป่า
 บาง ที่ เรา พูด ไม่ ถูก ใจ ก็ จะ จับ ตัว เรา ไว้ ทรมาณ เรา จะ ทำ อย่างไร
 ถ้า จึง จะ รอด ชีวิต ได้ มา มังกร พูด ว่า พี่ เหิง เจี้ยง นั้น คง จะ ไม่ ทบ คั
 ท่าน เบน แน่ เธอ เป็น พระยา ถึง มี ความ กตัญญู มาก พี่ ไป ถึง แล้ว ก็
 ฆ่า ได้ นอก ว่า อาจารย์ ต้อง ทุกข์ ภัย ให้ พูด ว่า พระ อาจารย์ คิด ถึง ให้ มา
 หา ดอก หลอก เธอ อย่าง นั้น ครั้น เมื่อ เธอ มา ถึง แล้ว เรา จึง ให้ ภู เรือง
 เมื่อ เธอ มา ถึง ได้ เห็น แก่ ตา แล้ว ก็ คง จะ ต้อง คิด ปรวน ปรวน บิด ค่ำ คง
 จะ ช่วย อาจารย์ ออก ได้

ไ้บ่ กาย ครั้น ได้ พง มา พูด ดัง นั้น จึง พูด ว่า ดี แล้ว เจ้า มี
 ใจ คัง นี้ เราก็ คง จะ ไป ตาม เจ้า ว่า แม้ เรา ไม่ ไป คน ทง หตาย จะ
 คิ ฉิน นินทา ว่า เรา ไม่ มี ความ กตัญญู ต่อ อาจารย์ ไ้บ่ กาย พูด ดัง นั้น
 แล้ว ก็ เหาะ ไป ยัง เขา ชั่ว กว่ ย ชั่ว ใน คราว นั้น พระ ถึง ชัม จึง ยัง ไม่
 ถึง ที่ ตาย ไ้บ่ กาย จึง กาง ไบ หู ทง สอง ข้าง คุด กาง ไบ ก็ แถ่น นิด
 ตาม ลม ไป บัด เดียว ก็ มา ถึง คัง เกีย ทะเต ใหญ่ เหาะ ข้าม พ้น ทะเต
 แล้ว ก็ ลัด ลง ยัง พน เดิน ไป ตัด ตรง เข้า ไร่ หา ทาง จะ เดิน ไป ยัง เขา
 กว่ ย กว่ ย ชั่ว มา ประเดียว ก็ ได้ ยิน เสียง พูด ไ้บ่ กาย เงี่ย หู พัง แน่ แล้ว
 แด ไป ก็ เห็น เหิง เจี้ยง

ในเวลานั้น หงเจี๋ย ออกมา นั่งที่เนินเขา อยู่บนแท่นหิน พวกถึง
บริวาร แวดล้อม ยืน คำนับ เป็นลำดับกัน ไบ่ยก่ายเห็นดังนั้น จึงคิดว่า
หงเจี๋ย มีเกียรติยศมาก เวลานี้เราอย่าเพื่อให้เห็นก่อน จำจะแอบ
อยู่ตามพุ่มไม้ที่รกก่อน ดูได้ช่องแล้วจึงเข้าไปหา

ฝ่ายหงเจี๋ย นั่งอยู่บนแท่นหิน แต่ไปก็เห็นไบ่ยก่ายเข้าแอบรอก
ซ่อนตัวอยู่ หงเจี๋ย จึงบอกแก่บริวารว่า พวกเจ้าจงรีบไปจับ
ตัวชายคนบ้าที่แอบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มรกรกนั้นมา พวกวานรทั้งหลาย
ก็ตกใจวิ่งไปจับตัวไบ่ยก่ายมา แล้วผูกให้นั่งตงกับพุ่ม หงเจี๋ย
ถามว่า ชายคนบ้ามีที่อยู่ที่ไหน ไบ่ยก่ายจึงมาชุมนุมอยู่ที่นี้ ไบ่ยก่าย
ก็หน้าพูดว่า ไม่อาจรับคำถามแต่มีใช้คนบ้า เป็นคนรู้จักชอบกัน
หงเจี๋ยพูดว่า ที่ตำบลของเรา นี้ ที่ไหนคนจะไปมาถึงได้ ไบ่ยก่าย
ก็หัวซุกปากไม่ให้เห็น แล้วพูดว่า ท่านกับเรา เป็นพี่น้องกัน มาหลาย
ปีแล้ว มาวันนี้ทำไมจำไม่ได้แล้วหรือ กลับพูดว่า คนบ้าอะไร
ที่ไหน หงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า ไบ่ยก่าย เจ้าจงเงยหน้าขึ้นดูที่หรือ
ไบ่ยก่ายแหงนหน้าขึ้นปากออกพูดว่า ดูก็ดูซิ จำเราได้หรือไม่ ถ้า
จำไม่ได้ก็จำเอาแต่ที่ปากเถิด

หงเจี๋ยเห็นดังนั้นก็อดหัวเราะไม่ได้ จึงเรียกว่าคือไบ่ยก่าย
ไบ่ยก่ายได้ยินร้องเรียกคำหนึ่ง ก็กระโดดขึ้นชน มอกว่านี้ และนี่แหละ
คือชื่อไบ่ยก่ายแน่แล้ว หงเจี๋ยถามว่า ทำไมตามพระอาจารย์ไปก่กับมาน

มี ชูระ ะไร หรือ หรือ เจ้าทำให้พระ อาจารย์ ขัด เคือง อย่างไร พระ
 อาจารย์ ขัม ได้ เจ้า เสีย ดอก กระจมิง โป๊ยก่ายบอก ว่า ไม่ได้ ทำให้ อาจารย์
 ขัด เคือง ะไร ดอก เหง้าเจี้ย ว่า ไม่ได้ ทำให้ ขัด เคือง ทำ ไม่ จึง มา ที่นี้
 ข้า ส่ง ไสย อยู่ โป๊ยก่าย ว่า เพราะ ด้วย พระ อาจารย์ คิด ถึง จึง ใช้
 ให้ ข้า เจ้า มา เชิญ พี่ ไป เหง้าเจี้ย พูด ว่า พระ อาจารย์ นั้น ได้ ทำ หนึ่ง สั
 ลัญญา ให้ ไว้ แก่ เรา แล้ว บัด นี้ จะ มา คิด ถึง เรา ทำ ไม่ ไม้ หน้า เชื้อ เตย
 โป๊ยก่าย ว่า พระ อาจารย์ ท่าน คิด ถึง จริง ๆ เพราะ ว่า เมื่อ วัน
 ก่อน พระ อาจารย์ อยู่ บน หลัง ม้า กำ ตัง เดิน ไป อาจารย์ ก็ เรียก สำนุศิษย์
 ข้า เจ้า ก็ ไม่ ได้ ยิน ชัว เจ้ง ก็ ไม่ ได้ ยิน ทำ หู หนวก เสีย เพราะ ฉนั้น
 พระ อาจารย์ จึง ได้ คิด ถึง พี่ ว่า พวก ข้า เจ้า ทั้ง สอง ไม่ เป็น การ ไร่ เขต
 มั่น คัง นั้ พูด ว่า พี่ เป็น ผู้ ของ ใจ ฉลาด ฉลาด ฤทธ ฤทธา ไต เรียก ก็ ได้ ยิน
 ทุก ครั้ง เพราะ ฉนั้น จึง ได้ รับ เร่ง ให้ ข้า เจ้า มา เชิญ พี่ ไป ขอ พี่ จึง ได้
 ไป เกิด เหง้าเจี้ย ครน ได้ พัง ตง นัน จึง ตง มา จาก แท่น หิน เดิน มา
 จับ มือ โป๊ยก่าย พูด ว่า น้อง มา ดำบาก โดย ทาง ไก่ต จง อยู่ เต็ม ก่อน
 แล้ว จึง ค่อย ไป โป๊ยก่าย ว่า หน ทาง นั้น เหลือ ไก่ต วิดก แต่ อาจารย์
 จะ คอย ทำ เรา สอง คน ขอ ให้ รีบ ไป เกิด

เหง้าเจี้ย พูด ว่า น้อง มา ถึง วัน นี้ จง ไป ชม ไซอิ๋ว มิ เขา นี้ เต็ม ก่อน เกิด
 โป๊ยก่าย ก็ ไม่ อัจ ขัด แต่ ใจ นั้น ร้อน เหมือน ไฟ โดย วิดก ถึง พระ อาจารย์
 แต่ จง ใจ จำ ใจ เดิน ตาม เหง้าเจี้ย ไป เหมือน คน ไม่ มี วิญญา ฉนั้น เหง้าเจี้ย
 จับ มือ โป๊ยก่าย จูง บน ยอด เขา ภู เขา น ตง แต่ เหง้าเจี้ย กลับ มา ก็ จัด แจง

ซ่อมแซม ดึงตงาม ขึ้น มาก เบน ที่ หนึ่ง แห่ง ภูเขา ใน ใต้ หลาน หนึ่ง เจ็ย
 พา ไร่ยก่าย เทียว ดู แล้ว ก็ พา กลับ เดิน ลง จาก ยอด เขา เห็น พวก บริวาร
 วานร พา กัน เขา ผลไม้ ต่าง ๆ มา ให้ หนึ่ง เจ็ย เบน เข้า เข้า เวลา เข้า หนึ่ง เจ็ย
 พูด ว่า น้อง ของ เรา ท้อง ใหญ่ ผลไม้ เต็ม น้อย ที่ ไหน จะ พอ หนึ่ง เจ็ย
 จึง ว่า เชิญ น้อง กิน แก่ หิว เกิด เวลานี้ นอน ก็ ชน สูง ไร่ยก่าย
 จึง เร่ง หนึ่ง เจ็ย ว่า พระ อาจารย์ จะ คอย ทำ พิธี จริบ ไป เกิด หนึ่ง เจ็ย
 ว่า น้อง จง เข้า ไป ชม ใน ถ้ำ ก่อน เกิด ไร่ยก่าย ไม่ ยอม ไป หนึ่ง เจ็ย
 พูด ว่า ถ้า กระ หนั ซ้ำ ไม่ กัธ จะ หน่วง เจ้า ไว้ แม้ เจ้า จะ ไป ก็ เชิญ เกิด

ไร่ยก่าย ถาม ว่า พิธี ไม่ ไป กับ ซัก ดอก หรือ หนึ่ง เจ็ย ถาม ว่า เจ้า จะ
 ให้ ซัก ไป ไหน เรา อยู่ ที่ นี้ ไม่ มี ผู้ใด มา บังคับ เรา ได้ กิน นอน ก็ เป็น
 คู่ ซแล้ว จะ ดึง ไป หา ความ ทุกข์ ยาก อะไร ที่ ไหน อีก ได้ พระ อาจารย์
 ถึง ชัม จึง ก็ ได้ เรา แล้ว จะ คิด ถึง เรา ทำ ไม่ มี เรา ไม่ เห็น ด้วย เตย ไร่ยก่าย
 กาย ได้ พัง หนึ่ง เจ็ย พูด ดึง นั้น ก็ เลี้ย ใจ เบน ที่ สุด ไม่ อาจ ที่ จะ พูด อะไร
 อัก ต่อ ไป จึง คำนับ ตา ออก เดิน ไป หนึ่ง เจ็ย เห็น ไร่ยก่าย เดิน ลง ไป
 จาก เขา แล้ว จึง เรียก วานร บริวาร มา สั่ง ว่า เจ้า จง ตาม ไร่ยก่าย ไป
 แอบ พัง ดู ว่า ไร่ยก่าย จะ พูด จา ว่า บ่น ประการ ไດ พวก วานร ได้ พัง
 คำสั่ง ดึง นั้น ก็ พา กัน ตาม ไป

ฝ่าย ไร่ยก่าย เมื่อ เดิน ลง มา จาก เขา หัน หน้า กลับ ชัม มี พูด ว่า อ้าย
 หนึ่ง เจ็ย อ้าย ซาติ ดึง ไพร มึง ไม่ ตาม พระ อาจารย์ ผู้ มี คุณ ไป มึง จะ
 อยู่ เป็น บีคำจ ยักษ์ หา ความ คู่ช ภูมิ กระใจ มา เชิญ มึง ๆ ไม่ ไป ก็ ซ่าง เกิด

เดิน พดาง ตำพดางไม่หยุด ปาก พวก วานร ที่ เดิน ตามไป ฟัง ได้ยิน ดัง
 นั้น ก็ กลับ มาบอก หेंงเจี๋ย ตาม ที่ ไบ่ยก่าย ม่น คำ ว่า ทุก ประการ หेंงเจี๋ย ได้
 ฟัง ดัง นั้น ก็ ม่นตาม ไทโส ร้อง สั่ง ว่า พวกเจ้าจงตามไป จับตัว มาให้ ได้ พวก
 ถึง ทั้ง หลตาย ก็ ทรู กั้น ไป ล้อม จับเอาตัว ไบ่ยก่าย มัดมือไว้ได้ หลัง พามา ยัง ถ้ำ
 ฝ่าย หेंงเจี๋ย อยู่ ใน ถ้ำ เห็น พวก วานร จับ ตัว ไบ่ยก่าย มาได้ จึง
 คำ ว่า อ้าย ซาติ หมู กิน รำ มิ่ง จะ ไป ก็ ไบ่มี ไป ทำไม มิ่ง จึง ต้อง คำ ว่า กู
 ด้วย เต่า ไบ่ยก่าย กู เข้าลง กับ พน พูด ว่า ข้าพเจ้า อาจ คำ พิได้ ที่ ไทไหน แม้
 คำ พิจริง ดัง นั้น ก็ ให้ พัดคอ ข้าพเจ้า เสีย เกิด หेंงเจี๋ย ว่า เจ้า จะ หลอก
 ข้าได้ อยู่ หรือ หู ข้าง ซ้าย ของ ข้าได้ ยืน ตลอด ชัน ฟา เทวดา จะ พูด ร้าย ตี
 อย่างไร ข้าก็ ได้ ยืน หู ข้าง ซวา ของ ข้าได้ ยืน ตลอด ยัง พระยา เจ๋ยมพ้อ อ่อง
 (ยมราช) เจ้า คำ ข้า ๆ จะ ไม่ รุ ที่ เดียว หรือ หेंงเจี๋ย จึง เรียก วานร ให้ เลอก
 ไม้ พดอง อัน ใหญ่ ๆ มา จับ อ้าย ไบ่ยก่าย ให้ นอน หงาย ชัน ตี ด้วย พดอง ที่
 ทอง ยึด ที่ แถว คำ ลง จะ เขียน หลัง อีก ยึด ที่ แถว ข้า จะ เอา กระบอง เหล็ก
 ตี ส่ง ไป อีก ไบ่ยก่าย ได้ ยืน หेंงเจี๋ย สั่ง ดัง นั้น จึง คำ นับ พูด ว่า ขอ พิ ได้
 เห็น แก่ พระ อาจารย์ เกิด ขอให้ ยก โทษ ข้าพเจ้า ไว้ ก่อน เกิด ด้วย ข้าพเจ้า
 ได้ ผิด แถว หेंงเจี๋ย จึง ว่า เรา จะ เห็น อะไร แก่ พระ อาจารย์ ๆ ก็ ได้ จับ ได้ เรา
 เสีย แถว ไบ่ยก่าย ว่า พิ ไม่ เห็น แก่ พระ อาจารย์ ก็ จง เห็น แก่ พระ โพิ
 ดี ว่า เกิด หेंงเจี๋ย ได้ ยืน ออก ชื่อ พระ โพิ ดี ดี ว่า ใจ ก็ อ่อน ลง ทน ที่ จึง
 พูด ว่า ถ้า กระนั้น เรา ไม่ เขียน เจ้า ๆ จง บอก ไป ตาม จริง พระ อาจารย์ ต้อง
 โภย ได้ ทุก ๆ อย่างไร หรือ เจ้า จง มา พ้อ ถวง หลอก เรา อย่าง นั้น

ไปยก่าย ยั้ง ยืนคำ อยู่ ว่าพระอาจารย์ มิได้ ต้องไถยได้ทุกซั้วที่ไหนดอก เหง้าเจี้ย
 ได้ฟังไปยก่าย พูด ดั่งนั้น ก็ไม่ เชื่อ จึงพูด ว่า เจ้า มา หดอก เราได้ เขียน
 เลี้ย จึง จะ ตัด คง แต่ เรา กลับ มา พระ อาจารย์ เดินไป ก็ ได้ มี โภษ ทุก ๆ คำ บด
 เกิดเหตุร้าย แรง ทุก อย่าง ก้าว เจ้า จึง รับ บอก มา โดย เร็ว เรา จึง จะ ยก โทษ ให้
 หาไม่ จะ ต้อง ต่ เลี้ย ให้ แสบ คาย ไปยก่าย จึง พูด ว่า ข้าพเจ้า ปดพี จริง ๆ
 ไม่ ทราบ ว่า พี่ จะ มี หู ทิพย์ ตา ทิพย์ ศักดิ์สิทธิ์ อย่าง นี้ เลย ขอ พี่ จะ ยก โทษ อย่า
 เขียน ต่ ข้าพเจ้า เลย ข้าพเจ้า จะ บอก ตาม จริง ทุก ประการ แล้ว

เหง้าเจี้ย จึง บอก ว่า ตก ชน เกิด พวก ฉวนร ทง หาดาย ก็ พา กัน ถอย
 ห่าง ออกไป ไปยก่าย ผุด ตก ชน ก้าว ซ้าย ก้าว ขวา ทำ ท่า จะ หนี เหง้าเจี้ย
 ว่า เอง จะ ก้าว ไป ซ้าง ไหน ไปยก่าย ว่า ไม่ ไป ไหน เดิน ผิด ทาง ไป เห็น ทาง
 ว้าง ก็ เดิน ไป กระนั้น เหง้าเจี้ย ว่า ค้อ ให้ เจ้า ไป ก่อน ส่าม วัน เรา จะ ตาม
 ไป จับ ตัว มา ให้ ทั่น มิ ให้ หนี ไป พัน ได้ เจ้า จึง เข้า มา บอก ความ จริง โดย
 เร็ว เกิด ไปยก่าย ก็ เข้า ไป ยืน ใกล้ แล้ว ก็ เต่า บอก คง แต่ คน จน ปดาย
 ตาม ที่ เปน มา ทุก ประการ เหง้าเจี้ย ครั้น ได้ ฟัง ไปยก่าย พูด เต่า บอก ดั่งนั้น
 มี ความ โกรธ จึง พูด ว่า เมื่อ เรา จะ กลับ มา เรา ก็ ได้ สั่ง ใว้ ทุก ประการ ว่า
 แม้ ไป พบ ปะปี่คำจ ภู่ตี แด ยักษ์ มาร ใน ที่ ไใด ๆ จึง บอก ชื่อ เรา ว่า เปน
 ด้านุศิษย์ ของ พระ อาจารย์ ปี่คำจ ทง หาดาย เหล่า นั้น ก็ จะ ไม่ กกล้า ทำ ร้าย แก่
 พระ อาจารย์ นี้ เปน เพราะ พวก เจ้า ขอด ต่ จึง ได้ เกิด เหตุ ร้าย แรง ชน อย่าง นี้

ไปยก่าย ได้ ฟัง เหง้าเจี้ย ว่า กล่าว ก็ เปน การ จริง ใจ ทุก อย่าง จึง คิด ว่า
 อย่า เลย จะ พูด ให้ เลี้ย ดแทง หัวใจ เหง้าเจี้ย จึง จะ ได้ คิด แล้ว จึง พูด ว่า

ข้าพเจ้า ก็ ได้ ออก ชื่อ นี้ แต่ บิศาจ มัน กัดบิ หมีน ประมาท ตู ถูก ไม่ มี ความ ย่าเกรง เห็งเจียถามว่า มันไม่ เกรง กัดว นั้น มัน พุด ขยาย ซ้ำ หมีน ประมาท อย่างไร

ไ้บ่ยก่าย เห็นได้ ที่ จึง ปรด ทับ ถม ว่า ข้าพเจ้า ได้ พุด ว่า บิศาจ มีง อย่า จอง หอง อย่า มา คิด ร้าย แก่ พระอาจารย์ ยังมี พิ กู เปน ล่า นุ คิษย ใหญ่ ชื่อ ว่า (หองคอง) เธอ มี ฤทธา อานุภาพ มาก เหาะเหิน เดินอากาศ ได้ เคย ปราบปราม ภูตผี บิศาจ ยักษ์ มาร มา มากแล้ว ถ้า เธอ มา เวลา โต มีง ก็ จะ ถึง ความ พินาศ จน ไม่มี ที่ จะ ฝั่ง ศพ เมื่อ ข้าพเจ้า ออก ชื่อ นี้ บิศาจ มัน กัดบิ มึงอาจ พุด ว่า ไ้ไหน อ้าย คนไหน ที่ ชื่อ ว่า อ้าย (ซึงหองคอง) ขอ ให้ มัน มา เขา โดหิด เค้น คม ฮาธุช ตู ดัก หน่อย เกิด ค้อง กวร อยาก พบ แก่ มัน นึก ถ้า มัน มา แล้ว เรา จะ จับ มัน ตอก หนึ่ง เดียว แด ซัก เขา เค้น เค้น ออก กัด กระตุก ให้ แหก เหลด ฉาก หัวใจ ขอด มา กิน เดียว เรา จะ ปรด อยให้ มัน มา ต่อ ลู แก่ เรา ทำ ไม่ หรือ บาง ที่ ก็ จะ คม นามัน เสีย

เห็งเจีย ได้ พัง ไ้บ่ยก่าย บอก ดึงนั้น เหมือนใคร เขา ไฟ มา จุด เข่า ที่ หัวใจ ตุก ชัน โดด เค้น เกาหู เกาตาง ออก วุ่นวาย ตาม กิริยา ของ ดิง แล้ว จึง ถาม ว่า อ้าย บิศาจ อะไร จึง สามารถ มา คำว่า ทำทาย เรา ได้ ถึง เพียง นี้ ไ้บ่ยก่าย จึง ว่า พิ จง หยุด ยัง อย่า เพ่อ โกรธ วุ่น วาย ก่อน ที่ มัน พุด มัน ตู ถูก พิ นั้น คือ อ้าย บิศาจ อองเพา เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง จำ มา เค้า ให้ พิ พัง

เห็งเจีย จึง พุด ว่า เราจะไป ปราบ บิศาจ แม้ เรา มิไป มัน จะ หมีน ประมาท เรา ได้ ว่า ไม่ ลู มัน ไ้บ่ยก่าย ว่า ขอ พิ ได้ ไป แก่ แค้น หรือ พิ จะ ไม่

ไปที่ตามแต่ใจของพีเถิด เห่งเจ็ย กระโดด ลงจาก แทน เข้าห้อง ผัดเครื่อง
นึ่งห่ม ออกแล้ว เอาเครื่องผ้าผูก คอ แด่ผ้านึ่ง ด้วยหนึ่งเดือ ครั้นแต่ง
ตัวเสร็จแล้ว ก็เดิน ออกมา มือถือ กระบองเหล็ก พวกบริวาร วานร ก็ กรู
กัน มาถามว่า ได้เซี่ย จะไปไหน

เห่งเจ็ย พูดว่า เติม เรา ตาม พระอาจารย์ ไปทั่วจักรวาล ก็รู้ว่า
เรา เป็น ส่วนศิษย์ ของพระถังซัมจั๋ง เวลานี้ เธอว่า เรา เป็น คนผิดได้ เรา
ให้เรา กลับมา เรา กลับมา ยัง ที่ เติม ของ เรา ๆ ก็ มีความสุข ลำราญ แล้ว
บัดนี้ เรา จะไป ตาม รักษา พระอาจารย์ ไป ขวาทนา พระธรรม กว่าจะ สำ
เร็จ แล้ว เรา จึง จะ กลับ มา หา พวก เจ้า จะได้ ความ บรมสุข ด้วย กัน ไป
ภายหน้า พวก บริวาร ได้ ฟัง เห่งเจ็ย ชัดแจ้ง ตั้ง นม ต่าง ก็ คำนม ทุก ๆ ถึง

เห่งเจ็ย จับ มือ โป้ยก่ายไว้ แล้ว ก็ เหวะ ซัน บน เวหา ลอย ณะ ลัด ปลิว
มา เร็ว ยิ่ง กว่า ลม พัด บัด เดียว ก็ ถึง ตั้งเอียง ทล่ใหญ่ เหวะ ซัม พัก มา
ครั้น ถึง ผง คณตก เห่งเจ็ย บอก แก่ โป้ยก่าย ว่า นื่อง จึง ค่อย ๆ ไป พี จะ ตง
ขาม หน้า ลัก ประเดียด จะ ตามไป ตั้ง แต่ พี กลับ มา มัน คิด กัดัน อ้าย บิศาจ จะ
เหม็น ล้าม พระอาจารย์ ไม่ ชอบ ท่าน ชอบ แต่ คน สะอาด

โป้ยก่าย เวลานี้ ก็ รู้ ลัก ได้ ว่า เห่งเจ็ย เป็น ผู้ ใจ กระตัญญู จึง
มิได้ คิด นอกใจ แก่ พระอาจารย์ โป้ยก่าย รอ คอย อยู่ บน อากาศ เห่งเจ็ย
ตงไป ขาม หน้า ประเดียด ก็ เหวะ กลับ ขึ้น มา พร้อม กัน เหวะ ตรง มา ยัง ปรา
จิณ ทิศ แต่ ไป ข้าง หน้า ก็ เห็น พระเจดีย์ มี รัศมี ออก โชตช่วง โป้ยก่าย
ซ้มือ บอก ว่า นั้น และ ที่ อยู่ ของ บิศาจ อึ่ง เพ้า แล้ว ช่วเจ้งยัง อยู่ ใน เห่งเจ็ย

ว่าไว้ ชูชีพี่ จะลงไป ดูก่อน จะได้ คิด ต่อ สู้ กับ บิศาจ ต่อไป ไปยกาย
 ว่า เวลา นั้น บิศาจ มิได้ อยู่ใน ถ้ำ เห่งเจี่ย ว่า พี่ เข้าใจ ได้ แล้ว พุด กัน ดัง นั้น
 แล้ว ก็ ถอย ลง ไป ยัง ประคูด้า เห่งเจี่ย ก็ เดิน เข้า ไป ใน ประคูด้า เพียว มอง
 ดู ก็ เห็น บิศาจ เด็ก สอง คน กำลัง วิ่ง เด่น กัน อยู่ เห่งเจี่ย ก็ วิ่ง เข้า จับ เขา
 จุก ฌม ดาก มา ทั้ง สอง คน เด็ก ก็ ร้อง อึก กระทบ ฆน พวก บิศาจ บริวาร เหล่า
 นั้น ก็ เข้า ไป บอก แก่ นาง กังจู้ ว่า บิด น ลูก ของ กังจู้ ทั้ง สอง คน นั้น มี คน มา
 จับ ไป ข้าง นอก แล้ว

นาง กังจู้ ไต่ พง ดัง นั้น ก็ วิ่ง ออก มา ข้าง นอก แต่ เห็น เห่งเจี่ย
 จับ เขา บุตร ไป จึง ร้อง ไป ว่า ท่าน ทำ ไหม มา จับ บุตร ของ เรา ไป
 ข้าง ไหน พ่อ ของ มัน ทราย นก ท่าน อย่า ทำ ดัง นั้น จะ วุ่น วาย ฆน
 เห่งเจี่ย พุด ว่า กังจู้ จำ เรา ไม่ได้ หรือ เรา คือ ส่วน ศุษย์ ใหญ่ ของ
 พระ ถึง ช่มแจ้ง คือ ชึ่ง หงอคง บิด น ของ เรา คือ ชิวเจ้ง ยัง
 อยู่ ใน ถ้ำ นาง กังจู้ ไป ปลดปล่อย ออก มา แล้ว เด็ก ทั้ง สอง นั้น เรา จึง จะ
 คืน ให้ นาง กังจู้ ไต่ พง ดัง นั้น ก็ วิ่ง กลับ เข้า ไป ใน ถ้ำ ทวาด พวก
 บิศาจ ที่ คู่ม ชิวเจ้ง ให้ ถอย ออก ไป แล้ว นาง เข้า แก่ มด ชิวเจ้ง ออก
 ชิวเจ้ง ว่า อย่า ปลดปล่อย ข้าพเจ้า บิศาจ มัน จะ ทำ อัน ทราย แก่ ท่าน นาง
 กังจู้ พุด ว่า ท่าน มี คุณ ได้ ช่วย ข้าพเจ้า ๆ จะ แก่ ให้ ท่าน ไป พ้น จาก อัน ทราย
 บง เชน บิด น ที่ หน้า ถ้ำ มี พ่อ ของ ท่าน ชื่อ เห่งเจี่ย มา บอก ให้ เรา ปลดปล่อย
 ท่าน ออก ไป ชิวเจ้ง ครั้น ได้ ทราบ ดัง นั้น แต่ ได้ ยิน อักษร ต้อง คำ ว่า
 เห่งเจี่ย ดูจดัง ว่า นำ ทิพย มา ยา ใจ มีความ วัน เรือง หา ที่ เบริบบ มิ ได้

ก็รีบ ออก มา ยัง ประตู่ ถ้า แด เห็น หังเจ็ย คำนับ แล้ว พุด ว่า วน น พ็
อยู่บน พ้า มา ทวอ ขอ ให้ ช่วย ซ้ำพเจ้า ลัก ครง หนึ่ง เกิด

หังเจ็ย หัวเราะ แล้ว พุด ว่า เมื่อ ก่อน นั้น หาก ว่า อาจารย์ ภาวะนา
คาถา ช่วย ถิ่น แก่ ไช บ้าง ก็ จะ ดี กลับ ทำ พุด ต่อ เสียด จะ รับ รักษา
พระอาจารย์ ไป ทาง ไช ที่ ให้ คดอด ทำ ไม่ ไม่ ไป กลับ มา คุคู้ อยู่ ที่ น เถ่า
ซัว เจ้ง จึง พุด ว่า พี่ เป็น คน กุนจ้อ การ ที่ แด่ว ไป ไม่ ควร กลับ เขามา ถ่าว
ซัว เจ้ง ก็ พบ แก่ ไบ๊ยกาย จึง เถ่า ถึง การ เมื่อ วน น ให้ พัง หังเจ็ย ว่า
อย่า พุด ให้ ซ้ำ การ เจ้า สอง คน จง รับ เขา เด็ก น ไป ยัง เมือง เซียง ไบ๊ก
ก่อน พ่อ บิศาจ อั้ง เพ้า ที่ น ได้ ชุระ พ็ จะ คอย มั่น มา ซัว เจ้ง ว่า
จะ พ้อม มั่น อย่าง ไว หังเจ็ย ว่า น้อง ทั้ง สอง จง เขา เด็ก ไป ยัง ปราสาท
ใน พระราชวัง เขา เด็ก น ฟาด ตง กับ พิน ถ้า ใคร ถาม ก็ จง บอก ว่า
เด็ก น เป็น ลูก ของ บิศาจ อั้ง เพ้า จับ มา ได้ ถ้า บิศาจ เห็น แด่ว ดึง น
ก็ คง กลับ มา ยัง ถ่า พี่ ไม่ ต่อ ตู๊ แก่ มั่น ใน เมือง โดย เห็น ว่า ราชฉู
จะ ตก ใจ แดก ตัน วน นวาย กน ไบ๊ยกาย ซัว เจ้ง ได้ พัง หังเจ็ย ซัว เจ้ง ดึง น
ก็ คำนับ ตา อุม เด็ก เหาะ กลับ ตรง เขา ไป ใน เมือง เซียง ไบ๊ก

หังเจ็ย เห็น คน ทั้ง สอง ไป แด่ว ก็ เดิน เข้า ไป ยัง ประตู่ ใน กังจู้ จึง
เดิน มา ถาม ว่า ท่าน เป็น คน อยู่ใน คัด ใน ชุวม ทำ ไม่ ไม่ ถือ ชุวม เนียม
ท่าน ว่า ให้ ปล่อย น้อง ท่าน ๆ จะ ปล่อย ตู๊ เรา กลับ นี้ น้อง ท่าน เรา ก็
ปล่อย ไป แด่ว ทำ ไม่ ท่าน จึง ไม่ คั้น ตู๊ ของ เรา มา ให้ เรา เถ่า หังเจ็ย

ไต่พง ดึง นัน ก็ หว้ เราแล้ว พุด ว่า กังจู้ อย่า เพ้อ โกรธ ก่อน บุตรท่าน
 ข้าพเจ้าให้ ไบ่ยกาย ชั่ว เจ่ง พา ไป เผ้า พระ เจ้า ตา แล้ว กังจู้ ว่า ท่าน ทำ
 อย่าง นัน มี ผิด หรือ คอ อัง เพ้า นัน ไม่ เหมือน คน ทัง หลาย อัง เพ้า
 ที่ ไหน จะ ยอม ให้ ท่าน ทำ อย่าง นั้น เหง้ เจ้ย หว้ เราแล้ว ตาม ว่า กังจู้ มี
 จิตร หวง ผัว หรือ ทำ ไม จัง ไม่ คิด ถึง บิดา มารดา เด้า ถ้า เช่น นั้น จะ
 มี เปน คน อะกะตัญญู ตา ไป หรือ กังจู้ ไต่ พง เหง้ เจ้ย พุด ดึง นัน ก็ นก ขน
 มา ได้ มี ความ ลอย แก่ เหง้ เจ้ย มี ศรี หน้า ขัน แดง จัง บอ ก แก่ เหง้ เจ้ย ว่า
 ขอ ท่าน ทราบ มี ไช้ จะ ไม่ คิด ถึง บิดา มารดา เมื่อ ไร มี เพราะ บิด่าจ มั่น
 พา มา ชง ไร่ ที่ นี้ จะ ไป ไหน ก็ ไม่ ได้ เปน ที่ ยาก สู้ ที่ จะ รำ พรพรรณ
 ไม่ มี ใคร จะ นำ ข้าอ คราว ไป ได้ จะ ไคร่ ตาย เสีย แต่ หาก คิด ถึง บิดา
 มารดา จะ ไม่ ทราบ เหตุ การ ก็ จะ เข้า ใจ ว่า ข้าพเจ้า หนึ่ ตาม ผู้ ชาย ไป
 จัง ได้ รักษา ชีวิต ไร่ คอย หา ชื่อง อยู่ ชะนั้น พุด ดึง นัน แล้ว ก็ ร้อง ให้
 เหง้ เจ้ย พุด ว่า กังจู้ อย่า โทมนั้ เคย ข้าพเจ้า ทราบ ว่า กังจู้ มี
 หนัง สือ ไป ฌบบ หนึ่ แต่ ได้ ช่วย พระ อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า ให้ รอด ชีวิต
 ใน หนึ่ สือ นั้น มี ใจ ความ ว่า คิด ถึง บิดา มารดา ไร่ ชุระ ข้า จะ จับ
 บิด่าจ ได้ แล้ว จะ ได้ พา กังจู้ กลับ เมือง กังจู้ ว่า ท่าน อย่า มา หา ที่ ตาย
 เคย เมอ วาน น ของ ของ ท่าน ทัง สอง รูป ร่าง ตู แฉง แฉง ยง ตู มน ไม่ ได้
 ตัว ของ ท่าน ผอม ดูจ คน รือ ไซ จะ มี ผมอ อย่าง ไร จัง จะ จับ มน ได้ เหง้ เจ้ย
 พุด ว่า ฌบบ นน กังจู้ ยัง ไม่ เคย เห็น ข้าพเจ้า กำจติ บิด่าจ ตอก กังจู้
 ตาม ว่า ท่าน ทำ อย่าง ไร จัง จะ ปราม มน ได้ เหง้ เจ้ย ว่า จง หา ที่

ซ่อนตัวไว้ ชาวเจ้า คอย มัน กลับ มา จะ ได้ ต้ม มัน ให้ ต้ม ตง แลว ชาวเจ้า
 จะ พา กังจู้ กลับ ไป เมือง กังจู้ ได้ พง เห่ง เจี้ย นะ นำ ดึง นัน ก็ กลับ เข้า
 ไป ใน ถ้ำ หา ที่ แอบ ซ่อน ตัว อยู่ เห่ง เจี้ย ก็ แปรตง กาย เปน เหมือน กังจู้ นง
 คอย ทำ ชิ่ง เพ้า อยู่ ใน ถ้ำ

ฝ่าย ไบ๊ยกาย ชิว เจ็ง อุม ลูก บิศาจ สอง คน เหาะ มา ยัง พระ ราชวง ใน
 ครน ถึง หน้า พระ ที่ นง ไบ๊ยกาย ชิว เจ็ง ก็ เอา เด็ก นน ฟาด ตง กับ พน ว้าง
 กาย เด็ก ทง สอง ก็ อ่อน นวม ไป ทง ตัว เวลานั้น กำตัง ชุน นาง ข้าราชการ
 อยู่ พรอม กัน เมื่อ ใด เห็น ตง นน ก็ พา กัน ตก ใจ ว่า ไม่ ดี แลว บน พ้า
 ฟาด คน ตง มา สอง คน ไบ๊ยกาย ร้อง ประกาศ ด้วย เสียง อน ดึง ว่า อ้าย
 เด็ก สอง คน นน คือ ลูก ของ บิศาจ ชิ่ง เพ้า ชาวเจ้า ไบ๊ยกาย กับ ชิว เจ็ง
 ไป จับ มัน มา ได้ เอง

ฝ่าย บิศาจ กำตัง เมานอน อยู่ ใน คำ หน กง นน เคย เวลานั้น กำตัง
 นอน ผัน ได้ ยิน เสียง คน ออก ชิ่ง ชิ่ง เพ้า ก็ ตก ใจ พดิก ตัว ตัน เงย หน้า
 มอง ดู เห็น ไบ๊ยกาย กับ ชิว เจ็ง ยืน อยู่ บน เมฆ สอง คน ทำ อึก กะ ทัก แล้ เสียง
 ชิ่ง เพ้า จึง ดำริ หั แต่ ใน ใจ ว่า เมื่อ ฉาน นัน ไบ๊ยกาย ก็ หัน แลว ชิว เจ็ง
 ก็ จับ ใด ชิ่ง ไว้ ใน ถ้ำ ทำ ไม่ มัน จึง มา ได้ แล ลูก ของ เรา ก็ อยู่ ใน ถ้ำ
 ทำ ไม่ จึง มา ตก อยู่ ใน มือ มัน ได้ อย่า กระ นั้น เคย เรา จะ กลับ ไป ดู ที่
 ถ้ำ ก่อน จะมี เหตุ ร้าย ดี ประการ ใด แลว เรา จึง ค่อย กลับ มา ได้ คอบ
 แก่ มัน ก็ ไม่ ข้ำ อะไร คิด ดึง นัน แลว ก็ มิ ได้ เข้า ไป ตา เจ้า เมือง รับ
 เหาะ ตรง ไป ยัง ถ้ำ ใน เวลานั้น ก็ วิว ทว กัน ว่า อยู่ เปน นั้น คือ บิศาจ ยักษ์
 เจ้า เมือง เซียง ไป กก จึง รับ ตั้ง ให้ คอย ระวัง เลื่อ เม้า นน

ฝ่ายของเพามาถึง ถ่าจึงเดินเข้าไปในประตู เห่งเจี้ยแปลงนั่งคอย
 ทำบิศาจ พอแต่เห็นเดินเข้ามา เห่งเจี้ยเอานิ้วหยิกในตา แล้วร้องให้
 ล้อก ล้อน นำตา ก็โหดลง ขาบกาย แล้วเอามือทูปอก แดทอดกายลง
 ทันร้องให้เสียงโฮ ๆ เมื่อบิศาจของเพาได้เห็นดังนั้น ก็อดกลั้นอยู่
 ไม่ได้จึงมาใกล้ดูได้ ไต่ถามว่าเป็นอย่างไรที่เห็นหรือ จึงได้เศร้าโศก
 เดือดร้อนรำคาญอย่างนั้น

เห่งเจี้ยจึงมารยาบอกว่าได้ของมีค่าเขาพูดว่า ชายไม่มีเมีย
 ทรมานไม่มีเจ้าของ หญิงไม่มีผัว ตัวก็สอยเปล่า เหมือนเมื่อวานนี้
 ท่านไปเขียนญาติทำไมไม่กลับมา เมื่อเข้าวันนี้ไปยก่ายมันมาแย่งเอา
 ชั่วเจ้งไป แล้วมีหน้าข้าจับเอาลูกทั้งสองไปด้วย ข้าพเจ้าขอร้องเท่าไร
 มันก็ไม่ฟัง มันว่าจะพาไปในพระราชวังเยี่ยมพระเจ้าตา ครึ่งวันแล้ว
 ก็มิได้เห็นลูก ก็ไม่รู้ว่าจะตายเป็นประการใดก็ไม่เห็นใครจะมา
 ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรได้ เพราะฉะนั้นให้มีความเจ็บแค้นในใจ จะ
 กลั่นหน้าตาไว้ไม่ได้

อึ่งเพ้าพูดฟังกังจู้เล่าให้ฟังดังนั้น ก็โกรธพูดว่า ลูกของเราจริง
 แล้ว เห่งเจี้ยแปลงพูดว่าไปยก่ายมันแย่งเอาไปเสียแล้ว บิศาจก็โกรธ
 ตู๋จู่ไฟกัณฑ์ กระโดดโโดดเต้น ขยับเขยื้อนเคี้ยวฟันว่า มันเอาลูกกูไป
 ข้าเสียแล้ว เราจะต้องไปจับอ้ายสองคนนั้นมาฆ่าเสียบ้างจะได้แก้
 แค้นให้แก่ลูกเรา อึ่งเพ้าพูดแก่กังจู้แปลงว่า เจ้าอย่าโทมนัชร้องให้ไป
 เเตยในจิตจิตใจของเจ้านั้น เป็นอย่างไรบ้างหรือเปล่า เห่งเจี้ยแปลง

บอกว่าไม่เป็นอะไรดอก เพราะข้าพเจ้าคิดถึงถูกร้องให้หนักเข้า ในท้อง
ก็ให้จุกขึ้นมา บิศาจพูดว่าเจ้าไม่ต้องรีบร้อนใจ อันการจุกเสียดนั้น มี
ของวิเศษเอาคั้งเข้าที่เสียดนั้นก็จะหาย เอานวดคั้งที่หนึ่งก็ถอนหัว
ใจของเราออกมา

เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็คั้งใจ บิศาจก็พาเหิงเจียไปในที่ลับแล้ว ถ้ำ
รอกของวิเศษคั้งหนึ่ง ออกมาประมาณเท่าฟองไก่ เหิงเจียเห็นก็คั้งใจ
พูดว่าของนี้ประกอบมากี่คั้งล้ำเลิศ เป็นของวิเศษ ข้าพเจ้ามีนี้ได้ย
อันใหญ่จึงได้มาเห็นซึ่งของนี้ เหิงเจียจึงหยิบเอามาตองคั้งดูที่หน้า
อกแล้วก็ตองเอานวดคั้งดู บิศาจก็บัดมือจะเอาคืน เหิงเจียก็เอา
ใส่เข้าไปปาก คั้งลงไปในท้องบิศาจกำหมัดจะทุบ เหิงเจียก็เอา
มือหนึ่งยกขึ้นรับไว้ เกาคางที่หนึ่ง ก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิม
แล้วจึงพูดว่า อ้ายบิศาจยักษ์มึงอย่าทำให้ดวงเกิน เองจงดูว่ากู
นี่คือใครจำได้หรือไม่

บิศาจเองพาเห็นดังนั้นก็ตกใจ พูดว่ากัจจุทำไมเจ้าจึงได้แปร
รูปร่างเป็นเช่นนั้นไปเล่า เหิงเจียว่าเรารู้ว่าเจ้าเป็นบิศาจ มึงว่าใครเป็น
เมียของมึง บิศาจตายายมึงจำไม่ได้หรือ บิศาจก็ตริคั้งขึ้นมาว่า
ข้าจำได้แต่จำชื่อไม่ได้ เจ้าคือใครที่ไหน แลขยู่ที่เห็นไม่ชู้ระอะไร
มาถึงบ้านเรา พ่อตวงเอาของวิเศษของเราไป อันความจริงคือ
เป็นคนร้าย เหิงเจียว่าทำไมเจ้าจำข้าไม่ได้หรือ เราคือเป็นสำนักศิษย์
ใหญ่ของพระถึงซัมจั้ง นามเรียกว่า ชึ่ง หังคอง เหิงเจีย เมื่อหัวร้อย

มี ก่อนนั้น เรา เป็น บัญชา ตา ฆราวาส ของ เอง มี ศาสตร์ พุทธ ว่า อย่า พุศฺม ปรต เรา เลย เรา จับ ถึง ชัม จัง ได้ มี สถาน ศิษย์ สอง คน เท่า นั้น นาม เรียก ว่า ไบ๋ กาย ชัด เจ้ง ไม่ เคย ได้ ยิน แซ่ ซึ่ง ไม่ รู้ ว่า เจ้า อยู่ ที่ ไหน เป็น อ้าย มี ศาสตร์ มา พ้อ ตวง เขา ของ วิเศษ ของ เรา อย่าง นี้

เห็ง เจี้ย พุศฺม ว่า เรา มี ได้ มา พร้อม กับ คน ทั้ง สอง นั้น เพราะ เรา ต่ มี ศาสตร์ ตาย อาจารย์ โกรธ ว่า เรา ทร้าย ได้ เรา ให้ กลับ ไป เสีย จึง มี ได้ ร่วม ทาง มา ด้วย กัน ทำ ไหม เจ้า จึง ไม่ รู้ จัก บัญชา ตา ฆราวาส ของ เอง ได้ อึ่ง เพ้า คอบ ว่า เจ้า มี ใช้ คน ต่ อาจารย์ เจ้า ได้ กลับ แล้ว ยัง จะ แยก หน้า มา ตู คน ทั้ง หลตาย เจ้า ไม่ มีความ ขาย แก่ เขา ทั้ง หลตาย เสีย เห็ง เจี้ย ต่า ว่า อ้าย ซัก ซ้า มึง ไม่ รู้ หรือ ว่า วัน หนึ่ง ก็ เป็น ครู สัน ฆราวาส นบ นอม นั้น เป็น พ้อ มึง คิด ร้าย ทำ แก่ พระ อาจารย์ กู ทำ ไหม เรา จะ ไม่ มา ช่วย ได้ จึง จะ ได้ ทำ ตาม สบาย ใจ ของ มึง แต่ มึง ต่า ดับ หลง กู ทำ ไหม มี ศาสตร์ คอบ ว่า ซัก ได้ ต่า เจ้า ที่ ไหน

เห็ง เจี้ย ว่า ไบ๋ กาย บอก แก่ เรา ว่า เจ้า ต่า เรา มี ศาสตร์ ว่า อ้าย คอ ไบ๋ กาย อ้าย ปาก แหตม มัน หัก ฝ ปาก แม่ ล้อ ทำ ไหม จึง พ้อ ใจ เซ้อ มั่น เห็ง เจี้ย ว่า เจ้า อย่า พุศฺม ให้ มาก ไป เลย โหยก เหยก เสีย เวลา เจ้า มีความ เกี้ยจ คร้าน แหก มา ทาง ไกล ไม่ มี อะไร จะ เตยง แหก เจ้า จึง ยืน หัว ออก มา ให้ เรา ต่ ลัก ที่ หนึ่ง เป็น ซา แก่ หยาก นารฮัน อึ่ง เพ้า หัว เราะ แด้ว พุศฺม ว่า เห็ง เจี้ย เจ้า เข้า ใจ ผิด ไป แม้ว ว่า เจ้า ขยาก จะ ต่ ไม่ ต้อง ถึง ตัว เรา พวค บริวาร ของ เรา เอนก อนัน ตัง ตาม ใจ เจ้า จะ เลือก ต่ เอา เรา

วิคต กัดว่า เจ้า จะ ออก ประตุไม่ได้ ว่า แล้ว อั้ง เพ้า ก็ เรียก บิศาจ น้อย
ทั้ง หลาย ให้ ตอม กัน ประตุไว้ ทุก ประตุ โดย ความ แน่นหนา

เหิงเจีย เห็น ดัง นั้น ก็ หิวเวาะ ด้วย เต้ยง อัน ดัง มืด ก็ ถอ กระทบของ
เหล็ก ร้อง แผลง ก็ แผลง ตาม หัว หก มือ จับ กระทบของ ตาม อัน ก็ ตรง เข้า
มา ยัง พวก บิศาจ ต่ ชนาม ตาย รามไป ทั้ง ดั้น เหลือ แต่ อ้าย บิศาจ อั้งเพ้า
หนี ถอด ออก มา นอก ประตุมาได้ แล้ว ร้อง คำว่า อ้าย ซาติ ดิงไฟร มิ่ง
อดดี มา บุกร รุก ยังกี่ เขา ว่า แล้ว ก็ กระโจน พัน เหิงเจีย ด้วย ตาบ เหิงเจีย
เอา กระทบของเหล็ก รับ ต่าง ค่อ ตู้กัน ไป มาประมาถน หก สิบ เพลง เหิงเจีย
คิดแต่ในใจว่า บิศาจ นั้น มี มืดตาม รบ แขง แรง อาจ รับ กระทบของได้ ผมือ
มัน ก็ เขมแขง จำ เรา จะ พ้อ ให้ มัน ได้ ตาม แล้ว จึง หวน กลับ มา มัน
เตี้ย ทำ มืด นั้น ก็ จะ เอา ได้ คิด ดัง นั้น แล้ว เหิงเจีย ก็ ยก กระทบของ ชยบ พ้อ
ทำ ทำ หนี ออก ห้าง บิศาจ มืด ถอ มืด ตาม ได้ รุก ตาม มา เหิงเจีย เห็น
ได้ ก็ หวน กลับ ส่วน มา บิศาจ รบ ไม่ ทน เหิงเจีย เอา กระทบของ ต่ บัด
มืด ตาม กระเด็น ไป แล้ว ต่ ถู บิศาจ ที่ หนึ่ง บิศาจ ก็ สูญ หาย ไป ใน
ทันทัน เหิงเจีย ก็ ยิน คิด อยู่ ว่า บิศาจ เห็น จะ หนี ไป แล้ว เหิงเจีย
ก็ เหาะ ขึ้น บน อากาศ แด หา จน รอบ ทั้ง แปร ก็ ค่ มิ ได้ เห็น จึง คิด ขึ้น ได้
ว่า บิศาจ มัน ได้ พูต ว่า จำ เรา ได้ ชะรอย จะ เป็น ดาว ลง มา จาก
สวรรค์ จำ เรา จะ ขึ้น ไป คั้น ดู จะ เป็น บิศาจ เจ้า อะไร คิด ดัง นั้น แล้ว
ก็ เหาะ ขึ้น ไป ยัง ประตุ สวรรค์ นำ ที่ หมิง เติง เข้าไป ใน ปราสาท ชงเม็งเตี้ย
พบ ชี้ ไค เซียน ช้อ ทัก ว่า เหิงเจีย ท่าน ไป ข้าง ไหน มา เหิงเจีย คำนั้น บอกว่า

ข้าพเจ้าตาม ถึงซำจัง ไปไซที่ บัคร น มาถึง เมือง เชียง ไป่ก๊ก มี
 บิศาจ ยักษ์ ลักเอา ลูกสาว เจ้า เมือง เชียง ไป่ก๊ก ไป แต่ทำร้ายแก่พระ
 ถึง ซำจัง ข้าพเจ้า ได้ต่อสู้ มัน ได้ หนี สูญ หาย ไป ข้าพเจ้า คิด เห็น
 ว่า มัน จะ เป็น เจ้า หรือ ดาว บด สวรรค์ ลง ไป จึง ได้ ตาม มา ตรวจ ว่า จะ
 เป็น เจ้า ภูมิ อารักษ์ คน ไต ซึ่งได้ เขียนชื่อ ไต ฟัง หึง เจีย บอก ดั่ง นั้น ก็
 นำความ เข้า ไป กราบ ทูล เจ๊กเซียงฮ่องเต้ ๆ ตรัสสั่ง ให้ตรวจดู ซึ่งได้
 เขียนชื่อ ก็ ไป เทียบ ตรวจ ทุก ๆ ภูมิ ห้อง ชัน พาดาวดัง ก็ ไม่มี เทพยะดา
 องค์ ไต หาย ไป อยู่พร้อม กัน ทุก ภูมิ ที่ แล้ว ก็ ตรวจ รอบ นอก ตาม
 ภูมิ ดาว ทง หาดย ตรวจ ไป่ก๊ก เห็น ใน ภูมิ ยี่สิบแปด ดาว นั้น ยัง เหลือ แต่
 ยี่สิบเจ็ด ดวง หายไป แต่ ดาว กุยแซ ซึ่งได้ เขียน ชื่อ นำ ความ มากกราบ
 ทูล เจ๊กเซียงฮ่องเต้ ๆ จึง ตรัสถาม ว่า หาย ไป ลัก ก็ วัน แล้ว ซึ่งได้
 เขียน ชื่อ ทูล ว่า หาย ไป ได้ สิบสาม วัน แล้ว
 เจ๊กเซียงฮ่องเต้ ตรัสว่า อัน สิบสาม วัน ใน ดาวดั่งชัน เป็น สิบ
 สามปี ใน มนุษย์ โดกยี้ จึง รับสั่ง ให้ หมู่ดาว ลง ไป ตาม กุยแซ หมู่
 ดาว ทง หาดย ก็ พร้อม กัน ถวาย บังคม ตา ออก จาก ปราสาท วิมาน เต่ง
 เซียว เตย ไป ยัง ประตู หน้า ท้อง ก็ พา กัน เหาะ ลงยัง เขา อวอชชว ครั้น
 ถึง หมู่ดาว ก็ พัก อยู่ กลาง อากาศ เต็มเมือ บิศาจ หึง เจีย นั้น หมู่ดาว
 บด สวรรค์ ก็ เกรง ฤทธิ หึง เจีย จึง พา กัน มา หลบ อยู่ ที่ ริม เขา นั้น จึง ไม่
 เห็น ครั้น บิศาจ กุยแซ ได้ ยิน หมู่ดาว ภาวนา เรียก จึง ได้ ออก มา ให้ เห็น
 หมู่ดาว ก็ พา ตัว บิศาจ ไปยัง สวรรค์

เหิงเจีย เมื่อ เห็น บิศาจ มา ก็ เข้า มา ตักดี หน้า จะใคร ตี หมู่ ดาวทั้ง หาย จึง ห้าม ว่า อย่าให้ ทำ เคย จึง ชนไป เผ่า เง็กเซียงฮ่องเต้ เกิด เหิงเจีย ก็ พร้อม กับ หมู่ ดาว ตาม ชนไป เผ่า เง็กเซียงฮ่องเต้ ครั้น ถึง หมู่ ดาว ก็ นำ เข้า ถวาย กุยกั๋ง ก็ เอา บ้าย ทอง คำ ถวาย แล้ว ก็ ถวาย มังคม รับ ผิด ตำราภาพ ตาม โทษ ที่ กระทำ

เง็กเซียงฮ่องเต้ จึง ตรัส ถาม กุยกั๋ง ว่า บน ล่องวรรค น เป็น บรมคฤข คำราม เหตุใด ท่าน จึงได้ หนี ลงไป อยู่ใน มนุษย์ โลกย์ ทำไม กุยกั๋ง จึง กราบ ทูล ว่า ซึ่ง โทษ ของ ข้าพเจ้า กระทำ ผิด ก็ ถึง ประหาญ ชู้ วิตร แต่แต่ ขอ พระ องค์ ได้ โปรด เหตุ ที่ น เป็น ด้วย นาง กังจู้ บุตรี เจ้า เมือง เซียงไป่ก๊ก คือ นาง ฟ้า (เง็กมิ่ง) อยู่ใน คำหนัก พิ เฮียง มี จิตร ประวิพัต ผูก รัก แก่ ข้าพเจ้า ๆ จึง วิดก ว่า จะ เป็น ความ มัว หมอง ใน วิมาน สุฐาน ทิพ จึง ให้ จุติ ลงไป เขา กำเนิด เป็น นาง กังจู้ ที่ ส่าม ของ พระ เจ้า แผ่น ดิน เมือง เซียงไป่ก๊ก ข้าพเจ้า มีความ ผูก พันธ จึง ได้ แปรตง กาย เป็น บิศาจ ลง ไปยัง มนุษย์ โลกย์ จง เอา ภู เขา อัจฉริ เป็น สุฐาน ที่ อาไศรย จึง ได้ พา นาง มา อยู่ ด้วย กัน ที่ ใน ถ้ำ นน ประมาณ สิบสาม ปี บดิน เหิงเจีย มา ถึง ก็ เป็น ความ ดำเร็จ ตาม ประสงค์ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ย่อม รับ โทษ ซึ่ง ได้ กระ ทำ ผิด ต่อง ตระเมิต โดย พระตะการ ควร มี ควร แต่แต่ จะ โปรด

เง็กเซียง ฮ่องเต้ ครั้น ได้ ทรง พัง กุยกั๋ง กราบ ทูล ดั่ง นั้น พระองค์ จึง เก็บ บ้าย ทอง คำ นั้น ไว้ ถอด กุยกั๋ง ออกจาก หมู่ ดาว ส่ง ไป ให้ อยู่ กับ ท้าย

เลี้ยงเต่ากุนโนชั้น ดุสิต ช่วยในการ ลุ่มไฟ เขาคุณ ถ้าย ชึ่ง โทษ หึ่งเจ็ย
เห็น เง็กเซียง ฮ่องเต้ ปรับ โทษ กุยแซ แด้ว ก็ มี ความ ยิน ดี ถวาย บังคม ตา
แด คำนับ ตา หมู เทพบุตร แด้ว ก็ ออก มา ยัง ประตุน้ำที่หมึง เหาะ มา ยัง
เขา ฮอจฮอชว ถา ปองวดยตอง ครน ถึง ก็ เขา ใน ถา คน หา นาง กังจู้ แด้ว
จึ่ง เต่า ความ ตาม ที่ เปน มา ให้ นาง กังจู้ ฟัง ทุก ประการ ใน ทันใด นน โป้ย
กาย ชวเจ็ง ก็ มา ถึง หึ่งเจ็ย จึ่ง พา นาง กังจู้ ออก จาก ถา กลับ มา เมือง
เซียง โป๊กก บัด เดียว ก็ ถึง พระราชวัง โดย ข้า นาง อิทธิฤทธิ ของ หึ่งเจ็ย
นาง กังจู้ ก็ เดิน ตรง เข้า ปราสาท ก็ มี หวดนเคย คำนับ พระราชบิดา บรรดา พวก
ข้าราชการ ฝ่าย หน้า แด ฝ่าย ใน ก็ พา กัน แวด ล้อม เยี่ยม เยือน กังจู้ จึ่ง กราบ
ทูล พระราชบิดา ว่า หึ่งเจ็ย ได้ ปราบ ปราบ มี ศาสตร์ ด้วย กำถง อิทธิฤทธิ อัน
เข้ม แรง จึ่ง ได้ รอด ชวตฺร มา เห็น พระภักตร์ พระราชบิดา แด หมู พระญาติ
เจ้าแผ่นดิน เซียง โป๊กก เมื่อ ได้ เห็น พระราชชิตา กลับ มา ได้ แด้ว ก็ มี
พระไทย ยิน ดี เบิก มาน ยัง นก จึ่ง ตรัส ตาม ว่า อัน มี ศาสตร์ คือ ดาว กุยแซ
แปลง กาย มา นาง กังจู้ คือ นางฟ้า งง กนง นน อยู่ ใน คำหนัก พเซียง บน
สวรรค์ จุติ ลง มา โดย มี นี ได้ย ตอ กัน จึ่ง ได้ เปน ภรรยา ล่ามี กัน ฉนน หรือ
หึ่งเจ็ย ก็ ทูล ว่า เปน ดัง นั้น แด บัดนี้ เง็กเซียง ฮ่องเต้ ได้ ปรับ โทษ กุยแซ ถอด
เลี้ยง จาก หมู ดาว ให้ ไป อยู่ กับ ท้ายเลี้ยงเต่ากุน เปน พันกงาน ลุ่มไฟ พระเจ้า
แผ่นดิน เซียง โป๊กก เมื่อ ได้ ทรง ฟัง หึ่งเจ็ย ดัง นั้น ก็ มี ความ ชอบ คุณ หึ่งเจ็ย
ยัง นก จึ่ง รับ สั่ง ให้ หึ่งเจ็ย ไป ตู พระอาจารย์ ชุนนาง ทงหลาย ก็ ช่วย
กัน ห้าม กรง เหล็ก ที่ ได้ เตื่อเต่า นน ออก มา แด้ว ให้ ถอด ชักกรง นั้น ออก คน

อื่น ๆ เห็น พระถังซำจั๋ง เป็น เลื่อนเฉ่า แต่ เหง่เจี่ย ผู้เดียว เห็น พระอาจารย์ ว่า ถูก เวทมนต์ ของ บิศาจ แต่ ปาก แข็งชาโหว่ ดึงไม่ได้ เหง่เจี่ย เห็น ดึง นน หิวระเว่ แล้ว จึง พูด ว่า พระอาจารย์ ทำไมไม่ แก่ ไช้ เต่า ท่าน เห็น ว่า เรา เป็นคน ตู๋ร้าย ไต่ ให้ เรา กลับ ไป เตี้ย เหตุใด ท่าน จึง เป็น รูปว่าง หน้า เก๋ยต หน้า กวด ดึง นน เต่า

ไ้บ่ กาย จึง พูด แก่ เหง่เจี่ย ว่า พี่ จะ ช่วย ก็ จึง ช่วย ท่าน เกิด จะ ทำ พูด ถ้อย ถ้วน เช่น นน หา ควร ไม่ เหง่เจี่ย ว่า สวรรค์ ที่ เจ้า จะ พูด ถ้อย ถ้อย ดยุง เธอ จึง ได้ เข้าใจ ว่า เจ้า เป็น คน ดี ข้า เป็น คน ไม่ ดี เจ้า คน ดี ทำไม จึง ไม่ ช่วย เธอ เต่า ยังมี หน้า มา ว่า เรา อีก เต่า เดิม มา เรา ได้ บอก ว่า จะ ไป แก่ แค้น บิศาจ ที่ ต้า เรา เรา ก็ ได้ แก่ แค้น ส้ม ประสงค์ ก็ แล้ว เรา จะ กลับ ไป ยัง ถ้ำ ของ เรา ตาม เดิม

ซัวเจ๋ง ไต่ ยิน เหง่เจี่ย พูด ว่า จะ กลับ ไป จึง คุก เข้า ถง คำนับ แล้ว พูด ว่า พี่ ไม่ เห็น แก่ หน้า พระอาจารย์ ก็ จึง เห็น แก่ พระพุทธรูป เจ้า เกิด แม้ ว่า พวก ข้าพเจ้า ช่วย ได้ แล้ว ก็ จะ ไม่ ต้อง ไป หา พี่ ทาง ไก่ด เคย เหง่เจี่ย ไต่ ฟัง ซัวเจ๋ง พูด ดึง นน ก็ หิวระเว่ แล้ว พยง ซัวเจ๋ง ให้ ลูก ขน พูด ว่า เหตุใด พี่ จึง จะ ไม่ ช่วย เต่า เจ้า จง เอา หน้า มา โดย เร็ว เกิด ซัวเจ๋ง จึง ไป ตัก หน้า มา ให้ เหง่เจี่ย ๆ รับ หน้า มา วาง บน มือ แล้ว ร่าย พระเวทคาถา เค้ก หน้า พ้น พระอาจารย์ ก็ คตายน ซึ่ง เวทมนต์ นน พระถังซำจั๋ง ก็ แปร กลับ ตาม รูป เดิม พระถังซำจั๋ง ก็ มา จับ มือ เหง่เจี่ย ถาม ว่า เหง่เจี่ย มา จาก ไหน ซัวเจ๋ง จึง เล่า ความ ตาม ซึ่ง ไ้บ่ กาย ไ้บ่ ไป เสิญ เหง่เจี่ย มา แดง ไต่ ช่วย กัง จู ให้ กลับ เมื่อง

ไตแดง แด่ไต คลาย เวทมนต์ ของ บิศาจ ที่ ทำ แก่ พระอาจารย์ ให้ แก่ พระ
อาจารย์ ด้วย

พระถังซ่มจิง ไต พง ดิงหน แดว ก็มี ความ ยิน ดี แด ชอบ คุณ เห่งเจ็ย
เปิน ฮันมาก จึง พุด ว่า สำนักษย ไต พง เจ้า ผู้ เดียว ถ้า ไป ถึง ไช้ที่ ตำเรีจ
แดวได้ กตบไป ยิง เมือง ไตถิง แดว จะ นำ ความ ชอบ ของ เห่งเจ็ย ฆนถวาย
พระเจ้าถิง เทจ ฮ่องเต้ ให้ ทรง ทราบ ว่า เปิน ที่ หนึ่ง ใน ความ ชอบ เห่งเจ็ย ว่า
การ อนุ พระ อาจารย์ ไม่ ต้อง พุด ชาวเจ้า ก็ คง วิ พระ คุณ ของ พระ
อาจารย์ อยู่ เอง

ฝ่าย เจ้า เมือง เซียง ไปก ก็ จึง ตั้ง ให้ จิต โตะ เครือง แจ เดียง ทง อาจารย์
แด คิษย์ แด ให้ นำ เงิน ทอง ถิง ของ ดี ต่าง ๆ มา ถวาย พระ ถังซ่มจิง เปน
รางวัล พระถังซ่มจิง กับ คิษย์ ก็ มิ ได้ รับ กตบ ถวาย คืน ไว้ เปน พระ ราษ
ทรพย ไป ตาม เดิม ครัน เดรีจ ชูระ แดว พระ ถังซ่มจิง กับ คิษย์ สำน คน
ก็ คำนม ตา พระ เจ้า แผ่น ดิน เซียง ไปก ก ๆ กับ ชุนนาง ก็ พากัน ตาม ถัง จน กระ
ทัง ประตุ เมือง

ฝ่าย พระถังซ่มจิง ไต เห่งเจ็ย กตบ มา แดว คิษย์ กับ อาจารย์ ก็ คง ใจ
ตรง ไป ยิง ประเทศ ไช้ที่ ออกจาก เมือง เซียง ไปก ก็ เวลา กลาง วัน ก็
ออก เดิน เวตา กตาง คิน ก็ หยุด พก หนอน เวตา หน เปน ถู เตือน สำน ทัพ
กำลัง ผดตด เบ็ดียนไม จะ ออก ฮ้อ ตอก ตู ส่าง่า ม พากัน เดิน พตาง ชม พตาง
แด ไป ข้าง นำ เห็น ภู เขาใหญ่ ขวาง ฮยู่ พระถังซ่มจิง เตือน คิษย์ ให้ ระวัง เห่งเจ็ย
พุด ว่า พระ อาจารย์ ทำ ไม จึง พุด เหมือน ชาวบ้าน อย่าง หน พระ อาจารย์

ได้ พระคาถา ซิมเกง ของ พระโอบี เข้าให้ คึดตัว ในคาถาว่า (ซิมโป้ก้วยหงาย
สองโป้ซิงไฟ) แปลว่า จิตรไม่มี ความสงสัย ความสั่นไหวเสียด
ก็ไม่มี เพราะฉะนั้น จะต้อง กวาด สิ่งโสโครกในจิตรนั้นให้สิ้น แต่ต่าง
ซึ่งแรงของเมฆในหูนั้นให้หมด ท่านอย่ามีความเศร้าหมอง อัน
การร้ายดี ทั้งหลายอย่าแก่ตัวข้าพเจ้าเอง

พระถึงซิมจิง ย่อมมา แล้วจึงพูดว่า อาตมภาพตั้งแต่รับมาตั้ง
พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ ออกจากเมืองหลวงแล้ว ก็ตั้งใจจะไปไซ่ที่นมัสการ
พระพุทธรูปสำคัญห้าหมื่น เขาแต่ห้วยขาวมา ไม่รู้ว่าเวลาใดจึงจะได้
คู่ชก คู่ชกใจบ้าง เห่งเจ้ได้ฟัง พระถึงซิมจิง พูดดังนั้น ก็หัวเราะ
แล้วพูดว่า พระอาจารย์จะใคร่ได้คู่ชก คู่ชกใจนั้น ก็ไม่สู้ยากอะไร นัก
แม้ว่าสำเร็จ การตามความประสงค์แล้ว สารีพัตจะมีความคู่ชก ย่อม
มีความบริบูรณ์พร้อมอยู่เอง วันทั้งหลายก็ว่างเปล่า ในเวลานั้น
ก็มีคู่ชก โดยลำพัง ถ้าดังนั้นแล้ว จะไม่เรียกว่าความคู่ชกหรือ

พระถึงซิมจิง ครั้นได้ฟัง เห่งเจ้อธิบายให้ฟังดังนั้น ในดวงจิตร
ก็ปล่อยอุปาทาน ความยึดถือเสียได้ ขณะหนึ่ง สิ้นความเศร้าหมองในใจ
ทั้งหลายแล้ว ก็ชักมาให้เห็นขนเขา อันหนทางนั้น แล่นที่ จะ
ลำบาก ในเวดากำลาเดินอยู่นั้น แลเห็นคนตัดฝืนยืนอยู่บนเนินสูง ร้อง
เรียกว่า ท่านผู้นั้นจงหยุดก่อน ข้าพเจ้าจะบอกข่าวให้ ในเขานั้น
มีปศุสัตว์มากมาย มันคอยจับมนุษย์กินเป็นอาหาร ใครเดินไปมา
ทางนั้น ย่อมไม่พ้นฝีมือมันไปได้

พระถังซำจั๋ง ได้ฟัง คน คัด พน บอก ดั่งนั้น มีความ ตกใจ ต่ตั้ง กังว
 จึง ถาม สำนักศิษย์ว่า ใคร ได้ ยิน หรือ เบื่อว่า คน คัด พน ร้อง บอก ว่า ภาวะ ไ
 เหง์ เจี้ย ว่า ซำพเจ้า จะ ไป ตาม ดู ว่า แล้ว ก็ เดิน ไป ที่ คน คัด พน คำ นั
 แล้ว ตาม ว่า เมื่อ ก็น ท่าน บอก ว่า ภาวะ ไ ฟัง ไม่ ถนัด คน คัด พน คำ นั
 ตอบ แล้ว ก็ ถาม ว่า พวก ท่าน มี ชู ไร อย่างไร หรือ จึง ได้ มา ถึง คำ บถ น
 เหง์ เจี้ย ตอบ ว่า ซำพเจ้า ไม่ บัด บัง ะไร แก่ ท่าน พวก ซำพเจ้าน คอ
 มา จาก เมือง ไค่ ลัง จะ ไป เมือง ไซ่ ที่ อารารณา พระ ไตร บั กฏ ก ธรรม
 บัง เอิน มา ถึง นี้ ได้ ยิน ท่าน ร้อง บอก ว่า มี บั คัจ ยักษั ราช ะไร อยู่
 ที่ ไหน ซำพเจ้า ฟัง ไม่ ถนัด จึง มา ขอ ถาม ท่าน ให้ แน่ นอน แก่ ใจ ว่า บั คัจ
 นน มี มา ก็ บั แล้ว แด มาร นั้น มัน เกิด เมื่อ ไไร ขอ ท่าน ได้ ไป รวด บอก
 แก่ ซำพเจ้า โดย ความ จริง เกิด ซำพเจ้า จะ ได้ ให้ พระ ภูมิ เจ้า ที่ แด เจ้า
 บำ เจ้า เขา ชัม ไต้ มัน ไป เสีย ให้ พน

คน คัด พน ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ หิว ไร ะ แล ว พุด ว่า ท่าน พวก เดิน ทาง
 แม้ จะ เวียน วั เวทมนต์ ที่ ชัม ไต้ ซึ่ง มี บั คัจ ก็ ยิง ไม่ เคย พบ เห็น ซึ่ง มาร
 ยักษั ราช อย่าง นี้ ซำพเจ้า จะ บอก ให้ ท่าน ทราบ ทาง จะ ชำ เหน น มี ะยะ
 หก ร้อย โยชน์ เขา นี้ เรียก ว่า เขา (ชื่อ เฟ่ง เต็ง ซัว) มี ถา ชัย ถา
 หึ่ง เรียก ว่า (เนย ชัย ตอง) ใน ถานัน มี บั คัจ ยักษั สอง คน
 มัน วาด รูป ถึง ชัม จัง ไว มัน จะ ไคร่ กิน เหน พระ ถึง ชัม จัง แม้ ท่าน
 เปน พวก อื่น มาก ก็ ไม่ เปน ไไร ถ้า พวก ของ ถึง ชัม จัง แล้ว อย่า ฟัง นึก ว่า
 จะ รวด ไป เดย

เห่งเจ้ญว่า ซำพเจ้านั้น แต่ เปน ผู้ มา ด้วย พระ ถังซ่มจ้ง คน คัดฟัน
 พุดว่า บิศาจ นั้น มัน จะ คอย กั้น เนอ ถังซ่มจ้ง แต่ มัน มี ของ วิเศษ
 หัว อย่าง มี ฤทธา ฮา นุภาพ มาก แม่ ท่าน รักษา ถังซ่มจ้ง ไป จงระวัง
 ระวัง ให้ มาก อย่า ได้ มีความ ประมาท เคย เห่งเจ้ญ พุดว่า แม่ ท่าน
 บอก ดั่ง นั้น แดง ซำพเจ้านั้น จะ คอย ระวัง พุด แดง เห่งเจ้ญ ก็ ตา คน คัดฟัน นั้น
 กลับ มา ครั้น ถึง จึง บอก แก่ พระอาจารย์ ว่า ไม่มี การ ร้าย แรง อะไร ออก
 แต่ คน คัดฟัน นั้น เปน คน ซาดาด แม่ จะมี เหตุการ ดั่ง ไต ขอ ท่าน
 อาจารย์ จ้ง วาง ใจ แก่ ซำพเจ้า เกิด พระ ถังซ่มจ้ง ได้ พัง ดั่ง นั้น ก็ ค่อยวาง
 ใจ ไม่ ลุ่ม เป็น ทุกข์ เวลดา ออก เดิน นั้น แดง ไป ก็ ไม่ เห็น คน คัดฟัน เห่งเจ้ญ
 ก็ แดง ดู ด้วย ตา ถ่วง ของ เห่งเจ้ญ เหลือบ ไป ดู เห็น เปน เจ้า เซากง เห่งเจ้ญ
 ก็ เหาะ ซัน ไป ได้ ตาม ความ คำ ถอง ถำม คำ ว่า ทำ ไม่ มา บอก แดง จึง
 ไม่ บอก ให้ เจ้ญ ว่า บิศาจ นั้น มัน จะ เปลี่ยน แปลง อย่าง ไว
 เซากง ไต ย่น ดั่ง นั้น ก็ ตก ใจ ยก มือ ซัน คำนับ แดง พุด ว่า ซำพเจ้า
 ขอ อนุญาต เกิด อัน ความ จริง นั้น บิศาจ ถอง คน นั้น มี ฤทธา ฮา นุภาพ
 มาก เพราะ ซำพเจ้า เห็น ท่าน มีความ วิตถาด ก็ จริง แต่ ไม่มี ความ
 แดงยอ พอ จะ รักษา พระ ถังซ่มจ้ง ไป ได้ แม้ ว่า ท่าน ซำม ไป จง ระวัง
 ให้ มาก ถ้า พุด พลาด ก็ จะ มีความ ตำหนัก มาก
 เห่งเจ้ญ ไต พัง ดั่ง นั้น ก็ ความ ได้ เจ้า เซากง ไป แดง ก็ ตรึก ตรอง
 แต่ ใน ใจ ว่า แม้ เรา จะ นำ เนอ ความ อัน นั้น เต้า บอก ให้ พระอาจารย์ พัง ตาม
 จริง เธอ ก็ จะ ตกใจ กลัว เรา จะ ต้อง ไม่ บอก จึง จะ ดี ถ้า บิศาจ มัน จับ

พระอาจารย์ไป เราก็จะมี ความลำบากมาก จำเราจะให้ ไบ๋ยก่าย
 เป็น ขลุ่ย ออก หน้าก่อน รม แก่ บี่คำจ ดัก พัก หนังสือ บาง ที่ จะ ชะนะ บี่คำจ
 อัน ความ ชอบ นั้น จะได้ เป็น ของ ไบ๋ยก่าย ถ้า จะ ดู บี่คำจ ไม่ได้ บี่คำจ
 มัน จับไป ได้ เรา จึง ไป แก่ ออก มา ก็ จะ รั้ง รั้ง ใน ความ ชอบ ของ เรา แต่
 วิตก ด้วย ไบ๋ยก่าย จะ รั้ง เกียด ไม่ ยอม ไป แด ทัง พระอาจารย์ ก็ จง รั้ง รั้ง ด้
 แก่ ไบ๋ยก่าย ด้วย จำ เรา จะ พูท ให้ เขา ที่ บังคับ จึง จะ ได้ เหง่ เจ็ย คิด
 ดึง นน แดว ก็ เอา มือ ขย โนย ตา ให้ หน้า ตา ออก แดว จึง กัด บมา หา
 พระอาจารย์

ไบ๋ยก่าย เห็น กิริยา เหง่ เจ็ย เค้รำ ใค้ ก ดึง นน จึง เรียก ชว เจ็ย ให้ วาง
 หาย ลง พูท ว่า เรา สอง คน จง หา ทาง ไป เกิด พระถึง ชม เจ็ย ได้ ยน ดึง นน
 จึง คำ ว่า ฮ้าย ซาติ หมู บ่า กำลัง เดิน ทำไม จึง ได้ พูท เตอะ เตอะ ดึง นน ไบ๋
 กาย ว่า พระอาจารย์ ท่าน ไม่ คู้ พี่ เหง่ เจ็ย บ้าง เต่า เธอ ร้อง ให้ กัด บมา นั้น
 ไม่ เห็น หรือ เธอ มี ฤท ธา อาณุ ภาพ มาก เหาะ เห็น เดิน อากาศ ได้ เธอ
 ยังมี ความ หวาด สัก ดึง ร้อง ให้ กัด บมา คง จะ ไป พบ ปะ หรือ รุ เร็ง
 บี่คำจ ร่าย มา แดว ข้าพเจ้า ทัง สอง เป็น คน ชอน แอ จะ ค่อ ดู แก่ บี่คำจ
 อย่างไร ได้ พระถึง ชม เจ็ย ว่า เจ้า อย่า พูท ว่า นวาย ไป ไว้ ซา กับ เหง่ เจ็ย ดู เหตุ
 ผล นั้น จะ เป็น ประการ ไต จึง ถาม เหง่ เจ็ย ว่า เหตุ ผล นั้น เป็น อย่างไร หรือ จึง
 ได้ มี กิริยา เค้รำ ใค้ กระทำให้ ซา ตม ภาพ พลอย มี ความ หวาด หวั่น ไป
 ด้วย เหง่ เจ็ย บอก ว่า เมอ ตก น เธอ บอก ว่า บี่คำจ ดู ร่าย นก ทัง
 ทาง ที่ จะ ไป ก็ ลำบาก จะ ซ้ำ มไป นั้น ไม่ได้ ขอ พระ อาจารย์ จึง กัด บ เกิด

หวดงจั้นถึงซ่มจิงได้ พง เหิงเจี่ย พุด ดงนุ่น ก็ ตกใจ แล้ว พุด ว่า เหิง
 เจี่ยนี้ เรา มาได้ ส่วน ครึ่ง แล้ว ยัง อีก ส่วน ครึ่ง เท่า นั้น ทำให้ จิ้ง พุด ถอย
 หลัง อย่าง นี้ เต่า เหิงเจี่ย ว่า มี ไซ้ ซำพเจ้า จะไม่ มี แก่ใจ เมื่อไร เต่า เพราะ
 เหตุ ว่า ปีศาจ ยักษ์ มี กำถ้ง มาก ถ้า คน เดียว จะ สู้ ไม่ ได้ จึง ได้ มี ความ
 วิดก หวดงจั้น ถึงซ่มจิงว่า คน เดียว นั้น ก็ ต่ำมาก จริง แต่ พวกเรา ยังมี
 ไป๋ยก่าย ซัวเจ้ง ตาม แค จะ จิต เจ่ง ที่ จะ ต้อง การ ไซ้ อย่าง ไหว่ จะ ได้
 พร้อม ใจ ช่วย กัน บอง กัน รักษา เรา ให้ พัน เขา ไป อย่าง นี้ จะ ไม่ สำ เร็จ
 มรรค ผด หรือ เหิงเจี่ย ได้ พง พระ ถึงซ่มจิง พุด ดงนุ่น จึง เซ็ด หน้า ตา แล้ว
 พุด ว่า แม้ พระ อาจารย์ จะ ไคร่ ซำม เขา นให้ ได้ จะ ต้อง ให้ ไป๋ยก่าย
 ทำ ต้อง ประการ จึง จะ ซำม เขา นไป ได้ ถ้า ไม่ ทำ ตาม ต้อง ประการ นี้ แต่
 ของ กุ่ด เดี่ยว ก็ ซำม ไม่ พัน ไป ได้ เลย

ไป๋ยก่าย ว่า พี่ เหิงเจี่ย ไป ไม่ ได้ ก็ กตม เกิด ขยา เกี้ยว ซำพเจ้า เขา ไป
 เลย ซำพเจ้า ขอ ถาม ว่า จะ ให้ ซำพเจ้า ทำ อะไร เหิงเจี่ย ว่า ขอ หิ้ง
 จะ ให้ คอย รักษา อาจารย์ ขอ สอง จะ ให้ ไป ตรวจ ตาม บน เขา

ไป๋ยก่าย ถาม ว่า รักษา อาจารย์ นั้น จะ ให้ ทำ อย่างไร แด ไป ตรวจ บน เขา
 นั้น จะ ให้ ทำ อย่างไร เจง แสดง ขเจ่ง ให้ ซำพเจ้า ทราบ ซำพเจ้า จะ ได้ ทำ
 ตาม ให้ ถูก ต้อง แก่ การ นั้น ๆ เหิงเจี่ย บอก ว่า อิน รักษา อาจารย์ นั้น คือ
 พระ อาจารย์ จะ ไป ไหน จะ ต้อง คิด ตาม ไป บอง กัน รักษา ขยา ให้ อาจารย์
 อูร รวน ใจ ได้ ถ้า อาจารย์ จะ ไคร่ ฉนั้น จึง หั้น ก็ ให้ ไป บิน ชมมาตร มา ให้

ถ้าทั้ง ให้อาจารย์ โหยง หิด จะ ต้อง ปรับ คำ ลง เขียน ไบ๊ยกาย ว่า ที่ข้อ
 นี้ก็ แค้น ยาก เหง้า เจี้ย พุด ว่า ข้อ สอง ไป ตรวจ ดู บน ฎา เขา นั้น ไบ๊ยกาย
 ว่า ทำ อย่างไร เหง้า เจี้ย บอก ว่า จะ ต้อง ขน บน เขา เทียบ ตรวจ ดู ที่ไหน
 มี ผู้มี ศักย์ ภัย ร้าย มาก น้อย เท่า ไ้ ข้อ เขา อะไร ถ้า อะไร พวก เรา จะ
 ควร ไป ได้ หรือ ไม่ ไบ๊ยกาย พุด ว่า ถ้า กระหน ขำพเจ้า จะ ขน ไป
 ตรวจ บน เขา พุด ดึง นน แดง ก็ แต่ง ตัว เขา ฝ่า คาค พง แน่น หน้า แดง มือ
 จับ คราด เหล็ก ท้า แขง แรง ก็ ออก เดิน ขน บน เขา เหง้า เจี้ย เห็น
 ดึง นน ก็ ถอด ไม่ ได้ จึง หัว เราะ ขน

พระ ถังซ่มจิง เห็น เหง้า เจี้ย หัว เราะ ดึง นน จึง ว่า อาย ซาคิ ดึง ไม่ มี ด
 ดึง ใจ แต่ จะ ถิดถากัน ไม่ มี เมตา ต่อ กัน เจ้า ออก ความ คิด อย่าง ดี ตัว ดึง
 จะ ให้ ไบ๊ยกาย ไป ตรวจ อะไร ที่ ไไหน เจ้า อยู่ ที่ นี้ คอย หัว เราะ เยะเร เต็ม
 อย่าง นน หรือ เหง้า เจี้ย พุด ว่า ขำพเจ้า ไม่ ได้ หัว เราะ เยะเร เธอ ทำ นง
 คอย ดู ไบ๊ยกาย ไป ตรวจ บน เขา นั้น คง จะ ไม่ ไป เป็น แน่ จะ ไป แอบ
 หลบ เลี้ย ที่ ไไหน ลัก ครว้ หึ่ง แดง ก็ จะ กลับ มา ปด เรา เป็น แน่ ถังซ่มจิง
 ถาม ว่า ทำ ไม่ จึง จะ รู้ ว่า จะ เป็น เช่น นน ได้ เต้า เหง้า เจี้ย ว่า ซึ่ง ขำพเจ้า
 ให้ เธอ ไป ก็ เพราะ ทราบ นน ได้ ได้ แท้ พระ อาจารย์ ไม่ เชื่อ ขำพเจ้า จะ
 ตาม ไป ดู จึง จะ เห็น จริง เหง้า เจี้ย ก็ แปลง เป็น แมง หิว บิน ตาม
 ไบ๊ยกาย ไป จับ ที่ ใบ หู ฝ่าย ไบ๊ยกาย เดิน ไป ก็ ไม่ รู้ ลัก ว่า เหง้า เจี้ย แปลง
 เป็น แมง หิว มา จับ อยู่ ที่ หู เดิน ไป ได้ เจ็ด แปด โยชน์ ก็ ยืน หยุด เขา
 คราด เหล็ก ทิ้ง ลง กับ พน จึง หัน หน้า กลับ เขา มือ ซี่ ตรง ที่ พระ ถังซ่มจิง

แล้ว ออก อุทาน ว่า อีตา เต๋มา อ่อน ถึง ซัม จิ่ง อ้าย คน โดต โผน เป็ก เป็ อุณ
 อ้าย คน หน้า หมอก ชั่ว เจ็ง มัน ทัง ล่าม คน อยู่ เต๋น ลับาย บังคับ ให้ กู
 มา ได้ ความ ตำบาค ตรวจ ทาง เขา เพราะ อยากร ได้ มรรค ผล เรา ก็ รู้ แล้ว
 ว่า คง จะมี ค่า จั๊กษ์ ร้าย มัน จิ่ง ให้ เรา มา หา ที่ เต็ด อร่อน เรา ก็
 ไม่ ต้อง ไป ให้ บัวย การ ว่า ตั้ง นน แล้ว ใจ ก็ ถอย ไม่ กัด้า จะ ไป จำ เรา
 จะ ไป หา ที่ แอบ นอน เตี้ย ลัก คั่น หนึ่ง แล้ว จิ่ง กลับ ไป พุด ได้ คอบ กั ได้
 ว่า ได้ ไป ตรวจ แล้ว จะ รู้ ที่ ไหน ว่า เรา ไป หรือ ไม่ ไป จริง คิด ตั้ง นน
 แล้ว ก็ เทียว หา ที่ นอน เห็น ที่ ซอก เขา มี แถว ดัน ซัม เซ็ง มี ที่ ร่ม พอ
 จะ อา ศรัย ได้ ไบ่ยก่าย ก็ มุด เข้า ไป เอา คราด วาง ดง แล้ว ก็ เชน หลั่ง
 นอน ลง บิด คัว พลิก ไป พลิก มา พุด ว่า อ้าย เป็ก เป็ อุณ ลู้ เรา ไม่ ได้
 ฝ่าย เหง่ เจ้ย แปลง เปน แมงตง หวี จับ อยู่ ที่ ไบ่ หู ไบ่ยก่าย ได้ พง
 ไบ่ยก่าย พุด ร้าย คี ทุก ประการ อด ใจ ไม่ ได้ โผบิน ออก จาก ไบ่ยก่าย
 แปลง เปน ตัว ค้อ แล้ว ก็ บิน กลับ มา ค่อย เอา ปาก ไบ่ยก่าย ที่ หนึ่ง แล้ว
 ก็ บิน ชน วัณ อยู่ ไบ่ยก่าย ถูก เจ็บ ก็ ตก ใจ ผุด ดุก ชน บัน ด้า ออก ด้วนวาย
 พุด ว่า อ้าย ฉี่ เปรจ ที่ ไหน เขา อะไร มา แทะ ปาก เรา อย่าง นั จะ ไม่ เจ็บ
 ปวด หรือ ไบ่ยก่าย จิ่ง เอา มือ คด้า ที่ ปาก มี โดหิต ซิม ไซ่ หลุด ออก มา พุด
 ว่า เรา ก็ ไม่ ได้ ไป ทำ อะไร ที่ ไหน ทำ ไม่ ปาก จิ่ง มี โดหิต แดง ตั้ง นน พุด
 ตั้ง นน แล้ว ก็ เหลียว ซ้าย แด ขวา เห็น เงียบ อยู่ จิ่ง แหงน หน้า ชน ไป ดู
 เห็น ตัว ค้อ กำลัง บิน ร่อน จิ่ง ตำ ว่า อ้าย เป็ก เป็ อุณ แล้ว มึง ไม่ เห็น กู
 เปน คน เลย มึง ค่อย เอา ปาก กู ให้ ได้ ความ เจ็บ ปวด ทำ ไม่ ไม่ ไป

หา โพรง ไม้ จะ ได้ ไป หา หนอน กิน มา ค่อย เขา ปาก กู ทำ ไม้ กู จะ
 เขา ปาก ข้อน เสีย แล้ว ก็ จะ นอน ให้ สบาย พุด ดึง นั้น แล้ว ก็ ถ่ม ตัว ลง หนอน อ้อ ก
 หึ่ง เจี้ย ก็ บิน มา โผ ดง ค่อย เขา ไบ หู อิก ที่ หนึ่ง ไบ ยี้ ก่าย ก็ ผุด ตุก
 ขน ร้อง ต่ำ ว่า อ้าย คาย โหง แล้ว คิด ว่า ที่ นี้ เห็น จะ เบน รัง ของ ต่อม มัน มัน
 จะ คิด ว่า เรา จะ แย่ง รัง ของ มัน มัน จึง ได้ ค่อย เขา เรา เรา มา นอน
 อยู่ ที่ นี้ จะ กัด ขวง มัน พุด เช่น นั้น แล้ว ก็ คว้า คราด ออก จาก พุ่ม ไม้ เดิน
 ไป ประมาณ ลัก พัก หนึ่ง หึ่ง เจี้ย ก็ หวด เราะ งอ แปลง เป็น แมงตง หวี บิน ตาม
 ไป จับ ไบ หู ไบ ยี้ ก่าย ไป ด้วย

ฝ่าย ไบ ยี้ ก่าย ก็ เดิน ขน บน เนิน เขา มา ปะ ก้อน ศิลา ใหญ่ ลี เหลี่ยม
 เข้า ก้อน หนึ่ง ไบ ยี้ ก่าย ก็ วาง คราด ตรง เข้า โถก ก้อน ศิลา ร้อง ว่า ฮอริบ หึ่ง
 เจี้ย แด เห็น ดึง นั้น ก็ หวด เราะ อยู่ใน ใจ คอย ดู ไบ ยี้ ก่าย จะ ทำ ประการ ไດ
 ไบ ยี้ ก่าย นึก เขา ก้อน ศิลา เป็น พระ ถัง ช่ม จัง แด หึ่ง เจี้ย ช่ว เจ้ง เพื่อ
 จะ หัก พุด ไດ คอบ คิด ว่า แม้ เรา จะ กลับ ไป หา พระ อา จารีย์ ๆ จะ ถาม ว่า
 ไป พบ บิ ศ่าจ หรือ เปล่า เรา จะ คอบ ว่า พบ ถ้า จะ ถาม ต่อ ไป ว่า บิ ศ่าจ
 นน ชื่อ ไร เรา จะ คอบ ว่า ที่ โนน เขา หนึ่ง สาม จะ ดำ เรา ว่า อ้าย ซาติ หมู
 เรา จะ คอบ ว่า นาม ชื่อ เขา นน เรียก ว่า เขา เจี้ย เท้า ช่ว ถ้า จะ ถาม ว่า
 ถ้า อะไร เรา จะ คอบ ว่า ถ้า เจี้ย เท้า ค่อง ถ้า จะ ถาม ว่า ประคุด อะไร เรา จะ
 คอบ ว่า แซย เทย หมิง ถ้า จะ ถาม ว่า ไน ถ้า นั้น เข้า ไป โถก ลัก เท้า ไດ เรา จะ
 คอบ ว่า เข้า ไป สาม ชั้น ประคุด ถ้า จะ ถาม ว่า ตะบุง ตอก ลัก ก็ อั้น เรา
 จะ คอบ ว่า มิ ไດ จำ เห็น สร้าง ทำ พร้อม แล้ว เรา จะ หดออก ให้ หึ่ง เจี้ย ไป

ไ้ป๋ย๋ก๋าย คัด จะ พุด ได้ คอบ ดึง นัน เห็น ว่า ดี แล้ว ก็ ทวยครวต แบก เคน กัด บั มา
 ฝาย เห่ง เจ็ย ฟัง ก็ รั้ ได้ ทุก ประ การ แล้ว จัง ผละ ออก จาก ไ้ป๋ย๋ก๋าย
 ไ้ป๋ย๋ก๋าย สิง บิน มา ก่อน ไ้ป๋ย๋ก๋าย ครัน ถึง ก็ แปร งบ กัด บั เปน รูป เติม
 เข้า มา คำนั บั พระ อา จาริ ย์ แล้ว จัง เต่า เรือง ไ้ป๋ย๋ก๋าย คัด การ จะ มา โกหก ทุก
 ประการ ให้ พระ อา จาริ ย์ ทราบ ก่อน แล้ว บัด เด็ย ใจ ไ้ป๋ย๋ก๋าย ก็ เคน กัด บั มา ถึง
 ยัน ชะกั กัด ว่า ที่ คัด จะ บัด พุด ได้ คอบ นัน จะ ดี มเส็ย ก็ ยัน กั ม หน้า ยัน
 บัน ท่อง พึม พำ อยู่

เห่ง เจ็ย เห็น ดึง นัน จัง ทวาท ด้วย เต็ยง อัน ดึง ว่า ฮ้าย ซากิ หมู มึง
 ยัน บัน ภาวนา อะไร อยู่ ไ้ป๋ย๋ก๋าย ตก ใจ หุซัน ซัน พุด ว่า ซำพเจ้า ไป ดู ด้ต ทาง
 แล้ว พระ ถัง ชัม จัง ถาม ว่า ไป พบ บิ ศำจ หรือ เปด่า ไ้ป๋ย๋ก๋าย คอบ ว่า มี
 บิ ศำจ พระ ถัง ชัม จัง ถาม ว่า บิ ศำจ นั้น ทำ ประการ ไ้บั้ง จัง ได้ กัด บั มา
 ไ้ป๋ย๋ก๋าย คอบ ว่า บิ ศำจ นั้น เรีย ก ซำพเจ้า ว่า เปน ตา เปน บู้ ของ มัน มัน
 จัด เจง เคร็ยง โย ซาร ส มา เต็ยง ซำพเจ้า แล้ว ก็ จัด เจง มี ชง มี กตอง มา พ้อ
 มา ส่ง ซำพเจ้า กัด บั มา เห่ง เจ็ย พุด ว่า ซำนั กั ดู เห็น จะ นอน ใน พุ่ม เถาวัด นั้น
 ฝน เห็น คอก กระเม้ง

ไ้ป๋ย๋ก๋าย ได้ ยัน เห่ง เจ็ย พุด ดึง นัน ก็ ตก ใจ พุด ว่า ท่าน อา จาริ ย์ ซำพเจ้า
 นอน ทำไม ท่าน จะ รั้ ได้ เต่า เห่ง เจ็ย กระโคต มา จับ มี โอ ไ้ป๋ย๋ก๋าย ถาม ว่า
 เขา อะไร ถ้า อะไร ประตุ อะไร ไ้ป๋ย๋ก๋าย คอบ ว่า เขา เจ็ย เท้า ชัว ถ้า เจ็ย เท้า
 ต้อง ประตุ เข็ย เพย หมึง เห่ง เจ็ย ว่า เจ้า พุด ยังไม่ หมด ความ เรา จะ พุด
 แทน ให้ เจ้า ไ้ป๋ย๋ก๋าย ว่า พี่ ไม่ ได้ ไป ทำไม จะ พุด แทน ซำพเจ้า ได้ เต่า

เหิงเจี๋ย หัวเราะ แล้วพูดว่า เธอถามว่าในถ้ำนั้น โทกตักเท่าใด
 ในนั้นมี ประตู สาม ชั้น บนประตูนั้นมี ตะปู มาก น้อย เท่าใด ตอบว่า
 ข้าพเจ้ามิได้จำ เจ้าพูดตั้งนั้นมีไซ้หรือ ไ้ยก่ายได้ ฟังเหิงเจี๋ยพูดตั้ง
 นั้นก็ตกใจคุกเข่าลง กับพบน เหิงเจี๋ยว่า มึง เอาก้อนศิลาใหญ่ ทำต่าง
 เรา แด พระ อัจฉริยะ แด ซัวเจ๋ง มิใช่หรือ แล้วเจ้าพูดว่าจะ หลอก เรา ว่าที่
 ถ้ำนั้น สร้าง ทำ พรัก พร้อม แล้ว จะให้ เรา ไป มิใช่หรือ

ไ้ยก่าย ตาลี่ ตา ตาน คำนม แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไป ตรวจ พิ่ ตาม
 ไป แอม ฟัง หรือ เหิงเจี๋ย ตอบว่า ข้าเจ้าใจได้ ว่า ถิ่น ตาน ของ เจ้า อ้ายซัวตี หมู
 กินว่า ให้ ไป ตรวจ ทาง บน เขา เพื่อ จะ ได้ รวบรวม ดี ข้า แอม นอน เสีย
 ข้า จึง แปรตง เปน ค่อย ค่อย จึง มิได้ นอน หลบ ได้ หาไม่ เจ้า ก็ จะ นอน หลบ
 เสีย ต้น หิ่ง แดว ก็ จะ กลับ มา พุด โทกตัก อย่าง นี้ จะ มิ เสีย การ ใหญ่
 ไป ดอก หรือ เจ้า จง นอน ลง ข้า จะ ตี ด้วย กระบอง ดัง สอน ให้ จำ ไว้ มิให้
 ปลด ตั้ง น ค่อย ไป ไ้ยก่ายได้ ฟัง เหิงเจี๋ย ว่า จะ ตี ก็ ร้อง ให้ ตู่ว่า ศพ จะ ลง จาก
 เรือน เสีย ไซ้ๆ แล้วพูดว่า กระบอง นั้น หก นก แม้ จะ ตี เสีย ลัก หา ที่ เห็น
 ข้าพเจ้า จะ ตาย เสีย เปน แน่ เหิงเจี๋ย ว่า เจ้า กลัว ตาย แล้ว เหตุใด จึง ได้ เรือน
 โทกตัก ตั้ง น ทำไม ไ้ยก่ายพูดว่า ข้าพเจ้า ฟัง จะ โทกตัก ครั้ง หนึ่ง ถ้า
 ภายหลัง ข้าพเจ้า ทำ อิก จัง ค่อย ดี เหิงเจี๋ย ว่า ถ้ำ นั้น เดียว ดี ดี ถ้ำ ม ที่ พอ
 ให้ เช็ด หลาบ จึง จะ ได้ ไ้ยก่าย ตอบว่า ท่าน พิ่ อย่า ว่า แต่ ถ้ำ ม ที่ เคย
 แม้ แต่ ครั้ง ที่ กั ทน มิได้ ไ้ยก่ายไม่ รู้ ที่ ว่า จะ ทำ ประการ ใด จึง เข้า
 ยึด พระ อัจฉริยะ ขอให้ ช่วย ขอ โทษ ให้

พระกษัตริย์เห็นดังนั้นจึงพูดว่า หงอคง เขา บอก แก่ เรา ว่า เจ้า
 พูด พลิก แผลง โกหก เรา ก็ ยัง หา เชื่อ ไม่ มา บัด นี้ ก็ สัม ตัง คำ เขา พูด ล่วง
 นำ โทษ ของ เจ้า ควร จะ ต่ ได้ อยู่ แล้ว แต่ จะ ซ้ำ ม เขา ไป ยัง ขาด คน ที่ ใช้
 ด้อย อยู่ เพราะ ฉนั้น ขอให้ เห่ง เจี้ย ยก โทษ ให้ ไบ่ ยัก กาย ลัก ครึง หึง ก่อน รอ
 ซ้ำ ม เขา แล้ว จึง ค่อย ต่ เกิด

เห่งเจี้ยพูดว่า ถ้า กระหน ขาพเจ้า จะ ยก โทษ ให้ ลัก ครึง หึง แต่ เจ้า
 จง รีบ ไป ตรวจ บน เขา โดย เร็ว แม ครึง น มา พูด ปลด อัก เรา จะ ไม่ ยก ให้
 เปน อัน ขาด ไบ่ ยัก กาย ได้ ยิน ตง นั้น ก็ ผุด ตก ขน คำนับ แล้ว ฉวย ครวด
 ได้ ก็ ออก เดิน ขึ้น ทาง ไป ไบ่ ยัก กาย เมื่อ เดิน ไป ใน ใจ คิด ส่ง ได้ ย ทุก ย่าง ก้าว
 คือ ให้ คิด ว่า เห่ง เจี้ย จะ แผลง ตัว ตาม มา อิก นึก พดาง เดิน พดาง มา บัด
 นี้ เห็น แล เห็น เลื้อ มา ช้าง หน้า แผ่น กิ่ง ซ้ำ ม เนิน เขา ไป ไบ่ ยัก กาย สำคัญ ว่า
 เห่ง เจี้ย แผลง กาย ตาม มา มี ได้ มี ความ กลด ถือ ครวด ยืน ดู แล้ว พูด ว่า
 พี่ เห่ง เจี้ย จะ แผลง มา พัง หรือ ขาพเจ้า ไม่ ได้ พูด โกหก เลย พูด แล้ว ก็ เดิน
 มา อิก พัก หึง มี ลม พัด โยก เอา ต้นไม้ ตาย แห่ง นั้น โคน ลม ลง ที่ ตรง หน้า
 ไบ่ ยัก กาย ๆ ตก ใจ กระทั่ง ดิน ทุบ ออก พูด ว่า ขาพเจ้า มา ครึง น ไม่ กล่าว จะ
 โกหก ทำไม พี่ จึง ต้อง แผลง เปน ต้นไม้ มา ต่ คน อย่าง นี้ เถ่า พูด ดัง นั้น
 แล้ว ก็ เดิน ไป อิก พัก หึง แล เห็น นก เขา ตัว หึง จม กิ่งไม้ มอง หน้า ว่าง
 ขัน ว่า ตรวจ ครา ๆ ส่ง ส่าม คำ แล้ว ก็ บิน ไป ไบ่ ยัก กาย พูด ว่า ขาพเจ้า ได้
 บอก แล้ว ไม่ เชื่อ ว่า ไม่ โกหก อิก แล้ว จะ แผลง มา ตาม พัง อะไร ที่ เหน แต่ ที่
 จริง เห่ง เจี้ย หา ได้ แผลง ตาม มา ไม่ เปน แต่ ไบ่ ยัก กาย หวาด หวั่น ไป เอ็ง

จะกล่าวถึง ภูเขา เฟ่งเต็งซิว ถ้า เนี่ย ช่วย ค่อง ใน ถ้ำ นั้น มี ปีศาจ
 ยักษ์ สอง คน คน หนึ่ง นาม ชื่อ ว่า (กิมก๊กไต๋ของ) คน หนึ่ง นาม ชื่อ ว่า
 (จิ้งกั๊กไต๋ของ) ใน เวลานั้น กิม กั๊ก ถา มง กั กว่า พวก เรานี้ ไม่ได้ ไป เทียว
 ตรวจ บน เขา นั้น มา ได้ สัก ก็ วัน แดง จึง กั ก ตอบ ว่า ได้ สืบ วัน แดง
 กิม กั ก จึง พู ด ว่า วัน นี้ น้อง จง คุณ พวก ไป ตรวจ ดู คือ เรา ได้ ยิน ข่าว
 เด่า ต้อ กัน ว่า ถึง ชม จง ของ ชาย พระ เจ้า ถึง ไท่ จง ย่อง เต๋ จะ ไป ไช้ ที่ อาราม
 พระ ไตรย มี อุก ขรรณ มี ศิษย์ มา ด้วย ถ้าม คน รวม สี่ คน ด้วย กัน แต่ มี
 มา ด้วย หนึ่ง มา บาง ที่ เรา ไป ตรวจ พบ พวก นี้ คือ ถึง ชม จง เหิง เจีย
 ไป ยัก าย ชิว เจิง น้อง จง จม เขา มา ให้ พ จง กั ก ไต่ ของ ไต่ พง พ สัง ตง
 นน จึง พู ด ว่า เรา ก็ จะ ต้อง ประสงค์ กัน เนื่อ พวก นี้ ประเด๋ จะ ปลด อย
 ไป อย่างไร ได้

กิมกั ก พู ด ว่า น้อง ยัง ไม่ รั เหตุ ใน บน เขา ออกจาก ส่ว รร กั ไต่
 ยิน เด่า ต้อ กัน ว่า ๆ มี พระ โพิช ดี ดว กิม เลียน สิบ ชาติ แด่ว ความ ปฏิบัติ
 ไม่ เกียว ของ ใน กาม คุณ ประพฤติ พรหม จวร ย มา สิบ ชาติ แด่ว บัดนี้ กั ก กลับ
 ชาติ มา เป็น ถึง ชม จง แม่ วา ผู้ ไต่ กัน เนื่อ เชอ กอน หนึ่ง อายุน ยาว
 วัฒนะ จึง กั ก พู ด ว่า อายุน ไต่ ยาว ดึง นน ส่ว พติ การ เรา จะ ไม่ ต้อง ผัก
 ฝน ให้ บว ย การ คอย แต่ กัน เนื่อ เชอ กั แด่ว กัน เป็น ชุระ ของ ข้า พเจ้า
 จะ ไป คอย ตรวจ ดู ถ้า พบ จะ จับ ตัว มา ให้ จง ได้ กิม กั ก ไต่ ของ พู ด ว่า
 น้อง ขย่า ทำ ใจ เร็ว บาง ที่ พี่ จะ ต้อง ดู ให้ แน่ ก่อน เพราะ ว่า บาง ที่ จะ ไม่ ไช้
 ถึง ชม จง จะ เสีย เวลา จม ข้า พเจ้า ไต่ รูป วาด ถึง ชม จง กับ ส่นุ ศิษย์

ทั้งสามไว้ น้อยจนเขาไปดูแลต่อมาให้ถูกต้อง จึงนึกได้ของจึงรับเขา
 รูปวาดในฉากนั้นมา แต่ถามชื่อแต่เข้าใจได้ความชัดเจนแล้ว จึงเกณฑ์
 พวกปีศาจสามสิบชื่อพร้อมกันแล้ว จึงบอกให้พวกบริวารออกจาก
 ถ้ำตรงไปบนภูเขาแล้ว ให้พวกบริวารเที่ยวแยกย้ายรายกันตรวจ
 ตราดูทุกช่องทาง ฝ่ายไ้ไปยกย่ำกำลังเดินมา บังเอิญปะทะหน้าแก่พวก
 ปีศาจ เห็นไ้ยกย่ำก็กรูกันเข้า ลัดหน้าหลัง ต่อมไ้แล้วถามว่านี่คือใคร
 ที่ไหนมา ไ้ยกย่ำแต่ไม่เห็นพวกปีศาจก็ตกใจคิดว่า แม้เราบอก
 ตามจริงว่าพวกสังฆ์จะไปไซ้ที่อาราธนาพระโคตรยี่ภูกธรรม มันก็จะจับเรา
 ไปเล่นแน่ ไ้ยกย่ำจึงบอกว่า ข้าพเจ้าคนเดินทาง พวกปีศาจจึงวิ่งมาบอก
 ว่าไ้ของคณนั้นเป็นคนเดินทางในเวลาที่มีปีศาจน้อยตนหนึ่งพูดว่าข้าพเจ้า
 พิเคราะห์ดูคณนั้น กิรยาจะเป็นเพศพระสังฆ์แต่คล้ายๆแก่ที่รูปวาดในฉาก
 จึงเรียกเอาฉากมาดู ไ้ยกย่ำได้
 ฟังดังนั้นก็ตกใจ คิดในใจว่านี่มันไปเอารูปวาดมาตั้งแต่ครั้งใด จึง
 วาดรูปเราไว้ได้ ปีศาจจึงเอาฉากผูกปาดาย หอก ค้อนของงนกไ้ของ
 จึงเอามือชี้ว่า ที่ซึ่งมาชาวนี้คือถึงขั้มจึง หน้าตาอย่างนี้คือหึ่งเจ็ย
 ไ้ยกย่ำได้ยินดังนั้นตกใจให้ห้วนหวาด ปากก็บ่นว่า ขอพระภูมิเจ้า
 ที่เทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย ขออย่าให้มันจับไปได้ ให้สัญญาไป ข้าพเจ้า
 จะถวายหัว หมู ยี่สิบ หัว ปีศาจจึงชี้ต่อไปว่า หน้าหมอกดำนั้นคือ
 ขั้วเจ็ย อ้ายปากยาวหูใหญ่นี้คือไ้ยกย่ำ

ไ้ยก่าย ได้ยิน ออก ซื่อ ถึง ตัว จึง อ้า ปาก ก้ม หัว ซุก อยู่ กับ หน้าอก
 ึ่ง นก ก จึง ว่า เจ้า จง ยืน ปาก ออก มา ดู ที่ หรือ ไ้ยก่าย บอก ว่า ที่ ทอง
 เบน ไรค ยืน ไม่ ออก ึ่ง นก ก็ ตวาด ด้วย เสียง อัน ดัง บอก พวก บริวาร
 ให้ เขา ไม่ ขอ เหล็ก เม็ด เกียว ออก มา ไ้ยก่าย ตก ใจ ก็ ยืน ปาก ออก มา
 ึ่ง นก ก็ จำ ได้ ฌวย ฮาวูช เกี่ยม กระจิดเต้ เข้า มา พ้น ไ้ยก่าย ๆ ก็ เขา
 วดร วัช ค่อ สู้ กัน ไ้ไป มา ประมาณ ยี่สิบ เพดง ไม่ แพ้ ไม่ ชนะ กัน ึ่ง นก
 จึง ร้อง เรียก พวก บริวาร ให้ พร้อม กัน ระดม เข้า ต้ม ใ้ พวก บัศจ่า ก็
 ระดม กัน เข้า ค่อ คี่ ไ้ยก่าย เห็น บัศจ่า ทรู กัน เข้า มา วุ่นวาย รว วัช ไม่
 อยู่ ก็ ออก ิ่ง หัน พวก บัศจ่า ก็ ได้ กระทบ เข้า มา ไ้ไกล ทาง บน เขา ก็
 ไม่ เรียบ ร้อย ไ้ยก่าย ิ่ง ไป เตะ เทวด เข้า ก็ หก ล้ม พวก บัศจ่า ก็
 ทรู กัน เข้า วม ไ้ยก่าย ได้ บ้าง ก็ วม หู วม ฌวย กัน ตก เขา มา ถา
 ึ่ง นก ก็ บอก แก่ กิมก๊ก ว่า ฮาพเจ้า วม ไ้ ฮาย คน หินง แลว ก็ มก ก
 ใ้ของ ึ่ง พิจารณา ดู ึ่ง พุด ว่า นอง วม ผิด ตัว เสีย แลว ฮาย คน น
 ไม่ ต้อง การ อะไร ไ้ยก่าย ึ่ง พุด ว่า จะ ต้อง การ อะไร ก็ ไม่ ได้ ไม่ สม ประสงค์
 จง ปล่อย ไป เถิด ึ่ง นก ก็ ว่า ไม่ ควร จะ ปล่อย แม้ ไม่ ต้อง ประสงค์
 ก็ จริง อยู่ แต่ ไ้ยก่าย เป็น พวก เดียว แก่ ถึง ฌมจึ่ง ขอ เขา ไป แชะ หน้า
 ส่อง คิน ให้ อิม ก่อน ไ้ยก่าย ได้ ยืน บัศจ่า พุด ตั้ง นน ร้อง ว่า ตายจริง ๆ
 มา โคน ฮาย พวก บัศจ่า ฌเมา เข้า แลว ฌาย พวก บัศจ่า บริวาร ก็ พา กัน
 เข้า ตก เขา ไ้ยก่าย ไป โยน ใน บ่อ แลว ก็ คอย ระวง อยู มิ ให้ หัน ใ้

ฌาย พระ ถึง ฌมจึ่ง คอย ทำ ไ้ยก่าย อยู ที่ เนิน เขา ก็ บัง เอิน บน ดาน

ให้ตั้ง หวาดเสียว ในสายตาให้เขม่นไม่หยุด ตัวก็ให้เสียวซ่าไม่สบาย
 จึงเรียกเหิงเจี๋ยบอกว่า ตัวเราไม่สบาย แต่ไปก็หายไม่เห็นมา
 เหิงเจี๋ยว่านิมนต์อาจารย์ ชน ม้า ออกเดินเถิด ตามคุณพิท หิ่ง จะ
 ประการใด พระถึงข่มจึง จึง ชน ม้า ก็ ขน เดิน ชน บน เนิน เขา ตรวจดู
 ไปตามทางเดิน

ฝ่าย กิมก๊ก บิศาจ จึงเรียกงนกก บิศาจว่า น้องจับ ไปก็หายได้
 คงจะมี ถึงข่มจึง เป็นแน่ จึงรีบไปตรวจดูอีกเถิด อย่าให้ข่มเขา
 ไปพ้นได้ งนกก บิศาจ จึงเรียกบริวาร ทำดีบคน เตรียม เครื่อง ถ้ำตรา อาวุธ
 พร้อมแล้ว งนกก ก พวบริวาร ออกจาก ถ้ำ เขา เทียว ราย กัน ตรวจดู

ฝ่าย พวก บิศาจ เมื่อเดินมา แต่ไปข้าง หน้าเห็น เป็น เมฆ พุ่ง ชน
 มีดีต่าง ๆ ห้อมล้อม อยู่ ข้าง บน งนกก เห็น ดง นั้น จึง พูดว่า ถึงข่มจึง
 มาโน่นแล้ว พวก บิศาจ บริวาร ถามว่า ถึงข่มจึง มาอยู่ที่ไหน งนกก
 พูดว่าคนมีบุญ จึง มี เมฆ ห้อม ล้อม อยู่ บน คีรี อย่าง นั้น ถึงข่มจึง นน
 เสด เป็น กิม เตียน โพธิสัตว์ กับ ขาคี มา บวช ดีบ ขาคี บริสุทธิ์ เพราะ ฉนั้น
 จึง มี เมฆ ห้อม ล้อม พวก บิศาจ บริวาร ว่า ไม่เห็น ที่ ไหน งนกก จึง
 เอามือชี้ว่า โน่น มี ไช้ หรือ

ฝ่าย พระ ถึงข่มจึง กำลังเดิน ก็ให้ สะท้าน หนาว ใจ บิศาจ ชี้ไปอีก
 ถึงข่มจึง ก็ สะท้าน หนาว ดง นั้น ตาม หน ใน ใจ ก็ให้ ครั่นคร้าม ไม่ ปรกติ
 จึงถาม เหิงเจี๋ยว่า เป็นอย่างไร จิตใจเราจึงให้ หนาว แด ครั่น คร้าม
 ไป ดง นี้ เถา เหิงเจี๋ย ตอบว่า พระอาจารย์ ชี้มา ชน เขา สูง จึง ให้

ครั้น คร้าม จิตร พระอาจารย์ อย่า ได้วิตกกลัว ไป เลย ไว้ ชูระ ข้าพเจ้า
 จะรอดฝีมือ รำ ให้ ท่าน ดู แก่ ห้วน หวาด ใจ เห็ง เจ็ย จับ กระบอง ออก ทำ
 ตั้ ซ้าย มาย ซวา ถอย นำ ถอย หลัง รำ ออก กลม เกิดยว แคว้ว คดอง ว่องไว
 ทำทาง แขง แรง ออก นำ ม้า นำ ทาง ไป

ฝ่าย บิศาจ งนก กโต เห็น เหงเจ็ย ทำ ดัง ทำ ทาง ดัง นั้น จิตร กนก ออก
 ขยาด ฝีมือ เหงเจ็ย อยู่ ให้ ตก ตกลง หนึ่ง ไป เบน ครู จึง ได้ ละครี สรรเสริญ
 เหงเจ็ย ว่า เรา ได้ ยิน ช้อ เหงเจ็ย มา สอง สาม มิ แลว ฉนั้น ได้ เห็น
 แก่ ตา เรา เอง ที่ คำพูด เถลือ นน ไม่ ผิด พวก บิศาจ บริวาร จึง ถาม ว่า
 ไต่ของ สรรเสริญ ใคร ที่ ไหน จึง กก จึง ชัมช้อ ว่า นั้น ไม่ ใช่ หรือ ที่ นั้น
 อยู่ บน หลัง ม้า ขาว นั้น แด ถัง ชัม จึง เหงเจ็ย นน มี ฤทธา ฮานุกาพ กวาง ใหญ่
 เห็น จะ กิน ถัง ชัม จึง ไม่ ได้ พวก บิศาจ บริวาร ถาม ว่า ถ้า ถัง ชัม จึง
 กิน ไม่ ได้ ไ้ ยักาย จะ มิ ต้อง ปล่อย หรือ

งนก กโต ของ จึง พูด ว่า ท จบ มานน กไม่ ผิด อะไร จะ ดัง คั้น ไป ทำ
 หมั้น กไม่ ควร ถัง ชัม จึง นน ก จะ ต้อง กิน แต่ จะ ต้อง ทำ อุบาย จึง จะ ได้
 จะ จับ โดย ร้าย นน ไม่ ได้ เรา มี ฤทธ เบ็ด ยน แปรดัง ได้ จึง จะ จับ เธอ ได้
 พูด ดัง นั้น แลว จึง ได้ พวก บิศาจ บริวาร ให้ แยก ย้าย กัน ไป งนก ก ก
 เดิน ลง มาจาก ยอด เขา แต่ ผู้เดียว เจ้า แอบ ข้าง หน ทาง เดิน แลว แปรดัง ตน
 เป็น ผู้ เฒ่า ถือ พรต ทำ เบน ซา หัก พิการ กำลัง โดหิต ไล่ด ออก ชัม ซาบ ไป
 ทัง ซา นอน แอบ อยู่ ใน พุ่ม รก ปาก ที่ ร้อง ว่า จง ช่วย ชีวิตร ข้าพเจ้า ไว้ ด้วย เกิด

พระถัง ชัม จึง กำลัง เดิน มา กโต ยิน เสียง คน ร้อง ให้ ช่วย ชีวิตร จึง

พูดว่าใน ห้วย เขาบ้า รก เบียดเบียน อย่างนี้ มีคน ที่ไหน มา ร้อง ให้ ช่วย อย่าง
 นี้ จึง คิดว่า หรือ จะ ถูก สัตว์ ดุร้าย กัด เขา ดอก กระทบนี้ พระถึงซ่มจึง ก็
 ยอม ม้า หยุด อยู่ แล้ว ร้อง ถาม ว่า ท่าน ผู้ใด ต้อง โภย ร้ายอะไร จึง ออก มา นี้ เกิด
 บิศาจ งาม กก ไต พง ดึง นน ก็ ค่อย ๆ ศึกษาน ออก มา จาก รก มา ยิง นำ ม้า

พระถึงซ่มจึง กระทำ คำนี้ พระถึงซ่มจึง แดไป เห็น รูป เปรน คน มี อายุ แด
 มี กิริยา ถือ บวช พระถึงซ่มจึง ก็ ตก จาก ม้า เข้า พยุง บิศาจ ๆ ก็ ทำ เปรน
 ร้อง ว่า โอย เจ็บ นก พระถึงซ่มจึง ก็ วาง มือ แดไป ดที่ ขา นั้น เห็น โดหิด
 ใหญ่ ออก เดชะ เตะ พระถึงซ่มจึง ถาม ว่า นี้ ท่าน จีน แด อยู่ ไหน มา ขา จึง
 ใหญ่ เจ็บ อย่าง นี้ บิศาจ ตอบ ว่า ข้าพเจ้า อยู่ ข้าง แงม เขา ที่ ศัก ควัน ตก นน มี
 ที่ เจ็บ สังก เป็น สำนัก ข้าพเจ้า อยู่ ใน สำนัก นน ถือ บวช เหตุ เมื่อ
 วาน นไป ที่ บ้าน ทายก ทำ กาว ใหว่ ตก สะเตาะเคราะห์ ครน กลับ มา ปะ
 เลื่อ โคร่ง ตัว หนึ่ง มา คาบ สำนักศิษย์ ของ ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้า จึง หลีก หนี
 มา ก็ สดุดไซด หิน ส้ม ตง ขา นน กระทบ กับ หิน ก็ เกิด ข้าพเจ้า ได้ ความ
 เจ็บ ปวด ส่าหศี จึง เดิน กัด บ้าน ไม่ ได้ วน น เป็น บุญ จึง ได้ มา พบ ท่าน
 อาจารย์ ขอ ท่าน ได้ กรุณา ไป รุด ส่ง ข้าพเจ้า ไป ถึง สำนัก แดแล้ว ข้าพเจ้า จะ
 ขอบ พระเดช พระคุณ ท่าน เป็น ที่ ยิง

พระ ถึงซ่มจึง ไต พง บิศาจ พูด อ่อน หวาน ดึง นน ก็ สำนึก คิด ว่า เป็น
 ความ จริง จึง พูด ว่า ท่าน จีน แด ก็ เป็น ผู้ ถือ บวช อาตม ที่ ไหน จะ
 ไม่ ช่วย เล่า แต่ ท่าน เดิน ไม่ได้ จะ ให้ ทำ อย่างไร บิศาจ แปลง มารยา พูด
 ว่า แต่ ยืน ยัง ไม่ได้ ทำ ไม่ จึง จะ เดิน ได้ เล่า พระ ถึงซ่มจึง พูด ว่า ถ้า

กระหน้ อาทมจะ เติ่นไป ม้า นน จะให้ ท่าน ซี้ไป บี้คัจ พุด ว่า ขอ ท่าน
 อาจารย์ ได้เมตา เกิด ซา ซ้าพเจ้า นน ก็ หัก เลี้ย แล้ว จะ ซี้ ม้า มิได้ พระ
 ถังซ่มจ้ง พุด ว่า ถ้า กระหน้ ก็ ให้ ซ้วเจ้ง รอง ให้ ซี้ไป จ้ง บอก ซ้วเจ้ง ให้
 วาง หาบ ของ ถง บน หตั้ง ม้า ก่อน ซ้วย พา จั้นแต่ไป ลัก พัก หนึ่ง บี้คัจ
 หั้น หน้า มา ทำ เซ็ด หน้า ตา แล้ว บอก ว่า ท่าน อาจารย์ ซ้าพเจ้า พง ถูก
 เลือ ทำให้ หวาด หิวใจ ซ้วเจ้ง หน้า ตี หมอก ดำ เข้า โถด ซ้าพเจ้า ก็ ย้ง
 มีใจ ตัดจ้ง เลี้ยวไม่ ถลา ซี้
 พระ ถังซ่มจ้ง หั้น หน้า มา เรียก เห่งเจี้ย ให้ ซี้ไป เห่งเจี้ย เข้า รับ
 ว่า ไว่ ชุระ ซ้า จะ เขาไป เห่ง บี้คัจ ก็ ยอม ซี้ เห่งเจี้ย ๆ ก็ ตามใจ เขา หลัง มา
 รอให้ บี้คัจ ซี้ แล้ว หิว เราะ ว่า ซ้าย มาร ลัดจ้ว เติระ ฉาน ทำไม่ มัน อาจ ล่า
 มาก มา หลอก เรา ๆ จำได้ ว่า ม้ง เป็น บี้คัจ ใน เขา น ม้ง จะ ใคร กิน เนื้อ พระ
 อาจารย์ ก หรือ อาจารย์ ของ เรา เห่ง กิน ไม่ ได้ ง่าย ๆ ไม่ เหมือน คน ที่
 ม้ง อยาก กิน เนื้อ เขา ก จง แบ่ง ให้ เรา กิน ครั้ง หนึ่ง บี้คัจ ได้ ยิน เห่งเจี้ย พุด
 ดั่ง นั้น จ้ง บอก แก่ พระ ถังซ่มจ้ง ว่า ซ้าพเจ้า คน ลักจิด แต่ ถอ บวช วัน น
 ต้อง โภย เลือ ร้าย ซ้าพเจ้า มิใช่ บี้คัจ ยกษ มาร ตอก เห่งเจี้ย ว่า ถัด
 ลัดจ้ว ร้าย ทำไม่ ไม่ ลัดจ้ว คากัร บก เต่า เกง เต่า พระ ถังซ่มจ้ง ได้ ยิน เห่งเจี้ย
 พุด ดั่ง นั้น จ้ง ต่า ว่า ซ้าย ซาค ถึง ไม่ รู้ จัก อะไร ซ้วย ซ้วอิตร คน ๆ หนึ่ง
 ได้ บุญ มาก ยิ่ง กว่า ล้าง กุศล เจ็ด วัน เจ้า ให้ เธอ ซี้ ที่ ให้ ซี้ ไป ถาม บัก เต่า เกง
 ทำ อะไร เห่งเจี้ย จ้ง เข้า พยง บี้คัจ ขน เกาะ หลัง แล้ว ก็ เติ่นไป พัก หนึ่ง
 พระ ถังซ่มจ้ง ก็ ซ้าม เขา ถงไป เห่งเจี้ย เติ่น ข้าง หลัง แต่ ไป ไม่ เห็น พระ
 อาจารย์ กับ ซ้วเจ้ง เห่งเจี้ย จะ ใคร คิด ฆ่า บี้คัจ

ฝ่าย บิศาจ ก็ รู้ ได้ ว่า เห่งเจี๋ย จะ คิด ร้าย ก็ ร้าย เวท เรียก เขา สู้ เมรุ ให้ เดือน ดอย มา ทับ คี๋เซ่ เห่งเจี๋ย ๆ ตกใจ หดบ เขา นั้น ก็ ทบ เห่งเจี๋ย อยู่ ขา ซ้าย เห่งเจี๋ย หัวเราะ แล้ว พู๊ด ว่า ท่าน บันดาน อ่าน เวท อันใด เรียก เขา หนัก มา ทับ เรา อย่าง นี้ เรา ก็ มี ได้ วิศก หวาด เสี่ยว ด้ตั้ง กัดว เดย พู๊ด ดิ่ง นั้น แดว ก็ ดิ่ง ตาม อาจารย์

บิศาจ เห็น ภูเขา ทับ เห่งเจี๋ย ไม่ อยู่ ก็ ร้าย เวท เรียก ภูเขา (ง่อมี ชั่ว) ดอย มา ตก ลง ทับ เห่งเจี๋ย ๆ หดบ ทน เขา นั้น ตก ลง คิด อยู่ ขาขวา เห่งเจี๋ย ก็ รับ ตาม อาจารย์ คุง ด้ว เปด่า บิศาจ เมื่อใด เห็น ดิ่ง นั้น จิตร ให้ ระวัง ท้อ ดอย ด้ตั้ง กัดว ประหม่า จน เห่งอ เมยง ทง ด้ว คิด ว่า เห่งเจี๋ย มี วิชา แยก เขา ได้ บิศาจ จึง ส้ารวม จิตร ร้าย พระเวท เรียก ภูเขา ท้าย ชั่ว ดอย ลง มา บน อากาศ ทับ อิก เห่งเจี๋ย ถูก เขา ท้าย ชั่ว ทับ ลง บน หัว แด เขา อ้านาจ ถูก ชี ภาย สักท ชิบ ซ้อน ลง เห่งเจี๋ย ก็ ตก อยู่ กับ ที่ นั้น จะ ดินรน อย่งไร ก็ ไม่ ไหว แดว บิศาจ ก็ ผละออก รับ ตาม ถึง ชัมจ้ง เห่งซน แซกเมฆ เขา มือ ยน ลง มา จม ถึง ชัมจ้ง บน หลง มา ชัวเจ้ง เห็น ดิ่ง นั้น ก็ ตกใจ ซักไม่ พดอง เขา ด้ สักด บิศาจ จึง กัก ถ้อ เกยม ตรง เข้า มา ประจัน หน้า รับ กับ ชัวเจ้ง เข้า รับ รุก บุก บน โดย ความ ส้ามารถ ชัวเจ้ง ทาน ก้าลง บิศาจ มี ด้ ได้ ก้า ดอย จะ หนี บิศาจ ก็ บันดาน ให้ มือ ใหญ่ รับ จับ ชัวเจ้ง ไว้ ด้ ตาก มา หนีบ ไว้ ไต่ รัก แะ ข้าง ซ้าย เขา มือ ขวา รับ จับ ถึง ชัมจ้ง ไว้ แดว ก็ บันดาน เปน ทม ใหญ่ เห่ง กัดบ มา ยง ถา ครน ถึง จึง รับ เรียก ด้ย เสี่ยว อัน ดิ่ง ว่า พี่ ด้ของ ข้าพเจ้า จับ ถึง ชัมจ้ง มา ได้ แดว ก็ มี กัก บิศาจ แดไป เห็น แดว

จึงพูดว่า น้องจับผิดตัวเสียแล้ว จึงบอก ว่า พี่ให้ จับถึงซ่มจิง ข้าพเจ้า ก็จับมา
กิมก๊กว่า เหยิงเจีย ซึ่งมี ฤทธิ นินจับ มาได้ จึง จะ กิน เนื้อ ถึงซ่มจิงได้

จึงบอก หัวเราะ แล้วพูดว่า ซึ่ง ตัว เหยิงเจีย นั้น ข้าพเจ้า เรียก ภูเขายาใหญ่
ตามเขามาทัพไว้แล้ว ถ้าของคู่ใดก็ไม่เคตตอนไปได้ บัดนี้ เราไม่ต้อง ดง มือให้
ให้ บิศาจ บริวาร สอง คน เขา ของ วิเศษ สอง สิ่ง ไป เรียก ม้าน้ำ ได้นำ เค้า
เขาตัว มาไม่ต้อง วุ่นวายอะไร เลย

กิมก๊ก ถามว่า ของ วิเศษ สอง สิ่ง นั้น คืออะไร จึง บอก ว่า
ของ ที่ เรียก (เอียงจี้เง็ก) คือ ขวด นามนต์หยก กับ ลูกน้ำเค้า
ทอง กิมก๊ก จึง หยิบ ขวด วิเศษ สอง ให้แล้ว เรียก บิศาจ ทั้ง สอง คือ เจง
เสี้ยง ฉี่ คน หนึ่ง เต่ง หัด คน หนึ่ง ตั้ง ว่า เจ้า ทั้ง สอง จง เอา ของ วิเศษ นั้น
ไป บน ยอด เขา คำว่า ปาก น้ำ เค้า ดัง แล้ว ร้อง เรียก ชื่อ เหยิงเจีย คำ หนึ่ง ถ้า
มัน ขานรับ มัน ก็ เข้า อยู่ใน น้ำ เค้า นั้น แล้ว เจ้า เจง เอา แผ่น ยนต์ บัด
ปาก น้ำ เค้า แล้ว เอา มาให้ ขา มัน อยู่ใน นน ครึง ชั่ว โมง ภาย มัน ก็ จะ
แปร เป็น น้ำ หนอง ไป บิศาจ ทั้งสอง รับ เอา ของ วิเศษ สอง สิ่ง มา แล้ว คำนับ
ตา ออก จาก ถ้ำ ตรง ไป กิมก๊ก จึง บอก ตั้ง ให้ บิศาจ มด ถึง ซ่มจิง ชั่ว เจ้ง
แฉวนไว ที่ ริม ประตูระเบียง แล้ว จึง แล้ว ทั้ง สอง คน

ฝ่าย เหยิงเจีย ถูก บิศาจ เรียก เขา มา ทัพไว้ ทุกข์ ร้อน คิด ถึง อาจารย์
ร้อง คร่ำครวญ ด้วยเสียง อิน ดัง บ่น ว่า เมื่อ อาจารย์ มา ถึง แดน ต่อ แดน
เขา เหลียง กย ชั่ว ได้ ช่วย ข้าพเจ้า ออก พ้น ซึ่ง ความ ทุกข์ และ นำ ให้
ข้าพเจ้า บวช เรี่ยน ข้าพเจ้า ก็ ปดใจ ด้วย ท่าน ไม่รู้ เลย ว่า มา ถึง แห่ง

นี้จะถูกบีบคั้น มารร้าย มาสกัด กั้น ทาง อย่าง นี้ แต่ มีหน้า ถู มั่น เขา เขา
 มา ทับไว้ ท่าน ตาย ก็ ควร แล้ว ดังสาร แต่ ไบ๊ยะ กาย ชั่ว เจ่ง กับ มังกร
 ที่ แปลง เป็น ม้า นี้ จะ พา กัน มัน โดย ไป ทิ้ง ดัน ดูๆ ไม้ ใหญ่ ต้อง พยุห้ พัด
 ต้ม พดอย ทับ เขา ไม้ เต็ก ๆ ต้ม ไป ด้วย คน อยากรู้ ได้ ชื่อ เลี้ยง ดัง เขา คน
 อื่น ละตาย ไป ด้วย เห่ง เจี้ย ครว่ครวญ โศก ดัน นำตา ใจ หลอ อย ไป ทิ้ง กาย
 เวลา เมื่อ เห่ง เจี้ย ร้อง ให้ ครว่ครวญ อยู่นั้น ก็ ร้อง ถึง เทพดา เขา เขียด ที่
 จึง มี คำ ถาม พระภูมิ เจ้า ที่ แด เจ้า เขา ว่า ภู เขา น ของ ผู้ ไต พระ
 ภูมิ เจ้า ที่ บอก ว่า ของ พวก ข้าพเจ้า รักษา เอง เทพดา ถาม ว่า ที่ ถูก
 เขา ทบ อยู่นั้น คือ ใคร พระภูมิ เจ้า ที่ ตอบ ว่า ไม่ ทราบ ว่า ผู้ ไต เจ้า เขียด
 ที่ พุด ว่า ท่าน ทง หลตาย ยัง ไม่ รู้ ว่า ใคร นั้น แด คือ เมื่อ หา รอย บ ก่อน
 ทำให้ ชน วิมาร ครน คราม วุ่น วาย คือ ชื่อ ชี เตียน ไต เขียด ชึ่ง หงอ คง บดิน
 เข้า ทาง ชอบ แล้ว มา ตาม พระถง ชิม จึง เป็น ล้าน ศุขย์ ทำ ไม่ ท่าน ทง หลตาย
 มา ช่วย บีบคั้น เขา เขา ทับ เธอ เต่า หาก เธอ หลุด ออก มา ได้ เธอ จะ ยอม
 ท่าน ทง หลตาย หรือ พระภูมิ เจ้า ที่ ไต พง ดง นั้น ก็ ตก ใจ กัด จึง คิด กับ
 เจ้า เขียด ที่ ว่า ข้าพเจ้า จะ ถอน เขา ออก พุด ฉนวน แด ก็ อ่าน คาถา ถอน
 เขา เขา นั้น ออก ไป เลย เห่ง เจี้ย ก็ กระโดด ขึ้น มา ชัก กระบอง ออก จาก หู
 เวียง พระภูมิ เจ้า ที่ เจ้า เขา ว่า ให้ นอน ดง เรา จะ คัด คน ละ ดึง ที่ ให้ เรา แก่
 ำการ เจ้า เขา เจ้า ที่ ก็ ตก ใจ กัด คำนับ แล้ว ขอ โโทษ คัว เห่ง เจี้ย จึง
 พุด ว่า ภูมิ เจ้า ที่ เจ้า เขา กัด แต่ บีบคั้น ไม่ มี ความ กัด เรา ดี แล้ว จะ ได้

เห็นกันเป็นไร มี พระภูมิเจ้าที่ จึงพูดว่า บิศาจ ทั้ง สอง นั้น ฤทธา อานุภาพ
 เชี่ยวชาญ มันร้าย เวท เรียก พวก ซ้ำพเจ้า วัน ละคน มา รักษา การ ทุก วัน
 ไป เห่ง เจี้ยไต๋ ฟัง ว่า รักษา การ จิตริใจให้ ห้วน หวาด แหงน ชน บน พ้า
 ร้อง ว่า พ้า ๆ เชี่ยวให้ เกิด จึงให้ มี พวก น มา ด้วย เถ่า พุด ดึง นั้น แล้ว แดไป
 บน เขา เห็น มี รัศมี ระบาย ย้อย ลง มา เห่ง เจี้ย จึง ตาม เจ้า เขา แด เจ้า ที่ ว่า
 พวก ท่าน อยู่ ใน ถ้ำ นั้น เคย เห็น หรือ ว่า ใน ถ้ำ นั้น มี รัศมี ดัง นี้

เจ้า ที่ ตอบ ว่า ที่ มี รัศมี นั้น คือ ขวด หยก วิเศษ ของ บิศาจ ซ้ำพเจ้า
 คิด ดู เห็น จะ เป็น บิศาจ เขา ของ วิเศษ มา ลำ แดง คอก กระ มัง เห่ง เจี้ย ว่า
 ถ้า ดัง นั้น เป็น อัน ดี เรา จะ ขอ ตาม ท่าน ว่า บิศาจ ทั้ง สอง นั้น มี ที่ ชอบ ที่
 รัก แก่ ใคร บ้าง หรือ เป้ตา ภูมิ เจ้า ที่ บอก ว่า ที่ ชอบ ที่ รัก ก็ คือ พวก
 ฤๅษี ถอด พรต ผกผัน ใน ทาง ประ กอบ ยา ตำ เเว้ นาม พระ ดาว บษ นั้น ชื่อ ว่า
 ส่วน จิน เต้า หยิน

เห่ง เจี้ย ครน ไต่ ฟัง ดัง นั้น แล้ว จึง บอก แก่ เจ้า เขา แด เจ้า ที่ ให้ กลับ
 ไป ยัง ฐาน แห่ง ตน เกิด ซ้ำพเจ้า จะ คิด จับ มัน ให้ จึง ได้ แล้ว เห่ง เจี้ย
 ก็ แดง กาย เป็น ตา เฒ่า เต้า หยิน คน หนึ่ง ยืน คอย อยู่ บัด เดียว บิศาจ
 ทั้ง สอง ก็ เดิน มา ถึง เห่ง เจี้ย ก็ จับ กระบอง ง่อ บิศาจ ทั้ง สอง เห็น
 ดัง นั้น ก็ ตกใจ หด รัศมี ลง แดว คตาน ตก ชน มอง เห็น เห่ง เจี้ย จึง พุด ว่า
 ทำ ไม่ จึง ง่อ ไม่ จะ ตี เรา ดัง นี้ เห่ง เจี้ย ตอบ ว่า เรา มา การ ชูระ บิศาจ
 ตาม ว่า ท่าน อยู่ ที่ ไหน มา เห่ง เจี้ย ตอบ ว่า ข้า มา จาก (เขา พ่วง ถ้ำ ชั่ว)
 บิศาจ ตาม ว่า ที่ เขา พ่วง ถ้ำ ชั่ว เป็น ที่ เทวะ ตา อยู่ มิใช่ หรือ เห่ง เจี้ย ว่า นี้
 มิใช่ เทวะ ตา หรือ บิศาจ ทั้ง สอง ไต่ ฟัง ดัง นั้น ก็ หาย โกรธ พุด ว่า ขอ โทษ

ข้าพเจ้า ทั้ง สอง น เกิด บาง ที่ จะ พด ผิด พดง ไป บ้าง ท่าน อย่า ถ้อ ข้าพเจ้า
 เลย เพราะ พวก ข้าพเจ้า มี แต่ ตา เนื้อ ไม่ มี ตา ทพย จึง ไม่ รั้ว คน ดี แต่ คน
 ชั่ว เหิงเจีย ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ไม่ ถ้อ ท่าน ดอก เวลา น ข้าพเจ้า มา ถึง เขา
 น ด้วย ความ ตึงใจ จะ ไป รด คน ผู้ หึ่ง ให้ ดำ เหน้ จม รรคณต จะมี คน
 ไต ติด ตาม เรา ไป บ้าง เหิงเจีย ถาม ว่า ท่าน ทั้ง สอง อยู่ ที่ ไหน ไป ไหน มา
 บิศาจ ตอบ ว่า นาย ข้าพเจ้า ใช้ ให้ มา จับ ซึ่ง เหิงเจีย ๆ ถาม ว่า ที่ ตาม พระ
 ถัง ชัม จึง มา นั้น หรือ บิศาจ ตอบ ว่า นั้น และ ๆ ท่าน จำ ได้ หรือ เหิงเจีย
 ตอบ ว่า เรา รู้ จัก แด้ว คือ ตก ถึง มัน ไม่ รู้ จัก ชรรรม เนียม เรา มี ความ
 เคื่องใจ มัน อยู่ เรา จะ ช่วย ทั้ง สอง ไป จับ มัน ให้ ได้ บิศาจ ว่า ท่าน ไม่
 ต้อง ช่วย ดอก นาย ข้าพเจ้า เรียก ภู เขา ทั้ง สาม มา ทับ ไว้ แด้ว ให้ ข้าพเจ้า
 เอา ของ วิเศษ มา ได้ มัน เหิงเจีย ถาม ว่า ของ วิเศษ นั้น รูป ร้าง อย่างไร ขอ
 ดู สัก หน่อย จะ ได้ หรือ ไม่ ได้

บิศาจ เจงเสี่ย พูด ว่า คือ ขวด หยก แด น้า เคา ของ สอง สิ่ง น ถ้า
 เอา ปาก ลง เอา ก้น ขึ้น เรียก ชื่อ คำ หึ่ง แม่ ว่า ขาน วับ ตัว ของ ผู้ ขาน นั้น
 ก็ เข้า ไป อยู่ ใน น้า เคา นั้น แด้ว เอา ยัน ของ ท้าย เสี่ยง เต่า กุน มี ตี ปาก สัก
 ครั้ง ชั่ว โมง กาย ของ ผู้ ที่ เข้า ไป อยู่ ใน น้า เคา นั้น ก็ ตะลาย เป็น น้า หนอง
 ไป หมด เหิงเจีย ได้ พง ดึง นน ก็ ตกใจ แด้ว แด่ง ทำ เปน หัวเราะ พูด ว่า
 ไหน ขอ ดู สัก หน่อย หรือ ของ วิเศษ จะ เปน ประการ ไต บิศาจ ไม่ รู้ คัก ว่า
 เหิงเจีย ก่ ส่ง ของ สอง สิ่ง ให้ เหิงเจีย ดู เหิงเจีย ก่ วับ มา พิจารณา ดู มี
 ความ ยิน ต์ พูด ว่า เปน ดี แน่ แด้ว คิด ว่า ถ้า เรา จะ ชิง เอา เสี่ย เดียว น ก

จะได้ แต่จะเสียชื่อ เขาจะเห็นว่าเราจึงราว ถวดง วันดู แดง ก็สั่งคืน
ให้ แล้วพูดว่า ท่าน ทั้ง สอง ยังไม่เคยเห็น ของ วิเศษ ของเรา บิศาจถามว่า
ท่าน อาจารย์มี ของ วิเศษ อย่างไร ขอให้ข้าพเจ้า ดูสัก หน่อยเถิด เห่งเจี่ย
เขามือ ถ่วงไปข้าง หตัง ถอน เขา ขน หาง มา เดิน หนึ่ง ร้อง เรียกให้ แปลง
ก็แปลง เป็น ลูก หน้า เต้า ของ คำโต ประมาณ สอง กำมา เอา ออก มา จาก เขื่อ
สั่งให้ บิศาจ ๆ ดู แล้วพูด ว่า ของ ท่าน อาจารย์ มี รูป ลักษณะ ใหญ่ ดั่ง น้
พิศ ดูงดงาม ยิ่ง น้ แต่ต้อง การ ใช้ ไม่ได้ เห่งเจี่ย ถาม ว่า เหตุ ใด จึง ใช้
ไม่ได้ บิศาจ ว่า ของ น้ เรียก คน ไป ประสุตได้ พัน คน ทั้ง สอง ดั่ง เห่งเจี่ย ว่า
ของ ที่ ได้ คน นนไม่ ปลาด อะไร หน้า เต้า ของ เรา น้ ได้ ใด ทั้ง ทอง ฟา เรียก
ให้ เขา ใน น้ ได้ หมด บิศาจ ถาม ว่า จริง ดั่ง นน หรือ เห่งเจี่ย ว่า ดั่ง นน
บิศาจ ว่า แม้ จริง ดั่ง นน ขอ ท่าน อาจารย์ ลอง ทำให้ ข้าพเจ้า ดู สัก ที่ เกิด
เห่งเจี่ย ว่า แม้ ว่า ฟา ทำให้ เรา ขัดใจ เดือน หนึ่ง เรา เรียก เขา เจ็ด แปด หน
ถ้า ไม่ ทำให้ ขัดใจ ครั้ง บี้ ก็ ไม่ เรียก ได้ ครั้ง หนึ่ง

บิศาจ เห่งหัด พูด แก่ เจง เสี่ย ว่า เขา ของ เรา แดง แก่ ท่าน เกิด เจง
เสี่ย พูด ว่า ของ เธอ ได้ ใด ทั้ง ฟา จะ ยอม แดง แก่ เรา ที่ ไหน เห่งหัด พูด
ว่า เรา เขา ขวด นน เต็ม ให้ เห็น เธอ จะ ให้ ดอก กระจมิง เห่งเจี่ย มี ความ
ยินดี อยู่ในใจ แล้ว จึง พูด ว่า ของ เรา ได้ ใด ทั้ง ฟา ท่าน จะ เอา ของ ท่าน
เป็ดียน จะ ควร หรือ บิศาจ พูด ว่า แม้ ได้ ใด ทั้ง ฟา ได้ ก็ จะ เป็ดียน ถ้า ไม่
เป็ดียน ให้ ข้าพเจ้า ท่าน จะ เป็น เด็ก ทารก เห่งเจี่ย พูด ว่า ดี แล้ว ข้าพเจ้า
จะ เรียก ได้ ให้ ดู พูด แดง ก็ ก้ม หน้า ลง ร่าย พระ คาถา เรียก เทวดา เจ้า ที่

เที่ยวตระเวนตามท้องฟ้าแดเจ้าเอชิตทมาพร้อมกันในทันใดนั้น หงเจี๋ย
 ตั้งว่าให้ชนไปทูลแจ้งกษัตริย์องค์เดิว่า บัดนี้เราตามรักษาพระถงซิมจึง
 จะไปอาราธนาพระไตรยบฏกธรรมยังมีชัณนิมประเทศ เราอยากจะได้ของ
 วิเศษของบีศาจ ขอพระองค์ได้โปรดให้ข้าพเจ้า ยืมท้องฟ้าสักครึ่งชั่วโมง
 เรียกใส่น้ำเต้านั้น แม้ว่าจะขัดขืนไม่ยอมให้ เราจะชนไป
 เล็งเซี่ยวเต๋ย

ฝ่ายเจ้าทงหลายได้ฟังหงเจี๋ยสั่งดังนั้น ก็พากันเหาะขึ้นไป
 ยังสวรรค์ เข้าไปกราบทูลแจ้งกษัตริย์องค์เดิให้ทรงทราบทุกประการ
 แจ้งกษัตริย์องค์เดิจึงตรัสว่าอย่าถึงมันพูดจาไม่มีความยำเกรง น้ำใจ
 โด่ด้างสามารถมา ยืมท้องฟ้าไปเรียกใส่น้ำเต้านั้น จะเรียกได้ อย่างไร
 ได้ เวลานั้นแจ้งกษัตริย์องค์เดิตรัสดังนั้น มีนอจาหายจ้อออกมา
 กราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบท้องฟ้าเรียกได้ได้แจ้งกษัตริย์
 องค์เดิตรัสถามว่าทำอย่างไรจึงได้ได้ นอจาทูลว่า ขอพระองค์
 มีรับสั่งออกไปทางประตูสวรรค์ทิศอุดร ขอ ยืมขึงคำวิเศษของท่าน
 พรหมจินตุนั้น เอามา ยังประตูน้ำหนึ่ง ก็ออกโหมก หอบเดือนดวง
 แดดาวทงหลายให้มืดท้องฟ้าแดไม่ เห็นหน้ากัน สักประเดี๋ยวพอ
 หลอกบีศาจ อย่างนั้นก็ครอบเอาท้องฟ้าได้ ก็จะช่วยหงเจี๋ยให้
 สำเร็จได้ แจ้งกษัตริย์องค์เดิได้ทรงฟังนอจากราบทูลดังนั้น พระ
 องค์ทรงพระศวณเห็นชอบด้วย จึงตรัสสั่งให้ทำตามนอจากราบทูลนั้น
 ฝ่ายเจ้าทงหลาย เมื่อได้ฟังแจ้งกษัตริย์องค์เดิรับสั่งดังนั้นแล้ว

ก็ ถวายบังคม ตา กลับ ลง มา ยัง มนุษย์ โดยยก เข่า โกวต์ เห่งเจี๋ย กระซิบบอก
 ให้รู้ทุกประการ เห่งเจี๋ย จึง บอก แก่ บิศาจ ทั้ง สอง ว่า เจ้า จง คอย
 คุ้ เกิด ซ้ำพเจ้า จะ ทำ ให้ เห็น แก่ ตา บิศาจ ทั้ง สอง พูต ว่า ท่าน จะ เรียก กี่
 จง เรียก เกิด เห่งเจี๋ย จึง เอา น้ำ เต้าชวาง ฆน ไป กลาง อากาศ

ฝ่าย น่อจา ฆน อยุ่ บน ประคูน น้ำ ที่หมิง เห็น ดัง นั้น ก็ เอา ชง คัด ออก
 กวัด แก้วง ไป มา ท้องฟ้า ก็ มืด คึดม ไป ทั้ง หมัด แต่ ไม่ เห็น ดวง ดาว
 แด พระอาทิตย์ พระจันทร์ มอง คุ้ หนา กน ก็ ไม่ เห็น หนา บิศาจ ทั้งสอง
 เห็น ดัง นั้น ก็ ตก ใจ จึง พูต ว่า เมื่อ พูต กน นั้น คุ้ เหมือน ตอน ทวน กำดง เทียง
 ทำ ไม่ คุ้ มืด ค่ำ ไป ดัง นั้น เห่งเจี๋ย ว่า เรา เรียก ท้อง ฟา มา ได้ ใน หนา เต้าแตง
 ทำ ไม่ จะ ไม่ มี เต้า บิศาจ ถาม ว่า ท่าน อาจารย์ ฆน พูต อยุ่ ที่ ไหน เห่งเจี๋ย
 พูต หลอก ว่า อย่า ก้าว ไป ที่ นี้ ฟาก ผิง ทะเล ใหญ่ แม้ พัด ตก ลง ไป
 เจ็ด แปด วัน ก็ ยัง ไม่ ถึง พน ต่าง บิศาจ ทั้ง สอง ได้ ฆน ดัง นั้น ก็ เชื้อ ตกใจ
 กลัว บอก ว่า ท่าน อาจารย์ จง ปล่อย ฟา ไป เกิด ซ้ำพเจ้า เข้า ใจ ใน วิชา
 ของ ท่าน แล้ว อย่า ให้ ซ้ำพเจ้า ตก ทะเล ไป เห่งเจี๋ย เห็น บิศาจ
 ทั้ง สอง มี ใจ เชื้อ ถ้อ แน่ แล้ว จึง ร่าย พระ คาถา ลัง จิตร ไป ถึง น่อจา ให้รู้
 น่อจา จึง เอา ชง ม้วน เลี้ย ท้องฟ้า ก็ สว่าง มา อย่าง เต็ม บิศาจ ทั้ง สอง
 จึง สรรเสริญ ว่า ดี แท้ ๆ ของ วิเศษ อย่าง นั้น เรา จะ ไม่ ขอ แลก อย่างไร ได้
 จึง หยมน้ำ เต้าแตง หยก ลัง ให้ แก่ เห่งเจี๋ย ๆ เอา น้ำ เต้า เต้ ปลดอม ลัง
 ให้ แก่ บิศาจ แดก กน แล้ว ก็ เาะ ไป ยัง ประคูน น้ำ ที่ หมิง ขอบ คุน น่อจา
 แล้ว เห่งเจี๋ย ก็ กลับ ลง มา หยุด อยุ่ กลาง อากาศ แด คุ้ บิศาจ ทั้ง สอง

ฝ่าย บิศาจ ทั้ง สอง ครั้น เบียดย่น นาเต้า นน มา แลดู ต่าง ก็ แย่ง กัน ดู
 กตบ หน่า มา ก็ มิ ได้ เห็น เหงเจ็ย เติ้งหลี่ บิศาจ พุด ว่า เทวดา ของ คิน เห็น
 จะ พุด หลอก หลวงเรา คือก กระทบมิ่ง ว่า จะ โปรด พวก เรา ให้ สำ เร็จ มรรคผล
 เปน เทวดา ทำไมไป จึงไม่ ตา เรา เต่า เจงเล่ย์ บิศาจ พุด ว่า แม่ เธอ ไป แลดู
 เรา เขา นาเต้า นน มา ดอง ดู จึง หยิบ นาเต้า นน โยน ชน ไป นาเต้า นน กัดบับ
 ตก ลง มา เติ้งหลี่ ถาม ว่า ทำไม จึง ไม่ ได้ พ้า เต่า ถ้า ได้ ไม่ ได้ เห็น จะ
 เปน เหงเจ็ย เขา ของ ปลดอม มา เบียดย่น ของ จริง ไป คือก กระทบมิ่ง

เจงเล่ย์ บิศาจ พุด ว่า น้อง ออย่า พุด เตะ เตะไป เหงเจ็ย นน ภา เขา
 ใหญ่ ล้าม เขา ทับไว้ แลดู ทำไม จึง จะ ออก มา เขา ของ เรา ไป ได้ พี่ จะ
 ภาวนา ดอง ดู อิก ที่ จะ เปน ประการ ไต ว่า แลดู ก็ เขา นาเต้า นน ค้าง ชน
 บน อากาศ แลดู ภาวนา ว่า ถ้า ไม่ ถึง เหวระเห่ เรา ๆ จะ ชน ไป ทำ จุตาจดัง
 ปราสาท เติ้งเซี่ยวเตย ภาวนา ยังไม่ ทัน จะ แลดู นาเต้า ก็ ตก ลง มา ดิน บิศาจ
 ทั้ง สอง พุด ว่า เห็น จะ ได้ ไม่ ได้ แลดู เปน ของ ปลดอม แท้ ที่ เดียว เมื่อ บิศาจ
 ทั้ง สอง กำลง บ่น อยู่ นน เหงเจ็ย อยู่ บน อากาศ ฟัง ดู ก็ รั้ง แจง ทุก ประการ
 จึง เรียก ชน นน คิน เขา ที่ ตาม เดิม นาเต้า ก็ ลูญ หาย ไป บิศาจ ทั้ง สอง
 ต่าง ถาม กัน ว่า นาเต้า ไป ช่าง ไหน เติ้งหลี่ ว่า พี่ เขา ไป โยน ดอง มิใช่ หรือ
 ทำไม จึง หาย ไป ได้ จึง พา กัน ลง ที่ ดิน เทียว ค้นหา ตาม หนุ่ย ที่ รก ก็ มิ
 ได้ เห็น บิศาจ ทั้ง สอง ยิง ตกใจ กัด พุด ปรถุษา กัน ว่า เรา จะ ทำ อย่างไร ดี
 ของ วิเศษ ของ เรา ก็ ไม่ เห็น ทำ อย่างไร จึง จะ กลับ ไป ได้ เรา จะต้อง ถูก ไม้ ช้อง
 ตี ตาย เปน แน่ เติ้งหลี่ พุด ว่า ถ้า กระนั้น เรา พา กัน หนี ไป เสีย เห็น จะ ดี กว่า

เจงเตี้ย พูดว่า เรา ขยัน หนัก เหนื่อย กัดบิ่ไป ดี กว่า เรา เห็น ว่า อยู่ ทุก วัน นัน หนัก ไต ของ เห็น แก่ หน้า นอง อัน ความ ผิด นัน ให้ นอง รม คน เดียว บาง ที่ ไต ของ จะ ยก ชีวิต ให้ แม่ ไม่ พัง ก็ ตาม แต่ จะ ทำ เกิด อย่าง นน จะ ดี กว่า เรา ขยัน ทำ สอง ใจ เหนื่อย บิ่ ศำจ ทั้ง สอง ปรฤกษา กัน ตก ลง แด้ว ก็ เดิน กัดบิ่ มา ยัง ถ้า เหนียง เจียง ฮยูน ฮากาศ เห็น บิ่ ศำจ เดิน กัดบิ่ ไป ก็ แปลง เบน แมลง วัน บิน ตาม บิ่ ศำจ มา

เลย บิ่ ศำจ ทั้ง สอง เดิน มา ครน ถึง ปรฤค ถำ ก็ เดิน เข้า ไป ซำง ใน เวลา นัน ไต ของ ทั้ง สอง ก่ำตง นัง แด้วย ดู ราว ยี่ บิ่ ศำจ น้อย เข้า มา ถึง คำนับ แด้ว กัก เข้า ตง กับ พน กม หนา ฮยูน มิ เต พูด ว่า กระไร

ไต ของ ทั้ง สอง เห็น ดง นน จึง ถำม ว่า เจ้า ทั้ง สอง ไป จม เหนียง เจียง ไต มา แด้ว หรือ บิ่ ศำจ น้อย คำนับ แด้ว ก็ กม หนา นัง ฮยูน มิ เต ฮาจ บอก ว่า กระไร ถำม ดง นน ถึง ดำม ครน บิ่ ศำจ น้อย จึง พนม มอ พูด ว่า อัน โทษ ซำฟ เจ้า ทั้งสอง น ถึง ร้อย พน หมัน ตาย ขอ ไต ของ ได้ กรุณา ซำฟ เจ้า รม ของ วิเศษ นัน เดิน ไป ได้ ครั้ง เขา พบ เทวดา มา จาก เขา (พ่อง ต่าย ชัว) เขา มี นำ เต้า ทอง วิเศษ เรียง ไล่ ทั้ง ทอง ฟำ ไต ซำฟ เจ้า เห็น เปน ของ วิเศษ มี ใจ โดก เจตนา จะ ใคร ได้ เห็น ว่า ของ เธอ ไล่ ได้ ทั้ง ทอง ฟำ ของ เรา ไล่ ได้ แต่ คน จัง ไต ขอ เบียด น แก่ เธอ ทั้ง เถง หลัด ก็ เขา ฮวด ของ วิเศษ ให้ ไป ด้วย ครน ซำฟ เจ้า เขา ออก ตอง ตู ก็ สุนัข หาย ไป ทั้ง นำ เต้า เทวดา ก็ ไม่ เห็น ขอ ไต ของ ไต ทรำบ โทษ ซำฟ เจ้า ทั้ง สอง ถึง แก่ ชีวิต ขอ ไต กรุณา

กิมก๊กไต๋ของไต้ฟงตั้งมั่น ตู๋ใครเอาไฟมาแยงเข้าที่ทรงออก
 ร้องเสียงดัง ตู๋จะพม่าว่า กูรูแล้ว ๆ คือฮ้ายซึ่งหงของเหิงเจี่ย
 มั่นเอาของเก่ามาเปลี่ยนเอาของกูไป ฮ้ายถึงนี้มันมีฤทธาอาณุภาพ
 ใหญ่หดงนัก มันรู้จักกันทุกแห่งทุกหน เข้าไหนก็ปด้อยมันออกนั้น
 จึงได้หลอกเอาของวิเศษของเราได้ จึงก๊กไต๋ของพูดว่า ฮันเหคุที่
 ฮ้ายถึงนี้จริงดังใจก่อน มันหนีไปไต๋ก็ซึ่งมัน ฮัพเจ้าไม่มีบุญญา
 จับมันได้แล้ว ก็ไม่อยู่เป็นบิศาจในถ้ำต่อไป กิมก๊กไต๋ของถาม
 ว่าจะทำอุบายอย่างไรจึงจะจับมันได้ จึงก๊กไต๋ของจึงพูดว่า เรามี
 ของวิเศษทำอย่าง ล่องอย่างมันเขาไปแล้ว ยังมีอยู่แต่ด้ามอย่าง
 คือ ฮาดูชเกี่ยม พัดไฟอยู่ที่นี้ เชือกวิเศษอยู่ที่เขาเอี่ยมเต่งซัว ถ้า
 เอี่ยมเต่งต้อง มารดาเก็บไว้ เราใช้ให้คนไปเชิญมารดามากินเนื้อถึง
 ซัมจั้ง แดตั้งให้มารดาเขาเชือกนั้นมาด้วย จะได้ติดจับเหิงเจี่ยให้
 จึงได้ กิมก๊กถามว่าจะให้ผู้ใดไปดี จึงก๊กไต๋ของตอบว่า ไม่ต้องใช้
 ฮ้ายระยำต้องคนนั้นอีก จึงคิดว่าได้ให้เต่งหัดกับเจงเสี่ยออกไปเสียให้
 พันแล้ว จึงเรียกบิศาจน้อยไปชวนเข้าคนหนึ่ง ก็ฮัยเต่งคนหนึ่งเข้ามา
 จึงสั่งว่าให้ไปเชิญมารดามากินเนื้อถึงซัมจั้ง แดบอกให้มารดาเขา
 เชือกวิเศษมาด้วย จะได้จับตัวเหิงเจี่ย

ต้องบิศาจรับคำสั่งแล้วก็ตาม ลาออกจากถ้ำรีบตรงไป ก็หา
 ว่าเหิงเจี่ยอยู่ในที่นั้นไม่ เหิงเจี่ยไต้ฟงรู้ความทุกประการแล้ว จึง

บินโผล่ ออก จาก ถ้ำ ตาม บิศาจ ทั้ง สอง นั้น ไป จับ อยู่ บน คีรี บิศาจ นั้น มา
 ได้ ประมาณ สัก สาม สี่ โยชน์ เห่ง เจี้ย จะ ไคร่ คีรี บิศาจ ทั้ง สอง ให้ ตาย จึง
 มา ทรัก ทรอง ว่า จะฆ่า เสีย ก็ ไม่ ยาก อะไร แต่ ยัง วิดัก ว่า บ้าน มารดา
 ของ บิศาจ อยู่ ที่ ไหน จำ จะ ถาม มัน สัก คำ หนึ่ง เห็น จะ ดี คิด ตั้ง นั้น
 แล้ว ก็ โผล่ ออก จาก ถ้ำ บิศาจ แปลง เป็น บิศาจ น้อย ตน หนึ่ง วิ่ง ตาม ร้อง
 เรียกว่า ที่ เดิน ข้าง หน้า นน หยุต คอย ก้อน ก็ ชัย เตง หิน หน้า มา ถาม ว่า
 ตัว อยู่ ที่ ไหน วิ่ง มา ตาม เรา ทำ ไม่ มี ชูระ อะไร หรือ

เห่ง เจี้ย ตอบ ว่า นาย เตียว กั้น ยัง ไม่ รู้ จัก กั้น หรือ ก็ ชัย เตง บอก
 ว่า เรา ไม่ เคย เห็น เห่ง เจี้ย บอก ว่า ข้าพเจ้า อยู่ ข้าง นอก มิได้ เข้า มา จึง
 ไม่ รู้ จัก กั้น บิศาจ ถาม ว่า มัน จะ ไป ข้าง ไหน เห่ง เจี้ย บอก ว่า ได้ ของ
 พุด ว่า ไซ่ ฟี่ มา สอง คน ให้ ไป เชิญ มารดา มา กิน เนื้อ ถึง ชม จัง แต่ ให้
 มารดา เขา เชื้อ กวิเศษ ไป จับ เห่ง เจี้ย ด้วย วิดัก ว่า พี่ จะ เดิน เข้า ไป จะ
 เสีย การ จึง ให้ ข้าพเจ้า ตาม มา เตือน พี่ ทั้ง สอง ให้ รีบ ไป โดย เร็ว บิศาจ
 ทั้ง สอง เมื่อ ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ สำคัญ ว่า จริง ไม่ มี ความ ดั่ง ได้ ย จึง พร้อ ม
 กัน รีบ เดิน ไป เห่ง เจี้ย จึง ถาม ว่า ยัง ไก่ ดอยู่ หรือ ก็ ชัย เตง จึง เขา
 มือ ชัย บอก ว่า ที่ ดึง ไม้ ใหญ่ นั้น และ เห่ง เจี้ย เงย หน้า ขึ้น มอง ดู ก็
 เห็น ไม้ ดึง ไม้ ใหญ่ ข้าง หน้า นน เห็น ไม้ สู้ ไก่ ดแล้ว จึง ชัก กระบอง ออก
 จาก หู คีรี บิศาจ ทั้ง สอง นน ถม ลง กับ พน ตัว น่วม ตุ้ แบน ขนมน เห่ง เจี้ย
 ก็ ตาก เขา ศัพ ทั้ง แอบ ใจ ข้าง ทาง แล้ว ก็ ถอน เขา ขน หาง ออก ขน หนึ่ง
 เบ้า แปลง เป็น ภา ชั่ว เข้า ตัว เห่ง เจี้ย ก็ แปลง เป็น ก็ ชัย เตง รีบ เดิน มา

ครั้นถึงปากช่องตงไม้ใหญ่ ก็เดินตรงเข้าไปเห็นมีประตูบานหนึ่งเปิด
บานหนึ่งปิด มีหญิงบีค้ำจหน้าประตูอยู่คนหนึ่งเห็นเหิงเจี่ยเดินเข้ามา
จึงถามว่านี่ท่านจะไปข้างไหน

เหิงเจี่ยตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาเพงเต็งไซ้ ถ้าเนี่ยช่วยต้อง
มัตินี้ได้ต้องให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านแม่ไป หญิงบีค้ำจได้ฟังดังนั้น
จึงบอกว่าเชิญเข้าไปข้างในเถิด เหิงเจี่ยก็เดินเข้าไปถึงประตูชั้นสาม
แต่ไปก็เห็นนางบีค้ำจเฒ่าหนึ่งอยู่บนที่สูง เหิงเจี่ยหวนคิดขึ้นมา
ก็โทมนัสใจร้องไห้

มีคำถามว่า (เหตุใดเหิงเจี่ยจึงร้องไห้) ตอบว่า เธอคิด
ขึ้นมาว่าเราเกิดมามีฤทธาอาณูภาพไม่เคยเคารพใคร นอกจากพระ
พุทธเจ้ากับพระโพธิสัตว์กวนอิม แต่พระอาจารย์ วันนั้นจะต้องมาเคารพ
ต่อบีค้ำจหญิง ครั้นจะไม่คำนับ การที่คิดไว้ก็จะเสียไป คิดไป
ก็เป็นอย่างยากแก่ใจ เพราะเห็นแก่อาจารย์ที่ต้องไปไกลจึงจะต้อง
ทนความอดสู เหิงเจี่ยคิดแล้วก็เข้าไปยังหน้าบีค้ำจหญิงเฒ่า เคารพ
แล้วคุกเข่าลงกับพื้น บีค้ำจหญิงเฒ่าพยักหน้าแล้วบอกว่าให้ลูกขึ้นเถิด
แล้วถามว่าลูกอยู่ที่ไหนไปไหนมา

เหิงเจี่ยตอบว่ามาจากถ้ำเนี่ยช่วยต้อง ได้ต้องทั้งสองไซ้ให้
มาเชิญท่านแม่ไปกินเนื้อถ้ำซิมจิ่ง แต่สั่งให้ท่านแม่เอาเชือกพิเศษ
นั้นไปด้วย จะได้คิดจับเหิงเจี่ย หญิงเฒ่าบีค้ำจจึงพูดว่า ลูกของ
เรามีกะตัญญู มีของกินก็ขุดมาให้เชิญแม่ พูดดังนั้นแล้ว ก็สั่ง

บีศาจคนใช้ ให้ เขา เกี้ยว หาม ออก มา จัดแจง พวก บีศาจคนใช้ ก็ จัดแจง
 หาม เกี้ยว ออก ไป ตาม ตั้ง เสรีจ ด้รพ แล้ว ก็ กลับ มา บอก ว่า เสรีจ ด้รพ
 ฝ่าย บีศาจ หญิง เฒ่า จัดแจง แต่ง กาย เสรีจ ด้รพ แล้ว ก็ ออก มา จาก ถ้ำ
 เข้า นั่ง ใน เกี้ยว บีศาจ หญิง สอง คน ก็ เข้า หาม เดิน มา เมื่อ เดิน มา
 ได้ ประมาณ สาม ลี้ โยชน์ คน หาม ก็ ตก พัก หยุด หาย เห็น ยี่ นิ่ง อยู่
 แห่ง เจี่ย จิ้ง ซัก กระบอง ออก มา ฟาด คน หาม ตาย ทิ้ง สอง คน บีศาจ หญิง เฒ่า
 อยู่ใน เกี้ยว ขณะ ๑ ชั่วโมง ออก มา มอง ดู เห็น เจี่ย เขา กระบอง กระทุ้ง ถู
 คีระ แดก ตาย อยู่ กับ ที่ เห็น เจี่ย ก็ จับ ออก มา ดู ที่ สุด เปน ตัว เลื้อย ปลา
 แก้ว หาง เห็น เจี่ย จิ้ง เขา เขียว วิเศษ พ้น กับ พง มี ความ ดี ใจ ที่ สุด ออก
 ปาก ว่า แม้อาย ไต่ ช่อง จะ มี ฝีมอ เข้ม แข็ง อย่างไร ของ วิเศษ เรา
 ก็ เอา มา ได้ ตาม ตั้ง แล้ว พุด คึง นน แล้ว ก็ ถอน ขน หาง ออก ดี เส้น แปลง
 เปน บีศาจ ก็ ชัย เต่ง ปา ชั่ว เข้า อีก สอง ขน ก็ แปลง เปน หญิง หาม เกี้ยว
 ตัว เห็น เจี่ย เต่ง แปลง เปน บีศาจ หญิง เฒ่า ซึ่ง นิ่ง บน เกี้ยว ให้ ขน แปลง
 นน หาม มา บัดเดียว ก็ ถึง นำ ถา เนย ๑๐๐ ค่อง ขน แปลง เปน ปา ชั่ว เข้า
 ก็ ชัย เต่ง ทิ้ง สอง ก็ เดิน นำ หน้า มา ถึง ก็ ร้อง เรียก ให้ เปิด ประตู รับ พวก
 บีศาจ เข้า ประตู ก็ เปิด ประตู แล้ว ตาม ว่า ท่าน ได้ ช่อง ใช้ ไป เขียว ท่าน
 แม่ มา แล้ว หรือ บีศาจ แปลง ว่า ท่าน ที่ นิ่ง อยู่ใน เกี้ยว นั้น ไม่ใช่ หรือ
 พวก เข้า ประตู ก็ จึง เข้า ไป บอก แก่ ไต่ ช่อง ทั้ง สอง ว่า ท่าน แม่ มา แล้ว
 อยู่ข้าง นอก

บีศาจ ไต่ ช่อง ทั้ง สอง ไต่ พง คึง นน ก็ ตั้ง ให้ พวก บีศาจ ทิ้ง หาย

จัดแจง ออกไปรับ ออกมา พร่อม กัน ที่นอก ประตู เห่งเจี่ย เห็น ตง นน
ก็ ดี ใจ ลง จาก เกี้ยว เดิน เข้า ไป ข้าง ใน ขัน นง บด ที่ ตั้ง อยู่ แต่ ผู้ เดียว
มี ค่าจ ใหญ่ น้อย ทง หลาย ก็ พร่อม กัน มา คำนับ ได้ ของ ทง ล่อง ก็ เข้า มา
คำนับ ก็ คุก เข้า ลง กับ พน บอก ว่า ข้าพเจ้าทง ล่อง เคารพ เห่งเจี่ย
แปลงบอก ว่า ลูก ของ แม่ จง ตก ขน เถิด

ฝ่าย ไ้บ่ยกาย ที่ ของ แฉวน อยู่ บด ขอน นน แต่ ไป เห็น เข้า ก็ หัว เราะ
ขน ชั่วเจ้ง ถาม ว่า ลูก มีด แฉวน อยู่ อย่าง นี้ย จะ มี แก่ ใจ ส่นก หัว เราะ ได้
อีก หรือ ไ้บ่ยกายบอก ว่า น้อง เขย พี่ หัว เราะ นั้น คือ พี่ ได้ เห็น แล
ว้แล้ว ว่า มัน ไป เสี่ยว มารดา มัน มา จะ ใคร กิน เนื้อ เรา แต่ มิใช่ มารดา
ของ มัน คอก เป็น แต่ คน พุด แทน ชั่วเจ้ง ถาม ว่า ใคร พุด แทน ที่ ไ้ไหน
ไ้บ่ยกาย ตอบ ว่า เป็ก เบื่อ น ชั่วเจ้ง ว่า ทำ มิ พี้ จัง รั้ว ได้ ไ้บ่ยกาย ว่า
น้อง มิ ตู หาง พน อยู่ ที่ บน เข้ว นน หาง ตง อยู่ ข้าง หลง พ กับ น้อง แฉวน
อยู่ ล่ง จัง ไ้เห็น ถนต ชั่วเจ้ง ห้าม ว่า พี้ อย่า พุด ไป ไ้ดู เขา จะ
ทำ ประการ ไ้ใด กัน

เห่งเจี่ย นง อยู่ ทำ กลาง ถาม ว่า ลูก ทง ล่อง ให้ คน ไป เสี่ยว แม่ มา มี กิจ
ธุระ อะไร หรือ มี ค่าจ ทง ล่อง ตอบ ว่า ข้าพเจ้าทง ล่อง นาน แล้ว มิ ได้ ไป เยือน
มารดา บदन ข้าพเจ้า จม ไ้ถึง ชมจ้ง ก็ มิ อาจ กิน ก่อน มารดา เพราะ
ฉน ข้าพเจ้า จึง ให้ ไป เสี่ยว มารดา มา จะ ไ้ทำ เนื้อ ถึง ชมจ้ง ต้มแกง ให้
มารดา กิน สัก เวลา หนึ่ง ชายุ ของ มารดา จะ ไ้ ยิน ยาว เห่งเจี่ย พุด ว่า
อิน เนื้อ ถึง ชมจ้ง กิน ยาก ไ้ยิน ว่า ไ้ ไ้บ่ยกาย มา ด้วย มารดา อยาก กิน

แต่ใบหู ไบ๋ยก่าย ถูก จง คัดใบหู ไบ๋ยก่าย ทำกับกิน กับ เหล้า เกิด ไบ๋ยก่าย
 ได้ยิน ตั้ง นั้น ก็ ตกใจ พูดว่า ปะช้าย ท่าน เข้า แล้ว มัน คิด จะ คัดใบหู
 เรา กิน แกด้ม เหล้า เสีย แล้ว ประเดี้ยว กู จะ ร้อง ขึ้น ให้ บิศาจ มัน รั้ว ในเวลา
 ที่ ไบ๋ยก่าย บ่น วุ่น วาย อยู่ นั้น แต่ไป เห็น บิศาจ พลดระเวร ด้ง เข้า มา บอกว่า
 ขอใต้ ของใต้ ทราบ เห่งเจี้ย ค้ ท่าน แม่ ตาย แล้ว บัดนี้ แปรดง กาย เข้า มา ที่
 นี้ บิศาจ ทั้ง สอง ใต้ แง่ ตั้ง นั้น ก็ ชัก เกียม วิเศษ กระโดด ขึ้น พน เห่งเจี้ย ๆ
 ไหว กาย เบน แดง สว่าง แดงไป ทั้ง ถ้า แล้ว ก็ รั้ว หน้ ออก จาก ถ้า

ก็ม กักใต้ ของ เห็น ตั้ง นั้น ก็ ตกใจ บอกว่า นอง จง แก่ มัด ถง ช้ม จง
 ไบ๋ยก่าย ช้วเจ็ง คิน ให้มัน เสีย เกิด จะ ใต้ ล้น ความ จุลาจต รั้ว กักใต้ ของ
 พูดว่า พี่ พุด อะไร อย่าง นั้น เรา ได้ รั้ว ความ ต่ำบาก มา ไม่ รั้ว ว่า เท่าไร แล้ว
 จัง จับ มา ได้ จะ ปลัดอย เสีย โดยง่าย นั้น อย่างไร ได้ พี่ จง หนึ่ง ให้ สบาย
 ขยำ วิคก ข้าพเจ้า ได้ ยิน ว่า เห่งเจี้ย มี ฤทธา อานูภาพ เข้ม แขง เรา พึ่ง
 ได้ มา พบ ก็ ยิง หา ได้ ดู ผู้ ม้อ กั้น ไม่ ใต้ ฐระ ข้าพเจ้า จะ ดอง ผู้ ม้อ ดู ก่อน
 แม้ ว่า เธอ ไม่ ชะนะ เรา ๆ ก็ จะ กิน ถง ช้ม จัง ไบ๋ยก่าย ช้วเจ็ง โดยง่าย แม้
 ว่า เรา ลู ไม่ ได้ เรา จัง ค่อย ปลัดอย ไป ไม่ ข้า อะไร รั้ว กักใต้ ของ พุด ตั้ง
 นั้น แล้ว ก็ แดง ตัว ถือ ฮา วุช เกียม เคิน ออก มา ที่ หน้า ถ้า รั้ว ร้อง เรียกว่า
 อัย ชึง เห่งเจี้ย มึง จง ไซ้ ของ วิเศษ แด มารดา เรา ให้ เรา เรา จะ ปลัดอย
 ฮา จาริย มึง ไป ไซ้ที่ เห่งเจี้ย อยู่ บด เมฆ ใต้ ยิน ตั้ง นั้น รั้ว ด่า ตง มา ว่า
 อัย มาร ร้าย มึง จง รั้ว ลั่ง ฮา จาริย แด นอง ของ กู ออก มา อัย ให้ ทัน
 บู้ ดง ม้อ ได้

บิศาจจึงนั่งก้มได้ฟังดังนั้น ก็อึกเอี่ยมเหาะขึ้นไปบนอากาศ หึ่งเจ็ย
 ก็กระบองตรงเข้าต่อสู้กัน กว้างเวหาประมาณ ลี้ก ล้าม ลีบ เพดง ยัง
 ไม่แพ้ชนะกัน หึ่งเจ็ยนึกในใจว่า อ้ายนี้มีอาวุธเยี่ยมเข้มแข็งอาจทาน
 รับกระบองเราอยู่ได้ โดยจะคิดต่อสู้ทางอาวุธก็เสียกำลังจำจะเอา
 น้ำเต้าแตงกวาดหยกวิเศษนี้เรียกจับมันเห็นจะดีกว่า คิดดังนั้นแล้ว
 หากเรียกมันไม่ฮาร เรามีเสียที่หรือสู้เขา เชือกวิเศษไม่ได้ หึ่งเจ็ยเอา
 เชือกวิเศษคว่างไปมัดบิศาจๆ เห็นดังนั้นก็ฮานคาถา เชือกที่หึ่งเจ็ยคว่าง
 ไปนั้นกลับมามัดเอาหึ่งเจ็ยเข้าไว้

ซึ่งเป็นอย่างนี้ เพราะบิศาจได้คาถาไว้อดบพท ๗ แห่ง สำหรับมัดซา คัก
 บพทหนึ่ง กลับมามัดผู้ที่คว่างเชือกนั้นเอง เพราะฉนั้นหึ่งเจ็ยจะเปลี่ยน
 แปลงอย่างไรก็ไม่ได้ บิศาจก็เข้าจับเชือกตกลงมายังพื้น เขาเยี่ยม
 พันศีรษะหึ่งเจ็ยเด็ดขาดที่ ศีรษะหึ่งเจ็ยก็มิได้เป็นอันคราย บิศาจก็
 จูงหึ่งเจ็ยเข้าในถ้ำ ร้องบอกก็มกกว่า ซาพเจ้าจับมาได้แล้วก็มกก แต่
 ไปเห็นก็มี ความยินดีเป็นที่สุด พูดว่านี้และอ้ายหึ่งเจ็ย จึงให้เอา
 มัดใส่คาไว้ที่โคนเสาใหญ่ แล้วแก้เอาน้ำเต้ากับแตงกวาดหยกวิเศษออก
 มาจากตัว บิศาจทั้งสองก็พากันไปนั่งข้างในเตียงสุราเป็นที่สบาย
 ใจทั้งสองตน

ฝ่ายหึ่งเจ็ยต้องมัดอยู่กับโคนเสานั้นก็ตื่นรนถึงแก่ดิ้นออกไป โป้ย
 ก่ายเห็นดังนั้น ก็หัวเหาะกักๆ ถามว่า เห็นจะกินใบหูเราไม่ได้
 แล้วหรือ หึ่งเจ็ยดำง่าอ้ายชาติหมู่มึงอย่าทำพูดมากไป ประเดี๋ยวเรา

จะออกได้ แก่ไซ เขาพวก เขา ออกให้จึงได้ พุดตั้งนั้นแล้ว เหลียวซ้าย
 แลขวาไม่เห็นใคร ก็ชักกระบองเหล็ก ออกจาก หู งัด คา ออก จาก คอ
 ได้แล้ว ถอน เขา ขน หาง แปลง เป็น รูป ปลอม เข้า ติด คา อยู่ กับ ที่ นั้น
 ตัว เหง่เจี้ย ก็ แปลง เป็น บิศาจ น้อย เขา ไม่ ยืน เฝ้า บิศาจ อยู่ ที่ ริม ตัว เหง่เจี้ย
 จะ ใคร ตัก เขา ของ วิเศษ นั้น จึง เดิน เข้า ไป ใกล้ บิศาจ บอก ว่า
 ไต่ ของ ข้าพเจ้า เห็น เหง่เจี้ย กัด กัด ออก ดิน รน ดิน นั้น เชือก นั้น จะขาดไป
 แม้ ได้ เชือก ใหญ่ ๆ มา เมื่อยัน เขา เชือก นั้น ออก เห็น จะดี ก็ มิ กัก ไต่ ของ
 พุด ว่า จริง อยู่ ว่า แล้ว ก็ แก่ เชือก ที่ ขาด พง อาก จาก เชือก ส่ง ให้ เหง่เจี้ย ๆ รับ
 เขา มา แล้ว ก็ แก่ เขา เชือก วิเศษ ออก เขา เชือก ใหญ่ มัด เหง่เจี้ย แปลง ได้ ตาม
 เดิม แล้ว เขา เชือก วิเศษ ซ่อน ไว้ ใน ตัว ถอน ขน หาง ออก เส้น หนึ่ง แปลง
 เป็น เชือก วิเศษ อีก เส้น หนึ่ง มา ส่ง ให้ แก่ บิศาจ ไต่ อ่อง ทั้ง สอง บิศาจ ก็
 มิ ได้ พิจารณา เชือก ว่า ปลอม หรือ จริง ไม่ เหง่เจี้ย ครั้น ไต่ เชือก วิเศษ มา
 แล้ว ก็ รับ ออก ไป นอก ถ้ำ กลาย เป็น รูป เดิม แล้ว ก็ รับ เรียก พวก
 บิศาจ ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า พวก บิศาจ น้อย จึง ถาม ว่า ตัว อยู่ ที่ ไหน มา
 จึง มา เรียก อัก กระทัก อย่าง นี้ เหง่เจี้ย บอก ว่า พวก เจ้า จึง เร่ง ไป
 บอก ให้ ข้าย พวก มาร ใหญ่ มั่น ว่า คือ เจี้ย เหง่ซัง มา แล้ว บิศาจ น้อย
 ไต่ พง ดิน นั้น ก็ นำ ความ เข้า ไป แจ้ง แก่ บิศาจ ไต่ ของ ก็ มิ กัก ไต่ ของ ไต่
 พง บิศาจ น้อย บอก ตั้ง นั้น ก็ ตกใจ พุด ว่า เรา จับ ซึง เหง่เจี้ย มัด ไว้ ไต่ แล้ว
 นี้ เหตุใด จึง มี เจี้ย เหง่ซัง มา อีก เต่า จึง กัก ไต่ ของ พุด ว่า วิต กัด มัน ทำ ไม่
 นำ เต่า วิเศษ ของ เรา ยัง มี ข้าพเจ้า จะ ออก ไป เรียก มัน ให้ เข้า อยู่ ใน หน้า เต่า

ก็ได้ พุด ตัง นน แดว ก็ หยิมเอา หน้า เต้า ออกไป ยัง ประตุ กั วัง งาม ว่า เจ้า คือใคร ที่ ไหน มา

เหิงเจี๋ย ตอบว่า เรา น และ คื่อ นอง ของ เหิงเจี๋ย ซำ รู ว่า เจ้า จับเอา เหิงเจี๋ย พ ของ ซำ มา ไว้ บัด น ซำ จะ มา เปน ชูระ ด้วย พ ซำ ึ่ง นก ก พุด ว่า เจ้า จะ มา รบ แก่ เรา หรือ เรา จะ ไม่ รบ แก่ เจ้า จะ เรียก เจ้า ดัก คำ หนึ่ง เจ้า อาจ ซาน ได้ หรือ เหิงเจี๋ย ตอบว่า เรา จะ กัด ฆะ ไร แก่ เจ้า นัก หนา จน ถึง แก่ จะ ไม่ กัด ซาน รบ ต่อ ให้ เรียก สิบ คำ ซำ จะ ซาน ดัก หมั้น คำ ก็ได้

บิศาจ ึ่ง นก ก ไต พง เหิงเจี๋ย พุด ตัง นน ก เหาะ ซน บน เวหา เอา หน้า เต้า คำ ดัง แดว ก็ เรียก ว่า เจี๋ย เหิง ซึ่ง ก ไม่ กัด ซาน รบ บิศาจ ก็ เรียก อีก คำ หนึ่ง ว่า เจี๋ย เหิง ซึ่ง เหิงเจี๋ย มา คิด ว่า เรา ซือ เหิงเจี๋ย มั่น มา เรียก เจี๋ย เหิง ซึ่ง ผิด ความ จริง คง จะ จับ เรา ไม่ ได้ คิด ตัง นน แดว ก็ ซาน รบ ออก มา คำ หนึ่ง เหิงเจี๋ย ก็ เขา ไป อยู่ ใน หน้า เต้า วิเศษ ของ บิศาจ ๆ ก็ เอา ยันต์ บัด ปาก หน้า เต้า ไว้ อน ความ จริง นน ถ้า ใคร ซาน แดว ก็ เขา ไป อยู่ ใน หน้า เต้า จะ เปน เกี หรือ ไม่ เกี นน ไม่ เปน ซือ สำคัญ

ฝ่าย เหิงเจี๋ย เขา ไป คิด อยู่ ใน หน้า เต้า แดว ตู มีด ดำ ไป หมด มิ ได้ เห็น แสง สว่าง เกลย เปน ที่ คับ แค้น แค้น ด่า บาก สุด ที่ จะ ทน ได้ เมื่อ เรา พบ บิศาจ ทง สอง บอก ว่า หน้า เต้า กับ ซวด หยก นน เรียก เขา อยู่ ซ้าง ใน แดว บัด เดียว ใจ ก็ แปร เปน หน้า หนอง ส่วน ตัว เรา ไม่ อาจ ให้ เปน เช่น นน ได้ จึง คิด ซน ได้ ว่า เมื่อ ก่อน หำ รอย ปรหม ท้าย เลียง เต่า กุน จับ เรา ได้

ใน เม้า (โป๊ยท่วย) หลอมเรา แต่หัวใจเรา เบน ทองแดง กายสิทธิ์ คือ
 เบน เหล็ก ตา เบนไฟ แก้ว ตา เบน ทอง กายสิทธิ์ ของ วิเศษ เหล่านี้ ก็ไม่
 ทำอันตราย เราได้

บิศาจ จึงนึก เมื่อ เรียกเจียเหิงซัง เขา ใน หน้าเตา แดง ก็ พาไป ยัง ถ้ำ
 ร้องบอก ก็มก๊ก ว่า ข้าพเจ้า จึง เจียเหิงซังได้ แดง ซงอยู่ ใน หน้าเตา น ก็มก๊ก
 ใจของโต พง ดึง นน ก็ มีความ ยิน ดี จึง พุด แกง นก กว่า เขา ใจ สั้น ดุ ถ้า
 มัน ไม่ มี เสี่ยง แดง จึง ค่อย เบียด นน ต่ ออก ดู

เหิงเจีย อยู่ ใน หน้าเตา ไต ยน บิศาจ มัน พุด กัน ดึง นน จึง คิด ว่า อัน ตัว
 ของ เรา น ทำ ไม่ จึง จะ สั้น ไม่ มี เสี่ยง ไต ถ้า กาย นน ไม่ แปร ก็ มี เสี่ยง
 อย่าเลย เรา จะ หลอก มัน ถ้า มัน สั้น ไม่ ไต ยน เดียง มัน ก็ จะ เบียด นน ต่ ออก เรา
 จะ ไต คิด หน ไบ ไต คิด แดง ก็ นึก ว่า ทำ อย่าง นน เห็น จะ ไม่ เป็น คน เก่ง ได้
 ไว คอย มัน สั้น เรา จึง ทำ กระแอม ไว จาม หลอก มัน ให้ เบียด เรา ออก ก็ จะ ไบ ไต
 เหิงเจีย คิด ดึง นน แดง ก็ เกรียม ตัว คอย อยู่ มี ไต รู้ว่า บิศาจ ทง สอง มัน
 มัว กิน สุรา เสี้ย มิ ไต มา สั้น หน้า เต้า เหิงเจีย จะ ไค่ว หลอก บิศาจ ให้ มา สั้น
 หน้า เต้า จึง ร้อง ว่า พา เฮย รูป นน แปร แดง บิศาจ ก็ มิ ไต มา สั้น เหิงเจีย ก็
 ร้อง อีก ว่า แม่ เฮย แปร เข้า ไป ถึง บัน เหวอ แดง

บิศาจ ก็มก๊ก ไต ยน ดึง นน จึง พุด ว่า ถ้า แปร เข้า ไป ถึง บัน เหวอ ก็ คง จะ
 แปร เข้า ไป ซาด ครั้ง ตัว จึง เบียด ดู ที่ เหิงเจีย ไต ยน ดึง นน จึง ถอน ขนหาง แปร ดง
 เป็น รูป ครั้ง ตัว อยู่ ใน นัน ตัว เหิงเจีย ก็ แปร ดง เป็น แมง หวี คอย จะ บิน ออก
 เมื่อ เบียด บิศาจ ก็มก๊ก จึง ยก เขา หน้า เต้า มา เบียด นน ต่ ออก ดู เหิงเจีย ก็ บิน ออก

ไป แปลงเป็น บิศาจกษัตริย์ ยืน อยู่ ข้าง นัน ก็มกกดขี่ของ ก๊ยก นาเตา ชมมอง
 ดูแต่ เข้าไป ก็ เห็น มี รูป ครึ่ง ตัว อยู่ใน นัน มี ได้ วิชา ว่า รูป แปลง หรือ
 จริง ก็ ร้อง บอกว่า เร็ว ๆ บิด เสี้ย มิน แปร ยังไม่ หมัด ตัด จึง กกกดขี่
 ของ ก็ เขา ยืน คบคิ เข้า ตาม เดิม ก็มกกดขี่ของ จึง หยิบ เขา บ้าน สุรา มา วิน
 กิน อีก ต้อง ส้ม ถ้วย แล้ว ส่ง ให้ งนก ก พุด ว่า เจ้า มีความ ลำบาก มาก ควร
 พี่ จะ วิน สุรา ให้ เจ้า กิน งนก ก เห็น พี่ มี กะใจ ดังนั้น ก็ รับ มา กิน อีก ต้อง
 ส้ม ถ้วย หยิบ นาเตา ส่ง ให้ กษัตริย์ เสด็จ โดยไม่ วิชา ว่า เห่งเจี่ย แปลง บิศาจ
 ทั้ง สอง ก็ ส่ง สุรา ไป มา กิน กัน อยู่ จน เมา

เห่งเจี่ย เห็น บิศาจ มี ได้ ส่ง ได้ จึง เขา นาเตา นั้น ดัน ไว้ ใน เห่ง ถอน
 ขนทาง แปลง เป็น นาเตา ยืน ถอย อยู่ บิศาจ เสด็จ สุรา มิน เมา แล้ว ก็ กลับ รับ
 เขา นาเตา คน มา ก็ กลับ เขา นัง ที่ กิน สุรา ไป อีก พัก หนึ่ง เห่งเจี่ย ได้
 ของ วิเศษ แล้ว ก็ ถอย ออก มา มีความ ดีใจ

ฝ่าย เห่งเจี่ย ได้ ของ วิเศษ มา แล้ว ก็ หนี ออก มา นอก ถา กลาย เป็น
 รูป เดิม ร้อง คำ ทำ ท้าย อยุ่ นู๋ ถา ด้วย เสียง อด ดัง ว่า เห่งเจี่ย พวก บิศาจ มิ่ง
 จง รีบ ไป บอก นาย มิ่ง ว่า กู มา แล้ว บิศาจ หนี ถาม ว่า ท่าน อยู่ ที่ ไหน มา
 เห่งเจี่ย ว่า กคือ เห่งเจี่ย ซึ่ง พวก บิศาจ หนี ได้ พง ดิง นัน ก็ รับ นา ความ เข้า ไป
 แจ้ง แก่ ไต่ ของ ทง สอง ก็มกกดขี่ของ ไต่ พง ดิง นัน จิต ใจ ให้ สดุดี หวาด
 จึง พุด แก่ งนก ก ฆูน ของ ว่า เห็น จะ ไม่ เป็น การ เรา ไป โดน รัง มิน แล้ว หมาย
 ว่า สอง คน มิน มี พี่ น้อง มาก มิน ค่อย ทอย กัน มา อย่าง นี เห็น จะ
 ไม่ สำเร็จ การ

ึ่งนักกโตของพูดว่าพี่จงวางใจเถิด นำเต๋าวิเศษของเราไปได้ถึง
 พันคน นี่เราพึ่งจับเจ้ายักษ์ซึ่งคนเดียว พี่จะวิตกอะไรแก่หญิงเจ้ายักษ์
 ข้าพเจ้าจะออกไปจับมันอีกคนหนึ่งให้ดู ึ่งนักกจึงหยิบเอาหน้าเต๋ามา
 ออกไปย้งนำถ้ำ โดยยังเข้าใจอยู่ว่าหน้าเต๋านั้นเป็นของจริง ครั้น
 ออกมาร้องถามว่าอ้ายคนไหน ถ้ามารดาทำทนายอีกกะทักอยู่ที่นี่หวา
 มึงจงมานี้กูไม่ต่อสู้แก่มึง จะเรียกมึงคำหนึ่งมึงยังอาจจะชานรับ
 หรือ เหยียดพูดว่าเจ้าเรียกข้า ๆ ก็อาจชานรับ ข้าจะเรียกเจ้า
 บ้าง เจ้าอาจชานรับหรือ ึ่งนักกโตของพูดว่าข้าเรียกเจ้า ๆ เข้าอยู่ในหน้า
 เต๋าเจ้าจะได้อะไรที่เห็นมาได้ข้า เหยียดตอบว่าข้าก็มีหน้าเต๋าทะ
 กัน เจ้าอย่าสำคัญว่ามีแต่ของเจ้าผู้เดียวเลย ึ่งนักกว่าถ้ามีจริง
 จงเอาออกมาให้ดูสักทีจะได้หรือไม่ หรือเจ้าพูดยอดเด่นดกกระมัง
 เหยียดได้ฟังบิศาจพูดทำทนายดังนั้น ก็หยิบเอาหน้าเต๋าวิเศษออกจาก
 มือเสียด ยกขึ้นชูแล้วว่าอ้ายมารดาเรียงจงดูหน้าเต๋าทเกิด ึ่งนักก
 ไปเห็นหน้าเต๋าก็รู้สึกหวาดตกใจ พูดว่าทำไมจึงเหมือนของเราราวกับ
 ันเดียวกัน จึงร้องถามว่าหน้าเต๋าดูเหมือนเจ้าใดที่เห็นมา เหยียดไม่รู้
 ว่าจะบอกอย่างไรด้วยไม่ทราบว่าจะกำเนิดเดิมมาอย่างไร จึงกลับย้อน
 ถามว่าที่หน้าเต๋าของเฮ้งเต๋ามาจากไหนเล่า

ฝ่ายบิศาจพาไซอิ๋วว่าเหยียดจะเอาคำของตัวไม่ ก็ตอบตาม
 ความจริงว่าอันหน้าเต๋าของเรา เมื่อบริวาริณมีท่านพรหมทนาย
 เลี้ยงเต๋ากุณแปดเป็นนางหนึ่งช่วย ประกอบทำหินปะฟ้าครันปะมาถึง

ทิศตะวันออกที่เขา กุศุหลุนซัว ช่าง ริม เขา นั้น มี ของ วิเศษ ของ เทวดา
 ท้ายเสียง เล่ากัน เขา ของ นั้น มา ประกอบทำ เป็น หน้าเต่า ทอง เพราะถนน จึง
 มี มา จน ทุก วัน นี้ เห่งเจียไต่ ฟัง บิศาจ บอก ดั่งนั้น จึง ตอบ ว่า ของ เรา
 ก็ มี กำเนิด เหมือน ของ เจ้า นั้น และ แค่นี้ ของ เรา เป็น ตัว ผู้ ของ เจ้า เป็น ตัว
 เมียม มี ฤทธิ์ น้อย กว่า กัน

บิศาจ ไต่ ฟัง ดั่ง นั้น จึง พูด ว่า ไม่ ต้อง การ ด้วย ตัว ผู้ แต่ ตัว เมียม
 ใช้ ได้ แลว ก็ เป็น ดี เหมือน กัน เห่งเจียพูด ว่า เจ้า พูด ดั่ง นั้น ก็ จริง
 ของ เจ้า แลว เรา ยอม ให้ เจ้า เรียก ก้อน เรา จะ เรียก ต่อ ภาย หลัง
 บิศาจ งนกก ไต่ ฟัง เห่งเจีย ยอม ดั่ง นั้น ก็ ดี ใจ โดย เหตุ ที่ ไม่ รู้ ศักดิ์ ว่า
 ของ ตน เป็น ของ ปลดอม จึง ถอน หนี เห่งเจีย ไป บน อากาศ เขา
 หน้าเต่า ว่า ดง แลว ก็ เรียก ว่า เห่งเจีย ชิง โว้ย เห่งเจีย ได้ ยิน เรียก ก็ ริม ขาน
 ว่า โว้ย ๆ เจ็ด แปด ครั้ง ก็ มี ได้ เห็น ว่า เป็น ประการ ไต่ จึง ก็ บิศาจ
 เห็น ดั่ง นั้น ก็ ถด ลง ยง พน กระทม เทา ทบ ออก ร้อง ว่า เทวดา เขี่ย เทวดา
 ใคร จะ รู้ เตย ว่า มัน จะ แปร ปรวน ไป อย่าง นี้ หน้าเต่า ของ เรา เป็น ตัว เมียม
 ไป เห็น ตัว ผู้ เขา ก็ ใช้ ไม่ ได้ เสีย แลว

เห่งเจีย หัวเราะ แลว พูด ว่า ของ เจ้า จึง เก็บ ไป เกิด คราว นี้
 ถึง ที่ ข้า จะ เรียก บ้าง เห่งเจีย ก็ เห่งเจีย ไป ถด ลง อากาศ เขา ปาก
 หน้าเต่า ว่า ดง ตรง บิศาจ แลว ก็ ร้อง เรียก ว่า อายง นก ก็ บิศาจ โว้ย
 งนกก ก็ ริม ขาน ว่า โว้ย ใน ทัน ไต นั้น งนกก ก็ เข้า ไป อยู่ ใน หน้าเต่า
 เห่งเจีย ก็ ถด ลง ยง พน เดิน ตรง เข้า ไป ที่ ปาก ถ้ำ ทาง เดิน ไม่ ค่อย

จะรีบร้อย เห่งเจี่ยหัวนำเต้ามาได้ยินเสียงในน้ำเต้าร้องไม่หยุด
 เดินมาประเดี๋ยวก็นำมาถึงประตูถ้ายกน้ำเต้าขึ้นสักหนึ่ง จึงภาวนาว่า
 (จิตเหี้ยมตบูนต้องของจ้อเซี่ยหยิน ถ้วยหนึ่งเขียนแซ่กุกักจ้อ
 เขียนแซ) พวกปีศาจเห็นดังนั้น ก็วิ่งเข้าไปบอกกิมกักว่า
 ใต้ช่องบัตินี้เกิดเหตุแล้ว เห่งเจี่ยซึ่งจับมันกักใต้ช่องใต้ในน้ำเต้า
 มายืนภาวนาอยู่นาน

กิมกักใต้ช่องใต้ฟังพวกปีศาจบอกดังนั้น ก็ตกตลึงตมตง
 กับพบน้องให้ด้วยเสียงอันดังพูดว่า น้องเฮี้ยพีกับเจ้าตงมาจาก
 สวรรค์ จุติยังมนุษย์โลกย์เป็นเจ้าเขา คิดว่าจะได้รับความสุข
 ด้วยกัน ไม่รู้ว่าชายพวกถ้อบวชเหล่านี้ มันจะมาฆ่าเจ้าให้ถึง
 แก่ความตาย พวกปีศาจเห็นนายเค้่วโศกโทม่น้ำร้องไห้ก็พากัน
 ร้องไห้ทั้งถ่า โม่ยี่ก่ายต้องมัตโยงแหวอนอยู่บนซ้อเห็นดังนั้น
 อดข่มมิได้ ก็ร้องพูดออกมาว่า เขี่ยฮ้ายปีศาจน้องของเองบัตินี้
 ก็ตายแล้ว เองจะร้องไห้ไปทำไมให้บ่่วยการ เจ้าจงรีบจัดแจง

ทำเครื่องแจให้สัตต เสิมย พวกข้าจะล่อดพระธรรมให้น้องเจ้าไป สวรรค์
 กิมกักใต้ฟังดังนั้น ก็ยังแค้นแค้นจะใคร่เอาโม่ยี่ก่ายมาฆ่า
 กินเสียก่อน แดไปเห็นพวกปีศาจวิ่งเข้ามาบอกว่า บัตินี้เหห่งเจี่ย
 ซึ่งมาร้องดำทำทนายอยู่ที่หน้าถ้ำอีกแล้ว กิมกักก็ตกใจจึงให้พวก
 ปีศาจตรวจของวิเศษดูว่ายังมีอยู่ก็ตั้งปีศาจน้อยบอกว่ายังอยู่สามสิ่ง
 คือ เกี่ยม พัดไฟ ขวดน้ำมัน กิมกักพูดว่า มันกตม้เอาคนของเรา

ได้เข้าไปในน้ำเต้า จงเอาพัดไฟแต่เกี่ยมนั้นมา พวกบริวารจึง
 หยิบของต้องสิ่งนั้นมาส่งให้ได้อ่อง ก็มกก็จึงเอาพัดเห็บไว้กับ
 คอเสื้อ มือก็ถือเกี่ยมเดินออกมายังนำถ้ำ ร้องดำ่ว่าข้ายชาติถึง
 มิ่งฆ่ามารดา กับน้องกู กูมีความแค้นมิ่งยังนัก

เหิงเจี่ยจึงดำ่ว่า ข้ายชาติมีคำจึ่งจะมาหาที่ตายอีกหรือ
 มิ่งจงรีบเร็ว ๆ ดังอาจารย์กูออกมา กูจะยกชีวิตกูมิ่งไว้ ก็มกก็
 มิได้พูดโต้ตอบว่าอะไร ถือเกี่ยมตรงเข้ามาพันเอาเหิงเจี่ย ๆ ยก
 กระบองขึ้นรับ ต่างชอกกำลังรบกันได้ประมาณยี่สิบเพลง ยังไม่
 แพ้ชนะแก่กัน มีคำจึ่งเขาเกี่ยมชู้ให้พวกบริวารเข้าช่วยระดมตี พวก
 มีคำจึ่งก็กรูเข้าล้อมจับเหิงเจี่ย ๆ อยู่ท่ามกลาง เหิงเจี่ยเห็นดังนั้น
 จึงถอนชนออกกำมือหนึ่ง ร้องให้ชนแปลงเป็นเหิงเจี่ยมากตั้งเม็ดฝน
 ตรงเข้าตีแยกมีคำจึ่งนั้นออกกระจายไป พวกมีคำจึ่งก็พากันวิ่งหลบหนี
 แลร้องว่าสู้เขาไม่ได้แล้ว เหิงเจี่ยเต็มไปทงนั้นอย่างนั้น ก็มกก็ถือ
 เกี่ยมตรงเข้ามา มือหนึ่งผวยพัดออกหันหน้าไปทิศอากาศเณยร้อง
 ชนคำหนึ่ง เอาพัดไฟแบกไปทงหนึ่ง พนดินก็ตุงเป็นไฟขึ้นโดยแรง
 เป็นเปลวปลิวชนบนอากาศ

เหิงเจี่ยเห็นไฟตุงขึ้นดังนั้น ก็ถอนชนในศอกชนหนึ่งร้าย
 คาลาเบาไปเป็นรูปเหิงเจี่ยยืนอยู่ ศอกเหิงเจี่ยก็เหาะหนีไฟไป ครั้น
 ออกจากที่ตุงไฟนั้นแล้ว ก็เหาะไปยังนำถ้ำเนยฮวยต้อง คิดจะเข้าไป
 ไปแก่อาจารย์ชอก ก็ตรงเข้าไปในถ้ำเอากระบองตีมีคำจึ่งตายไปทงต้น

แต่เข้าไปใน ถ้ำ นั้น มี แดง แดง สว่าง ไป ทั้ง ถ้ำ เต็ม คิดว่าไฟ คุไป ก็ มี ไซอิ๋ว
ไฟ เพลน แสง รัศมี เห่งเจ้ยเดิน เข้าไป ใกล้ มอง ดู เห็น ขวด นามัน ต้ม มี แดง
สว่าง เห่งเจ้ย ก็ ตก เขา ขวด นั้น มา หา ทัน จะ ช่วย อาจารย์ ไม้ ก็ รับ หนี
ออกมา จาก ถ้ำ บัง เชน มา พบ กิม ก๊ก กัด เข้า มา กิม ก๊ก เห็น เห่งเจ้ย
ก็ ทรง เข้า เขา เกียม พ้น เห่งเจ้ย ๆ ก็ เหาะ หนี หาย ไป ใน อากาศ กิม ก๊ก เห็น
เหห่งเจ้ย หนี หาย ไป แล้ว ก็ เดิน เข้า ไป ใน ถ้ำ แต่ ไป เห็น พวก บั๊ค่าจ
บริวาร ต้ม ตาย ไป ทั้ง ดัน เงียบ สงัด ไม่ ได้ยิน เสียง กิม ก๊ก เห็น ดัง นั้น ก็ ยิง
ธนู โทมนัศ เสียใจ คิด ชน มา แล้ว ก็ ร้อง ให้ หนึ่ง พก ที่ โตะ เตย หลับ ไป
ฝ่าย เห่งเจ้ย ตก ได้ ขวด นามัน ตัว เศษ มา แล้ว ก็ รับผิดชอบ เข้า กับ
บน เหว เหาะ ย้อน กลับ มา ยัง ถ้ำ เนี่ย ฮ่วย ต้อง ครน ถึง เห่งเจ้ย ก็ แอบ ย่อง
ดู ใน ถ้ำ เห็น เงียบ สงัด อยู่ เห่งเจ้ย ก็ ค่อย ๆ เดิน เข้า ไป แต่ เห็น บั๊ค่าจ
หนึ่ง หลับ อยู่ กับ โตะ พัดไฟ กับ เกียมวาง อยู่ บน โตะ เห่งเจ้ย เห็น ดัง นั้น
ก็ เดิน เมา ๆ เข้า ไป ข้าง โตะ เออม หยิบ เขา พัด นั้น มา ก็ คว้า หนี ออก ไป
กิม ก๊ก ตกใจ ต้ม ตา เห็น เห่งเจ้ย จึง คว้า เขา เกียม กระโดด ได้ เห่งเจ้ย ออก
มา ยัง หน้า ถ้ำ เห่งเจ้ย คว้า ออก มา จาก ถ้ำ แล้ว เขา พัดไฟ หนีบ ไว้ กับ
บน เหว แล้ว ต้อง มี ขอบ กระทบ ตรง เข้า มา ประจัน หน้า กับ บั๊ค่าจ
กิม ก๊ก ออก กำดั่ง คว้า เห่งเจ้ย ได้ สัก เพลง ทาน กำดั่ง เห่งเจ้ย ไม้ ไหว
ก็ คว้า ถอย เหาะ หนี ไป ข้าง ที่ ศตวันตก ตรง ไป ยัง ถ้ำ เข็ม เต่ง ต้อง เห่งเจ้ย
เห็น บั๊ค่าจ หนี ไป แล้ว ก็ ลง เดิน เข้า ไป ใน ถ้ำ แก่ มืด อาจารย์ ปล่อยให้ ง่าย
สว่าง อาจารย์ กับ สำนัก ศิษย์ ก็ มีความ ดีใจ จัด หา อาหาร กิน ใน ถ้ำ
นั้น แล้ว ก็ พัก นอน ใน ถ้ำ คืน หนึ่ง

ฝ่ายบี ศำจกิม กักหนีไปหาหน้าชาย รวบรวม มีศำจทั้งชาย แดหญิง
 เข้าสัมพันธ์กันพร้อมแล้ว อาซิดไต้ต้องยกมา เหย็งเจี้ยกำลังนั่งอยู่
 ได้ยินเสียงตมพัดฉิวมากก็วิ่งออกมา นอกประตูแต่ไป เห็นกิมกักพา
 พักพวกมา เหย็งเจี้ยก็กอดเข้าไปบอกว่ามันหนีศำจไป พาพวกมาเปน
 อันมาก จึงตั้งให้ซัวเจ๋ง คอยระวังพระอาจารย์ เรียกไปย่ำกายให้คอย
 ช่วยรบ เหย็งเจี้ยเก็บเอาของวิเศษเหล่านั้น ซ่อนเข้าไปแล้ว มือจับ
 กระบองพร้อมด้วยไปย่ำกายเดินออกมา แต่ไปเห็นอาซิด นายใหญ่ยืน
 อยู่ข้างน้ำดูรูปร่างลักษณะหน้าชาวตุ๋นเพี้ย หนวดยาว คิ้วตึงแรง ใบหู
 ตุ่มโต มือถืออาวุธ ทวนร้องดำด้วยเสียงขันตั้งว่า เฮ้ย อ้ายชาติถึงไม่
 มีดี มึงอาจสามารถประมาณคน มึงจงยื่นคอออกมา ยอมตายเสียโดยดี
 จะได้แก้แค้นแทนวงศ์ญาติของเรา เหย็งเจี้ยได้ฟังดังนั้นก็เกิดโทโสจึง
 ร้องดำว่า เอ็งจะต้องตายไม่ดีกว่าไค้ มึงยังไม่รู้จักกลัวมฤตยูซึ่งเป็น
 ปู่ของเอ็ง มึงอย่าวิ่งหนีจงมารบกระบองดลิกที่หนึ่ง บีศำจอาซิด
 เอาทวนแทงเหย็งเจี้ย ๆ ยกกระบองชนรบนัดไว้ ต่างออกกำลังเข้มแข็ง
 รบกันโดยสามารถได้สามสิบเพลง มีศำจกำลังน้อยทานกำลังเหย็งเจี้ย
 ไม่ได้ก็ถอยหนี เหย็งเจี้ยได้กระชั้นมา กิมกักยกเกี่ยมเข้าสกัดหน้า
 รบกันอีกสามสิบเพลง อาซิดก็หวนมาช่วยรบ ไปย่ำกายแต่เห็นจึง
 จับคราดเหล็กกระโดดเข้าสกัดรบแก่อาซิดไต้ต้อง รบกันได้พักใหญ่
 ยังหาแพ้ชนะกันไม่ อาซิดจึงร้องให้บีศำจบริวารเข้าระดมช่วย พวก

มีค่าจ ก็พากันเข้าช่วยรบ ชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็จับพลองเหตักตรงเข้า
มาสกัดหน้า ที่พวกพลมีค่าจกระจายไปทางอื่น อาชิตไต้ฮองเห็น
เสียทีก็หันโศกหนีไป ไ้บ๊วยถ่ายได้กระชั้นตามมาเอาคราดตีตบตบที่
หนึ่งตายคาที่ เอาคราด ๆ มาตีศพ เบนเตือปลาตัวหนึ่ง ก็มกัก
เห็นช่าน้าชายตายแล้ว ผละออกจากเหิงเจี้ยง ถ้อเกี่ยมมารวมกับ
ไ้บ๊วยถ่าย ๆ ก็เข้าต่อสู้กับกิมกัก ชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็จับพลอง
เข้าช่วยไ้บ๊วยถ่าย มีค่าจทานกำลังต้องนายไม่ไหว ก็ผละออก
เหาะหนีไป ไ้บ๊วยถ่ายชั่วเจ้งก็ได้ตามไป เหิงเจี้ยงเห็นดังนั้นก็
ก็ชิงเหาะสกัดหน้า เอาขวดวิเศษออกหั้นปากขวดไป ตรงมีค่าจกิมกัก
ร้องเรียกคำหนึ่งว่า กิมกักไต้ฮอง กิมกักหมายว่าพวกบริวารตามมา
เรียก จึงชานรวมกิมกักก็แดนเข้าไปอยู่ในขวดวิเศษ เหิงเจี้ยงก็เอาหนวด
มีดปากขวดไว้ แดไปเห็นเกี่ยมวิเศษของมีค่าจตกอยู่กับพื้นเหิงเจี้ยง
ก็เก็บเอามา เหิงเจี้ยงกำจิตมีค่าจร้ายตายแล้วก็พากันกลับมายังถ้ำ
เข้าไปคำนับพระอาจารย์แดง เหิงเจี้ยงจึงพูดแก่พระถึงซ่มจ้งว่า มดดินก็
ราบคาบแล้ว ขอนิมนต์พระอาจารย์ชุนมา ออกเดินเกิด ถึงซ่มจ้งมี
ความยินดี พร้อมอาจารย์กับศิษย์ก็ออกเดินหมายตรงไปยังปราจีนทิศ
ในเมื่อกำลังเดินไปนั้น แดไปก็เห็นศาลเจ้าผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างทาง เดิน
ออกมาขี้ต เขาพระถึงซ่มจ้งแล้วถามว่า พระสงฆ์จะไปข้างไหน จง
คืนของวิเศษนั้นมาให้ข้าพเจ้า เหิงเจี้ยงพิศดูไปมาก็รู้ว่า ท่านพรหม
ท่ายเลี้ยงเต่ากุน จึงคำนับแล้วถามว่า นี่ท่านจะไปข้างไหน

ท้ายเสียงเล่าคุณไต้ยั้นเหิงเจียตามตงนั้น ก็เหาะขึ้นไปนั่งบน
 บั๊ตติงแก้วลอยอยู่กลางอากาศร้องเรียกว่าซิงเหิงเจีย จงคืนของวิเศษมา
 ให้ข้าพเจ้า เหิงเจียก็เหาะตามขึ้นไปถามว่า ของวิเศษนั้นคืออะไร
 ที่ไหน เล่าคุณบอกว่ นำเต้านมของเราไปขาย ขวดนั้นของเราได้
 นำ เต้านมของเราปราบมารร้าย พัดนั้นของเราใช้ไฟ เชือกนั้น
 ของเราไว้คาดเขี้ยว ต้องมีศาลเจ้านั้นคนหนึ่งสำหรับรักษาแม่ทอง ชื่อ
 (กิมท่งจ้อ) คนหนึ่งรักษาแม่เงิน ชื่อ (จิงท่งจ้อ) เธอทั้งสองรัก
 เขาของวิเศษนั้นตั้งมาเกิดในมนุษย์โลกยี่สิบห้าปีแล้วแต่ยังไม่พบ บัดนี้
 เหิงเจียจับได้ มีซึ่งความชอบ เหิงเจียได้ฟังตงนั้น จึงพูดว่านี่คือท่าน
 ปลอ้ยด่านศิษย์ดังมาให้ทำร้ายโทษนี้อยู่แก่ท่าน เพราะตั้งสอนไม่เรียบร้อย
 เล่าคุณตอบว่า ข้อนี้เราไม่เกี่ยวข้องด้วย เหตุด้วยอาจารย์ด่านศิษย์
 พวกถึงข่มขืน มิใช่พวกมารปีศาจทำให้ลำบาก ถ้ามีคุณนั้นก็จะไม่ลำบาก
 มรวรคผล เหิงเจียได้ฟังตงนั้น ก็มีใจผ่องใสได้মনัสร์ จึงพูดว่า
 แม่ของวิเศษแห่งท่านก็จงมาเอาไปเถิด เหิงเจียก็นำของมาส่งให้เล่า
 คุณๆรับเอามาแล้วจึงเปิดยี่นศที่ปากขวดหน้าเต้า คว้าเทออกมาสอง
 ด้ายย่อย เล่าคุณเอามือขวาที่หนึ่ง ก็กดตายกลับคืนอย่างเดิมเป็น
 กิมท่งจ้อ จิงท่งจ้อ ยื่นแผ่นซ้ายขวา เล่าคุณบนันดานเบนแสงสว่าง
 เหาะกลับไปยังทิพสุฐานวิมานฟ้า

ฝ่ายเหิงเจียเอาของวิเศษคืนให้ ท้ายเสียงเล่าคุณไปแล้วก็เหาะกลับ
 ตงมายังพินดิน เล่าความให้ถึงข่มขืนฟังทุกประการ ถึงข่มขืนได้ทราบ

ตั้งนั้น ก็ มีความยินดี ตั้ง นำหมายมุ่งไปยังทิศปราจีน ครั้นเดินไปได้
 หดายเวลาถึงซั่มจั้ง แลไปข้างหน้า เห็น มีภูเขาใหญ่ขวางอยู่ พระถึงซั่มจั้ง
 จึงเรียกสำนักศิษย์มาถามว่า นั้นภูเขาอะไรขวางหน้าอยู่ จะมีอะไร
 บ้าง ตอกกรรมัง พวกเราจงระวังระวังเกิดอกว่า จะมีผีมีศาจยักษ์อยู่บ้าง
 เหง้าเจี่ยพูดว่า ท่านอาจารย์อย่าวิตกคิดวุ่นวายไป จงตั้งจิต
 ให้แน่วแน่ดังเป็นหนึ่ง สาระพัดเหตุการณ์ก็จะมีอยู่เอง พระถึงซั่มจั้ง
 ถามว่า หนทางที่จะไปไซอิ๋ว ทำไมจึงมีความลำบากอย่างนี้ อาตม
 จำได้ตั้งแต่ออกจากเมืองมา คิดได้สี่ห้าปี แต่ยังไม่ถึง เหง้าเจี่ยได้
 ฟังตั้งนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า ไม่ช้าไม่เร็ว ยังมีได้จากประตูเคย ท่าน
 อาจารย์อย่าได้เอามาว่า ฟังเป็นอารมณ์เลย จงวางอารมณ์ตั้งหน้าไป
 เกิด แม้มีความเพียรแล้ว ความประสงค์อย่างใดก็จงสำเร็จตั้ง
 ความปราถนาทางสิ้น พุดกันพดางศิษย์กับอาจารย์ก็พากันเดินมาเวลาที่
 ก็จวนจะใกล้ค่ำ แลไปเห็นที่ริมปากช่องเขา มีตักทอง หอเรียง
 ระดับกันเป็นแถวๆ พิศดูเห็นเป็นอารามวัดใหญ่ พระถึงซั่มจั้งก็ลงจาก
 ม้าพากันเดินเข้าไป ครั้นมาถึงประตูใหญ่ แลเข้าไปดูเห็นมีอักษร
 ใหญ่ห้าตัวบอกนามวัดว่า (คือเข็กชู่โป้ตั้งยี่) คือวัดหลวงสร้าง
 เหง้าเจี่ยถามว่าใครจะเข้าไปขอหาใคร่ย่นอน ถึงซั่มจั้งว่า อาตม
 จะเข้าไปเอง ว่าแล้วก็จัดครของจิวร่นุ่มห่มเรียบร้อยเป็นปริณิเทศ
 แล้วก็เดินเข้าไปในประตูชั้นที่หนึ่ง มงเข้าไปก็เห็นมีรูปเจ้ากิม
 กังบุซาอยู่ เดินเข้าไปในประตูชั้นสอง เห็นมีรูปเจ้าท้าวจัตตุโลก

หลัง รูป เข้า ไปใน ประตู ชั้น ที่ สาม แต่ไป เห็น มีไม้ ต้นคันทใหญ่ สี ต้น
 มี ต้น หนึ่ง มี พุ่ม ออก สีขาว ปก คลุม ร่ม รื่น แต่ไป ข้าง นั้น มี พระ อุโบสถ
 ใหญ่ พระ ถังซ่มจิ่ง สำรวม กิริยา แล้ว ก็ เดิน เข้าไป นมัส การ พระพุทธร
 รูป แล้ว ก็ เดินไป ทาง ข้าง หลัง พระ อุโบสถ แต่ไป เห็น อุบาสก คน หนึ่ง
 เดิน ออก มา พระ ถังซ่มจิ่ง จึง พูต ว่า อาคมภาพ มา จาก เมือง ไต๋ถิง จะ
 ไป ไช้ที่ บัดนี้ มา ถึง ตำบล นี้ ก็ จวน คำ แล้ว จะ ขอ อาไ้ไครย์ พัก ถัก คั้น
 หนึ่ง รุ่ง เข้า ก็ จะ ลาไป

อุบาสก ผู้นั้น ตอบ ว่า ข้าพเจ้า มี ไ้เจ้า ของ วัด เป็น แต่ คน
 กวาด ต่าง เจ้า วัด ท่าน ยังมี อยู่ ข้าง ใน ข้าพเจ้า จะ เรี่ยน ถม ท่าน ก่อน
 ถ้า ท่าน ยอม ให้ อาไ้ไครย์ ข้าพเจ้า จะ มา นมัส เข้า ไป อุบาสก นั้น รับ
 กตัม เข้า ไป บอก ว่า ขอ ท่าน ได้ ทราบ ข้าง นอก มี แยก มา หา ท่าน เจ้า
 อาวาส ก็ เดิน ออก มา แต่ไป เห็น พระ ถังซ่มจิ่ง ก็ เกิด โทโส พูต ดู
 อุบาสก ว่า คน เช่น นี้ เขียน เสีย จึง จะ ดี ตัว ไม่ รู้ หรือ เรา เป็น พระสังฆ
 ราชา คณะ มี เกียรติยศ ถ้า มี ชุนนาง มี วาสนา ยศศักดิ์ ควร เรา จะ ออก มารับ
 นี้ เป็น แต่ พระ สังฆ อาคันตุกะ จร มา ทำ ไ้ไม่ จึง ต้อง ให้ เรา ออก มา เชื้อเชิญ
 เล่า ทั้ง พิเคราะห์ ดู กิริยา ก็ เป็น พระ สังฆ เดิน หน เวลานี้ ก็ จวน จะ คำ
 เธอ จะ ไ้ไคร มา ขอ อาไ้ไครย์ พัก ใน กุฏิ นี้ จะ ให้ เธอ เข้า อาไ้ไครย์ ได้ หรือ
 บอก เธอ ให้ ออก ไป ตาม แต่ จะ โดด เต้น ที่ ข้าง นอก ระเบียบ นั้น เกิด ตัว
 มา บอก ทำ ไ้ไม่ พูต ดึง หน แล้ว ก็ หัน หน้า เดิน กตัม เข้า ไป ข้าง ใน

เมื่อ พระ ถังซ่มจิ่ง ได้ พัง พระ สัมภาร พูต ดู ถูก อย่าง หน ก็ ให้ เกิด
 ความ โทมนัส จน หน้า ตา ไ้ไหล อาม หน่า จึง บ่น ว่า อนิจจัง อนิจจา เหมือน

คำบรรยายว่า ออกจากบ้าน แล้วก็มีแต่ความต่ำช้า อาตมนี้อุปสมบท
มาตั้งแต่ยังเด็ก ๆ ก็ยังหาได้ประพฤติผิด ขรรมวินัยไม่ แต่มิได้
รู้ว่าชาติปางก่อน ทำผิดแก่ฟ้าแต่ดินไว้อย่างไร หรือ จึงบันดาล
ให้เรา มาประพบซึ่งผู้ไม่ชอบ ขรรม เช่นนี้ สัมภารมิให้เรา พักก็ ตาม
ที่เกิด เหตุไรจะถือตัว แต่บอกให้เรา ไป โดด เต้น ข้าง ระเบิดงั้นเด่า
อินตาม ขรรมนิยม จะต้องมี ความเคารพ เป็น ต้น จำ เรา จะ ต้อง ตาม
เข้าไป ตามดูสัก คำหนึ่ง พระถึงชมจึงคิดแล้วก็ เดินเข้าไป หน้า กุฎี แด
ไปเห็น สัมภาร กำลัง นั่ง ถัดหน้ากำลัง โกรธอยู่ พระถึงชมจึงยืน อยู่กต่าง
ประตุกุฎีใหญ่ ยกมือขึ้น เคารพ พุด ด้วยคำ สุภาพว่า ข้าพเจ้า ขอ
เคารพ ท่าน อาจารย์

สัมภาร แดไป ไม่อยาก จะโต้ตอบ เห็น เคารพ ก็ไม่รู้ ที่ จะทำอย่างไร
คั้ง เคารพ ตอบ แด ตาม ว่า นี่ ท่าน มา แต่ข้าง ไหน จะ ไป ข้าง ไหน หรือ
พระถึง ชม จึง บอก ว่า อาตมนี้ พระเจ้า ถึง ไท เจง ช้อง เต็ม รัช ส่ง ให้ ไป
ไซอิ๋ว อารามนา พระ ไตรย บัญจ ขรรม บดิน ชาม มา ถึง ตำบล
เวลา ที่ เจวน จะ พดบ คำ อาตมภาพ จะ ขอ อาไ้ ไตรย พัก ใน อาราม ของ ท่าน
สัก คั่น หนึ่ง รุ่งเช้า ก็ จะ ตา ไป ขอ ท่าน อาจารย์ ได้ กรุณา ด้วย
ท่าน สัมภาร ได้ พัง ดัง นั้น พุด ว่า ท่าน จะ ไป ไซอิ๋ว อารามนา พระขรรม ทำไม
จึง ไม่ ไป ตรง ทาง ที่ ศัก ติวัน ตก มี แห่ง หนึ่ง ประมาณ ห้า สิบ เส้น ที่
นั้น มี ห้อง เคยม คำ ชาย เข้า แกง บริบูรณ์ ทั้ง ที่ ห้อง พัก ก็ ดี อาตมให้
พัก ไม่ ได้ เพราะ เป็น พวก ส่งชี เดินทาง คำ บรรณ ท่าน ย่อม ว่า

เสี้ย ร้าย เข้า มา ถึง ต้อง ปิด ประตู บ้าน แม้ ว่า มี ไต กัด คน แต่ เมื่อ ก่อน
ได้ ทำให้ เสี้ย ซื่อ พระ ถึง ชัม จึง ได้ ฟัง สัมภาร พุด ดั่ง นั้น จึง ย้อน ถาม ว่า
ท่าน อาจารย์ ว่า ครัง ก่อน ได้ เสี้ย ซื่อ นั้น คือ เหตุ ผล เป็น ประการ ไต

พระ สัมภาร ตอบ ว่า เมื่อ คราว ก่อน มี พวก พระสังข์ เดิน ทาง มา
นั่ง พัก ที่ นอก ประตู ใหญ่ อาตม เห็น เธอ ซัด ดัน เสี้ย ผ่า ชาติ พระ รุง พระ รัง
จึง นิมนต์ เข้า มา พัก ช้าง ใน ยก เข้า แจ มา เตย แด เธอ จั้ว มา ถวาย ให้
องค์ ตะ ฉั้น ให้ พัก อยู่ สอง สาม วัน ก็มี ไต ทราบ ว่า จิตร เธอ โดภ
ด้วย ความ กิน นอน เธอ ก็มี ได้ คิด ที่ จะ ไป ก็ พัก อยู่ ได้ เจ็ด แปด มี
ครัน เห็น อยู่ สะบาย แดว ก็ กระทำ ฐราจารย์ ไม่ ชอบ ธรรม ต่าง ๆ

พระ ถึง ชัม จึง ถาม ว่า เธอ ประพฤติ ไม่ ชอบ ธรรม นั้น เธอ ทำ
ประการ ไต สัมภาร บอก ว่า ท่าน จง คอย พัง เวลา ดัน ก็ เขา อีฐ
แด กระเบื้อง มา ขวาง ปา เต็น เวลา ไม่ ดัน ก็ เทียว เจาะ ไซ ตาม ฝาผนัง
แด กำแพง เวลา หนาว ก็ หัก ไม้ ประตู มา คิด ไฟ ผิง เวลา ร้อน ก็ เบียด
ประตู ทง ไร่ เกะกะ ผ่า ชง ทัง ฮอน ก็ เขา ฉัก มัด ทำ เกือก แด ดัก รูป
ดัก เทียน ดัก หม้อ ดัก ไห สาระพัด ไม่ อาจ กำหนด ได้ พระ ถึง ชัม จึง ได้ ฟัง
สัมภาร เล่า ให้ ฟัง ดั่ง นั้น จึง มา คิด แต่ ใน ใจ ว่า คิด ส่ง สาร์ แต่ ตัว เรา
มิ ไซ จะ เป็น เช่น เขา อย่าง นั้น เมื่อ ไร คิด ดั่ง นั้น แดว ก็ เดิน กลับ ออก มา
มี หน้ วน เต็ม ไป ด้วย หน้ ตา เห็น เจ็ย เห็น พระ อาจารย์ เดิน กลับ ออก มา
มี ดี หน้ คว้า โศก ดั่ง นั้น จึง ถาม ว่า พระสังข์ ใน วัด ดี ต่ำ ว่า กระไร
พระ อาจารย์ หรือ จึง มีความ คว้า โศก ดั่ง นั้น

พระถังซัมจั๋งบอกเหิงเจี๋ยว่าเขาไม่พอใจ เหิงเจี๋ยว่าท่านไป
 ไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะไปเองจึงจะสำเร็จ ว่าแล้วเหิงเจี๋ยก็ถือไม้
 กระบองเหล็กเดินตรงเข้าไปยังโบสถ์ใหญ่ แต่ไปก็เห็นอุปาตักหนั่งกำลัง
 จูตฐูปูซา พระอยู่ เหิงเจี๋ยร้องทวาดด้วยเสียงอันดัง อุปาตักคน
 นั้นตกใจก็ล้มลงแล้วลุกขึ้นแต่ไปดู เห็นหน้าตาเหิงเจี๋ยดังนั้น
 ก็ให้ทวาดหนั่ง กระโดดวิ่งหนีออกไปทางหลังพระอุโบสถเข้าไปใน
 กุฏิใหญ่บอกว่า ข้าพเจ้านั้นมีพวงพระดังขึ้นมาอีกแล้ว สัมภารได้
 พังอุปาตักพูด จึงว่าเขยงเสี้ยเห็นจะดี บอกว่าให้เขาไปข้างนอก
 ระเบียบนั้น ยังจะเข้ามาบอกทำไมอีกเล่า ถ้าขึ้นมาบอกอีกจะ
 เขยงยี่สิบที่ อุปาตักบอกว่าคนนั้นไม่เหมือนพระดังซึ่งคนก่อน หน้าตา
 ดันแต่ขนทั้งสั้น ดูดูจรวดมั่ว มีมือถือกระบองดูดีหน้ามีความโกรธ
 จะใคร่หาคนที่ สัมภารได้ฟังอุปาตักพูดแข็งแรงดังนั้น จึงเปิดประตู
 ออกมาดู ก็พอเหิงเจี๋ยเข้ามาถึง สัมภารเห็นรูปร่างดูร้ายดังนั้น
 ตกใจกลัวก็ปิดประตูเสียทันที เหิงเจี๋ยเดินตรงเข้าไปหากระบอง
 กระทั่งประตูบานหักไปบานหนึ่ง แล้วบอกว่าให้รีบจัดแจงห้องให้
 สะอาดพินห้อง เราจะได้พักนอน สัมภารแอบอยู่ในห้องพูดแก่
 อุปาตักว่า ดูรูปร่างดูร้ายแรกมาก็พูดดูดีกันหักโค่นเขาอย่างนี้ ในวัด
 ของเรานี้มีห้องแต่ด้ามร้อยห้อง มันจะเอาพินห้องเราจะเอาที่ไหน
 มาให้มันพอ

อุบาสก พูดว่า ข้าพเจ้า กัดัว แทะ จะขาดใจ ท่าน อาจารย์ จง
ช่วย พุด แก่ ไช เกิด สัมภาร ก็ รัว ลั่น ไป ทั้ง ตัว อุบล่าห์ ขึ้น ใจ พุด ด้วย
เสียง อัน ดัง ว่า ท่าน ที่ มา ขอ อา ไครย พัก นั้ วิต ข้าพเจ้า อยู่ใน ป่า ตอน
ขอ เชิญ ท่าน ไป หา ที่ พัก ที่ อัน เกิด

เหิง เจี้ย ได้ พัง พระ สัมภาร พุด ดั่ง นั้น ก็ เขา กระทบ แปลง เท่า อ่าง
ใหญ่ ยืน อยู่ นำ กู๊ พุด ว่า สัมภาร ไม่ พอ ใจ ก็ ขน ของ ออก ไป ให้ หมัด
สัมภาร พุด ว่า ใน วิต นั้ หั้ว ร้อย ชื่อ จะ ให้ ข้าพเจ้า ขน ไป ไว้ ที่ ไหน
เหิง เจี้ย ว่า ถ้า ไม่ มี จะ ขน ไป ให้ ออก มา นั้ สัก คน หนึ่ง จะ คั ด้วย
กระทบ เปน ตัว อย่าง สัมภาร บอก ให้ อุบาสก ออก ไป ให้ เซอ ตั เปน ตัว
อย่าง สัก ที่ หนึ่ง ก่อน อุบาสก พุด ว่า กระทบ ใหญ่ เท่า อ่าง จะ ให้
ออก ไป รับ ตั จะ ทุน ได้ หรือ เหิง เจี้ย พุด ว่า แม่ ทุน ไม่ ได้ ข้า จะ หา
ของ ชิน ตั ให้ ดู เปน ตัว อย่าง จะ ได้ รัว สัก เหิง เจี้ย แด ไป เห็น สิ่ง ที่ โศ คิธา
ตัว หนึ่ง ตง อยู่ จั้ เขา กระทบ ตั ตง ที่ หนึ่ง สิ่ง ที่ โศ กั แดก ตะเขียด
ไป ทั้ง ลั่น สัมภาร อยู่ใน ห้อง แอบ มอง ตาม ช่อง ฝา เห็น ดั่ง นั้น ก็ ตก
ตลิ่ง มือ แด เท่า กั อ่อน เปด ยไป ทั้ง ตัว จั้ ร้อง ออก มา ว่า กระทบ นั้
หนัก นั้ อาตมภาพ จะ ยอม พอ ใจ แด้ว เหิง เจี้ย พุด ว่า เรา จะ ไม่ คั
แต่ เรา จะ ทาม ว่า พระ ส่ง ชั้ ใน วิต นั้ มี สัก เท่า ไต สัมภาร บอก ว่า
รวม ทั้ง ลั่น ที่ ได้ รับ ฉยยา แด้ว หั้ว ร้อย รูป เหิง เจี้ย ว่า สัมภาร จง รับ ไป
บอก หั้ว ร้อย ส่ง ชั้ นั้ ให้ ครอง ฝ่า ให้ เรียบ ร้อย พร้อม กัน ออก ไป

รับ พระ ถึง ชัม จิ่ง เข้า มา สัมภาร ว่า แม่ ท่าน ไม่ ตี แม่ แล้ว ข้าพเจ้า จะ
 ออก ไป รับ เข้า มา เห็น เจี้ย ว่า จง รับ ไป จิต แจง เกิด สัมภาร จึง สั่ง
 อุบาสก ให้ ตี ระฆัง แด กตของ สัจญญา อุบาสก ก็ ไม่ กล้า ออก ไป ทาง ประตู
 จึง มุกตง ช่อง ใต้ ถุน ออก ไป เดิน มา ที่ โมถ ชน ต่ กตของ แด ระฆัง สัจญญา
 ประชุม สังฆ สาม แม่ สาม ตุก

ฝ่าย พระสังฆ ใน อาราม ได้ ยิน ระฆัง แด กตของ สัจญญา ก็ พร้อม
 กัน ไป ที่ โมถ อุบาสก จึง บอก ว่า ท่าน เจ้า คณะ สั่ง ให้ ครอบ ผ้า พร้อม
 กัน ออก ไป นำ วัด รับ พระ ถึง ชัม จิ่ง ซึ่ง มา จาก เมือง ไต้ ถัง พระสังฆ
 ทง หลาย ที่ จิต แจง ครอบ ผ้า เรียบ ร้อย พร้อม กัน แล้ว ออก มา ยืน คอย อยู่
 หน้า กุฎี ใหญ่ สัมภาร ก็ นำ นำ ออก มา ยัง ประตู ใหญ่ ครั้น ถึง พระ ถึง
 ชัม จิ่ง ก็ พร้อม กัน กุ เข้า ถง คำนับ แล้ว พุด ว่า ขอ เชิญ ท่าน อาจารย์
 เข้า ไป พัก ใน กุฎี ใหญ่ เกิด

พระ ถึง ชัม จิ่ง เห็น พระสังฆ มา คำนับ พร้อม กัน ดั่ง นั้น ก็ ไม่ อาย
 นิ่ง ได้ จึง พุด ว่า นิมนต์ ท่าน ทง หลาย ตุก ชน เกิด พระสังฆ ทง หลาย
 ต่าง ก็ ตุก ชน ต่าง ก็ ช่วย กัน จูง ม้า ยก หาบ เข้า ไป ข้าง ใน พระถึง ชัม จิ่ง
 ไป ยัก กาย ชิว เจง ก็ เก็บ เข้า ไป ข้าง ใน มา ยัง กุฎี ใหญ่ พระถึง ชัม จิ่ง เข้า
 นั่ง ถวาง พระสังฆ ทง หลาย ที่ จิต แจง นำ รอน หน้า ขา มา ถวาย เสริจ แล้ว
 พระถึง ชัม จิ่ง มี ความ ขอบใจ สัมภาร แด ตุก วัด ทง หลาย พระถึง ชัม จิ่ง
 จึง บอก แก่ พระ สัมภาร ว่า ขอ ท่าน จง ไป พัก ผ่อน ระงับ กาย เกิด สัมภาร
 บอก ว่า ไม่ เปนไร ดอก พระ ถึง ชัม จิ่ง ถาม ว่า จะ ให้ อาตมภาพ นอน ที่ ไหน

ส้มภาร พุดว่า ท่าน อาจารย์ ยอ้า วิตก เตย ข้าพเจ้า จะจัด แจง ให้ เรียบ
 ร้อย ว่า แล้ว ก็ ตั้ง อุบาสก หา ญ่า ให้ มี กิน แต่ ให้ ออก ไป จัด แจง ให้
 เรียบ ร้อย อุบาสก ได้ พัง แล้ว ก็ ออก ไป จัด แจง ทุก ประการ เร็ว ๆ แล้ว
 จึง กลับ เข้า มา นิมนต์ พระถัง ไซอิ๋ว ออก ไป พัก พระ ถัง ไซอิ๋ว กับ หึงเจี๋ย
 ไป ยี่ ก่าย ไซอิ๋ว เดิน ออก ไป ยัง หอ ธรรม ครั้น ถึง พระถัง ไซอิ๋ว พิเคราะห์
 ดู เห็น ใน นัน มี ตาม ตะเกียง ไฟ สว่างไสว มี เตียง อยู่ เตียง พระถัง
 ไซอิ๋ว ให้ อุบาสก ญ่า มา ญ่า ที่ ริม นัน แต่ ให้ เอา ญ่า มา มา ไข พร้อม
 แล้ว จึง อนุญาต ให้ อุบาสก ไป พัก หลับ นอน อุบาสก ก็ คำนับ ฐา ไป
 ฝ่าย พระถัง ไซอิ๋ว ก็ เข้า นั่ง อยู่ กตาง หอ พระถัง ไซอิ๋ว ทิ้ง หล้าย ก็ มา
 ฝ้าย อยู่ พระถัง ไซอิ๋ว จึง ย่อ ติว บอก ว่า ขอ นิมนต์ ท่าน ทง หล้าย กลับ
 ไป พัก เกิด พระถัง ไซอิ๋ว เห็น นัน ก็ คำนับ ฐา กลับ ไป พระ ถัง ไซอิ๋ว เห็น
 พระถัง ไซอิ๋ว ไป หมัด แล้ว ก็ เดิน ไป ข้าง นอก จึง แหงน หน้า ขึ้น ดู บน พ้า เห็น ดาว
 เตือน สว่าง ไป ทง พ้า จึง เรียก หึงเจี๋ย ไป ยี่ ก่าย ไซอิ๋ว ออก มา ดู ใน
 เวลานั้น ทง พ้า ก็ ได้ สัจจะ ไม่มี เมฆ หมอก แด ดู รอบ พ้า ก็ ไซอิ๋ว พระ
 ถัง ไซอิ๋ว จึง บอก แก่ ด้านศิษย์ ทง ส่าม ว่า เดิน มา เมื่อย ขบ ก็ จึง ไป หลับ
 นอน กอน เกิด อาคตภาพ จะ สวด มนต์ ดัง พก หนึ่ง หึงเจี๋ย ได้ พัง ดง นัน
 จึง พุด ว่า อาจารย์ บอช ตั้งแต่ เด็ก มา จน บัด นี้ จำ ไม่ได้ หรือ จึง ของ สวด อัก
 แด วัช ๆ ตั้ง พระ เจ้า ถึง ไท จง ย่อง ใต้ จะ ไป ขารานา พระ ธรรม พระ พุทธ เจ้า
 ก็ ยังมี ได้ เห็น พระ ธรรม ก็ ยัง ไม่ได้ เห็น พระ อาจารย์ จะ สวด พระ คัมภีร์
 อะไร พระ ถัง ไซอิ๋ว ว่า อาคตภาพ ตั้งแต่ ออก จาก เมือง มา ทาง เดิน ลำบาก

กัน ดาวไม่มี ความ คู้ช อัน พระธรรม นน เวียน มาตัง แต่ เด็ก วิตก กตัว
จะ ติม เตี้ย เวदान พอม ี่ ความ คู้ช ได้ บ้าง อาตมภาพ จึง จะ หัก สวด
ซ้อมไว้ ให้ ชัด เจน เหิง เจียว ว่า ถ้า กระนั้น พวก ซำพเจ้า จะ พา กัน ไปนอน
ก่อน ทั้ง ส่าม คน ก็ พา กัน เข้า ไปนอน คน ติเตียง ๆ พระ ถึง ซัมจิง ก็ เข้ามา
บิ๊ด ประคุด แล้ว จึง มา ที่ โตะ กตาง จุคชูป เทียน บูชา แล้ว ก็ นั่ง สวด บริกรรม ไป
พระ ถึง ซัมจิง นั่ง บริกรรม อยู่ใน หอ พระธรรม นน คัก ประมาณ ส่าม ยาม
เศษ ได้ ยิน เสียง ติม พัด อู้ ตูจ พยู่ใหญ่ พัด ตรอก เข้า มา ใน ประคุด
กระทบ แล้ง ไฟวับ แวม ๆ บาง ที่ ทำให้ มืด ไป บ้าง สว่าง บ้าง ใน เวदान นั้น
พระ ถึง ซัมจิง ให้ เติม ๆ คต่าย ๆ กับ จะ หัดบ ค่อ ตัน ก็ ฟุบ ตง กับ โตะ
ไ่น ตวี่ หมัว หมอง แต่ จิตร วิเจ ยัง แจ่ม ได้ มี รำค ี่ อยุ่ มาก ได้ ยิน เตียง ซ่าง
นอกร้อง เรียก เบา ๆ ว่า ท่าน อาจารย์ คำหนึ่ง พระ ถึง ซัมจิง ก็ เงย หน้า
ขึ้น แลดู เห็น มี ชาย ฝูหนึ่ง มา ยืน ที่ นอกร ประคุด เบิก นา ทว ทงกาย เตียง
ร้อง เรียก ไม่ หยุค ว่า ท่าน อาจารย์ นาคา ก็ โหด ออก ซัม ซาบ ทง หน้า พระ
ถึง ซัมจิง เห็น ตง นน ก็ ย่อ กาย ตาม ว่า ตัว เป็น บิศาจ ี่ กิ่ง รืบ หัน ไป
ขย่า ขึ้น มา ที่ หอ พระธรรม นน ฝู นน พุด ว่า ท่าน อาจารย์ ซำพเจ้า มิ ี่ ไซ้
บิศาจ อสรุ่ กาย อะไร คอตก ขอ ท่าน อาจารย์ ดู ด้วย บัญญา จัก ี่ ญู โดย ตะเยียด
เถิด พระ ถึง ซัมจิง พิจารณา ดู โดย ตะเยียด ก็ เห็น บน คี่ เศ ี่ ส่วม หมวก
อย่าง มหา กระษัตริย์ ตัว ส่วม เตื่อ มังกร แดง รัต ส่าย เขมขัด หยก ค้อด
รอง เท้า บก ใหม่ ทอง มือ ถัด ก่อน หยก ดี ชาว หน้า ดู เจ้า ตง กิ่ง คี่ รูป
ลักษณะ ดู ี่ หนุ่น เขียง กุน พระ ถึง ซัมจิง พิจารณา โดย ตะเยียด เห็น

ดิ่ง นั่น แล้ว ก็ ตกใจ ย่อ ภาย ตาม ว่า ท่าน คือ กระษัตริย์ ที่ ใ้เห็น มา จะมี กิจ
 ชุระ อะไร หรือ จึง ได้ มา ใน เวลา กต่าง คั้น ดิ่ง นั้ ผู้ นนั้ จึง ร้อง ให้ แล้ว พูด ว่า
 พระอาจารย์ ที่ ข้าพเจ้า อยู่ นนั้ อยู่ พ้น ทนั้ ไป ประมาณ สี่ สิบ โยชน์ ที่ นนั้
 มี กำแพง เมือง ใหญ่ คือ สัมบัติ ของ ข้าพเจ้า ปถุค สร้าง ชน เอง นาม เมือง
 นนั้ เรียกว่า (โอเกยกัก) เพราะ เหตุ เมื่อ ห้า ปี ก่อน เกิด มี ความ
 แห้ง แฉ้ง ฝน พ้าไม่มี หญ้า พ่าง ก็ ไม่มี แห้ง เกือบ ไป ทง สิ้น ราษฎร
 ใ้ได้ ความ ลำบาก อด ออาหาร การ กิน ต้ม ตาย ไป หา ประมาณ มิ ได้ ข้าพเจ้า
 มี ความ สงสาร ใน เมือง หดวง ยุง ฉาง ก็ ไม่มี เข้า ที่ จะ จับ จ่าย ให้ ชน นาง
 แด ราษฎร ทง หตาย กิน แต่ ตัว ข้าพเจ้า เอง ก็ ไม่มี จะ กิน ให้ อิ่ม พอ ได้
 ข้าพเจ้า จึง ตง พืช ทง วัน ทง คั้น ก็ ตง จิตร จะ ให้ ฝน ตก จุด ชู ปี เทียน
 สักการบูชา บวง สวด ขอ ฝน ส้ม ฝั้ น ก็ ไม่ ตก แห้ง แฉ้ง จน บ่อ แด สระ
 เปน ระแหง ไป ทง สิ้น เวลา นนั้ ใน บ้าน เมือง ก็ กำดั่ง เข้า คับ แค้น บัง เอิน
 มี อาจารย์ (ช้วน นิน) ถือ เพศ ฤๅษี อยู่ ที่ เขา แจง น้ำ ชั่ว เหาะ ดง มา
 เธอ มี เวท มนต์ เชี่ยวชาญ ประดิษฐ์ สดั่ง อาจ เรียก ดม แด ฝน ได้ แต่ ทำ
 คิดา ให้ เปน ทอง คำ ก็ ได้ ข้าพเจ้า จึง เชื้อ ถือ เชิญ เธอ ให้ ตง พืช ขอ ฝน
 ข้า เห็น คุณ ประดิษฐ์ ใน ทนั้ ไต นนั้ บ่าย ที่ ตง อยู่ บด ที่ บูชา นนั้ ก็ สิ้น ใหญ่
 บัด เดียวใจ ก็ มี ฝน ตก ลง มา เปน อัน มาก ข้าพเจ้า ขอ น้ำ ท่วม เพียง ส้าม
 คอก ช้วน จิน ว่า แห้ง แฉ้ง มา นาน แด้ว จะ ไม่ ทน ชุ่ม ช้น จึง ได้ ตก ลง มา
 อิก เปน อัน มาก ไร่ นา เรือก สดวน น้ำ ก็ มี บริบูรณ์ ข้าพเจ้า เห็น ช้วน
 จิน จิตร เมตา อย่าง นนั้ จึง ผูก พัน ส้ม กั ปฏิญาณ ตัว เปน มิตร ส้าหาย แก่ เธอ

ร่วมกิน ร่วมนอนมิ ได้มี ความ รังเกียจ กิน แหนง ได้ประมาณ สัก สอง
 ๒ เวลา ฤๅ เดือน สี่ เดือนห้า กำถั่ง ต้นผลไม้ ทั้ง หลาย ซึงคอกออก ซ้อไปอ่อน
 พร้อม ค้วยขุน นาง ข้ำ ราชการ ซ้ำยชวา ฝ้าย นำฝ้ายใน พระญาคิงวงษ์น้อย
 ใหญ่ พา กัน ตาม เสด็จไป เทียบชมเด่น เปน ที่ รื่น เริง สำราญ ครั้น สิ้น
 เวลา แดวก ก็ พา กัน กลับ ยัง แต่ ซ้ำพเจ้ากับ ฤๅษี ช้วนจิน จ้ม มือ กัน
 ค่อย ๆ เดิน เข้าไป ยัง ล้วน หลวง ชันใน ครั้น เดิน ชม มาใกล้บ่อ แปด
 เหลี่ยม นาม เรียกว่าบ่อ (ลิว ลี้จี้) ไม่ ทราบ ว่า เธอ ขวาง อะไร
 ลงไป ในบ่อ ใน บ่อ นั้น มี รัศมี แดง ทอง พุ่ง มา หลุดออก ซ้ำพเจ้าให้ เดิน
 เข้าไป ใกล้บ่อ พิศดูว่า จะ เปน ของ วิเศษ ดังใด ไม่ รู้ เลย ว่า เธอ ใจ ร้าย
 ผลัก ซ้ำพเจ้า ตก ลงไป ใน บ่อ แดวก เขา หิน ทุ่ม ทั้ง ลงไป บิดปากบ่อ แดวก
 เขา ดิน ทวาย กดบ เต็ม ปากบ่อ เขา หน่อ กดด้วย มา ปลูกไว้ ซ้าง บน ซ้ำพเจ้า
 ตาย มา ได้ ส้ามปี แดวก มิ ได้ ไป เกิด เลย ต้อง เปน ฝ้าย อยุ่ อย่าง นั้น ขอ
 ท่าน ได้ ทราบ เกิด

พระกัจจิมจึงได้ พัง เรือง ดิ่ง นั้น ก็ ให้ หวาด เลี้ยว ลี้กึ่ง ชนลุก ทั้งตัว จึง
 ถาม ว่า ท่าน พุด ดิ่ง นั้น จะไม่มี มนต์ หลักฐาน เค้า เงื่อน ดอก กระมัง เพราะ
 ท่าน ตาย มา ส้ามปี แดวก เหตุใด ชุนนาง ทั้ง หลาย แด่ ช้องเฮ้า ฝ้ายใน จะไม่
 ค้น หา ท่าน หรือ ผู้นั้น ตอบ ว่า ถ้า พุด ตาม มนุษย์ โดกลย แดวก ก็ไม่มี ใคร
 เห็น ตั้งแต่ วัน เธอ ซ้ำพเจ้า แดวก ยัง อยุ่ ใน ส่วน นั้น เธอ ก็ แปลง ตัว
 เปน รูป ร้าง ให้ เหมือน ซ้ำพเจ้า จึงไม่มี ผู้ ไตร รั บัดนี้ ชม เสวย ราช สัมบัต
 อยุ่ เหมือน ซ้ำพเจ้า พระกัจจิมจึง ถาม ว่า ซึ่ง การ เปน จริง ดิ่ง นั้น ทำไม่ จึง

ไม่ไปฟ้อง พระยามัจจุราช เจียมพร้อมอั้ง เต่า ผู้หนึ่ง จึง พูดว่า เธอมี ฤทธา
 อานุภาพกว้างใหญ่ พระภูมิ เจ้า ที่ ก็นับถือ เกรง กัดหัว เธอ เคย เสพย์ ด้ร่ายาเมา
 เป็น เพื่อนเกลอ แก่ เธอ พระยามัจจุราช ก็ เป็น เพื่อน ฝูง แก่ เธอ เพราะ ฉนั้น
 ข้าพเจ้า จึง ไม่ มี ที่ จะ ฟ้อง ร้อง ได้ พระถั่งซิมจึง พูดว่า พระยามัจจุราช ฟ้อง
 ร้อง ไม่ได้ จะ กัดหัว มา ให้ มนุษย์ ทำ ประการใด เต่า ผู้หนึ่ง ตอบว่า ท่าน อาจารย์
 อิน วิญญาณ ที่ เป็น ไป ตาม วิบาก ของ ผิด กรรม นั้น ก็ ยัง ไม่ สิ้น สิ้น อยู่นั้น แม้
 เทพดา เจ้า ที่ ทำ ตม หอบ ข้าพเจ้า ส่ง มา เจ้า นั้น ก็ได้ บอก แก่ ข้าพเจ้า ว่า
 อิน โภย เหว เจม หน้า ส่าม บ นน สั้น แดง ให้ ข้าพเจ้า มา หา ท่าน อาจารย์ บอก
 ว่า สำนุศิษย์ ของ ท่าน ชื่อ ซี้เทียน ไต้ เซย สามารถ จะ กำจัด บิศาจ ผี ยักษ์
 ร้าย ได้ บัด นี้ ข้าพเจ้า มา ขอ เคารพ เชิญ ท่าน ไป ยิง เมือง ของ ข้าพเจ้า
 ช่วย กำจัด บิศาจ ร้าย นน ดอง เพื่ ให้ เห็น เท็จ แด่ จริง แด่ ข้าพเจ้า จะ ส่ง ของ
 พระ เศษ พระคุณ ท่าน ให้ ถึง ขนาด พระถั่งซิมจึง ถาม ว่า นี้ ท่าน จะ มา หา
 อาตมภาพ กับ สำนุศิษย์ ให้ กำจัด บิศาจ นน หรือ ผู้หนึ่ง ตอบว่า ก็ อย่าง
 นั้น และ พระถั่งซิมจึง พูดว่า สำนุศิษย์ ของ อาตมภาพ นั้น จะ ให้ จับ ผี บิศาจ
 ยักษ์ ร้าย ที่ สามารถ จะ ทำ ได้ จริง แต่ เป็น ความ ยาก อยู่นั้น
 ผู้หนึ่ง ถาม ว่า เหตุใด จึง เป็น ยาก พระถั่งซิมจึง บอก ว่า อิน บิศาจ นน
 มัน แปลง รูป ร่าง ก็ เหมือน พระองค์ ขุนนางนอก ใน ทัง เมือง ก็ พร้อม กัน เห็น
 ว่า เป็น พระ องค์ ที่ ท่าน ไป เสีย หหมด แด่ หาก สำนุศิษย์ ของ อาตมภาพ จะ
 มี ผี มี กี่ ก็ ไม่ อาจ จะ ทำ ส่ง คราม ได้ บาง ที่ เธอ จับ ได้ จะ ไม่ ปรับ โทษ
 เขา ว่า พวก อาตมภาพ เป็น ขบถ หรือ จะ เป็น เหมือน เขา ไป หา เล็ด ดอก

กระจมิง ผู้หนึ่งตอบว่า ข้าพเจ้ายังมีคนที่เชื่อได้ อยู่ใน เมือง เปน
 อันมาก พระถังซำจั๋งถามว่า คนที่เชื่อได้นั้นคือใคร ในพระราชวัง
 ยังมีพระราชโอรส คือบุตรของข้าพเจ้าเอง จะแทนที่ครองราช
 สัมบัติได้ พระถังซำจั๋งว่า พระราชโอรสนั้นบิศาจจะไม่กำจัดเดียว
 แลวหรือ ผู้หนึ่งตอบว่า ยังมีได้กำจัดดอก เธอยังอยู่ในปราสาท
 กิมหุดวนเตย ในตำหนักหอเง่าห้องเล่า แต่บิศาจนั้นห้ามสามปีแล้ว
 แม้ตูกุมได้พบกัน พระถังซำจั๋งถามว่า เปนด้วยเหตุอย่างไรจึงได้ห้าม
 มิให้แม่ตูกุมพบปะกันดังนั้น ผู้หนึ่งบอกว่าคือบิศาจคิดอุบายก่ตัวแม่ตูกุม
 จะพบกัน จะคิดปลุกษาพูดจา ถึงการผิดชอบก็ จะเกิดเหตุขึ้น เพราะ
 ฉนั้นแม่ตูกุมจึงมิได้เห็นหน้ากัน พระถังซำจั๋งพูดว่า แม่ว่าตูกุนั้น
 อยู่ในพระราชวังทำไมจะได้พบแก่อาตมภาพเล่า ผู้หนึ่งพูดว่า รุ่ง
 พรุ่งนี้ เธอพาผู้คนมาประพาศบำตงคงจะได้พบแก่ท่าน ท่านจง
 นำคำของข้าพเจ้าที่กล่าวมานี้ไปให้ฟังก็คงจะเชื่อได้ พระถังซำจั๋ง
 ถามว่า พระราชโอรสนั้น เธออยู่ในวังอย่างไร เธอจะไม่เรียก
 บิศาจว่าบิดาวันหนึ่งสองสามคำหรือ ผู้หนึ่งจึงว่าข้าพเจ้าจะให้ของ
 สำคัญไว้แก่ท่านสิ่งหนึ่ง เปนเครื่องหมาย พูดแล้วก็หยิบเอาเพ็ชรหยก
 ขาวก้อนหนึ่งส่งให้พระถังซำจั๋งแล้วพูดว่า ของสิ่งนี้ไว้เป็นที่หมาย
 พระถังซำจั๋งถามว่า ของสิ่งนี้เป็นสำคัญอย่างไร ผู้หนึ่งพูดว่าตั้งแต่
 บิศาจซ่อนจินแปงเป็นข้าพเจ้า ก็มีได้ถือหยกก้อนนี้ เธออุบาย
 บอกว่าตั้งแต่ซ่อนจินแปงแล้ว ก็ขอเอาหยกก้อนนี้ไป เพราะฉนั้น

สามปีมาแล้ว ช่วงนั้นจึงมิได้ถือหยกก้อนนั้น แม้ว่าบุตรของ
ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว ก็จะไม่คิดถึงข้าพเจ้า คงจะคิดแก้แค้นได้

พระถังซัมจั๋งรับว่า เขาเกิด จะรับของสิ่งนี้ไว้ไปศึกษาหาฤกษ์แก่
สำนักศิษย์ก่อน แล้วถามผู้หนึ่งว่าจะคอยอยู่ที่ไหน ผู้นั้นตอบว่าจะอยู่
ช้าไม่ได้ จะชี้เจ้าเทพารักษ์ส่งเข้าไป พระราชวัง เจ้าผู้หนึ่ง ย่องเข้าไปบอก
ให้คิดอ่านพร้อมใจแก่บุตร แต่ให้ท่านกับสำนักศิษย์ให้พร้อมกัน พระ
ถังซัมจั๋ง ครั้นได้ฟังดังนั้นก็รับ เป็นพระวิญญูญาณของผู้หนึ่ง คราวที่แล้วก็ตา
ไป พระถังซัมจั๋งเดินออกไปส่งแล้วก็เดินกลับเข้ามา ตัดดูซอที่เข้า
ก็ตกใจตื่นก็ว่า คิดว่านอนฝัน แต่ตะเกียงมีดวง ก็ร้องเรียก
สำนักศิษย์คำหนึ่ง

ไปเฝ้าทูลทอจกใจตื่น ถามว่าบ้านนี้ยังไม่นอนจะทำอะไร หรือ พระ
ถังซัมจั๋งบอกว่า อาตมพึ่งนอน ฝันไปเห็น เบน การปลาดที่ลุด เหง้าเจีย
บุตรลูกขุนพูดว่า อาจารย์ จิตรประวศผูกพันกับฝันไป ยังไม่ทันจะ
ซนเขาก็มีจิตรกตอเดียวแล้ว เห็นหนทางมีหมอกมืดก็คิดถึงบ้านเมือง
มาก ความตรึกตรองก็ฝันไป เหมือนข้าพเจ้าตั้งใจจะไปใช้ที่อยาก จะ
พบพระพุทธรูปก็ไม่ฝัน

พระถังซัมจั๋งพูดว่า อาตมฝัน มีใจคิดถึงบ้านเมืองอะไรที่ไหน
ในเวลาดับตาก็ได้ยินเสียงตุ๊กตะพู่หัดโกกรกเข้ามาในฝัน ได้ยินที่ประตู
ข้างนอกมีเสียงคน เธอบอกว่า เธอเป็นเจ้าเมืองโฮเกยกก็กั จึงเต่า

ความ ตามที่ ผั้นให้ เหยียด ฟัง ทุก ประการ เหยียดได้ ฟัง แล้ว ก็ หัวเราะ
พูด ว่า เธอ ให้ ผั้น พระ อาจารย์ เหตุ นั้น คง จะมี ปีก่าจ เป็น ชูระ ของ
ข้าพเจ้า จะ ช่วย จับ ปีก่าจ เอง ให้ เห็น เท็จ แด่ จริง พระ ถึง ชัม จัง บอก ว่า เธอ
ได้ ให้ ของ สำคัญ ไว้ สิ่ง นี้ เป็น พยาน ใน ความ จริง จง ออก ไป ดู ที่ จะ
เป็น ของ อะไร แน่

เหยียด ไป เปิด ประตู ดิน ออก ไป ใน เวลานั้น แด่ เดือน สี่ ว่าง แด
ไปที่ พน บน ใต้ เห็น ก้อน หยก ขาว วาง อยู่ กับ พน เหยียด จึง เก็บ เอา มา
บอก ว่า ท่าน อาจารย์ ของ นั้น มี จริง พรง น เข้า การ จับ ปีก่าจ นั้น ข้าพเจ้า
จะ เป็น ชูระ เอง จะ ต้อง ทำ ตาม ข้าพเจ้า จึง จะ ได้ พระ ถึง ชัม จัง ถาม
ว่า ท่าน จะ ให้ ทำ ตาม ท่าน อย่างไร

เหยียด บอก ว่า ไม่ ควร แด่ ดั่ง ใต้ ข้าพเจ้า กับ อาจารย์ ของ อะไร สอง
สิ่ง พูด แด่ เหยียด ก็ ก้อน หก เส้น หนึ่ง แด่ ดง เป็น แอบ เด็ก ๆ ลง วิก บัด
ทอง จึง หยิบ เอา ก่อน หยก นั้น ได้ เข้า ใน แอบ บัด ฝา ดี แด่ ดั่ง ให้ พระ
ถึง ชัม จัง แด่ ดั่ง ว่า วัน พรง น เวลานั้น เข้า ท่าน อาจารย์ ครอง จั้ว ที่ ประทาน
นั้น มี ถือ แอบ น นง อยู่ กวาง โบท ภาพ นา บริกรรม ไว้ ข้าพเจ้า จะ ไป ดู
วิธี จะ เป็น ประการ ไດ แม้ ว่า พระ โอรส ของ เธอ ออก มา จริง ดั่ง นั้น ข้าพเจ้า
จะ พ้อ ให้ มา หา พระ อาจารย์ พระ ถึง ชัม จัง ถาม ว่า บาง ที่ เธอ มา ถึง
นี้ จะ รับ รอง อย่างไร เหยียด ว่า แม่ ว่า เธอ ตรง มา ข้าพเจ้า จะ มา บอก
ก่อน อาจารย์ เปิด แอบ ข้าพเจ้า จะ แด่ ดง เป็น พระ ส่ง น้อย ๆ เข้า อยู่ ใน แอบ
ท่าน ถือ แอบ อยู่ กับ มี ถือ ไท จอ มา ถึง นี้ คง จะ เข้า มา นม คี การ พระ เธอ

จะไหว้ก็ขง ขย่ำ หลีก หลบ หลวาท หวน เธอ คง จับ ผิด ท่าน ว่า ดู ถูก บาง ที่ จะ จับ จะ เขียน ดี อย่างไร ก็ ตาม แต่ จะ ทำ ไม่ ต้อง กัด

พระ ถัง ชัม จัง ถาม ว่า เธอ ไ้ จ้อ มี อำนาจ บาง ที่ จะ ให้ ช้ำ เรา เสีย จะ แก่ ไ้ อย่างไร ได้ เห่ง เจี้ย ว่า ไม่ ฐานะ ไร มี ข้า พเจ้า อยู่ แล้ว กัด ไร ถ้า เธอ จะ ถาม ท่าน จง บอก ว่า มี รับ ตั้ง พระ เจ้า ถึง ไ้ จง ต้อง เค้ ไป ไ้ ที่ อาราม นาม พระ ธรรม จะ นำ ของ วิเศษ ไป ถวาย ถ้า เธอ จะ ถาม ว่า ของ วิเศษ ไร ท่าน เขา เหตุ กาล ใด วิเศษ เค้ ให้ พง ว่า ของ วิเศษ ที่ ตาม ยัง มี อีก ที่ หนึ่ง ที่ ต้อง เปน ของ วิเศษ อย่าง ยิง ถ้า เธอ จะ ถาม ต่อ ไป ให้ บอก ว่า แอม นี มี ของ วิเศษ อยู่ ช่าง ไ้ ใคร รักร ช่าง นำ ได้ หำ ร้อย ปี การ ช่าง หลง หำ ร้อย ปี แล้ว ท่าน เบ็ด ให้ ข้า พเจ้า ออก ข้า พเจ้า จะ ได้ เค้ ตาม ความ ฝัน ให้ เธอ พง แม้วา เธอ เชื่อ แล้ว ก็ ดี บาง ที่ จะ ไม่ เชื่อ จึง เอา ก้อน หยก วิเศษ นั้น ให้ เธอ ดู เธอ คง จะ จำ ได้ ว่า เปน ของ พระ ราชนิคา เธอ

พระ ถัง ชัม จัง พุด ว่า ความ คิด อุปาย นิด แด่ แด่ ของ วิเศษ นั้น ตั้ง หนึ่ง เรียกว่า กาล ใด ตั้ง หนึ่ง เรียกว่า หยก ชาว ที่ แปลง นั้น จะ เรียกว่า ไร เห่ง เจี้ย บอก ว่า ให้ เรียกว่า (ลิบ เต้ ห่วย) คือ ตั้ง อาญา ดี ทศ เจ้า พระ ถัง ชัม จัง ก็ จำ ไ้ ไ้ ใน ใจ พระ ถัง ชัม จัง เห่ง เจี้ย นั่ง คิด อานัน กัน อยู่ ก็ หา ไ้ ได้นอน ไม่ จน รุ่งสว่าง ขึ้น เห่ง เจี้ย จิต แฉง แล้ว มา สั่ง โป้ย กาย ช่ว เจ้ง ให้ อยู่ รักรักษา อาจารย์ แล้ว ก็ ออก มา เหาะ ไป ทาง ตะวัน ตก แต่ เห็น มี กำแพง เมือง ใหญ่ ก็ เหาะ ไ้ กลั เข้า ไป ดู โดย ตะเขี่ย ด ก็ เห็น มี หมอก เมฆ กคลุม ปก อยู่ ช่าง บน เห่ง เจี้ย ก็ รั ได้ ว่า คือ ฮ้าย บั ศ้า จ บัด เตยว ก็ ไ้ ยิน เต้ง บัน ยิง แต่ ไป ทาง ประคู

ทิศตะวันออก เห็น หมู่คน ชี ม้า ถือ ฮา วุช ต่าง ๆ เดิน ออก มา จาก ประตู เมือง
 พิเคราะห์ ดู ก็ เห็น เปน พวก เทียบ มา แต่ ไป เห็น คน หนึ่ง หนุม ชี ม้า ลี้ เหลือง
 มือ ถือ ฮา วุช เกี่ยม ที่ เหว แขนว ฆนุสร คุรูป ลักษณะ ก็ ส้ม เปน เจ้า
 กิริยา ควร จะ เปน ฮ่อง เต้ มิใช่ คน เลว ซาม เห่งเจี่ย เห็น ดังนี้ แด้ว
 ก็ มีความ ยิน ดี ว่า ไม่ ต้อง สง ไล่ย เตย คน นี้ เห่ง คือ ไท จ้อ เรา จะ หลอก
 เห่ง เด่น สัก ที่ หนึ่ง คิด ดึง หน แด้ว ก็ ดึง ยัง พน แปลง เปน กะต่าย ชาว
 ตัว หนึ่ง ดึง ผ่าน หน้า ไทจ้อ มา ไทจ้อ เห็น กะต่าย ดึง ผ่าน ไป ดึง หน
 ก็ ชับ ม้า ได้ ตาม เขา ศร โกง ฆน ยัง ไป ทาง กะต่าย เห่งเจี่ย เห็น ศร ยัง มา
 ก็ หลบ จับ ถูก ศร ได้ แด้ว ก็ ดึง หน มา ไทจ้อ เห็น กะต่าย ถูก ศร ก็ ชิง ชับ
 มา ฆน หน้า ได้ ตาม กะต่าย ไป เห่งเจี่ย เห็น ไทจ้อ ได้ มา เร็ว ก็ ดึง เร็ว ได้ มา
 ซัก ก็ ดึง ซัก ได้ ตาม มา กะต่าย ก็ ไม่ ดึง ไป ไกล ดึง มา พัก หนึ่ง
 ก็ ถึง วัด (ไป ต่อม ยี่) เห่งเจี่ย ดึง มา ถึง ประตู วัด ก็ แปลง เปน รูป เต็ม
 เขา ถูก ศร หน เห็น ไว้ บน ประตู แด้ว เห่งเจี่ย เข้า ไป ใน โบริบ ออก แก่ พระ
 ถึง ฆม จึง ว่า ไทจ้อ มา แด้ว เห่งเจี่ย จึง แปลง เปน พระ สงฆ์ เล็ก เท่า สอง
 ของ คู่ เข้า อยุ่ ใน แอบ หน
 ฝาย ไท จ้อ ครั้น ได้ มา ถึง ประตู วัด แต่ ไป ก็ ไม่ เห็น กะต่าย เห็น แต่
 ถูก ศร คิด อยุ่ บน ประตู ก็ หนัก ประหัดใจ มาก ที่ สุด เหตุ ไฉน หนอ เรา ยัง
 ไป ถูก กะต่าย ดึง มา ทาง หน ทำไม กะต่าย จึง หาย ไป ถูก ศร มา คิด อยุ่ ที่
 ประตู ฆน จึง หนัก ว่า ศร หน นาน วัน เขา จะ เกิด มี ศาจ เข้า ถึง อยุ่ จึง
 เข้า ไป ซัก ถูก ศร ออก แด้ว ดู บน ประตู ก็ เห็น มี ตัว ฆกษร จารึก ว่า

วัด (โบสถ์มณี) ไซอิ๋ว เห็น ดังนี้ จึง คิดว่า เราจะเข้าไปดูในวัด จึง ลง จากม้า จะเดินเข้าไป มองไป ช่าง หล่ง เห็น พวก พด ทหาร จึง ตาม มา ก็ พา กัน เดิน เข้าไปใน ประตู

ฝ่าย พระสังฆ ใน วัด ก็ รับ พา กัน ออก มา รับ เข้าไปใน โบสถ์ใหญ่ ไซอิ๋ว จะ ใคร่ นมัสการ พระพุทธรูป แต่ ไป เห็น มี พระสังฆ หนึ่ง อยู่ กลาง ไซอิ๋ว โกรธ ว่า พระสังฆ ของ คน เป็น ไฉน เรา พา พวก พด ทหาร เข้า มา ใน วัด ทำ ไหม ไม่มี ความ ขำเกรง ยิ่ง หนึ่ง อยู่ ได้ จึง ร้อง บอก ให้ ทหาร รักษา ของ จับ ตัว งง มา พวก วิชา ของ คน ก็ ทรู กัน เข้า จับ พระสังฆ ไซอิ๋ว ลง มา ไซอิ๋ว จึง ความ ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า เป็น พระสังฆ บ้าง ที่ ไหน มา จึง ไม่ รู้ จัก ขนบ ขรรม เนียม พระสังฆ ไซอิ๋ว บอก ว่า อาตมภาพ นี้ คือ พระสังฆ อยู่ เมือง ไค่กิง มี รับ สั่ง พระ เจ้า ถึง ไท จง ย่อง เข้า ไป ไซอิ๋ว อาราคณา พระ ไคร่ บัญจ ขรรม จะ เอา ของ วิเศษ มา ถวาย ไซอิ๋ว ถาม ว่า อัน เมือง ไค่กิง นั้น จะมี ของ วิเศษ อะไร จึง แ่ดง ให้ เรา พง ดู หรือ พระสังฆ ไซอิ๋ว พูด ว่า กาล่าวดพิ ที่ อาตมครอง อยู่ นี้ ของ วิเศษ ที่ ดำ ยิง มี ที่ หนึ่ง ที่ ล่อง อีก ไซอิ๋ว ถาม ว่า อัน กาล่า นน ครอง ได้ ครึ่ง หนึ่ง บน บ้าง ครึ่ง หนึ่ง แวก ช่าง ดำ จะมี ราคา สัก เท่าไร จึง ได้ ขอ ดู ว่า เป็น ของ วิเศษ พระสังฆ ไซอิ๋ว ตอบ ว่า กาล่าวดพิ นี้ ครึ่ง หนึ่ง ก็ จริง แต่ มี คำว่า กาล่า ของ พระพุทธรเจ้า ไม่ ต้อง ครอง ช่าง ใน มรรคผล ช่าง นอก ปราศ จาก ก็ เกิด ร้อย เขม พันใหม่ ทำ สำเร็จ สัมมา ปฏิบัติ แด ประกอบ ด้วย เพ็ชร์ นิล จินดา เทพย ดา นาง พ้า ประกอบ เย็บ ประทาน ให้ อาตมภาพ ครอง กัน ตั้ง ได้ ไครก อาตม

ภาพเห็นไท่จื่อไม่รีบก็ควรแล้ว ท่านไม่แก้แค้นแทนบิดาเกิดมาก็เสีย
 ที่เกิดเป็นมนุษย์ ไ่จื่อได้ฟังพระถังซัมจั๋งพูดดังนั้นก็ยิ่งโกรธเป็น
 อันมาก พูดว่าฉันฆ่ากาสำนั้น ตามแต่ปากพูด อวดดีวิเศษอย่างไร
 ก็ตาม ฉันความแค้นบิดาของข้าพเจ้าที่ไหนเอามาพูดเสอะเทอะอย่างนี้
 จึงแสดงความมาให้เราฟัง พระถังซัมจั๋งจึงเดินเข้าไปใกล้ไท่จื่อย่อ
 ศอพูดว่า ไ่จื่ออันความจริงอาตมภาพก็หาไม่รู้เรื่องไม่ แต่
 ในแอมวิเศษนี้นามเรียกว่า (ตบเค้ห่วย) แอมนี้รูได้ข้างนำหารอบ
 ข้างหลังหารอบ แต่ประจวบนั้นหารอบ รวมกันเป็นพินหารอบ
 ถ้าพระองค์อยากจะรู้ถามดูก็อาจรู้ซึ่งความแท้แต่ความจริง ไ่จื่อ
 ได้ฟังดังนั้น จึงบอกว่าเอามาให้ข้าพเจ้าพิจารณาดูจะเป็นประการใด
 พระถังซัมจั๋งเปิดแอมออก เห็นเจ็ยกระโดดออกมาเห็ดยงซ้ายแต่ขวา
 ออกอุ้ง ไ่จื่อแต่เห็นจึงพูดว่าคนเล็กๆ อย่างนี้จะรูอะไรได้ซึ่งการ
 นานปี เห็นเจ็ยได้ยืนดังนั้นจึงเอามือเท้าบนเอวแอมหน้าทหนึ่ง
 ศอกก็สูงชัน ล้อกเตย พวกทหารทั้งหุดายเห็นดังนั้นก็พากันตกใจ
 พากันพูดว่าถ้าสูงเรวดดังนั้นไม่ก็ฉวนจะสูงคาฟ้า ไ่จื่อเห็นดังนั้น
 จึงถามว่า ซึ่งพระถังซัมจั๋งพูดว่ารูการล่วงหน้าแต่ดวงไปแต่แต่ประ
 จวบได้หรือศอทำเค้าดูหรือว่าจับยามจึงรู้ได้ เห็นเจ็ยตอบว่า ไม่
 ต้องอาไศรยอะไรทั้งสิ้น ฟังตนข้าพเจ้าเท่านั้น สาระพิศการก็อาจรู
 ได้ทั้งสิ้น ไ่จื่อว่ากระนั้นท่านจึงแสดงเหตุผลในบ้านเมืองของข้าพเจ้า
 ว่าเป็นอย่างนี้ เห็นเจ็ยพูดว่า อันเหตุการณ์ที่ในเมืองของท่านข้าพเจ้า

รู้ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าสามารถจะ แสดงให้ ท่านรู้ได้ ทุก ประการ ตัวท่าน คือ
 เป็น พระราชา โอรส ของ พระเจ้า แผ่นดิน โข เกยก๊ก เมื่อ ห้า ปี ก่อน ฝนไม่ ตก
 แห่ง แห่ง ราษฎร ได้ ความ เดือด ร้อน อด อด ยาก บิดา ของ ท่าน ได้ ตั้ง
 พิธี บวง ส่อง ขอ ฝน ก็ ไม่ สัม ความ ปรารถนา ใน เวลา นั้น บังเอิน มี ฤกษ์
 คน หนึ่ง นาม เรียก อาจารย์ (ช้วนจิน) อาศัย อยู่ บน เขา (เจงนำซั่ว)
 ลง มา เธอ มี วิชา คัมภีร์ คิดา เป็น ทอง ค่า ได้ แด เรียก ตม เรียก ฝน ได้
 ฝน ก็ ตก ตาม ความ ประสงค์ บิดา ของ ท่าน จึง ได้ อนุญาต ผู้ รัก เป็น
 มิคหาย แก่ ช้วนจิน ร่วม กัน ร่วม นอน ด้วย กัน อย่าง นี้ มี จริง เป็น จริง
 หรือ ไม่ ไ้ โจ้ พุด ว่า มี จริง เป็น จริง ดัง ท่าน ว่า ขอ ท่าน จง แสดง ต่อ
 ไป อีก แห่ง เจี้ย จึง พุด ต่อ ไป ว่า แล้ว ต่อ มา ภาย หลัง อีก สาม ปี ช้วนจิน
 ก็ หาย ไป บัด นี้ ที่ ตั้ง ตัว เป็น เจ้า อยู่ นั้น คือ ผู้ใด ท่าน รู้ หรือ ไม่ ไ้ โจ้
 ว่า ช้วนจิน เป็น สหาย ของ พระราชา บิดา เรา นั้น จริง แต่ เมื่อ เวลา ฤดู ชม
 ดอกไม้ พระราชา บิดา พา กัน ต้อง ค่อ สอง เติง เข้า ไป ใน ส่วน ดอกไม้ ช้วนจิน
 บันดาร์ เป็น ตม พยุห้ แอาก่อน เพชร จาก พระ หัตถ์ พระราชา บิดา ไป บัด นี้ ไป
 อยู่ ที่ เขา เจง นำ ซั่ว นั้น แล้ว เพราะ ฉนั้น พระราชา บิดา เรา ก็ คิด ถึง เธอ อยู่
 จึง ได้ ไป บัด ส่วน ดอกไม้ มิให้ ใคร เข้า ออก สาม ปี มา แล้ว ที่ นั้น เมื่อ
 อยู่ บัด นี้ มิใช่ พระราชา บิดา ของ เรา แล้ว ก็ คือ ใคร เค้า

เหิงเจี้ย ได้ พง ไ้ โจ้ คราว ดัง นั้น ก็ ทำ เป็น หัวเราะ แล้ว หนึ่ง เดี้ย ไม่
 ตอบ ว่า ภาวะ ไ้ โจ้ ก็ โกรธ ตวาด ว่า ควร พุด สิ ไม่ พุด เหตุ ไ้
 จึง หัวเราะ ดัง นั้ ควร หรือ เหิงเจี้ย บอก ว่า จะ พุด ออก ไป นั้น ยัง ไม่ ควร

ด้วยเนื้อความยิ่ง มากมายนัก ด้วยผู้คน ชัยชวามีอยู่มาก ไม่ควร
 จะให้คนเหล่านี้รู้ความลับที่ควรปิดไว้ จึ่งเห็นเซอพุตมีเคาะเงื่อน
 หลักฐานอยู่ จึ่งรับสั่งให้พวกข้าราชการที่ตามมา นั้นออกไปเสียแล้ว
 ไซอิ๋วจึงอยู่กตาง ถึงซำซำจึงอยู่ข้างหนึ่ง เห่งเจ้จึ่งเดินเข้ามา
 ใก้ไซอิ๋ว พุดว่า ที่สูญหายไป นั้นคือ พระราชบิดาของท่าน ที่หนึ่ง
 เมืองอยู่เคียงนี้ คือตัวช้วนจิน ปดอม
 ไซอิ๋วได้ฟัง เห่งเจ้พุดดังนั้น จึ่งพุดว่า ท่านเอาอะไรมาพุด
 และเเทอะอย่างนั้นเล่า ด้วยตั้งแต่ช้วนจินไป แล้วฝนลมก็ ตกต้องตาม
 ฤดู ราษฎรก็ได้ความสุขสำราญ แม้พระบิดาได้ทราบ ว่าท่านพุด
 อย่างนี้ จะจับตัวท่านไป ตัดหมิ่นท่อน แล้วไซอิ๋วหับ เห่งเจ้ให้
 ถอยไป เห่งเจ้จึงหันหน้ามาพุดแก่อังซำซำจึ่งว่า ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า
 เธอจะไม่เชื่อที่จริงดังนั้น จึ่งเธอก่อน หยกวิเศษนี้ เปลี่ยนเอา หิ้งลือ
 ไปไซอิ๋วเกิด พระอังซำซำจึ่งก็เอาแอมสั่งให้เห่งเจ้ ไซอิ๋วรับมาแล้วก็เอา
 มือทุบดงที่หนึ่ง แอมนั้นก็อินทรชานไป จึ่งหยิบเอาก้อนหยก
 ขาวนั้นมาถวายเป็นไซอิ๋ว ไซอิ๋วรับมาดูแล้วพุดว่า พวกสังขนั้นดีแล้ว เมื่อ
 ดำมีก้อนช้วนจินลักเอาไป บัดนี้แปลงเป็นสังขเหมายมาถวายเป็นไซอิ๋ว จึ่ง
 เรียกให้คนจับตัวอังซำซำจึ่ง ไซอิ๋วก็ตกใจ แต่เห่งเจ้ร้องห้ามว่า พระองค์
 อย่าเพ่อวุ่นวายไป การใหญ่ของพระองค์จะเสียไป ถ้าข้าพเจ้าไม่ทำ
 (ตีไม้หัวข) ก็ชื่อคงมีจริง ไซอิ๋วโกรธพุดว่า จงมานี้ข้าจะถาม
 อันชื่อจริงนั้นจะสั่งไป ค้าดชำระหรือ

เห่งเจ็ญพูดว่า ข้าพเจ้าคือ دانشجویของท่าน พระถึงซัมจึง ข้าพเจ้า
 ชื่อซัง หงอคง จะไปกับพระอาจารย์ ณประเทศไซที่ ขาวาณา
 พระไตรยปฏิภนธรรม เมื่อคืนนี้ อาจารย์ของข้าพเจ้านอนหลับฝันเห็น
 ไปว่า พระราชบิดาของพระองค์มาบอกว่า ถูกช้วนจินทำอุบายฆ่า
 อยู่ในสวนดอกไม้มืดที่โนบ่อแปดเหลี่ยม (ลิวตี้) นั้น ช้วนจิน
 แปลงรูปร่างให้เหมือนแก่พระองค์ บัดนี้คงตัวปดอมเป็นพระองค์อยู่ใน
 ในพระราชวัง ชุนนางทั้งหลายก็ห้ามผู้ใดจะรู้สักได้ไม่ ตัวท่าน
 ก็ยังทรงพระเยาว์อยู่ หารู้ความอะไรไม่ได้ ห้ามท่านมิให้เข้า
 ข้างในเกรงจะรู้ระแคะระคาย แต่ได้ปิดประตูสวนตามมีมาแล้ว
 เมื่อคืนนี้พระราชบิดาท่านมาชัดเจนขอให้ช่วยกำจัดปีศาจช้วนจิน แต่ได้
 บอกว่าท่านวันนี้จะมาประพาศบ้าง เพราะฉะนั้นจึงแปลงตัวเป็นกะต่าย
 พ้อให้ท่านได้มา เพื่อพบแก่พระอาจารย์ของข้าพเจ้า ท่านจำกัอน
 หยกวิเศษได้แล้ว ทำไมจึงไม่คิดถึงพระราชบิดาที่ได้บังเกิดท่านมาแต่
 ไทจ้อได้ฟังดังนั้นก็ตนจนปลตายตั้งนั้น ก็ตัดจิตดวงทันทีที่คิด
 อยู่ในใจว่า จะไม่เชื่อหรือความที่พูดก็ล้วนแต่เป็นความจริงทุก
 ประการ ถ้าเชื่อทำไมจะได้เห็นพระราชบิดาเก่า คิดไปก็แสนยาก
 เห่งเจ็ญเห็นกิริยาไทจ้อยังไม่เชื่อสนิทดังได้ จึงพูดว่าไทจ้อไม่ต้อง
 สงสัยเลย ถ้าจะให้ได้ความจริงแล้ว จงรีบไปถามพระราช
 มารดาต่อก่อนนั้นแต่จะได้เห็นจริง คือพระราชมารดาได้ทรงสังเกต

หรือไม่ว่า พระราชดำริ ก่อน กับ บัดนี้ มีความ แปลก แปลก ผิด ดั้งเดิม
 อย่างไรบ้าง ก็ จะ รู้ ได้ แน่ นอน ไ้ จ้อ ว่า ดั่ง นั้น เห็น จะ รู้ ความ
 ได้ จริง จะ เข้า ไป ถาม มารดา ดู ก่อน แล้ว จึง จะ กลับ มา พู ด ดั่ง นั้น
 แล้ว ก็ ผุ ด ลุ ก จะ ไป มี อ ก กั ก ขน หย ก ไว้ ด้วย เหน้ ง เจ้ ย จึง ห้าม ไ้ จ้อ ว่า
 จะ ไป มา อ ย่า ให้ ใคร รู้ ความ พระ องค์ จึง ไป แ ค้ ผู้ เดียว จง กลับ แ ค้ ผู้
 เดียว อ ย่า เข้า ทาง ซ้ำ ง หน้า จง เข้า ทาง ประตู หลัง พระ รา ช วั ง แม้ ว่า ปะ
 พระ รา ช มารดา แล้ว อ ย่า พู ด เต้ ย ง ดั่ง จง พู ด แ ต่ เบน ๑ ด้วย บี้ ค่ำ จ
 ช่ว น จิน นั้น มี ฤ ท ษ า อานุกา พ กว้าง ไ้ ใหญ่ แม้ ว่า รู้ ถึง มัน แลว แม่ ตู ก
 จะ ไม่ ดำรง อ ยู่ ได้ ไ้ จ้อ ไ้ พง เหน้ ง เจ้ ย แนะ นำ กั ทรง จำ ไว้ ใน ไ้ จ้ จึง
 ออก มา ซ้ำ ง นอก บอก พวก ทหาร ให้ คอย อ ยู่ ที่ นี้ อ ย่า ไป ซ้ำ ง ไ้ หน ซ้ำ ม
 กิ จ อ น หนึ่ง จะ กลับ มา พร้อ ม กน ก่อน จึง ค่อย ไป สั ง แลว กั ขน ทรง
 มำ รื บ ซ้ำ ม เข้า ไป หา พระ รา ช มารดา ยั ง วั ง ใน

บัต เดียว ก็ ถึง พระ นคร เข้า ประตู เมือง เลย ไป ยั ง ประตู หลัง วั ง ใน
 เข้า ไป ใน วั ง เสดา นั้น นาง อ๋อง เเฮ้ ออก มา หนึ่ง อ ยู่ ที่ หอ เย็น มี นาง
 ล่า ว ไ้ เฝ้า อ ยู่ ด้วย สอง ส่า ม คน นาง กำ ลัง ครว่ ำ ครวญ โศ ก คั ด อ ยู่
 โดย เหตุ ที่ ทรง พระ สู่ บิ ณ ฝัน ไป ถึง เรื่อง พระ รา ช ดำ รื พอ ไ้ จ้อ เข้า ไป
 ถึง คุ ก เข้า ตง คำ นั ม ร้อง เรียก ว่า พระ มารดา อ๋อง เเฮ้ เงย พระ ภัก ด้ แด
 ไป เห็น ไ้ จ้อ ออก พระ โอ รุ ว่า ตู ก แม่ ดี แลว ดี แลว สอง ส่า ม บิ แลว
 ไม่ ได้ พบ เห็น แม่ คิด ถึง เบน ที่ สู้ วั น นี้ ทำ ไม่ จั ง มา หา แม่ ได้ เถ่า
 เขา ไม่ ห้าม ปราม ดอก หรือ ไ้ จ้อ เคารพ แลว พู ด ว่า ตู ก มี ชุ ระ จะ

พูดด้วย พระมารดา ขอจงบอก คน เหล่า นั้น ให้ ออก ไป เสีย ก่อน ช่อกเฮ้า
 จึงบอก ให้ สาวใช้ เหล่า นั้น ออก ไป เสีย แล้ว ไท่จ้อพูด ว่า ขอ พระมารดา
 ได้ ไปรดยก โทษ ให้ ถูก เกิด ถูก จึง จะ พูด ได้ ช่อก เฮ้า ครัด ว่า
 แม้ ถูก กัน ทำ ไม ไม่ กด้า พูด เด่า เจ้า จง พูด ไป เกิด ไท่จ้อ ถาม ว่า
 พระมารดา ช่อกิน อบรมณ กับ พระราชบิดา เมื่อ สาม ปี ก่อน กับ สามปี หลัง นั้น
 มีความ ผิด แปลก พระไทย อย่าง ไรว่าง

ช่อกเฮ้า ได้ ฟัง ไท่จ้อ ทูต ถาม ดัง นั้น ให้ หวาด หิว ใน พระไทย
 ตก ตึง ไป เปน ครู จึง ถูก มา กอด ไท่จ้อ ใจ กับ ออก นำ พระเนตร
 ตก ลง พราก ๆ จึง ค่อย กระจิบ แต่ เบา ๆ ถาม ว่า นี้ ถูก ไป เขา เหตุ
 การ ที่ ไท่จ้อ มา ถาม แม่ แม่ ว่า เจ้า ไม่ ถาม แม่ ถึง แม่ ตาย ไป เมื่อ
 นรก แล้ว ความ เรือง นก ไม่ แจ่ม แจ้ง ว่า กระไร เลย แม่ จะ เล่า ให้
 ฟัง เมื่อ สาม ปี ก่อน จะ อยู่ กับ ด้วย กัน เอิบ อุ่น สุขุม ดี เมื่อ สาม ปี
 หลัง มา จน บัด นี้ ความ สัมผัส ถูก ตอง รู ด้ก ว่า เย็น ตู หน้า แข็ง แด กระต่าง
 ขัด แข็ง ถาม เรอ ๆ ก็ บอก ว่า อายุ มาก ก่าดัง ก็ ถอย ไป ไท่จ้อ เมื่อ
 ได้ ฟัง พระราช มารดา เล่า ให้ ฟัง ดัง นั้น ก็ เคารพ จะ ลา ไป ช่อก เฮ้า จึง ยัด ใจ
 ถาม ว่า มี กิจ ชระ จะ ทำ ไม หรือ เหตุ ไດ ไม่ พูด ให้ หมด ความ จะ ด่วน ไป
 ข้าง ไท่จ้อ ไท่จ้อ ทูล ว่า ถูก ไม่ อาจ อยู่ ชาติ ด้วย เมื่อ เข้า น มี รบ ดัง ให้
 ออก ไป บ่า ได้ เหนอ บังเอิน ไป พบ พระถึง ชม จัง แด ล้านุศิษย์ ฆ้อ แห่ง เจีย
 จะ ไป ไช้ ที่ อาราม น พระ ไตรย มี ฏก ขรรณ แห่ง เจีย มี ฤทธา อาณา ภา พาวา จปราบ
 ภูต ผี มี ค่าจ ได้ เหตุ ด้วย พระราช บิดา ตาย อยู่ ที่ ใน ส่วน ที่ บ่อ โย้ย กัก ดิว

ตี้เจี๋ย ส่วนจิน แปลง เป็น พระราช บิดา ซึ่ง ราช ด้มบัต คิง ตัว อยู่ บดิน เมื่
 คิน น ใน เวลา สยาม พระราช บิดา ไป เข้า ฝัน เขียว เขอ ทั้งสอง มา ยัง
 เมือง จัป บี้ค่าจ พระราช บิดา ให้ หยก ชาว แก่ พระ ถึง ชัมจิง ใจ เป็น ลำคัญ
 ตู ก ก็ ไม่ สำมารถ จะ เชื้อ ได้ จึง ได้ เข้า มา ถาม พระ มารดา ก็ ได้ ทราบ
 เหตุ การ ดัง นี้ จึง แน่ ใจ ว่า บี้ค่าจ จริง ไม่ ลัง ได้ย จึง ลัง หยก ชาว ให้
 พระราช มารดา ทอด พระเนตร อ่อง เข้า รับ หยก มา ตู ก็ รับ แน่ ว่า เป็น ของ
 พระราช ด้มม ก ทรง พระ กั้น แดง บอก ไท โจ้ ว่า เมื่อ คิน น เวลา ย่าง
 พระ บิดา ของ เจ้า มา ยืน อยู่ ต่อ หน้า แม่ น เมื่ยก หน้า ทง พระองค์ บอก ว่า
 เขอ สัน พระชนม์ แด้ว วิญญาณ จิตร ของ เขอ ไป นิมนต์ พระ ถึง ชัมจิง ให้
 ช่วย มา ปราบ ปราบ บี้ค่าจ เขอ เด้า บอก ให้ พง ทุก ประการ จำ ได้ บาง
 ต้ม ไป ได้ย บาง เวลาน ก่าตัง ตรึก ตรอง อยู่ บึงเขน เจ้า เข้า มา พุด ดิง น
 แด ทง ได้ เพชร นน มา ด้วย แม่ จะ ขอ เขา เพชร นน ไว่ ก่อน ลูก จง ไป
 เขียว พระถึง ชัมจิง เข้า มา จะ ได้ คิด อาน ก่า จิต บี้ค่าจ นน เสีย เพื่อ ได้ รั
 ความ เท็จ จริง แด จะ ได้ แก่ แค้น แทน บิดา ด้วย

ไท โจ้ ไต พง พระราช มารดา ลัง สอน ดิง นน ก็ รับ ทูต ลา ถลบ ออก
 มา ชน ม้า ตรง ไป ยัง วัต (ไป ต้ม ยี่) ลง จาก ม้า เข้า ไป หา พระ
 ถึง ชัมจิง แด พระองค์ เดียว ครน ถึง จิง ค่านบ เหงเจีย ๆ จัป มือ ไท โจ้
 ถาม ว่า พระองค์ ไป พบ พระราช มารดา ได้ ความ ประการ ไต ไท โจ้ แจ้ง
 ความ ว่า ข้าพเจ้า ได้ ถาม พระราช มารดา แด้ว พระองค์ ทรง เด้า ความ
 ฝัน ให้ พง ไม่ ผิด เพชน ตรง กั้น ทุก ประการ ตาม ที่ ท่าน เด้า บอก เหงเจีย

หิว เราแล้วพูดว่า การก็นานมาถึงสามมั่วแล้วก็เงยมส่งขยู่ไม่มี
ผู้เหตุ ขอไท้จ้ออย่ารีบร้อนจะเสียการไว้ชู่ระข้าพเจ้าจะคิด
กำจัดปีศาจนั้นให้จงได้ เวลานั้นก็จวนค่ำแล้ว พระองค์จึงรีบกลับ
ไปเมืองก่อน คอยรอเวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไป

ไท้จ้อพูดว่า มีรับสั่งให้ข้าพเจ้าออกมาได้เนื้อ ในเวลานั้น
ก็ไม่ได้สัตว์สักตัวเดียว จะกลับเข้าไปก็ยากอยู่ เหยิงเจียพูดว่าทำไม
จึงไว้ให้จวนเวลาอย่างนี้ พวกเราเหยิงเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศ ร่าย
พระคาถาเรียกเจ้าที่เจ้าเขาเจ้าป่ามาพร้อมกันในทันใดนั้น เหยิงเจีย
พูดว่า ขอแรงเจ้าเขาเจ้าป่าทั้งหลาย ให้ช่วยได้สัตว์ป่ามาให้ไท้จ้อ
เธอจะได้กลับเมือง เจ้าทั้งหลายได้ฟังคำสั่งเหยิงเจียดังนั้น ต่างก็
พากันไปให้พวกผีได้ประเดี๋ยวใจ สัตว์ป่าต่าง ๆ ก็วิ่งมาเล่นอันมาก
เจ้าทั้งหลายก็มาคำนับบอกเหยิงเจีย เหยิงเจียก็ร่ายพระคาถาให้สัตว์เหล่า
นั้นขยู่ที่ข้างทาง เหยิงเจียก็กลับลงมาบอกแก่ไท้จ้อให้ไปจับสัตว์ป
่าที่ข้างหน้านั้น

ไท้จ้อจึงคำนับพระถันซิมจิ้งแด่เหยิงเจียแล้ว สั่งให้พวกทหารยก
กลับเข้าเมือง ไต้จ้อขึ้นมาชมพดเดินมาประเดี๋ยวหนึ่ง แลไปข้างหน้า
ก็เห็นสัตว์ป่าขยู่มากมายหลายตัว พวกพลก็ตั้งใจพากันเข้าจับ
ได้ต่างคนต่างร้องสรรเสริญว่า ไต้จ้อมีบุญมากเทพดาจึงได้สัตว์
มาให้ดังนั้น พวกเหล่านั้นก็หาได้ว่าความตักสิลของเหยิงเจียไม่พวก
พลทหารพากันร้องเพลงวันเวียงมาตามทาง

ฝ่าย เห่งเจี๋ย พระรังชมจิง ครั้นไท่จื่อ กลับไปแล้ว ก็พากัน กลับเข้าไป
 พักยัง หอ พระธรรม ประมาณ ยาม เช้า เห่งเจี๋ย มี ชูระบุ ใน จิตร ที่ กลับไม่ ตง
 จึง ผุด ตุก ขน มา เดิน มา ข้าง เคียง พระรังชมจิง เรียก ว่า พระอาจารย์ ขำพ
 เจ้ามี่ ชูระบุ อย่าง หนึ่ง พระรังชมจิง ถาม ว่า มี ชูระบุ อะไร หรือ เห่งเจี๋ย ว่า เมื่อ
 กตาง วน น พุด ออก ตัก ไท่จื่อ ว่า อ้น จะ จับ บัศาจ นน ตุก ดวง ของ ใน ถุง
 ขำพ เจ้ามี่ ชูระบุ เห็น จะ เป็น การ ยาก มาก ที่ สุด เลย แล้ว พระรัง
 ชมจิง ถาม ว่า ยาก ด้วย เหตุ อย่าง ไหน เห่งเจี๋ย พุด ว่า พระอาจารย์ ก็ วิชา แต่ สวด
 มนต์ ให้ พระท่าน ภา ได้ วิชา การ ฝน แปร อะไร ไม่ คำ ไบราณ ท่าน ว่า
 แม่ ขำพ เจ้ามี่ ชูระบุ ที่ บัศาจ นน แปร ลง ทำ เป็น พระเจ้า แผ่นดิน ส่าม
 บั แล้ว ได้ รวม ส่าม ตัด ส่าม นาง ใน ขุนนาง ชาย ขวาก็ เป็น ที่ วิชา เวียง ด้วย
 กัน ทั้ง ดั้น แม่ ขำพ เจ้ามี่ ชูระบุ ได้ บัศาจ นน ก็ จะ ไม่มี ขอ อด อด โทษ ลง
 ได้ พระรังชมจิง ถาม ว่า ทำ ไหม จึง จะ ไม่ อด อด โทษ ลง ได้ เห่งเจี๋ย พุด ว่า
 บัศาจ จะ พุด ว่า ขำพ เจ้ามี่ ชูระบุ ไม่ ผิด อะไร มา จับ เขา เอา โทษ อะไร มา ชมจิง
 ให้ เห็น เท็จ แถ จริง หาก เขา จะ พุด อย่าง หนึ่ง เรา จะ เอา อะไร มา ส่าม แดง เล่า
 ดุ ไม่ ชอบ บถ พระรังชมจิง พุด ว่า ถ้า ดั่ง นั้น ก็ สุด แต่ เห่งเจี๋ย จะ คิด อ่าน
 ให้ การ ส่าม เวียง ได้ ก แล้ว กัน เห่งเจี๋ย หัว เวระ แล้ว พุด ว่า ขำพ เจ้ามี่ ชูระบุ
 อุบาย ไว้ อย่าง หนึ่ง เส่ร้าง แถ แต่ ยัง วิตก ด้วย พระอาจารย์ มี ความ บ่ ออง กัน
 พระรังชมจิง ถาม ว่า บ่ ออง กัน ด้วย เหตุ อะไร เห่งเจี๋ย ว่า ไป ภัย ย่าม มี ความ
 ถือ ตัว ว่า อาจารย์ มี ความ ส่าม เขียง เข้า แก่ เธอ มาก พระรังชมจิง พุด
 ว่า ฮา ตม ไม่ ส่าม เขียง เห่งเจี๋ย จะ ต้อง ประสงค์ อย่าง ไหน หรือ เห่งเจี๋ย จึง

พูดว่าจะต้องทำการให้ทันในเวลานี้ คือข้าพเจ้ากับไ้ยก่ายจะต้องเข้าไปในเมืองโอเกยกัก แต่เข้าไปในสวนดอกไม้ที่บ่อ (ไว้กักสัตว์สี่เท้า) ค้นหาซากศพเขาหมา ฟุ้งนี้ เราพากันเข้าไปในเมืองท่า เปนจะขอเบียดยันทงล้อเดินทาง แม้เห็นบีศาจได้เข้าไปใกล้ถึงแล้ว ข้าพเจ้าจะตัดด้วยกระบอง แม้ว่าบีศาจจะมีความโต้ตอบว่าอะไร เราเอาศพนั้นให้เธอดู แต่พูดว่า มิ่งฆ่าพระเจ้าแผ่นดินแล้วแปลงตัวปลอมเข้าในเมือง แล้วให้ไท้จ้อออกมาร้องให้ดู ศพพระราชบิดา แลให้ย่องเข้าออกมาพิจารณาดู พระศพพระราชด้ามี แลให้ข้าราชการดูพระเจ้านายของตัว ต้องกระทำอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงจะลงมือกระทำได้ ถนัด เพราะเรามีสิ่งสำคัญ เปนพยานปรากฏมั่นคงแล้ว

พระถัมข้มจึงได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้น ก็นึกขยิบอยู่ในใจจึงพูดว่า เหิงเจียคิดอ่านดังนั้น ก็ดีแล้ว วิดุกแต่ไ้ยก่ายจะไม่ยอมไป เหิงเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าราชการคอยบ้องกัน ทำไมพระอาจารย์จึงรู้ว่าไ้ยก่ายจะไม่ยอมไปเล่า แม้ว่าพระอาจารย์ไม่ตำเียงแล้ว ขย่าว่าแต่ไ้ยก่ายคนเดียวเลย ให้อีก เก้าไ้ยก่าย ข้าพเจ้าก็มีปัญญาคิดให้ตาม หลังข้าพเจ้าไปได้ พระถัมข้มจึงพูดว่า ตามใจเหิงเจียเห็นชอบ เห็นควร อย่างใดก็จงทำเถิด เหิงเจียจึงเดินไปริมเตียงไ้ยก่าย ร้องเรียกว่าไ้ยก่าย จงลุกขึ้นเถิด ไ้ยก่ายชี้เขาไม่ลุก เหิงเจียเบ็ดมุ้งตั้งใบหูให้ดูขึ้น ไ้ยก่ายตกใจพูดว่า บานนี้แล้ว ก็ยังไม่นอน จะมาหยอกอะไรกันอยู่อีก นอนเถา ก่าตงไว้ ฟุ้งนี้จะได้เดิน เหิงเจียพูดว่าไม่

ไซ่ หยอก เต๋น มี ขุระ สำคัญ จะใคร่ให้ โป๊ยก่ายไป ด้วยกัน โป๊ยก่ายถาม
ว่า มี ขุระ อะไร ที่ไหน เหง้งเจ็ย บอกว่า น้องไม่ได้ยิน หรือ เมื่อกกลาง วัน
ฉวนหนไท จ้อเฮอ มา พูดแก่ พระ อาจารย์ ว่า บิศาจ นั้น มี ของ วิเศษ วัน พุ่งัน
พวกเรา จะเข้าไป ใน เมือง ก็ คง จะไม่ พบ ต่อ ด้ กับ บิศาจ แต่ วิคก ว่า บิศาจ
มี ของ วิเศษ ก็ จะ กลับ ให้ ร้าย แก่ พวกเรา จำ เปน พวกเรา จะ ต้อง ลง
มือ เสีย ก่อน ลักเอา ของ วิเศษ นั้น มา เสีย จะมี ดี หรือ

โป๊ยก่าย ว่า นี่ พี่ จะ หลอก ให้ เข้าไป เปน โจร โขมย ด้วย หรือ ถ้า ตั้ง
นั้น ข้าพเจ้า ไป ด้วย ไม่ได้ หาก ว่า ไป กับ พี่ แม่ ได้ ของ วิเศษ มา ข้าพเจ้า
จะ เอา เปน ของ ข้าพเจ้า พี่ จะ ยอม ให้ ข้าพเจ้า หรือ เหง้งเจ็ย บอกว่า
พี่ จะ ยอม ให้ ของ วิเศษ แก่ น้อง ตัว พี่ จะ ขอ แต่ ซ้อ เสี่ยง เท่า นั้น โป๊ยก่าย
ได้ พง ตั้ง นั้น ก็ ดี ใจ ผุด ตุก ขน หยิบ เอา เลื่อ ได้ เส่ ร็จ แล้ว ก็ พร้อ ม
กัน ค่อย ๆ เบ็ก ประตุ ออก เหง้งเจ็ย โป๊ยก่าย ก็ เหาะ ไป ยัง เมือง ไอ เกย ก็ ก
เวลา นั้น ต่ กลอง ยาม ได้ สอง ยาม โป๊ยก่าย เหง้งเจ็ย ก็ ตง เดิน เข้า ไป ยัง กำแพง
ชั้น ใน ผ่าน ขน ไป บน กำแพง แล้ว โดด ลง ไป ยัง พ้น ก็ พา กัน เดิน เทียว ค้น หา
ส่วน ดอกไม้ เหง้งเจ็ย เดิน มา ก่อน เห็น ประตุ ต้น กุญแจ ไว้ แน่นหนา เหง้งเจ็ย
บอก โป๊ยก่าย ให้ ตง มือ โป๊ยก่าย เอา คราว สัม กระชาก ประตุ ก็ หัก พัง ล้ม ลง
ไป สิ้น เหง้งเจ็ย กระโดด เข้า ไป ก่อน โป๊ยก่าย ตกใจ ยึด เหง้งเจ็ย ไว้ พูด
ว่า เรา เปน โขมย ทำ อี ก กระตัก อย่าง นี้ เขา รู้ เขา มี จับ ตัว เรา ไป ขำระ หรือ
จะ ไม่ ถึง ความ ตาย ดอก หรือ เหง้งเจ็ย พูด ว่า น้อง ยัง ไม่ รู้ น้อง จง
พิเคราะห์ ดู ใน ส่วน นี้ มี ต้น ผลไม้ ดอกไม้ ปลูก ต่าง ๆ ดุง ดง มา หา ที่

เตรียมมิได้ ไ้บ๊วย ก่าย ว่า ไป ส่นุกทำไม กับ ของ เหล่า นั้น รีบไป ชูระ ของ
 เรา ให้ เสร็จ จะ ได้ กัดบับ เหง้า เจี้ย จึง คิด ชน ได้ ว่า พระอาจารย์ ได้
 ผ่าน เห็น ว่า ที่ ไ้ ตัน กตวย นน มี บ่อ แล ไป ก็ เห็น ตัน กตวย มี อยุ่ ตัน หนึ่ง
 เหง้า เจี้ย บอก ไ้บ๊วย ก่าย ว่า ของ วิเศษ นั้น อยุ่ ไ้ ตัน กตวย นี้ จึง รีบ ลง
 มือ ชุด เกิด ไ้บ๊วย ก่าย ก็ เอา คราด สืบ ลง กระซาก ตัน กตวย ดม ลง แด้ว
 ค่อย ๆ เอา ปาก คู้ย ดิน ขึ้น ประมาณ ดึก ดัก ล่าม สี่ ศอก ก็ แดเห็น มี
 แผ่น ศิลา ใหญ่ บิด ขวาง อยุ่ ไ้บ๊วย ก่าย ตี ใจ พุด ว่า พี่ เหง้า เจี้ย เห็น จะมี
 ของ วิเศษ จริง จึง มี แผ่น ศิลา บิด อยุ่ อย่าง นี้ เหง้า เจี้ย บอก ว่า จึง จัด เอา
 แผ่น ศิลา นน ชน ไ้บ๊วย ก่าย ก็ เอา ปาก คู้ย จัด แผ่น ศิลา นน ชน แด้ว เห็น มี
 แสง สว่าง พุ่ง ชน มา เปน วาว วับ ไ้บ๊วย ก่าย ตี ใจ ว่า เปน ของ วิเศษ ครั้น
 พิจารณา ดู ก็ เปน บ่อ ค่อย แด้ว พระจันทร์ ล่อง ลง ไป จึง ได้ มี แด้ว ระเบียบ ชน
 ดัง นั้น ไ้บ๊วย ก่าย ว่า ถ้า รั ว่า เปน ดัง นี้ เรา ได้ คิด เอา เชือก มา ค่อย ก็
 จะ ตี จะ ได้ ลง ไป เหง้า เจี้ย ถาม ว่า จะ ลง ไป หรือ ไ้บ๊วย ก่าย ว่า ข้าพเจ้า จะ
 ลง ไป เหง้า เจี้ย ว่า ถ้า จะ ลง ไป ก็ ผัด เลือด ทาง เกง เลี้ย พี่ จะ ทำ ให้ ลง ไป ได้
 ไ้บ๊วย ก่าย ก็ ผัด เลือด ทาง เกง เหง้า เจี้ย ก็ เอา กระบอง วิเศษ ออก ร้อง ให้
 ยาว กระบอง ก็ ยาว ออก แผลด เก้า ศอก บอก ไ้บ๊วย ก่าย ให้ กอด หัว กระ
 บอง แด้ว เหง้า เจี้ย ก็ ค่อย ๆ หย่อน ลง ไป ใน บ่อ ครั้น ถึง หัดง หน้า
 เหง้า เจี้ย ร้อง ถาม ว่า เห็น ของ วิเศษ หรือ ยัง ไ้บ๊วย ก่าย ว่า ของ วิเศษ ไม่
 เห็น ๆ แต่ นำ เท้า นั้น เหง้า เจี้ย ว่า ของ วิเศษ นั้น จม อยุ่ ก้น บ่อ จึง ดำ

ลงไป เขาชน มา โป๊ยก่าย หนีใน การ หนี เมื่อได้ฟัง เห่งเจีย พุด ดึงนั้น ก็ ปล่อย จาก กระบอง ดำมุด ลงไป บ่อนั้น ดึงลงไป ยัง ฆาตกร โป๊ยก่าย ดำลงไป ที่ หนึ่ง ก็ ตมตา แตะ เห็น มี ตัก สูง มี หนึ่ง ล้อ ใจไว้ ที่ นำ ประคองว่า คำหนัก (จู่เจีย เกง) โป๊ยก่าย เห็น ดึง นั้น ก็ ตกใจ สำคัญ ว่า นี้ เรา ออก ท้อง ทะเลใหญ่ ด้วย เต็ม โป๊ยก่าย ก็ มิ ได้ รู้ว่า บ่อนั้น ทะลุ ลงไป ถึง ฆาตกร บึง เชน นิเวศ พวก พระยานาค เทียว ตะเวระ ตาม ชาย ทะเล มา พบ โป๊ยก่าย เขาก็ รีบ ไป บอก แก่ ฮี้ เห่ง ของ ว่า ข้าพเจ้า ไป พบ คน ผู้ หนึ่ง ปาก ขาว หูใหญ่ แหวก หน้า เติง มา ขอ ได้ ซ้อง ได้ ทราวม

เห่ง ของ ได้ ฟัง ดึง นั้น จึง พุด ว่า เห็น ที่ จะ เปน พ้อง ง่วน ไซ้ เมื่อ วน น เทพารักษ์ ได้ นำ เขา วิญญาณ จิตร ของ เจ้า เมือง โย เกย ก็ ไป หา ถึง ฆัม จึง บัด นั้น จะ มา ถึง ดอก กระจมิง จึง เติง ออก มา นำ คำหนัก แด เห็น โป๊ยก่าย จึง เรียก ว่า พี่ พ้อง ง่วน ไซ้ เข้า มา พัก ข้าง ใน ก่อน โป๊ยก่าย ก่าย แด ไป เห็น เห่ง ของ ก็ ค่อย ดี ใจ ด้วย คุณ เคย ถิ่น มา แด ก่อน โป๊ยก่าย เข้า ไป ข้าง ใน คอ ยัง เบิก หน้า อยู่ จึง คำนับ แด เขา นั้น เห่ง ของ ถาม ว่า ข้าพเจ้า ได้ ยิน ว่า ท่าน รักษา พระถึง ฆัม จึง ไป ประเทศ ไซ้ ที่ อารารณา พระ ธรรม ทำไม ท่าน จึง ลง มา ถึง ที่ นี้ ได้ โป๊ยก่าย ตอบ ว่า อัน ความ จริง ก็ จริง ดัง ท่าน ถาม แต่ พี่ ชึ่ง หงของ คง ให้ ข้าพเจ้า ลง มา เขา ของ วิเศษ อะไร ที่ ท่าน ก็ ไม่ รั้ เห่ง ของ พุด ว่า ข้าพเจ้า จะ เขา ของ วิเศษ อะไร ที่ ไหน มา ให้ ไม่ เหมือน ท่าน เห่ง ของ ตาม มหาสมุทรใหญ่ เซอ เหาะ

เห็น เบียดเบียน แปรตง รูป กาย ได้ จึง จรมี ของ วิเศษ ชาวเจ้า อยู่ ที่ นี้
แต่ ๑ วัน ก็ มี ได้ เห็น จะ เขา ของ วิเศษ ที่ ไหม มา

ไ้ยก่าย พูด ว่า ท่าน เล่งอ่อง อย่า หัก เดียง ไป เลย มั้ มั้ แด้ว
จง เขา ออก มา เกิด เล่งอ่อง พูด ว่า มี ก็ มี อยู่ สิ่ง หนึ่ง แต่ เขา ออก ไม่ได้
ท่าน ง่วน ไซ้ ไป ดู เขา เอง เกิด ไ้ยก่าย ว่า ดี แด้ว ๆ ไ้ยก่าย เดิน
ตาม เล่งอ่อง ไป ดู ครั้น ถึง ที่ หอง หอระเบียง เล่งอ่อง ยก มือ ชี้ ว่า
นี่ แด ของ วิเศษ แด้ว ไ้ยก่าย แด้ว ไป ก็ เห็น คน นอน อยู่ บน เตียง คัว ยาว
หก คอก เล่งอ่อง พูด ว่า นี้ แด คือ ของ วิเศษ ไ้ยก่าย เดิน เข้า ไป ใกล้
พิจารณา ดู ก็ เห็น เปน ซาก ซาก คน คาย บน คี่ระ ล้อม หมวก อย่าง
กระษัตริย์ พร้อม เครื่อง แต่ง ตัว ล้วน แต่ เครื่อง กระษัตริย์ ไ้ยก่าย
เห็น ดึง หนี ก็ หิว เวระ แด้ว พูด ว่า ของ วิเศษ อย่าง นี้ เมอ ชาวเจ้า อยู่ เปน
บิศาจ เขา มา กิน เลี้ยง กระตัก กอง เท้า เขา อย่าง นี้ จะ ว่า ของ วิเศษ
อะไร ได้ เล่งอ่อง พูด ว่า ท่าน ง่วน ไซ้ ยัง ไม่ ทราบ นี้ แด คือ พระ
เจ้า แผ่นดิน (ไอเกยกก) ตก ลง มา ใน บ่อ นี้ ถึง แก่ ความ ตาย ชาวเจ้า
เอา แก้ว วิเศษ ไล่ ปาก ไว้ รูป กาย จึง ยัง ไม่ เน่า เปื่อย พอง อยู่ มา ได้
จน ทุก ฉัน นี้ แม้ว ว่า ท่าน เขา ไซ้ ไป ให้ หงของ บาง ที่ จะ หา ยา วิเศษ แก่ พน
เป้น ไซ้ ได้ แด้ว ดำรพิต ของ วิเศษ ท่าน จะ ปรารถนา อย่าง ไร ก็ คง ได้ ทง ฉัน
ไ้ยก่าย พูด ว่า ถ้า กระนั้น ท่าน เล่งอ่อง กับ ชาวเจ้า ช่วย กัน ห้าม ออก ไป
ท่าน จะ ให้ เงิน ชาวเจ้า หรือ เล่งอ่อง พูด ว่า ความ จริง นั้น เงิน ของ ชาวเจ้า
ก็ ไม่มี ชาวเจ้า จะ เขา ที่ ไหม มา ให้ ท่าน เค้า ไ้ยก่าย พูด ว่า ท่าน ไซ้ คน
ทำ ไม่ มี เงิน เค้า ถ้า ไม่ มี เงิน ชาวเจ้า ก็ ไม่ ห้าม ละ

เต๋งฮ้อง พูดว่า ท่านไม่ หาม ก็ เซ็ญ ออกไป เกิด ไ้บ่ยก่าย ก็ เดิน กลับ
 ออกไป เต๋งฮ้อง จึง เรียก บริวาร ล่อง คนให้ หาม ศพ นั้น ออกไป นอก ประตู
 แล้ว เขาแก้ว วิเศษ บัง หน้า ไ้บ่ยก่าย หัน หน้า มา ดู ก็ไม่ เห็น ห่อง หอ
 เขา มือไป คด่า ดู ก็ ถูก ซาก ซาก ศพ ก็ ตกใจ รีบ ไ้บ่ตั้น บน หลัง หน้า เกาะ อยู่
 ข้าง ริม บ่อ ร้อง เรียก ว่า พี่ เห่งเจ็ย ตั้งไม้ กระบอง ลง มา รับ ซ้ำพเจ้า ด้วย
 เห่งเจ็ย ร้อง ตาม ลงไป ว่า มี ของ วิเศษ หรือ เปตา ไ้บ่ยก่าย บอก ว่า
 ข้าง กน นน มี พระยา นาค บอกให้ ซ้ำพเจ้า ห้าม ศพ คน ตาย ซน มา ซ้ำพเจ้า
 ไม่ยอม ห้าม เห่งเจ็ย บอก ว่า นน แด ของ วิเศษ แดแล้ว ทำไม จึงไม่ หาม
 ซน มา เต่า ไ้บ่ยก่าย บอก ว่า เป็น ซาก ศพ เบรชะ เมื่อน ซ้ำพเจ้า จะ หาม
 อย่างไรได้ เห่งเจ็ย ว่า ถ้าเจ้าไม่ หาม ศพ ซน มา ซ้ำ จะ กลับไป วัด นอนให้
 สบายใจ ดี กว่า

ไ้บ่ยก่าย ตกใจ พูดว่า พี่อย่า เพื่อไป คอย ซ้ำพเจ้า ก่อน จะ กลับไป
 หาม ซน มา ไ้บ่ยก่าย ดำ ลงไป คด่า คน พบ แดแล้ว ก็ พยุง ยก ซน วาง บน หลัง
 แบก กลับ ซน มา ไ้บ่ตั้น หน้า แดแล้ว จึง ร้อง เรียก ว่า พี่ เห่งเจ็ย ตั้ง กระบอง
 ลง มา รับ ที่ เกิด เห่งเจ็ย ก็ หย่อน กระบอง ลงไป ไ้บ่ยก่าย ก็ อ้า ปาก
 กัด กระบอง เห่งเจ็ย ก็ ค่อย ๆ ตาก ซน มา ไ้บ่ยก่าย ก็ วาง ซาก ศพ นน
 ลง เขา เลือด ฝา ผลัด เห่งเจ็ย ก็ มา พิจารณา ดู เห็น รูป กาย ก็ ยงู สดได้
 ดูๆ คน เป็น จึง หัน หน้า มา พูด แก่ ไ้บ่ยก่าย ว่า คน น ตาย ได้ สดาม บ่ แดแล้ว
 ทำไม จึงไม่ ซุด โขม เน่า เมื่อย ไ้บ่ยก่าย พูดว่า พี่ ยังไม่ รู ที่ ได้ บ่อน น
 เต๋งฮ้อง บอก แก่ ซ้ำพเจ้า ว่า เธอได้ เขาแก้ว มณี วิเศษ ได้ ไว้ ใน ปาก

ศพ รุกกาย จึง มิได้ ซุก โขม เห็งเจ็ยว่า เหมาะแล้ว ๆ ข้อ หึง เซอ
ยังมี ได้ แก่ แค่น ข้อ สอง จะ ให้ พวก เรา สำ เร็จ คิด โป๊ยก่าย จึง รีบ
แบก ไป เกิด

โป๊ยก่าย ถาม ว่า จะ ให้ แบก ไป ที่ ไหน เห็งเจ็ย ว่า แบก กลับ ไป หา
อาจารย์ โป๊ยก่าย บ่น ว่า เรา กำลัง นอน ดี ๆ ถูก ช้าย หัว ถึง มัน หลุด ออก ว่า
มี ขอบ วิเศษ แล้ว มี หน้า ซ้ำ ใช้ ให้ เรา แบก คน ตาย ไป อีก เรา ไม่ แบก ไป
แล้ว เห็งเจ็ย ว่า ถ้า เจ้า ไม่ แบก ไป ก็ คง นอน ลง ให้ เรา ดี เสีย ยี่สิบ ที่
โป๊ยก่าย ตก ใจ พุด ว่า ไม่ กระทบ ใหญ่ แม้ จะ คยี่สิบ ที่ ก็ จะ เหมือน
พระ เจ้า แผ่น ดิน นี เปน แม่ เห็งเจ็ย พุด ว่า แม่ เจ้า ถลุด ตาย ก็ คง รีบ
แบก ศพ นี ไป โดย เร็ว เกิด ซ้ำ จะ ได้ ไม่ คี่ โป๊ยก่าย ก็ เข้า พงษ์ ศพ ขน บน
หลัง แบก ออก จาก ถอน ดอก ไม้ เห็งเจ็ย ก็ รวย พระ คาถา บัน ดาน เปน
ม้วน ถม เบ้า หอบ เขา โป๊ยก่าย ข้าม พัน กำแพง เมือง ออก มา เห็งเจ็ย
โป๊ยก่าย ก็ ลง ยิง พัน ค่อย ๆ เดิน ไป โป๊ยก่าย เดิน พดาง นึก แค่น ใจ ว่า
ช้าย ถึง น้ มัน ขาว กระทบ กู กู กลับ ไป ถึง ต่อ หน้า พระ อาจารย์ จะ แก่ แค่น มัน
บ้าง เดิน มา ประเดียด ก็ ถึง วัด เดิน เข้า มา ที่ หน้า หอ เขา ศพ วาง ลง ที่ หน้า
ประตู แล้ว ร้อง เรียก ว่า อาจารย์ ตง มา ดู เกิด พระ ถึง ชัม จัง ถาม ว่า
ดู อะไร โป๊ยก่าย พุด ว่า ไม่ ทราบ ว่า บัญ ยา ตา ยาย หรือ ซวด อะไร ของ พิ
เห็งเจ็ย ใช้ ให้ ซ้ำ เจ้า แบก มา นี แล้ว

พระ ถึง ชัม จัง รีบ เบ็ด ประตู ออก มา ดู เห็น รูป พระ มหา กระทบ ขี่
ยัง สด ใส อยู่ มิ ได้ แปร ปรวน ดู ดู ยัง มี ชีวิต อยู่ พระ ถึง ชัม จัง เห็น

ดังนั้น ก็ เกิด ความ ตั้ง เวท พูด ว่า ไม่รู้ พระองค์ ทำ กรรม เวร ได้ อย่างไร
 จึง ให้ เขา คิด ว่า ได้ อย่าง นั้น แต่ ทง บุตร ภรรยา แด ชุน นาง ข้าราชการ
 แด ราชครู ทง บ้าน ทง เมือง ก็ ไม่มีใคร รู้ เหตุ ผล คิด ดู ก็ นำ สังสาร พูด ตั้ง
 นั้น แด ว่า ตก ตก โหด ตกตง พรังพราย ไ้ ยักย้าย เห็น ดังนั้น ก็ หิวเวระ แด
 พูดว่า เธอ ก็ มี ไซ่ วงษา คะณา ญาติ ของ อาจารย์ ทำไม จึง ได้ ร้อง ให้ ร้อง
 ห่ม เขา จึง เขา จึง อย่าง นั้น

พระถังซัมจั๋ง พูด ว่า เรา บวช เป็น สัมณะ ต้อง มี จิตร กรุณา ปราณ จึง
 จะ ควร ไ้ ยักย้าย ทำไม จึง มี จิตร คั่งง่าง อย่าง นั้น เดา ไ้ ยักย้าย พูด ว่า
 ไม่ ไซ่ คั่งง่าง คือ เหตุ ที่ พี่ เห่งเจีย ได้ พูด แก่ ชาว เจ้า ว่า เธอ จะ แก่ ให้
 พน ชน อย่าง เดิม พระถังซัมจั๋ง ได้ พง ดง นั้น จึง เรียก เห่งเจีย มา พูด ว่า
 แม่ ผมือ ประสิทธิ์ แก่ ให้ พระ มหา กระทบ ตรีศ กตบ เปน มา ได้ จะ สร้าง กต
 ตัก เจ็ด วัน ก็ ได้ ไม่ ได้ เห่งเจีย พูด ว่า ทำไม พระ อาจารย์ จึง ไป เชื้อ ฮ้าย
 ฮ้าย หนี กิน ว่า อย่าง นั้น เดา อัน ขรรคมดา คน ตาย แด ได้ เจ็ด วัน ก็ ต่ หรือ
 เตือน หนึ่ง ก็ ต่ ใน มนุษย์ โด กย ก็ สิ้น กรรม เวร แด ย่อม เกิด ขึ้น ไป
 ประฏิสนธิ ต่อ เข้า แห่ง ภาพ หน้า ถือ เขา กำเนต มี วิญญาน อีก ใน ภาพ โต ภาพ หนึ่ง
 ก็ นี้ ตาย มา ได้ ถึง ส่าม บั แด ทำอย่างไร จึง จะ แก่ ให้ คั้น กตบ เปน มา ได้ เดา
 พระถังซัมจั๋ง ได้ พง เห่งเจีย พูด ชี้แจง ดังนั้น จึง พูด ว่า ถ้า ดังนั้น
 ก็ เห็น จะ แก่ ไม่ ได้ ไ้ ยักย้าย ยัง ไม่ หาย โกรธ พูด ว่า อาจารย์ ถูก เธอ
 หลอก แด ว่า ท่าน ตอง ภาวนา คาถา ที่ เธอ จะ แก่ ได้ หรือ ไม่ พระถังซัมจั๋ง
 ก็ เชื้อ จึง ภาวนา เห่งเจีย ก็ ปวด คี่ คี่ ใน ตา ทะเต็น ออก มา เหลือ จะ ทน ได้

จึงร้องขอ พระอาจารย์ว่า ท่านจงหยุดก่อน ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก้ไขให้จงได้ พระถังซัมจั๋งว่าจะแก้ไขอย่างไร จงบอกให้เรารู้ เหนิงเจี้ยงตอบว่า จะต้องไปหาพระยามัจจุราช เจ๋ยมกุน รั่วฉินญาน มาจึงจะแก้ไขได้ ไบ่ยก่ายว่า พระอาจารย์อย่าเชื่อ เธอพูดว่าไม่ต้องไปหา เจ๋ยมกุนในมนุษย์ โถกยี้แกจิง จะเห็นคุณ พระถังซัมจั๋งเชื่อฟัง ไบ่ยก่ายก็ยิ่งภาวนา เหนิงเจี้ยงก็รับว่าจะรักษาในมนุษย์ โถกยี้แกจิง และ ไบ่ยก่ายว่า พระอาจารย์อย่าหยุดภาวนาไปเถิด เหนิงเจี้ยงตำว่าอ้ายไบ่ยก่าย อ้ายต๋ิวเต๋วจิตาน มิ่งยูให้อาจารย์ภาวนาให้กูได้ความเจ็บ ไบ่ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า พี่เหนิงเจี้ยง แก่ชิวจุก แก่ตง ข้าพเจ้า ๆ จะไม่รู้จัก แก่ตง แก่ม่างหรือ เหนิงเจี้ยงจึงพูดว่า อาจารย์จงหยุดเถิด รอให้ข้าพเจ้าไปหา ยามาแก้เถิด พระถังซัมจั๋งว่าจะไปหา ยาที่ไหน เหนิงเจี้ยงบอกว่าจะไปหา ยาบตสั๋วรวิค คือจะไปหา ทายเสียงเต่ากุน ซชยา วิเศษ ดักเม็ดหนึ่ง เรียกฉินญาน เข้ารูปได้ ก็ จะ พน ขน ยัง เดิม พระถังซัมจั๋งจึงบอก ว่า เหนิงเจี้ยงจึงรับไปหา ยาที่ไหน เกิดขยาได้ ข้าเถย

เหนิงเจี้ยงว่า เวลานี้ก็ได้ ส้ามยามแล้ว จะไป มา ก็ พอส ด่วง พอดี้ คนก็กำลังนอน เจริญสติ จะได้ใคร ร้องให้ ศัพลัก คนหนึ่ง จึงจะดี ไบ่ยก่ายว่า พี่เหนิงเจี้ยงไม่ต้องพูด การร้องให้ เปน ชูระ ของ ข้าพเจ้าจะร้องเอง เชนิพี่ไปหา ยาที่ไหน เกิดขยา เปน ห่วง เถย เหนิงเจี้ยงพูดว่าไหน เจ้า ตอง ร้องให้ข้าพ้ง เปน ตัว อย่าง ดี ที่ หรือ จะ ได้ หรือ ไม่ ไบ่ยก่าย ก็ อ้าปาก ร้องให้ ไม่หยุด ตักตักขึ้น ครว่ ครวน ตุจ คน ร้องให้ หน้า ศัพ จริง ๆ ไบ่ยก่าย ร้อง จน ผู้ ฟัง เกิด

ความ สัมผัส หน้า ตา ออก พระองค์ จึง ใต้ ฟัง ไป ย่าง คว้า คว้า ฤกษ์ ก็ เกิด ตั้ง
 เวศ สัตต จิตร จน หน้า ตา ไหล หึง เจ็บ ก็ อด หัว เรา ไม่ได้ แล้ว พุด ว่า ร้อง
 ให้ อย่าง นี้ ดี แล้ว จึง ร้อง ไป อย่าง หยุต แม้ ว่า ไม่ ร้อง จะ เรือน ยึด ที่
 ไป ย่าง พุด ว่า พี่ จึง ไป เกิด พัน กงวาน ร้อง ให้ อยู่ กับ ข้าพ เจ้า เอ็ง

หึง เจ็บ ก็ เหวะ ไขน ไป ย่าง ประตุ สวรรค์ นำ ทหึง ษัตริย์ ติต เข้า ไป ย่าง วิมาน
 ท้าย เสี่ยง เต่า กุน เดิน เข้า ไป ใน ประตุ เวลา นั้น ท้าย เสี่ยง เต่า กุน กำ ดั่ง
 ปรง ยา อยู่ ใน ห้อง ยา เห็น หึง เจ็บ เข้า มา ร้อง ดั่ง สำนุ ษัตริย์ ทง หลาย ว่า
 จง ระวัง ยา อ้าย หัว ไชม ยยา มา แล้ว หึง เจ็บ คำนับ แล้ว ก็ พุด ว่า
 ข้าพ เจ้า เดียว นี้ ไม่ เหมือน แต่ ก่อน แล้ว ท้าย เสี่ยง เต่า กุน ถาม ว่า อ้าย
 ตุก ถึง ทำ ไม่ ไป ตาม พระ องค์ ษัตริย์ มา ที่ นี้ มี ธุระ อะไร หรือ หึง เจ็บ
 จึง เต่า เหตุ ซึ่ง พระ เจ้า แผ่น ดิน โอิ เกยก ก็ ให้ เต่า กุน ฟัง ทุก ประการ บดิน
 ข้าพ เจ้า มา ขอ ความ ฤณา ขอ ยา วิเศษ ที่ เรียก วิญญาณ ให้ ค้น ได้ ลัก
 พัน เม็ด จะได้ เขา ไป แก่ พระ เจ้า แผ่น ดิน โอิ เกยก ก็ ให้ กัด เป็น มา ตาม เดิม

เต่า กุน พุด ว่า ยา วิเศษ จะ ขอ ไป พัน เม็ด นั้น จะ เขา ไป กิน เถน ต่าง เข้า
 หรือ ยาน นไม่ มี จึง ไป เกิด หึง เจ็บ หัว เรา แล้ว พุด ว่า โปรด
 ให้ ทาน ลัก รวย เม็ด ก็ เขา เกิด เต่า กุน พุด ว่า ไม่ มี จึง ไป เกิด หึง เจ็บ ก็
 ตุก ษัตริย์ เดิน ออก ไป เต่า กุน หวน คิด ษัตริย์ มา ว่า เห็น จะ ไม่ ได้ การ ด้วย
 อ้าย ถึง ตัว นี้ มี มืด ดี ตัว สำคัญ บอก ให้ ไป ก็ ไป เขา ย่าง ๆ ดั่ง นี้ มัน
 คง จะ หวน กลับ มา ลัก เขา ยา เป็น แน่ คิด เห็น ดั่ง นั้น แล้ว ก็ เดิน ตาม ออก
 มา เรียกว่า หึง เจ็บ จึง กัด มา ก่อน เรา จะ ให้ ยา ไป แก่ ลัก หนึ่ง เม็ด

หึ่งเจ็ย พูดว่า ท่าน เล่า กุณ แม่ วา วัณ มอ ชาพเจ้า ก็ จง เอา ยา มา ให้ เสีย ดี ๆ เล่า กุณ ก็ เอา น้ำ เต่า มา เท ยา ออก หยิบ ยา หึ่ง เม็ด ส่ง ให้ หึ่งเจ็ย หึ่งเจ็ย รับ ยา นั้น มา แดง ก็ คำนับ ตา เล่า กุณ ออก จาก ประตู หน้า ที่ หึ่ง เจาะ มา ยัง อด ไม่ ต้ม ยี่ ก็ ยัง ไค ยิน เตียง โม้ย ก่าย ร้อง ให้ อยู่ ไม่ หยุด หึ่งเจ็ย ก็ เข้า มา ยัง หอ ขรรวม ร้อง เรียก อาจารย์ พระ ลัง ชัม จัง ถาม ว่า หึ่งเจ็ย มา แดง หรือ ไค ยามา หรือ ไม่

หึ่งเจ็ย บอก ว่า ไค มา แดง จึง ร้อง บอก โม้ย ก่าย ว่า ไม่ ต้อง ร้อง ให้ แดง จึง หลัก ไป ร้อง ที่ อื่น เกิด แดง เรียก ชัว เจ้ง ให้ ไป ตัก น้ำ มา ชัว เจ้ง ก็ เอา ถ้วย แกว ไป ตัก น้ำ ที่ บ่อ มา ส่ง ให้ หึ่งเจ็ย ๆ ก็ คาย ยา ออก จาก ปาก วาง ลง ใน ปาก ศัพ พระ เจ้า แผ่น ดิน แดง เอา น้ำ ตروق ลง ไป ยา ก็ ลง ไป ใน ท้อง บัด เดียว ก็ ไค ยิน ท้อง ร้อง แดง ร่าง กาย ยัง ไหว ตึง ไม่ ได้ พระ ลัง ชัม จัง ว่า ตาย มา นาน แดง ตม กำ ตัง ก็ สิ้น เสีย แดง อย่าง น ถ้า ได้ ใคร ต่อ ตม จึง จะ พน ได้ โม้ย ก่าย ไค ยิน ตัง นั้น จึง ว่า ชาพเจ้า จะ ต่อ ให้ พระ ลัง ชัม จัง ว่า ตัว กิณ ลัด คว เมอ ก คาว ยัง มี อยู่ ตม ปาก ไม่ ส้อจ ให้ หึ่งเจ็ย เขา ต่อ เกิด เพราะ เขา บวช เรียน ตัง แต่ เล็ก มา กิณ แต่ ผลไม้ ตม ก็ ส้อจ ดี หึ่งเจ็ย นั้น ก้ม ลง เอา ปาก จด กับ ปาก ศัพ พระ เจ้า แผ่น ดิน แดง เปิด ปาก ออก เบา ตม เข้า ไป ใน คอ หอย ตม ก็ ถ่น ลง ไป กระทั่ง ท้อง น้อย ลัก ประเดย มือ แด แท้ ก็ กระตัก ได้ แด ร้อง เรียก พระ อาจารย์ คำ หนึ่ง ก็ ผุด ตุก ชน คุง เข้า อยู่ กับ พน พูด ว่า เมอ คัน วาน นั้น ยัง จำ ได้ ว่า

จิตร ยัง เป็น ผู้ มานะ มัศจรรย์ ท่าน วน น กตบ คิน เป็น อย่าง มนุษย์ โลกย์
 แล้ว พระถัง ไซอิ๋ว เห็น ตง นน ก็ เข้า พยุง ประคอง ให้ ลูก ไซอิ๋ว
 ใหนั่ง ที่ ธรณ สัมภว แล้ว

ฝ่าย พระสังฆี ใน วัด จิต ของ แฉ มา ถวาย พระถัง ไซอิ๋ว เวลา เข้า แด
 ไป เห็น พระเจ้า แผ่น ดิน ก็ พากัน ตกใจ มีความ สงสัย เหง่ เจ็ย จึง เดิน
 ออกไป บอก ว่า ท่าน ทง หลาย ข่า มี ความ สงสัย เลย นี้ คือ พระเจ้า
 แผ่น ดิน โอ เกย ก็ ก เป็น เจ้า นาย ของ ท่าน ทง หลาย เมื่อ สัม บั กอน
 บิศาจ มัน ฆ่า ตาย เมื่อ คิน น ชาว เจ้า ชวย ชิวตว กตบ คิน มา ได้ วน น จะ
 เข้า ไป ใน เมือง ชำระ ให้ รุ เทจ แด จริง แม มี เครื่อง แฉ ขอ ให้ พวก
 ชาว เจ้า กิน ตัก มือ หึ่ง จะได้ เข้า ไป ใน เมือง พวก พระสังฆี เมื่อ ได้
 พง เหง่ เจ็ย ไซอิ๋ว ตง นน ก็ จิต เครื่อง แฉ มา เลย เหง่ เจ็ย จึง บอก ให้
 เจ้า เมือง ถอด เครื่อง สำนักรบ กระษัตริย์ นน ออก เลย ขอ ฝ่า ชาว สัมภว
 มา ส่อง ฝน ฝน หึ่ง ห่ม เป็น ตา ปะขาว ดาว บศ เหง่ เจ็ย เห็น ตง นน ก็ หัว เวาะ
 แล้ว พูด ว่า ท่าน แต่ง ตัว ตง นน ตาม พวก ชาว เจ้า เข้า ไป ใน เมือง

พระเจ้า แผ่น ดิน ชุก เข้า ลง คำ นั บั แล้ว พูด ว่า ท่าน เปรียบ ประตุจ
 บิดา มารดา บัง เกิด ชาว เจ้า มรใหม่ ท่าน ไป ใหน ชาว เจ้า จะ ขอ คิด ตาม ท่าน
 ไป กกว่า จะ หา ชิวตว ไม่ เหง่ เจ็ย ว่า ท่าน ไม่ ต้อง ไป เมื่อ ไป ใน เมือง
 กำจต บิศาจ แล้ว ท่าน จะได้ อยู่ รักษา บ้าน เมือง แด ราชฏร ต่อ ไป พวก
 ชาว เจ้า ก็ จะ ขอ ลา ไป ไซอิ๋ว พูด ตง นน แล ได้ พรอม กัน ออก จาก วัด ตรง
 มา ยัง เมือง โอ เกย ก็ ก

ฝ่าย พระสังฆ์ ใน วัด ห้า ร้อย รูป ก็ เดิน ตาม ออก มา ตั้ง จน ถึง
 เขต ภูเขา ห้าง เจี้ย จิ้ง พุด แก่ พระสังฆ์ ทั้ง หลายนี่ ขอ ท่าน ทั้ง
 หลายนี่ กลับ ยั้ง ภูฏ วิหาร เกิด อย่า คิด ตาม มา ให้ ขอ ฉนวน เสด็จ จะ ทำ ให้
 เสีย การ ไป จง รักษา แค เครื่อง ของ พระ มหา กระษัตริย์ ไว้ ให้ จง ดี เมื่อ
 ข้าพเจ้า กำจัด มี ศาสตร์ แล้ว ท่าน ทั้ง หลายนี่ ค่อย นำ มา ถวาย เกิด ข้าพเจ้า
 จะ ได้ เส่น อ ความ ซอม ให้ แก่ ท่าน ทั้ง หลายนี่ พระสังฆ์ ทั้ง หลายนี่ ได้ พง ห้าง เจี้ย
 พุด ดึง นน ก พากัน กลับ วัด ทง ดัน

ฝ่าย พระสังฆ์ จึง กับ สำนัก ศิษย์ เดิน มา ได้ ครึ่ง วัน ก็ ถึง เมือง โย เกยกัก
 ครั้น เดิน เข้า ไป โกลถ่า แพง เมือง ห้าง เจี้ย จิ้ง เชิญ ให้ อาจารย์ ดัง จาก
 ม้า แล้ว ห้า คน ก็ พากัน เดิน เข้า ไป ใน เมือง ครั้น ถึง ประตู พระราชวัง
 ห้าง เจี้ย บอก แก่ ชุน นาง กรมวัง ว่า พวก ข้าพเจ้า อยู่ เมือง ไต ถึง พระเจ้า
 ถึง ไท จง ส่ง เค้ มี รับ ตั้ง ให้ ไป ประเทศ ไซ ที่ อาณาณา พระ ไตรย
 บัญชาธรรม มัด น มา ถึง นี้ จะ ขอ ประทาน เป็ด ยน ห้าง สือ เดินทาง ขอ ท่าน
 เจ้าพนักงาน ได้ นำ ความ ชน กรวย ทูล ให้ ทรง ทราบ อัน กุศล ก็ จะมี แก่
 ท่าน ด้วย พวก ชน ที่ ก็ นำ ความ ชน กรวย ทูล ทรง ทราบ แล้ว จึง รับ ตั้ง
 ให้ นำ เข้า ไป เผ่า พวก ชน ที่ จึง ออก มา พา พระสังฆ์ จึง กับ ศิษย์ เข้า ไป เผ่า
 ครั้น ถึง นำ พระ ที่ นั่ง เห็น ชุน นาง เจ้า ราชการ ซ้าย ขวา ยืน เผ่า
 อยู่ ตาม หน้า ที่ เปน ลำดับ ห้าง เจี้ย จิ้ง นำ พระสังฆ์ จึง มา ยืน อยู่ ข้าง หน้า
 ไม่ สัตย์ หวาด หวั่น พวก ชุน นาง แด เห็น ดัง นั้น ต่าง ก็ ตก ใจ ทุก ๆ คน
 แล้ว พุด ว่า พระสังฆ์ บาดง อะไร ที่ ไหน มาก ก็ ไม่ รู้ เข้า เผ่า เจ้า นาย ก็ ไม่มี

ความเคารพ คารวะ อย่างนี้ ชุนนางเหล่านั้น พุดยังไม่ทันขาดคำ พระยามารก็ถามว่า พระองค์เหล่านั้น อยู่ที่ไหน เห่งเจ้ทำ หน้าขึ้น พุดว่า พวกข้าพเจ้า อยู่ เมือง ไต๋ถิง อัน เป็น พระมทานครใหญ่ พระเจ้า ถึง ไท่จง ย่องเค้ รับผิดชอบ ให้ ไป เมือง ไซ่ที่ อารามนาพระธรรม บัดนี้ มา ถึง เมืองนี้ จะ ขอ เปิดย่น หนังสือ เดินทาง ตาม ธรรมนิยม พระยามารว่า หนังสือ อยู่ที่ ไหน จง เขา มา ดู เห่งเจ้ จึง เขา หนังสือ ส่ง ขึ้น ไปถวาย พระยามาร รับ แล้ว คดี ออก อ่าน ถาม ว่า เคย ออก จาก เมือง แต่ คน เดียว มา ตาม ทาง ได้ ศิษย์ อีก สาม คน รวม เป็น ลีคน ด้วย กัน ก็ อีก คน หนึ่ง นั้น ทำ ไม่ มี ใน หนังสือ คุณ น่า สงสัย คน นั้น คือ ซือ แซ่อะไร แด อยู่ที่ ไหน จับ มา ดู ที่ หือ

เจ้าเมือง โอ เกยกัก ได้ ยิน ดึง นน ก็ ตกใจ จน ตัว สั่น สิ้น สติ ถาม เห่งเจ้ ว่า จะ ทำ อย่าง ไร ดี เห่งเจ้ จึง มา จับ มือ พุด ว่า ท่าน อย่า กัด ข้าง เจ้า จะ รับ แทน ท่าน เอง เห่งเจ้ จึง เดิน ขึ้น มา ข้าง หน้า บอก ว่า คน นั้น เป็น ไบ้ พุด ไม่ ออก หู ก็ หนวก ไม่ ได้ ยิน เดียง พุด อัน การ ร้าย ต่ มุต เหตุ ของ คน นั้น ข้าพเจ้า ทราบ ได้ ทงสิ้น สามารถ จะ ช้แจง แทน ได้ ทุก ประการ พระยามาร พุด ว่า ถ้า กระนั้น จง ช้แจง ตาม ความ จริง จะ ได้ ไม่ ต้อง ถ้อ โทษ โกรธ ครั่ง เห่งเจ้ จึง พุด ว่า คน นั้น ตั้งแต่ เด็ก มา จน แก่ หู หนวก เป็น ไบ้ จิตร ใจ ช้ม เซอะ บ้าน เว้น เคหา ก็ บน บ้าน เกิด เมือง เดิม อยู่ ตำบลนี้ เมื่อ ห้า ปีก่อน ก็ ชุติ โขม แห่ง แล้ง ไม่ มี ฝน ชาว ชน ทงหลาย ได้ รับ ความ เดือด ร้อน อด ขยาก ครั้ง นั้น มี

อาจารย์ (ช้วนจิน) มาจาก เขา เจิง นำ ชั่ว มีวิชา เรียกลม เรียกฝน ได้ ต่อมา ช้วนจิน เขา คน นั้น ผลัก ลง บ่อ แล้ว จึง เขา ราช สัมบัติ มา จน เท่า บัด นี้ ได้ สัม บั แล้ว ข้าพเจ้า ได้ ช่วย เป็น กำ ลัง แก่ ไช้ ตาย แล้ว ให้ กตบ เป็น ชน จะ มา ที่ ปราสาท ทิม หวดน เคย น เพื่อ จะ ใคร่ รู้ เท็จจริง จับ บั คำจ มาร ร้าย มา เสีย แล้ว จะ ได้ ยก ชน ครอบ ราช สัมบัติ ไป ตาม เดิม

เมื่อ บั คำจ มาร ร้าย ได้ พง เห่ง เจีย ชี แจง ตง นม มีความ สดุ้ง ตกใจ กวัด สี่ หน้า เผือด สดุด ลง หนัก ที่ ลุก จาก ที่ เดิน มา ชัก เขา เกี่ยม ที่ ชุน นาง นาย ทหาร ออก อัน หนึ่ง ได้ แล้ว ก็ เหาะ หนี ชน ไป ยิง อากาศ ชั่ว เจิง โกรธ ร้อง ดุ เสียง ฟ่า ต้น ไบ่ กาย ก็ เคือง เห่ง เจีย ว่า เพราะ พุด เขา เรื่อง เหล่า นั้น มา ให้ มี น รุ มี น จึง ร้อน ใจ อยู่ มิ ได้ จึง ดัน เมฆ หนี ไป เห่ง เจีย หิว เราะ แล้ว พุด ว่า พี่ น้อง ทั้ง หลาย ออย่า พุด อุ่น วย ไป จง ให้ เชิญ ไท จ้อ มา คำนับ พระราช บิดา ก่อน แล้ว ให้ เชิญ ย่อง เข้า สนม นาง ใน ออก มา รับ พระราช สามี แล ให้ ชุน นาง ทั้ง หลาย มา คำนับ เจ้า เดิม ของ ตน แล้ว จึง ค่อย คิด จับ บั คำจ ชั่ว เจิง ก็ จัด การ ตาม สั่ง ทุก ประการ ฝ่าย เห่ง เจีย ก็ รับ เหาะ ชน กตาง อากาศ แดไป ทิ้ง ทิ้ง แผลด ทิศ ก็ เห็น บั คำจ หนี ไป ทาง ทิศ ตะวัน ออก เคียง เหนือ เห่ง เจีย ก็ รับ เหาะ ตาม ไป ครั้น โกลด ก็ ตวาด ดุ ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า อ้าย มาร ร้าย มึง จะ หนี ไป ข้าง ไหน ชึ่ง เห่ง เจีย มา แล้ว

ฝ่าย ช้วนจิน มือ ถือ เกี่ยม หนี หนี มา กตบ มา พุด ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า แม่

เรา ซึ่งราชสมบัติก็เปน ของผู้อื่น มีชื่อของ เจ้า เรียกว่า มีชื่อ การ ของ ตัว
 เเตย เหตุไฉน เจ้า จึง จะ มา กัน ทาง กัด ขวาง เรา ได้ เหนิงเจี๋ย หัวเราะ
 แล้วยูพูดว่า อ้าย มารร้าย มิ่ง ชึ่ง คบใหญ่ ทำไมไม่ นิ่งเมือง อยู่ได้ จะ พ้น
 ภูเขา ไฉน มิ่ง จง มา ตอง กิน กระทบของ ดู ลึก ที่ เกิด จะได้ วิชา ได้
 ว่า จะ หวานมัน ประการใด ช้วนจินได้ฟัง เหนิงเจี๋ย ว่า ดั่งนั้น ก็ โกรธ ถอเกียม
 ตรง เข้า มา พ้น เหนิงเจี๋ย ๆ ยก กระทบของ ขน รมบ ค่อ ดูกัน ได้ สอง สาม เพลง
 บิศาจ ขาน คำตง เหนิงเจี๋ยไม่ได้ ก็ ต่า ถอยหนี กลับ เข้า ใน เมือง ไป ยัง หน้า
 พระที่นั่ง แล้วยูแปลงกาย เปน พระถึงข่มจิง ยืน อยู่หน้าตง แกว่ เหนิงเจี๋ย
 ก็ได้ คิด ตาม มา จะ ดี ด้วย กระทบของ อ้ายบิศาจ แปลง ร้อง ว่า อ้าย ดี เหนิงเจี๋ย
 ชัก กระทบของ จะ ดี พระถึงข่มจิง ๆ ก็ ร้อง ว่า เหนิงเจี๋ย อ้าย ดีเอาตามเอง ดอก มี
 ถึงข่มจิง ปลอม แด ถึงข่มจิง จริง สอง คน ดั่ง นั้น ก็ ย่อม เปน ที่ ฉงน เหนิงเจี๋ยไม่
 วิชา จะ ทำ ประการใด จึง เรียก โป๊ยก่าย ขั้วเจ้ง มา ถาม ว่า คนใหม่ เปน
 บิศาจ แน่ คนใหม่ อาจารย์ ของ เรา เจ้า วิชา จัก หรือไม

โป๊ยก่ายพูดว่า ก็ พี่ได้ คิดตาม มาหาพี่เจ้า เหมือนคนตาม ผิด เห็น มี ต้อง
 คน อย่างนี้ ก็ไม่ วิชา ว่า คนใหม่ บิศาจ คนใหม่ อาจารย์ ของ เรา เหนิงเจี๋ยได้ฟัง
 ดั่ง นั้น จึง ร่าย พระคาถา เรียกเทพารักษ์ ก็ มา ใน ทันใด นั้น เหนิงเจี๋ย จึงถาม
 ว่า ข้าพเจ้า จบ บิศาจ ๆ มัน กลับ แปลง เหมือน พระอาจารย์ ยก ที่ จะ วิชา ได้ แม้
 ว่า ท่าน ทงหลาย วิชา เห็น จง เชิญ อาจารย์ ขน บน แทน ข้าพเจ้า จะได้ จบ บิศาจ

ฝ่าย บิศาจ ช้วนจิน ครั้น ได้ ยิน เหนิงเจี๋ยพูด ดั่ง นั้น ก็ รมบ แทน ถิ่นก่อน
 เหนิงเจี๋ย ยก กระทบของ จะ ดี พระถึงข่มจิง พวก เทพา วิชา ก็ เข้า กัน ไว้ บอก ว่า

ได้ เขย มีค่า มน ฆน แทน ก่อน แด้ว เห่งเจ็ยไต้ ฆนไป มีค่า กั กระ
 โดตตง จาก แทน มา จั๊บ พระถ้งฆ่มจั้ง ซุ่ตมุน อยู่ ใน หมู่ คน เห่งเจ็ยใน
 ใจให้ ร็อง รน ไ้บ่ยก่าย ยั๊น หิวเวาระ อยู่ แด้ว พุดว่า พี่ เห่งเจ็ย พุดว่า
 ซ๊าพเจ้า เป้น หมู่ พี่ ก็ เหมือน ซ๊าพเจ้า เหมือน กัน อัน อาจารย์ นั๊น ยาก ที่ จะ
 รั้ได้ ทำไม พี่ ไม่ จำ ที่ บอด หิว นั๊น แด้ว พี่ จ้ง เรียก อาจารย์ ให้ ภาวนา
 ถ้า มีค่า ไม่ รั้ ก็ จะ ภาวนา บ้าง อย่าง นั๊น ก็ จะ ไม่ ยาก ฆะไร เดย

เห่งเจ็ยไต้ พง ไ้บ่ยก่าย พุด ตง นน จั๊ง ห็นหน้า มา พุด แก่ พระอาจารย์ว่า
 ขอ พระอาจารย์ จ้ง ภาวนา คาถา ให้ ซ๊าพเจ้า ตู ที่ พระถ้งฆ่มจั้ง ก็ ภาวนา เห่ง
 เจ็ย ก็ บอด คั้ชะ มีค่า เห็น ตัง นน ก็ ภาวนา บ้าง ปาก บ่น พ้ม พ้า เห่งเจ็ย ก็
 ไม่ เป้นไร ไ้บ่ยก่าย จั๊ง ร็อง ว่า ฮ้าย บ่น พ้ม พ้า นน แด้ว มีค่า แด้ว ไ้บ่ยก่าย
 กาย ก็ ซัก ครวด มา ตั๊บ ตง ที่ มีค่า คุ ก็ เหาะ ฆน บน เวหา หึนไป ไ้บ่ยก่าย
 ร็อง ตวาด ด้วย เต็ยง อัน ตง แด้ว ก็ ฆน ตามไป บน เวหา ซิวเจ็จ เห็น ตัง นน
 ก็ จั๊บ พดองไต้ ตาม ฆนไป ซ้าย ซขวา ซ้วยกัน ระดม ตั๊ เห่งเจ็ย หิวเวาระ ว่า เรา
 จะ เข้า ประจัน หน้า มั๊น ก็ จะ หึนไป จำ เรา จะ ฆน บน สู้ ก่อน แด้ว กระแตก
 ตง มา จั๊ง จะ ดี คิด ตัง นน แด้ว ก็ เหาะ ฆน ไป บน สู้ กว่า ไ้บ่ยก่าย ซิวเจ็จ จะ ใคร
 เขา กระบอง กระแตก ตง ที่ คั้ชะ มีค่า แด้ว ไป ข้าง ทิศตวันตก เน็ยง เห็นอ เห็น
 คน อยู่ ใน กั๊ตบ เมฆ ร็อง เรียก ด้วย เต็ยง อัน ตัง ว่า เห่งเจ็ย ฮยา เพ่อ ตง มือ
 เห่งเจ็ย แด เห็น พระโพธิสัตว์ บุญชู เห่งเจ็ย ก็ เก็บ กระบอง เต็ยง พนม
 มือ ค้ำหมั ถาม ว่า พระโพธิสัตว์ จะไป ข้างไหน มา พระบุญชู คอบ ว่า อาตม
 จะ มา ซ้วย จั๊บ มีค่า จั๊ง เขา กระจก ออก จาก มือ เต็ยง ต้อง ตรง มีค่า

บิศาจ ก็หนี ไปไม่ได้ เหยิงเจี๋ย แต่ดูใน กระจก เห็น รูป ร้าง คุ้ยข้าง จึง ถาม พระโพธิสัตว์ว่า สิ่งนี้ ไตตัน^๕ ของ ท่าน สำหรับ ชี หรือ ทำไม จึง หนี มาได้

พระโพธิสัตว์ บอกว่า ไม่ใช่ เธอ จะ หนี เอง พระ เบน เจ้า ใช้ มา เพื่อดง โทษ เจ้าแผ่นดิน โยเกยกี้^๖ ด้วย เจ้าแผ่นดิน โยเกยกี้^๖ มี จิตร ตรีทวิชา รัทธาศิล ทินแจ พระเจ้า ให้ อาคม แนะนำ เพื่อให้ เธอ สำเร็จ ซึ่ง มรรคผล อาคม แปลง เป็น พระสังข์ ปุณฺณต มา บิณฑบาต เข้าแจ ถ้า เธอ ต้อง สำม คำ ที่ เธอ ไม่ พอใจ เธอ โกรธ ก็ จับ เอา อาคมภาพมืด แซ่ นำไว้ ที่ นำตำหนัก แพร่ ล่าม วัน ล่าม คืน เพราะ ฉนั้น พระ เบน เจ้า จึง ได้ ใช้ ให้ สิ่งนี้ ไตตัน^๕ นี้ มา ดง โทษ เจ้าแผ่นดิน โยเกยกี้^๖ ให้ สิ้นเวร สิ้นกรรม บดิน ท่าน ทง หลាយ มา ถึง ที่ นี้ ได้ สำเร็จ ความ คิด แล้ว

เหยิงเจี๋ย ถามว่า อินฺธรมมา เจ้าแผ่นดิน โยเกยกี้^๖ หนี ก็ เป็น อินฺธรมมา ว่า สิ้น เวร กรรม แล้ว แต่ ชี ที่ ผิด ประ เวนนี้ แก่ ย่อง เข้า แด่ ดาว สิ้นม^๗ นั้น จะ ไม่มีโทษ ส่วน หนึ่ง หรือ พระโพธิสัตว์ว่า ส่วน นั้น ไม่ เป็นไร เพราะ เธอ เบน สิ่งนี้ ไตมา เหยิงเจี๋ย ว่า ถ้า ดัง นั้น ขอ พระโพธิสัตว์ ได้ เรียก กลับ คืน ไป เกิด พระโพธิสัตว์ บุญชู จึง ร้อง เรียก ว่า อ้าย สัตว์ ยัง ไม่ กลับ ไป หรือ บิศาจ ก็ แปลง เป็น รูป เดิม พระโพธิสัตว์ เอา ดอก บัว วาง สักดไว้ แล้ว ชัน บน หลัง แล้ว ก็ บิน ดาน เป็น แสง สว่าง เหาะ ไป ยัง เขา เง่า ทำย ชัวฝ่าย เหยิงเจี๋ย ไป ยัก กาย ชัวเจ้ง ทง ล่าม เห็น พระโพธิสัตว์ กลับ ไป แล้ว ก็ พา กัน เหาะ กลับ ลง มา เข้า ใน พระ ราษ วัง ใน

ฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายก็พากันออกมาจับเหิงเจี๋ย
จึงเล่าเรื่องที่พระโพธิสัตว์มาจับปีศาจให้พระมหากระษัตริย์แต่ขุนนางฟัง
ทุกประการแล้วต่างก็ยกมือชนค่านับเนื่องไปมีความรื่นเริง
ทั่วกันทุก ๆ คน

ในเวลาเมื่อกำลังสรรเสริญเหิงเจี๋ยอยู่นั้นเห็นขุนนางชั้นที่ห้า
มาพูดว่าบัดนี้ข้างนอกประตูมีพระสงฆ์รูปจะเข้ามาเฝ้าจึงทรง
พระอนุญาตให้รับเข้ามาครั้นพระสงฆ์รูปเข้ามาถึงแล้วคือเป็น
พระสงฆ์ที่วัดโม่ตั้มยี่นำเครื่องทรงของฮ่องเต้มาถวายเหิงเจี๋ยแต่
เห็นก็มีความยินดีพูดว่าดีแล้วดีแล้วบอกให้พวกขุนนางเอาเครื่อง
แต่งให้พระเจ้าแผ่นดินแล้วเหิงเจี๋ยเชิญให้ชนครของราชสมบัติไปตาม
เดิมแต่ให้ไท้จื่อเอากันหยกขาวนั้นมาถวาย

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินโอเกยกก็ไม้อาจชนะนงบนพระที่นั่งคุกเข้า
ตงถางพนทองพระโรงแล้วก็ทรงพระกันแดงตรัสว่าข้าพเจ้าตายไป
สามปีแล้วบัดนี้ใครคนเป็นมาโดยอำนาจสติปัญญาของท่านช่วย
ข้าพเจ้าไม้อาจชนะนงกระษัตริย์ต่อไปได้ขอเชิญท่านอาจารย์ถึงชมจึง
ขึ้นครองราชสมบัติเป็นกระษัตริย์เถิดข้าพเจ้าจะพาบุตรภรรยาไปอยู่
นอกพระนครขอเป็นไพร่พระถึงชมจึงได้ฟังเจ้าแผ่นดินโอเกยกก็ตรัส
ดังนั้นจึงพูดแก่เหิงเจี๋ยว่าท่านจงรับครองราชสมบัติเถิดเหิงเจี๋ย
หัวเราะแล้วพูดว่าข้าพเจ้าไม่บิตบังท่านทั้งหลายแม้ข้าพเจ้าจะ

อยาก เบน ช่อด์เกล้า ใน ใต้หล้าทุก ๆ เมือง ก็ จะ เบนได้ ตลอดไป ^{๕๕} ^{๕๖}
 ข้าพเจ้า ดำเนิน อยู่ ใน ทาง สมณะ กิจ ประพฤติ พศต พรหมจรรย์ อัน การ
 ครอบครอง เคหะ ธุวาน บ้าน เรือน ย่อม เบน ที่ รังเกียจ ไม่ พอใจ แม้ว่า
 เบน ช่อด์เกล้าต่าง คัน ก็ ไม่ได้นอน ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐}
 เมือง ก็ ไม่ สะบาย ราษฎร มิ ความ เตื่อตรอน ก็ ไม่ เป็น คุช พวก ข้าพเจ้า
 จะ รับ อย่าง ไ้ ได้ สมบัติ ของ ท่าน ท่าน ก็ จง รับ เบน ช่อด์เกล้า ต่อ ไป เกิด
 ข้าพเจ้า เป็น สมณะ ปฏิบัติ พศต พรหมจรรย์ ไป กว่าจะ ดำริ ฤช นวรรค แด ผด
 เชิญ ท่าน อัน รัชชา บ้าน เมือง เกิด

พระเจ้า แผ่นดิน โฉเกยกก เห็น พระถงซ่มจ้ง แด ศิษย์ ไม่ รับ ครอง
 ราช สมบัติ แล ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐}
 ก็ ซิน ครอง ราช สมบัติ รับ เบน ภาระศรัย ไป ตาม เดิม
 จึง พระราชทาน รางวัล แก่ พระสงฆ์ วิต ไป ด้วย แล รับสั่ง ให้ ปลดอัย นกโทษ
 แด เบ็ด พระคลัง จ่าย เงิน ออก ให้ เบน ทาน แด จัด ค่าหนัก กกก กัด เครือง
 แจ โต๊ะ เถยง พระถงซ่มจ้ง แด พวก ล้านศิษย์ ทงสาม ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐}
 เบน ที่ วัน เริง แล ด้ง ให้ เบ็ด พระคลัง ใน นำ ของ วิเศษ ประจำ เมือง มา
 ถวาย พระถงซ่มจ้ง แด ศิษย์ ทงสาม แด พระถงซ่มจ้ง แด ล้านศิษย์ ก็ มิ ได้
 รับ คิน กดม ให้ ไ้ สำหรับ บ้าน เมือง ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐}
 แลว ก็ เร่ง เหิงเจีย ให้ รับ จัด แจ จะ เตาไป

ฝ่าย พระเจ้า แผ่นดิน โฉเกยกก ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐}
 ด้ มิ ได้ ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐}
 จึง รับสั่ง ให้ จัด ราชรถ ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐}
 รับสั่ง ให้ ชุน นาง ทง หตาย ตาม ไป ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐}
 แลว รับสั่ง ให้ พระ ฉญาตี พระ วงษ์

ทั้งหลาย ออกมา เข้ายุทธสั่ง พระถังซัมจั๋ง ส่วน พระองค์ ก็ ตาม ตั้ง จน ออก
 ประคองเมือง พระถังซัมจั๋ง ลง จาก รถ แล้ว ต่าง ก็ คำนับ ตากัน ไป
 เจ้า เมือง โอเกยกี้ก นำ พระเนตร ก็ ไหล ลง โทมม พระภักตร์ พระถัง
 ซัมจั๋ง ไป สบ แล้ว พระองค์ ก็ กลับ เข้า พระราชวัง ปก ครอง บ้าน เมือง
 อยู่ เย็น เปน สุข ต่อ ไป

ฝ่าย พระถังซัมจั๋ง กับ สาม ศิษย์ ทั้งสาม เดิน ตาม ทาง ใหญ่ ไป เวลา
 นั้น กำลัง เปน เดือน เก้า เดือน สิบพากัน เดิน มา ได้ ครั้ง เดือน แด่ ไป ข้าง หน้า
 เห็น ภูเขา ใหญ่ สูง ยอด เข็ม เมฆ บัง ควณ ร่ม พระถังซัมจั๋ง อยู่ บน หงตั้ง
 เห็น ดัง นั้น ออก ใจ ให้ หวน หวาด จึง เรียก เหวงเจี่ย รอง สั่ง ว่า ข้าง หน้า
 ภูเขา สูง ขวาง อยู่ จึง ระวัง ระวัง ให้ ดี

เหวงเจี่ย พุด ว่า ตั้ง ใจ เดิน ไป เกิด อย่า คิด ให้ มาก ไป เลย ข้าพเจ้า
 ก็ ต้อง ระวัง ระวัง เอง ถึง ซัมจั๋ง ก็ ขบ มา รับ เดิน บด เดียว ก็ มา ถึง เนิน
 เขา หน้า กวดยิ่ง นก เมื่อ เวลา อาจารย์ กับ ศิษย์ เดิน ขึ้น เขา อยู่ บน ใน
 ใจ ก็ หวน หวาด อยู่ ด้วย กัน ทุก คน เหวงเจี่ย แด่ ไป ที่ ซอก เขา เห็น มี สาย
 เมฆแดง พุ่ง ขึ้น ไป ข้าง บน อากาศ แล้ว ม้วน กดม เปน ก้อนไฟ เหงวเจี่ย เห็น
 ดัง นั้น ก็ ตกใจ จึง วิ่ง มา อ้อม ถึง ซัมจั๋ง ตั้ง จาก หลังม้า แล้ว เรียก
 ไบ่ยก่าย ซัวเจ้ง ว่า อย่า เพื่อ ไป บิศาจร้าย มัน จะมา ไบ่ยก่าย ซัวเจ้ง
 ตกใจ ต่าง ก็ ผูก รัต ผ่า ผ่าน ถือ ฮาวุช คอย ระวัง ที่ อยู่ อัน ที่ ไน แสง แดง
 นั้น คือ บิศาจ สาม ล่อง บิ มา แด่ ได้ ยิน ว่า เมือง ไต ถึง มี พระถัง ซัมจั๋ง จะ
 ไป ไซอิ๋ว อา ราธนา พระ ธรรม ถ้า ใคร ได้ กั้น เหนือ พระถัง ซัมจั๋ง แล้ว จะ มี

ชาญนั้น เพราะ ฉะนั้น บั๊จจ๋อง ได้ ตังใจ คอย ดู อยู่ ทุก วัน บัง เอิน วัน นั้น
 บั๊จจ๋อง อยู่ บน อากาศ แต่ ตง มา เห็น พระ ถัง ชัมจั้ง นิ่ง มา บน หัตถ์ ม้า หน้า
 ขาว ที่ สำนุศิษย์ ทั้ง สำนุ นัน ดู หน้าตา ขยาย คาย ถือ อารุศคุมเซ็ง อยู่ ตัง
 จะ คอย รม สู้ แก่ ลัทธิ หาก จะมี คน หนึ่ง ใน สำนุ คน นั้น ที่ มี แก้ว คา
 รั้ว เห็น เหตุการ ได้ จึง ได้ คอย ระวัง อยู่ อย่าง นิ่ง ถ้า อย่าง นิ่ง ที่ ไหน เรา
 จะ กิน ได้ ง่าย ๆ ได้ เช่น นั เรา จะ ควร ทำ ประการ ได้ ดี อย่า เคย จะ
 ต้อง คิด อุบาย เอา หน้า เย็น เข้า ฌ โถม จะ ดี กว่า ถ้า หลง กน เรา แล้ว ก็ จะ
 จับ ตัว ได้ โดย ง่าย จะ ต้อง งด ไป ตอง ดู ก่อน คิด แล้ว ก็ ตด ลง ยัง
 ซอก เขา แปลง กาย เป็น เด็ก น้อย อายุ เจ็ด ขวบ เบ็ด็อย กาย มิ ได้ ใหญ่
 ห่ม เขา เกอวัน ผูก มือ แต่ เท้า แขนง อยู่ บน ยอดไม้ สูง ปาก ก็ ร้อง เรียก ให้
 ช่วย ชั่ว ครู่ ด้วย

ฝ่าย หึง เจี้ย แห่ง บน อากาศ เห็น แล้ง แดง สู้ญ หาย ไป จึง บอก
 พระ ถัง ชัมจั้ง ให้ ชน มา ไป เกิด พระ ถัง ชัมจั้ง ถาม ว่า เมื่อ ตะก ตัว พุด
 ว่า บั๊จจ๋อง ร้าย ทำไม จึง จะ ไป ได้ หึงเจี้ย ตอบ ว่า เมื่อ ตะก ชาพเจ้า
 เห็น เมฆ แดง พุ่ง ชน บน อากาศ รวม เป็น ควณไฟ แดง จึง รู้ แน่ ว่า บั๊จจ๋อง
 ร้าย บัด นี้ ก็ หาย แล้ง แดง เห็น จะ เปน บั๊จจ๋อง เดินทาง ไป ้วย กาย ว่า
 บั๊จจ๋อง เดินทาง มี หรือ หึงเจี้ย ว่า เจ้า ที่ ไหน จะ ล่อง รั้ว ได้ บาง ที่ มี ภู
 เขา มี ถ้ำ มี พระยา ไต่ ของ พวก บั๊จจ๋อง จะ เติง กัน ก็ เทียด เซิญ บรรดา มิศ
 หาย บั๊จจ๋อง ด้วย กน ไป ประชุม เติง โตะ เพราะ ตงใจ จะ ไป ประชุม จึง มิ
 ได้ กระทำ ชน ตราย แก่ เรา ถัง ชัมจั้ง ได้ พง หึงเจี้ย ช้ แจง ตง นน เชื้อ

บ้างไม่เชื่อบ้าง ดั่งเต๋อฮยู่ไม่แพ้แก่น้ำใจนัก ก็ขับม้าเดินไป ขณะนั้น
 ได้ยินเสียงเด็กร้องไห้ช่วยชีวิต พระถังซัมจั๋ง ตกใจถามว่าในกลาง
 ฟ้าเขาอย่างนี้ มีคนอะไรมาร้องเรียกอีกกระทึกเต่า เหง้าเจี่ยพูดว่า
 ท่านอย่าเป็นพระจงตั้งใจเดินไปเถิด

ครั้นเดินมาบัดเดียว ก็ได้ยินเสียงร้องเรียกให้ช่วยชีวิตอีก
 พระถังซัมจั๋งว่านั่นเห็นจะมีคนต้องภัยได้ทุกซัดอกกรรมัง จึงได้ร้อง
 เรียกดังนี้ พวกเราไปช่วยดูเป็นไร เหง้าเจี่ยพูดว่าฉันนี้ พระอาจารย์
 จงเก็บเมตตาดูเถิดอย่าบังเกิด ด้วยความตื่นกลัวความร้ายมากนัก
 พระถังซัมจั๋งขับม้ารีบเดินไป เหง้าเจี่ยคิดอยู่แต่ในใจว่า ไม่รู้ว่าจะ
 บิศาจระเข้มันเรียกอยู่ที่ไหน จำเราจะร้ายพระคาถาแยกทางอย่า
 ให้พบกัน คิดแล้วเหง้าเจี่ยปลัดอยให้ไปก่อนสักสิบเก้า จึงร้ายคาถา
 ย่นทางเอากระบองชี้ตามหลังส่ง พระถังซัมจั๋งข้ามเขาไปแล้ว จึงร้าย
 คาถาทงบิศาจให้อยู่ข้างหลัง แล้วเหง้าเจี่ยก็วิ่งตามพระถังซัมจั๋งไป

ฝ่ายบิศาจขยับบนยอดเขาร้องเรียกสามสี่คำ ก็ไม่มีใครเข้าไป
 บิศาจนึกว่าเมื่อก่อนเราเห็นถึงซัมจั๋งมาไม่สู้ไกลทำไมเป็นหนาก็ไม่เห็น
 มาถึง เห็นจะแยกทางไปตอกกรรมัง คิดดังนั้นแล้วก็ถัดตึกเข้อก
 ขาดเกาะขึ้นไปสูงพิจารณาดู เหง้าเจี่ยแหงนหน้าขนคิ้วก็เห็นมีแสงแดง
 ขนอีก เหง้าเจี่ยก็วิ่งมาอุ้มถึงซัมจั๋งลงจากม้า แด่กำขับว่าพี่น้อง
 ระวังให้ดี บิศาจมันมาอีกแล้ว โป๊ยก่ายซิวเจ๋งตกใจต่างก็ถ้อ
 อารุชต้อม พระถังซัมจั๋งขยู่มิได้มีความประมาท

ฝ่าย บิศาจ อยู่ บน อากาศ แสดง มา เห็น ดั่ง นั้น ก็ สรรเสริญ ว่า พวก
 เหล่า นั้น ดี จริง มี คน ตา สว่าง ู เห็น ได้ ทั้ง ท้อง ที่ จำ เรา จะ
 ต้อง จม ขยาย คน น ก่อน จึง จะ จับ ถึง ซัม จึง ได้ มี ดั่ง นั้น ก็ จะ เสีย การ
 คิด แดง ก็ คิด ดง ยัง พน แปลง กาย เป็น เด็ก ยัง เขียว เอา เกว วัน มี มือ แดง
 ก็ เหาะ ชน แขนง อยู่ กับ ยอดไม้ ประมาณ ที่ พระ ถึง ซัม จึง เดิน โดด
 ตก เล่น หิ้ง

ฝ่าย เห่ง เจีย แห่ง หนาคู เห็น แดง แดง นั้น หาย ไป จึง นิมนต์ พระ ถึง
 ซัม จึง ชน มา เดิน ต่อ ไป พระ ถึง ซัม จึง ถาม ว่า เมื่อ ตะก บอก ว่า บิศาจ มา
 เดียว น จะ ให้ ชน มา ไป อย่างไร อยู่ เห่ง เจีย ว่า นี้ ก็ เป็น บิศาจ เดิน ทาง
 เหมือน กัน มัน จึง ไม่ กล่า ทำ ร้าย เรา พระ ถึง ซัม จึง โกรธ ต่ำ ว่า อ้าย ดีคว
 ดึง มึง หลตอก เล่น ตาม ลับาย ที่ ไม่ มี หลตอก ว่า มี ทำให้ เรา หวน หวาด บ่อย ๆ
 อย่าง นี้ หรือ ประเดียว จม ชน ประเดียว จม ถึง จน จะ ด้ม ดง แข้ง ขา หัก
 จะ ได้ ไม่ ต้อง ไป อย่าง นน หรือ เห่ง เจีย พุด ว่า อ้น ขา แข้ง หัก ยัง แก่ ได้
 ถ้า บิศาจ มัน จับ ไป ได้ จะ ไป ค้น หา ที่ ไหน

พระ ถึง ซัม จึง ก็ ยิง โกรธาใหญ่ จะ โคร่ ภาวนา ตาตา ชั่ว เจ้ง อ่อน วอน
 ขอ มิ ให้ ภาวนา พระ ถึง ซัม จึง จึง ชน มา เดิน ไป ออก เดิน ไม่ ก็ ก้าว ก็ ได้ ยืน
 เลี้ยง เรียก หลง พ้อ ช่วย ชั่วคว ชาพเจ้า ด้วย พระ ถึง ซัม จึง แดไป เห็น เด็ก
 น้อย แขนง อยู่ บน ยอดไม้ ผ่านงุ่มห่ม ก็ ไม่ มี พระ ถึง ซัม จึง ก็ หุตุ มา ต่ำ เห่ง เจีย
 ว่า อ้าย ขาดิ ดึง ข้า ว่า เลี้ยง คน เรียก มัน ว่า บิศาจ ยก ร้าย จง ดู ที่ แขนง
 อยู่ บน ยอดไม้ นน คน หรือ บิศาจ เห่ง เจีย เห็น อาจารย์ ขัด เคือง ก็ มิ ได้ ได้

ตอบ ประการใด พระองค์จึงจะเดินเข้าไปใกล้เขา แซ่ชี่ถามว่า นี่เจ้า
เป็นลูกใครที่ไหน จึงได้มาแขวนอยู่อย่างนี้ จึงบอกแก่เรา ๆ จะ
ช่วยแก้ไข

บิดาเห็นพระองค์จึงเข้ามาถามตงหนัน ก็ทำเรื่องให้ว่า ท่านอาจารย์
ที่เขานำไปข้างทิศตะวันออก มีหมื่นต้นแห่งเดียว เขาที่นั่น มีหมู่บ้าน
คือบ้านข้าพเจ้าอยู่ บิดาข้าพเจ้าชื่อ นามเรียกแป๊ะบ้วน ฮายฮะวาก็ต้อง
ไปแล้ว สัมบัตนั้นก็ยกให้แก่บิดาข้าพเจ้า ๆ ซุกไซมบ้านเรือนก็ทิ้งไม่
ดูแล เทียวคบหาแต่คนที่มีฝีมือเก่งกาจ จำหน่ายเงินทองให้กู้ ให้ยืม
จะใคร่ได้ผลประโยชน์ ก็บังเอิญถูกคนไม่ดี หุดดอกหุดอนเขาไป ต้นทุน
แต่กำไรก็ไม่ได้คืน บิดาข้าพเจ้าก็มีความแค้น จึงดำรัสตัวว่าไม่
ให้ใครยืมต่อไปอีก พวกคนเหล่านั้นจะคิดอย่างไรก็ไม่ได้ จึงคุม
สมัครพรรคพวกถ้วนแต่คนดูร้าย พาถิ่นมาปล้นบ้านบิดาข้าพเจ้าใน
เวลากลางคืน เก็บขนเอาทรัพย์สินสิ่งของไปหมดสิ้นแล้ว ข้าบิดาข้าพเจ้า
เสียด้วย จับมารดาข้าพเจ้าไป มารดาอุ้มข้าพเจ้ามาด้วย โจรจะฆ่า
ข้าพเจ้า มารดาข้าพเจ้า อ่อนวอนขออย่าให้ฆ่าข้าพเจ้าด้วย มีดฟันเฉย โจร
จึงจับข้าพเจ้ามัดแขวนไว้บนต้นไม้ให้อดตายเอง แล้วโจรพา มารดา
ข้าพเจ้าไปข้างไหนก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าต้องแขวนอยู่อย่างนี้ สามวันมา
แล้ว ไม่มีผู้ใดเดินมาทางนี้แต่สักคน แม้ว่าท่านมีเมตตาจิตร ช่วย
ชีวิตทำให้ข้าพเจ้ารอดไปแล้ว ข้าพเจ้าไปถึงบ้าน จะชวยตัวแทนคุณท่าน
ไม่ลืม พระคุณท่าน จนวันตาย

พระถั่งซ่มจ้งได้ฟังดังนั้น ก็ให้ส่งสารบอกไปยกายให้ขึ้นไป
 แก่ตงมา ไปยกายจะมีขึ้นขึ้นไป เห่งเจี่ยยืนอยู่ข้างนั้น คิดไม่ได้ ร้อง
 ทวาดว่า ช้ายสัตว์ เขาทั้ง กูจำได้ มั่ง อยู่ที่นี่ ไม่ใช่ หรือ บ้าน มั่ง ถูก
 โจร ปล้น หมด แล้ว พ่อ มั่ง โจรฆ่า ตาย แล้ว แม่ มั่ง โจรจับ ไป แล้ว
 จะช่วย มั่ง ตง มา แล้ว จะเอา มั่ง ไป ส่ง ให้ ใคร มั่ง จะ เอา อะไร มา ตอบ
 แทน คุณ กู บิศาจได้ ฟัง เห่งเจี่ยพูด ดึง นั้น ก็ ตกใจ ถัด แต่ เข้าใจ แน่
 ว่า เห่งเจี่ยรู้ เท้า จึง ทำ มา ญา ร้อง ให้ แล้ว พูดว่า หลงพ่อ แม่ ว่า บิดา
 มารดา ข้าพเจ้า ตาย ก็ จริง สมบัติ หมด ก็ จริง แต่ ที่ ทาง เว็อก ส่วน ยัง อยู่
 ทั้ง วงษ์ ญาติ ฝ่าย บิดา มารดา ก็ ยัง บริบูรณ์ พร้อม เพรียง หลงพ่อ ช่วย
 ข้าพเจ้า ให้ รอด ตาย แล้ว ท่าน ไป บ้าน ข้าพเจ้า จะ ประชุม ญาติ ทั้ง หลาย
 ชายไว้ นำ เว็อก ส่วน ต้นของ พระเคษ พระคุณ ท่าน หาน้อยไม่

ไปยกาย พูด แก่ เห่งเจี่ยว่า ช้ายเด็ก ทวารกนิคเดียว พี่จะ ตามไป ทำ
 ไม่ให้ มาก ความ ช่วย ให้ ตง มา ก็ แล้ว กนิ ไปยกาย ก็ มี ขึ้น ไป เอา มี ด
 โทณ คติ เชือก ที่ มือ ที่ เทา บิศาจ แล้ว บิศาจ ก็ ก้มหน้า อยู่ ตรงหน้า พระถั่งซ่มจ้ง
 ร้อง ให้ ไม่ หยุด พระถั่งซ่มจ้ง ก็มี ความ เมตตา เรียก เจ้า หนู จง มา ขึ้น
 ม้า เรา จะ พา ไป

บิศาจ ว่า ข้าพเจ้า ถูก มัด มือ แต่ เท้า เจ็บ ไป หมด ทั้ง ตัว แล ใน แถบ
 นี้ ชาว บ้าน ไม่ เคย ชี้ ม้า พระถั่งซ่มจ้ง ว่า ถ้า อย่าง นั้น ไปยกาย ให้ เขา ชี้ ไป
 บิศาจ ร้อง ว่า หลงพ่อ ท่าน ผู้ ขุน ข้าพเจ้า ไม่ กล้า ชี้ ขน คอ แหตม ดุๆ เข้ม
 ข้าพเจ้า ถอด หนัก พระถั่งซ่มจ้ง ว่า ดึง นั้น ชัวเจ้ง ให้ เขา ชี้ ไป บิศาจ ร้อง

ว่าหลงพอเมื่อวาน นปถนบ้านข้าพเจ้า หน้าตาคล้าย ๆ ท่านผู้นี้ ข้าพเจ้า
 กัดไม้ กัดซี่ พระกษัตริย์จึงรู้ว่า ถ้าตั้งนั้น เหยิงเจียงจึงให้เขาเข้าไปเกิด
 เหยิงเจียง หัวเราะ กากใหญ่ ได้ข้าพเจ้า จะให้เข้าไปเอง บิศาจก็ดีใจ เหยิงเจียง
 ดองจับ ขยี้ ยกดู มีน้ำหนัก ตามซึ่งสืบคำตั้ง หัวเราะ แล้วพูดว่า อ้าย
 บิศาจ นมิ่ง จะถึงที่ตายแล้ว มิ่ง อาจ สามารถ ทำผี หลอก อย่างนี้ จะได้
 อยู่ หรือ บิศาจ เรียก หลงพอ ว่า ข้าพเจ้า เป็น ลูก คน แท้ มี ทุก ขรอัน
 เควาะห์ ร้าย อย่างนี้

เหยิงเจียง ตามว่า มิ่ง เป็น ลูก คน ทำไม่ กระตุก จึงเบาเล่า บิศาจว่าข้าพเจ้า
 ยัง เป็น ทารก กระตุก เด็ก ยัง เด็ก อยู่ เหยิงเจียง พูดว่า เขา เกอะ ก็ จะให้เข้าไป
 แม่ จะ ขยี้ดวง จึง บอกให้ กู ระวัง ก่อน เหยิงเจียง ก็ เดิน ตรงไป ทางทิศ ตะวันตก
 เหยิงเจียง ให้ บิศาจ ซื่อ อยู่ บน หลัง ก็นึก แค้น อยู่ในใจ จะใคร่ หา ขูบายฆ่า
 มัน เสีย บิศาจ ก็ ระวัง ความคิด ของ เหยิงเจียง จึง ร่าย พระเวท อ้า ปาก
 คาบ อากาศ ทั้ง สี่ ทิศ เป่า มนต์ บน หลัง ให้ หนัก ประมาณ พัน ซึ่ง

เหยิงเจียง ระวัง คือก ตัว ก็ หัวเราะ แล้วพูดว่า อ้าย ลูก ของ กู มิ่ง ทำ มนต์
 อะไร บนหลัง กู ให้ หนัก อย่าง นั้น เค้า บิศาจ กัด เหยิงเจียง จะ ทำ ร้าย ก็ แอด
 รูป ออก จาก หลัง เหยิงเจียง เหาะ ขึ้น บน อยู่ บน เวหา ทั้ง รูป แปลง อยู่ ที่
 หลัง เหยิงเจียง ๆ ก็ ยิง หนัก จึง คิด โท โส่ คว่า ดาก ลง จาก หลัง เขา ฟาด ลง กับ
 ศีตา ตัว ก็ น่วม ตุง แบ่งขนม แล้ว หนี มือ เท้า ตะเขียด ไป ทง สั้น ทง
 ศัพโหว่ ข้าง ทาง

ฝ่าย บิศาจ อยู่ บน อากาศ แด ลง มา เห็น ดัง นั้น อดโทโสไม่ได้จึง
พูดว่า อ้าย สัตว์ ดึง น้ มน ถือ ดึง น้ เวลา นี้ ถ้า เรา ไม่ ตาม จ้ม ถึง ชัม จึง
ไ้ ช้ำ มน จะ มี บุญญา ชน มาก จะ ดำบาก บิศาจ จึง ร่าย เวท ทำ เบน ตาม พุท
ใหญ่ หอบ พัด ดิน ทวาย หิน ตระกวจ ชัด ล้าต มา โดย แรง พระถั่ง ชัม จึง
อยู่ บุต หลัง มา ก็ เหลือ จะ ทน ได้ ไ้ ไป ยัก กาย ชัว เจ็ง ก็ ก้ม หัว บิด ตา เหง้ เจ้ย
ก็ รั ได้ ว่า บิศาจ มัน ทำ ตาม พุท ก็ จึง รั บ วัง ตาม พระถั่ง ชัม จึง เวลา นั้น
บิศาจ ก็ จ้ม เขา พระถั่ง ชัม จึง ไป แล้ว บิด เคียว ตาม พุท ก็ หาย แดง ตอน ก็
ออก สว่าง ท้อง ฟ้า เหง้ เจ้ย เดิน มา เรียก ไ้ ไป ยัก กาย ๆ ก็ ผุด ตุก ชน พุท ว่า
มี พุท ใหญ่ เหลือ เกิน เหง้ เจ้ย ตาม ว่า พระอาจารย์ อยู่ ที่ ไ้ ไ้ ไป ยัก กาย
ว่า เมื่อ เกิด ตาม พุท นั้น ข้าพเจ้า ทง สอง หาท ที่ หลัก หลบ มิ ได้ พระอา
จารย์ ก็ พม อยู่ บน หลัง ม้า ประเดียน น ทำ มิ ได้ ยิน เลี้ยง เตย มิ รั
ว่า จะ อยู่ หรือ จะ ไป ช้าง ไ้ ไ้ เห็น ตาม พุท จะ หอบ เขา ไป เลี้ยง แล้ว ดอก กระม้ง
เหง้ เจ้ย เมื่อ ไ้ พง ไ้ ไป ยัก กาย พุด ดัง นั้น จึง พุด ว่า ตง แต่ น้ ไป ก็ ตาม
แต่ ใคร จะ ไป ช้าง ไ้ ไ้ เกิด ไ้ ไป ยัก กาย ว่า ถ้า กระ น้ แล้ว ก็ รั บ หา ทาง ไป ได้
กว่า ชัว เจ็ง ไ้ พง ดัง นั้น ก็ มี ความ เสียใจ เป็น อัน มาก จน ตก ตกลง ไป
แล้ว พุด ว่า พี่ เขา ถ้อย คำ อะไร มา พุด ดัง น้ ได้ พี่ มิ รั คัก หรือ ว่า พวก เรา
มิ โทษ ไ้ ไ้ พง พระกวนอิม ท่าน สั่งสอน ชัก นำ ให้ เขา อยู่ ใน ทาง ชอบธรรม
เป็ลียน ช้อ แปลงนาม เคารพ ต่อ พระพุทชล้าคณา ก็ ได้ อธิฐาน ตั้ง จิตร รักษา
พระอาจารย์ ถึง ชัม จึง ไป ไ้ ไ้ เพื่อ แดง หาค ความ ดี ตบ ถ้าง โทษ ที่ ไ้ ไ้ ถ้าง
ไป แล้ว มา วัน นี้ พี่ เขา คำ ชน มิ ส้มควร มา ถ้าง ชน ดัง นี้ จะมี เขา

โทษ มา ทำ ตาย ดัง คุณ ความ ดี ที่ได้ ทำ มา แล้ว นั้น เสีย หรือ แต่ ความ ดี ที่
 พวก เรา ได้ อุส่าหะ พยายาม มา จะ มี บุญ เสีย ไป เปล่า หรือ เหิงเจีย ว่า ที่
 นอง พุด ดิง น กั ถูก ต้อง จริง หมด แต่ เหตุผล ชัด ช้อง ย่อม มา จาก พระอา
 จารีย์ ทั้ง สิ้น โดย ท่าน มิ ได้ เชื้อ ความ ดี แต่ มิ ได้ รั จัก ดี แดชัว ผิด แดชอบ

เมื่อ ตะก เกิด ตมพหุหุ ใหญ่ นั้น คือ ชัย บิศาจ เด็ก ที่ อยู่ บน ต้น ไม้
 นั้น เอง พี่ว่า มัน คือ บิศาจ ยักษ์ ร้าย นอง ทั้ง สอง ก็ มิ รั ได้ ว่า มัน
 เป็น บิศาจ พระอาจารย์ ก็ มิ รั เท่า ทน มัน เข้า ใจ เสีย ว่า มัน เป็น
 มนุษย์ พี่จับ มัน ผาด ดง กับ ศีตา มัน จึง ถอด รูป หนึ่ง ไป แล้ว จึง ได้
 บิน ตาด ให้ เกิด เป็น ตมพหุหุ ใหญ่ มา หอม เขา พระอาจารย์ ไป เรา แค่น
 เหลือ ที่ จะ แค่น ใน ข้อ ที่ เธอ มิ ได้ เชื้อ พัง เรา เลย ทุก ๆ ครั้ง ชอบ ช่วย แต่
 บิศาจ ร้าย เรา จึง ได้ มี จิตร เมื่อ หน่าย คิด เห็น ไป ว่า จะ หา ทาง กัด
 จะ ดี กว่า แม้ว่า ชัว เจ็ง นอง มี จิตร คิด ดึง นั้น พวก เรา ควร จะ รับ
 จัด แจง ไป คั้น หา บิศาจ เมื่อ พบ แล้ว จะ ได้ ช่วย กัน แก่ พระ อาจารย์
 ไบ่ ย่า ยว่า ถูก จริง ๆ ต่าง คน ก็ พร้อ ม กัน รวบรวม เข้า ของ แล้ว ก็ จูง ม้า
 เดิน คัด เข้า ดง ไป คน ทั้ง ส้าม เดิน มา ประมาณ ร้อย เล้น เศษ ก็ มิ ได้
 ชัว คราว เหิงเจีย ยิ่ง เดือด คาส ใน ใจ ก็ ไหว ดัว ฝน ชัน บน เฝิง ผา สูง
 กระทำ สิ่ง หมาย ทวาด คำ หนึ่ง ร้อง ว่า แปรด ร้าง กาย ก็ แปรด เป็น ส้าม
 เคียร หก กร ชัก กระบอง ออก แก้ว กวัด แปรด เป็น ส้าม อ้น ยก ชัน ดี ไป
 ช้าง ควัน ออก แล้ว ก็ กัด มา ดี ช้าง ควัน ตก หวด ชัย บาย ขวา แผลง ถูก ชี
 ดีกคา ฮานูภาพ ห้วน ไหว ไป ทง เขา ดุจ ชุด จะ ทำ ตาย ไหว สะ เทือน ไป

ทั้ง เขา บัดเดียวใจเจ้าที่ แต่เจ้าเขาเจ้าบาเจ้าดัง ก็พากันวิ่ง มาคุกเข่า
 ตง คำนับ อยุ่ ต่อ หน้า เห่งเจ็ย ร้อง บอก ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย มา แด้ว
 เห่งเจ็ย จึง ถาม ว่า ทำ ไหม เจ้า จึง มาก หลาย ดัง นั้น

เจ้า ทั้งหลาย จึง คำนับ แด้ว ตอบ ว่า ที่ เขา นั้น เรียก ว่า (ตัก แป๊ะ ต
 จั๊บ เท้า พ้อ ชั่ว) รวม หก ร้อย โยชน์ สิบ โยชน์ มี เจ้า วิชา รวม สาม สิบ
 เจ้า เขา เมื่อ วน น ไต่ ยิน ว่า ไต่ เชย มา แต่ รวม กัน ยิง ไม่ พรอม จึง
 ไต่ เข้า ไป ขอ ไต่ เชย ไต่ ยก โทษ พวก ข้าพเจ้า ด้วย เห่งเจ็ย จึง ถาม ว่า

บน เขา นั้น มี บั๊จจ ฝั๊ย ลัก เท้า ไต่ เจ้า วิชา หรือ ไม่ เจ้า ทั้งหลาย ตอบ ว่า
 มี คน เดียว แต่ มัน ไต่ ทำ พวก ข้าพเจ้า เหลอ ที่ จะ ทน ไต่ มัน ทำ จน ไม่
 มี ชูบ เตียน แด้ว ด้้น ไหว้ ไม่ พ้อ กิน ไม่ พ้อ นุ่ง ห่ม อ้าย บั๊จจ คัว
 เดียว เท่านั้น มัน ทำ ให้ ไต่ ความ เดือด รอน อย่าง นั้น เห่งเจ็ย ถาม ว่า

ที่ อยุ่ ของ บั๊จจ มัน อยุ่ ที่ ไหน เจ้า เขา เหล่า นั้น จึง บอก ว่า ที่ ดัง ไม่
 ล่น แห่ง มี หวย นา ไต่ ข้าง ตำบล นน มี ที่ หนึ่ง เรียก ว่า ถา (ย้วย หุ่น
 ค่อง) บั๊จจ นน อยุ่ ใน ถา นั้น แต่ มัน มี ฤทธา อานุกาพ มาก มัน จั๊บ
 พวก ข้าพเจ้า ใช้ การ อยุ่ เนื่อง นิตย แด้ว เก็บ เงิน ค่า ด้วย อะไร ไม่ รู้ เห่งเจ็ย

พูด ว่า พวก ท่าน เปน เทพา วิชา วิชา จะ มี เงิน ทอง อะไร ที่ ไหน หมู เจ้า
 พูด ว่า จริง ของ ท่าน เงิน ทอง ไม่ มี จริง ก็ ต้อง จั๊บ ตะมั่ง กวาง ซาย เขา ไป
 ให้ มัน แทน เงิน มี ดัง นั้น มัน ก็ แกลง รือ ค้า ตอก เลื่อ แด้ว ทาง เกง เลี้ย ล่น
 มัน ทำ แก่ พวก ข้าพเจ้า ทั้งหลาย มิ ให้ มี ความ ศุข ขอ ไต่ เชย ไต่ กำ จัด

บั๊จจ นี้ เดี้ย ให้ จึง ไต่ ช่วย ชั่ว ติว ลัก ทั่ว ทั้งหลาย ใน ตำบล นั้น ไว้ ให้ พน
 ใภย แห่ง บั๊จจ ถึง ชึ่ง ความ ศุข

เห่งเจ้ถามว่า บี้คำจั้น มั่น อยู่ที่ไหน มั่น ซื่อ ไตจง บอกให้รู้ด้วย
 พวกเจ้าทั้งหลาย จึง บอกว่า บี้คำจั้น มั่น เป็น ลูกจู้ หม้อ อ๋อง แม่ มั่น คือ
 ต้อซัว มั่น บวช เรียน วิชาที่ เขา ช่วย เอี่ยม ซัว ได้ สำน ร้อยปี แล้ว
 มั่น เรียน อรรถคดี ฌาน ตำราจู้ หม้อ อ๋อง ให้ มั่น ตั้ง อยู่ ที่ ตำบล เช่น นี ซื่อ
 เต็ม มั่น เรียกว่า (อิง ฮัย ย) ยี่ ห้อ เรียกว่า (เซี่ย เอง ไต อ๋อง)
 เห่งเจ้ ไต ฟัง ดัง นั้น ก็ ดีใจ บอก ให้ เจ้าทั้งหลาย กลับ ไปยัง ถิ่นฐาน
 ตาม เติบ เห่งเจ้ ก็ แปรต กาย กลับ เป็น รูป เต็ม เฝ่น ลง มาจาก ยอด เขา
 พุดว่า พี่น้อง เรา อย่า วิตถ เคย อาจารย์ เรา คง จะ ไม่ ถึง ที่ ตาย อ้าย บี้คำจั้น
 นี เกียว เป็น ญาติ ของ พี่ มั่น เป็น บุตร ของ จู้ หม้อ อ๋อง แม่ มั่น ซื่อ นาง
 ต้อซัว ซื่อ มั่น เรียกว่า อิง ฮัย ย คิด มา หา ร้อย ปี ก่อน นั้น ได้ ผูก
 เป็น มิตร สหาย กัน กับ บิดา ของ มั่น คือ จู้ หม้อ อ๋อง บี้คำจั้น ถ้า คิด
 มา มั่น ต้อง เรียก เรา ว่า เป็น อา มั่น ที่ ไหน จะ อาจ ฆ่า อาจารย์ เรา มา พา
 กัน หนี ไป ตาม ซัว เจ้ง หิว เรา จะ แล้ว พุด ว่า สำน บี้ ไม่ได้ ไป มา ญาติ
 นั้น ก็ จะ ฆาต ญาติ นี้ พี่ กับ เขา ถัด จาก กัน มา ร้อย ปี แล้ว มิ ได้
 ไป มา หา กัน แล ทั้ง มิ ได้ พบปะ กัน เขา จะ จำ ได้ หรือ เห่งเจ้
 พุด ว่า แม้ว่า เขา จำ เรา มิ ได้ ที่ จะ ฆ่า อาจารย์ นั้น ก็ คง ยัง ฆ่า มิ ได้
 พี่ ของ ทั้ง สำน พุด กัน ดัง นั้น แล้ว ก็ พา กัน เดิน ตัด ทาง ไป เติบ มา ได้
 ประมาณ สอง ร้อย เเสน แล ไป เห็น ดง ไม่นั้น ที่ กวาง นั้น มี ตำหวาย นี ใน
 ห้วย มี น้ำ ไส้ เหลด เขียว แว่ง ที่ ปลาย ตำ ห้วย นั้น มี ตะพาน ศีลา ข้าม
 คดลอด ไป กระทั่ง ถา พี่น้อง ทั้ง สำน ยืน พิจารณา ดู ก็ รู้ ว่า บี้คำจั้น
 คง จะ อยู่ ใน ถาน

เหิงเจี๋ย จึง เรียก ชั่ว เจิ้ง ให้ ชู ม้า กับ หาบ ไป แอบ อยู่ใน ชาย บ้าน
 แล้ว กำชับ ว่า จง ระวัง ระวัง ให้ ดี เหิงเจี๋ย โป๊ย กาย ต่าง ก็ ถือ ฮา ดู
 เดิน ไป เทียบ คับ หา เดิน เฝ้าย ตาม ลำ ห้วย ชน ไป ครั้น มา ถึง ด้พาน ศีตา
 ก็ พากัน เดิน เข้า ไป ตรง เข้า ใน ถ้ำ ถู ชัด ว่า ปีศาจ อยู่ แดไป เห็น
 แม่น ศีตา ตั้ง อยู่ จารึก ออก ษร แปะ ตัว คือ เขา พ้อ ชั่ว ห้วย โก ช่ง กัน ถ้ำ
 ชั่ว หุ่น ต้อง ช่าง นำ ประตุ ถานัน มี บริวาร ปีศาจ อยู่ กำ ลัง โดด โผน
 ถือ ฮา ดู ของ ฝืน มือ กัน เหิงเจี๋ย เดิน เข้า ไป โกลั ร้อง ทวาด ด้วย เตี้ย
 อัน ตั้ง ว่า เฮีย เจ้า พวก นั้น มึง จง รีบ ไป บอก นาย มึง ว่า จง รีบ ส่ง
 พระอาจารย์ ของ กู ออก มา โดย เร็ว พวก เจ้า จะ ได้ รอด ชีวิต ทั้ง ถ้ำ
 พวก ปีศาจ น้อย ได้ พง เหิงเจี๋ย พุด ดัง นั้น ก็ ด้ง เข้า ไป ใน ถ้ำ บอก นาย
 ฝ่าย ปีศาจ ตั้ง แด เจม ลง ชม จง เข้า ไป ไหว ใน ถ้ำ แล้ว ก็ เปิด ด้ง เขา
 ด้ง ออก หมด ไซ้ ให้ ปีศาจ น้อย ตก น้ำ มา รด ชัด ด้ง ให้ ด้ง อาจ โดย
 ที่ คิด จะ ต้ม กิน บัง เอิน พอ ปีศาจ บริวาร มา บอก ว่า ช่าง นำ ถ้ำ มี อ้าย หน้า ชน
 ราม ด้ง พา อ้าย หู ใหม่ ปาก ยาว มา ด้ง อีก คน หนึ่ง ยืน อยู่ ที่ หน้า ถ้ำ ไม่
 ด้ง ว่า มา ทวง อาจารย์ ะไร ของ มัน ปีศาจ ด้ง ด้ง ได้ พง บริวาร บอก ดัง
 นั้น ก็ หิว เราะ พุด ว่า ด้ง คน นั้น คือ เหิงเจี๋ย โป๊ย กาย จะ ตาม มา คับ หา
 ด้ง ชม จง พุด ดัง นั้น แด จ้ง เรียก บริวาร ที่ แขง แรง ให้ จด เตี้ย ม
 เช่น เกว๋ยม เล็ก ห้า เต้ม ออก ไป ด้ง ที่ ประตุ ถ้ำ พวก ปีศาจ บริวาร ก็ จด เตี้ย
 เช่น เกว๋ยม ออก ไป ราย ด้ง เปน เหงา เฮ้ง คือ ด้ง เปน ธาตุ หน้า ไฟ ด้ง ไม่ ด้ง
 ฝ่าย ปีศาจ ด้ง ด้ง ถือ ทวน เปน ฮา ดู ยาว ไม่ แดง ตัว ด้ง ะไร ด้ง

สิ่งหนึ่ง นุ่งผ้า ผืน เตี่ยว เติน ตรง ออก มา หน้า ถ้า ร้อง ทวาด ถาม ว่าใคร
 ที่ไหน สามารถ มา อึก กระทบ อยู่ หน้า ถ้า เรา เห่งเจ็ย โป๊ยก่าย ยืน พิเคราะห์
 ดู บิศาจ หน้า ชาว นวน คุง ผัด แป้ง คุง คุง วง เตือน ริม ฝี่ ปาก แดง คุง
 ซาคี ผม เขี้ยว เกต้ำ คุง เห่งเจ็ย จึง มี ฉาจา ตอบ ว่า พ่อ หลาน รัก
 ของ อา เจ้า จั๊บ อาจารย์ ของ อา ไป พ่อ จึง รับ สิ่ง ออก มา ขยำ ซ้ำ ขยำ
 ให้ ถึง ความ ผิดใจ กัน บิดา ของ เจ้า จะ คิด ว่า ไม่ คิด ถึง หน้า ชาว นวน ที่ ผุด กัน
 ไว้ บิศาจ ของ ฮัย ยี ไต่ ฟัง เห่งเจ็ย พุด เช่น นั้น ยิ่ง มั่น ดาร โทสะ คุง ไฟ
 เข้า คุง ใน ทรวง ออก ร้อง ทวาด ว่า ฮัย ซาคี ถึง เรา กับ เจ้า เป็น วงษ์
 ญาติ อะไร กัน ใคร เป็น หลาน ของ เจ้า ที่ ไหน เห่งเจ็ย พุด ว่า นี่ แน่ หนุ่ม
 นอย เจ้า ยัง ไม่ เข้าใจ ข้าพเจ้า เมื่อ หา รอย บ ก้อน นั้น ข้า ก่า ดั่ง รม กับ
 เทพดา ซ้ำ ผูก สัมค กับ บิดา ของ เจ้า ร่วม คำ นาด กัน เจ็ด คน บิดา เจ้า
 คือ คุง หม้อ ของ ข้า คือ ซุ เตียน ไต่ เซี่ย ซึ่ง หง ออก คือ เราน และ ใน
 เวลานี้ เจ้า ก็ ยัง ไม่ เกิด บิศาจ ของ ฮัย ยี ไต่ ฟัง ดัง นั้น ก็ ยัง บัง เกิด โทสะ
 ถือ ทวน ตรง เข้า มา แหง เห่งเจ็ย ๆ แก้ว กระทบ ของ เจ้า ประจัน หน้า รม กัน
 ทั้ง สอง ก็ เหวะ ชน ถถาง เวหา เห่งเจ็ย ดำ ว่า ฮัย ดัด ด้ว เดรัจฉาน มิ่ง ไม่ รั
 สูง ต่ำ ต่าง รม กัน โดย ก่า ดั่ง ความ สามารถ พิทธิ ฤกษ์ แห่ง ตน ๆ ได้ ประมาณ
 ยี่สิบ เพลง ยัง ไม่ แพ้ ชะนะ กัน โป๊ยก่าย ยืน อยู่ ที่ นั้น ดู เห็น ซัด ว่า บิศาจ
 อ่อน ก่า ดั่ง ดัง แด้ว ไม่มี ใจ จะ รม อยู่ แด้ว โป๊ยก่าย เห็น ดัง นั้น มือ
 ถือ คราด เหล็ก กระทบ เข้า สัม บิศาจ ๆ เห็น ดัง นั้น ก็ ตกใจ ด่า ถอย หนี กลับ
 ลง มา ยัง ประตุ ถ้า เห่งเจ็ย โป๊ยก่าย ก็ ได้ คิด ลง มา บิศาจ มือ หนึ่ง

ถือ ทวน ขน ย่นบน เกวียน มือ ห้าง กำมือ ทูบ เขาที่ ดั้น จะมุก ของ ตัว เอง
 ต้องที่ ไ้ยง่าย เห็น ดึง นก ก็ หัว เราะพูด ว่า ข้ายนี้ ไม่มี ความ ขาย
 มัน จะทูป จะมุก มันให้ เดือด ออกแล้ว มันจะ เขา ทา หน้าให้ แดง มัน จะไป
 พองที่ ไ้เห็น ดอก กระจมิง มิได้ รู้ว่า มันจะ แผลง ฤทธิ์ บิศาจ ทูบ จะมุก ต้อง
 ที่แล้ว ก็ ร่าย พระเวทใน ทันใดใน ปาก ดูก เบนไฟ ออก มา ในรู จะมุก
 ควน ก่ พุง ออก มา มัด มัดไป ทง ซากาศ เกวียน เด็ก นั้นไฟ ก็ ดุก ขึ้น
 พรอมกัน แดงไป ทง พารอบ ที่ เขตฯ ถานัน ล้วน แต่ ไฟ แด ควน ทง ดั้น
 มัด มัด แต่ไม่ เห็น อะไร

ไ้ยง่าย แด เห็น ดึง นก ตกใจ บอก แก่ หึง เจี้ย ว่า เห็นจะไม่ เปน
 การ เสียแล้ว เรา เข้ามาอยู่ ใน ถาดึงนี้ ขย่าได้ คิด ว่า จะรอดไป ได้โดย
 ซำพเจ้าจะ ต้อง ถูกไฟ เผา เบน แน่ แต่ ยัง มี รศ หอมให้ มัน อร่อย ที่ เดียว
 จง รับ หัน โดย เร็ว เกิด พุด แดวก ก็ ออก ว่าง มิ ได้ เหลียว หลัง ดู หึงเจี้ย
 ไ้ยง่าย ว่าง ซำม สัพพาน มา หึงเจี้ย ก็ แซก เข้าไป ในไฟ คั้น หา บิศาจ ไฟ
 ก็ ยัง ดุก ขึ้น แรง กว่า เก้า (ถาม ว่าไฟ นี้ คือไฟ อะไร) ตอบ ว่าไฟ นี้ ไม่ใช่
 ไฟ ฟ้า ไม่ใช่ไฟ ไม้ คือไฟ บิศาจ มัน ผี ก่ ประกอบ จิตร ดำเร้ว ใน ทาง ฉาน
 เรียกว่าไฟ ภาค จิตร แด เรียกว่าไฟ ซิม ม้วย ฮวย คือไฟ ที่ จิตร
 เทียง เปน ดวง เดียว หึงเจี้ย ถูก ควน ไฟ พุง มัด มัดไม่ เห็น บิศาจ แต่ไม่
 เห็น ประตู่ ก็ รับ หัก ออก มา พันไฟ

ฝ่าย บิศาจ เห็น หึงเจี้ย หัน ออกไป แล้ว เรียกไฟ คั้น แดวก ก็ เก็บ เครื่อง
 ไฟ เข้า ถ้ำ บิ ประตู่ นี้ กว่า เขาไซย ชะนะไต ก็ รัน เริง

ฝ่าย เหง่เจี๋ย หัน ข้าม ห้วย มา แลว ก็ ตก ลง ยิง พันดิน เดิน มา ก็ ได้ ยืน ไบ่ยก่าย นิ่ง คู้ย อยู่ กับ ชัว เจ้ง เหง่เจี๋ย ควาด ว่า ข้าย ไบ่ยก่าย มิ่ง ซาคี หมู เห็น ไฟ ก็ หัน เขา ควอด มา แต่ ผู้เดียว ทง กู ได้ ข้อย่าง นึ่ง จะ เปน คน ได้ หรือ ไบ่ยก่าย ได้ ยืน เหง่เจี๋ย พุก ตึง นน ก็ หิว เราะ ว่า พี่ เหง่เจี๋ย อัน คำ บูราณ ท่าน ย่อม ว่า ให้ รู่ เวลา จึง จะ เปน คน เชี่ยว ซาญ ได้ ข้าย บิศาจ มิใช่ ญาติ ของ พี่ ๆ ก็ ชิน พุก ว่า มัน เปน ญาติ มัน ต่อ สู้ กับ พี่ แด มัน ปล่อย ไฟ ไม่ มี จิตร เกรง ตึง นยง ไม่ หัน จะ คิด สู้รบ อะไร ได้ เหง่เจี๋ย ถาม ว่า เพง ทวน บิศาจ รบ กับ พี่ เจ้า เห็น เปน อย่างไร บ้าง ไบ่ยก่าย พุก ว่า มัน สู้ ไม่ ได้ จึง ช่วย ระดม ตี เขา ควอด สืบ ที่ หิ้ง ก็ บง เอน มัน ถ่า หัน ลง มา แลย ครน มัน ปล่อย ไฟ ออก มา แผ ซาฟ เจ้า ก็ ต้อง เถียง เหง่เจี๋ย ไบ่ยก่าย นึ่ง ต้น ทหา กัน อยู่ ชัว เจ้ง นึ่ง พง อยู่ ข้าง ต้น ต้น กถัน หิว เราะ ไม่ ได้ เหง่เจี๋ย จึง ถาม ว่า นยง หิว เราะ อะไร ชัว เจ้ง ว่า พี่ พุก ว่า บิศาจ สู้ มิได้ นน เมื่อ ซาฟ เจ้า ตรอง ไป แล้ว ก็ เห็น ว่า เปน ความ หนุน แด ยอ กัน จิต นก แม้ จะ เขา ไช้ อะนะ ก็ จะ ไม่ สู้ ยาก อะไร นก

เหง่เจี๋ย ได้ พัง ชัว เจ้ง พุก ตึง นน ก็ หิว เราะ แล้ว จึง ว่า พี่ นยง พุก ตึง นน ก็ ถุก ต้อง แล้ว ถ้า จะ เขา ความ หนุน แด ความ ซิต กัน นน ก็ จะ ต้อง เขา นำ ซิต ไฟ ถ้า กระหนนง ทง ถ้อง พัก คอย อยู่ ที่ นีก่อน พี่ จะ ไป หา พระยา เต่ง อ่อง ขอ แรง ให้ เขา นำ มา ช่วย ต้ม ไฟ ตั้ง แล้ว เหง่เจี๋ย จึง เหาะ ไป ยิง ทะเล ทิศ ตะวัน ออก บัด เดียว ก็ มา ถึง จึง ร่าย พระคาถา

แซกหน้าลงไปยังบาดาน เดินเข้าไปยังปราสาทจួយเจียทำคำนับกัน
 แก่พระยาเต่งอ๋องแล้ว เหยิงเจียจิ้งพูดแก่เง่ากวงเต่งอ๋องว่า ข้าพเจ้า
 จะมาขอให้ท่านช่วยชำระลักครั่งหนึ่ง ด้วยบิณฑบาตท่านพระถังซัมจั๋ง
 เดินทางมาถึงตำบลเขาพ้อซัว ตำบล (ห้วยโคกกัน) ถ้าฮ่วย
 หุ่นต้อง มีบิณฑบาตของฮ่วยจิมเอาตัวพระถังซัมจั๋งไป ข้าพเจ้าได้
 เข้าชิงไชยแก่บิณฑบาต ๆ พันไฟออกมาพวกข้าพเจ้าจะเอาไชยชนะมิได้
 เพราะณนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอให้ท่านช่วยทำฝนเพื่อดับไฟลักครั่งหนึ่ง จะ
 ได้ช่วยพระถังซัมจั๋งพ้นจากโทษแห่งบิณฑบาตได้ เต่งอ๋องพูดว่า แม้ว่า
 ท่านได้ขอฝนข้าพเจ้าไม่อาจทำเองได้ ถ้าได้ทองตรารับสั่งของเง็ก
 เชียงฮ่งเต พรหมด้วยเมฆฆตา รามสูตรแล้วจึงจะทำได้
 เหยิงเจียพูดว่า ไม่ต้องมีเมฆฆตา รามสูตร แต่เมฆตมทำไม ขอ
 ท่านทำนำดับไฟให้เท่านั้น พระยาเต่งอ๋องพูดว่า ถ้ากระนั้น ท่านศษ
 ลักประเดี้ยว ข้าพเจ้าจะบอกน้องทั้งสามมาช่วยท่านเป็นกำลัง เง่ากวง
 เต่งอ๋องก็ส่งจิตรไปถึงทะเลทิศปราจีน ทิศอุดร ทิศอาคะเน เต่งอ๋อง
 ทั้งสามรู้แล้ว ก็พร้อมกันมากับเง่ากวงเต่งอ๋อง แลบริวารนาคนับเดี้ยว
 ก็ถึงเขาพ้อซัว เหยิงเจียจิ้งสั่งว่าท่านทั้งหลายจงหยุดพักอยู่บนอากาศ
 นี้ก่อน ข้าพเจ้าจะต่อสู้กับบิณฑบาต แม้ได้ที่ท่านทั้งหลายไม่ต้องจับ
 แม้ว่ามันปลดปล่อยไฟออก ข้าพเจ้าจะเรียกท่านทั้งหลายจงพ่นน้ำลงไปดับไฟ
 เต่งอ๋องทั้งสี่ก็รับคำ เหยิงเจียคอยจะทำการตามคำสั่ง เหยิงเจียก็ตดตงเดินเข้าไป
 ไปหาโม้ยกายซัวเจ็ง บอกให้คนทั้งสองรู้แล้ว ก็เดินเข้าไปในประตูถ้ำขึ้น

เรียกบีศาจพวกเผ่าประตูปอกว่า ให้พวกเจ้าเข้าไปบอก นาย พวกบีศาจ
 ที่เผ่าประตูกิ่งเข้าไปบอกว่าเหิงเจียมาอีกแล้ว อังฮยยได้ฟังดังนั้น
 ก็ถูกขันจัมทวนให้บีศาจบริวาร เจ้น เกวียนไฟออกไป

อังฮยยออกมาถึงประตูถ้ำแล้ว จึงร้องถามเหิงเจียว่าเจ้าจะมา
 ทำไมอีก เหิงเจียพูดว่า มิ่งวี่บสั่ง ข้าราชการออกมา โดยเร็ว อังฮยย
 พูดว่า อ้ายหัวถึงมิ่งวี่บไม่รู้ผนแปร ถึงขมขึ้ง เป็น ข้าราชการของเจ้า
 ก็จริง แต่เป็นเครื่องแกดมเหตาทองของเรา เจ้าจะคอยมุ่งหมายจะ
 ใครได้คินนิน เห็นจะบวกรเสียแล้ว เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
 คุงไฟเข้าจ่อจุดในอก ชักกระบอง ออกจากหูตรงเข้าตีบีศาจ อังฮยย
 ยกทวนขึ้นรวบรวมกัน ได้ประมาณ ยี่สิบเพดง บีศาจเห็น จะเอาไสยชนะ
 มิได้ ก็เอาทวนแทงไปที่หนึ่งก็ชักทวนถอยหนี กำหมัดทุบที่ต้น
 จมูกสองที ก็ฟันไฟออก เกวียนเหตานั้นก็เบนไฟถูกขันจัมบิน ที่คาที่ปาก
 บีศาจถ้วนแต่ไฟถูกขันจัมบิน เบนแปลวแดงทงอากาศ เหิงเจียหันหน้ามา
 ร้องว่า เต่งอองอยู่ที่ไหน เต่งอองพี่น้องพร้อม กับบริวาร ก็พ่นน้ำเข้าไป
 ไปที่บีศาจจะให้ดับไฟก็มิได้ เพราะน้ำที่พระยานาคพ่นออกนั้น จะ
 ดับได้แต่ไฟธรรมดา อันจะดับไฟฤทธิ์ของบีศาจด้วยนั้นมิได้ แม้เขา
 น้ารดเข้าไปก็ดูดังเอาน้ำมันเข้าไปใส่ไฟให้ตุงมากขึ้น เหิงเจียมุด
 เข้าไปในไฟจะค้นหาบีศาจ ๆ เห็นเหิงเจียเข้ามา ก็พ่นไฟออกที่
 หน้าเหิงเจีย เหิงเจียถูกควันไฟเข้าตาก็ทนไม่ได้ หันหน้ากลับมา
 ต้มตาไม่ขันน้ำตาไหลพราก ๆ เหิงเจียหนีมิได้กตัวไฟ กตัวแต่ควัน

ที่ เข้าวาดแจ่มปากหายใจไม่ออก เพราะ ฉันทเห็นเจ้เจ้ง จึง ต้อง ถอย
 หนีกลับ ออกมา เมื่อมีคำเห็นเห็นเจ้เจ้งไปแล้ว ก็ ตั้งให้เก็บ เครื่องไฟ
 เข้า ถัดประตู

ฝ่าย เจ้เจ้ง หนี ออกมาจาก ไฟ ๆ ก็คิดใหม่ทั้งตัว ก็ โจนลงใน
 ห้วยหาน้ำดับไฟ หมายถึงจะให้เย็น มิได้รู้ว่า ถูกล้ำเย็นไฟยิ่งจะดุ
 ษร้อนแรง ไฟร้อนเข้าไปในหัวใจวิญญาณก็หลุดออกจากกาย ขาคุดม
 ก็ ตูญ ดันดับไปหมด ร่างกายก็เย็นไปทั้งตัว เสงข์ของทั้งสี่เห็น
 ดังนั้นก็พากันตกใจ รีบมาบอกแก่ ไบ๊ยก่าย ซัวเจ๋ง ๆ ได้ทราบดังนั้น
 ก็ รีบแก้ผ้ายกหาวได้บ้าง ออกจากดงไม้ต้นเตินมา โคนเตนอะไร
 ก็มิได้กั้วเมื่อนเประชะ แดหาตามห้วยเห็นน้ำกระเพื่อมขยู่ ซัวเจ๋ง
 ก็ กระโจนลงไปอุ้มเจ้เจ้งขึ้นมาบนบก เจ้เจ้งคืนรมมือองอไปหมด
 หัวดำระทางกายเย็นไปหมด ซัวเจ๋งก็ร้องให้พูดว่า น้ำเดือดตาย
 พี่ร้อยหมื่นมีไม่แก่ไม่ตาย มาวันนี้เหตุใดจึงได้แปดแปดอายุสั้นไป
 อย่างนี้เล่า

ไบ๊ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า อย่าร้องให้ไปเลยอายดูถึงมัน
 แกดั่งทำตาย หลอกให้พวกเรากั้ว เธอเปลี่ยนแปลงได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง
 ก็มีเจ็ดสิบสองชีวิต ไบ๊ยก่ายบอกให้ซัวเจ๋งยึดเท้าเธอออก ซัวเจ๋ง
 จับเท้าเจ้เจ้งยึดออก ไบ๊ยก่ายเข้าประคองค้ำสะแล้ว ยกค้ำให้นั่ง
 ชัดสนิท ไบ๊ยก่ายก็กระยี้สองฝ่ามือให้ร้อนแล้ว ดูตาม ทวาร ของหู
 ของตา แดดูที่ทองนอย เจ้เจ้งถูกน้ำเย็นต้มหยุดทุกทวาร กระแด้

เลี้ยง ไม่ม่ ครน โบาย ก่าย ทำ วิธ นวด ฟน ดึง นน บัด เดียว ตม ก็ เคน
 ตตอด เปน ปรกติ จึง ออก ปาก ร้อง เรียก พระ อาจารย์ คำ หนึ่ง ชัดแจ้ง
 พูด ว่า พี่ เบน ห่วง อาจารย์ จน ตัว ตาย แล้ว ก็ ยัง อยู่ ใน ปาก จง ฟน ชน เกิด
 พวก ข้าพเจ้า อยู่ ที่ นี้ แล้ว เห่ง เจี้ย ตม ตา พูด ว่า ข้าพเจ้า ได้ ฟัง พี่ น้อง
 ทง หลาย พูด แล้ว ก็ ผุด ดุก ชน แหงน หน้า ถาม ว่า พี่ น้อง เน่า กวง เต่ง อ่อง
 อยู่ ที่ ไหน เต่ง อ่อง ตอบ ว่า พี่ น้อง ข้าพเจ้า คอย อยู่ นี้ เห่ง เจี้ย พูด ว่า
 ขอบใจ พี่ น้อง ทง หลาย มา ช่วย โดย ความ ต่าบาก ก็ ไม่ สำ เร็จ การ ขอ เญม
 ท่าน กถัม เกิด วัน ชื่น ข้าพเจ้า จะ ไป ขอ คุณ เต่ง อ่อง ก็ คำนับ ตา
 เห่ง เจี้ย แล้ว ก็ พา พวก บริวาร กถัม ไป สถาน ที่ แห้ง ตน ๆ

ชัดแจ้ง เข้า พยง เห่ง เจี้ย เดิน เข้า พัก ใน ดง ไม่ ส่น เห่ง เจี้ย นั่ง พัก
 ประเดยว ก็ ได้ สละ ติม ก่า ดง ชน คิด ชน มา นา ตา ก็ ให้ ตนเอง ฮาบ หน้า
 ออก ปาก ว่า พระ อาจารย์ ต่าบาก เหลือ ที่ จะ ทน ได้ ชัดแจ้ง พูด ว่า พี่ จะ
 ร้อง ให้ ไป ทำ ไหม พวก เวา จง คิด อูบาย ไป เญม พล ที่ ไหน มา ช่วย แก่
 อาจารย์ ออก เห่ง เจี้ย ว่า จะ ไป หา ใคร ที่ ไหน มา ช่วย ตั้งแต่ ทำ สงคราม
 มา เทพย ตา มนุษย์ ที่ ไหน ก็ ไม่ อาจ ต่อสู้ พี่ ได้ ก็ อน บิ ศ่า จัน มี นม มี ฤทธี
 เข้มแรง ต่อ ผู้ ไต มี ฤทธา ฮานู ภาพ มาก กว่า พี่ จัง จะ ต่อสู้ มัน ได้ ถ้า ไม่
 เญม พระ โพธิ สัตว์ กวน อิม มา ก็ จะ แก่ บิ ศ่า จัน นี้ ไม่ ได้ แต่ ชัด ด้วย ตัว พี่
 ยัง เจ็บ ทัว สาระ รางกาย จะ เหาะ ไป ยัง มี ได้ ทำ ไหน ไร จัง จะ เหาะ ไป ได้

ไป ยัก กาย พูด ว่า พี่ จะ ตั้ง เลี้ย ว่า อะไร ข้าพเจ้า จะ ไป เญม เอง
 เห่ง เจี้ย ว่า ต่ แล้ว แม้ว่า น้อง ไป ถึง ท่าน แล้ว จง ทำ ก็ วิชา คำนับ แล้ว คุณ เข้า

กัม หน้า คอย ท่าน ถาม จง นำ ความ คำ บล น เถ่า บอ ก ซื่อ บิ ศ่า จ แต่ เหตุ การ
 ให้ ท่าน ทราบ แต่ นิมนต์ ท่าน ให้ มา ช่วย แก่ อาจารย์ ออก ด้วย ไบ๊ยก่าย
 ไต ฟง ดิง นัน ก็ เหาะ ซน บน อากาศ ไป ยิง เขา นำ ไซ

ฝ่าย บิ ศ่า จ ของ ฮย ย เวล าน หน อย ใน ถ้ำ ดี ใจ ก็ ดี ใจ กต วั ก กต วั

พูด แก่ บร วิวาร ว่า เหวง เจี้ย ถูก ไฟ หน้ วน นัน แม ไม่ ตาย ก็ มี ตม วั เรา
 วิต ก ว่า หาก จะ ไป หา ใคร มา ช่วย อี ก เรา จะ ตอง ออก ไป ดู มัน จะ
 ไป หา ผู้ ไต มา ของ ฮย ย ว่า แด ก ก็ เติ น ออก ไป นอก ถ้ำ เหาะ ซน บน
 อากาศ พิจารณา ดู บัง เติ น ไบ๊ยก่าย เหาะ ไป ทาง ทิศ นำ ไซ บิ ศ่า จ เห็น แด วั
 จึง คิด ว่า เห็น จะ ไป หา พระ กวน อิม บิ ศ่า จ ก็ ตด ลง มา ยิง ถ้ำ เหว็ ก
 บิ ศ่า จ หน อย ให้ เขา ถู ก หน้ ง ออก มา จิต แจ ง เบ ดิ ย น เชื่ อ ก หู รุ ต เดี ย ใหม่
 ไม่ ได้ ไช หน น แด วั กต วั เชื่ อ ก จะ ไม่ แน่ น หนา พวก เจ้า จง จิต
 เเก วั ย น ไว คอย ซ่า จะ ไป จับ ไบ๊ยก่าย มา ได้ ถู ก น ต้ม ให้ ด้ ก อัน ที่ จริง
 บิ ศ่า จ ของ ฮย ย มี ถู ก วิ เศษ พวก บิ ศ่า จ บร วิวาร จึง เขา ถู ก ออก มา กระ เกร วั ย ม
 ไว ด้ ร ของ บิ ศ่า จ ของ ฮย ย เติ น ออก ไป นอก ถ้ำ แด ก ก็ เหาะ ซน บน เวหา
 ซิง ออก หน้ า ไบ๊ยก่าย แด วั ดง หย ด ัน บน ยอด เขา แด ง กาย ให้ เหม ็ อ น
 พระ กวน อิม ัน ก คอย ทำ ไบ๊ยก่าย

ไบ๊ยก่าย เหาะ มา แด ไป เห็น พระ กวน อิม ัน ก อย ไบ๊ยก่าย มี ได้ รั
 ว่า บิ ศ่า จ แด ง พอ แด เห็น ก็ นึก ว่า พระ กวน อิม ไบ๊ยก่าย ก็ ตด ลง
 หน มี ศ์ การ ว่า พระ โพธิ ด้ ศ์ ซ่า พเจ้า คือ หง อ เหว ง คำ นัน บิ ศ่า จ ว่า ทำ ไม่ ไม่
 ไป ตาม ถัง ซัม จัง มา หา เรา จะ มี กิ จ ชู ระ ะ ไร หรือ ไบ๊ยก่าย บอ ก ว่า ซ่า พเจ้า

ตาม อาจารย์ไป ซ้ำมา ถึง เขา พ้อซัว ตามต ห้วย โคนัน ถ้า ช่วยหุ่่นต้อง
 บิศาจ ของฮยย จม เหา พระอาจารย์ไป ล้อนไว้ ใน ถ้ำ ที่ น้อย ซ้ำพเจ้าได้ ตาม มา
 ด้วย กับมัน ๆ พ่นไฟ ออก เมา จึง มีได้ เหาไซยชนะ แก่ มันได้ ครั้ง ที่ ต้อง พี
 เหง่เจีย เขียว พระยาเต่งอ่อง เหา นำ มา คัมไฟ ก็ไม่เอาไซย ชนะ มันได้
 จึงให้ ซ้ำพเจ้า มา นิมนต์ ท่านไป ช่วย แก่ อาจารย์ ให้ พ่นไฟ

บิศาจ พูดว่า ที่ ถ้า ช่วยหุ่่นต้อง บิศาจ ก็ หาได้ ทำร้าย แก่ ผู้ใดไม่ เห็น
 พวก เจ้า จะไป ทำ ถูก ต้อง อย่างไร คอก กระทบ ไร่ไถ่ กาย พูดว่า ซ้ำพเจ้า มี
 ได้ ทำอะไร แก่ เธอ พี เหง่เจีย จะไป ทำ อย่างไร บ้าง ซ้ำพเจ้า วั้ ไม่ได้ แต่
 บิศาจ นั้น แปลง เบน เด็ก เจ็ด ชอบบ ธิ่น ไป แขนง อยู่ บน ยอดไม้ ดัง อาจารย์
 บอกให้ ซ้ำพเจ้า วั้ไป ซ้ำพเจ้า ว่า ให้ พี เหง่เจียไป พี เหง่เจีย เหา เธอ ฟาดลง
 กับ พน เธอ ก็ ทำ ให้ เบน พยห มัด มัด แดวก จม อาจารย์ ไป

บิศาจ พูดว่า เจ้า จง ถูก ธิ่น ตาม เราไป ที่ ถ้ำ นั้น เมื่อ เข้า ไป ถึง จง
 ให้ เหา เสีย ที่ หนึ่ง จะได้ ขอ อาจารย์ ออก ไร่ไถ่ กาย มิได้ รู้จัก ว่า บิศาจ ก็
 ตาม หลัง บิศาจ กลับ ไป ยัง ถ้ำ มา บัดเดียว ก็ ถึง ประตู ถ้ำ บิศาจ พูด
 แก่ ไร่ไถ่ กาย ว่า เขา จะ มี ความ ดัง ไร่ไถ่ เพราะ เธอ กับ เรา ชอบบ กัน เจ้า จง ตาม
 เรา เข้า ไป ซ้างใน ไร่ไถ่ กาย ก็ เดิน ตาม เข้า ไป ใน ประตู พวก บิศาจ บริวาร
 ก็ให้ ธิ่น พร้อม กัน จม ไร่ไถ่ กาย ได้ เข้า ใน ถุ่่งหนึ่ง แล้ว รวบ มัด ปาก ถุ่่ง ตาก
 มา แขนงไว้ บน ออกไ้

บิศาจ ของฮยย ก็ แปลง กตัม เป็น รูป เต็ม แล้ว ถาม ว่า ไร่ไถ่ กาย มี
 มี ฝมอ อย่างไร จึง ได้ รักษา ถึง ช่ม จึง ไป ไซ้ที่ แด่ ขาง ไป นิมนต์ พระกวน

อิมให้มา กำจัด ภู สอง ตา มิ่งไม่ ภู จุก ภู หรือ เรา คือ เซียงเอง ไต่ ของ วัน
 ษ จะ ต้ม มิ่ง ให้ สุก จะ เอา เนื้อ เจ้า รวง วัด ให้ บริวาร ของ เรา กิน แก่ ล้ม เจ้า
 เถ่น ไบ่ ยัก าย ไต่ พง ตัง นน ก็ ต่ำ ว่า อ้าย สัตว์ เติระ ฉาน มิ่ง ทำ ไม่ พ้อ

หลุด กู มา จะ กิน เนื้อ กู ตาม แต่ มิ่ง จะ กิน กู จะ ทำ ให้ มิ่ง หิว มวม ไหม
 ษ ให้ เป็น โรค ทุก ๆ คน

ฝ่าย เหยียง เจียง นิ่ง อยู่ กับ ชั่ว เจ้ง มี สาย ตม พัด มา เหม็น คาว เหยียง เจียง
 ก็ จาม ษ ท่ หนึ่ง แล้วย พุด ว่า ไม่ ต่ แล้วย สาย ตม นี ร้าย มาก กว่า ต่ เห็น ไบ่ ยัก
 กาย จะ เดิน ทาง ผิด ไป พบ บิ ศาค เจ้า เตี้ย แล้วย ดอก กระจมิ่ง เหยียง เจียง จึง พุด
 แก่ ชั่ว เจ้ง ว่า นัอง จง อยู่ ตู แล เจ้า ของ ไร่ พี้ จะ ไป พัง ตู ว่า จะ มี เหตุ ร้าย ต่
 ประการ ใด ชั่ว เจ้ง ว่า พี้ ยง เจ็บ อยู่ ให้ ชำ พเจ้า ไป พัง เอง เกิด เหยียง เจียง
 พุด ว่า นัอง ไป ไม่ ได้ ไม่ เป็น การ ให้ พี้ ไป เอง เหยียง เจียง ก็ ทน เจ็บ อุด หัก เดิน
 ไป ตรง มา ยิง นำ ถา ครน ถึง จึง เรียก อ้าย พงก บิ ศาค ที่ ฝ้า ประตุ ก็
 ดิ่ง เข้า ไป บอก ว่า เหยียง เจียง มา อีก แล้วย

บิ ศาค อง ฮยย จึง ร้อง ให้ จับ ตู มน ไร่ บิ ศาค เห็น นน ก็ พา กน ถือ
 อารุช ดิ่ง ทรู ออก มา เบต ประตุ ร้อง ว่า จับ ตู ให้ ได้ เหยียง เจียง เวต นน ก่า ดยง
 อ่อน ก็ ไม่ ฮาย สู้ รบ จึง หลบ อยู่ ซ่าง ทาง ร้าย คากา แปลง เป็น เป้า เด็ก เป้า
 หนึ่ง พงก บิ ศาค ดิ่ง ออก มา ก็ เห็น เป้า ตก อยู่ จึง เก็บ เอา กติบ เข้า ไป ใน ถ้ำ
 บอก แก่ บิ ศาค ไต่ ของ ว่า เหยียง เจียง กตว พงก ชำ พเจ้า จะ จับ ก็ ดิ่ง หนึ่ง หนึ่ง เป้า
 ไร่ ซ่าง ทาง ชำ พเจ้า เก็บ มา ได้ อง ฮยย พุด ว่า เป้า นิด หนึ่ง เท่า นี้ ราคา ไม่
 เท่า ไร ก็ ไม่ เอา เป็น ฐระ ทง ไร่ ซ่าง ใน ประตุ

เหิงเจี๋ย แปลงจึง ถอน ขน ออก มา ขน หนึ่ง แปลง เบน เบ้าหนึ่ง อย่าง เดียว
 ตัวของ เหิงเจี๋ย ก็ แปลง เบน แมดงวัน ตัว หนึ่ง บิน ขน จับบนพระนี้ ประคองได้ ยืน
 เสี่ยงไปยก่าย บ่น อยู่ใน ถุง ที่ แขนง นั้น แต่ ได้ ยืน ไปยก่าย ต่ำว่า บี้ค่าจด้วย
 ถ้อยคำ ขยาย ซ้ำว่า มิ่ง ทำ แปลง เบน พระกวน อิม หลอก ให้ กู มา ใน ถ้า จับ
 กู แขนง จะ กิน เนื้อ กู แม่ พัก มา แม่ อำนาจ ทวด ทง เขา กำจัด พวก เขา
 เบ็ด ถุง ปล่อย กู ออก มา ก็ จะ จับ พวก มิ่ง ด้วย ครวด นี้ จึง จะ ตำ แก่ใจ กู

เหิงเจี๋ย แอบ ได้ ยืน ที่ ถง หวเระ มิ ได้ จึง คิด ว่า ไปยก่าย อยู่ใน ถุง
 นี้ ได้ ความ ทุก ธรรมดา ถึง เพียง นี้ ยัง ไม่ คิด ตก ทัง อาวุธ คิด จะ ขยาย แก่
 ไปยก่าย ออก ใน ขณะ นั้น ก็ พอส ได้ ยืน เสี่ยง บี้ค่าจ ได้ ของ เรียกว่า ทหาร ทัง
 หก อยู่ ที่ เห็น บี้ค่าจ ทง หก นั้น คือ ผู้ ที่ แขง แรง บี้ค่าจ ได้ ของ ตง นาม
 ให้ เรียก หุ่นตบ ฝู หง บุด หุ่น ฝู หง กิมย๋ ฮวย ฝู หง ขวดย ฝู หง
 เฮง ฮง เฮง ฝู หง เฮง ฮง เฮง ฝู หง ทหาร ทัง หก ได้ ยืน ได้ ของ เรียกว่า เข่า
 มา คูก เข่า ตง ฮง ฮยย ถาม ว่า พวก เจ้า ทัง หก จำ ได้ ของ มิ ตา ซา ได้ หรือ ไม่
 ทหาร ทัง หก บอก ว่า จำ ได้ ฮง ฮยย บอก ว่า พวก เจ้า จึง ไป เชิญ เธอ มา
 บอก ว่า บุด หง ซา จับ ถึง ชม จึง ได้ แลว จะ ตม ให้ เธอ กิน จะได้ อาย ยืน ยาว
 อยู่ ชั่ว พ้า แด ดิน ทหาร ทัง หก ก็ คำนม ตา ไป เหิงเจี๋ย ได้ ยืน ตง นั้น ก็ ไผ่ บิน
 ตาม ทหาร ทัง หก ไป

ฝ่าย ทหาร บี้ค่าจ ทัง หก ออกจาก ถ้า ก็ หมาย ตรง ไปยัง ที่ ศวันตก เต็งยง ได้
 เหิงเจี๋ย ก็ คิด ในใจ ว่า บี้ค่าจ ของ ฮยย จะ ให้ พวก เหล่า นี้ ไป เชิญ มิ ตา มั่น มา

กิน เนื้อ อาจารย์ เรา บิดามารดา คือ จู๋หม้ออ๋อง ๆ เดิม ก็ ผูก สัมพรรค เป็น มิตร
 สหาย กับเรา มา บัดนี้ เรา เข้าหา ที่ ชอบ แล้ว จู๋หม้ออ๋อง ยัง เป็น มิตร
 ทรู้อยู่ ถึง จาก กัน ไปนาน ก็จริง แต่ ยัง จำ กิ วิทยา อากาการกัน ได้ อยู่นะ อย่า

เตย เรา จะ แผลง เป็น จู๋หม้ออ๋อง หุดอก มัน ดู ดัก คว้า หนึ่ง ดู จะ เป็น ประ
 การ ไต เหง่เจ๋ บิน ขึ้น หน้า บิศาจ ทงหก ประมาณ ดัก ห้าสิบ เส้น แล้ว ก็ ไหว
 ภาย แผลง เป็น รูป จู๋หม้ออ๋อง แล้ว ถอน ขน ออก ดี ห้า เส้น แผลง เป็น คน ไซ้
 ห้าคน อยู่ใน เนิน เขา ทำ เป็น กิ วิทยา ได้ เนื้อ มา คอย บิศาจ ทงหก อยู่ใน บ้าน

ฝ่าย พวก บิศาจ ทงหกคน กำลัง เดิน มา แต่ ไป เห็น จู๋หม้ออ๋อง นั่ง
 อยู่นิ่ง ท่าม กลาง เสียง อัง อัง อัง อัง ทง สอง ก็ คำนับ แล้ว คุก เข่า ลง กับ พนม พู
 ว่า ท่าน ได้ ใต้ ฮ่อง อยู่นี่ นี่ บิศาจ หุ่นตบ บิศาจ หุ่น กิม ยู่ ช่วย ช่วย ฮ่อง ทงหก
 คน ก็ มา คำนับ คุก เข่า ลง พร้อม กัน พุด ว่า พวก ข้าพเจ้า นี้ เชื้อ เอง ไต ฮ่อง บุตร
 ของ ท่าน ให้ มา เชิญ ใต้ ฮ่อง ไป กิน เนื้อ ถึง ชม จิ้ง ให้ อายุ ยืนยาว เหง่เจ๋
 จิ้ง บอก ว่า พวก เจ้า คง ตก ชัน เกิด จะ กลับ ไป แดง ตัว แล้ว จิ้ง ค่อย ไป

บิศาจ ทง หลาย คำนับ แล้ว พุด ว่า ฮ่อง ใต้ ฮ่อง ดู พอ สัมควร ไม่ ต้อง
 กลับ ไป ก็ได้ ขอ เชิญ ท่าน ไป เดียว นี เกิด เหง่เจ๋ หิว ภาวะ พุด ว่า ถ้า
 กระนั้น ก็ ไป เกิด พวก เจ้า คง ออก นำ ทาง ก่อน เรา จะ ตาม ไป

บิศาจ ทง หก ก็ เตรียม ตัว แขง แรง ออก ร้อง คว้า ด นำ ทาง ไป เดิน
 มา สัก ครู่ ใหญ่ ก็ ถึง บิศาจ กิม ยู่ ช่วย ช่วย ฮ่อง ทง สอง นี้ ก็ เดิน
 เข้า ไป ใน ถ้ำ ก่อน บอก ว่า ใต้ ฮ่อง ได้ ทราบ บัดนี้ ใต้ ฮ่อง มา แล้ว
 ฮ่อง ยย ใต้ ฮ่อง ไต พง ดึง นัน ก็ ดีใจ พุด ว่า พวก เจ้า เขา ใจ ใ สัก ดี ไป

มาโดยเร็ว ในทันใดนั้น ก็สั่งพวกพนักงาน จัดกันให้เบเน หมู
 เบเน หมอด ออกไปรับ ได้อ่อง ครั้นจัดเสร็จแล้ว อองฮยยก็ ออก
 มา ยัง ประตูดุ ถ้า เหง้าเจี่ย ครั้น มา ถึง ก็ ทำ หน้า ซีน มา ดิน เข้า ไป ใน ถ้ำ
 ซิน นิ่ง อยู่ ท่า ม กลาง อองฮยย ก็ มา คุด เข้า พุด ว่า บิดา ข้าพเจ้า ขอ ทำ เคารพ
 เหง้าเจี่ย พุด ว่า ดู ก ไม่ ต้อง ไหว้ อองฮยย ทำ เคารพ สู้ ที่ แด้ว ก็ ดู ก ซิน
 ยืน อยู่ เหง้าเจี่ย ถาม ว่า ดู ก ของ พ่อ เจ้า ให้ คน ไป เชิญ บิดา มา จะ มี
 กิจ ชุระ อย่าง ไหว หรือ อองฮยย ก็ ย่อ กาย พุด ว่า ดู ก ไม่ มี ผี มี อะไร
 เมื่อ วัน นาน นั้ จับ ได้ ถึง ซิมจั้ง ที่ มา จาก เมือง ไต่ ถึง ก็ เชอ บวช ปฏิบัติ
 มา สิบ ซาติ แล้ว แม้วว่า ผู้ ไต่ ได้ กิน เนื้อ เชอ สัก ก้อน นึ่ง อยา จะ ยืน
 ยาว ดู ก ไม่ อาจ กิน เอง จึง เชิญ บิดา มา เพื่อ จะ ได้ กิน กับ ดู ก
 เหง้าเจี่ย ได้ พัง ก็ ทำ ตกใจ ถาม ว่า ไหน ถึง ซิมจั้ง อยู่ ที่ ไหน อองฮยย
 ตอบ ว่า ถึง ซิมจั้ง ที่ จะ ไป ไช้ ที่ นั้น เหง้าเจี่ย ถาม ว่า ถึง ซิมจั้ง ที่ เปน
 อาจารย์ ของ เหง้าเจี่ย นน หรือ อองฮยย ตอบ ว่า นน และ เหง้าเจี่ย ทำ เปน
 โบก มือ สั้น คี่ สะ แล้ว พุด ว่า อย่า ไป ทัก วุ่น วาย แก่ เขา ๆ ซึ่ง เหง้าเจี่ย นั้น
 คื่อ น้อง เปน มิตร สหาย ของ บิดา ได้ สำนาด ผูก รัก กัน ไว้ ดู ก ยัง ไม่ รั้ว
 จัก เชอ เธอ มี ฤทธา อานุภาพ กว้าง ใหญ่นัก เบ็ดเตียน แปลง กาย ได้
 หลาย ประการ นั้ เธอ เคย ได้ ซิน ไป ประจบ บน ลักรรค์ เก็ก เชียง ช่อง เต
 ให้ พัด ทหาร เทพบุตร สิบ หมื่น ไป ต่อ สู้ แก่ เธอ ยัง จับ เธอ หา ได้ ไม่
 ดู ก ทำ ไม่ จัง อาจ กิน เนื้อ อาจารย์ ของ เธอ ได้ จึง รับ ปลดปล่อย คิน ไป เสีย เกิด
 อย่า ได้ เกียว ชอง แก่ ดู ก ถึง นั้ เเตย จะ เกิด วุ่น วาย ซิน แม้วว่า เธอ สิบ รั้ว

ว่ากิน เนื้อ อาจารย์ เธอแล้ว เธอก็ไม่ต้อง รบ พุง ด้วยเจ้า เธอเอา
กระบอง วิเศษ มาตี เขา ภูเขา นั้น ก็ จะ วินาศ ไป ทิ้ง ดิน ดิน จะ ไม่มี ที่ อาศัย
บิดา จะ ได้ อาศัย ใคร เมื่อ แก่ เฒ่า

องค์ฮยย ว่า ทำ ไหม บิดา จึง ได้ พุด ตัง นัน ให้ เสีย อำนาจ ของ เรา ไป
กระทำ ให้ เขามี ความ กำ เกริบ ได้ ซึ่ง หึง เจ็ย เคย ต่อ สู้ แก่ ตู สอง ครัง แล้ว
ก็ ไม่ เห็น มี ความ ปรสาค อะไร ครัง ที่ หนึ่ง ตู ได้ ปล่อย ไฟ เผา ก็ ต่ำ หนึ่
ไป ครัง หนึ่ง ครัง ที่ สอง ไป หา พระยา เล่ง อ่อง เขา นำ มา ช่วย ก็ ดับ ไฟ
ไม่ ตง ถูก ตู เขา ไฟ เผา จน มี ดิน สี่ คี ก็ หนึ่ ไป แล้ว ให้ โป้ย ก่าย
ไป เชิญ พระกวนอิม มา ช่วย ตู ก็ แปลง เป็น พระกวนอิม จับ โป้ย ก่าย
ไว้ ตู วิเศษ แขนง อยู่ นัน เมื่อ เขาน ก็ ทำ อัก กระทัก ตู ให้ บริวาร น้อย ออก
ไป จับ ตัว หึง เจ็ย ก็ กิ่ง หนึ่ ทง เขา ไร่ ไร่ หนึ่ง จึง ได้ ไป เชิญ บิดา มา
พิเคราะห์ ตู ถึง ชัม จึง นัน ควร จะ ต้ม กิน

หึง เจ็ย ได้ พัง ตัง นัน ก็ ทำ เป็น หัว เราะ แล้ว พุด ว่า ตู รู้ แต่ ไฟ
ภาค เผา เท่า นั้น หา รู้ ว่า เธอ มี ฤทธิ์ แปลง ได้ ถึง เจ็ดสิบ สอง อย่าง
องค์ฮยย พุด ว่า ต่อ ให้ เธอ แปลง แปลง ได้ อย่างไร ตู ก็ คง จะ รู้ ได้
ตูก คิด ตู เธอ ไม่ อัจ มา เป็น แน่ หึง เจ็ย ว่า แม้ ว่า ตู รู้ ได้ เธอก็ หา
แปลง เป็น เลื้อย ช้าง อย่าง หนึ่ง ไม่ เธอ จะ แปลง เป็น แมลงวัน แมลงหวี่ ตัว เด็ก
น้อย ต่าง ๆ อย่าง นี้ แด แปลง เหมือน แก่ รูป บิดา อย่าง นี้ ตู จะ รู้ อย่าง
ไร ได้ องค์ฮยย พุด ว่า อย่าง นัน ไม่ ต้อง เป็น ทุกข์ ถึง จะ ใจ เหล็ก ใจ
ทองแดง เป็น อัน ซาด ไม่ กัด มา หึง เจ็ย ว่า อย่าง นัน ตู ก็ มี ผัส

ฤทธา อาณาภพ กิน เนื้อ ถึงขมจึ่งได้ แลว แต่ ชัด ด้วยบิตา กินไม่ได้ เปนแน่
 อองฮยย จึ่งถามว่า เหตุใดจึ่งจะกินไม่ได้เล่า เหงเจ็ยพูดว่า
 ด้วย บดิน บิตา ขายก็ มาก แลว มารดาเจ้า ขอน วอนให้ บิตา ทำการ กุศัด บ้าง
 บิตา คิดดูไม่รู้ว่า จะทำประการ ไດ จึ่งกิน แฉ เปน ทาง กุศัด

อองฮยย ถามว่า ไม่ทราบ ว่า บิตา จะกิน แฉ จน ชัดคร หาไม่ หรือ
 หรือ ว่า กิน มี กำหนด คบ เดือน เหงเจ็ย ตอบว่า แฉ จนไม่ มี กำหนด คบ เดือน
 เรียกว่า แฉ รามสูร ทุก เดือน มี ล้วน อองฮยย ถามว่า ดี วัน อะไร เหงเจ็ย
 ตอบว่า คือ วัน ซาม ซิน วัน น ถู วัน ซิน อัง ก ถึง วัน ที่ ถือ แฉ แต่ไม่รับ
 แฉ ใว้ วัน พรุ่งนี้ เข้า บิตา จะไป ดู ชัด ดัง คม ชน กิน กิน จึ่ง จะดี อองฮยย
 บิศาจได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ตรึก ตรอง อยู่ในใจ พูดว่า บิตา ทุกวัน ๆ เขา เนื้อ
 เปน ภิกษาหาร มา จน บดิน ขายได้ พัน บักกว่า แลว ทำไมจึ่ง กัดบิ กิน แฉ อย่าง
 นี้ ก็ ล่าม ลือ วัน เท่านั้น จะ แก่ โทษ ที่ ทำ บาม กรรม ได้ หรือ คำ น พูด
 ออก มา ก็ น่า สงสัย จึ่ง ผุดลุก ออกไป ข้าง นอก เรียก บิศาจ ทั้ง หก
 มา ถาม ว่า พวก เจ้าไป เชิญ บิตา ที่ ไหน มา บิศาจ เหล่า นั้น บอกว่า พวก
 ข้าพเจ้าไป พบ ที่ กกลาง ทาง อองฮยย พูดว่า ข้าถาม ว่า พวก เจ้า ทำไม มา
 เร็ว นั้ จะมี ไต ไป ถึง ที่ ถ่า หรือ พวก บิศาจ เหล่า นั้น บอกว่า มิ
 ไต ไป ถึง พบ เข้า ที่ กกลาง ทางก็ พามา อองฮยย ได้ ฟัง ดัง นั้น พูดว่า เห็น
 จะ ผิด เสีย แลว จะมี ใช้ บิตา แลว

บิศาจ นั้น อย จึ่ง พูดว่า บิตา ของ ไต ของ จะ จำไม่ ได้ หรือ จึ่ง มา
 สงสัย ดัง นั้น อองฮยย พูดว่า พิจารณา ดู ตักษณะ กิริยา ก็ ไม่ ผิด แต่

คำพูดแสดงไปไม่ตรงกัน เราวิตกว่าจะมีไข้ กระนั้นพวกเจ้าไปเตรียม
 ตำราฮวงจุ้ให้พริก พริกขี้หนู เราจะกลับเข้าไปถามใหม่ ถ้าได้ตอบ
 ไม่ชัดเจน พวกเจ้าพร้อมกันตงมือ พวกปีศาจบริวารก็จัดแจงตระเตรียม
 ตามคำสั่งของใต้ห้องใต้พร้อมทุกประการ ^{๕๕๕} อึ้งฮยย เดินกลับเข้าไป
 ข้างใน จึงเคาะพวงห้อยเหล็ก ^{๕๕๕} หึ่งเจ็ยบอกว่าอยู่บ้านถูกไม่ต้อง
 เคาะพวงห้อยเหล็ก ^{๕๕๕} จะมีอะไรอะไรถูกจงบอกไป ^{๕๕๕} อึ้งฮยยคุกเข่า
 พนมมือพูดว่า ขอบิดาได้ทราบ ^{๕๕๕} ข้อหนึ่งเชิญบิดามากินเนื้อ
 ถึงสามครั้ง ^{๕๕๕} ข้อที่สองถูกจะขอถามบิดา เพราะเมื่อวันก่อนถูกไปพบ
 ซินแสเคียวเต้าเหลง ^{๕๕๕} เธอเห็นลักษณะถูกได้ล้วนตามตำรา เธอจึง
 ถามถูกซึ่งมีเดือนวันเวลา ^{๕๕๕} เพราะถูกอายุยังเยาว์จำจะไม่แน่นอน
 ซินแสนั้นจะใคร่ดูให้ถูก ^{๕๕๕} เพราะถูกจะถามบิดาถึงความ ^{๕๕๕} ซินแส
 ได้จดจำจารึกไว้ ^{๕๕๕} ที่หลังประชันแล้วจะได้ให้เธอดูให้ถูก
^{๕๕๕} หึ่งเจ็ยได้ฟังดังนั้น ^{๕๕๕} ก็นึกหัวเราะในใจ ^{๕๕๕} นี้ถนใจว่าอายุปีศาจ
 มันซอกแซกหาความถาม ^{๕๕๕} ซึ่งการบ้านเรือนต้นยาวดังนั้น ^{๕๕๕} เราก็จะ
 ตอบได้ ^{๕๕๕} อันถามวันเดือนปีอย่างนี้ที่ไหนจะตอบได้ ^{๕๕๕} หึ่งเจ็ยก็ไม่
 หวั่นหวาดอะไร ^{๕๕๕} นั่งเฉยอยู่ท่ามกลางหัวเราะดีใจ ^{๕๕๕} จึงบอกว่าถูกจง
 ถูกจนเกิด ^{๕๕๕} พูดว่าอันบิดานายก็มากชราอยู่แล้ว ^{๕๕๕} มีธุระการมากก็
 หาได้จำไว้ไม่ ^{๕๕๕} ไว้พรวงักกลับไปบ้านถามมารดาเจ้าดูก็จะรู้ได้
^{๕๕๕} อึ้งฮยยว่า ^{๕๕๕} บิดาทุก ๆ วันเอาไปยี่ของข้าพเจ้าพูดว่าอายุยืนเท่าฟ้า
 ทำไมมาวันนั้นจึงได้ถามไป ^{๕๕๕} จะมีอย่างไรหรือ ^{๕๕๕} ถ้าดังนั้นก็แก่แน่แล้ว

องฮยยก็ร้องว่า (เฮา) คำเดียวเท่านั้น พวกบีศาจน้อยก็พากัน ตู
 ฆน ลอม เหงเจ็ย ระตม ต่ ฟัน แทง เหงเจ็ย ก็ ซัก กระบอง กาย สิทธิ ออก
 รม รับ แล้ว แปลง กาย กตัม เป็น รูป เดิม พุด แก่ องฮยย ว่า มิ่ง ทำ
 ไม่มี่ ธรรมเนี่ยม อ้ายตูก มา ต่ ฟ้อ อย่าง นี มี่ ที่ ไหน องฮยย ได้ พง
 ดิง นั้น ก็ มี่ ความ อาย ไม่ รั้ว ว่า จะ พุด ได้ คอบ ประการ ไค ได้ เหงเจ็ย
 ก็ บิน าดาด เป็น แด่ง ส่ว่าง หนี ออก จาก ถ้ำ มื่อ ถือ กระบอง หัวเวาะ กากใหญ่
 ซ้ำม ห้วย เติน มา ซ่ว เจ้ง เห็น ก็ เติน ออก มา รับ งาม ว่า ฟี่ ไป ซ้ำ ครั่ง วัน
 แด้ว มี่ ความ ยินดี หัวเวาะ เห็น จะ แก่ อาจารย์ ออก มา ได้ แด้ว หรือ เหงเจ็ย
 ว่า ถึง จะ แก่ อาจารย์ ออก ยัง ไม่ ได้ ก็ จริง แต่ ฟี่ ได้ อยู่น้อ ตม พัก หนึ่ง
 ซ่วเจ้ง งาม ว่า อะไร เห็น อตม เหงเจ็ย จึง เต่า ความ ที่ ได้ เป็น มา
 ให้ ซ่วเจ้ง ฟั่ง ซ่วเจ้ง ว่า ฟี่ ได้ เห็น อตม น้อง เกรง ว่า ซ่วจิตร อาจารย์
 จะ ไม่ คง อยู่น้อ ได้ เหงเจ็ย ว่า อัน ซ้อ นั้น ไม่ ควร จะ ตอง ทุกซึ ฟี่ จะ ไป
 นิมนต์ พระโพธิสัตว์ มา ซ่วย ซ่วเจ้ง พุด ว่า ฟี่ ยัง เจ็บ อยู่น้อ ไซ่ หรือ เหงเจ็ย
 บอก ว่า หาย แด้ว พุด ดิง นั้น แด้ว เหงเจ็ย ก็ เหาะ ฆน บน เวหา ไป ยัง นำ ไซ่
 ตรง มา ยัง ที่ เขา โตะ แก่ ซ่ว เข้า ไป หา พระกวนอิม ครน ถึง ก็ คุกเข่า ลง
 นมัสการ พระโพธิสัตว์ งาม ว่า เหงเจ็ย มา ทำ ไม มี กิจ ธุระ ดิง ไค หรือ
 เหงเจ็ย ยก เอา ความ ที่ เป็น มา เต่า ให้ พระโพธิสัตว์ ฟั่ง ทุก ประการ พระ
 โพธิสัตว์ ว่า บีศาจ มี ไฟ ภาค อย่าง นั้น ทำ ไม จึง ไม่ รับ มา บอก ก่อน
 เหงเจ็ย ว่า ซ้ำ พเจ้า ก็ ซอยาก จะ มา บอก แต่ ไป ถูก ถู กั ไฟ ของ บีศาจ แผ
 ม่น บ ได้ ความ เจ็บ บวย จึง มา มี ได้ แต่ ได้ ไซ่ ให้ ไซ่ ย่า มา

พระโพธิสัตว์พูดว่า ไม่เห็นโป๊ยก่ายมา เห่งเจี่ยว่าโป๊ยก่ายยังมีได้
 มาจริง เพราะอ้ายบีค่าจมันแปลงเป็นพระโพธิสัตว์ หุดอกจับโป๊ยก่าย
 ไล่ตุงไว้ บัดนี้ยังแขวนอยู่ในถ้ำ จะใคร่ต้มกิน

พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้น ก็โกรธพูดว่า อ้ายบีค่าจเขาทั้ง มันอาจ
 สามารถแปลงเป็นรูปอาคมได้ พูดดังนั้นแล้วจึงเอาขวดมะนี้คว่างไป
 ในทะเล เห่งเจี่ยเห็นดังนั้นก็ตกใจ พูดว่าพระโพธิสัตว์ใจร้อน
 ยังไม่หมด เราเด่าเรื่องบีค่าจให้ฟังซึ่งร้ายแต่ดี เธอเอาขวดมะนี้
 คว่างไปดังนั้น น่าเสียตายจริง ๆ ถ้ารู้ดังนั้นเรารีบเอาก่อนจะมีดี
 หรือ พูดยังไม่ขาดคำก็เห็นในทะเลเป็นคลื่นระลอกขึ้นมา มีเต่า
 ตัวหนึ่ง ที่หลังถูกขวดมะนี้วิเศษ คลานขึ้นมาที่ตรงหน้าพระโพธิสัตว์
 เห่งเจี่ยเห็นดังนั้น ก็นึกหัวเราะแต่ในใจพูดว่า หมายถึงจะมีได้
 เห็นขวดมะนี้แล้ว จะใคร่ตามเอาขวด พระโพธิสัตว์ถามว่า เห่งเจี่ย
 พูดว่ากระไร เห่งเจี่ยตอบว่ามีได้พูดว่ากระไร จึงพระโพธิสัตว์
 บอกให้เห่งเจี่ยหยิบขวดมะนี้ขึ้นมา เห่งเจี่ยจึงเข้าไปยกขวดก็มีได้
 ขึ้นเตย แด่ทั้งมีได้ชะเยื่อนเท่าเส้นผม เห่งเจี่ยวางขวดเดินมาคำนับ
 พระโพธิสัตว์ บอกว่าขวดนั้นข้าพเจ้ายกไม่ไหว พระโพธิสัตว์ถาม
 ว่าขวดเล็กนิดเดียวทำไมจึงยกไม่ขึ้น เห่งเจี่ยไม่รู้หรือ ทุกวันนี้
 แต่ขวดเปล่า วันนี้คว่างลงไป ในทะเล ตัวจะมีกำลังดีเท่าใดจึงจะ
 ยกทะเลไหว เพราะฉนั้นจะเอากำลังมายกจึงมีได้ชะเยื่อนได้ เห่งเจี่ย
 ยกมือขึ้นนมัสการ แล้วพูดว่า ข้าพเจ้ามีได้ทราบเถย

พระโพธิสัตว์ เดิน ลงไปเอา มือขวา ยก ขึ้น เมา ๆ แล้วก็ วาง ลงไว้ ใน
ฝ่า มือ ขวาม ข้าย เค้า ตัว นม ก็ ยก ค่ะ คำนับ แล้วก็ คิดาน ลง นำไป พระโพ
ธิสัตว์ จึง นั่ง ลง บน แทน เรียก เหงเจีย มาพูด ว่า ขอด นาน กับ นำ
พระยานาค เล่งอ่องไม่ เหมือนกัน นำ ขอด นกับ ไฟภาค ของ ปีศาจ นั้น ตบกัน
ได้ คง ประสงค์ จะให้ เหงเจีย เขาไป ก็ จะยก ไม่ไหว จะให้ นาง เล่ง
เขาไป กับ เหงเจีย เหงเจีย มัก จะ หลอก หลอน คน หรือ บาง ที่ จะ เห็น
ว่า นาง เล่งของ อาตม ด้วยงาม แต่ ขอด วิเศษ กว่า เหงเจีย เขาไป แล้ว
จะไป ตาม ที่ไหน เหงเจีย จึง ให้ สิ่ง ของ อันใดไว้ เป็น สำคัญ จึง จะได้

เหงเจีย จึง พูด ว่า นำ ดั่งดาว ดาว ขาพเจ้า พระโพธิสัตว์ ทำไม จึง คิด
ส่ง ไป ดึง ใน ใจ ของ ขาพเจ้า นม หรือ ลัก ดึง หนึ่ง มี ผาแพร ผัน
หนึ่ง เป็น ของ พระ อาจารย์ ใหญ่ กระบอง นจะ ไปไหน ก็ สำหรับ ตัว ที่ จะได้
ต่อสู้ แก่ ลักธู บน ค่ะ หรือ ก็ มี แต่ มงคต ทอง ขาพเจ้าจะ ขอ เขา ดึง
น เป็น มัด จำ ขอ ท่าน ได้ ภาวนา คาถา ถอด ออก เกิด พระโพธิสัตว์ พูด
ว่า เหงเจีย ใจ เจ้า จะ ใคร ได้ แต่ ความ สบาย อาตม จะ ขอ เขา ขน รักษา
ชี วิตร ที่ ท้าย ทอย นน หนึ่ง เต้า นน จะ เขา ไว้ เป็น มัด จำ เหงเจีย พูด ว่า
อัน ขน เต้า นน ก็ ของ ท่าน ให้อ จะ ถอน เต้า หนึ่ง ก็ วิตร ว่า จะ พัง ตาม กัน ลง
มา หมัด จะ เขา อะไร มา รักษา ชี วิตร ค่อยไป

พระโพธิสัตว์ จึง ต่ำ ว่า อ้าย ลูก ดึง แต่ ขน เต้า หนึ่ง ยัง ถอน ไม่ได้ นาง
เล่ง ก็ ยาก ที่ จะ ปลดปล่อย ให้ ไป ได้ เหงเจีย พูด ว่า ท่าน มี ความ ส่ง ได้ มาก

ไปแม้ไม่เห็น แก่ ดวงก็ จง เห็น แก่ พระพุทธศาสนา เกิด ขอบ ท่านได้ไป
 ช่วยแก่ ให้ อาจารย์ ข้าพเจ้า ออกพ้น จาก บิศาจด้วย เกิด พระโพธิสัตว์ มี ความ
 ยินดี จึ่ง เดินออกมา จาก ล้ำนิก บอแก่ หั่งเจี่ย ให้ ซ้ำม ทะเดไป ก่ก่อน หั่งเจี่ย
 คำนับ แล้ว พูด ว่า ข้าพเจ้าไม่ อาจ ทำ ต่อ หน้า ท่าน จะ เปน การ ชวดดีไป

เพราะ หก ชะเมณ นั้น คุฏิกิริยาไม่ หน้า คุฏิกิ เกรง จะ เปน ความผิด พระ
 โพธิสัตว์ จึ่ง ให้ เสียนไช้ เถ่งนงไป เก็บใบบัว มาใบหนึ่ง ทั้ง ลง ใน น้ำ แล้ว
 บอกให้ หั่งเจี่ย ซน ยืนบนใบบัว จะ ทนได้ หรือไม่ หั่งเจี่ย พูด ว่า ใบบัว เท่า
 นั้น ท่าน จะ ให้ ข้าพเจ้า ซน ยืนเหยียบ ใบบัวจะ ทนได้ หรือ พระโพธิสัตว์ จึ่ง พูด
 ว่า หั่งเจี่ย จง ซน ถอง คุฏิกิ หั่งเจี่ย ก็ ซน เหยียบใบบัว ก็ ถอย อยู่ คุฏิกิ เรือ
 ล้ำเกา อย่างใหญ่ หั่งเจี่ย ดีใจ พูด ว่า ใบบัวนี้ ท่าน ด้ว ข้าพเจ้าให้

พระ โพธิสัตว์ พูด ว่า ถ้า ใบบัว ท่าน ด้ว ท่านได้ แล้ว ให้ หั่งเจี่ย ซ้ำม
 ไป เกิด หั่งเจี่ย พูด ว่า ไม่มี ถ้อแจว แลใบ จะ ซ้ำมไป อย่างไรได้เท่า พระ
 โพธิสัตว์ บอกว่าไม่ ต้อง พาย แจว แล ถ้อคำ ดมพัด ดอก ท่าน จง บันดาน
 ให้ เปนลมพัดไป ที่ หนึ่ง ก็ จะ ซ้ำม พัน มหาสมุทรใหญ่ หั่งเจี่ย กระโดด ซน บน
 บก แล้ว หัวเราะ พูด ว่า พระโพธิสัตว์ ทำ อะภินิหาร จับ เราให้ ไป มากได้
 ไม่ ต้อง บัวย การ แรง ตัก นิด เดียว

ฝ่าย พระโพธิสัตว์ ก็ ปาฎิหาร ออก จาก เขา เพ้าท้อซัว ตั้งให้ อยู่ไว้
 ไป ดาวดิ่ง ขอบ ยี่ม ฮาวุช วิเศษ บิดา เจ้าที่ กัง ตามลับหอกอัน จะ ต้องการใช้ อยู่ไว้
 คำนับ แล้ว ก็ เหาะไป บัดเดียว ก็ เขามี วิเศษ กตบ มา ถึง ตั้ง มีด ที่ กัง
 ให้แก่ พระโพธิสัตว์ ๆ จับ ด้ว แล้ว ก็ โยน ซน ร่าย พระคาถา เบ้าไป มีด นั้น ก็

กลายเป็น กัดบับัว รวม กัน ประดับ เป็น แทน พระโพธิสัตว์ก็ ชื่น นิ่ง บนแท่น
 แล้ว จึง บันดานให้ ไปยัง เขา (พ้อซัว) พระโพธิสัตว์ก็ หยุด ดอย อยู่บน
 อากาศ จึง ร่าย พระคาถา เรียก พระภุมมี เจ้าที่ เจ้าเขา ว่า ท่าน ทั้งหลาย อย่า
 มีความ ตัดงัก ตกใจ กัดัว วัน น้อตม จะ มาจับ บิศาจ ร้าย จง มา ห้อม ต้อม
 ช่วยกัน กวาด ต้างให้ พวก ผี บิศาจ เหล่านี้ รวย คาบ ดั้นเจิง จง ชับได้ พวก
 สัตว์ต่าง ๆ ออกไป ให้พ้นใน สยามโยชน์ เจ้า ทั้ง หลาย รับ คำ สั่ง พระ
 โพธิสัตว์แล้ว ก็ ไป จัดการ เตรียมไว้ เสร็จบริบูรณ์แล้ว ก็ กลับ มา

ส่วน พระโพธิสัตว์จึง เอา ขวด มะณี วิเศษ เท ออกเลี้ยง ดิง ดุๆ ฟ้า ร้อง
 หึ่งเจีย เห็น ดิง นั้น ก็ นึก สรวเสริญในใจว่า อย่าง น้ แดจริง แทว่ามี เมตตา
 กรุณา มุทิตา อุเบกขา จริง พระโพธิสัตว์ จึง เรียก หึ่งเจียให้ ยืน มือ ออก
 มา หึ่งเจีย ก็ ยืน มือ ซ้าย ออกมา พระโพธิสัตว์ ก็ หยิบกิ่ง ดิน จุ่ม นามนต์แล้ว
 เจียน อักขระ ดง กวางใจ มือ หึ่งเจีย คือ ตัว (บี) แปลว่า เคาตบ เคาตม
 พระโพธิสัตว์ บอก หึ่งเจียให้ กำมือไว้ ไป ชวน บิศาจ ของฮัยยให้ ออก รบ
 ทำ แพ้อ่าเอา ชะนะ พ้อให้ ออก มา ถึง ที่ อาตม อยู่ อาตมภาพ จะ จับ มัน
 เอง หึ่งเจีย รับ คำสั่ง แล้ว ก็ เดิน มา ยัง ประตู ถา ร้อง เรียก ของฮัยย บิศาจ
 พวก เล่าประตู ก็ ดิง เขาไป บอก ของฮัยย ว่า หึ่งเจีย มา อักแล้ว ของฮัยย
 บอกให้ ปิด ประตู แล้ว พุด ว่า อย่าไป ชุระ แก่ มัน

หึ่งเจีย ร้อง เรียก อัก แล้ว พุดว่า ข้าย ลูก น้อย มึงได้ พ้อ ออก มา
 แล้ว ทำไม่ไม่ เบ็ด ประตู ออก มา สู้กัน เตา บิศาจ น้อย ดิง เขาไป บอก
 อักว่า หึ่งเจีย มา ร้อง ด่า ทำ ทาย อยู่ ที่ นอกประตู บิศาจ ของฮัยย ว่า ช่ง มัน

เห่งเจี๋ย เห็น ซ้ำ ก็ โกรธ ซักไม่ กระบอง ของ จาก หู กระทั่ง ประคอง ทุ้ง ทะลาย
 ลงไป ทง ดั้น บิศาจ เห็น ประคอง ลงไป ดึง นน ก็ บน ดาว โทณะ มีธ ถอน
 เดิน ออก มา พอดี เห็น เห่งเจี๋ย ก็ ต่ำ ว่า อ้าย ถึง ชาย มาก แล้ว ไม่ รุก จัก
 ะไร มา คดี ประคอง ของ เรา ให้ สม ไป ดึง นน จะ จับ โทษ ะไร หรือ เห่งเจี๋ย
 ว่า ชาย ลูก ของ พ่อ ก็ มั่ง ได้ ออก มา นอก ประคอง มั่ง จะ คัด โทษ ะไร แก่ กู
 เล่า ชง ฮยย โกรธ เขา ทอน แทน หมายถึง ตรง ท้อง เห่งเจี๋ย ๆ เขา ครอบ ของ
 บัด แล้ว ทำ ต่ำ ถอย หนี ออก มา บิศาจ ยืน หยุด หยุด ว่า เรา จัก ต่าง ถึง ชัม จัง
 ไร แล้ว เพื่อ จะ ได้ ตม แกด มเหธา ทำ ไม่ เอง ฉิ่ง หนี ไป เล่า เห่งเจี๋ย
 พุด ว่า อ้าย ลูก ของ พ่อ บน พามอง ดู เอง อยู่ แล้ว เห่งเจี๋ย ได้ ออก มา
 เกิด บิศาจ ได้ พง ดึง นน ก็ ยิง โกรธ ดู ไฟ กัลป์ คว้า ด ด้วย เห่ง อน ดึง
 แล้ว ก็ รุก ได้ ออก มา ทน ที่ เห่งเจี๋ย ค่อ ดู ได้ สอง ส่าม เพลง ก็ ทำ ถอย หนี
 ฝ่าย ชง ฮยย ก็ หา วิชา เปน กต อูบาย ไม่ ถอน ได้ ตาม ออก มา
 อิก เห่งเจี๋ย ก็ ทอด กระบอง ต่ำ หนี มา จัง เขา มีธ ที่ พระ โพธิสัตว์
 เซียน อัก ชวะ ส่าย ปราย ออก บิศาจ ชง ฮยย ก็ ให้ เคตบ เคตม ดึง
 ใจ ได้ เห่งเจี๋ย ออก มา บัด เดียว ก็ แตะ เห็น พระ โพธิสัตว์ เห่งเจี๋ย จัง หนี
 หนี มา พุด แก่ ชง ฮยย ว่า ซ้ำ กัด เจ้า แล้ว เจ้า ได้ มา ถึง หน้า ไซ่ กวน อิม
 แล้ว เจ้า ยัง ไม่ กัด ไป อิก หรือ บิศาจ ไม่ เชื่อ ก็ คะยิก ได้ ต่อ มา อิก
 เห่งเจี๋ย เห็น จวน ก็ ตลบ เข้า ส้อน ตัว อยู่ ช่าง ตัว พระ โพธิสัตว์ บิศาจ เข้า มา
 กัด เหลือบ แด่ ไป เห็น พระ โพธิสัตว์ จัง พุด ว่า นี้ เห็น จะ เปน เห่งเจี๋ย นิมนต์
 มา ช่วย ตอก กระมัง พระ โพธิสัตว์ ก็ มิ ได้ พุด จา ว่า กระไร บิศาจ ยก

ทวน แล้ว ทวาดด้วย เสิ้ง อัน ดั่ง พระโพธิสัตว์ ก็ มิ ได้ ได้ ตอบ ว่า กระจไร
 บิศาจ ยก ทวน แหว พระโพธิสัตว์ ที่ หนึ่ง พระโพธิสัตว์ ก็ บัน ดาร เปน แสง
 ทอง เหาะ หนึ่ง ชน อยู่ บน เวหา เห่ง เจ็ย อยู่ ใ้ง ก็ เหาะ ตาม ชน ไป อยู่ กุดาง เวหา
 บิศาจ หัวเราะ ว่า อ้าย ถึง มัน คิด ผิด มัน ไม่ รู้ จัก เรา มัน ค่อ สู้ แก่ เรา
 หลาย ครั้ง ก็ เขา ไซย ขณะ เรา ไม่ ได้ มัน ยัง ไป หา พระโพธิสัตว์ เมา น่อง
 ที่ ไหน มา กูด ทวน เรา ที่ หนึ่ง ก็ สู้ ญ หาย ไป ไม่ เห็น เขา ทั้ง แทน กัด บัว
 อยู่ ใ้ง เรา ชน หนึ่ง เตน จึง จะ ดิ บิศาจ ก็ ชน หนึ่ง ชัด สมาช อยู่ กุดาง แทน
 พระโพธิสัตว์ เห็น ดั่ง นั้น ก็ เขา ยอ ด ส่น ชี ดง ร้อง ว่า กอดย ค่า หนึ่ง ดอก บัว
 หนึ่ง ก็ หาย ไป บิศาจ ก็ หนึ่ง อยู่ กับ มืด พระโพธิสัตว์ ก็ ให้ อยู่ ใ้ง เขา ไม่
 ท้าว ปราม บิศาจ ดง ไป เหาะ ไป เหาะ มา ที่ มืด นั้น ประมาณ สัก ร้อย ที่ มืด ก็
 แหว ตาม แฉ้ง ขา บิศาจ โด หิต โหด ออก นอง ไป

ฝ่าย บิศาจ คิด อยู่ จะ ไป ทาง ไค ก็ มิ ได้ ต้อง ทน ความ เจ็บ ปวด สดุด
 ที่ จะ พรรณา ก็ เขา ทวน โยน ทง ส่อง มือ จับ มืด ถอน พระโพธิสัตว์
 เห็น ดั่ง นั้น ก็ เขา กิ่ง ส่น ชี ดง ไป ร่าย พระคาถา มืด นั้น ก็ ยัง มืด แน่น เข้า
 จะ ดัน รน ไป อย่างไร ก็ ไม่ ไหว บิศาจ รู้ สึก ตัว กัด ้วย ร้อง ให้ พุด ว่า
 ขอ พระ เมตา ปรานี แห่ง พระโพธิสัตว์ เจ้า ข้าพเจ้า เปน คน ไม่ มี แก้ว ตา
 ไม่ รู้ จัก ท่าน ผู้ มี อธิคุณ หาร บารมี แม้ ท่าน ได้ ไป รด ปล่อย ข้าพเจ้า ออก
 ข้าพเจ้า ไม่ อาจ ทำ ร้าย ค่อ ไป จะ ขอ ประวิบัติ ตาม ทาง ชอบ ธรรม พระ
 โพธิสัตว์ ได้ พง บิศาจ ร้อง ขอ โทษ ดั่ง นั้น ก็ พา เห่ง เจ็ย ถด ดง มา ยัง ที่
 บิศาจ พระโพธิสัตว์ ถาม ว่า เจ้า จะ ยอม ถือ คัด ตาม ขา ตม ไป หรือ บิศาจ

ว่า แม่ท่าน ยก ชีวิตไว้ ข้าพเจ้า จะขอ ถิ่น ทางชอบ ชนม ตาม ท่านไป
 พระโพธิสัตว์ว่า ถ้า กระนั้น ฮาตม จะ โทณ ฌมิ ให้ แด่ รับ คัด พระโพธิสัตว์
 จึง เขามืด โทณ ออก จาก มือ เลื้อย เดิน เข้ามาใกล้ จับ ผม ทำ เป็น ล้าม แหยม
 นอก นั้น ก็ โทณ เลื้อย เหง้า เจ็ย เห็น ดัง นั้น ก็ หิว เวาะ พุด ว่า ฮ้าย มีค่าจตุ แปลก
 ปลาด พิเคราะห์ ด้ มิ ไซ่ ซาย มิ ไซ่ หยิง ไม่ รู้ ว่า จะ เหมือน รูป อะไร
 ที่ ไหน พระโพธิสัตว์ ขำระ เด็จ แล้ว จึง พุด ว่า บัด นี้ เจ้า ได้ รับ คัด แด่
 ฮาตม ก็ ไม่ กล้า จะ พุด ตู ถูก ได้ ฮาตม จะ ให้ ขอ คือ ให้ เรียกว่า (เลี่ยน ไซ่
 ท่ง จือ) จะ ดี หรือ ไม่ ปีศาจ ประหงก คี๋คะ ยอม แด่ จิตร ก็ คิด จะ ให้ พระ
 โพธิสัตว์ ปัดขย เท้า นั้น พระโพธิสัตว์ เขามือ ไซ่ ไป ที่ แทน ร้อง ว่า ถอน
 คำ นั้น มืด ล้าม ลีบ หก อัน ก็ ตก ลง ไป ท่ง ดั้น ปีศาจ ก็ หลุด ออก
 ได้ พระโพธิสัตว์ ตั้ง ให้ อยู่ ไซ่ เก็บ เขามืด ไป ดัง เลื้อย ยัง ที่ เดิม บัด เดียว
 ก็ กตบ มา

ฝ่าย ปีศาจ ของ ฮัย ย จิตร ใจ บาบ ยัง ไม่ หมด แด เห็น ที่ แข้ง ซาม
 บาด แผล ยับ เย็น แด บน คี๋คะ ก็มี ผม อยู่ ล้าม หย่อม จึง คิด ว่า เธอ
 นั้น มีฤทธิ์ ฮานูภาพ ลัก เท้า ไต อัน ที่ จริง ก็ ทำ แด่ บัง คับ เรา เท้า นั้น คิด
 ดัง นั้น แด่ว จึง วิ่ง ไป เก็บ เขา ทวน ตรง มา แทง พระโพธิสัตว์ เหง้า เจ็ย
 เห็น ดัง นั้น ก็ ชัก กระบของ ออก มา จะ ตี พระโพธิสัตว์ ร้อง ห้าม ว่า ฮ้าย ทำ
 ฮาตม จะ บัง คับ เอง พระโพธิสัตว์ จึง ด่วง มงคด ออก จาก มือ เลื้อย วง หึ่ง
 บอก แก่ เหง้า เจ็ย ว่า อัน มงคด นี้ เดิม พระพุทธเจ้า ให้ มา ล้าม วง วง หึ่ง
 เรียกว่า รัตน มงคด ก็ ใ้ ให้ เหง้า เจ็ย แด่ว อีก วง หึ่ง เรียกว่า คุ่ม ห้าม มงคด

ได้ให้เจ้าเผ่าเขานั้นแล้ว วงนี้เรียกสุพรรณมฤค จะต้องใส่ให้คนนี้ โดยเหตุมันเชี่ยวชาญมาก พระโพธิสัตว์พูดดังนั้นแล้ว ก็เอามงคโยนขึ้นไป ร้องว่า แผลงก็แผลง เป็นหัววง แล้วจับมาหมายตรงของฮยยี่ ขวางไปร้องว่าได้ มงคหัววงนั้นก็สวมใส่หัวหนึ่ง วงได้มือสองวง ใส่เท้าสองวง แล้วพระโพธิสัตว์ก็ร้ายพระคาถา มงคทั้งห้านั้นก็รัดเอาปีกาญเฉียบปัดเหลือที่จะทนได้ ก็หมุนล้มลงกับพื้น

ฝ่ายพระโพธิสัตว์ร้ายพระคาถาสองรอบสามรอบ ก็หยุดปีกาญก็หายเฉียบปัด จึงตักขึ้นแต่ดูในคิ้วที่คอแต่มีอแต่เท้าทั้งสองข้างใส่ห่วงทองคำ รัดเฉียบปัดเหลือที่จะทน จะถอดออกก็อย่าพึ่งนึกเลยว่าจะถอดได้ คอห่วงนั้นกระทบเนื้อก็มีรากลึกลงถึงขี้ใจข้างหนึ่งเห็นแล้วก็หัวเราะพูดว่า พระโพธิสัตว์คิดว่าจะเลี้ยงเจ้าไม่ใหญ่ จึงให้เจ้าใส่วงแหวนของฮยยี่เดี๋ยวดังนั้นก็รอนใจอ่อนวายนอยทวนไถ่แทงหนึ่งข้างๆ ก็หลบอยู่ที่ข้างพระโพธิสัตว์ ร้องเรียกพระโพธิสัตว์ให้ร้ายพระคาถา พระโพธิสัตว์จึงเอายอดสั้นจุ่มน้ำมันตีพรมไปที่หนึ่ง ร้องให้ประนมมือทวนนั้นก็หลบไป สองมือก็ประนมเข้าหว่างอก ก็เลยเบ็ดไม่ออก

ฝ่ายทั้งจ้อเปิดมือไม่ออกจะจับทวนก็ไม่ได้ จึงรู้ว่าอำนาจพระบารมีของพระโพธิสัตว์นั้นเชี่ยวชาญใหญ่กล้า ไม่รู้แห่งที่จะแก้ได้ด้วยประการใด จึงได้ก้มศีรษะลงเคารพต่อพระโพธิสัตว์ๆ จึงร้ายพระคาถาเอาขอดมะนี้ น้ำมันตี เทกลับคืนไปยังทะเลใหญ่ ไม่เหลือ

ตก หยดหนึ่ง แดง พระโพธิสัตว์ จึง บอก แก่ หึงเจี๋ย ว่า บิศาจ น มั่น ก็
 ยอมแล้ว แต่ จิตร ของ มัน ยัง ไม่ เรียบ ได้ อาคมภาพ จะ ต้อง ธรรมดา
 มัน ให้ เดิน ก้าว หนึ่ง ไหว้ ที่ หนึ่ง กว่า จะ ถึง เขา พ่อ ชั่ว จึง จะ ถอน อาคม
 ให้ มัน แต่ หึงเจี๋ย จึง รีบ ไป แก่ อาจารย์ ออก เกิด หึงเจี๋ย ได้ พัง พระ
 โพธิสัตว์ ครบ ตั้ง หนึ่ง ก็ มีความ ยินดี ฝ่าย บิศาจ ก็ กระทำ ความ เคารพ
 ต่อ พระโพธิสัตว์ ดำเนิน หา ที่
 ฝ่าย ชั่วเจี๋ย หนึ่ง อยู่ใน ดง ไม่ ต้น คอย ทำ หึงเจี๋ย หาย ไป ยัง ไหว้ จึง
 ไม่ เห็น กลับ มา ก็ ยก หาบ ฉาง ลง บน หลัง ม้า แล้ว เดิน ออก จาก ดง
 ตั้ง คา แด ไป ทาง ทิศ อากเถน ลึก ประเดี๋ยว ก็ แด เห็น หึงเจี๋ย เดิน มา ดู
 กิริยา รื่น เริง ชั่วเจี๋ย ออก ต้อน รีบ ถาม ว่า พี่ ไม่ เชิญ พระโพธิสัตว์
 บ้าน น จึง มา ถึง หึงเจี๋ย จึง เล่า เรื่อง ที่ พระโพธิสัตว์ ปราม บิศาจ ให้ ชั่วเจี๋ย
 พัง ทุก ประการ ชั่วเจี๋ย ก็ ดีใจ ทั้ง ต้อง คน เก็บ หาบ ฉาง ม้า เข้า ไป ยัง
 ประตู ถ้ำ เข้า ไป ใน ถ้ำ ตี ชนาว เข้า ไป จน พวก บิศาจ บรรวารถ ม้า
 คาย หมัด ต้น ก็ เข้า ไป แก่ ไป ยัก าย ออก จาก ถ้ำ แล้ว เตะ เข้า ไป แก่
 พระอาจารย์ ออก แล้ว หึงเจี๋ย จึง เล่า เรื่อง ที่ พระโพธิสัตว์ มา ช่วย จับ บิศาจ
 ให้ พระถังซำจั๋ง พัง ทุก ประการ พระถังซำจั๋ง ก็ กุ๊ก เข้า ดง นมัสการ เนื่อง
 ไป ยัง นำ ไช้ แล้ว จึง ตั้ง ชั่วเจี๋ย ให้ หา เข้า แจ อาจารย์ กับ สำนัก ศิษย์ กิน
 อาหาร เสร็จ แล้ว ก็ ออก จาก ถ้ำ หมายถึง ปรมาจิน ทิศ ออก เดิน ไป ตาม ถ้ำ ตับ
 ครั้น มา ได้ ประมาณ ลึก เดือน เศษ ใน เวลา กำลัง เดิน อยู่ นั้น ได้ ยิน
 เสียง นำ ดัง กระทบ หู พระถังซำจั๋ง เรียก สำนัก ศิษย์ ถาม ว่า นั้น เสียง ฟ้า ไร

ตั้งอยู่ที่ไหน เห่งเจ้ยหัว เหวะ แด้ว พุดว่า อาจารย์ น ตั้งไ้ไสย มาก เรือง
เดินมา ด้วยกัน ลี้คนไม่มี ใคร ไ้ยิน ท่านไ้ยินแต่ผู้เดียว พระอาจารย์
เอา คัมภีร์ ซิมเกง ไปทง ต้ม เสี้ย วรค หึ่ง แด้ว

พระถงซิมจ้ง พุดว่า ซิมเกง คัมภีร์ น ของ ท่าน อาจารย์ ไ้โอ เข้า
สอน ให้เรา ต่อ ปาก ทุก วันน เหวะ ภาวนา อยู่ เส้มอ เป็น นิคย์ เห่งเจ้ย
รู้ว่า เรา ต้ม วรค ไ้ไหน เห่งเจ้ย ตอบว่า ต้ม วรค ที่ว่า ไ้บงน ฮ พ อ
ซิน อี้ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อัน ไ้ไ้ไสย คน บวช เรี้ยน ใน ทาง
ลัมนะ กิจ คา ฮยา ไป ดู รูป ส่วยงาม หู ฮยา ไป ฟัง เสี้ยง ที่ เหวะ หวาน
จมูก ฮยา ไป สับ ตม กัดิน ที่ หอม หวาน ลิ้น ฮยา ไป เสี้ย ต้ม รค กาย ฮยา
ไป สัมผัส ฐก ค้อง รูป จิตร ฮยา ไป น้อม นึก ฮารมณ ที่ ฟัง ชาน อย่าง น จ้ง
เรียก ว่า เมล็ดอง ไ้จร ทง หก ไ้ได้ ท่าน อาจารย์ ทุก วันน ตั้ง ใจ จะ ไป
ฮาราณา พระธรรม กัดิน บิคำจ มาร ร้าย ไ้เมื่อยอม สดะกาย มี ความ ฮยาก
ไน รค กังวด แก่ สัน พอ ใจ แก่ กัดิน อันหอม ไป ฟัง เสี้ยง สดั่ง หวาด ไป เห็น
ซึ้ง รูป สดั่ง จิตร ก็ ให้ พัน เพื่อน ไป ต่าง ๆ ไ้จร ทง หก ก็ เข้า กัดุม รุม ใน ดวง จิตร
ทำ ไ้ไม่ จ้ง จะ ไป ถั่ง ไ้ไซ่ ที่ เห็น พระพุทช เจ้า ไ้ได้ เถ่า พระถงซิมจ้ง ไ้ไ้ฟง
เห่งเจ้ย พุด ตั้ง นน ก็ นึ่ง นึก อยู่ ใน ใจ สดั่ง ครุ หึ่ง จ้ง พุด ว่า ตั้ง แต่ ออก
จาก พระเจ้า แผ่นดิน มา ใจ ก็ รับ ร้อน รมมัต ระวง ไ้ไม่ รู้ว่า เวลา ไ้ไ้จ้ง
จะ เต็ม บริบูรณ ทง ส้าม ไ้ได้ ไป รับ ธรรม ของ พระพุทช เจ้า มา ไ้ได้

เห่งเจ้ย ไ้ไ้ฟง ตั้ง นน จ้ง พุดว่า อัน ที่ จริง พระอาจารย์ มี ความ คิด

ถึงบ้าน เมือง ยาก ที่ จะ หยุด ได้ แม้ ว่า จะ ใคร ให้ ตาม บรรพชน จะ ยาก อะไร
ยังมี คำ กว่า ว่า แม้ ทำ ให้ ถึง ที่ สำ เร็จ อยู่ เอง ไบ๊ยก่าย พูด ว่า พี่
แม่ จะ คิด ตาม ซึ่ง มี มาร ร้าย นั้น จะ ไป พัน ปี ก็ ไม่ สำ เร็จ การ ชั่ว เจ้ง
พูด ว่า พี่ ทั้ง สอง คิด เห็น เหมือน ข้าพเจ้า คิด ตาม ประสา คน ใจ โง่ โง่ เขา แต่
มา ตับ ฝน ไป ไม่ หยุด ไป ภาย หน้า ที่ สำ เร็จ ได้ อยู่ เอง อาจารย์ กับ ศิษย์
เดิน พูด กัน แล ไป ช้าง หน้า เห็น มี กระแต น้า ดำ ซน โอบ พ่า มา เดิน ไม่ ได้
พระถั่ง ชัม จ้ง ก็ ตก จาก ม้า ถ้าม ศิษย์ ว่า นาน ทำ ไม่ จ้ง ดำ ดั่ง นี้ เห้ง เจ้ง
พูด ว่า เห็น ใคร จะ ทั้ง อด ไร ดอก กระจม้ง จะ มี ไซ้ คำ เอง โดย ขรรคมถาน่า
ชั่ว เจ้ง พูด ว่า หรือ ใคร เขา หมัก ดง ไป ดัง ดอก กระจม้ง จ้ง ได้ คำ อย่าง น
เห้ง เจ้ง ว่า อย่า พูด เตะ เตะ ไป จะ คิด ทำ อย่าง ไร ให้ พระ อาจารย์
ข้าม ไป ได้

พระถั่ง ชัม จ้ง ถ้าม ว่า ตำ แม่ นาน จะ กว้าง ดัก เท่า ไ้ จะ รั ได้
หรือ ไม่ ไบ๊ยก่าย พูด ว่า ประมาณ กว้าง ดัก ห้าสิบ เต็น พระถั่ง ชัม จ้ง
ถ้าม ว่า ให้ คิด ดู ทั้ง สาม คน นี้ คน ไ้ จะ ให้ อาตม ชี้ ข้าม ไป ได้ บ้าง
เห้ง เจ้ง ว่า ไบ๊ยก่าย ให้ อาจารย์ ชี้ ข้าม ไป ได้ ไบ๊ยก่าย ว่า ไม่ ได้ แม่ จะ
ให้ ชี้ เหาะ เห็น ก็ ไม่ พัน ดิน ตาม ศอก โบราณ ท่าน ย่อม ว่า แแบ มนุษย์
คน หนึ่ง คัจจุ เขา พระสุเมรุ แม้ ว่า จะ ชี้ ข้าพเจ้า ข้าม น้ำ ไป จะ พา
ข้าพเจ้า จม น้ำ ไป ด้วย อาจารย์ กับ ศิษย์ กำ ดั่ง หา ฤ กัน อยู่ แล ไป
ก็ เห็น คน คำ เรือ ต่อ ง มา พระถั่ง ชัม จ้ง เห็น ก็ ดีใจ เขา มี ชี บนอก
พวก ศิษย์ ว่า มี เรือ จ้าง ลง มา แล้ว ชั่ว เจ้ง จ้ง ตะ โทน เรียก ว่า ที่ คำ เรือ

มานั้น โปรดช่วยข้ามส่ง พวกข้าพเจ้าด้วย แม้มิใช่เรื่องจางก็ จะให้
 คำจางวางวัดแก่ท่าน คนคำเรือเมื่อได้ยิน ชิวเจ๋งเรียกก็ คำเรือเข้ามา
 ใกล้ตั้ง บอกว่า เรือข้าพเจ้าเล็ก ทำไมจะบรรทุกหมดได้ พระถึง
 ซิมจิ้งก็ เดินมาใกล้เรือ แต่เรือนั้น คอthon ไม่เขาเอามาเจาะทำเฉพาะนี้
 ได้แต่สองคนเท่านั้น พระถึงซิมจิ้งพูดว่า ทำอย่างไรจึงจะดี

ชิวเจ๋งจึงพูดว่า จะต้องเป็นสองเที่ยว ข้าไปเที่ยวละสองคน
 ไปถึงท้ายจะใคร่ข้ามไปกับพระอาจารย์ก่อน จึงเข้าพวงอาจารย์ตงเรือ
 เจ้าของเรือก็ คำเรือออกจากที่ตั้ง ไปพอถึงกลางน้ำก็ได้ยินเสียง
 ดังขึ้นมาที่หนึ่ง ตุ๋น ฟาดันก็ เกิดตะลอกขึ้น แดไปไม่เห็นอะไร
 มีตมหมด มีตมพยุห์ใหญ่พุดก้านำกวด แต่ไปเห็นพระถึงซิมจิ้ง
 กับ ไ้ยก่ายจมลงไป ในน้ำกับทั้งเรือ ชิวเจ๋งเห็นเจ็ยเห็นดังนั้น ก็
 ตกใจ ชิวเจ๋งว่าเห็นเรือจะคว่ำไปแล้ว ตกกระมัง เห็นเจ็ยว่ามีไช้
 เรือคว่ำแม่เรือคว่ำ ไ้ยก่ายถนัดในทางน้ำ คงพาอาจารย์ขึ้นมาได้
 เมื่อกนเพราะหุดเจ้าของเรือจะไม่สุจริต ชะรอยจะทำตมพยุห์
 เอาอาจารย์ทิ้งลงไป ในน้ำ ชิวเจ๋งว่าทำไมพี่ไม่พูด ไม่บอกเสียแต่แรก
 กระนั้นพจิงดูมาได้ ข้าพเจ้าจะลงไปค้นดู พุดแล้วก็ ผัดผ้าเสื้อ
 กางเกง มือก็จับพลองวิเศษ ยกขึ้นตมบนหลังนำที่หนึ่ง ร่ายพระ
 คาถาแล้วก็เดินไป เวลากำลังตม คดิ้นเดินมานั้นก็ได้ยินเสียงคนพูด
 ชิวเจ๋งจึง แอบฟัง แดไปในที่นั้น มีศาลเจ้ามีหนังสือแปดอักษรคือตำบ
 (สวนเหยือกกอก) ตำแม่หน้า (เส็กจุยฮ้อ) ศาล (ดินฮู้) ได้ยินเสียง

บีศาจ นั้น อยู่กลาง พุดว่า มี ความ ลำบาก คราวหนึ่ง บัดนี้ จึงได้ มา ถึง มือ อิน พระสังฆ นิสิต ชาติ มาแล้ว บวช เรียบ ก็ บริสุทธิ์ดี แม่ ได้ กินเนื้อ ก้อนหนึ่ง ชาย ก็ ยืน ยาวไม่แก่ เราก็ อดมานาน วันแล้ว ให้บีศาจ บิรวาร เบ็ด เขา ออกจาก ทรงเหล็กได้ กระตะ ตัมให้ สุก แล้วไป เชิญ (อะยี้ กู) นำ มา กิน ชาย จะ ได้ ยืน ยาว ชั่ว เจ้ง แอบ ได้ ยืน ดัง นั้น ดู เขา ไฟ เข้า จุก หัวใจ จึง ยก พดอง ขึ้น ต่ ชาย มาย ชวา ตกได้ เข้า ไป ใน ประตู มิ ได้ รัง รอร้อง คำ ว่า ชาย พดอง บีศาจ มิ่ง จง รับผิดชอบ อาจารย์ กู ออก มา โดย เร็ว

พวก บีศาจ ที่ เข้า ประตู ได้ พัง ดัง นั้น ก็ ตกใจ วิ่ง เข้า ไป มอก บีศาจ ไต ของ ไต พัง ดัง นั้น ก็ แต่ง ตัว ได้ เถวระ มือ ถือ พดอง ทอง แดง รับผิดชอบ ออก มา ยัง ประตู ร้อง ถาม ว่า ชาย คน ไหน อาจ สามารถ มา ต่ ประตู ของ กู เอง ไม่ ถัด ความ ตาย หรือ ชั่ว เจ้ง พุด ว่า ชาย บีศาจ มิ่ง ทำ ไม่ จึง อาจ สามารถ ทำ อุบาย เป็น ตม พยู่ หัก ใหญ่ ถัก เขา อาจารย์ ของ กู ลง มา ได้ เอง จง รับผิดชอบ มา เตี้ย โดย เร็ว จะ ยก โทษ ให้ สัก ครั้ง หนึ่ง บีศาจ ได้ พัง ก็ หัวเราะ แล้ว พุด ว่า ชาย คน นั้น มา พุดจา จงของ หาว รุจ จาก ความ ตาย ไม่ อิน อาจารย์ ของ เจ้า เรา จับ มา ได้ จะ ใคร ตัมให้ สุก จะได้ เชิญ พวก พ้อง มา กิน ให้ อะ ร้อย สัก มือ หนึ่ง เจ้า มา อีก คน หนึ่ง ก็ ต่ แล้ว จง มา เกิด เรา จะ จับ ได้ อีก คน หนึ่ง จะ ได้ ตัม เตี้ย ทั้ง สอง คน ที่ เตี้ยว กิน เตี้ย ให้ หมด ขยา ไต นี้ กว่า จะ ได้ ไป ไซ้ เตย

ชั่ว เจ้ง ได้ พัง ดัง นั้น ก็ ยิง บันดาน โทษะ แกว่ง กระบอง โจม ต่ บีศาจ บีศาจ ก็ ยก พดอง ขึ้น รับผิดชอบ ลูบ กัน อยู่ ไต นี้ ไต ส้ม ลิ้ม เพดง กำดัง ก็ เต็มอก กัน ชั่ว เจ้ง คิด อยู่ใน ใจ ว่า ชาย บีศาจ นั้น มี ฝมอ เต็มอก เท่า แก้ว เรา

จะเอาไซอิ๋วชนะมันไม่ได้ ก็จะช่วย การ รวม แก่ มัน อย่า เลย เรา รวม พ่อ
 ขน บน นา ให้พี่เหิงเจียแก่ตัวมัน จึงจะดี คิด ดึงหน ถ้าว ทำที่ ตไป แดง ก็ตาก
 พดอง หนึ่ง มีค่าจ ก็ไม่ได้ ได้ตาม พดว่า เจ้าไป เกิดซ้ำไม่ รวมกับ เจ้า เรา
 จะจัดแจง เขียน หนังสือไป เชิญ พวก ฟอง มากิน เนื้อ ถึงซั่มจึง ดี กว่า ชั่วเจ้ง
 ได้ฟัง ดึงหน ก็รีบ กตบขน พน นา มาบอก แก่ เหิงเจีย ตาม เรื่อง ที่ได้ พบ
 รวม แก่ มีค่าจ ให้ เหิงเจีย ฟัง ทุก ประการ

เหิงเจีย ถาม ว่า ว่า มัน เป็น มีค่าจ อะไร ชั่วเจ้ง ว่า คล้าย กับ ตพาม
 นา เหิงเจีย ว่า ไม่ ว่า นา ชาย ของ มัน คือ ใคร ที่ไหน พุด กระหนน ยัง หา
 ทน ต้น ความไม่ ใน ดึงหน นน ผุด ขน มา เป็น ตา แก่ เดิน คำนับ มา แต่ไกล
 คุณ เข้าพุด ว่า ได้ เชิญ ข้าพเจ้า อยู่ใน แม่ นาน ขอ ทำ ความ เคารพ ท่าน
 เหิงเจีย ถาม ว่า น คือ มีค่าจ ที่ คา เรือ จะ มา พื่อ ดองอีก หรือ

คน ผู้เฒ่า นน คำนับ แดง นาดาก ก็ให้ต พว้างพราย ลง พุด ว่า ข้าพเจ้า
 ทำไซ้มีค่าจ ผู้ร้ายไม่ ข้าพเจ้า คือ เจ้า ช่ง สติศย อยู่ใน ตำแม่ นาน เหตุ
 ว่า เมื่อ บกตาย น เดือนเจ็ด ที่ ทะเด ที่ศศวนตก ทา นาท่วมมา ที่นี้ มีค่าจ ได้ ต่อ
 สู้ แก่ ข้าพเจ้า แต่ ข้าพเจ้า อายุมาก กำดัง นอย สู้ มีค่าจ มิได้ มัน จึง แย้ง
 ศาด เจ้า ของ ข้าพเจ้า เข้า อา ไครย อยู่ จน ทุก วัน น ข้าพเจ้า ไม่ รุ แห่ง ที่ จะ
 ทำ อย่างไร จึง ได้ ฟอง แก่ แต่งของ ทะเดที่ศศวนตก แต่งของ นน คือหาชาย ของ
 มัน ไม่ชำระให้ แก่ ข้าพเจ้า มัน จึง อยู่ ที่ ศาด เจ้า นน ข้าพเจ้า จะ ไคร ฟอง แก่
 เง็กเซียง ช่งเต้ ก็ เกรง ด้วย ข้าพเจ้า มี ตำแหน่ง เด็ก นอย วัน น ข้าพเจ้า ได้
 ทราบ ว่า ได้ เชิญ มา ถึง น จึง มา บอก ให้ ท่านทราบ ขอ ได้ เชิญ ได้ เป็น ชุระ แก่
 แค้น ให้ ข้าพเจ้า ด้วย

เห่งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า เห่งอ๋องทะเลทิศตะวันตกนี้ต้องโทษ
 เห่งเจียจึงบอกแก่เจ้าว่า ขอท่านจงอยู่เป็นเพื่อนไซอิ๋ว เจ้าพี่จะ
 ไปจับตัวไซอิ๋วเห่งอ๋องมาให้เธอจับปีศาจร้ายตนนี้ เจ้าคงคิดว่าชอบ
 พระคุณท่านแล้ว เห่งเจียก็เหาะไปยังทิศตะวันตก มหาสมุทรใหญ่ ครั้น
 ถึงกลางทะเลก็ร้ายพระคาถา แซกหน้าเดินลงไปยังบาดาน ครั้นถึงแต่ไปเห็น
 ปีศาจปลาทอง ถือหีบเล็กได้หนังสือ ถือเดินมาจากท้ายน้ำรับเดินโดย
 เร็ว เห่งเจียเดินมาสะกดหน้าตบเอาที่หนังสือก็ล้มลง เห่งเจีย
 เอากระบอกกระทุ้งหัวที่หนังสือมันในสมองก็ทะเล้นออกมา เห่งเจียก็
 ทะลวงขนพบนานา จึงเบ็ดหีบดูเห็นในนั้นมีหนังสือฉบับหนึ่ง มีคำนำ
 ว่า หลาน คือ กุเคียด คำนับถึงนาทิงสอง เจ้าได้เขียนเมื่อก่อนได้ฟัง
 ท่าน บัดนี้ข้าพเจ้าจับได้สองตัว คือ อยู่ทิศตะวันออก เป็นพระสงฆ์
 สองรูป คือในใต้หล้าหน้าหาย หลานไม่อาจกินเองแต่ดำพียง เพราะ
 คิดถึงท่านนี้ ขอเชิญมาเป็นกิริยาพรชายจะไต่ขียนยาวเป็นที่รื่นเริง
 ขอจงรับมาให้ทันเวลาด้วยเทอญ

เห่งเจียครั้นดูรู้เหตุดังนั้นแล้ว จึงหัวเราะว่า หนังสือฉบับนี้เชิญ
 กันมากินเนื้อพระอาจารย์ คิดดังนั้นแล้ว ก็พบได้ในมือเสีย เดินไป
 เดินมาประเดี๋ยว มีพวกพลตระเวนในน้ำมาพบ เห่งเจียก็รีบกดขี่เขาไปบอก
 พระยาเห่งอ๋องเจ้าถิ่น ก็เดินออกมาจับเห่งเจียเชิญเข้าไปนั่งในที่สมควร
 แล้วก็ยกน้ำชามาเลี้ยง เห่งเจียพูดว่า ข้าพเจ้ายังไม่กินน้ำชาของท่าน
 ท่านไปกินน้ำเหล้าของข้าพเจ้าก่อน เจ้าถิ่นเห่งอ๋องหัวเราะแล้วพูดว่า

ท่านไปถือศีลแล้ว นำเหตุดังกล่าวก็ไม่ต้องพูดถึง แต่ท่านจะเชิญ
 ข้าพเจ้าไปกินเวตาดิ เหิงเจี้ยงว่าท่านไม่ได้กิน แต่ต้องมีโทษผิดด้วย
 มริวาร พูดแล้วเหิงเจี้ยงก็นำหนังสือออกมาจากมือเสื้อสั่งให้เง่า
 ลุ่งเอ๋อง ๆ รับมา ก็ตกใจตื่นสติตั้งไป แล้วคุกเข่าลงคำนับพูดว่า
 ได้ เชิญจงยกโทษข้าพเจ้าด้วย มีนคือบุตรที่เกี้ยวของน้องสาวข้าพเจ้า
 เพราะด่ามีของน้องนั้นทำผิดด้วยแปรเวลาตนาฝนให้หยอกลง ไม่
 ตรงแก่คำสั่งของเง่าเซียงฮ้องเต๋ ๆ มีรับสั่งให้เพชฌัญญูตั้งขุนนาง
 ผู้ใหญ่ เขาไปประหารชีวิตเสีย ทั้งย้ายหลานคนนั้นไว้ ข้าพเจ้าจึง
 ให้ไปปฏิบัติรักษากายอยู่ในถ้ำนำเข็กฮ้อนนั้น ไม่ทราบเลยว่ามันคิดทำ
 การชั่วร้ายอย่างนั้นไว้ ข้าพเจ้าจะให้คนไปจับตัวมา พูดแล้วจึง
 เรียกบุตรชายไท่จื่อ (มอหัง) สั่งว่าให้เลือกคืดทหารที่แข็งแรง
 ห้าสิบคนรับไปจับตัวอ้ายกุเคียดมาชำระ เหิงเจี้ยงก็ลาเง่าลุ่งเอ๋องไปพร้อม
 ด้วยมอหังไท่จื่อ ยกพลออกจากไซอิ๋วทะเลแล้ว มายังแม่น้ำเอ็ก
 ฮ้อ ครั้นถึงมอหังจึงให้คนเขาไปบอกบีศาจให้รู้ก่อนว่า ไซอิ๋ว
 เล่งฮ้องไท่จื่อ มอหังมาแล้ว

บีศาจได้ฟังในใจก็นิ่งสงสัย ด้วยเวาไซอิ๋วให้ปลาดุกเอาหนังสือ
 ไปเชิญเง่าเล่งฮ้องก็ยังไม่เห็น กลับมาบอกทำไมท่านนำเง่าลุ่งเอ๋องไม่มา
 ไซอิ๋วให้ท่านไท่จื่อมา บีศาจกำลังคิดอยู่ในใจก็พอแต่เห็นทหารมาบอก
 ว่า ไต้ฮ้องที่โน่นนำแม่ทัพนั้นมามีพลทหารมาด้วย

บีศาจพูดว่าพี่ไท่จื่อมา กินเลี้ยงทำไมเอาทหารมาด้วยเง่าเห็นจะ

มีเหตุเช่นนี้ จึงให้บิดาบริวาร เข้าไปหาเงาะแดง พลองทองแดง ออกมาคอยสำรวจ แดงก็เดินออกไปยังนอกประตู แดงไปเห็นมีทหารนั่งกองอยู่ บิดาก็เดินเข้าไปใกล้ ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า พี่ไทจื่อ น้องมานี้แล้ว ไทจื่อมือถือเหล็ก ถ้ามืดมดินออกไป ถามว่า จะเชิญท่านนำมากำไร หรือ บิดาพูดว่า ข้าพเจ้าได้ฟังคุณของท่าน นำ จึงได้อยู่ในที่ตำบลนี้ เป็นสุข ยังไม่มีอะไรที่จะตอบแทนพระคุณท่าน เมื่อวารนี้ ข้าพเจ้าจับพระดั่งหมเด็กรูปหนึ่งมาจากเมืองใต้ถึง ข้าพเจ้าได้ยินว่า สิบชาติมาแล้ว เธอได้บวชมาโดยความสุจริต แม้ผู้ใดได้กินเนื้อเธออายุยืนยาว เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงให้ไปเชิญให้ท่านนำมา

ไทจื่อได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า เจ้ายังมีจิตแน่นอนหนาจริง ๆ เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระดั่งหมนั้นคือใคร บิดาพูดว่า เธอคือพระเจ้าแผ่นดินใต้ถึงรับสั่งให้ไปไซ้ที่อาราธนาพระธรรม ไทจื่อพูดว่า เจ้ารู้จักแต่พระดั่งหมจึง เจ้าไม่รู้จักด้านศิษย์ของเธอ บิดาพูดว่า มีคนหนึ่ง ข้าพเจ้าจับได้แล้ว จะใคร่ต้มพร้อมแก่พระดั่งหมจึง เมื่อวารนี้ มาทองอาจารย์อีกคนหนึ่ง ถูกข้าพเจ้าตัดก็หนีไป ไม่ทราบว่ามีใครจะมีฝีมืออีก ไทจื่อพูดว่า เจ้าไม่รู้อะไร ถึงหมจึงยังมีศิษย์อีกคนหนึ่ง เมื่อทำร้ายปีก่อนทำจุลาจลบนสวรรค์ คือชื่อชี่เทียนใต้เขี้ยว บิดานามเรียกว่า (ซึ่งแห่งเจียง) เจ้าทำไมจึงหาไปใต้ตัวดังนั้น เธอเดินไปกลางทะเล เจ้าให้คนไปเชิญบิดาไปพบเธอ เจ้าหาหนังสือไปต่อว่า

แก บิดา เรา ดังนี้ เจ้า จึง รับ แก่ ถึง ชม จัง กับ โป๊ยก่าย สิ่ง ออก มา จะ ได้ ขอ
 โทษ ให้ เจ้า ชีวิต จะ ได้ รอด พ้น จาก ความ ตาย แม้ว่า เจ้า ชด ชืน
 ก็ อย่า พัง นึก ว่า จะ รอด พ้น จาก ความ ตาย

มีคำจ ใด พง ดัง นั้น ก็ โกรธ แล้ว พุด ว่า ตัว เบน วงษ์ ญาตี แก่ เรา
 กตัญ ไป เข้า แก่ คน อื่น ที่ จะ ให้ สิ่ง ถึง ชม จัง แล โป๊ยก่าย นั้น ไม่มี
 คำรา แลว ไท จอ กตัญ เขา แลว จะ มา ให้ เรา พลดอย กตัญ เขา ด้วย หรือ
 แม้ว่า เขามี ฤทธา ขานุกาพ อย่าง ไว ก็ เชิญ มา ตอง ฝีม่อ กน ดูก์ ส่อง
 ส่าม เพดง ถ้า ขณะ เรา ๆ จิง จะ ส่ง อัจฉริย ให้ มั่น ไป แม้ ไม่ ขณะ
 เรา ๆ จะ รวม ทั้ง ส่าม คน มา ต้ม กิน ให้ อร่อย แก่ โคน ดั้น สัน วงษ์ ญาตี
 เรา ไม่ ต้อง ไป เชิญ ญี่ ไต มา จะ บิด ประตุ กิน คน เดียว ให้ สะบาย ใจ เรา
 ไท จอ ร้อง คำ ว่า ข้าย เดียรณาน มิ่ง ช้ง ไม่มี ความ ย่าเกรง ไม่ ต้อง
 เหง้เจ็ย สู้รบ มิ่ง ตอง ฝีม่อ ทุ กกับ กู ก็ แลว กัน มีคำจ พุด ว่า ถ้า จะ เบน
 คน เก่ง ก็ ไม่ ต้อง เว้น ว่า ใคร หมด จะ ต้อง กตัญ กัน ทำ ไไม จิง เรียก บริวาร
 ให้ เขา เกราะ แล อาวุธ มา แต่ง ถือ อยู่ ค่าง คี่ กตอง สัจญญา ม้า พ้อ เข้า
 ประจัน บาน กัน ไท จอ ถือ เหตัก ส่าม เหลี่ยม คี่ ดง ที่ หึ่ง มีคำจ หลบ
 ไม่ ทน ญู บ่า ข้าย ก็ ตม คำว ดง กับ พน พวก ทหาร ทรู กัน เข้า จับ มัด มื่อ
 ไฟล์ หลัด เขา เชือก เหตัก ส้อด ร้อย กระตัก สิ้น หลัด ดาก ชน มา บน บก ต่อ
 หน้า เหง้เจ็ย ไท จอ จิง ให้ เหง้เจ็ย พิพากษา โทษ เหง้เจ็ย พุด ว่า มิ่ง ทำ
 ไไม ไไม พัง คำ สั้ง หน้า ของ เจ้า เธอ ให้ เจ้า อยู่ ที่ นี้ รักษา ตัว โดย ซอบ ธรรม

เจ้า ทำไม จึงแย่งชิง ศาสตร์ ของ เจ้า คง คา ยอด ดี ทำ ดูร้าย หลอกเอา
อาจารย์ แล น้อง เรา ไป ควร จะ ดี ด้วย กระบอง ลูก ที่ หิ้ง

บีศาจ ว่า ไต่ เขี่ย ข้าพเจ้า ไม่ ทราบ ว่า ท่าน มี ชื่อ เดียง เกียรติยศ
อานภาพ แขง แรง เช่น นน เสดย ข้าพเจ้า ทำ ผิด พิ ข้าพเจ้า จึง ตี จับ มา ขอ
ไต่ เขี่ย ได้ โปรด ยก โทษ ให้ ข้าพเจ้า ลูก ครั้ง หิ้ง จะ มี ความ ขอบ คุณ
ท่าน หา ที่ สุด มิ ได้ ข้าพเจ้า มี ต อาจารย์ ท่าน อยู่ ใน ศาสตร์ ถ้า ท่าน ปลดปล่อย
ข้าพเจ้า ๆ จะ ไป แก่ อาจารย์ มา ส่ง ให้ แก่ ท่าน ไต่ จอ พุด ว่า ไต่ เขี่ย
ปลดปล่อย ไม่ ได้ เพราะ จิตร มั่น ถัด บก ดอก แม้ ปลดปล่อย มี น จะ คิด ร้าย
ทันที ชั่ว เจ้ง พุด ว่า ข้าพเจ้า จำ ได้ ข้าพเจ้า จะ ไป พา อาจารย์ ชน มา เอง
จึง พร้อม ดย เจ้า คง คา แซก นำ ตง ไป ยัง ศาสตร์ เห็น บาน ประศู เบ็ด ไม่
เห็น มี บิศาจ เล็ก น้อย อะไร ก็ เข้า ไป ช้าง ใน แด ไป ก็ เห็น อาจารย์
กับ ไบ่ยก่าย คอง มี ดย ชั่ว เจ้ง กับ เจ้า คง คา ก็ แก่ มี ดย ถึง ชิม จึง ไบ่ยก่าย
ออก แด ก็ อุ่ม เติ น ชน มา บน บก ทง ต้อง คน ไบ่ยก่าย แด เห็น บิศาจ
ก็ โกรธ แซก ครวด มา จะ สับ บิศาจ ว่า ว่า อ้าย ลัทธิ เตี้ย ระดาน มิ่ง กิน
กู ไม่ ได้ แด หึง เจี้ย ห้าม ไบ่ยก่าย ว่า พิ ได้ ยก โทษ ตาย ให้ มี น แด
เห็น แก่ เล่ง อ่อง ไต่ จอ พอด ทง ต้อง ไต่ จอ มอ หึง จึง มา คำนับ หึง เจี้ย ว่า
ข้าพเจ้า อยู่ ชั่ว ไม่ ได้ จะ ขอ เอา บิศาจ นี้ ไป หา บิดา แม้ ท่าน ยก โทษ
ตาย ให้ มี น บิดา คง จะ ไม่ ยก โทษ เปน ให้ มี น หึง เจี้ย พุด ว่า
ถ้า กระ นั้น ไต่ จอ จึง พา ไป หา บิดา เกิด จึง บอก ดย ว่า ข้าพเจ้า ขอบ คุณ
เปน อัน มาก ไต่ จอ ก็ คำนับ ตา แด พา บิศาจ ไป ยัง ทะเด ไชย ฮี้ เจ้า คง คา

ก็กำหนัดขอบ คุณ เห่งเจ้ย ที่ ได้ ช่วย เอา ค่ำต คั้น ให้ พระถึง ชัมจ้ง
 ถาม ว่า จะ ทำ อย่าง ไรวี จ้ง จะ ข้าม ไป ได้ เจ้า คง คาบออก ว่า ท่าน ขย่ำ วิคก
 ขอนิมนต ชน มา ขำพเจ้า จะ เบ็ด ทาง นำ ให้ ท่าน ข้าม ไป พระถึง ชัมจ้ง
 ชนม มา เจ้า คง คา จ้ง ทำ วิช กั้น นำ หยุต ขาง บน บัดเดียว น้ำ ก็ แห่ง
 บันดาน เปน หิน ทาง ใหญ่ อาจารย์ กับ ศิษย์ ก็ พา กัน เดิน ข้าม ฟาก ไป ถึง
 ผัง แด้ว จ้ง ขอบ คุณ เจ้า คง คา แด้ว ก็ พา กัน ออกเดิน ต่อ ไป

ฝ่าย พระถึง ชัมจ้ง กับ ด้าน ศิษย์ ทั้ง ส่าม หมาย ตัด ตรง ทิศ ตะวันตก
 ผ่าน แด้ว ผ่าน เดิน ไป ครั้น เดิน มา ได้ หลาย เวลา ก่ำตัง ฤดู เตือน ส่าม
 เตือน ดี ต้นไม้ ก่ำตัง จะ ออก ดอก ออก น้อ หอม ระวัง ไป ตาม แนว ทาง ก็ พา
 กัน เดิน ชม เต็น ได้ ยิน เสียง ไห่ ร้อง ดัง สนั่น คณะ เด็ก พัน คน พระถึง ชัมจ้ง
 สดุ้ง ตกใจ ประหม่า หัน หน้า มา ถาม เห่งเจ้ย ว่า เสียง อะไร ที่ ไหน ดัง สนั่น
 ห้วน ไหว ไป ดัง นั้น โป้ย ก่าย พูด ว่า เสียง ตุ้ญ เขา พัง หรือ แผ่นดิน ซุก
 ซัก เจ้ง พูด ว่า ฟัง ตุ้ญ เสียง ฟัว ฟาด พระถึง ชัมจ้ง ว่า ฟัง ตุ้ญ ค่าย เสียง
 คน ไห่ ร้อง เห่งเจ้ย หิว เราะ แด้ว พูด ว่า ท่าน ทงหลาย มี ความ สงัไสย
 ก็ ยิง ไม่ ถูก ขำพเจ้า จะ ไป ดู จ้ง จะ ระวัง เห่งเจ้ย ก็ เหวะ ชน บน อากาศ
 แด้ว ไป ทว ทิศ เห็น มี ก่ำแพง เมือง ตง อยู่ ก็ เจย เข้า ไป ดู ใกล้ ๆ ก็ เห็น
 มี ศีร์ ล้วง ฉับ ๆ แฉบ ๆ ขึ้น แต่ ไม่ เห็น มี อากาศ ร้าย อะไร เห่งเจ้ย
 ก็ นิ่ง ตรึก ตรอง แต่ ใน ใจ พูด ว่า ที่ นั้น ก็ ปรกติ ดี อยู่ ไม่ เห็น มี เหตุ
 ร้าย อะไร ทำ ไหม จ้ง มี เสียง สนั่น ห้วน ไหว ไป ดัง นั้น เมื่อ ก่ำตัง พิจารณา
 ดู บน ที่ นอก ประตู เมือง มี กอง ดิน แด้ว ทวาย อยู่ กอง หนึ่ง ที่ พัน ว่าง

เป่ล่า นัน เห็น พวก พระสังฆ์ มาก หลาย รูป พา กัน ฉาก เกวียน คือ
 พระสังฆ์ เหล่า นัน ออก แกร่ง ร้อง เปน สัจญ์ ว่า มหา กำถัง โปธิสัตว์
 เพราะ ฉนน เลี้ยง หวาด หิว จึง ไป ถึง พระถัง ชัมจัง เหง้เจ็ย ก็ ถด ตง เข้า
 ไป โกต พิจารณา ดู ใน เตม เกวียน บนทุก ดอน แต่ กระเบอง อีฐูไม้ ที่ ดัน
 เนิ่น นัน สุง ตง ชน แต่ ม่ ทาง เด็ก แยก ตรง ทาง หนึ่ง มี ประตุใหญ่
 ทาง ที่ ประตุ นัน มี กำแพง สุง ोन เกวียน นัน จะ เชน ชน อยาง ไร ได้ ดู ท้อง
 ฟ้ำ ชุ่ชมดี แต่ พิเคราะห์ ดู พระสังฆ์ เหล่า นัน คอน อยุ่ ขาง จะ คับแค่น เหง้เจ็ย
 มี ความ สง่ไสย พิเคราะห์ ดู เห็น จะ ส่วาง วิต ชะรอย ท่าบด ษั เข้า ปรดา
 จะ ไม่ บริบูรณ์ จะ หา จัง คน กู้ ได้ พระสังฆ์ จึง ต้อง ทำ เอง ดิง น
 แต่ ยัง สง่ไสย ไม่ แน่ แก่ใจ แต่ ไป ก็ เห็น ใน ประตุ เมือง เติน ออก มา เปน
 เต้าหยิน หุ่น นอย สองคน ฝ่าย พระสังฆ์ เหล่า นัน เมื่อ เห็น เต้าหยิน เติน มา
 ทุก ๆ คน มี ศรี หน้า ส่ดุง หวาด ออก แกร่ง ทน ทุกช เวทนา เจ็น เกวียน ไป
 เหง้เจ็ย เห็น ดงนหน ก นกรู ได้ ว่า พระสังฆ์ เหล่า นัน มี ความ กลัว
 เต้าหยิน เรา เคย ได้ ยิน ชาว ชน พุด กัน ว่า บาง ที่ จะ ไป ไซ่ ที่ นัน
 มี ที่ นบ ถือ ฤษั ไม่นับ ถือ พระสังฆ์ แน่ แดว เห็น จะ เปน ที่ นี เอง จำ เรา
 จะ ตง ไป ตาม ดู ให้ ฐู ประจักษ์ จริง แก่ใจ คิด แล่ก็ ไหว่ กาย แปรตง เปน
 เต้าหยิน ปาก ก็ ภาวนา คมกริ ฤษั เติน มา โกต ประตุ เมือง ยืน คอย
 รบ เต้าหยิน ทงสอง นัน

ฝ่าย เต้าหยิน ทงสอง เติน ออก มา เหง้เจ็ย ก็ ย่อ ดัว พุด ว่า ท่าน ฐู
 มี ชาญ สอง ซ้ำพเจ้า เคารพ เต้าหยิน ทงสอง ก็ เคารพ คอบ แดว ตาม

หึ่งเจ้ยก ว่า ท่าน ซินแส จะ ไป ซ่าง ไหน หึ่งเจ้ยก ตอบ ว่า ซำพเจ้า เทียวก มา ทุก ทิศ ไม่ เว้น ว่า ทาง นำ ทาง บก วัน นี้ มา ถึง นี้ จะ หา บ้าน ที่ มี ศรัทธา จิตร ขอ ถาม ท่าน ทั้ง สอง ว่า ใน กำแพง เมือง นี้ ทาง ไหน จะ ดี ซำพเจ้า จะ ได้ บิณฑบาต กิน เค้า หยิน ทั้ง สอง ได้ ฟัง ดัง นั้น หัว เรา แล้ว

พูด ว่า ท่าน ซินแส ทำ ไม่ จึง พูด คำ ทด ถอย คิด ดู ว่า ท่าน มา จาก โทด จะ ไม่ เข้า ใจ การ ใน เมือง นี้ ใน เมือง นี้ อย่า ว่า แต่ ชุน นาง จิต ตุม มนตรี ไหญ่ น้อย แต่ เดรัษฎี มหา เดรัษฎี ทั้ง ผู้ ดี เช่น ใจ ใจ ไร่ บ้าน พลเมือง ทั้ง ดั้น ก็ ย่อม นม ถ้อ ใน เพศ ฤกษ์ ทั้ง ดั้น จน ที่ สุด พระเจ้า แผ่นดิน ก็ ยัง นม ถ้อ เค้า หยิน ทั้ง สอง ได้ ช้ แจง ว่า ใน เมือง นี้ นาม เรียก ว่า (เซี่ย ตัก) พระเจ้า แผ่นดิน กับ ซำพเจ้า เป็น ญาติ กัน ดั้น หึ่งเจ้ยก หัวเรา แล้ว พูด ว่า ถ้า กระนั้น พระเจ้า แผ่นดิน มิ เป็น เค้า หยิน หรือ เค้า หยิน ทั้ง สอง ตอบ ว่า ไม่ ใช่ เหตุ ว่า เมื่อ ยี่สิบ ปี ก่อน ราษฎร มีความ เดือดร้อน โดย หึ่ง แต่ง พ้า ฝน ไม่ บริบูรณ์ ไม่ ว่า ชุน นาง แล ราษฎร ต่าง ก็ ทำ ศัก สขาด ตั้ง โตะ คุต ชูบ เทียน บวง สรวง ขอ ฝน เวลานั้น ราษฎร เข้า ที่ คับ แค้น บน พ้า ให้ เทวดา ไหญ่ ลง มา ส่าม องค์ ช่วย สัก ดัว ทั้ง หลาย ให้ พ้น จาก ความ เดือด ร้อน คับ แค้น

หึ่งเจ้ยก ถาม ว่า นั้น คือ ฤกษ์ อะไร เค้า หยิน อธิบาย ว่า คือ อาจรรย์ ซำพเจ้า ทั้ง ส่าม นาม เรียก ว่า (เข้า ตัด ได้ เขียน) ที่ สอง นาม ว่า (ตก ตัด ได้ เขียน) ที่ ส่าม นาม ว่า (เขี้ยว ตัด ได้ เขียน) หึ่งเจ้ยก ถาม ว่า ท่าน อาจรรย์ ทั้ง ส่าม นั้น มี ฤทธา อาณาภาพ สัก เพียง ไດ

เต๋าหยิน บอกว่า เธอ เรียก สม เรียก ผ่น ได้ แต่มี คีตาให้ เปน ทอง
 คุงพิทก มีอ คว่า หงาย เพราะ ฉนั้น พระเจ้า แผ่น ดิน แด ซุน นาง ราชธูร จึง
 ได้ นม ถือ แด เขา ทัง หลาย นม พวก ซำพเจ้า คุงญาคี อัน ดินทิ หึงเจ็ย
 พูด ว่า ถ้า กระหน ช้อง เค้น มี ความ ดี ดิบ ส่วน อัน ท่าน อชาจริย์ มี ฝ่ม
 อย่าง นั้น ถึง จะ ผูก เปน ญาติ ก็ ไม่ ต้อง พัง ผู ได้ ซำพเจ้า ไม่ ทราบ ว่า จะ
 มี นีซี ได้ ย จะ ไป แศรพ ท่าน ได้ หรือ ไม่ เต๋าหยิน หัว เวาะ แล้วย พูด ว่า การ
 ดึง นั้น จะ ยาก อะไร ซำพเจ้า ทัง ต้อง น เปน ด้าน คุชีย คุงหัวใจ ของ เธอ
 ถ้า จะ พา ท่าน ไป คุงแรง เม้าเถ่า หึงเจ็ย ก็ ยิง ทำ นม ๆ นอบ ๆ พูด ว่า
 ขอ พัง ท่าน ได้ ยก ย่อง มาก ๆ

เต๋าหยิน บอก หึงเจ็ย ว่า คอย ลัก ประเดียด ซำพเจ้า จะ ไป ตรวจ
 ราชการ เดี่ย ก่อน แล้วย จึง ค่อย ไป หึงเจ็ย ถาม ว่า เรา บวช เปน เพ็ค ฤกษ์
 แล้วย จะมี ราชการ อะไร ที่ ไหน เต๋าหยิน เอา มือ ชัก ที่ กอง ดิน แด ชาย ที่
 ส่ง ฆ ทง หลาย นั้น คือ ตาย เปน อยู่ ใน มือ ซำพเจ้า วิดก ด้วย ส่ง ฆ
 ทง หลาย จะ เกี่ยจ ครวณ ซำพเจ้า จึง ต้อง ไป ตรวจ คุ ลัก ครัง หนึ่ง แล้วย จึง
 จะ มา หึงเจ็ย พูด ว่า อัน หมู ส่ง ฆ นั้น คือ คน บวช เรียน ทำ ไม่ จึง ไซ
 ให้ เธอ ทำ การ งาน ให้ เรา ด้วย เถ่า แด ต้อง อยู่ ใน มังคัม เรา ดึง นั้น จะ
 ล้ม ควร หรือ เต๋าหยิน จึง พูด ว่า ท่าน ยัง ไม่ ทราบ เหตุ คือ เมื่อ
 ฝ่ม ใน เวลา ดึง พืช ผ่น พวก พระส่ง ฆ อยู่ ช่าง หนึ่ง ฝ่าย ฤกษ์ อยู่ ช่าง
 หนึ่ง ช่าง พระส่ง ฆ ก็ ลัด มนต์ ไหว้ พระ ขอ ผ่น ช่าง ฤกษ์ ไหว้ ดาว เตือน
 เสิญ ดาว ขอ ผ่น เวลา นั้น ก็ ประชุม พร่อม ราชธูร แด ซุน นาง ทัง หลาย

ฝ่าย พระสังฆ์ ตัวดี มนต์ก็ ไม่ เบน การ คือ ฝนไม่ ตกไม่มี มา ฝ่าย
 ฤๅษี อาจารย์ ขำพเจ้า ก็ เรียก ตาม ขอ ฝน ได้ ดัง ประสงค์ ก็ ไพร่ บ้าน พดเมือง
 ก็ ได้ ความ ศุข ใน ราชการ คัด ดิน ว่า พระสังฆ์ ไม่ ต้อง การ ต่อไป ก็ กำ
 จัด เสีย ซึ่ง หมู่ สังฆ์ แต่ เรียก หนังสือ คัม คิว คิน ให้ อยู่ ใน มังคัม ขำพเจ้า
 เพราะ ฉนั้น จึง เข้า รวม กัน ให้ ขำพเจ้า ใช้ การ ต่าง ๆ เพราะ ห้อง หอ ยัง ไม่
 แล้ว จึง บังคับ ให้ พระสังฆ์ ไป ตกาก เกวียน กระเบื้อง อีฐ ไป ทำ ขำพเจ้า
 กัด ว่า พระสังฆ์ จะ เกี้ยว คราน จึง ต้อง ไป ทิ้ง สอง คน คอย ตรวจ ตรา ต
 เหง เจี้ย เต พง ตง นน ก็ มา ยึด เต้า หยิน ทิ้ง สอง น้ำ ตา โหด ดง พวาง พราย
 แล้ว พูด ว่า ขำพเจ้า ไม่มี นิค ไสย ก็ ไม่มี นิค ไสย จริง จะมี ได้ เห็น
 หน้า ท่าน อาจารย์ แล้ว เต้า หยิน ถาม ว่า อย่างไร จึง จะมี ได้ เห็น หน้า เต้า
 เหง เจี้ย ว่า ขำพเจ้า อยู่ เมือง บน มา เทียว ข้อ หิ้ง เห็น แก่ ชิวตว ข้อ
 ต้อง เห็น แก่ ญาติ จะ ใคร มา เยี่ยม เยียน ให้ รู้ ทุก ชุ่ ชุ่ เต้า หยิน ถาม ว่า
 ญาติ ที่ เห็น เหง เจี้ย ว่า ขำพเจ้า มี อา คน หนึ่ง ไป อยู่ ลมบท เป็น พระสังฆ์
 หลาย บ มา แล้ว มิ ได้ เห็น กลับ บ้าน ขำพเจ้า คิด ถึง ว่า เป็น ญาติ จึง ได้ เทียว
 มา คั้น หา นึก ว่า ต้อง คับ แคน อยุ่ ที่ น ก็ จะ มิ ได้ พ้น แล้ว ก็ จะ ยัง ไม่ รู้
 แน่ ขำพเจ้า จะ ทำ อย่างไร จึง จะ ได้ ไป คั้น หา ได้ ให้ พบ ประสัค ครัง
 หิ้ง แล้ว จึง จะ พร้อม กับ ท่าน เข้า ไป ใน เมือง

เต้า หยิน ว่า ถ้า กระนั้น เป็น การ ง่าย ขำพเจ้า ทิ้ง สอง จะ หนึ่ง คอย
 อยุ่ ที่ นี ท่าน ชิน แล ช่วย แทน ไป ตรวจดู มี บาญชี่ คือ คน นั้น หำรอย ด้วย
 กัน แน่ ว่า ไป ตรวจ นั้น มี อา ญาติ ของ ท่าน แล้ว ขำพเจ้า จะ ปลด อยุ่ ไป แล้ว

จึง พร้อม กัน กับ ซิน แล้เข้าไป ใน เมือง จะ มี ดี หรือ เหน้เจ้ย คำน้บ ขอบ
 คุณ หา ที่ เปรี้ยบ มี ได้ จึง ออก จาก เต้า หยิน มา ยิง ที่ กอง ดิน นั้น เติ
 ขอก จาก ล่อง ประตุ มา ที่ ทาง แยก นั้น พระสังข์ ทง หลาย เห็น แล้ว ต่าง กั
 คุณ เข้า ลง คำน้บ พุด ว่า พวก ข้าพเจ้านี้ มี เกยจ คร้าน อยู่ พร้อม กัน
 ทง ห้าร้อย คนคอย เชน เกวียน เหน้เจ้ย โบกมือ ว่า อย่า คุณเข้า เลย อย่า กัด
 ข้าพเจ้า ๆ ไม่ ไซ้ คน ตรวจ ข้าพเจ้า จะ มา หา ญาติ หมู่สังข์ ไคย น
 ว่า จะ เยี่ยม ญาติ กั พากัน ด้อม รอบ เหน้เจ้ย สังข์ เหล่า นั้น ก็ ออก หน้า
 มา ทุก ๆ คน บ้าง ก็ ทำ กระแอม ไอ ที่ คนไหน ไม่ อยาก ให้ เขา จำ หน้า
 ก็ ถอย ออก ไป พุด ว่า ไม่ รู้ ว่า ใคร เปน ญาติ ของ เชน เหน้เจ้ย ตรวจ จำ
 ไป พัก หนึ่ง แล้ว ก็ หิว เราะ ถาก ๆ พระสังข์ ทง หลาย จึง ถาม ว่า ท่าน
 หิว เราะ อะไร ที่ ไหน

เหน้เจ้ย บอก ว่า ท่าน ทง หลาย ไม่ ทราบ ว่า ข้าพเจ้า หิว เราะ อะไร หรือ
 ข้าพเจ้า หิว เราะ ว่า ท่าน ทง หลาย ไม่ มีความ เจริญ ด้วย บิดา มารดา ของ
 ท่าน เกิด ท่าน มา เพราะ เหตุ ด้วย ตอง เคราะ คร้าย เว้น พ่อ ละ แม่ ทั้ง
 ถูก ทัง เมีย ตะ สัมบัติ มา บวช เปน สังข์ ทำไม จึง ไม่ อยุ่ ใน ไตรย สรรณคม
 ไม่ สวด มนต์ ให้ พระ เหตุ ไร จึง ไป รับ จ้าง แก่ พวก เต้า หยิน ดัง นั้น เถ่า
 จะ ไม่ เดี้ย กิริยา สะมะณะ ไป หรือ หมู่สังข์ พุด ว่า ท่าน เต้า เฮย มา
 พุด ความ อับ ประยศ พวก ข้าพเจ้านี้ กั ว่า ท่าน ประเทศ โทด มา ไม่ ทราบ ความ
 คับ แค้น ของ ข้าพเจ้า ทง หลาย พุด แล้ว ก็ ร้อง ให้ แล้ว พุด ว่า ที่ ใน เมือง
 ข้าพเจ้านี้ เจ้า แผ่น ดิน กตบ้ใจ เข้า หา ทาง เต้า หยิน มีความ ยินดี ไป ด้วย

พวก เต่า เขี้ย ทำความ คับ แค่น แก่ หมู่ พระสงฆ์ เหิง เจี้ย ถาม ว่า คือ เหตุอย่างไร พระสงฆ์ คอบ ว่า เพราะด้วย ขอ ดม ขอ ฝน มี พวก เต่า หยิน อาจารย์ ทั้ง สาม มา นี้ กำจัด พวก ข้าพเจ้า ทำ หลอก หลอน ด้วย อุบาย ต่าง ๆ เจ้า แผ่น ดิน ก็ หลง เชื้อ หัก ดม ทำตาย วัด วา อาราม ขัม ได้ ไป ให้ พวก เต่า หยิน บังคับ ใช้ สรรอย ให้ กระ ทำ การ อายบ ข้ำ ต่าง ๆ มีความ ลำบาก เหลือ ที่ จะ พรรณา แม้ว่ ท่าน เป็น เต่า หยิน เดิน หน จง เข้าไป เมื่อ พระเจ้า แผ่น ดิน รับ รวงวัด เกิด แม้ว่ สงฆ์ มา ทาง โกต ก็ มิ ได้ เตือก ว่า โกต โกต คง จับ ส่ง ไป ให้ พวก เต่า หยิน บังคับ ใช้ การงาน ทั้ง สัน

เหิง เจี้ย จิ่ง ถาม ว่า อื่น อาจารย์ เต่า หยิน นั้น จะมี วิชา คุณ วุฒิ อย่างไร จิ่ง ชัก นำ ให้ เจ้า แผ่น ดิน หลง เชื้อ ได้ แม้ว่ เธอ มีความ วั เรียก ดม เรียก ฝน ได้ คือ คัมภีร์ ไสย สำนคร ที่ ไหน จะ ทำ ให้ พระเจ้า แผ่น ดิน หลง ได้ หมู่ พระสงฆ์ พุด ว่า เธอ แค้ม ศีลา ให้ เป็น ทอง คำ ก็ ได้ แด ประกอบ ยา วิเศษ ก็ ได้ แด บดิน จะ สร้าง ทำ เป็น คำหนัก หอ สูง บุษบา ขัมเซง ขอ พ้ำ ดิน ส่วค มนต์ ตาม ไสย เวท ขอ ให้ เจ้า แผ่น ดิน อายู ยืน ยาว อาไศรย เหตุนี้ จิ่ง กระทำ ให้ พระเจ้า แผ่น ดิน ทรง เห็น เป็น ชอบ ธรรม ไป ตาม เหตุ เดิม ที่ มี ตั้ง นั้น เหิง เจี้ย ว่า ถ้า ตั้ง นั้น ท่าน ทง หลาย จะ พากัน หลบ หนี ไป เสีย จะ ไม่ ดี หรือ หมู่ พระสงฆ์ ทง หลาย คอบ ว่า หนี ไม่ รอด เพราะ อาจารย์ เต่า หยิน ทูต แก่ พระเจ้า แผ่น ดิน ให้ ภาต รูป พวก ข้าพเจ้า ไว้ ทง สัน แด้ว ให้ เทียว แว่น ไว้ ทุก ๆ ประคู เมือง ใน อาณา เขต

(เซีย่ตัก) นั้น มีรูป แขนง ไว่ ทงสิ้น ที่ ค่ำบต ไต แห่ง ไต ก็ มี รูป
 แขนง ทุก ค่ำบต แต่ มี ถาย พระราช หัก เซ้น ว่า ถ้า ผู้มี ยศ จั้ม พระสงฆ์
 ที่ หลบ หนี ได้ องค์ หนึ่ง ก็ จะ มี รางวัล เตือน ยศ ให้ ถ้า เป็น พต เรือน
 มิ ไซ่ ชุน นาง ก็ จะ รางวัล ให้ เงิน ห้าสิบ ค่ำดั่ง เพราะ เหตุ นี้ จึง หนี ไป
 ไม่ พ้น จึง ไม่ รู้ ที่ จะ ทำ ประการ ไต ได้ จำ เป็น ต้อง ทน ทุกข์ ธรรมาน
 อยู่ อย่าง นี้ เห่ง เจี้ย จึง พุด ว่า ถ้า ภาระ นัน ท่าน ทง หตาย ตาย เลี้ย ดี กว่า
 ที่ จะ อยู่ ต่อ ไป อย่าง นี้ หมู่ พระสงฆ์ พุด ว่า ตาย เลี้ย ก็ มาก แล้ว พวก
 ซำพเจ้า แล่ สงฆ์ ที่ จั้ม มา จาก อื่น รวม กัน ถึง พัน เศษ มา ถูก ความ
 ตำมาก คับ แค้น ตาย ไป หก ร้อย กว่า แล้ว ยัง เหลือ พวก ซำพเจ้า
 ห้า ร้อย เศษ ไม่ ตาย

เห่ง เจี้ย ถาม ว่า เหตุ ไต จึง ไม่ ตาย หมู่ พระสงฆ์ พุด ว่า ไป ผูก คอ
 เชือก ที่ ซาด เขา มี ด เชือก เชือก ที่ ไม่ เขา กระโดด ลง น้ำ ก็ ลอย ชน มา
 ไม่ จม กิน ยา พิศม์ ยา ที่ ไม่ มี พิศม์ เห่ง เจี้ย พุด ว่า ถ้า ภาระ นัน ก็ เป็น
 บุญ ของ ท่าน ทง หตาย เทวะ ตา จะ ให้ ชาญ ย่น ยาว อยู่ ต่อ ไป หมู่ พระสงฆ์
 พุด ว่า ยัง ซาด อี ก อักษร หนึ่ง คือ ให้ ย่น ยาว ความ ทุกข์ เท่า นั้น พวก
 ซำพเจ้า กิน เขา วนตะ ตำม เวลา ที่ วน แต่ เขา แดง แดง ปตตาย เขา เวลา ค่ำ
 ก็ อาไศรย นอน ที่ กอง ศิลา กอง ดิน ทราย นัน จวน จะ หลับ ก็ มี เทวะ ตา มา
 คอย รักษา เห่ง เจี้ย ว่า มี ความ ตำมาก ก็ เค็ดม เค็ดม เห็น ปีศาจ ฝัน เป็น
 เทพยดา ฮารักษ์ ไป ดอก กระจมิ่ง หมู่ พระสงฆ์ พุด ว่า มี ไซ่ ผี ปีศาจ คือ
 ตัก เตะ ตักกะ เจ้า แด ท้าว มหา ชมภู แด เทพา รักษา เจ้า ทง หตาย ถึง เวลา

กลางคืนก็มารักษา เธอเข้าฝันพวกข้าพเจ้าทุกคน แลได้ชักนำ
 สิ่งล่อนให้พวกข้าพเจ้าว่า อย่าให้คิดฆ่าตัวตายเสียก่อนเลย จึง
 อุดาหะ ทนทุกข์ คอย พระถังซัมจั๋ง ก่อน ด้วยพระถังซัมจั๋งจะไปไซ้ที่
 อารามนา พระธรรม เธอคือจะเป็นพระอรหันต์ มีด้านศิษย์ที่มีฤทธา
 อานุภาพเข้มแข็ง นามชื่อว่า (ซึ่งเทียบได้เช่น) นักจิตร เธอชื่อตรง
 มักจะแก้แค้นให้แก่คนที่มีทุกข์ร้อน คอยเมื่อเธอมาถึงแล้วจะได้แผ่
 อำนาจฤทธิ์เดช ตั้งสถานอภัยพวกเตาหยินเสียให้สิ้นได้ ก็จะได้กลับ
 หนีล่อทางชอบ ธรรมตามพระพุทธศาสนา พวกท่านก็จะได้รับความสุข
 เห่งเจย์ได้ฟังพระสงฆ์พูดดังนั้น ก็นึกหัวเราะอยู่ในใจว่าพวกเรามี
 ฝีมือ พวกเทพารักษ์แต่เจ้า แอมเฮาชื่อเรามาบอกก่อนแล้ว
 เห่งเจย์ก็ออกจากหมู่สงฆ์นั้นไป กลับมายังประตูเมืองเข้าหาเตาหยิน
 ทั้งสองนั้น เตาหยินทั้งสองถามว่า พบญาติของท่านหรือไม่
 เห่งเจย์บอกแก่เตาหยินว่า พระสงฆ์ทั้งห้าร้อยรูปนั้น ล้วนแต่
 ญาติของข้าพเจ้าทั้งนั้น เตาหยินทั้งสองได้ฟังดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูด
 ว่า ทำไมวงศ์ญาติของท่านจึงได้มากดังนั้น เห่งเจย์ตอบว่า ร้อย
 หนึ่งในคือเพื่อนข้างขวา ร้อยหนึ่งในคือเพื่อนข้างซ้าย ร้อยหนึ่งเกี่ยวข้าง
 บิดา ร้อยหนึ่งเกี่ยวข้างมารดา ร้อยหนึ่งมิตรดีหายของข้าพเจ้า
 แม้ว่าท่านทั้งสองเอาพระห้าร้อยรูปปล่อยออก ข้าพเจ้าจะเข้าไปกับท่าน
 แม้ไม่ปล่อยข้าพเจ้าก็ไม่ไป

เตาหยินพูดว่า ท่านเห็นจะเป็นโรคตม ดอกกระมิง ประเดี้ยวเดียว

ก็พูดและเทอะไป เช่นนี้ อัน พระสงฆ์ เหล่านั้น เป็น ของ พระเจ้า แผ่นดิน ทรง ประทานให้เอง แม้ว่า จะ ปล่อย องค์ หนึ่ง หรือ สององค์ ก็ ต้อง ให้ พระอาจารย์ ดัง เห็น ด้วยว่า ควร ปล่อย แต่ ต้อง ทำ รายงาน กราบ ทูล ก่อน จึง จะ ได้ ท่าน จะ มา บอก ให้ ปล่อย ไป ทั้ง หมัด อย่าง นั้น จะ เป็น ไป ที่ ไหน ได้ ข้าพเจ้า เห็น ว่า ไม่ ตลอด ได้ เป็น แน่

เหิงเจี่ย ถาม ว่า ไม่ได้ แน่ ละ หรือ เต้าหยิน ตอบ ว่า ปล่อย อย่าง ไດ ทั้ง หมัด เหิงเจี่ย ถาม ตั้ง นัน ล้าม ครั้ง เต้าหยิน ก็ ตอบ ขึ้น คำ อยุ่ ว่า ปล่อย อย่าง ไດ ได้ เหิงเจี่ย ชัก กระจ บอง ออก จาก หู ขน แกว่ง ไป ที่ หนึ่ง หมายถึง ค่ะ เต้าหยิน ค่ะ ซ้าย ค่ะ ขวา ก็ ล้ม ตาย ลง ทง สอง คน หมู่ สงฆ์ อยุ่ ที่ กอง ดิน ทราบ ึง มา ร้อง ว่า ไม่ ดี แล้ว ๆ ค่ะ ข้า ญาติ ของ พระเจ้า แผ่นดิน ตาย แล้ว เหิงเจี่ย ถาม ว่า ใคร เป็น ญาติ ของ พระเจ้า แผ่นดิน หมู่ พระสงฆ์ เหล่า นั้น บอก ว่า ที่ ตาย นั้น ซี้ บอก แล้ว ก็ แปลง เขา ฝ่า ผ่อน ออก คตุม คัพ ได้ แล้ว พูด ว่า ท่าน อาจารย์ ของ เธอ ที่ ตาย นั้น เป็น ใหญ่ ไม่ ให้ เจ้า แด่ ชุนนาง เจ้า แด่ ชุนนาง เรียก เธอ ว่า (ก๊กซ้อ) นี้ ซิน แล้ว มา ค่ะ ศิษย์ ของ ท่าน ตาย ดัง น อาจารย์ ของ เธอ ก็ จะ คาด โทะ ว่า พวก ข้าพเจ้า ว่า ศิษย์ ของ ท่าน ตาย จะ ทำ อย่าง ไโร คง จะ ต้อง เข้า ไป ใน เมือง กับ ท่าน ให้ รั้ เหตุ ดี ร้าย นั แล้ว จึง กลับ ออก มา

เหิงเจี่ย หัวเราะ แล้ว พูด ว่า ท่าน ทง หลาย อยุ่ วิตก ข้าพเจ้า จะ ช่วย ท่าน ทง หลาย ข้าพเจ้า มิ ไซ้ พวก เต้าหยิน ตอก คือ เป็น ล้าม ศิษย์ ใหญ่ ของ พระถงซิมจ้ง จะ มา ช่วย ท่าน ทง หลาย ให้ พัน ซึ่ง ความ คับ แค้น ทุกข์ ยาก

พระสังฆทั้งหลายพูดว่าไม่ใช่ ๆ ข้าพเจ้า รู้จัก จำได้ คิษย์ พระสังฆจึงไม่ใช่รูป อย่างนี้ เห่งเจ้ย์ ว่า ท่าน ทั้งหลาย ยังไม่ เคย พบ ปะ ทำไมจึง ว่า จำได้ สังฆทั้งหลาย บอก ว่า ข้าพเจ้า เคย ผัน เห็น เนือง ๆ แต่ ทั้งมีผู้เฒ่า คน หนึ่ง เซอ ซ้อ (ท้ายเบ็ก กิมแซ) บอก แก่ พวก ข้าพเจ้า ว่า ซึ่ง เห่งเจ้ย์ นั้น รูป ร้าง ไม่ เหมือนใคร

เห่งเจ้ย์ ถาม ว่า เฒ่า นั้น บอก แก่ ท่าน ว่า อะไร สังฆทั้งหลายพูดว่าผู้เฒ่า นั้น บอก ว่า เห่งเจ้ย์ นั้น โน แก้วดา เป็น สัตของ คำ คี่ คี่ กดม หน้า มี ขน แก้ม ครอบ พัน แหถม จิตรใจ หัวว หาญ คด้าย ๆ รามสู่มือ ถือ ฮาญขกระบอง วิเศษ มี ฤทธา ฮานภาพ เชี่ยว ฮาญไม่ ยำเกรงผู้ใด ฟ้าใจ ซื่อตรง พอใจ จะ ช่วย ผู้ ที่ ได้ ความ คับ แค้น เห่งเจ้ย์ ได้ พง ดึง นั้น ก็ พูด เลี้ยง ดังว่า ท่าน ทั้งหลาย จริงใจ ว่า มิใช่ เห่งเจ้ย์ ข้าพเจ้า เป็น บริวาร ของ เห่งเจ้ย์ จะ มา ทำ เหตุ เด่น แล้ว เห่งเจ้ย์ เขา มือ ซี่ ไป ว่า โน้น ไม่ใช่ เห่งเจ้ย์ หรือ พระสังฆทั้งหลาย ก็ พา กัน หัน หน้า แด่ ไป ดู ตาม มือ เห่งเจ้ย์ ที่ ซี่ ให้ ดู เห่งเจ้ย์ ก็ แปลงกาย กัดบ เป็น รูป เต็ม พระสังฆทั้งหลาย เห็น ดงนน ต่างคนก็ กุก เข้า ดง คำนับ พูด ว่า ท่าน ได้ เหยย พวก ข้าพเจ้า ใน ตา ต่ำ มิ ได้ ทราบ ว่า ท่าน มี ฤทธา ฮานภาพ แปลี่ยน แปลง กว้าง อย่าง นี้ ไม่ ขอ ท่าน ได้ ช่วย แก่ แค้น ให้ พวก ข้าพเจ้า ด้วย เกิด แต่ ขอ ท่าน เข้า ไป ใน เมือง กำจัด พวก มิจฉาทิฐิวูให้ รวบ คาบ เห่งเจ้ย์ ว่า ท่าน ทั้งหลาย จง ตาม ข้าพเจ้า ไป สังฆ เห่งเจ้ย์ นั้น ก็ เดิน ตาม เห่งเจ้ย์ มา ยิง กอง ดิน ทราย นั้น จับ เกวี่ยน ตาก ออก ประตุ แล้ว ฟาด ตง กับ พัน แดก หัก ไป สิ้น ทั้ง อิริฐุน ทวาย ไม่

กระบอง สิ่ง ของ ที่ ปลุก สร้าง เหล่า นั้น ก็ เก็บ โยน ลง จาก ที่ เนิน สูง
 นั้น ทงสิ้น แล้ว ก็ บอก แก่ พระสังฆ์ เหล่า นั้น ให้ แยก ย้าย กัน ไป เกิด
 พรุ้ง น ชาพเจ้า จะ เข้า ไป หา พระเจ้า แผ่นดิน จะ กำจัด พวก เต่าหิน นั้น ให้
 รวบคาบ พระสังฆ์ ทงหลาย บอก ว่า ชาพเจ้า ทงหลาย ไม่ กัด จะ ไป โกล
 กัด ขุน นาง จะ จับ ได้ ก็ จะ ส่ง คืน เข้า มา อีก ก็ จะ เกิด ไภย มาก
 ขึ้น กว่า เก่า

เหิงเจีย พูด ว่า ถ้า เช่น นั้น ชาพเจ้า จะ ให้ ของ คุ่ม ตัว ทุก ๆ คน
 เหิงเจีย จึง ถอน ขน ใน ตัว ออก กำมือ หนึ่ง แล้ว ส่ง ให้ พระสังฆ์ ทงหลาย
 คนละ ขน หนึ่ง ไว้ ใน เต้า นวด นาง ข้าง ขวา แด ให้ กำมือ ไว้ แม้ ไป ปะเขา
 จะ มา จับ ตัว ก็ ปลดปล่อย มือ ออก ร้อง เรียก ว่า ช้เทียน ไต้ เซี่ย คำ หนึ่ง
 ชาพเจ้า จะ ไป ช่วย ท่าน ทงหลาย แม้ว่า ทง จะ โกล ดัก ก็ ร้อย โยชน์ ก็ คุ่ม
 ไต้ ทง สิ้น ใน หมู พระสังฆ์ นั้น ยังมี พระสังฆ์ ของ ค่ำ หนึ่ง ใจ กล้า กำมือ
 แล้ว ร้อง เรียก ช้เทียน ไต้ เซี่ย ใน ทน ทน นั้น มี รามดูร์ มา ต่อ หน้า รูป ร้าง
 ทุกราย มือ ถือ กระบอง เหล็ก กระทำ ดี หนา จน น้ำ กัด ถึง จะ มี ทหาร ดัก หนึ่ง
 ก็ ไม่ อาจ ดำรง จะ ทำ อันตราย ได้ พระสังฆ์ ทงหลาย เห็น ดัง นั้น ก็ พากัน
 ทดลอง ร้อง เรียก ทุก ๆ คน ก็ ให้ เห็น แด ได้ เป็น จริง ปรากฏ ทุก คน
 จึง พากัน คำนับ เหิงเจีย แล้ว พูด ว่า ท่าน มี ฤทธิ์ นาน เดชา อานภาพ ใหญ่
 หลวง เห็น ปรากฏ จริง ๆ ประจักษ์ แก่ ตา ชาพเจ้า ทงหลาย เหิงเจีย บอก ว่า
 แม้ เรียก ดัง นั้น แล้ว ต้อง ภาวนา เรียก กัดบ คั้น แล้ว ก็ บอก ศาสดา ว่า (ตี)
 ตัว เดียว ก็ เรียก เป็น ขน คั้น กัดบ มา เข้า เต้า ไป ตาม เดิม พระสังฆ์

ทั้งหลาย ไต่ ฟัง ดึง นั้น ก็ ดี ใจ ต่าง ก็ จำ ทรง ไว้ ทุก ๆ ของ ศี หนึ่ง เจ็ด ตั้ง
 พระสงฆ์ทั้งหลาย ว่า แม่ ท่าน จะ ไป ก็ อย่า ไป ให้ ไก่ ดน กั จง คอย พัง
 ชาวใน เมือง เพื่อ จะมี ประการ ศี ให้ หา พระสงฆ์ ถ้า ดึง นั้น ท่าน ทั้งหลาย
 จง เขา ขน มา คั้น ให้ ชาว เจ้า หมู พระสงฆ์ ทั้งหลาย ไต่ ฟัง เหนียง เจ็ด ตั้ง นั้น
 ก็ พา กัน แยก ย้าย ไป ใน ที่ ต่าง ๆ

ฝ่าย พระสงฆ์ จมจิ่ง รอคอย เหนียง เจ็ด ตั้ง นั้น เห็น มา จึง เรียก ไป ยัก ภาย ให้ จม มา
 เดิน ไป ทาง ทิศ ดอน ตก จวน จะ ถึง กำแพง เมือง ก็ พบ หมู พระสงฆ์ เดิน ส่วน ทาง
 มา สืบ รูป กว่ แต่ ไป เห็น เหนียง อยู่ ริม กำแพง เมือง พระสงฆ์ จมจิ่ง ก็
 ขับ มา เดิน เข้า ไป ไก่ เหนียง เห็น ก็ รับ มา คำนับ อาจารย์ พระสงฆ์ จมจิ่ง
 ถาม ว่า ทำ อะไร อยู่ จึง ไม่ เห็น กตบ ไป เหนียง จึง เล่า เรื่อง ของ พระสงฆ์
 เหล่า นั้น ให้ อาจารย์ ฟัง ทุก ประการ พระสงฆ์ จมจิ่ง ไต่ ฟัง ดึง นั้น ก็ ตก ใจ
 แล้ว จึง ถาม ว่า อิน การ เกิด ขึ้น ดึง นั้น จะ ทำ ประการ ไต่ ดี

พระสงฆ์ เหล่า นั้น กุ เจ้า ถึง คำนับ แล้ว พูด ว่า ท่าน อาจารย์ อย่า วิด ก
 มี ท่าน ไต่ เอย รักษา แล้ว สวรรค์ การ ก็ จะ ไม่ เป็น อะไร หมด ที่ ใน กำแพง เมือง
 มี วัด ใหญ่ ของ พระเจ้า แผ่นดิน ก่อน มี ศรัทธา ได้ สร้าง ไว้ เพราะ ใน วัด นั้น
 มี พระพุทธรูป อยู่ จึง มี ไต่ ทำ ดาย นาม วัด นั้น เรียก ว่า (ตี เียน นี) ชาว เจ้า
 ทั้งหลาย นี้ บวช อยู่ ใน วัด นั้น ขอ เชิญ ท่าน อาจารย์ ไป พัก ที่ ใน วัด นั้น ก่อน
 รอ พอรุ่ง พุ่ง นั้น ท่าน เหนียง เข้า ไป ใน เมือง จิต แจง ก็ จะ สำเร็จ ทุก ประการ ได้
 เหนียง ว่า ถ้า กระนั้น เห็น จะ ดี พระสงฆ์ จมจิ่ง ไต่ ฟัง ดึง นั้น ก็ เห็น ชอบ บด วย
 จึง ลง จาก หงตั้ง มา พา กัน เข้า ไป ใน เมือง มา ยัง วัด ตี เียน นี พระสงฆ์ จมจิ่ง มา

ถึง วัด แดว แดชไป บน ประตู่ใหญ่ มี กระดาน บ้ายใหญ่ จารึก ออกสร
 ว่า วัด เตียนนี้ พวก พระสังฆ์ เหล่านั้น ก็ ผลัก ประตู่ เข้าไป พระถึง ชม จึง
 เดิน เข้าไป ยัง โบถครอง ผัว แดว ก็ เดิน เข้าไป นมัสการ พระพุทธรูป แดว ก็
 เดิน เข้าไป ยัง กุฎีใหญ่ ใน กุฎี นั้น มี พระสังฆ์ ๘ คน อยู่ องค์ หนึ่ง เดิน ออกมา
 ริม แด เห็น เหงเจีย ก็ คำนม พุด ว่า ท่าน เตาเอ๋ย มา แดว เหงเจีย ถาม ว่า ท่าน
 วัจก ข้าพเจ้า ว่า เป็น ผู้ ไต

พระสังฆ์ ๘ คน ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ๘ คน ไต ท่าน คือ ซีเทียน ไต เขียว ซึ่ง
 เหงเจีย พุด ข้าพเจ้า ฝัน เห็น รูปท่าน อยู่ เหนือ ๆ แด ทงท่าน ทายเป๊ก ก็ มี แซ
 เคย มา ให้ ฝัน อยู่ เสมอ ๆ ว่า ถ้า ท่าน มา ถึง แดว ก็ จะ ได้ รอด ซี วัด วน น จึง
 ไต เห็น ท่าน มา เหงเจีย พุด ว่า ท่าน รอ พรุ่ง นี้ จึง จะ ได้ วัจก การ ตลอด พระ
 สังฆ์ ทงหลาย ก็ จิตแจจ นารอน นาวา มา เตยง แดว ก็ จิต ที่ ให้ พระถึง ชม จึง
 พัก ต่าง ก็ พากัน ไป หลับ นอน ใน เวลานั้น สอง ยาม เศษ

ฝ่าย เหงเจีย มี ฐระ ในใจ นอน ไม่ หลับ ไต ยืน เคียง แว่ว ๆ จึง ผุด
 ลูก ขึ้น เดิน ออก มา จาก ห้อง เหาะ ชน บน อากาศ พิเคราะห์ ดู เห็น ข้าง
 ทิศ ควัน ออก เคียง ไต ไฟ ตะเกียง ออก สว่าง ได้ เหงเจีย ก็ ตง ไป โกด ๆ
 พิเคราะห์ ดู โดย ตะเคียด เห็น มี ที่ บูชา พรหม ชม ชั่ง แด เต้าหยิน อาจารย์
 ทัง ถ้าม กำดั่ง ทำพิช ฌิญ ดาว ข้าง นำ ประตู่ มี หนึ่ง ส้อ ทรัพย์ คำพร แชนน
 ไต สอง ข้าง ประตู่ คู่ หนึ่ง คำพร นั้น ว่า ขอ ดม ฝน ให้ ตก ต้อง ตาม ฤตฺ ขอ
 พ้า อะภินิหาร ธรรม ได้ ประเสริฐ มหาสมุท ให้ รั้ง บั ลุก ได้ เจ้าแผ่นดิน อยุ
 เจริญ นาน ฝ่าย อาจารย์ เต้าหยิน ทัง ถ้าม แดง ตัวยืน อยู่ ท่าม กตาง

พวก สำนักศิษย์ เต้าหยิน ต่อมรอบ ทั้งเด็กใหญ่ ประมาณ สัก เจ็ดแปดร้อยคน
 บางคน ตักตอง บางคน ตีระฆัง ต่าง มี ชูระในการ พิธี นั้น ทุกคน ๆ เห่งเจ้
 จึง คิดว่า เราจะ ลงไป ทำให้ บัน เกรง ว่าเรา มา คนเดียว จะ ดำ มาก จำจะ
 กลับไป ชวน ไบ่ยก่าย กับ ชิวเจ้ง มา เป็น เพื่อน ด้วย จึง จะ ทำ การ ได้ หนัก ตี
 คิด เห็น ดัง นั้น แด่ ก ก็ เหาะ กลับ มา ยัง ที่ อาไครย เติง เข้าไป ใน กุฎี เรียก
 ชิวเจ้ง ๆ ตกใจ ผุด ตุก ขน ถาม ว่า พี่ บาน นี ยัง ไม่ นอน อีก หรือ
 เห่งเจ้ บอกว่า เจ้า จง ดู ขน ไป กับ พี่ ไป หา ของ ที่ ต้องการ ชิวเจ้ง
 ถาม ว่า ครั้ง ก่อน คน บาน นี แด่ จะ ไป หา ของ ที่ ต้องการ อะไร ที่ เห่ง
 เห่งเจ้ พูดว่า ใน กำแพง เมือง มี หอใหญ่ ดัง ทัพ ข่า พรหม ชัมเซง เห่งเจ้
 อาจารย์ เต้าหยิน กำถาง ดัง พิธี เซ็ญดาอ มี เกรือง ส่ารพัด ขนหม นมเนย โอชา
 รัตต่าง ๆ ทั้ง ผลไม้ ก็มี เป็น อัน มาก น่องไป กับ พี่ ก็นำ ให้ อิ่ม แด่ จึง กลับ
 มา ไบ่ยก่าย กำถาง นอน ได้ ยิน พูด ถึง เรื่อง กิน อะไร ที่ เห่ง อด ไม่ ได้ ก็ ผุด
 ตุก ขน ถาม ว่า พี่ ไม่ เอา ข่าพเจ้า ไป ด้วย ดอก หรือ เห่งเจ้ ห้าม ว่าอย่า
 พูด อึกกะทัก ไป อาจารย์ จะ รั้ง เรือง เจ้า เจ้า จง มา ตาม เรา ไป เกิด ไบ่ยก่าย
 ชิวเจ้ง ล้อม เลื่อ แต่ง ตัว เสร็จ แลแล้ว ก็ คอย ๆ ออกจาก ประตู เหาะ ตาม เห่งเจ้ ไป
 ผ่าย ไบ่ยก่าย เหาะ มา ใกล้ เห็น แด่ ไฟ สว่าง ไส่จะ ใคร ดัง มือ
 เห่งเจ้ ชี้ ใจ ห้าม ว่า อย่า เพื่อ ก่อน รอ พวก เต้าหยิน ไป แด่ เรา จึง ลง ไป
 ใน ทัน โตนั้น เห่งเจ้ ร่าย พระคาถา เอา ชาตุลม เบ้าไป บน ดาน เป็น คม พยุห
 ใหญ่ พัด โกรก เข้าไปใน ที่ บูชา นั้น ส่ารพัด เกรือง บูชา ทั้ง หาดย ก็ หัก ล้ม ดัง ทัง

สิ้น ประทับ โคมไฟ ก็ ต้ม มีด ไป ทิ้ง หมด พวก เต้าหยิน พา กัน ตกใจ ไป ทุก
คน เข้าตัดได้ เชี่ยน อาจารย์ใหญ่ พูด ว่า สำนักศิษย์ ทั้ง หลายน จง ไป ก่อน
เถิด อัน ม้วน ธรรม พุทธ ด้ง นี พัด มา ต้ม ตะเกียง ไฟ ใ้ ด้ง นี ควร จะ กลับ
ไป หลับนอน พรุ่ง นี จั้ ง ค่อย มา พร้อ ม กัน สวดมนต์ สอง สาม จบ เพิ่ม

เต็ม พวก สำนักศิษย์ เต้าหยิน เหล่า นั้น ก็ พา กัน กลับ ไป ทิ้ง ด้ง

เหิงเจี๋ย เห็น พวก เต้าหยิน กลับ ไป แล้ว ก็ พา ไ้ ยักย้าย ชั่ว เจ้ ง ลง ไป
ยัง โรงพัก นั้น ไ้ ยักย้าย พอ เข้า ถึง เห็น ชนม ด้ง ไม้ ด้ง อยู่ บน โต๊ะ ไม้ ด้ง
ว่า ด้ง หรือ คืบควา ด้ง ก็ อ้าปาก ร้อง กัน เหิงเจี๋ย จั้ ง ว่า เจ้า ทำ กิ ธิ ยา อากกร
อย่าง นี เหมือน แก่ ทารก จะ ด้ง ด้ง ให้ เรียบ ร้อย จั้ ง ค่อย กิ น จะ ไม้ ด้ง หรือ
ไ้ ยักย้าย ว่า ไม้ ด้ง ฮาย ใคร จะ โมย กิ น ให้ หมด แล้ว จั้ ง ค่อย ด้ง ชั่ว
เจ้ ง ว่า บางที เจ้า เชิญ มา จะ ทำ อย่าง ไ้ เหิงเจี๋ย ถาม ว่า ฉาก ที่ แขนง อยู่ นั้น
คือ รูป โพธิสัตว์ อะไร ไ้ ยักย้าย บอก ว่า รูป ชัมเซ้ง จะ ไม้ ด้ง ที่ ด้ง หรือ
เหิงเจี๋ย ถาม ว่า ชัมเซ้ง อะไร ไ้ ยักย้าย บอก ว่า ที่ รูป อยู่ ด้ง นั้น คือ พรหม
ง้วนซู้ ทักุณ ข้าง ซ้าย นั้น คือ ด้ง ไ้ เต่า กุณ ข้าง ซวา นั้น คือ ท้าย ด้ง ด้ง กุณ
เหิงเจี๋ย ว่า เรา ทัง ด้ง ด้ง แผลง เปน ชัมเซ้ง ทัง ด้ง ด้ง กิ น ให้ ด้ง บาย ใจ
ไ้ ยักย้าย ได้ กิ ดัน หอม โดน จะ หมู กั นั ก ฮาย กิ น จั้ ง กระโดด ด้ง ไป บน โต๊ะ
สอง มือ กระซาก ฉาก ชัมเซ้ง ลง มา แล้ว พูด ว่า ท่าน ทัง ด้ง ด้ง นาน แล้ว
ขอ ให้ ซัพ เจ้า ด้ง ด้ง ไ้ ยักย้าย ก็ แผลง กาย เปน ท้าย ด้ง ด้ง กุณ เหิง
เจี๋ย ก็ แผลง เปน ง้วนซู้ ทักุณ ชั่ว เจ้ ง ก็ แผลง เปน ด้ง ไ้ เต่า กุณ

เหิงเจี๋ย ว่า ไ้ ยักย้าย เจ้า รูป ฉาก ทัง เกะกะ ด้ง นี บาง ที พวก เต้า

หยิน มาเห็น เข้า ความ จะไม่แตก ออก หรือ จง เอาไป ล้อ น เลี้ย ให้ พัน
 ไปยกาย ว่า ใน ที่ นี้ ก็ ไม่ มี ที่ จะ ล้อ น ที่ ไหน เห่ง เจี้ย ว่า ที่ ข้าง น เห่ง จะ มี สระ
 อยู่ เอา ไป ทั้ง เลี้ย ก็ แล้ว กัน ไปยกาย จึง กระโดด ลง ฅวย เขา รูป นาก นั้น
 ไป ทั้ง ใน สระ น้ำ แล้ว ก็ กลับ มา ทั้ง ตาม คน ก็ ขึ้น นั่ง กน ตาม ลับบายใจ เห่ง เจี้ย
 ก็น ผลไม้ ได้ ล้อม ล้อม ไซอิ๋ว กาย ชัด เจ้ง ทั้ง ล้อม คน ก็น ดุจ ฅม หอม เมฆ
 พัก เดียว ก็ หมด เกิด ยง

ฝ่าย พวก เค้า หยิน น้อย ๆ พง จะ ฅม ตัว ฅง นอน ก็ ตริ ก ฅรอง กิด
 ฅน ฅว่ ฅม ทง ระฆัง ไว้ ใน ที่ นน จึง ผุด ฅก ฅน เดีน ไป ใน ที่ พิช
 จะ ไคร้ ไป หา ระฆัง ก็ เทียง ฅดำ หา ฅรน ได้ ระฆัง แล้ว เดีน จะ กลับ มา
 ได้ ยิน เเลียง หายใจ เค้า หยิน ตกใจ รับ ก้าว เดีน ออก มา ไป เหยียบ ฅก
 เมล็ด เาะ เข้า ก็ พลาด ฅม ฅง ระฆัง ก็ แดก ออก ไป ไปยกาย ได้ ยิน ตั้ง นน
 ก็ อด ไม่ ได้ จึง หิว เาะ ฅน ฅวย เเลียง ฅน ตั้ง เค้า หยิน ได้ ยิน ตั้ง นน
 ก็ ยังมี ความ ฅก ใจ ฅดัด ฅา ฅาน รับ ลง มา จาก หอ ใหญ่ ฅบ ประฅู ร้อง
 เรียกว่า ท่าน ฅา ท่าน ฅา ไม่ เบน ฅน แล้ว

ฝ่าย อาจารย์ เค้า หยิน ทั้ง ล้อม ยัง ไม่ หดับ จึง เเบิด ประฅู ออก มา ถาม ว่า
 มี เหตุ ฅน ฅยง ไร หรือ เค้า หยิน น้อย ตัว ล้อม ฅก ฅก ฅน ไม่ ไคร้ จะ ออก
 จึง บอก ว่า ฅา เจ้า ฅน ไป หา ระฆัง ที่ ใน โรง พิช ได้ ยิน เเลียง คน หิว เาะ
 ฅน ฅา เจ้า ตก ใจ ฅลัว โดย ไม่ รู้ ว่า ไคร มา อยู่ มี ฅด ๆ อย่าง นั้น อาจารย์
 เค้า หยิน ทั้ง ล้อม ได้ พง ตั้ง นน จึง ให้ เาะ ฅเกียง ไฟ มา จะ ออก ไป ฅว่ ว่า
 จะ มี เหตุ ฅน ร้าย ตั้ ประฅน ใด จึง เรียก ฅน ฅน ฅน ให้ ฅน ฅน พร้อม กัน

ทั้งเด็ก แด่ผู้ใหญ่ จุกไฟชนพรหมกัน เดินชนไปยังที่พิช เพื่อจะดูให้รู้แน่แท้ใจ

ฝ่ายเหิงเจี้ยงนั่งอยู่ท่ามกลาง มือขวาจับขั้วเจี๊ยะ มือซ้ายจับโป๊ยกาย กระชุนให้รู้ดีว่าคนมา โป๊ยกายขั้วเจี๊ยะก็รู้ดีก็จึงนั่งนิ่งไม่พูดจาว่าอะไร คอยแต่ดูพวกเต้าหยินว่าจะทำประการใด พวกเต้าหยินเอาไฟเที่ยวต้องดูข้างหน้าข้างหลัง เหิงเจี้ยงโป๊ยกายขั้วเจี๊ยะนั่งนิ่งดูรูปอิฐรูปปูน เฮ่าตติ อาจารย์พูดว่า ไม่มีคนพาดที่ไหนมาทำไมผลไม้แต่เครื่องบูชาจึงหมดสิ้นไปตั้งนี้ ตกตติ อาจารย์พูดว่า ดูดูคนกิน แม้ว่าคนกินก็คงทิ้งเมล็ดทิ้งเปลือก นี่ทำไมจึงหมดไปตั้งนี้ แต้ก็ไม่เห็นมีคน เอียวตติ อาจารย์พูดว่า ท่านพิทั้งสองขยำสังไสยคิดดูว่าพวกเราคงจิตรลัดมนต์ จึงเวียนชนไปถึงพรหมทั้งหลายนี่คือท่านซำเซ่งลงมารับของบูชาเป็นแน่ เวदान ท่านกำลังอยู่เราขอคำนับคมยากิน แด่จะได้ถวายพระเจ้าแผ่นดินจะไม่ดีหรือ พวกเราจะได้มีความชอบในพระเจ้าแผ่นดิน

เฮ่าตติ ได้เขียนอาจารย์ใหญ่พูดว่า คิดตั้งนั้นเห็นจะถูกต้อง จึงเรียกศิษย์ให้ตั้งเครื่องสังฆาฏาประโคม แด่ให้ไปเอาเสื่อผ้าเครื่องจะเข้าพิช แต่คอยรอเราทำการบวงสรวงเซียมแล้ว จึงค่อยพร้อมกันลัดมนต์ เต้าหยินทั้งหลายรับคำสั่งแล้วก็พากันจัดแจงรอกอยอยู่พร้อมกัน ลัดคัมภีร์เขียนไสยศาสตร์ได้จบหนึ่ง เฮ่าตติ ได้เขียนแต่งตัวแล้วก็ยืนอยู่ท่ามกลาง ทำการบวงสรวงเคารพเซียม แต้ก็

คุณ เจ้า ตง คำนับ ขอ นำทัพฯ จะ ได้ ถวาย พระเจ้า แผ่นดิน ไปยก่าย เห็น ดั่ง นั้น
 ใน ใจ ให้ กระสับ กระส่าย กระซิบ บอก แก่ เหิงเจี๋ย ว่า นี่ พวก เรา กิน แล้ว
 ยัง ไม่ ไป ถ้า เขา มวง ฝรั่ง แล้ว จะ ขอ อะไร เรา จะ ทำ อย่างไร เหิงเจี๋ย
 สะกิก มิ ให้ ไปยก่าย พุด แล้ว จึง ออก ปาก พุด ว่า พวก ท่าน ทั้งหลาย
 อย่า เพื่อ ขอ อะไร เลย เรา มา จาก ที่ ประชุม เถียง ชม กู้ แล้ว ก็ เลย มา มิ ได้
 คิด นามนค ทัพฯ แด ยาก็ มิ ได้ เขา มา วัน อื่น จึง จะ เขา มา ให้ พวก เค้า หยิน
 ได้ ยิน เสีย พุด ดั่ง นั้น ต่าง ตก ประหม่า ตัว สั้น ไป ทุก คน พุด ว่า ท่าน
 เสีย ๆ ลง มา จาก ฝรั่ง แล้ว ขอ ท่าน อย่า ทิ้ง ซึ่ง ธรรม พิเศษ ที่ ให้ อายุ
 ยืน นาน เลย ดก ดัด เค้า หยิน เติบ เข้า มา อ่อน วอน ว่า ขอ ท่าน จง ใจ
 นามนค ทัพฯ ให้ พวก ข้าพเจ้า อยู่ ยืน นาน ด้วย ชั่ว เจ้ง เห็น ดั่ง นั้น จึง สกิด
 เหิงเจี๋ย กระซิบ ว่า พวก เค้า หยิน จะ รับ รัต ขอ เขา อย่าง นี้ เหิงเจี๋ย ว่า
 จะ ต้อง ให้ เขา

ฝ่าย พวก เค้า หยิน ทำ การ มวง ฝรั่ง แล้ว เหิงเจี๋ย จึง ออก ปาก พุด ว่า
 ไม่ต้อง กราบ ไหว้ วุ่น วาย เรา ไม่ อยาก ได้ ไหว้ แต่ วิดก ว่า จะ เสีย
 การ พิธี ครั้น จะ ให้ ก็ เปน ที่ ยาย นึก พวก เค้า หยิน ได้ ฟัง ดั่ง นั้น จึง
 พร้อม กัน กราบ ลง กับ พิน อ่อน วอน ว่า ขอ ท่าน ได้ เห็น แก่ พวก ข้าพเจ้า
 ซึ่ง ได้ มี ใจ เคารพ ดั่ง นี้ ขอ ได้ โปรด ให้ พวก ข้าพเจ้า ได้ ตาม ความ
 ประสงค์ แล้ว พวก ข้าพเจ้า จะ กราบ ทูล เจ้า แผ่นดิน ให้ เคารพ นับ ถือ ใน
 คัมภีร์ ไสย สำนคร ทัว ไป เหิงเจี๋ย พุด ว่า ถ้า กระนั้น จง เขา ของ มา ใส่ เล็ด
 พวก เค้า หยิน ได้ ฟัง ดั่ง นั้น ต่าง ก็ เคารพ กราบ ลง พร้อม กัน ได้ เขียน

ทั้งสามให้เอาอ่างใหญ่มาตั้งไว้ บางก็เอากระถางใหญ่ แดงสอดดอกไม้
มาตั้งไว้เสร็จแล้ว เห่งเจี๋ยจึงพูดว่า พวกเจ้าจงออกไปคอยนอก
หับบาน ประตูเล็ก พวกเต้าหยินใต้ ฟงตั้ง ต่างก็พากัน ถอย ออกไป ข้างนอก
คุก เข้า คอย ทำอยู่ ข้าง หน้า ดาน เห่งเจี๋ย เห็น พวก เต้าหยิน ออก ไป ข้าง นอก
หมดแล้ว จึง ดุก ยื่น ขัน ถก ผา หงตั้ง แล้ว ก็ เยี้ยว ไล่ ใน ซวด
ดอกไม้ เต็ม ทงสอง ซวด ไบ่ยกาย เห็น ตง นก ดี ใจ พูด ว่า ฉะนั้น เรา
จะต้อง ให้ เขา บ้าง จึง ยื่น ขัน ถก กาง เกง เยี้ยว ออก ซ้ำ ๆ คุจ เท้า ตง
กระถาง เยี้ยว ไล่ กระถาง ใหญ่ เต็ม กระถาง ชั่วเจี๋ย ก็ เยี้ยว ไล่ อ่าง ไม้
เต็ม อ่าง ครั้น เสร็จ แล้ว ก็ ตง นง เรียบ ร้อย อย่าง เดิม พูด ว่า พวก เจ้า
จง เข้า มา เหนามนค ทพย ไป เกิด

ฝ่าย พวก เต้าหยิน เบ็ด ประตู เข้า ไป ต่าง ก็ พากัน เคารพ ขอบคุณ
ช่วย กัน ยก นำ รวม ไม้ ที่ เดียว กัน จึง บอก พวก สำนัก ศิษย์ ทั้งหลาย ให้ เอา
ถ้วย เต็ก มา ตก กิน เช่า ตติ ไต เซียน ไต ถ้วย มา ตก กิน พอดี เข้า ไป
อุล้า หัก จับ ปาก จับ คอ ถัด ถก ตติ ไต เซียน ตาม ว่า พี่ กิน ดี หรือ เช่า ตติ ว่า
ว่า รศ ผาด ๆ ขัน ๆ เยี้ยว ตติ ไต เซียน ดิม เข้า ไป ครึ่ง ถ้วย ว่า ศาว ๆ คุจ
เยี้ยว หมู เห่งเจี๋ย นั่ง อยู่ ข้าง บน ไต ยิน ตง นง ก็ นึก รู้ ว่า จะ เกิด
ความ แล้ว เรา ต้อง ฝมือ ให้ มน รุ แล ใจ ซื่อ ให้ บปรากฏ ด้วย คิด ตง นง
แล้ว ก็ ออก ปาก เรียกว่า เชี่ย อ้าย พวก เต้าหยิน มิ่ง ทำ การ ทุจริต
มาก มาย เหลือ เกิน ไม่มี ความ ยุติธรรม เลย มิ่ง คิด ว่า ท่าน พรหม ชัมเซี
จะ ตง ม่าง่าย ๆ ตง นง หรือ เรา จะ บอก พวก เจ้า ให้ รู้ ด้ก ตาม ความจริง

นี่คือ พระถัง ซัมจัง วัชรวัชรสัง พระเจ้าถัง ไทจง ย่องเค วนัน วนัน ตังจิ่ง
 ลงมากิน เครื่อง บวง สรวง ขนมน นมเนย จะ เป็นที่ สำราญ แก่ พวก เจ้า ที่
 เคารพ นบ นอบ ไม่มี อะไร จะ ตอบ แทน ให้ สัม ความ ดี ของ พวก เจ้า จึง
 ถวาย บัสด่าง ลง ไว้ ใน ขวด ใน หม้อ ต่าง นานาน ให้ พวก เจ้า กิน เพื่อ ศิริ
 มงคล แด่ อายุ ยืน นาน ฝ่าย พวก เค้า หยิน เมื่อ ได้ พัง ดัง นั้น ก็ พา กัน
 กิน ประตุ พร่อม กัน ถือ เครื่อง สำตรา ฮา วรุ อีฐู แต่ ไม่ ต่าง ๆ ภา ส่ง เข้า ไป
 แด้ว ก็ ทรู กัน ถือ ไม่ บุกร รุก เข้า ไป จะ ตี ฝ่าย เหง้งเจี้ย คอย ค่อ สู้ รับ รอง
 มือ หึ่ง หนีบ ไป่ยก่าย มือ หึ่ง หนีบ ชวเจ้ง ปิด บ้อง ดอด หนี ออก มา
 พัน ประทุ ก็ เหาะ หนี กัดบ มา ยัง วัด ตเฮียนยี่ ครั้น ถึง ก็ ลง เดิน เข้า
 ใน กุฎี พา กัน เข้า ที่ นอน ลึก ประเดยว ก็ สว่าง ใน พระราชวัง ก็ ตี กลอง
 สัญญา พระเจ้า แผ่นดิน เล็ดจ ออก ขุนนาง ๆ เข้า เผ้า ประชุม พร่อม กัน
 ทง ซ้าย ขวา เวลา นั้น พระถัง ซัมจัง ก็ ตื่น นอน ตก จาก ที่ เวี้ยก สำนุศิษย์
 ทง ซ้าย จะ เข้า ไป ใน วง เบดียน หนึ่ง ตื่อ เดินทาง
 เหง้งเจี้ย ไป่ยก่าย ชวเจ้ง ก็ ตื่น ขึ้น ต่าง หน้า ต่าง ตา แด้ว ก็ จัดแจง
 ตาม อาจารย์ ไป อาจารย์ กับ ศิษย์ พา กัน เดิน มา ครั้น ถึง หอ เหง้ง
 ย่องเค้า พระ ถังซัมจัง จึง พุด แก่ ขุนนาง ที่ เผ้า ประตุ ว่า ฮาตามภาพ พระ
 ส่งข อยู่ เมือง ไต้ ถึง ถือ รับ ตั้ง จะ ไป เมือง ไซที่ ฮารารณา พระ ธรรม บัดิน มา
 ถึง นี้ จะ ขอ เบดียน หนึ่ง ตื่อ ขอ ท่าน ได้ เข้า ไป กราบ ทูต ให้ ทรง ทราบ ด้วย
 พวก ขุนนาง ก็ นำ ความ ขน กราบ ทูต พระ เจ้า แผ่น ดิน ให้ ทรง ทราบ แด้ว
 จึง มี รับ ตั้ง ว่า พวก พระ ส่งข เหล่า นั้น ไม่มี ที่ ตาย จะ มา หา ที่ ตาย พวก

ขุนนางที่คอยจับ ทำไมอยู่จึงไม่จับ มาส่งเต่า ขณะนั้นมีขุนนางผู้ใหญ่
 คนหนึ่ง กราบทูลขึ้นว่า เมืองใต้ลงในสมัยทงป๋น เป็นเมืองใหญ่ มาถึง
 นี้ทางไกล คงหมั่นโยชน อันพระสงฆ์ที่มานคงจะมีอะพินิทยาฤทธา

อาณุภาพ จึงสามารถมาประเทศไซอิ๋วได้ ขอพระองค์ได้ทรงพระ
 กรุณา เอาแต่หนังสือดู ถ้าถูกต้องแล้วก็ควรจะปล่อยไป จึงจะ
 ชอบด้วยทางทิศพิชราชธรรม พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงเห็นชอบด้วยตาม
 ถ้อยคำที่ขุนนางกราบทูลนั้น จึงรับสั่งให้นำพระถงซมจึงเข้าไปเฝ้า

พระถงซมจึงกับพวกศิษย์ทั้งสามก็พร้อมกันเข้ามาในท้องพระโรง
 ครั้นถึงนำพระที่นั่งก็ยืนเรียงกันเป็นแถวอยู่ จึงนำหนังสือสำหรับตัวออก
 ถวาย พระเจ้าแผ่นดินทรงรับมาทอดพระเนตรพิจารณาดู ในขณะนั้นพวก
 ซนซี้เข้ามากราบทูลว่า มืดน่านอาจารย์เตาหยินจะขอเข้ามาเฝ้า เมื่อ
 พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดังนั้น ก็ตั้งจากพระที่นั่งเสด็จ
 ออกมาคอยรับ ฝ่ายเตาหยินทั้งสามก็เดินเข้ามาถึงพระที่นั่ง ก็ชน
 นิ่ง ส่วนพระเจ้าแผ่นดินก็ย่อพระองค์รับเชิญ พระถงซมจึงหันหน้า
 ไปดู เห็นเตาหยินเดินตรงเข้ามาชนที่นั่งมีได้เคารพต่อผู้ใด พวก
 ขุนนางชายชวา ก็ก้มหน้าไม่กล้าแต่ดู เตาหยินชนนั่งเสมือพระเจ้า
 แผ่นดินก็มีได้ทำ ความเคารพ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า ข้าพเจ้า
 มิได้ให้หา เหตุใดท่านได้เขียนจึงเข้ามา ท่านจะมีกิจธุระประการ
 ใดหรือ เตาหยินกราบทูลว่า ข้าพเจ้ามีกิจอันหนึ่งจึงได้มาเฝ้า
 คือพวกพระสงฆ์ทั้งสี่นี้จะมาแต่เมืองใต้ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้า

แผ่นดิน ตรัสบอก ว่า เธอ อยู่ เมือง ไต่ ลึง มี របស់ ให้ ไป ไซอิ๋ว อาราม ษะ
 ธรรม เต้า หิน ไต่ ฟง ตง นน ก็ ตบ มือ หัว เวระ พุด ว่า ข้าพเจ้า หมายถึง
 มน หนึ่ พน ไป แล้ว มิ ธิ ก กตบ มา อยู่ ที่ นี้ เอง

พระเจ้าแผ่นดิน ตก พระ ไทย ตาม ว่า พระ สังข์ เหล่า นี้ ได้ ทำให้
 ท่าน อาจารย์ เดือด ร้อน อย่าง ไร หรือ เธอ มา บอก ชี้ ชแ่ง แก่ ข้าพเจ้า ๆ ก็
 อยาก จะ ไคร่ ส่ง ไป ให้ ท่าน ไซอิ๋ว แต่ ท่าน ชุนนาง ผู้ใหญ่ ท้าย ชื่อ ได้ ทุต
 ทัด ทาน เรา เห็น ว่า ถูก คอ้ง แล ทัง เห็น ว่า เธอ มา จาก เมือง ไต่ ลึง จึง
 เรียก เช้า มา พิจารณาดู หนึ่ง ดื้อ หนึ่ หาก ว่า พวก พระ สังข์ เหล่า นี้ มี โทษ
 ก็ แล้ว แต่ ท่าน เกิด เต้า หิน หัว เวระ แล้ว พุด ว่า พระ องค์ ยัง ไม่ ทรง ทราบ
 คือ เธอ มา เมื่อ วัน วาน นี้ ยัง ที่ ประตู่ เมือง ทัค ควัน ออก ข้า ด้าน ุคิษย์
 ของ ข้าพเจ้า ตาย เสีย สอง คน แล้ว แล ยัง ข้า ปรต้อย พระ สังข์ ห้า ร้อย รูป
 เสีย ด้วย อีก แต่ ทำ ตาย เกวียน กระ เบอง อธิ ฐิ ฐน ไม่ เสีย ไป ทง สิ้น ครน
 เมื่อ คน น มา ทำ ตาย ที่ บุษบา ชัม เเซง ไป หมด สิ้น อีก แต่ ตก กิ น ผล ไม้ ชนม
 นม เนย ที่ พระ ราชทาน หมด สิ้น พวก ข้าพเจ้า ดำ คัญ ว่า ชัม เเซง เสีย จง มา
 จัง พา กิ น ขอ นาม นต นายา ทิ พย เพื่อ จะ นำ มา ถวาย พระ องค์ มิ ได้ ธิ ว่า
 สังข์ พวก นี้ ถ้าย บัค ส่าวะ วั ใน ที่ หลตอก ดอง ข้าพเจ้า ๆ จะ จับ ตัว ก็ พา
 กิ น หนึ่ ไป บัด นี้ กตบ มา อยู่ ที่ นี้

ฝ่าย พระเจ้าแผ่นดิน ได้ ทรง ทราบ ดัง นั้น ก็ ทรง พระ พิโรธ ยิ่ง นั้ จะ
 ไคร่ ติง โทษ พระ สังข์ ทง สิ้น หนึ่ ใน ทน ใด หนึ่ เห่ง เจี้ย จัง พุด ชน ด้วย เสีย ง

อัน ดึง ว่า ขอ พระองค์ จง ยับ ยั้ง พระไทย ก่อน ข้าพเจ้า จะ ทูล ให้ ทรง
ทราบ บ้าง ซึ่ง อัจฉริยะ เต้าหยิน มา ทูล กล่าว โทษ ว่า ข้าพเจ้า ข้า ศิษย์ เสีย
ต้อง คน นั้น ผู้ใด เป็น พยาน ได้ ฐึ เห็น แม้ ว่า จริง ดัง นั้น พวก ข้าพเจ้า จะ ยอม
ถ่าย ไซ้ ไซ้ ครี ให้ เธอ ทง ต้อง ข้อ ที่ กล่าว ว่า ข้าพเจ้า ทำ ตาย เกวียน แด่ สิ่ง
ของ ที่ ปดุง สร้าง เหล่า นั้น แด่ ปด๋อย พระส่ง ซี่ ที่ มี โทษ การ ที่ กล่าว นี้ ไม่
มี พยาน ยืน ยืน แด่ กล่าว ว่า ข้าพเจ้า ทำ ตาย รูป ซิม เซ่ง แด่ สิ่ง ของ เครือง
บุชา เสีย นั้น ทั้ง ถัก กิน ผด ไม่ แด่ ซนม นม เนย ก็ พวก ข้าพเจ้า จร มา แด่
เมือง ไค่ ลัง หน ทาง ไกล ไม่ ฐึ เมา แด่ เหตุใด จะ ฐึ ว่า โรง พิธี อยู่ ที่ แห่ง ไค่
แด่ ข้อ ที่ กล่าว ว่า ข้าพเจ้า ถ่าย บัด ด้ าวะ ไว ก็ ควร จะ จ้ม คุม เอา ด้ าวะ ไว จึง
จะ ซอบ ซึ่ง เอา ความ เต้ ด้ ไม่ จริง มา กล่าว โทษ ข้าพเจ้า ว่า กตาง วัน ข้า
ผู้ พน คน ตาย ดัง นี้ แด่ มนุษย์ ทง หลาย ที่ ปด๋อย ซื่อ ปด๋อย แซ่ กั้น ก็ มี อยู่
เปน เช่น อย่าง ถม ไป จะ นับ จะ ประมาณ มี ด้ ด้วย เหตุ อย่าง ไว จึง พุด ว่า
ข้าพเจ้า กระทำ การ ไซ้ ร้าย ดัง นี้ เปน ข้อ ความ เต้ อด ทอย หา มี หัด ฐึ ฐาน
อัน ไค่ ไม่ ขอ พระองค์ ไค่ ทรง พระราช คัม รี้ ก่อน โดย ทาง ยุติกรรม
ฝ่าย พระเจ้า แผ่นดิน ทรง พง เห่ง เจ้ ยี่ แฉง ก็ ถึง เด พระไทย อยู่ แต่
หาก มี ความ เชื่อ แด่ ความ นบถือ เต้าหยิน ก็ ยิง ทรง ครัก ครอง อยู่ พอ เห็น
ซุน นาง เข้า มา กราบ ทูล ว่า พวก กำนัน ผู้ใหญ่ บ้าน ทง หลาย มา คอย รับ
รับ สิ่ง อยู่ นอก ประตู พระองค์ ทรง ทราบ แด่ว จึง โปรด ให้ นำ เข้า ไป เผ้า
พวก ซุน นาง ก็ ออก ไป นำ กำนัน ผู้ใหญ่ บ้าน ลี ลี ิบ คน กว่า เข้า ไป เผ้า ถวาย
บังคม แด่ว ก็ กราบ ทูล ว่า ขอ พระองค์ ไค่ ทรง ทราบ ใน บิน ดัง แด่

เดือนห้า เดือนหก เดือนเจ็ด มาแล้ว นี้ ไม่มี ฝน วิตกว่า เดือนแปด เดือนเก้า ฝน จะ ด้ง เพราะ ฉนั้น พวก ข้าพเจ้า มา กราม ทูต ขอ เสิญู ท่าน ฮาจวริย์ เค้าหยิน ตง พิช ขอ ฝน ขอ พระบาร มี เป็น ที่ พัง ได้ ไปรด เกด้า ทรง พระ อะนุกฎ แก่ อาณา ประชา ชน ทง หตาย ให้ ได้ รับ ความ ร่ม เย็น เป็น ศุข

ล้มเค็จ พระเจ้า แผ่นดิน ได้ ทรง พัง ตง นั้น จึง ตรัส ว่า การ ที่ ท่าน ทง หตาย มา กราม ทูต นี้ ก็ ทรง ทวาม อยู่ แล้ว พระองค์ จึง ตรัส แก่ พระถัง ชัมจิง ว่า ข้าพเจ้า นบถือ ล้าศินา เค้าหยิน มิ ได้ นบถือ พระสงฆ์ เพราะ เหตุ ไต เพราะ เหตุ ที่ พระสงฆ์ ตง พิช ขอ ฝน ๆ ก็ ไม่ ตก ส่วน ท่าน ได้ เชิญ ลง มา จาก พัว ทำ พิช ขอ ฝน ๆ ก็ ตก ลง มา ชุ่ม ชื้น ราชฐร ทง หตาย มี ความ อิ่ม เอิบ บริบูรณ์ ทัว ทุก ตำบล ก็ ท่าน มา แด่ ทาง ไกต ได้ ผิด พลง ต่อ ท่าน ได้ เชิญ ก็ ย่อม มี โทษ มาก แต่ ข้าพเจ้า จะ ยก ให้ ท่าน ยัง ล้ามารถ จะ ตง พิช ขอ ฝน ให้ ฝน ตก ได้ หรือ ไม่ แม้ ว่า ท่าน ขอ ฝน ได้ ข้าพเจ้า จะ ยก โทษ นั้น ให้ มิ ให้ มี โทษ แด เบ็ดียน หนึ่ง สือ เติง ทาง ให้ แม้ ว่า ฝน ไม่ ตก ก็ จะ ต้อง โทษ ตาม กฎหมาย ประจาน ให้ ชาว เมือง รุ้ ทัว กัน เห่ง เจย ได้ พัง พระเจ้า แผ่นดิน ตรัส ตง นั้น ก็ หิว เราะ แด้ว พุด ว่า ข้าพเจ้า ล้ามารถ จะ ขอ ฝน ให้ ตก ได้ ตาม ต้อง การ พระเจ้า แผ่นดิน ได้ ทรง พัง เห่ง เจย รับ ตง นั้น จึง รับ ลั้ง ให้ ชุน นาง พนกงาน จิต เครือง พิช แด ลั้ง ให้ จิต ราชฐร พระองค์ จะ เล็ดจ้ ไป ทอด พระเนตร ยัง หือ เห่ง ฮ่อง เต้า

ฝ่าย ชุน นาง พนกงาน ก็ จิต การ ตาม รับ ลั้ง เล็ดจ้ พระองค์ ก็ เล็ดจ้ พร้อม ด้วย ชุน นาง ช้าราช การ มา ประทับ ยัง หือ เห่ง ฮ่อง เต้า แด้ว พระถัง

ซ่มจ้ง กับ พวกศิษย์ ก็พากัน ตาม เด็ดจ มาอยู่ ต่างต่าง ฝ่าย อาจารย์ เต้าหยิน
 ก็ สุ่ม ซั้น หนึ่ง อยู่ บน หอก กับ ดวย พระเจ้า แผ่นดิน บัด เดียว มี ซุน นาง ซี้ ม้า
 วิ่ง มา บอก ว่า การ พิธี ดำรง พัด จิต เด็ดจ แล้ว ขอ เชิญ ท่าน ได้ เขียน
 ไป บวง สรวง

เต้า ตติ อาจารย์ ใหญ่ ได้ พัง ดึง นน ก็ ตก ซุน จาก เก้าอี้ ย่อ ตัว คำนับ แก่
 พระ เจ้า แผ่น ดิน แล้ว เดิน ลง มา จาก หอ เหง เจี้ย วิ่ง มา กั้น หน้า ไว้ ถาม
 ว่า จิน แด่ จะ ไป ซ่าง ไหน เต้าหยิน ตอบ ว่า จะ ซั้น ทำ พิธี ขอ ฝน เหง เจี้ย
 ว่า เห็น จะ ผิด ที่ ท่าน ยก ย่อง กัน เอง ทำ ไม่ ให้ ซ้ำ พเจ้า ผู้ มา ทาง ไกล ขอ
 ก้อน เล้า นี้ คือ ดูๆ กำ ตั้ง มังกร จะ เมีย พ ที่ ของ งู หรือ แม้ว ว่า ท่าน จะ ซั้น ไป
 ก่อน จะ ต้อง ค่อ นำ พระ ที่ หนึ่ง พระ เจ้า แผ่น ดิน แด่ ตั้ง ความ ทรง พระ
 อนุญาต จึง ซั้น เต้า หยิน ถาม ว่า แด่ ตั้ง ความ อะไร เหง เจี้ย ว่า ท่าน กับ
 ซ้ำพเจ้า พร้อม กัน ซั้น ทำ พิธี ฝน จะ รู้ ได้ หรือ ว่า ฝน ของ ท่าน หรือ ฝน ของ
 ซ้ำพเจ้า ก็ จะ ไม่ รู้ ว่า ความ ชอบ ของ ผู้ ไใด เต้าหยิน พูด ว่า จง ดู
 บ้าย จะ ร้อง เรียก เป็น ลำดับ คือ ที่ หนึ่ง ร้อง ให้ มี ฝน ที่ สอง ร้อง
 ให้ มี เมฆ ที่ สาม ร้อง ให้ มี พายุ ร้อง ที่ สี่ ให้ ฝน ตก ที่ ห้า ให้ ฝน หยุด
 เหง เจี้ย ได้ พัง ดึง นน ก็ หวด เราะ ตัก ใหญ่ แล้ว พูด ว่า ซ้ำพเจ้า พวก สั่ง ซี้
 ยัง ไม่ เคย เห็น เชิญ ท่าน เกิด ๗

เต้าหยิน ได้ เขียน จึง เดิน ไป ก่อน พระ ถึง ซ่มจ้ง กับ ศิษย์ เดิน ตาม
 หลัง ไป ครั้น มา ถึง หน้า ประตู พิธี แด่ เข้า ไป เห็น มี แท่น สูง ลัด ถ้าม วา
 ใน รอบ นน บัก ชง ยี่สิบ แปด คัน เป็น อย่าง ดาว ยี่สิบ แปด ดวง บน แท่น

นน มี โตะ ตง เว โตะ หง ^๕ มี เครื่อง บุษบา กระ ถาง บัก ขุบ เจริง เทียน หม้อไฟ
 กถาง โตะ มี บ้าย ทองจารึก ชื่อ เจ้า ราม ฐูร ^๕ ข้าง นัน มี กระถาง ตัง ห้า กระถาง ได้
 นำใส่ เต็ม ทุก กระถาง ^๕ บน นานัน ทง ยอดใบ ส่น ลอย อยู่ ทุก ๆ กระถาง ^๕ มี
 บ้าย เหล็ก วาง ซ้อน บน กระถาง แผ่น ^๕หนึ่ง ^๕เขียน ยนต์ ชื่อ ราม ฐูร ^๕ ข้าง นัน
 มีไม้เหล็ก ทำ อื่น ^๕เขียน ชื่อ พระพาย ทุก ๆ หดัก ๆ ^๕หนึ่ง ^๕มี ^๕เค้าหยิน ยืน อยู่ ^๕ต้อง
 คน ^๕มือ ^๕ถือ ^๕ตุ๊ก ^๕ตุ้ม ^๕เหล็ก ^๕คอย ^๕เคาะ ^๕เหล็ก ^๕นั้น ^๕ข้าง ^๕หลัง ^๕แท่น ^๕มี ^๕พวก ^๕เค้าหยิน
 หลาย คน ^๕คอย ^๕เขียน ^๕หงส์ ^๕ยนต์ ^๕ที่ ^๕หวาง ^๕บัก ^๕กระ ^๕ตาด ^๕ราว ^๕ไฟ ^๕ไว ^๕ราว ^๕หนึ่ง
 แต่ ^๕มี ^๕รูป ^๕หุ่น ^๕คน ^๕ต้อง ^๕ด้าม ^๕รูป ^๕เป็น ^๕กิริยา ^๕ราช ^๕ทุด ^๕ของ ^๕พระ ^๕ภามี ^๕เจ้า ^๕ที่ ^๕ใช้ ^๕ล้อย
^๕ฝ่าย ^๕เค้าหยิน ^๕มา ^๕ถึง ^๕ก็ ^๕ตรง ^๕ชน ^๕ไป ^๕บน ^๕แท่น ^๕ยืน ^๕อยู่ ^๕ข้าง ^๕หนึ่ง ^๕ข้าง ^๕นั้น ^๕มี ^๕เค้า
 หยิน ^๕น้อย ^๕มี ^๕ถือ ^๕กระ ^๕ตาด ^๕ยนต์ ^๕เหล็ก ^๕ของ ^๕แต่ ^๕เกี่ยม ^๕ชน ^๕หนึ่ง ^๕เขา ^๕มา ^๕ตั้ง
 ให้ ^๕อาจารย์ ^๕เค้าหยิน ^๕ๆ ^๕รับ ^๕เขา ^๕เกี่ยม ^๕แต่ ^๕ยนต์ ^๕มา ^๕ถือ ^๕มือ ^๕ก็ ^๕จับ ^๕เกี่ยม ^๕ยก ^๕ชน
 เส็ก ^๕ร้าย ^๕เวท ^๕เขา ^๕ยนต์ ^๕แผ่น ^๕หนึ่ง ^๕วาง ^๕เผา ^๕บน ^๕หม้อ ^๕ไฟ ^๕แล้ว ^๕ข้าง ^๕ต่าง ^๕นั้น ^๕พวก
 เค้าหยิน ^๕น้อย ^๕ต้อง ^๕ด้าม ^๕คน ^๕ก็ ^๕เขา ^๕ยนต์ ^๕เผา ^๕แต่ ^๕กระ ^๕ตาด ^๕ยนต์ ^๕ที่ ^๕ราว ^๕นั้น ^๕ก็ ^๕จุด
 ไฟ ^๕เผา ^๕ข้าง ^๕บน ^๕แท่น ^๕นั้น ^๕เสียง ^๕ซู่ ^๕ที่ ^๕หนึ่ง ^๕แต่ ^๕บ้าย ^๕พระ ^๕พาย ^๕ก็ ^๕มี ^๕เสียง ^๕ถน ^๕ดัง
 บน ^๕เวหา ^๕มี ^๕ลม ^๕พัด ^๕ฉิว ^๕ๆ ^๕มา
^๕ไป ^๕ยก ^๕กาย ^๕เห็น ^๕ดัง ^๕นั้น ^๕ปาก ^๕ก็ ^๕บ่น ^๕ว่า ^๕เห็น ^๕จะ ^๕ไม่ ^๕เป็น ^๕การ ^๕เค้าหยิน
^๕นั้น ^๕เขามี ^๕ความ ^๕รู้ ^๕วิเศษ ^๕จริง ^๕อาจ ^๕ทำ ^๕บ้าย ^๕ให้ ^๕มี ^๕เสียง ^๕ชน ^๕ได้ ^๕ก็ ^๕มี ^๕ลม ^๕พัด
 มา ^๕ดัง ^๕นี้ ^๕เหิง ^๕เจ็ย ^๕ว่า ^๕พวก ^๕เรา ^๕จง ^๕เงี้ยบ ^๕ๆ ^๕อย่า ^๕พูด ^๕จา ^๕แก่ ^๕เรา ^๕ๆ ^๕จะมี ^๕ธุระ
 การ ^๕ไป ^๕พูด ^๕ดัง ^๕นั้น ^๕แล้ว ^๕ก็ ^๕ถอน ^๕ชน ^๕เพชร ^๕ออก ^๕หนึ่ง ^๕ชน ^๕ร้าย ^๕พระ ^๕คาถา ^๕เข้า
 แปลง ^๕เป็น ^๕เหิง ^๕เจ็ย ^๕ปลด ^๕ลม ^๕ยืน ^๕อยู่ ^๕ที่ ^๕นั้น ^๕ตัว ^๕เหิง ^๕เจ็ย ^๕ก็ ^๕เหาะ ^๕ขึ้น ^๕บน ^๕เวหา ^๕ตาม

ว่า ผู้ใด เปน พนักงาน ตม ฝ่าย พระพาย ตกใจ ก็ รีบ รัต ปาก ถุง ตม ให้ หยุด
 แล้ว ก็ ลง คำนิม เห่งเจีย ๆ พุด ว่า ข้าพเจ้า รักษา พระ ถังข้ม จึงไป ไซ ที่
 อาราทณา พระ ขรรวม จะ ทด ดอง ขอ ฝน แก่ เต้าหยิน ทำไม พระ พาย จึง ไม่
 ช่วย เรา กลับ ไป ช่วย เต้าหยิน เล่า เรา จะ ยก โทษ ให้ จง เก็บ ตม เลี้ย
 ให้ สิ้น แม้ว่า มี ลัก หนี ดหน้อย พัด ให้ ลัง ของ ๆ เต้าหยิน ไหว เรา จะ ต้
 ด้วย กระทบอง เหตัก ภาย ลัก ลัก ลัก ลัก ที่ พระ พาย ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ไม่
 กกล้า แลว ใน ทน ใด นน ตม ก็ ลัง ด เจียบ หยุด ไป สิ้น

ฝ่าย เต้าหยิน ก็ เอา ยนต์ ออก เผา อัก แผ่น หนึ่ง ก็ ตบ กับ โต๊ะ ที่ หนึ่ง ก็
 เห็น บน อากาศ มี ลาย เมฆ ออก มิว ทอง พ้า เห่งเจีย ร้อง ถาม ว่า ที่ ทำ เมฆ
 นน ผู้ใด เทพ บุค ทำ เมฆ ก็ ตกใจ มา คำนิม บอก ว่า ข้าพเจ้า คือ หนึ่ง กุน
 เห่งเจีย จึง เอา ความ นน มา เล่า ให้ ฟัง ทุก ประการ แลว หนึ่ง กุน ก็ เก็บ เมฆ
 เลี้ย หมด สิ้น ทอง พ้า ทัว โลก ไม่ มี เมฆ ฝน เลย

ฝ่าย เต้า หยิน จิต ใจ ให้ ร้อน รณ ก็ คดา ย มวย ฌม ปลด ย ดง
 ร่าย เวท เล็ก เผา ยนต์ อัก แผ่น หนึ่ง เอา บ้าย ตบ ดง กับ โต๊ะ ก็ แด เห็น
 ข้าง ทิศ อากาศ เน เทพ ยดา เดง ที่ กุน ขัม พวก ราม ลูร์ มา ยัง อากาศ พบ
 เห่งเจีย ก็ คำนิม เห่งเจีย ก็ ช้ แฉง เล่า เหตุ ผล ให้ ทราบ ทุก ประการ แลว
 ต่อ ว่า ๆ ทำไม พวก ท่าน มา โดย ใจ ดึง นี้ มี รับ ลัง อย่างไร หรือ

ที่ กุน บอก ว่า เต้าหยิน เผา ยนต์ ราม ลูร์ แด หนึ่ง ล้อ ขอ ร้อง ชน ไป
 ร้อน ถึง เล็ก เซียง ฮ้อง เต้ มี รับ ลัง ให้ พวก ข้าพเจ้า มา พวก ข้าพเจ้า จึง ได้
 มา ทำ การ ตาม รับ ลัง เห่งเจีย ว่า ถ้า กระ นน จง หยุด ก่อน ไวร้อ

ข้าพเจ้า กระจ่าง ทำ การ จึง ตง มือ ช่วย กัน เกิด ฝ่าย เต้าหยิน เห็น ไม่มี
 เลี้ยง รามสูร จิตริใจ ให้ หวาด หวั่น ก็ รับ จุดรูป จุดเทียน เพิ่มเติม เขา ยันต์
 เผา อีก แผ่น หนึ่ง เขา บ่าย ตบ ลง กับ โตะ หนึ่ง ไต หนึ่ง เห็น เล่ง อ่อง พระยานาค
 ทั้ง สี่ สุ่มท ขัมบริวาร รับ มา เหยง เจี้ย มา สักถ้อง ตวาด ถาม ว่า เจ้า กวง
 เล่ง อ่อง จะ ไป ข้าง ไหน เจ้า กวง เล่ง อ่อง เห็น เหยง เจี้ย ก็ เข้า มา คำนับ เหยง เจี้ย
 จึง เล่า เหตุ การ นาน ๆ ให้ ฟัง ทุก ประการ แล้ว พูด ว่า เมื่อ วัน ก่อน มี ความ
 ถ้ามก แก่ ท่าน ไม่ ดำ เร็จ คราว นี้ ขอ ช่วย เป็น กำ ลัง

เล่ง อ่อง พูด ว่า ท่าน ย่า มี ความ วิดก ข้าพเจ้า จะ ทำ ตาม ท่าน สั่ง ทุก
 ประการ เหยง เจี้ย ว่า ขอบใจ ท่าน เมื่อ วัน ก่อน บุตร ของ ท่าน ได้ มา ช่วย
 จับ บิศาจ ช่วย อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า ให้ ซ้ำม ฟาก มา ได้ เล่ง อ่อง บอก
 ว่า บิศาจ นั้น บัด นี้ ยัง มี ตั อยู่ ใน ทะเล ยัง ไม่ ถ้าง าร เอง จะ ใคร เชิญ
 ได้ เชิญ ไป คัด ลิน เหยง เจี้ย พูด ว่า โทษานู โทษานัน แล้ว แต่ ท่าน จะ เห็น
 ส้มควรว เกิด เวลา นี้ ขอ ท่าน ได้ ช่วย เป็น กำ ลัง แก่ ข้าพเจ้า เกิด ด้วย
 เต้าหยิน ร้อง เรียง สี่ ทน แล้ว ก็ ถึง เวณ ข้าพเจ้า แต่ ข้าพเจ้า จะ
 ไม่ เข้า ใน ยันต์ เขียน แด ตบ ตี ซัง บาย นน เอง ทัก น พูด ว่า ท่าน สั่ง
 แล้ว ก็ ต้อง ทำ ตาม ท่าน สั่ง แต่ วิดก ว่า ไม่มี สัจญา จะ ไม่ เข้าใจ กัน ได้
 เหยง เจี้ย พูด ว่า ข้าพเจ้า จะ เหา กระจ่าง น เป็น สัจญา แม้ว่า ข้าพเจ้า
 ซี่ ซน จง ให้ มี ตม พระพาย ก็ รับ สัจญา ว่า จะ ให้ เกิด ตม ถ้า ซี่ ที่ ส่อง
 จง ให้ เกิด เมฆ ซน หนึ่ง กุน ก็ รับ สัจญา ว่า จะ ทำ ให้ เกิด เมฆ ซน ถ้า
 ซี่ ที่ ส่อง จง ให้ พ้า ร้อง รามสูร ก็ รับ สัจญา จะ ทำ ให้ พ้า ร้อง ถ้า ซี่ ที่

สั่งให้ฝนตก เถ้งฮ่องตั้งก็รับสัตตมูญาจะทำให้ฝนตก ถ้าซู่ททำให้ฟ้าสว่างปรกฏี แล้วกำซิบว่า ตามสัตตมูญานี้ขออย่าให้เกิดอันครุฑตกกำซิบแล้วเห้งเจียก็ตงมาอยู่ที่เดิม เรียกชนกตบเข้าตัวแล้วก็ขึ้นแอมพระถึงซิมจั้งอยู่ แล้วร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านจินแต่เซญี่สี่หนแล้ว ก็ไม่มีลมแต่เมฆแต่ฟ้าร้องแต่ฝนแต่ จะต้องให้ข้าพเจ้าทำบ้าง จึงจะควร

ฝ่ายเต้าหยินจนะใจไม่รู้ที่จะทำประการใด ก็เดินกตบตงมาไปซุนห่อ (เหงาฮ่องเต้า) เข้าเฝ้าทูลพระเจ้าแผ่นดิน เห้งเจียก็เดินตามไป พระเจ้าแผ่นดินก็ตรัสถามว่า ข้าพเจ้าคอยฟังคอยดูท่านอาจารย์ทำการพิชิตบวงสร่วงสี่หนแล้ว ก็ไม่เห็นมีลมแต่ฝนการจะแปรอย่างไร หรือ เต้าหยินทูลว่า วันนึ่งเทพดาพนักงานที่ทำลมแต่ฝนไม่อยู่ เห้งเจียพูดซุนด้วยเสียงอันดังว่า วันนึ่งเทพดาอยู่พร้อมกันที่ฝนไม่ตกนึ่ง เพราะวิทยาของจินแต่ไม่ลึกสิทธิ์ เซญี่เซอจึงไม่มา เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเห้งเจียพูดดงนึ่ง จึงทรงอนุญาตว่า ถ้ากระนั้นเห้งเจียจงกระทำให้เกิดลมแต่ฝนเถิด เราจะคอยดู เห้งเจียได้อนุญาตแล้ว ก็คำนับเดินกตบมายังพิชิต มอกพระถึงซิมจั้งให้ชนมนโรงพิชิต พระถึงซิมจั้งว่า อาตมภาพไม่เคยขอฝน เห้งเจียพูดว่า ท่านไม่ต้องบวงสร่วงจงทำเป็นนึ่ง สวดมนต์เท่า นึ่ง ข้าพเจ้าจะทำเอง ท่านอย่าได้วิตกเลย พระถึงซิมจั้งซุนมนแล้วนึ่ง ส้ารวมจิตร สวดพระคำภีร์ (ซิมเกง) เวลานั้นมีซุนนางซิมมาว่งมาถามว่า ท่าน

ส่งช้หมูนทำไม้ไม่ได้ ยืนเสี่ยงภัยสัญญา เต่า แต่ทำไม้ไม่เผากระดาษ
 ยนต์เต่า เหงาเจ็ดปี ฟัง ดิงหนิง จึงพูด ด้วยเสียง อ่อน ดิงว่า ข้าพเจ้าไม้ ของ
 การ พวก ข้าพเจ้าไม้ ต้อง บวง สรงขอ เขาโดย ทาง ความ ระวัง ชุน
 นาง ผู้นั้น ก็กลับไป กราบ ทูล เหงาเจ็ดปี ฟัง พระถงซ่มจิ้ง สวด มนต์ จบ แล้ว
 จึง ชัก กระบอง ออก จาก หู แก่ง กวัดไป มา ที่ หิ้ง แล้ว เขา กระบอง
 ช้ชุนบน เวหา ในทันใด นั้น ก็ บงเกิด ตม พัด เป็น พายุ ใหญ่ พัด จน
 กระเบื้อง แด่ ดิน ทวาย ปลิว ว่อน มืด มนต์ ไป ทิ้ง อากาศ แล้ว เหงาเจ็ดปี
 กระบอง ช้ชุน บน อากาศ อีก ที่ หิ้ง ในทันใด นั้น เมฆ ฝน ก็ ตก ชุน เต็ม ไป
 ทุก ที่ ที่ เชี่ยว ชะอุ่ม เหงาเจ็ดปี เอา กระบอง ช้ชุน ไป บน เวหา อีก ที่ หิ้ง ใน
 ทันใด นั้น พาก ร้อง ครน ครน ตัน สู่ ทาน ไป ทิว โลกย์ เหงาเจ็ดปี กระบอง
 ช้ชุน ไป บน เวหา อีก ที่ หิ้ง ฝน ก็ ตก ลง มา ทันที ตั้ง แต่ ส่าม โมง เข้า จน
 เวลา เตียง ใน กำแพง เมือง นำ ท่วม ถนน หน ทาง ไป ทง สัน เจ้า แผ่นดิน
 รับ ตั้ง ว่า น้ำ ก็ มาก แล้ว เข้า ปลด จะ เสีย ไป หมด จะ กัดบ เป็น ไม้ ตี
 เหงาเจ็ดปี ฟัง ดิงหนิง จึง เขา กระบอง ช้ชุน บน เวหา ที่ หิ้ง ฝน
 ก็ หยุด ตม ก็ หาย ราม รุ่ย ก็ ไม่ มี เดียง เมฆ ก็ ม้วน หอบ หาย ไป หมด ท้อง พ้า
 ก็ ชาว สว่าง ได้ ว่าง ฝั่ง ได้ เหมือน ปรกติ แต่ เดิม พระเจ้า แผ่นดิน มี พระไทย
 ได้ มนต์ ยิน ดียิ่ง นัก พวก ชุนนาง ทง หลาย ก็ พร้อม กัน สรรเสริญ ทุก ๆ
 คน ว่า พระ ส่ง ช้ ของ นั ดั จริง พระเจ้า แผ่นดิน ก็ เด็ด จั กัดบ เข้า พระ
 ราชวง ทรง เบียด หนึ่ง ล้อ สัญญา ประทับ ตรา แผ่นดิน ให้

เต๋ายี๋น ทิ้ง ตำม กราบทูล ขัด ขวาง ว่า ขอ พระองค์ ได้ ทราบ ฝน ตก
 ใน ครอง นี้ ไม่ใช้ พาหะนะ ของ พระสังฆ์ พวก นี้ คือ พาหะนะ อำนาจ
 ของ ข้าพเจ้า ทั้ง ดั้น พระเจ้า แผ่นดิน รับสั่ง ว่า ท่าน อาจารย์ พูต ว่า เถ่งอ่อง
 ไม่ อยู่ ขอ ฝน ไม่ ได้ ครั้น เธอ ขึ้น ไป ขอ ก็ ตก ลง มา ทำ ให้ ใหญ่ หนึ่ง ทำ ไม่
 จึง มา พูต ตบ ตำ ความ ชอบ ของ เธอ ได้ เต่า เข้า ตัด ทูล ว่า ข้าพเจ้า ขึ้น
 ทำ พิธี บวง ด้วง แด เผ่า ช่าง ยนต์ แด หนังสือ กราบทูล ไป ยัง ด้วง รวด แด เขา
 ไม่ ได้ ัญญา เถ่งอ่อง จะ ไม่ มา นน ไค อยู่ หรือ ครั้น ข้าพเจ้า ลง จาก พิธี
 ฝ่าย พระสังฆ์ ขึ้น พอ มา ประจบ เขา จึง ได้ บง เกิด ฝน เมื่อ จะ พิเคราะห์
 ให้ ดี แด ก็ เป็น ด้วย ข้าพเจ้า บวง ด้วง ทั้ง ดั้น ทำ ไม่ จึง กลับ เป็น ความ ชอบ
 ของ พระสังฆ์ ไป ฝ่าย เตี้ยว เต่า

พระเจ้า แผ่นดิน ได้ พง เต๋ายี๋น ก็ เกิด ความ สง่ ไปด้วย ไม่ แน่ นอน ใน ใจ
 ลง ไป ได้ ว่า อย่างไร เห่งเจ็ย จึง กราบ ทูล ว่า ขอ พระองค์ ได้ ทราบ คือ
 เธอ ทำ ด้วย เวทมนต์ กัด เต่า ทาง ไซ่ย ล่า ตูร ไม่ เป็น ความ จริง ได้ แม้
 จะ เห็น ว่า ไม่ แน่ ว่า เป็น ความ จริง ฝน ตก ด้วย อำนาจ ของ ผู้ ไค บดิน
 เถ่งอ่อง นาค ทั้ง สี่ อยู่ บน เวหา ข้าพเจ้า ยัง ไม่ บอก ให้ ไป ถ้า เต๋ายี๋น เป็น ผู้ วิเศษ
 จริง จง เรียก เถ่งอ่อง ออก มา ให้ เห็น ตัว ได้ จึง จะ เห็น จริง ว่า ช่าง ตม แด ฝน
 ตก นน เป็น เพราะ ฤทธิ์ เดช แด ความ สำ เร็จ มา จาก เธอ จริง

พระเจ้า แผ่นดิน ได้ พง เห่งเจ็ย กราบ ทูล ดัง นั้น ก็มี พระไทย ยิน ตี
 ยั้ง นึก จึง ครัด ว่า ข้าพเจ้า ได้ ราชสมบัติ ยี่สิบ สาม ปี แล้ว ยัง ไม่ เคย เห็น
 รูป พระยา เถ่งอ่อง ว่า จะ เป็น ประการ ไค ขอ ท่าน ทั้ง สอง จง สำ แดง วิท ยา ความ

วัน ประเสริฐให้ข้าพเจ้าเห็น เป็น ขวัญตา ตัก ครั้ง หนึ่ง เกิด ความ ชอบ
จะ อยู่ แก่ ท่าน ผู้ เดียว ถ้า หาก ว่า เรียก มา ไม่ได้ จะ เอา โทษ ให้ ส่ำ หัก

แต่ หิน ทูต ว่า พวก ข้าพเจ้า ไม่ เข้าใจ ขอให้ พวก ส่ง ซ้ำ เรียก มา เกิด
เหิง เจีย แห่ง หน้า ขน บน อากาศ ร้อง เรียก ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า ท่าน ง่า กว้าง
อยู่ที่ ไหน จง พา พวก พี่น้อง บริวาร ออก ทง รูป ให้ เห็น ปรากฏ แก่ ตา
มนุษย์ โดย แต่ง อั้ง ได้ ยิน ดง นน ก็ ออก จาก กัด เมฆ ดอย อยู่ บน เวหา
หงส์ ของ พลิก แผลง เดียว ดด เร่ว นไป มา ตรง ปราสาท ก็ มี หวด วน เคี้ยว

พระเจ้าแผ่นดิน ทอด พระเนตร เห็น ดง นน ก็ จุด รูป เทียน บูชา ขุนนาง
ทั้งหลาย ก็ คุก เข้า ถง คำนับ ทุกคน แล้ว พระองค์ จึง ตรัส ว่า มีความ ดำ งาม
แก่ ท่าน แต่ง อั้ง ได้ อยู่ ส่ำ หะ ถง มา ขอ เชิญ ท่าน กัด เมฆ เกิด วัน อื่น ข้าพเจ้า จึง
จะ ตอบ แทน พระคุณ เหิง เจีย พูด ว่า ท่าน แต่ง อั้ง แด เทพ บุตร ทง หลาย จง
กัด เมฆ ไป ยิง ที่ เกิด วัน อื่น ข้าพเจ้า จะ ขอ บพระคุณ ท่าน ฝ่าย พระยา แต่ง
อั้ง แด เทพ บุตร ทง หลาย ได้ พง ดง นน ก็ อื่น ตระทาน ด้ย หาย กัด เมฆ ไป ยิง
ส่านัก แห่ง คน ๆ

ฝ่าย พระเจ้าแผ่นดิน เห็น เหิง เจีย มี อานาจ ฤทธิ เดช ดัง นั้น อาจ
สามารถ เรียก เชิญ แต่ง อั้ง แด เทพ บุตร ได้ จึง หิย เภา ครา จะ ประทับ สั่ง ให้
พระถง ชัม จัง ไป ฝ่าย เค้า หิน ทง ด่า เม ก็ คุก เข้า ถง คำนับ กับ พน พระเจ้า
แผ่นดิน เห็น ดง นน ก็ เล็ด จ ลง จาก บัด ดง ก็ เข้า ประคอง อาจารย์ เค้า หิน ด้
แล้ว ตรัส ว่า ท่าน อาจารย์ ทำ ไม วัน นี้ จึง มา ทำ กิริยา อย่าง นั้น จะ ว่า กระไร
หรือ เค้า หิน ทูต ว่า พระองค์ ได้ ทราบ คือ พวก ข้าพเจ้า มา ถง เมือง นี้ ก็

ปรารถนาจะรักษาบ้านเมืองของพระองค์ให้ราษฎรมีความสุขมาวัน
 นี้ พวกสังฆ์เอาวิชาความรู้ ออกเล่น แม้พระองค์ปล่อยเขาไปก็จะได้
 เกียรติยศของพวกข้าพเจ้า พระองค์เห็นแก่ฝนเวลาดี๋ยวก็น่ายากโทษ
 ข้าคนตายเสีย นั้น จะไม่มีความประมาทพวกข้าพเจ้ามากหรือ ขอ
 พระองค์อย่าเพ่งให้หนังสือไปก่อน ให้พวกพี่น้องข้าพเจ้า ทดลองดู
 ก่อน เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังคำหยินกราบทูลดังนั้นก็ให้
 วุ่นวายในพระทัยไป จึงยังมีได้พระราชทานหนังสือให้ จึงครัด
 ถามคำหยินว่าท่านจะใคร่ทดลองด้วยประการใดหรือ
 เข้าตติ อาจารย์ ทูลว่า ข้าพเจ้าจะลองด้วยนั่งสมาธิ พระเจ้า
 แผ่นดินรับสั่งว่า ฝ่ายพระสังฆ์นั้น เธออยู่ในทางสมาธิเป็นอารมณ์
 ทำไมจึงจะเอาสมาธิมาทดลองแก่เธอเล่า คำหยินทูลว่า อัน
 สมาธินั้นไม่เหมือนแก่สมาธิตามเคยนั้น เรียกว่า อธิริยะเมฆเป็นบันได
 สมาธิ พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า อย่างไร เรียกว่า อธิริยะสมาธิขอ
 ให้ท่านชี้แจงข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ คำหยินทูลว่า คือเขาไม่ร้อย
 ท่อน เอาหัวสับท่อนซ้อนขึ้นให้สูงประมาณสิบวา ข้างบนนั้นมีที่นั่ง
 ใต้ จะขึ้นไปไม่ให้เอามือจับแต่ไม่ให้ใช้บันได จะขึ้นก็เหยียบเมฆ
 ขึ้นไปนั่ง กำหนดสองสามชั่วโมงกายไม่ไหวสิ้น
 พระเจ้าแผ่นดินเห็นว่า เป็น การยาก จึงมีรับสั่งแก่พระสังฆ์ว่า
 มีผู้ใดเข้าใจจะทำได้บ้างหรือ หึงเจ้ายได้ฟังดังนั้นก็ยังมีนั่งอยู่ ไม้ยกาย
 ถามว่าทำไมพี่จึงไม่พูดว่า กระไร หึงเจ้ายพูดว่าน้องพี่ไม่มีดีบังอ้า

พรางอะไร แก่ นอง แม่ ว่า จะชนฟ้า ด่า ดิน แด่ วิคิน่า ใน ทะเล หรือ เลื่อน แม่
 นำ ทุก ๆ ขย้าง ซึ่ง ความ ปวดตา เหล่า นน พิ ทำ ไต พง สัน แต่ ที่ ว่า นัง
 ส้มากิ นน พิ ต้อง ขอม ด้วย สันตาน ยังมี ได้ เคย ที่ ไหน จะ นัง ได้ เล่า

พระถึง ชมจิง ไต พง เหง่ เจีย พุด ตั้ง นัน จึง พุด ว่า อาตม นัง ส้มากิ
 ได้ เหง่ เจีย ดี ใจ พุด ว่า ดี แลว ๆ ถาม ว่า อาจารย์ จะ นัง ได้ สักเท่า ได พระ
 ถึง ชมจิง คอบว่า อาตมภาพ ได้ พบ ท่าน ผู้ วิเศษ สำ เร็จ ทาง ส้มากิ อธิบาย
 ซึ่ง ราก ว่าง ประเภท ของ ส้มากิ ให้ พง คือ ส้มากิ อย่าง สูง สำ รวณ จิตร ว่าง
 ที่ ซึ่ง ทวาร เกิด คับ นัง ไต ทน ส้มากิ ส้มากิ แต่ วิคก จะ ชน ไป ไม่ ได้ เหง่
 เจีย ว่า อาจารย์ ขย่า วิคก จง ไป รับ เกิด ข้าพเจ้า จะ ส่ง อาจารย์ ชน ไป
 เอง พระ ถึง ชมจิง จึง เดิน มา ยัง นำ ที่ นง พนม มี ข พุด ว่า อัน ส้มากิ นน
 อาตมภาพ นัง ได้

จึง พระ เจ้า แผ่นดิน รับ สั่ง ให้ เจ้า พนกังงาน จัด ทำ ชน โดย เร็ว ประ
 มาน ชั่ว โมง หนึ่ง ก็ แลว สำ เร็จ ตาม รับ สั่ง สอง แทน ยัง ที่ ประสาท ทิม
 หลวน เตี้ย ซ้าย ขวา ฝ่าย เข้า ตัด อาจารย์ ใหญ่ ก็ ตก จาก ที่ เดิน ลง มา ยัง
 พน ต่าง ก็ สำ แดง ชน เขยบ เมฆ ตรง ชน ไป นัง ปรกติ อยู่ บน แทน ข้าง ทิศ
 ควัน ตก เหง่ เจีย ก็ ถอน ชน ออก หนึ่ง ชน แปลง เป็น เหง่ เจีย ยืน อยู่
 กับ ไบ่ ยักาย ชั่ว เจง ตัว เหง่ เจีย ก็ บันตาร เป็น เมฆ หัว สี่ เข้า โอบ ยก เขา
 พระถึง ชมจิง ชน นัง บน แทน ข้าง ทิศ ควัน ออก เหง่ เจีย ก็ รวม เมฆ แปลง
 เป็น แมง หิว บิน กลม ลง มา จับ ข้าง ไบ่ หู ไบ่ ยักาย บอก ว่า นัง ทัง สอง ขย่า
 พุด จา แก่ รูป แปลง นน ไบ่ ยักาย บอก ว่า รู้ แลว

ฝ่าย ตก ลัด อาจารย์ ที่ สอง นั้น อยู่ ข้าง ต่าง เห็น เชอ ทั้ง สอง ขนหนั่ง
 ลมาริ ก็ ทลาย หัว โมง ยัง ไม่ แพ้ ษนะ กัน จึง นึก ว่า เรา จะ ช่วย ได้ เชี่ยน
 ลัก แกรง หนั่ง จึง ถอน เขา ฝม ท้าย ท้าย ออก เล่น หนั่ง เส็ก เบน ก้อน กดม
 แล้ว ตัด ขน ไป ตัด บน ศีรษะ พระ ถึง ษม จึง แผลง เบน ตัว หนอน เกาะ อยู่ ก
 กัด ไซอิ๋ว ศีรษะ พระ ถึง ษม จึง

ฝ่าย พระ ถึง ษม จึง ที่ แรก ก็ รัศคัก คน ที่ หดง ก็ รัศคัก เจ็บ ษน
 ความ ลัญญา หนั่ง ลมาริ ภาย มี ให้ ไหว ถ้า ไหว ก็ เรียกว่า แพ้ เมื่อ หนอน
 กัด ศีรษะ พระ ถึง ษม จึง หนัก เข้า ก็ ทน ไม่ ไหว จึง คุดง อศีรษะ ลง ไป ้วย กาย เห็น
 ตัง ษน พูด ว่า เห็น จะ ไม่ เป็น การ ท่าน อาจารย์ จะ บัง เกิด ดม อะไร ษน แล้ว

เหิงเจีย พูด ว่า อาจารย์ เรา พูด คำ เดียว ไม่ เป็น คำ ล่อง แม ้วย ได้ ก็ ได้
 ษน ทง ล่อง ออย่า ้วย นวาย ้วย จะ ษน ไป ดู จะ เป็น อย่างไร คอก กระทบ เหิงเจีย
 ก็ บิน โผ ษน ไป ถึง ศีรษะ พระ ถึง ษม จึง จึง พิจารณา ดู เห็น มี เท้า เมล็ด ถั่ว
 เขียวใหญ่ เกาะ ไซอิ๋ว อยู่ บน ศีรษะ พระ ถึง ษม จึง เหิงเจีย ก็ เขอม มือ ไป
 แทะ ออก แล้ว เขา มือ เกาะ ้วย ให้ อาจารย์ พระ ถึง ษม จึง ก็ ไม่ เจ็บ ไม่ คน ษน
 ปรกติ ไป ตาม เดิม เหิงเจีย จึง นึก ว่า ศีรษะ พระ ถึง ษม ก็ โดน ไม่ มี เหา เเดน อะไร
 จะ อยู่ ได้ นี้ ทำ ไม่ จึง มี หนอน มา เกาะ อยู่ อย่าง ษน เห็น จะ เป็น พวก เค้า หยิน
 คน ไต คน หนั่ง คิด ทำ ตาย อาจารย์ เรา เป็น แน่ จำ เรา จะ ต้อง แถ่ง มัน ม้าง
 เหิงเจีย จึง โผ บิน ษาม ไป ้วย ที่ อาจารย์ เค้า หยิน ษน อยู่ ษน แผลง เบน จะ
 ขาบ ตัว หนั่ง ยาว เจ็ด องคุด ตรง เข้า เกาะ ที่ ษน จะ หมุก เค้า หยิน ้วย ก็ ษน ไม่ เป็น
 คู้ช ษน ษน ตัว ที่ หนั่ง ก็ หก คะเมน ลง มา จาก ษน ษน ถึง แก่ ความ ตาย บัง

เอนมี คนช่วย ก็ รอดตายไปได้ พระเจ้าแผ่นดิน เห็นตงนั้น ก็ ตกพระทัย
จึง รมสั่งให้ ขุนนาง พาตัว อาจารย์ ไป อายหน้า ยิง คำหนัก มั่น ผนว

เหิงเจีย จึง มั่นตาน เบน เหม รมถึงซ่มจิง ตงมา นับว่า เปนการ ชะนะ พวก
เค้าหยิน พระเจ้าแผ่นดิน จึง รมสั่งให้ หนังต้อ เดิน ทาง แก่ พระ ถึง ซ่มจิง

ตก ตัด อาจารย์ ที่ ต่อง ก็ คุณเข้า ตง คำ นับทุต ขัด ว่า ขอ พระ องค์ ได้ ทราบ
พี่ข้าพเจ้า เคย เปน โรค ตม ครัน ชน ต่ง ถูก ตม อากาศ จึง ได้ เปน เช่น นั้น

พวก พระ ส่งซ่มจิง ได้ ชะนะ ตง นี้ ขอ พระ องค์ ได้ ไปรด ให้ ข้าพเจ้า ชน พนิน
ทวย บัง ตา ตอง ตู ก่อน พระเจ้าแผ่นดิน ถาม ว่า การ ทวย บัง ตาน นั้น

อย่างไร เค้าหยิน ทูล ว่า ข้าพเจ้า ทวย รู ได้ ซึ่ง สิ่ง ของ ใน ที่ ตับ รู ได้
ว่า เปน ของ สิ่งใด แม้ ว่า พวก พระ ส่งซ่มทวย รู ได้ ก็ควร ยอม ให้ เธอไป

แม้ เธอ ทวย ไม่ได้ ขอ พระ องค์ ปรับ โโทษ ที่ ชั่ว คน นั้น เกิด
พระเจ้าแผ่นดิน ก็ ตง เหนือ เห็น เชื้อ ตาม เค้าหยิน จึง รมสั่งให้ ชนชี่

ยก ตู ตอง ซาติแดง นั้น ออก มา ยิง คำหนัก ใน เขา ของ วิเศษ ได้ เข้าไว้ แล้ว
ปิด ประตู ตู เตี้ย หาม ออกมา ตง ไร่ ข้าง นอก หน้า พระ ที่ หนึ่ง แล้ว พระ

องค์ จึง รมสั่ง ว่า พวก ท่าน ทง ต่อง ฝ่าย จึง ทวย ว่า ใน ตู นั้น มี ของ
สิ่งใด ใน ทนใด นั้น เหิงเจีย แปลง เปน แมตง หวี เช้า เกาะ ตู พิจารณา

ดู เห็น มี ของ เล็ก ก็ ตอด เข้าไป ข้าง ใน จึง ได้ เห็น เลื้อย วิเศษ ตัว หนึ่ง กาง เกง
วิเศษ ตัว หนึ่ง จึง จับ ยก ชน หนัก บ่น ไป หมัด จึง กัด ปลาย ถน เขา โดหิต

พัน เข้าไป ร้อง แปลง เลื้อย กาง เกง ก็ กลาย เปน ระวัง แตก ระวัง หนึ่ง แล้ว
ก็ ถ่าย มัสต์ดำวไว้ ด้วย แล้ว ก็ ตอด ออก มา จับ ที่ ใบหู พระ ถึงซ่มจิง บอก

ให้ทนายของวิเศษว่า ระวังแตก จะ เป็น ของ วิเศษ อะไร จง ทนาย อย่าง นั้น
 ไม่ต้องวิตกอะไรเลย พระถึงซ่มจิ่งเดินเข้าไปจะ ทนาย เต้าหยิ่นก็ซึ่ง
 ทนายว่า ใน ตู๋หนี่มี เลื่อหนึ่ง ตัว กางเกงหนึ่ง ตัว เป็น ของ วิเศษ สอง สิ่ง
 พระถึงซ่มจิ่งพูดว่าไม่ใช่ ใน ตู๋หนี่มี ระวังแตก ระวังหนึ่งเท่า นั้น

พระเจ้าแผ่นดินคิดว่า พระสังสนี่ถูกเรว่าไม่มี สิ่งของ วิเศษ
 จึงได้ทนายว่า ระวังแตก คน ระวัง ตั้งให้จับตัวไว้ พระถึงซ่มจิ่งจึงพูดว่า
 ขอพระองค์ได้เปิด ตู๋ดูเสียก่อน แม้ว่า มี ของ วิเศษจริง ขอ รับ พระราช
 อาญาตาม โทษ ถ้ามี ไซ้ ของ วิเศษ ก็เพียงอย่า ลงโทษ อาตมภาพ เลย
 จึง พระเจ้าแผ่นดินโปรดให้ เปิด ตู๋ดู ก็ แดเห็น มี แต่ ระวังแตก อยุ่ ระวังหนึ่ง
 เท่า นั้น ก็ยัง ทรง พระพิโรธว่าใคร เอา ระวังแตกได้ เข้าไว้ พระมเหสี
 ทูลว่า ข้าพเจ้าได้ แก้มือ ข้าพเจ้าเอง คือ เลื่อ กาง เกง ของ วิเศษ สอง
 สิ่ง เหตุใด จึง กลาย เป็น ของ อย่าง นี้ ไปเล่า

พระเจ้าแผ่นดินคิดว่า เรา รู้ เหตุ แล้ว ให้ พระมเหสี เล็ดจ้เข้า
 จึง ระวัง ตั้งให้ ยก ตู๋เข้าไป ข้างใน แล้ว พระองค์ เล็ดจ้ เข้าไป เอา ผด ชม ภู
 เขียน ผดหนึ่งได้ ไว้ ใน ตู๋หนี่ บัด ประตุ เสีย แล้ว ตั้งให้ ห้าม ออกไป ข้าง
 นอก จึง ระวัง ตั้งให้ ทนาย หึ่งเจียก็เข้าไป ใน ตู๋ อีก เช่น ครัง ก่อน พอ
 แดเห็น ผด ชม ภู ก็ กลาย เป็น รูป เต็ม กิน ผด ชม ภู จน หมด ตู๋ ยัง เหลือ
 แต่ เม็ดดิน ก็ วางไว้ แล้ว แปลงเป็น แมลงหวี่ กลับ ออกมา กระซิบ บอกพระ
 ถึงซ่มจิ่งว่า พระอาจารย์ จง ทนาย ว่า เม็ดดิน ใน ชม ภู เขียน พระถึงซ่มจิ่ง
 จะ ออก ปาก ทนาย เต้าหยิ่นก็ซึ่ง ทนาย ว่า ชม ภู ผด หนึ่ง พระถึงซ่มจิ่ง ว่า
 ชม ภู ก็ จริง แต่ ไม่มี เนื้อ มี แต่ เม็ดดิน ใน เท่า นั้น

พระเจ้าแผ่นดิน ทวาดว่า คราวนี้ ข้าพเจ้าได้เอง กับ มือข้าพเจ้า คอสมภุ์ เขียน ผด หนึ่ง ทำไม จึง ทายว่า มี แต่เม็ดดีใน เล้า พระถึงชมจึง ทูลว่า ถ้าไม่ เชื่อ ขอให้ เบ็ด คู้ ออก คู้ ก็ จะเห็น จริง ว่า เป็น ประการใด จึง รับ ตั้ง ให้ ซุนนาง เบ็ด ประคู้ คู้ ออก คู้ ก็ เห็น เม็ดดีใน สมภุ์จริง ของ พระ ถึง ชม จึง พระเจ้าแผ่นดิน เห็น ดั่ง นั้น ก็ ตก พระไทย จึง ตรัส แก่ เต้าหยิน อาจารย์ว่า อย่า ชน ตั้ง แก่ เธอ เลย จึง ปล่อยให้ ไป เกิด ข้าพเจ้าได้เอา ผด สมภุ์ เขียน ได้ แก่ มือ ของ ข้าพเจ้าเอง ทัง ผด เหตุใดจึง เหลือ แต่ เม็ดดี ใน ดั่ง นี้ เล้า พระรอย จะมี เทพยดา รักษา เธอ อยู่ เป็น แน่

ขณะ เมื่อ พระเจ้าแผ่นดิน ตรัส อยู่ ดั่ง นั้น เข้า ดัด อาจารย์ใหญ่ เมื่อ ตก ลง มา จาก แท่น ก็ ออก ไป ขาม นำ ข้าราชการ แล้ว กลับ เข้า มา ยัง น้ำ ที่ นั้น กราบ ทูล ว่า ขอ พระองค์ ได้ ทราบ พระสงฆ์ เก่า นั้น เข้าใจ กต อาจ เรียก สิ่ง ของ ที่ ไม่ มี วิญญาน แต่ ให้ เบียด ยน แปลง ได้ จึง ยก คู้ ชน มา ข้าพเจ้า จะ ทำตาย ดูนั่น เสีย ให้ เธอ ทาย ใหม่ พระเจ้าแผ่นดิน ถามว่า พระอาจารย์ จะ ทาย อะไร อีก หรือ เต้าหยิน ทูล ว่า กต นั้น เกิด ยน ได้ แต่ สิ่ง ของ เท่านั้น สิ่ง ที่ มี วิญญาน จิต ทรเศศ ยน ไม่ ได้ เอา เด็ก น้อย ล้อน เข้าใจ ใน คู้ แล้ว ปิด ประคู้ คู้ เสีย ยก คู้ ตั้ง ไป ให้ เหงเจี้ย มา ทาย เหงเจี้ย เห็น ยก คู้ ตั้ง มา ตง ไว่ ออก ก็ มิน ไป จับ ที่ คู้ ออก เข้า ไป ใน คู้ เห็น มี เด็ก น้อย นิ่ง อยู่ ก็ รั คู้ จึง แปลง เป็น อาจารย์ เต้าหยิน เรียกว่า ด้านศิษย์ คำ หนึ่ง เด็ก ก็ ตาม ว่า อาจารย์ มา ทาง ไหน เหงเจี้ย บอก ว่า เรา แซก เข้า มา

เด็กถามว่า อาจารย์เข้า มา จะ ตั้ง ว่า ภาวะไร หรือ เห่งเจ็ย ว่า เจ้า เข้า อยู่ใน คุ
 น พวก สงฆ์ นน แด เห็น เสีย แลว หาก ว่า เขา ทาย ว่า มี เด็ก น้อย จะมี
 เสีย ที่ เขา หรือ คิด โทณ ผม เสีย พวก เรา จะ ทาย ว่า ส่าม เณร น้อย เด็ก
 นน พุด ว่า ตาม ใจ อาจารย์ เกิด เห่งเจ็ย ก็ เรียก ภาวะบอง ให้ แปรตง เปน มีด โทณ
 จิ่ง โทณ ผม เด็ก นน เสีย ให้ หมด ทง ศัศยะ แลว แปรตง เสอ กาง เกง ของ เด็ก
 นน เปน ผ่า เห่งตง นุ่ง ห่ม ให้ เด็ก ๆ ก็ เหมือน แก่ รูป พระสงฆ์ แลว เห่งเจ็ย
 ถอน ขน ออก เส้น หึ่ง แปรตง เปน ธรรมัง เด็ก ธรรมัง หึ่ง ตั้ง ให้ เด็ก นน ถอ
 แลว กำ ขบ ตั้ง ว่า เจ้า จง คอย ฟัง ถ้า เรียก ว่า เด็ก น้อย แลว จง อย่า ได้ ออก
 มา เดย ถ้า เรียก ว่า เณร น้อย แลว จง เบ็ด ประตุ คุมือ ถอ ธรรมัง เฆาะ เติน
 ออก มา ปาก ก็ สวด ว่า (อะมิ โธ พุทธะ) จง จำ ไว้ ข้า จะ ไป ก่อน แลว
 เห่งเจ็ย ก็ ถบ เปน แมตง หัว บิน สอด ออก มา พุด ภาวะ ขบ ที่ หู พระถง ซัมจิ่ง ว่า
 จง ทาย ว่า เณร น้อย

เข้า ตโต ไค เซียน จิ่ง เรียก ว่า เด็ก น้อย ใน คุน นจ ออก มา เรียก
 เท่า ไค ๆ เด็ก นน ก็ หา ออก มา ไม่ พระถง ซัมจิ่ง พนม มีอ พุด ว่า ใน
 คุน คุมือ ส่าม เณร น้อย ไบยก่าย จิ่ง ออก แรง เรียก ว่า ใน คุน นจ ส่าม เณร
 น้อย จง ออก มา เด็ก น้อย ไค ยน เรียก ว่า ส่าม เณร น้อย ก็ เบ็ด ประตุ
 คุมือ ออก มา มีอ ถอ ธรรมัง ปาก ก็ สวด อะมิ โธ พุทธะ พวก ขุน นาง ทง หลดา
 เห็น ตง นน ต่าง ก็ พร้อม กัน สรรเสริญ เท่า หยิน ทง ส่าม ก็ ตก ตตั้ง ปาก
 พุด ไม่ ออก

พระเจ้าแผ่นดิน ตรัส ว่า พวก พระ สงฆ์ นน มี ฤทธาอาณภาพ มาก

แต่มี เทพยาคา คอย ประคับ ประคอง อยู่ เสมอ เหตุใด เด็ก อยู่ใน ตู้ จึง ได้
 กลาย เป็น ส่าม เณร น้อย ไป ได้ ท่าน อาจารย์ จึง ปลดปล่อย ให้ เขา ไป เกิด เข้า ลัด
 ได้ เขียน ทูล ว่า ขอ พระ องค์ ได้ ทรง ทราบ ไหน ๆ ก็ ได้ มา พบ ผู้ มี ผู้ มี มือ
 ด้วย กัน แล้ว แต่ เด็ก มา ขำ เพ้า ก็ เคย เต่า เรียน ผัก หืด จะ ขอ ของ ผู้
 มือ แก่ พวก พระ ดัง หมอก สัก ครอง หนึ่ง

พระเจ้าแผ่นดิน จึง รับ สั่ง ตาม ว่า ท่าน อาจารย์ จะ ใคร่ ของ ผู้ มือ
 อย่างไร เต่าหยิน ทูล ว่า พี่ น้อง ขำ เพ้า ทั้ง ส่าม คน นี้ จะ ขน ตัด คีร์ สะ ผ่า
 ของ เขา ได้ ออก แด่ กตบ ทำให้ ดี อย่าง เต็ม ได้ นำ มั่น ตม ให้ เดือด กิ่ง
 ไป อาบ เต้น ได้ พระ เจ้า แผ่น ดิน ได้ ทรง พัง ดง นัน ก็ ตก พระ ไทย จึง ตรัส ว่า
 การ พัง ส่าม อย่าง นน ถึง ชั่ว ครร ทง นน ท่าน จะ ทำ ไป จะ ะไร อยู่ ขำ เพ้า
 ยัง หนัก ใจ มาก เกิด ออก จะ เป็น อัน ตราย ดอก กระทบ

เข้า ลัด ได้ เขียน ทูล ว่า พวก ขำ เพ้า มี ความ วิชา ส่าม มารถ จะ กระทบ
 ทำ ได้ จึง ได้ กตบ กราบ ทูล พระ องค์ ดง นน ขอ พระ องค์ อย่า ได้ ทรง พระ
 วิศก เถย พระ เจ้า แผ่น ดิน จึง ตรัส แก่ พระ ดัง หมอก ว่า อาจารย์ ของ ขำ เพ้า
 ยัง ไม่ ยอม ให้ ท่าน ไป จะ ขอ ของ ขน ตัด คีร์ สะ ผ่า ของ อาบ นำ มั่น ที่ เดือด
 กำลัง ร้อน อยู่

เหิงเจี้ย ได้ พัง ก็ กตบ ยิง ฐูป เต็ม หัว เราะ แล้ว ก็ ทูล ว่า ดี แล้ว ๆ
 คำ ขาย มา ถึง ประตู่ บ้าน แล้ว ไป ยัก ยาย ถาม ว่า ทั้ง ส่าม อย่าง นน ถึง
 แก่ ชั่ว ครร ทง นน มี ไร หรือ พี่ พุค ะไร มา ถึง ประตู่ บ้าน ขำ เพ้า คน โง่ ยัง
 ไม่ เข้า ใจ เหิงเจี้ย พุด ว่า น้อง ยัง ไม่ วิชา ความ ดี ของ พี่ หรือ ค้อ ตัด คีร์ สะ

ขาด แต่วิ่งยุดได้ ฝ่าทอง แะ ออกไม้ มี รอย นามัน ตม กำตง เคียด
 ร้อน ๆ ขาบได้ ไม่ ร้อน ของง่าย ๆ ไม่ ยาก อะไร เลย จะได้ ี่ต่าง เห่ง
 โคล ด้วย พุด ดึง นน แดง จึง เติง ชนไป ทูล พระ เจ้า แผ่น ดิน ว่า ข้าพเจ้า
 เคย เรียน วิชา คี่ คี่ ได้ ไม่ ทราบ ว่า จะ ดี หรือ ไม่ ดี บัด นี้ จะ ชน พัน
 ทอง ดู พระ เจ้า แผ่น ดิน ทรง พระ ด้วง แดง ตรัส ว่า พระ ด้วง พวก นี้ ยัง
 ไม่ เคย เหตุ ไฉน จึง อาจ ทอง ได้ เข้า ถัด เค้า หยิน จึง ทูล ว่า ขอ
 อยาก อย่าง นน จึง จะ ได้ สัม แก่ ความ แค้น ของ ข้าพเจ้า พระ เจ้า แผ่น ดิน
 จึง วย ด้วง ให้ จด สำนาม ให้ พระ ด้วง ไป คัด คี่ คี่ ก่อน

เหิงเจีย มีความ ยิน ดี พนม มอ พุด เลียง ตั้ง ว่า ขอ ะมา ท่าน
 อาจารย์ เค้า หยิน อย่า ถ้อ ว่า ข้าพเจ้า ใจ กล้า ชิง ทำ ก่อน พุด ดึง นน แดง
 ก็ หัน หน้า เติง ออกไป ที่ สำนาม ฆ่า พวก เพี้ย ฆาฏ ก็ จับ มัด ลง แดง ก็ ร้อง
 ว่า ลง ตาบ ก็ คัด คี่ คี่ หน่น ลง ทน ที่ แดง ผลก ถม ลง กับ พน คุจ คัด แดง โม
 หน่น คี่ คี่ ะ กระ เติง ไป ห่าง กาย แต่ ที่ คอ เหิงเจีย โลหิต มิ ได้ ไหล ออก
 ได้ ยน ใน ทอง ร้อง เรี่ยกว่า คี่ คี่ ะ งง กตบ มา ถก ถัด เค้า หยิน ก็ รับ ร่าย เวท
 บอก พระ ภูม เจา ที่ ให้ ยัด คี่ คี่ เหิงเจีย ใจ

ฝ่าย พวก เจ้า พระ ภูม เหล่า นน เพราะ พวก เค้า หยิน ได้ เวท เห่ง
 คุย ใจ จึง ต้อง ช่วย เค้า หยิน ก็ แอบ บัง คว เข้า ไป จับ คี่ คี่ เหิงเจีย ใจ มิ ให้ ไป
 คิด กับ คว เหิงเจีย เรี่ยก อึก คำ หนึ่ง ว่า หัว งง กตบ มา หัว นน ก็ คุจ มี
 รากไม้ เขย ोनไป ได้ เหิงเจีย ก็ กำหมัด ออก แรง ด้ดตี ที่ หนึ่ง เขือก ที่ มัด ก็
 ขาด หลุด ไป สิ้น ร้อง ทวาด ด้วย เลียง ोन ตั้ง ว่า ให้ ด้ง ชน ก็ เห็น ที่ คอ
 มี คี่ คี่ ะ โผล่ ชน มา เหมือน อย่าง เดิม

พวกเพ็ชฌาฏ เหล่า นั้น ก็ พา กัน ตก ตกลง ตัว แข็งไป ทุกคน ทั้ง พวก ทหาร รักษาคองค้ ก็ พา กัน ตกใจ ตัว ลั่น มี ความ อุทู่ หน้า ชัด สดไป ทุกคน แล้ว พวก ขุน นาง ข้าราชการ การ แด เพ็ชฌาฏ ก็ นำ ความ เข้าไป กราบ ทูล พระ เจ้าแผ่นดิน ว่า เป็นการ ปรดาด ธรรม์ จัน ที่ สุด ตัด ค้คะ ขาด แดว กัดบ มี ค้คะ เกิด ขึ้น อีก อย่าง เดิม ได้ ก่าตั้ง ที่ พวก ขุน นาง กราบ ทูล พระ เจ้าแผ่นดิน อยู่ นั้น ก็ เห็น เหิงเจีย เดิน เข้า มา ร้อง เรียก อาจารย์

พระ ถึง ชม จัง ดี ใจ ถาม ว่า มี ความ ลำบาก นก หรือ เบต้า เหิงเจีย ว่า ไม่ มี ความ ลำบาก อะไร หา มิ ได้ จะ ต้อง เล่น ดู เท่านั้น พวก พี่น้อง ต่าง ก็ มี ความ รื่น เริง พระเจ้าแผ่นดิน ตรัส ว่า พวก พระ ส่ง ฆ้อง มา รับ หนังสือ ขาพเจ้า ยก โทษ ให้ จึง ไป เล็ด เหิงเจีย ทูล ว่า หนังสือ ก็ ต้อง รับ แต่ จะ ต้อง ให้ อาจารย์ เต้าหยิน ออก ไป ตัด ค้คะ ของ ดู ก่อน

เข้า ดัด ได้ พัง เหิงเจีย พุด ดึง นั้น ก็ เดิน ออก ไป ยัง ส่นาม ให้ พวก เพ็ชฌาฏ จับ มัด แดว พัน คอ ค้คะ ขาด กระเด็น ลง กับ แผ่นดิน ที่ คอ ก็ ไม่ มี ไต หิด ออก ได้ ยืน เสียง ร้อง เรียก ว่า ค้คะ จึง กัดบ มา เหิงเจีย เห็น ดึง นั้น ก็ รับ ถอน ขน ออก เด้น หึ่ง ร่าย คาถา เมา ไป ก็ กตาย เป็น ส่นก ขตัว หึ่ง วึ่ง เข้า ไป ใน ส่นาม คาบ เอา ค้คะ เต้าหยิน นั้น หั้น ไป วึ่ง ไป ทั้ง ที่ แม่ น้ำ น้า ตำหนัก แพ เต้าหยิน เรียก ว่า ติด ๆ อีก ส่าม คำ ค้คะ นั้น ก็ ไม่ คั้น กัดบ มา เขา ที่ ที่ คอ นั้น ก็ มี แสง แดง ผุด ขึ้น บัด เดียว ก็ ขาด ใจ ตาย ล้ม ลง กับ พ้น พวก คน เข้า ไป ดู ก็ เห็น เป็น เลื่อ สี่ เหลือง หิว ขาด ตัว หึ่ง พระเจ้าแผ่นดิน ได้ ทรง ทราบ ดึง นั้น ก็ ตก ประหม่า ส่น ณะติ

ตกตติ อาจารย์ ที่ สอง พูด ว่า พี่ ขาพเจ้า ก็ ดั้น ชีวิต ทั่ว เหตุใด จึง
 กตายเป็น เตื่อ เหตุ ๒๕๕ คชพวก พระสงฆ์ ทำกต วิชชา ให้ เห็น เป็น เตื่อ ขาพเจ้า
 ไม่ ยอม แพ้ จะ ขอ ชน ทดลอง ผ่าน กวัก หัวใจ ออก ให้ จึง ได้ พระเจ้า
 แผ่นดิน ได้ ฟัง ตกตติ เคาะ หิน ทุต ดง นน ก็ ได้ ถึง คี จึง เรียก พระสงฆ์ มา
 บอก ว่า อาจารย์ ที่ สอง จะ รับ ผ่า ออก แก่ พวก ท่าน ๆ จะ รับ ชัน ลู้ หรือ
 ไม่ เหง เจี้ย ทุต พระเจ้า แผ่นดิน ว่า นาน แล้ว ไม่ได้ กิน ของ ลุก ด้วย ไฟ
 เมื่อ วน ก่อน เดิน มา ตาม ทาง พบ ผู้ มี ศรัทธา อ่อน วน ให้ กิน เข้า แจ ก็ ได้
 รับ มา หลาย ครั้ง ทำให้ เจ็บ ท้อง มา หลาย เวลแล้ว จะ ใคร ยืม มี ต
 ของ พระองค์ มา ผ่า ท้อง เอา ล้อ ออก ล้าง ให้ สะอาด จะได้ ไป ใช้ ที่ นม คีการ
 พระพุทธเจ้า

พระเจ้าแผ่นดิน ได้ ฟัง เหง เจี้ย ทุต ดง นน จึง รับ ลู้ ให้ เจ็บ เหง เจี้ย ไป
 ยัง ดันาม เหง เจี้ย ทุต ว่า ไม่ ต้อง จ้ม ขาพเจ้า จะ ไป เอง แล้ว เหง เจี้ย ทุต
 ว่า ไม่ ต้อง มี ต ผูก ทง ดัน ขาพเจ้า จะ ล้าง ได้ ฟัง เอง ทุต แล้ว ก็ เข้า ฟัง กับ
 เต่า ถอด เตื่อ ผ่า ออก แล้ว ปั่น ท้อง ออก พวก เพชฌาฏ ก็ เอา เชือก ผูก
 รัต ตัว เข้า กับ เต่า แล้ว เอา มี ต ล้น แทะ ฟุง เข้า กรัด แหวะ ออก เหง เจี้ย
 ก็ เอา ล้อ มี ต กวัก ได้ ฟุง ตับ ปอด ออก ทง ดัน ถ้า คบ เป็น ดิ่ง ๆ ไว้ ล้อ คุน หนึ่ง
 แล้ว ก็ เอา กลม คั้น เข้า ที่ ไร่ ตาม เดิม พระเจ้า แผ่นดิน ได้ เห็น ดง นน ก็ ตก พระไทย
 หยิบ หนึ่ง เตื่อ ถือ ขยู่ กับ พระหัตถ์ ครัด ว่า พระสงฆ์ ผู้ วิเศษ จึง มา รับ หนึ่ง เตื่อ
 ไป เกิด ข้ำ ไป จะ เสีย การ

เหง เจี้ย หัวเราะ แล้ว พูด ว่า หนึ่ง เตื่อ เป็น การ เล็ก น้อย ขอ ให้ อาจารย์

ที่ห้อง ออกไป ทดลอง ตาม ตัญญา ก่อน บ้าง ให้เห็นจริง พระเจ้าแผ่นดิน
 ครัสต์ แก่ ตกตัด อาจารย์ ที่ห้อง ว่า เหตุ การ อันนี้ มิใช่ การ ของ ข้าพเจ้า
 เปน เพราะ อาจารย์ อัน ทดลอง แก่ เธอเอง จึง เชิญ ออกไป ทดลอง ให้
 ปรากฏ เกิด ตกตัด เต้าหยิน ทูล ว่า ขอ พระองค์ จง วาง พระไทย เกิด ข้าพเจ้า
 ไม่ยอม ให้ แพ้ เธอ เปน อัน ซาค ทูล แล้ว เต้าหยิน ก็ เดิน ไป ยัง ส่นาม พวก
 เพ็ชระจวบ คิว มัด เขา มัด มา แหวน ผ้า ท้อง ออก เต้าหยิน สอง มือ ควัก
 ถ่วง ได้ พุง ออก แล้ว หั่งเจ็ย เห็น ดึง นน ก็ ถอน ขน เดิน หึ่ง เบ้า ไป เปนนกแรง
 ตัว หึ่ง บิน ไผ่ ลง มา โฉบ เอา ได้ พุง ได้ แล้ว ก็ บิน หนี ไป ไม่ รู้ ว่า จะ ไป
 กิน ที่ไหน ใน ท้อง เต้าหยิน ก็ ไม่ มี ได้ พุง คับ ไต บัดเดียว ก็ ซาคใจ คาย
 พวก เพ็ชระจวบ เข้า แก่ มัด ออก ดู เห็น ว่าง กาย กตายเป็น กวาง ฆาไป พวก
 เพ็ชระจวบ แล ขุนนาง เห็น ปรลาด ดึง นน ก็ ตกใจ จึง นำ ความ ขึ้น กราบ ทูล
 พระเจ้าแผ่นดิน ๆ ได้ ทรง ทราบ ดึง นน ก็ ยิง ทรง พระวิศก มาก ขน ครัสต์
 ตาม ว่า ทำไม่ จึง กตายเป็น กวาง ไปได้

เขี้ยวตัด อาจารย์ ที่ ตาม ทูล ว่า พี่ ข้าพเจ้า คาย แล้ว กตายเป็น กวาง
 นั้น ชะรอย พระสงฆ์ พวก น ทำ เตห์ กต ฆา พวก ข้าพเจ้า เพราะ นั้น ข้าพเจ้า
 ต้อง ขอ แก่ แค้น แทน พี่ ทั้ง สอง ให้ จึง ได้ พระเจ้าแผ่นดิน ครัสต์ ตาม ว่า ท่าน
 จะมี วิชา อะไร จึง จะ ไป ชน ทดลอง แก่ เธอได้ เต้าหยิน ทูล ว่า ข้าพเจ้า ขอ
 ชน ด้วย อาบ น้ำมัน เตือด ร้อน ๆ พระเจ้าแผ่นดิน จึง รับ สั่ง ให้ เจ้าพนักงาน
 งาน ทำ เต่า ตัง กะทะใหญ่ เอา น้ำมัน ใส คืดไฟ ให้ เตือด ร้อน แล้ว อนุญาต
 ให้ ทั้ง สอง ฝาย ไป ทดลอง กัน

เห่งเจี่ย ทูล ว่า ข้าพเจ้า นาน แล้วไม่ได้ อบรม นำ ต่าง ตัว เคย มา
 ต้อง ตาม วัน น โนศ หนึ่ง ให้ แล็บ คน มี นาม น รชน ดง น ชอมน ใจ นก คุกริน
 นามัน เค็ดตพด้าน แล้ว จึง บอกให้ เห่งเจี่ย ดงไป อบรม เห่งเจี่ย พนมมือ ถาม
 ว่า จะให้ อบรม ซ้าย หรือ จะให้ อบรม ซขวา พระเจ้า แผ่นดิน ถาม ว่า อบรม
 ซ้าย อย่างไร อบรม ซขวา อย่างไร เห่งเจี่ย ทูลว่า ซ้าย อบรม ไม่ ถอด เสื้อ ผ้า ดงไป
 ทง ตัว ถอด ชน มา เสื้อ ผ้า ก มี ให้ เบยก เบอน แม ว่า เบยก เบอน ลัก หยด
 หนึ่ง ก็ เขา เปน แพ ซขวา อบรม นน ต้อง ถอด เสื้อ ผ้า แต่ ตัว เบด่า ดงไป อบรม
 แล้ว ถอด ชน พระเจ้า แผ่นดิน จึง ตรัส ถาม เขียวดดี เตหาหยิน ว่า ท่านอาจารย์
 จะ พอใจ ให้ อบรม อย่างไร เตหาหยิน ทูล ว่า แม่ ให้ อบรม ทง เสื้อ ผ้า เกรง จะ
 มี ยา แก้ว ร้อน จึง ให้ เธอ อบรม ซขวา เกิด

เห่งเจี่ย ก็ ยืน ชน พนม มือ พุด ว่า ขอ อนุญาต ให้ ข้าพเจ้า เพราะ
 ทุก ครั้ง ข้าพเจ้า ซึ่ง ชน ก่อน พุด ดง นน แล้ว ก็ เดิน เข้า ไป ที่ ขวาง กะทะ ถอด
 เสื้อ ผ้า ออก แล้ว ก็ กะ โตด ดงไป ใน กะทะ ต่ำ ผุด ผุด ว่า ย กดง เกิด ออก ไป มา
 ดุๆ อบรม หา เย็น ไป ยักาย เห็น ดง นน ก็ กะตัก ดน พุด แก้ว ชั่ว เจ้ง ว่า พวก ข้าย หดง
 ผิด ไม่ รู้ ว่า ข้าย ดง น มี น มี อิทฤททเคชชา มหานุภาพ อย่าง น เคย พุด
 สรรเสริญ แก้ว ชั่ว เจ้ง อัย ดง นน

เห่งเจี่ย เหล็ดอบไป เห็น คน ยืน บน อยู่ จึง ถาม ว่า นัน พุด นิินทา อะไร
 ซ้า ไป ยักาย หิว เราะ แล้ว บอกว่า ไม่ได้ พุด อะไร ดอก เห่งเจี่ย พุดว่า มี วิชา
 ก็ ต้อง ตำบาก ที่ ไม่ ดี ไม่ รู้ อะไร มน ก็ ได้ สบาย แล้ว นึก ว่า จะ ทำ เถ่น
 ดุ ให้ พา กัน ตกใจ ไม่ สบาย จึง จะ ได้ ศิดดิงนน แล้ว ก็ ตำมุด หาย อยู่ ได้ กั้น กะทะ

พวก ขุน นาง พนักงาน เห็น ดั่ง นั้น ก็ นำ ความ ขน กราบ ทูล พระ เจ้า
 แผ่นดิน ว่า ขอ พระ องค์ ได้ ทรง ทราบ บัดนี้ พวก สังฆ์ ดง ฮาบ นำ มั่น นน
 ถูก นำ มั่น เตือด ร้อน หลวก คาย เสีย แด้ว พระ เจ้า แผ่น ดิน ได้ ทรง พัง ดง นั้น
 ก็มี พระ ไทย ยิน ดี จึง รับ สั่ง ให้ เก็บ กระตัก ขน พวก พนักงาน ก็ เอา สัตว์
 เหล็ก ดง ข้อน ไป ข้อน มา สัตว์ นั้น ห้าง เห่ง เจ็บ แผลง เด็ก เท่า เม็ด ตัด พุดชา
 ลอด ออก นอก สัตว์ พวก ขุนนาง จึง มา กราบ ทูล ว่า พวก พระ สังฆ์ นั้น
 กระ ตัก ข้อน นำ มั่น กิน ตะเยียด ไป หมัด แด้ว จะ เอา กระตัก ก็มี ได้ พระ เจ้า
 แผ่น ดิน รับ สั่ง ว่า ยัง อีก สาม องค์ ให้ จับ ได้ ลง ต้ม เคี้ยว พวก ทหาร
 รักษา องค์ เห็น ไบ่ ยักาย หน้า ตา ดู ร้าย ก็ ทรง เจ้า จับ ก่อน

พระ สังฆ์ จึง เห็น ดั่ง นั้น ก็ ตกใจ จึง ทูล พระ เจ้า แผ่น ดิน ว่า ขอ
 พระ องค์ จึง มอญ ให้ ฮาตมภาพ ลัก ชั่ว โมง หนึ่ง ด้วย ส่วน ศิษย์ คน นี ดง
 แต่ ดำ มี กัด มา ก็มี ความ ชอบ มาก บัดนี้ มา ทำ การ ชำ เภน ท่าน
 อาจารย์ เต่า หยิน คาย อยู่ ใน กะทะ นั้น ฮาตมภาพ ก็ ไม่ คิด ฮยาก จะ เบน อยู่
 แต่ ขอ พระ องค์ ได้ ทรง พระ กรุณา โปรด ให้ เจ้า ถ้วย เกิด อ เม็ด หนึ่ง พอ
 ได้ ใน การ เส้น ไหว้ ที่ กะทะ นั้น แด้ว ฮาตมภาพ กับ ศิษย์ ก็ จะ ยอม ตาย ตาม
 โทษานุโทษ

พระ เจ้า แผ่น ดิน ตรัส ว่า เมื่อง ไต่ ถึง มี คน ดี ที่มี ความ กะตัญญู มาก
 จึง รับ สั่ง ให้ จัก เจ้า เกิด อ มา ให้ ตาม ที่ เชอชอว์ ของ พระ สังฆ์ จึง บอก ให้ ชั่ว เจ้ง
 ยก ไป ตั้ง ที่ ข้าง กะทะ แด้ว ก็ จุก ชุบ เทียน วิน ดู รา วิน นำ แด้ว พระ สังฆ์ จึง

ยืนอยู่ข้าง กระทะ พรรณารอง เรียกว่า เหง้าเจี้ย ตั้งแต่เข้า มา สามีภักดี
 ส้มมาทาน ถือ ฝ่าย พระ พุทศ สาคณา รักษา ฮาตมภาพ จะไป ยัง ไช่ที้ มี บุญ คุณ
 นั้น ตก ตา เหลือ ที่ จะ คณะนา ก็ ปราบณา จะให้ ดำ เจริญ แก่ มรรคผล ไม่ รุ
 เคย ว่า จะ มา ดั้น ชั่วคร เลี้ย ใน เวลานี้ เมื่อ เป็น ผู้ ตง จิตร อัน ชอบ แล้ว
 แม้ ตาย ไป ก็ จง ตงใจ ถึง พระ พุทศ เจ้า อัน วิญญูณ ตัก ดีทซ์ แม้ อยู่
 ไก่ดี โกลจง มา รับ เกิด

ไ้ยก่าย ได้ พง ดิ่งนั้น จึง พุด ว่า อาจารย์ พรรณา อย่าง นั้น ไม่ ถูก
 ใว้ ซาพ เจ้า จะ ชอน วอน เต้น เอง ไ้ยก่าย ก็ กุก เข้า ดง กับ พัน บอก ให้
 ชั่วเจ้ง ริน เหต่า แทน ไ้ยก่าย พุด ด้วย โท โสได้ ว่า อ้าย หา เหตุ อ้าย ถึง
 ระยา อ้าย ไม่ รุจัก ตาย อ้าย เป็ก เบ่ อุน ดั้น ซาติ ถึง เท้า น้ หมัด ราก
 เน่า เป็ก เบ่ อุน แล้ว อ้าย ฉิบหาย ตาย โหง จง มา รับ เคื่อง เต้น เกิด

ฝ่าย เหง้าเจี้ย กับ ตาน อยู่ กัน กระทะ ได้ ยิน ไ้ยก่าย คำ แข่ง ดิ่ง นน ก็
 อด ไม่ ได้ ก็ แปลง กลม รูป เดิม ผุด ขึ้น มา ยืน กลาง กระทะ ถาม ว่า อ้าย
 ซาติ หมู อ้าย กิน รำ มิ่ง ต่า ว่า ใคร พระ ถึง ช่มจ้ง เห็น เหง้าเจี้ย กัด ใจ จึง
 พุด ว่า เหง้าเจี้ย ขยา ทำให้ ฮาตมภาพ ตกใจ เคย ชุน นาง ไ้ใหญ่ น้อย เห็น ดั่ง
 นั้น ก็ นำ ความ มา กราบ พุด พระ เจ้า แผ่น ดิน ว่า ขอ พระ องค์ ได้ ทวง ทราบ
 พวก พระ ส่ง ช่มจ้ง ไม่ ตาย อยู่ กัน กระทะ ผุด ขึ้น มา แล้ว ครน พุด ดิ่ง นน แล้ว ก็ เกรง
 จะ ผิด จึง พุด ต่อ ไป ว่า เห็น จะ ตาย แล้ว แต่ หาก จะ เป็น บิศาจ กลับ ผุด
 ขึ้น มา เป็น แน่

เหิงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ กระโดด ออก จาก กระตะ ซัก กระบอง ออก จาก หู ตรง มา ตี ชุน นาง พนักงาน ที่ หนึ่ง ก็ น่วม อยุ่ กับ พน แล้วพูด ว่า เรา เบน ถึง เบน บิศาจ ที่ ใหน ชุน นาง เหล่า นั้น ก็ ตกใจ รึบ แก้ม ติ ไป ยก่า ย ออก ต่าง พากัน คุก เข่า ลง คำนับ ขอ โทษ เจ้า แผ่น ดิน ลง จาก พระแท่น จะ หนี เหิงเจี๋ย เข้ายึดไว้ พูด ว่า พระองค์ ไม่ ต้อง หนี จง รับผิดชอบ ให้ เต้าหยิน อาจารย์ ที่ ส่าม ลง กระตะ ไป ขาน น้า มัน พระเจ้า แผ่น ดิน ไม่ เบน ส้ม ประดี พระกาย สั้น ระริก ระริว ไป แสง พระไทย เรียกว่า พระอาจารย์ ช่วย ขำพเจ้า ด้วย จง รับผิดชอบ กระตะ นามัน โดย เร็ว อยา ให้ พระสงฆ์ ติ ขำพเจ้า โดย

เอี้ยว ตัด อาจารย์ ที่ ส่าม ก็ เดิน ไป ยัง ที่ กระตะ ทำ ตาม อย่าง เหิงเจี๋ย ถอด เสื้อ ผ้า ออก แล้ว ก็ กระโดด ลง ไป ใน กระตะ เหิงเจี๋ย ก็ เดิน แอบ มา ที่ ข้าง กระตะ เขามือ จุ่ม ใน น้า มัน ดู ก็ ไม่ ร้อน ดุจ น้า เย็น ฉนวน เหิงเจี๋ย คิด ขึ้น ได้ ว่า เห็น เล้ง ของ ที่ ใหน มา ช่วย เป็น แน่ นาน จึง ได้ เย็น ไป คิด ดังนั้น แล้ว ก็ เหวะ ขึ้น ไป บน อากาศ ร่าย คาถา เรียก เล้ง ของ ส้ม ทิศ อุดร มา ทน ไค ถาม ว่า ทำ ไหม จึง ช่วย ทำ น้า มัน ใน กระตะ ให้ เย็น อาจารย์ เต้าหยิน จะ เอา ชนะ เรา ได้ ฉน

เล้ง ของ ตกใจ คำนับ แล้ว พูด ว่า ท่าน จง ทราบ เกิด ขำพเจ้า มา ช่วย เอง ไม่ ได้ ท่าน ยัง ไม่ ทราบ มัน คือ สัตว์ พะ ตัง ความ เพียร ปฏิบัติ ได้ เปลี่ยน แปลง ถอด รูป ได้ แต่ เธอ ได้ ยิน เหา ดุ้ย นั้น จริง นอก นั้น เบน ส่วน ไสย ส่าตริ ไม่ จริง ที่ สอง คน ก่อกัน ได้ เชื้อ ได้ ทำ ตาย เสีย แล้ว ยัง อีก คน หนึ่ง มัน ผัก เล้ง ของ ทำ ให้ น้า มัน เย็น ฉน มัน พ้อ ดวง ชาว ฉน ทง

หตายให้หลง เชื่อมนทง ดัน แม่วา ซาพเจ้า เก็บ มังกร เข่น เลี้ย แด้ว เนื้อ
 หน้ง มั่น ก็ จะตะเยียดไปหมด จะ ขอด เก่ง แก่ ใครได้ ต่อไปอีก เต่า เห็ง
 เจี้ย จึง ตั้ง พระยา เต่ง ข้อง ว่า จง รับไป เก็บ มังกร เข่น เลี้ย โดย เร็ว พระยา
 เต่งข้อง ก็ บันดาร์ ตม พยุ ตง มา จับ มังกร เข่น นน กัดไป ยัง ทะเด เห็งเจี้ย ก็
 ตง มา ยืน อยู่ ริม กะทะ นว มั่น คอย พิจารณา ดู

ฝ่าย เต่าหยิน อยู่ ใน กะทะ กัด กัด โดด เค้น ไป มา ประเดี้ยว ก็
 ตม ตง หน้ง เนื้อ ก็ ตอก ออก ทง ดัน พวก ขุน นาง พนกงาน เห็น ดึง นน ก็
 นำ ความ ชื่น กราบ ทูล ว่า บัดวัน อาจารย์ ที่ ดำน หน้ง ตาย ใน กะทะ นว มั่น แด้ว
 พระเจ้า แผ่น ดิน ไต่ ทรง ทราบ ดึง นน ก็ คบ ไต่ เลี้ย พระไทย ทรง พระกัน แด้ง
 ยัง นก เห็งเจี้ย เห็น ดึง นน ก็ เข้ามา โกว ร้อง ชื่น ไป ด้วย เสียง ฮน ดึง ว่า พระ
 องค์ ทำไม จึง ไต่ เศร้า ไต่ เลี้ย พระไทย อย่าง นี เต่า ฮน อาจารย์ ทง ดำน หน
 มั่น เปน ลี้คว อยู่ บว เขา เพราะ ไต่ ดำ เร็ว ใน การ เปลี่ยน แปลง กาย ได้ ต่าง ๆ
 พระองค์ ก็ ไต่ เห็น ชัด ด้วย พระเนตร ของ พระองค์ แด้ว จะ มา เศร้า ไต่ เลี้ย
 ใจ ร้อง ให้ ไป ทำไม อ้าย พวก บัศจ ร้าย เหล่า นม หน้ง คิด จะ มา ชำ ทำน ๆ
 ยัง มิ ไต่ รั ลี้ เคย หาก ซาพเจ้า กำจติ มั่น เลี้ย ก่อน มิ หนน ราช สัมบัต
 ของ พระองค์ ก็ จะ ตก อยู่ ใน เสงม มือ พวก บัศจ ร้าย ทง ดัน พระองค์
 ขย่ำ ทรง พระกัน แด้ง ไป เลย จง รับ ขอ หน้ง ลือ เดินทาง ให้ ซาพเจ้า ไป
 โดย เร็ว เกิด

พระเจ้า แผ่น ดิน ไต่ ทรง พัง เห็งเจี้ย ทูล ดึง นน แด ขุน นาง ซ้าย ขวาก็
 กราบ ทูล พร้อม กัน ว่า ชึ่ง ทำน เห็งเจี้ย กราบ ทูล ดึง นน ย่อม เปน ความ

จริง ทุก ประการ ขอ พระ องค์ จึ่ง เชื้อ พัง ถ้อย คำ เห่ง เจ็ย เกิด จึ่ง พระ
 เจ้า แผ่น ดิน ครวี่ ว่า ถ้า กระ นัน เวลานี้ จัวน จะ คำ อยุ่ แล้วย ขอ จง
 รอก พัก อยุ่ พอ ให้ ข้าพเจ้า คอบ แทน พระ คุณ ท่าน บ้าง จึ่ง รับ สั่ง ให้ ชุน นาง
 พา พระ ถึง ชัม จึ่ง กับ สำนุ คิษย์ ไป พัก อยุ่ ที่ วัด คเียม ยี่ พุ่ง น จึ่ง ค่อย
 จัด แจง เถยง ส่นอง พระ เเดช พระ คุณ ท่าน ทง สี่ สัก ครวง หึ่ง

ครน วัน ที่ สอง พอ ได้ เวลา พร้อม ชุน นาง น้อย ใหญ่ เข้า เผ้า จึ่ง รับ
 สั่ง ให้ ร่าง หึ่ง ส้อ ประกาศ นิมนต์ พระ ส่นง ท หตบ หนี ไป นั้น ให้ กลับ มา
 อยุ่ ตาม วัด วาอาราม ของ คน ๆ ตาม เดิม แล ให้ จัด เครื่อง ไต่ ถวาย พระ
 ถึง ชัม จึ่ง กับ คิษย์ ทง ส่นง ยิง วัด คเียม ยี่ ครน เจ้า พนกงาน จัด การ
 ตาม รับ สั่ง แล้วย พระ เจ้า แผ่น ดิน กับ ชุน นาง ข้า ราชการ ก็ พร้อม กัน ไป ยัง
 วัด คเียม ยี่ ถวาย เครื่อง แจ แก่ พระ ถึง ชัม จึ่ง นอก นั้น ก็ เถยง ตาม ขรรวมคา

ฝ่าย พระ ส่นง ที่ เห่ง เจ็ย ปลด อยุ่ ให้ หนี ไป นั้น เมื่อ ไต่ ทราบ ประกาศ
 ก็ มีความ ยิน ดี พัว กัน กลับ มา ยัง วัด วาอาราม ตาม เดิม แล ไป หา
 เห่ง เจ็ย เพอ จะ คน ชน เพชร ที่ เห่ง เจ็ย ให้ ไป คุ่ม ดวน น ทง จะ ไต่ ขอบ คุณ
 เห่ง เจ็ย ด้วย เวลา เมื่อ พระ ถึง ชัม จึ่ง นั้น แล้วย เจ้า เมือง เซยคก ก จึ่ง
 เบียด น หึ่ง ส้อ เदन ทาง มอม ให้ พระ ถึง ชัม จึ่ง ไป พระ ถึง ชัม จึ่ง รับ หึ่ง ส้อ
 แล้วย ก็ คำ นบตา พระ เจ้า แผ่น ดิน ๆ พร้อม ด้วย ชุน นาง ก็ ตาม สั่ง พระ ถึง ชัม จึ่ง
 จง ออก นอก ประตู เมือง เมื่อ ขณะ เदन มา นั้น ตาม หนี ทาง มี หดวง จัน
 คูก เข้า เคา รพ อยุ่ เดิม ไป ทง ส่นง ข้าง ทาง ปาก ก็ ร้อง ว่า พระ ผู้ เปน เจ้า มา
 แล้วย พวก ข้าพเจ้า ทง หตบ เหล่า นี้ คือ ที่ ท่าน ปลด อยุ่ ให้ หนี ไป นั้น ไต่ ทราบ ว่า

ท่าน กำจัด บิดาคง ที่ ทุร้าย ราม คาม แด้ว พวก ซำพเจ้า มี ความ ยิน ดี รับ นำ ขน
เพ็ชร์ มา คืน ให้ แก่ ท่าน แด้ว ขอ เคารพ ขอบ พระ เศษ พระ คุณ ของ ท่าน ด้วย

เหิงเจีย ได้ พัง ตัง นัน ก็ หัวเราะ แด้ว ถาม ว่า พวก ท่าน มา พร้อ ม กัน
แด้ว หลอ หลวง จัน เหล่า นัน ตอบ ว่า มา พร้อ ม กัน ทง หำ รอย ไม่ ซาด

เหิงเจีย ก็ เรียก ขน เพ็ชร์ กลับ คน เขา กาย แด้ว ทูต แก่ พระ เจ้า แผ่นดิน
เซี่ย ตก กว่า หมู หลวงจัน ทง หลาย เหล่า นัน ซำพเจ้า ได้ ปลดปล่อย ให้ หั้น ไป

แดั่ง ของ ทง หลาย ที่ อาจารย์ ทง ดำ ทำ ไร่ ซำพเจ้า ก็ พัง ทำ หลาย เดี่ย ทง สั้น
แด้ว พวก ศิษย์ ทง หลาย ของ อาจารย์ เต้าซอ ก็ ให้ ออก มา ด การ นั้น ซำพเจ้า
ก็ ต่ ตาย เดี่ย ทง สั้น คน บัด นั้น พวก เหล่า ร้าย ก็ ส่ง แด้ว เห็น จริง

ใน ส่วน ชนม ของ พระ พุทธเจ้า เป็น ทาง อัน ชอบ แท้ ค่อ นัน ไป ท่าน
จง ตัง อยู่ ใน พระ ไตร สวรรคัม อย่า มี ความ เค็ดชอบ แดั่ง ส่ง ไป ค่อ ไป

แด้ว ให้ มี เมตา ปราณี แก่ สัมณะ ชีพรามณ์ อาณา ประชา ราชฏูร ของ พระ องค์
ก็ ให้ ด้ รับ ความ ร่ม เย็น เป็น คู่ชอ อย่า มี ความ พุง ชำ นกต เป็น มิจณาทีฐี

เห็น ผิด เป็น ชอบ บ้าน เมือง ของ พระ องค์ จะ ด้ รุ่ง เรือง วัฒนากาต เจ้า
แผ่นดิน เซี่ย ตก ก ได้ พัง เหิงเจีย ให้ โอภาท ตก เตือนตงนัน ก็ มี ความ ชอบ คุณ

ยัง นัน ก็ ครัน เสร็จ การ ด้น ทนากัน แด้ว พระ ถึง ชัมจิง กับ ศิษย์ ทง ดำ
ก็ ตา ไป เจ้า เมือง เซี่ย ตก ก ก็ ยน รอย อยู่ จน พระ ถึง ชัมจิง ไป ดับ ตา แด้ว

จึง พา ชุน นาง กลับ เขา เมือง
ฝ่าย พระ ถึง ชัมจิง กับ ศิษย์ ทง ดำ ออก จาก เมือง เซี่ย ตก ก แด้ว

ก็ หมาย ทีศ ปราจิดน ตรง ไป กลาง วัน ก็ ออก เติน กลาง คืน ก็ หา ที พัก

อาไครย หัดบ นอน ผ่อน พัก มา ตาม ระยะเวลา มา วัน หนึ่ง เดิน ไป ใน ใต้มย
 นน เปน ฤๅษี ท้อง พัก ก็ แจ่ม แจ่ม ครั้น เวลา จวน คำ พระ ถึง ฆัม จึง
 ถาม เหย้ เจ้ย ว่า คั้น วัน น เรา จะ อาไครย พัก นอน ที่ ไหน เหย้ เจ้ย ตอบ ว่า
 มี แสง เตือน สว่าง เดิน ไป อีก ลึก พัก หนึ่ง จึง ค่อย หา ที่ พัก นอน เกิด
 พุด ดง นน แดวก ก็ เดิน ไป อีก ลึก ครัว หนึ่ง ก็ ได้ ยืน เสี่ยง คด น ซัด น้า ดึง
 ออก ฉาด ฉาน ไบ่ ยัก าย ได้ ยืน เข้า แดวก จึง พุด ว่า สัน หนทาง แดวก ชั่ว เจ้ง
 พุด ว่า มี ลัว แม่ น้า ขวาง น้า พระ ถึง ฆัม จึง ว่า ไม่ รั้ว ว่า แม่ น้า จะ กว้าง
 ลึก เท่า ได

เหย้ เจ้ย พุด ว่า ข้าพเจ้า จะ เหาะ ขึ้น ไป ดู ก็ รั้ว ได้ ว่า จะ เบน ประการ ได
 ว่า แดวก เหย้ เจ้ย ก็ เหาะ ขึ้น ไป บน กตาง อากาศ เหาะ มื่อ บอง เพ่ง ดู ก็
 เห็น ล้าย น้า ชาว โกลด ดิบ ๆ คุจ ทะเล หลวง ไม่ รั้ว ว่า กว้าง ลึก เท่า ได เหย้ เจ้ย
 กลับ ตง มา บอก แก่ พระ อาจาว รีย ว่า กว้าง แท้ ๆ ข้าพเจ้า เพ่ง ดู ด้วย ตา ก็ ยัง
 แดวก ไม่ เห็น ผัง ตา ข้าพเจ้า เห็น ไต โกลด ถึง พน โยชน ข้าพเจ้า แดวก ดู ตา
 ก็ ยัง ไม่ เห็น ผัง จึง ไม่ ทราบ ว่า จะ กว้าง ลึก เท่า ได พระ ถึง ฆัม จึง ไต พง ดึง
 นน มี ความ วิตถ เปน ที่ ลุด จึง พุด ว่า ถ้า กระ นั้น เรา จะ คิด ข่าน ประการ ได
 จึง จะ ชาม ไต

ชัว เจ้ง ช่ม อย ไป ข้าง ริม ผัง บอก ว่า พระ อาจาว รีย จึง ดู ที่ ริม ผัง ดึง
 อย ดู เหมือน รูป คน ยืน ไม่ ไร หรือ เหย้ เจ้ย เดิน ไป ดู ก็ หา ไร คน ไม่ เปน เส้า
 ศิลา เขา บัก ไว้ ที่ เส้า ศิลา มี อักษร ตัว ใหญ่ จาร กไว้ ตาม ตัว คือ ดำ
 แม่ น้า (พง ที่ อย) ค่อย ตง มา ข้าง ต่าง มี อักษร ตัว เล็ก ล่อง แกว ลิม ตัว คือ (เกี้ย

ก๋วยไปยเซยต๊ โท๊ ไป๋นึ่งเกีย) แปรภาษาไทยว่า ข้ามนไป แปรพันโยชน์
 เติม มาไม่ มี คน เติน เหง้เจีย เห็น ดงนน จึง นิมนต์ อาจารย์ มา ดู พระถ้ง
 ซ้มจ้ง เห็น ดงนน แด้วในใจ ก็ เร้าร้อน เติมไป ด้วย ความ วิตถไม่ มี ความ สบาย
 ไปยกาย บอก ว่า พระอาจารย์ จง พัง ดู นั้น จะ เปน เลี้ยง กตของ แด
 มาพอ ต่ ทให้เน เห็น จะ เปน บ้าน แด้ว เหา่ นัน มี กระจม้ง ชะรอย เขา จะ
 ทำ กงเต็ก พวก เขา พา กนไป ที่ นั้น หา เครื่อง แจ กน เห็น จะ ดี แด้ว จะ ได้
 งาม ดู ลาด เลา เหตุผล ใน คำแม่ นาน ดู ว่า จะ เปน ประการใด ถ้า รุ้เรื่อง
 แด้ว จะ ได้ คิด อ่ามน ข้ามนไป

พระ ถ้ง ซ้มจ้ง อยู่ บด หลตง มา ก็ ได้ ยิน เลี้ยง กตของ แด มา พอ เหมือน กน
 จึง ซัก มา หัน หน้าไป ตรง นัน แด้วหา มี ทาง เตินไม่ ต้อง พา กน บุกรก ดุข โคน
 ไป เติน มา ประเดี้ยว ก็ แด้ว เห็น หมู่ บ้าน คน อยู่ ประมาณ ดี ห้า ร้อย หลั่ง
 เรือน มี บ้าน หนึ่ง อยู่ ต้น ทาง ต่ง เต้าจง ส่อง เสา ใน บ้าน นัน ตาม โคมไฟ
 สว่าง มี กัดัน รูปเทียน ดอกไม้ หอม พุง มา นอก บ้าน ครน ถึง บ้าน พระ
 ถ้งซ้มจ้ง ก็ ตง จาก มา ดำรวม กิริยา แด้ว มี อ้อไม้ เท้า เติน เข้าไป ที่ ประค
 บ้าน แด้ว เห็น ประคู เบ็ดแง่ม อยู่ บ้าน หนึ่งไม่ อาจ เข้าไป จึง ยืน รอ อยู่
 ที่ หน้า ประคู ประเดี้ยว เห็น ผู้เฒ่า เติน มา ที่ นั้น คน หนึ่ง ที่ คอ ส้อม ประ
 คำ ปาก ภาวนาว่า พุทโธ ๐ เติน ออกมา เบ็ด ประคู บ้าน พระถ้งซ้มจ้ง เห็น
 แด้ว ก็ ย่อ ตัว ร้อง เรียกว่า ท่านตา ฮาตมภาพ ปรารถนา จะ ใคร่ งาม สัก ห่น้อย
 ฝ่าย ผู้เฒ่า ครน แด้ว เห็น พระถ้งซ้ง ก็ ยก มือ ชน นมัสการ แด้ว งาม
 ว่า ท่าน ทำไม มา ต้า หลั่ง จน บ้าน นัน เต้า พระถ้งซ้มจ้ง ไม่ เข้าใจ จึง งามว่า

ท่าน ตา ว่า กระไร ข้าพเจ้าไม่ เข้าใจ ผู้เฒ่า จึง พูด ว่า ฉัน นั้น บ้าน ข้าพเจ้า
 เมื่อ เวลา เพน ถวาย เข้า ดั่ง ชั่ว แด ถวาย ดั่ง จักร กับ เขา ล่าร แต่ เงิน ท่าน มา ถึง
 เวลานี้ ดั่ง ของ ที่ หมด เตี้ย แล้ว พระ ถึง ชั่ว จึง จึง พูด ว่า ท่าน ตา ข้าพเจ้า
 มา บัด นี้ มิ ได้ ของ การ ดั่ง ไต อาตมภาพ มา จาก เมือง ไต ถึง มี รับ ดั่ง พระ
 เจ้า ถึง ไท จึง ยั้ง เค้ ให้ อาตมภาพ ไป ประเทศ ไช ที่ อาราณา พระ ไตรย
 มี ฏิก ครั้น มา ถึง คาบถน เวลา ที่ พอค่า ไต ยิน เตี้ย กตอง แด มา พ้อ
 จึง ได้ ตรง มา หัวใจ ว่า จะ ขอ อา ไศรย พัก นอน ดัก คั้น หนึ่ง พอรุ่ง เข้า ก็ จะ
 ตา ไป ตา เฒ่า ได้ พง ดง นน ก็ ยก มือ ดัน ว่า ท่าน เปน สระมะณะ ยอ่า กถ่าว
 เช่น นั้น เลย อิน เมือง ไต ถึง มา ถึง ที่ นั ระยะเวลา หา ห่ม นั ดั พน โยชนั รูป
 ร้าง ท่าน เด็ก นอย เท่านั้น ทำ ไม่ จึง จะ มา ได้ ข้าพเจ้า ดั่ง ไศย นั พระ
 ถึง ชั่ว จึง พูด ว่า คำ ของ ท่าน ตา ที่ ว่า ไม่ เชื่อ ก็ ส้ม ควร อยู่ แล้ว แต่
 อาตมภาพ มี ศิษย์ ส่าม คน ตาม รักษา จึง มา ได้ จน ถึง ที่ นี้ ตา เฒ่า ถาม ว่า
 ท่าน มี ศิษย์ ทำ ไม่ จึง ไม่ เห็น มา กับ ท่าน เถ่า

พระ ถึง ชั่ว จึง จึง หัน หน้า ไป เรียก เหิงเจีย ไป ยัก ยาย ชั่ว เจ้ง คน
 ทั้ง ส่าม ไต ยิน อาจารย์ เรียก ที่ พา กัน ยก หาบ จูม มา เดิน มา ตา เฒ่า เห็น
 หน้า ตา ตู ร้าย น่า กถัว ทั้ง ส่าม คน ก็ ตกใจ ดัน สระ ตี ต้ม ดง ปาก ก็ ร้อง ว่า
 ผี กษ ร้าย มา แล้ว พระ ถึง ชั่ว จึง ก็ เข้า พยุง ตา เฒ่า ให้ ตก ชน แล้ว บอก
 ว่า ท่าน ตา ยอ่า กถัว เลย ทั้ง ส่าม คน นี้ เปน ส่าม ศิษย์ ของ อาตมภาพ เอง
 ไม่ ใช่ ผี ไซ้ ยัก ยาย อะไร ที่ โหน ดอก ตา เฒ่า จึง ค่อย ได้ สระ ตี พูด ว่า อาจารย์

รูปร่างงดงามดี สำนักศิษย์ทำไม่รูปร่าง จึงได้ เป็น อย่าง นี้ พระ ถึงซ่มจ้ง
 พูดว่า รูปร่างไม่ น่า คดู ก็จริง แต่มี ฤทธาฮานุภาพ ฮาจ จัม เสื่อ แด
 มังกรได้ แต่ จัมมีบิศาจ ยักษ์ ร้าย ก็ได้ ตาเฒ่าได้ พัง ดึง นั้น ก็ไม่ใคร่
 จะ เชื้อ จึงนิมนต์ พระ ถึงซ่มจ้ง ฮน บน เวื่อน ใน บ้าน มี หลวง จัน สอง
 สาม รูป กำดั่ง สวด มนต์ ฮยู่ ที่ หน้า โต๊ะ หิน หนาไป เห็น เหง้าเจี้ย โป๊ยก่าย ซัวเจ้ง
 ทั้ง สาม คน เดิน ฮน มา ต่าง ก็ ตกใจไม่ เป็น ส่ม ประเดี ดั้ม ถูก กุก คตาน ถูก
 ฮน วง หนี ซุก ซ่อน ตัว ใน บ้าน โคมไฟ ก็ ตับ หมด เหง้าเจี้ย โป๊ยก่าย ซัวเจ้ง
 เห็น ดึง นนทหัวเราะ จึง ร้องไปว่า พวก เจ้าทำไม่ มี บัญญาที่จะพิจารณา
 เลย ไม่ รู้จัก ตำ สูง ทำให้ เขา ตกใจ ทั้ง บ้าน ทั้ง สวดมนต์ สวดพร เสี่ย วง
 หนีไป อย่าง นั้น คนใน บ้าน ก็ พา กัน วุ่น วาย ไป ทุก ๆ คน พวก เจ้า ทำ
 อย่าง นี้ ก็ เหมือน หาความ ผิดให้ แก่ เรา

ตาเฒ่าได้ พัง ศิษย์พระ ถึงซ่มจ้ง พูด ดึง นั้น ก็ เชื้อใจ ว่า เป็น สำนักศิษย์
 แน่ จึง เคารพ พระ ถึงซ่มจ้ง แด้ว พูด ว่า ท่าน ฮยู่ มี ความ ผิดกเถย ซึ่ง
 การ ทำ บุญ นั้น ก็ จวน จะ เติง ฮยู่ แด้ว พูด แด้ว ก็ เรียก คนใน บ้าน ให้ จุด
 ตาม โคมไฟ คนใช้ ได้ ยินดั่งนั้น ก็ จุด โคมไฟ ยก มา ตัง เหล็ดอบไป เห็น โป๊ยก่าย
 ซัวเจ้ง ก็ ตกใจ ถอย กลับไป แด้ว ร้อง ว่า มี บิศาจ มา แด้ว เหง้าเจี้ย จึง
 จุดไฟ ฮน นิมนต์พระ ฮาจารย์ ฮน นัง ฮาง บน โป๊ยก่าย ซัวเจ้ง เหง้าเจี้ย ก็ นัง
 เผ่า ฮยู่ สอง ฮาง ตาเฒ่า ก็ มา นัง ฮยู่ ฮาง นัน ด้วย คนใน บ้าน ตาเฒ่า
 อีก คน หนึ่ง เดิน ออก มา ถาม ว่า เวลาคำ มัด ดึง นี้ มี บิศาจ อะไร ที่ ใหน มา
 ตาเฒ่า คน หนึ่ง ถูก ฮน บอก ว่า พี่ เอง มิใช่ บิศาจ ที่ ใหน มา ท่าน ฮาจารย์ ที่

มาน เป็น พระสังฆมา แต่ เมืองโตถึง จะไปไซที่ ขาราชนา พระธรรม
 สำนักศิษย์ของท่าน รูปร่าง ดูร้าย ก็จริง แต่ใจดี มีฤทธิ์มาก คาเฒ่า
 ผู้ใดฟัง นอง ชาย บอก ดั่ง นั้น ก็ ค่อย อ่าง ใจไม่กลัว จึง เข้ามา นั่ง
 ใกล้ สันตนา กับ พระ ถึง ชม จึง พวกในบ้าน แอบ มอง ดู เห็น เจ้า ของ บ้าน
 ทั้ง สอง คน นั่ง สันตนา โต คอย กัน อยู่ ดั่ง นั้น ก็ ค่อย หาย ความ กลัว จึง
 จิต แจง ยก นำ วิธนา มา ถวาย พระ ถึง ชม จึง รับ ประเคน แล้ว ก็ ย่อ
 ภาย ขอบ ใจ ท่าน ทั้ง หลาย ทุก ๆ คน แล้ว พระ ถึง ชม จึง จึง ปราไป ได้ ถาม ว่า
 ท่าน คา ทั้ง สอง แซ่ อะไร

คาเฒ่า ทั้ง สอง บอก ว่า ข้าพเจ้า ฟ้อง แซ่ ตน พระ ถึง ชม จึง พูด ว่า
 ท่าน ทั้ง สอง ร่วม แซ่ แก่ ข้าพเจ้า คาเฒ่า ทั้ง สอง ถาม ว่า ท่าน อาจารย์
 ก็ แซ่ ตน มา หรือ พระ ถึง ชม จึง ก็ ตอบ ว่า อาตมภาพ ก็ แซ่ ตน เหมือน กัน
 พระ ถึง ชม จึง ถาม ต่อ ไป ว่า ท่าน คา ทำ บุญ ด้วย เหตุ อะไร ผู้ เฒ่า ทั้ง สอง
 ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ทำ บุญ ดั่ง นี้ เรียกว่า ทำ เพื่อ ตาย ไป ยัย กาย ไต ยิน ก็
 หัวเราะ แล้ว พูด ว่า ไต ยิน แต่ เขา ทำ บุญ ผาก ไป ที่ ทำ กุศล เพื่อ ตาย
 ดั่ง นี้ ไม่ เคย ไต ยิน คาเฒ่า ถาม ว่า ท่าน จะไปไซที่ ทำไมไม่ ไป ตาม ทาง
 ใหญ่ ดัด มา ทาง นี้ ด้วย เหตุ อะไร

เหิงเจี๋ย ตอบ ว่า อัน ที่ จริง ก็ เดิน ตาม ทาง ใหญ่ แต่ มา ปะแม่ น้ำ
 ขวาง หน้า จะ ข้าม ไป ไม่ได้ เพราะ ไต ยิน เลี้ยง กลอง แด ม้า พ้อ จึง ได้ แวะ
 มา หา ที่ อาไศรย พัก สัก คับ หนึ่ง คาเฒ่า ถาม ว่า พวก ท่าน มา ถึง ริมน้ำ
 เห็น อะไร บ้าง หรือ เปล่า เหิงเจี๋ย ตอบ ว่า ข้าพเจ้า เห็น แต่ เสา ศิลา ปัก
 อยู่ นอก นั้น ก็ ไม่ เห็น มี อะไร คาเฒ่า บอก ว่า ไป เหนือ หลัง เสา ศิลา สัก

ต้อง ล่าม เฒ่า มี ศาสตร์ เจ้า เรียกว่า (เฒ่า ก่า ได้อ๋อง เมี้ยว) คือ ศาสตร์ เจ้า ลัก
 ลัก ท่านไม่เห็น หรือ เหยิงเจีย ตอบว่า ยังไม่ได้ เคย เห็น แล้ว เหยิงเจีย
 พูด ว่า ท่าน ตา ไปรด เฒ่า ให้ ซ้ำพเจ้า ฟัง เหตุใด จึง เรียกว่า ศาสตร์ เจ้า ลัก ลัก
 ตา เฒ่า ทง สอง ไต่ ฟัง ถาม ตง นน ก็ ร้อง ให้ ลัก ลัก ลัก บอก ว่า ท่าน ยัง
 ไม่ ทราบ เจ้า ได้อ๋อง นี้ ว่า เป็น อย่างไร คือ ความ ลัก ลัก ลัก ได้ ปก ปอง รักษา
 ชาวบ้าน คำบด นี้ มี ความ สุข ฟา ฝน ก็ ไต่ คด คอง ตาม ถู กาด เข้า ปลา
 ธิญญาหาร ก็ อิ่ม เอิบ ทัว ถึง กัน ทุก บ้าน

เหยิงเจีย จึง ว่า ลัก ลัก ลัก ให้ ความ สุข อย่าง นน ก็ เป็น ความดี ความ
 เจริญ อย่าง ยง แล้ว ทำไม ท่าน ตา ทง สอง จึง ร้อง ให้ ลัก ลัก ลัก ด้วย เหตุ
 อย่างไร ตา เฒ่า ทง สอง ยก มือ ขึ้น ทูบ ออก พูด ว่า ท่าน ยัง ไม่ ทราบ อัน
 มี คุณ นน ก็ จริง แต่ มี ความ คับแค้น เพราะ ว่า คน คือ เจ้า นน ชอบ กิน
 เด็ก ทง เป็น มิใช่ เจ้า ยุติ ธรรม เหยิงเจีย ถาม ว่า เจ้า นน ชอบ กิน เนื้อ เด็ก ๆ
 หรือ ตา เฒ่า ทง สอง ตอบ ว่า เจ้า ชอบ กิน เนื้อ เด็ก ๆ จริง เหยิงเจีย
 ถาม ว่า เห็น จะ มา ถึง เหว บ้าน ท่าน ดอก กระจมิ่ง

ตา เฒ่า ตอบ ว่า บน ถึง กำหนด ซ้ำพเจ้า จะ ต้อง เดิน ใหว่ ที่ ตำบล น
 ยัง เกยว ชน อยู่ใน เมือง เซียดก๊ก บ้าน น เรียกว่า บ้าน ตนแกจิง เจ้า ลัก ลัก
 ลัก นบ หนึ่ง ต้อง เดิน หน หนึ่ง ต้อง เอา เด็ก ชาย หนึ่ง หญิง หนึ่ง แด ลัก ลัก
 เป็ด ไก่ ของ ต่าง ๆ แม้ ว่า รับ เสร็จ เดิน หน แด ก็ รักษา ปก ปอง คุ้ม
 ครอง ใน ตำบล นี้ ได้ มี ความ สุข ทัว กัน ทุก ๆ บ้าน ถ้า ไม่ เดิน ใหว่ ตาม
 เคย อย่าง ทูบ นี้ ก็ จะ ดง โทษ กระทำ ร้าย ต่าง ๆ ไม่ มี ความ สุข ทัว กัน ทง
 ตำบล เหยิงเจีย ถาม ว่า ใน บ้าน ท่าน ตา มี บุตร ลัก ก็ คน

ตาเฒ่าจึงเอามือทาบอกแล้วพูดว่า ท่านอย่าถามเรื่องถูกเตย
 คนนี้ น้องชายข้าพเจ้าชื่อต้นเซ่ง ตัวข้าพเจ้าชื่อต้นเท่ง บินอายุข้าพเจ้า
 ได้หกสิบสามปีแล้ว น้องชายอายุได้ห้าสิบแปด ข้าพเจ้ามีบุตรหญิงคน
 หนึ่งอายุเพิ่งได้แปดขวบ นามเรียกว่าเจ็กซันกิม น้องชายมีบุตรชายคน
 หนึ่งอายุได้เจ็ดขวบ นามเรียกว่าต้นกวนโมี ข้าพเจ้าพี่น้องสองคนรวมกัน
 อายุกว่าร้อยแล้ว จึงได้บุตรไว้ทำพันธุ์สองคนเท่านั้น ก็บังเอินเวร
 เวียนมาถึงข้าพเจ้าเส้นหวัดก็มีอาชชาติได้จาจะต้องทำตามเคย เพราะ
 ฉันทายักที่จะหักความฮาโดยในบุตรได้ จึงได้ทำการกุศตเพื่อไปให้
 เหตุนี้จึงเรียกว่าทำเพื่อกุศต พระถึงชมจึงได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้น
 อดไม่ได้เกิดความโหม่นค้ำน้ำตาไหลตงพร่างพราย แล้วพูดว่า ดึงนี้ก็
 เหมือนคำโบราณ ท่านยอมว่า ถูกสักยังไม่หล่น ถูกอ่อนจึงหล่นก่อน
 เหง้าเจี่ยหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะถามท่าน ตาว่าบ้านท่านตา
 เข้าของเงินทองไร่นาจะมีสักเท่าไร สองเฒ่าตอบว่า ของข้าพเจ้าที่
 มีนั้น คือนาดุ่มนาครสามร้อยไร่เศษ นาป่าก็มีหลายสิบแห่ง ในบ้าน
 ข้าพเจ้านั้นสิบปีก็ไม่หมด แดเครื่องนุ่งห่มมีนับไม่ถ้วน แดเครื่อง
 ใช้สอยต่างๆไม่ชณะนานับได้ เหง้าเจี่ยจึงพูดว่า ท่านตาทั้งสองมี
 สัมบัติอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะเตือนสติให้ท่าน ตาเฒ่าทั้งสองถามว่า ท่าน
 จะเตือนอย่างไร เหง้าเจี่ยตอบว่า ท่านมั่งมีออกเหลือต้น ทำไมจึง
 ยอมสละบุตรชายหญิงของตัวเล่า ทั้งเสียสักห้าสิบตำลึงเงินไปซื้อเด็ก
 ชายคนหนึ่ง ทั้งเสียร้อยตำลึงเงินไปซื้อเด็กหญิงคนหนึ่ง รวมเงิน

ร้อยห้าสิบ คำตั้ง เขาไป แทน ตัว บุตร ของ เรา จะมี ดี หรือ ต้อง เฒ่าได้ พง
 ดึง นั้น น้ำ ตาไหล ตก ลง พราก ๆ พูด ว่า ท่าน ยัง ไม่ ทราบ เหตุ คือ เจ้า
 ไต่ ช่อง เคย ไป มา อยู่ ที่ บ้าน ซ้ำพเจ้า อยู่ เสมอ ๆ

เหิงเจี๋ย ถาม ว่า เจ้า นั้น เคย ไป มา มี กิริยา อย่าง ไร บ้าง หรือ ต้อง
 เฒ่า ตอบ ว่า ไม่ เห็น ตัว แต่ ได้ ยืน แบน ตาม พยู่ หัก ใหญ่ ก็ กำหนด วัฏ เขา ว่า
 มาก ก็ พา กัน คุต ฐูป เทียน บูชา คน ใหญ่ น้อย เกด เกด ก็ ย่อม รักัน ทง สัน
 แดบ เดือน วัน เวลา ทุก คน ก็ ย่อม รั ได้ ตลอด จำ เพาะ เขา บุตร นิดตา ของ
 เรา เอง ท่าน จึง จะ พอ ใจ ท่าน อย่าง พูด ว่า ต้อง สำน ร้อย คำตั้ง เลย ลัก พัน
 คำตั้ง หมัน คำตั้ง ก็ จะ ทุน หัก ให้ รูป ร้าง อย่าง น บ เดือน เหมือน กัน จะ ไป
 หา ที่ เห็น ได้ เหิงเจี๋ย ว่า ดึง นั้น ก็ ตาม ที่ เกิด แต่ ท่าน ตา ให้ เด็ก ทง ต้อง
 นั้น ออก มา ให้ ซ้ำพเจ้า ดู รูป ร้าง ก่อน ว่า จะ เป็น อย่าง ไร จึง ตา เฒ่า
 น้อง ชาย เข้า ไป ซ้ำง ใน พา บุตร ชาย นั้น ออก มา ให้ นั่ง ตง ตรง หน้า เหิงเจี๋ย
 เด็ก นั้น ก็ ทา วั ว่า ตัว จะ ตาย ไม่ มอ ก็ ถอ ผล ไม่ วัน เร็ง กัด กิน ไป ตาม
 ประสา ทารก

เหิงเจี๋ย พิศุ เต็ก แล้ว ก็ นั่ง ไม่ พูด ว่า อะไร ใน ทิน ไต นั้น เหิงเจี๋ย
 ก็ แปลง กาย เหมือน เด็ก นั้น ตรง มา จับ มือ เต็ก สัพยอก เล่น กัน เฒ่า
 ทง ต้อง เห็น ดึง นั้น ก็ ตก ใจ พูด ว่า ท่าน พัง พูด จา กัน ประเดี๋ยวนี ทำ ไม่ จึง
 แปลง เหมือน กับ บุตร ซ้ำพเจ้า ได้ เล่า เชิญ ท่าน แปลง กลับ อย่าง เดิม เหิงเจี๋ย
 เกา คาง ที่ หิ้ง ก็ กลาย เป็น รูป เดิม ตา เท่า คุก เข้า ตง คำนับ แล้ว พูด ว่า
 ไม่ ทราบ ว่า ท่าน มี ฤทธา อานุภาพ อย่าง นี เลย เหิงเจี๋ย ถาม ว่า อย่าง นี จะ เหมือน

บุตร ท่าน หรือ ไม่ เฒ่า ทง สอง พุด ว่า เหมือน แท้ ๆ เห่งเจี่ย ว่า แม้วว่า
 ร่าง กาย เหมือน อย่าง นั จะ ให้ แทน บุตร ท่าน ไป เดิน ให้ ได้ หรือ ไม่
 สอง เฒ่า พุด ว่า ถ้า อย่าง นั ก็ ดี แล้ว ควร จะ เอา ไป เดิน แทน ได้
 เห่งเจี่ย พุด ว่า ข้าพเจ้า จะ ช่วย ชีวิต เด็ก นั้น ไว้ ให้ พ้น จาก ความ ตาย
 จะ ได้ อยู่ สืบ ถ้าย ค่อ วงษ์ กระกูด ของ ท่าน ค่อ ไป ภาย นั จะ เห็น ควร
 หรือ ไม่ คา เฒ่า ตัน เซ่ง ไต่ พง เห่งเจี่ย พุด ดิง นน จึง กุ๊ก เข้า ตง กับ พน
 พุด ว่า แม้ ท่าน มี ความ กรุณา อย่าง นน จริง แล้ว ข้าพเจ้า จะ เคารพ
 คุณ ท่าน เป็น เงิน พัน คำตั้ง ให้ พระ อาจารย์ เปน เลี้ยงยง เดินทาง เห่งเจี่ย
 พุด ว่า ท่าน ไม่ ให้ เงิน ข้าพเจ้า ๆ จะ ไป ให้ ที่ ไหน
 คา เฒ่า พุด ว่า แม้วว่า เขา ท่าน ไป เดิน ชีวิต ท่าน ที่ ไหน จะ รอด
 กลับ มา ได้ เห่งเจี่ย ถาม ว่า ทำไม จึง จะ ไม่ รอด กลับ มา ได้ คา เฒ่า
 ตอบ ว่า แม้ เขา ท่าน ไป เดิน เจ้า ไต่ ของ ก็ จะ กิน ท่าน เสีย ที่ ไหน ท่าน
 จะ ได้ รอด ไป ได้ เห่งเจี่ย พุด ว่า เจ้า นน จะ ถ้า กิน เขา ที่ เดียว หรือ
 คา เฒ่า ตอบ ว่า ไม่ กิน ก็ ดี นะดี เห่งเจี่ย พุด ว่า จะ กิน หรือ ไม่ กิน ก็ ชั่ง
 ข้าพเจ้า เกิด แม้วว่า เจ้า กิน เขา ๆ ก็ เปน คน ขายุดัน แม้วว่า ไม่ กิน เขา
 ก็ เปน บุญ ของ เรา เอง ท่าน จง เอา ข้าพเจ้า ไป ดั่ง เกิด ท่าน อย่า วิดก ดิง
 ข้าพเจ้า เลย คา เฒ่า ตัน เซ่ง เห็น เห่งเจี่ย รับ รอง แน่นอน ดิง นน ก็ กราบ
 ดิง กับ พน พุด ว่า เงิน นน ข้าพเจ้า จะ ขอ ม คุณ ท่าน เอง
 ฝ่าย คา เฒ่า ตัน เท่ง ไม่ เคารพ ไม่ กราบ ให้ เขา นัง แอม บาน ประตุ
 ร้อง ให้ ล้อก ล้อน อยู่ เห่งเจี่ย เห็น ดิง นน ก็ เดิน เข้า มา จับ ขอ ม คา เฒ่า ตัน เท่ง

แล้วถามว่า ตามีความเสียหาย บุตร ตัวดอก กระทบถึง ต้นท่ง เห็น หึงเจี๋ย มาถาม ดังนี้ ก็คุกเข่าลง กราบ แล้วพูดว่า ข้าพเจ้ามีความ ขาโดยถึง บุตรหญิง ขอท่านได้กรุณาด้วย ท่านช่วย หลานชายให้ รอดแล้ว ขอท่าน ได้กรุณา ช่วย บุตรหญิง ของข้าพเจ้าไว้ด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่มี บุตรชาย มีแต่บุตรหญิง คนเดียวเท่านั้น ความ ขาโดยในบุตรเพียง จะสิ้นใจแล้ว ขอท่านได้เมตตาให้ บุตร ข้าพเจ้า รอด ด้วยเถิด

หึงเจี๋ยว่าท่าน ตา จงลุก ขึ้นเถิด รีบไป หุงข้าวต้ม แจกให้พร้อม ให้ ช้าย ปากยาว มั่น ถิ่น อิม เอิบ แล้ว ให้มัน แปลง เป็น บุตรหญิง ของท่าน ตาเขาไป เส้น แทนตัว ข้าพเจ้าทั้ง สอง จะไป แทนให้ เด็กทั้ง สอง รอด จาก ความตาย ท่านจะเห็น เป็นอย่างไร ไปยกายได้ ยิน หึงเจี๋ยพูด ดังนี้ จึงร้องว่า พี่หึงเจี๋ยพี่ จะรอด ฤทธิรอด เดชะ อย่างไร ก็ตามเถิด อย่ามา เกี้ยว ข้อง ถึง ข้าพเจ้าด้วย ทำไม หึงเจี๋ยพูดว่าน้อง อย่าพูด อย่างนั้น จะเสีย ความ กะตัญญู คำโบราณ ย่อมว่าท่าน มี คุณ ต้อง แทนคุณ ท่าน พวก เรา มาถึง บ้าน ท่านได้พึ่ง คุณ ของท่าน ก็จะต้อง แทนคุณ ท่าน จึง จะ ถูก แตน นิมว่า เป็น ลูกผู้ชาย

ไปยกายว่า ก็พี่ แปลงได้ ส่วน ตัว ข้าพเจ้าไม่ เข้าใจ แปลง จะให้ทำ อย่างไร หึงเจี๋ยว่า เจ้า แปลงได้ ถึง ตามตีบหอก อย่าง ทำไมว่าไม่ เข้าใจ แปลงเท่า พระถังซัมจั๋ง เรียก ไปยกาย มา บอกว่า ซึ่ง หึงเจี๋ยพูด นั้น ควรแล้ว คำโบราณ ท่าน ย่อมว่า ช่วย ชีวิต มนุษย์ คนหนึ่ง ได้ บุญ มาก กว่า สร้าง เจดีย์ เจ็ดองค์ ขอ ต้องได้ แทนคุณ ผู้มี คุณ เป็น กุศล อย่างยิ่ง

พี่น้อง จงพากันไปเถิด ไ้้วยก่ายพูดว่า ข้าพเจ้าแปลงได้แต่เขาไม่ช่วย
 ธารแลสิ่งสำราศั่วต่าง ๆ ซึ่งจะแปลงเป็นเด็กหญิงนั้น แล่นยาก ยังไม่
 เคยแปลงเคย เห่งเจี๋ยพูดว่า ท่านทั้งหลายอย่าเชื่อมัน ท่านจงไปพา
 เด็กหญิงนั้น ออกมาดู ก่อน ตาเฒ่าตนหนึ่งก็รีบไปพาบุตรหญิงออกมา
 ผู้คนชายหญิงในบ้านก็พากันตามออกมาดู แล้วกราบไหว้ฮั่นวอน
 ว่าขอท่านได้เมตตาช่วยชีวิตเด็กไว้ด้วยเถิด เด็กนั้นก็ยืนอยู่ต่อหน้า
 คนทั้งหลาย มือก็ถือผลไม้กินอยู่ตามภาษาเด็ก

เห่งเจี๋ยร้องบอกไ้้วยก่ายว่า จงรีบแปลงให้เหมือนเด็กดูด้วยกัน
 จะได้เขาไปให้เจ้าได้ออ้ง ไ้้วยก่ายว่าเด็กนั้นรูปร่างงดงาม ทำไม
 จะแปลงให้เหมือนได้เถ่า เห่งเจี๋ยว่า จงรีบแปลงโดยเร็วอย่าให้ต้องลง
 มือ ไ้้วยก่ายตกใจก็ร้อง พระคาถา ดังนี้คือต้องดำที่ร้องว่าแปลง
 รูปร่างก็กลายเป็นเด็กหญิงเหมือนเด็กหญิงนั้น ดูทีเดียวกัน พร้อม
 ทั้งรูปร่างเหมือนหงส์นั้น เว้นแต่ท้องโตไปหาเหมือนไม่

เห่งเจี๋ยเห็นดังนั้น ก็หัวเราะบอกให้ไ้้วยก่ายแปลงใหม่ ไ้้วยก่าย
 ว่าแปลงไม่ได้ ขอพี่ได้ช่วยแปลงให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด เห่งเจี๋ยร้ายคาถา
 ณาไปในตัวไ้้วยก่ายก็เหมือนเด็กดูด้วยกัน เห่งเจี๋ยจึงเรียกสองเฒ่า
 บอกว่า จงรีบจัดแจงเขาไปเถื่อน แต่พาเด็กทั้งสองแอบซ่อนเสีย
 ในห้องเขาขนมนมเนยบ่อนเลี้ยงให้ดี อย่าให้ร้องขออ้องชนได้ เจ้า
 ได้ของมันรู้เหตุจะเสียการ เห่งเจี๋ยถามว่า การที่จะเขาไปเถื่อนนั้น

จะมัดผูกไป หรือจะ ต้ม แกงให้ สุก ก่อน จึง จะ เอาไป เต้น ไบ๋ยก่าย พูต ว่า พี่ เหิงเจีย แก่ จะทำ พูต เต้นไป ซึ่ง จะทำไป อย่าง นั้น ข้าพเจ้า เบนไม่ ยอมไป เบน แน่

ตา เฒ่า ทั้ง สอง พูต ว่า ข้าพเจ้าไม่ กต่า ทำ อย่าง นั้น ดอก จะต้อง เอา ถาด สอง ซาดิ สอง ถาด ให้ ท่าน นิ่ง กิดาง ถาด แดวให้ ห้ามไป เหิงเจีย พูต ว่า ถาด นั้น เบน ความ ตีจริง กระนั้น เอา ถาด มา จะขอ ดู ให้ เห็น ว่า เบน อย่างไร เฒ่า ทั้ง สอง ก็ เข้า ไป ยกถาด ออกมา วางไว้ เหิงเจีย ไบ๋ยก่าย ก็ ชน นิ่ง บน ถาด คน ละถาด เรียก คน มา ตี คน ให้ สอง ยก ดู ตี คน ก็ ยก เดินไป มา สอง ส่าม เทียว แดว ยก กลับ มา วางไว้ อย่าง เดิม

เหิงเจีย บอก ไบ๋ยก่าย ว่า เราไม่ ต้อง เดินไป นิ่งให้ ยก อย่าง นั้น ต้ม ก็ ภัยวิเศษ ชน มาก ไบ๋ยก่าย ว่า ยกไป ยก มา จน ส่ว่าง ข้าพเจ้า ก็ ไม่ ต้อง วิดก เขา จะเอาไป เต้น ที่ ศาล ให้ มัน กิน จะ ร้าย มาก เหิงเจีย ว่า แม่ มา กิน เราก่อน นิ่ง จง รับ หั้น ให้ พัน ไบ๋ยก่าย ว่า ถ้า กิน ชาย ก่อน ก็ ตี นะซี หาก ว่า มัน จะ กิน หมิง ก่อน จะ ทำ อย่างไร เฒ่า สอง เฒ่า พูต ว่า ตาม เคย ทุก ๆ ปี มา ก็ กิน ชาย ก่อน มี คน เขา ได้ แอบ ดู ก็ เห็น อย่าง นั้น ไบ๋ยก่าย ได้ ยิน ดัง นั้น ก็ ตี ใจ แดว พูต ว่า ถ้า เบน ดัง นั้น ก็ เหมือน เรา ได้ เกิดใหม่ กำลั้ง ส่น ทนากัน อยู่ ก็ ได้ ยิน เดียง กดของ แด ม้า พ้อ ตี ออก ส่น พวก ชาว บ้าน หลาย สิบบ คน เข้า มา เบ็ด ประคู้ บ้าน แดว ร้องให้ เอา เด็ก ชาย หมิง ออกไป เฒ่า ทั้ง สอง ก็ งก ๆ งั้น ๆ รับ เอา เด็ก แดง ทั้ง สอง คนไว้ ถาด ให้ คน ห้าม ออกไป ส่ง

ฝ่าย พวกชาวบ้าน แก่จึ่ง ครันคนเท่ง คนเซ่ง พี่น้อง ทงสอง เอา เด็กชาย
หญิง ออกมาส่ง พวกเหล่านี้ ก็ รับเอา เด็ก นั้น ยกไป แลต่าง คน ต่าง
ถือเครื่อง เต้น ล้อรา แล หมู เบ็ดไ้กับ สิ่ง ของ ต่าง ๆ ครันพร้อม กัน ก็ ให้
ล่ำม ตา พา กัน เดิน ไป ยัง ค้าต เจ้า ครัน ถึง ก็ พา กัน เข้าไป ใน ค้าต เอา
เด็กชาย หญิง ทง สอง ขึ้น วาง ข้าง บน ของ นอก นั้น ก็ วาง เรียง กัน เป็น
ลำดับ ลง มา ที่ กวาง ค้าต ข้าง บน มี เป็น บ้าย อยู่ เขียน หนังสือ ตัว ทอง คือ
ค้าต เจ้า เล่ง ก้าว ของ

ฝ่าย พวกบ้าน แก่จึ่ง ครัน ดึง เครื่อง เต้น แล้ว ก็ พา กัน จุด ธูป
เทียน ขึ้น จึง มี คำ บวง สวด ว่า ข้าพเจ้า หมู บ้าน แก่จึ่ง ได้ พร้อมใจ
กันทำ เครื่อง เต้น มา เต้น แต่ เจ้า ของ ผู้ เต้น นั้น คือ คน เท่ง คน เซ่ง พี่
น้อง ทง สอง ได้ เอา เด็กชาย หญิง เป็น ของ เต้น เอก นอก นั้น พวก ข้าพเจ้า
ตาม เคย ใน บัน เคน นวน น เวลาน ขอ เชิญ ท่าน ได้ ขอ ใ้ ได้ มา รับ เครื่อง
เล่น ของ พวก ข้าพเจ้า เหล่า นี้ เกิด แล ขอ ใ้ ขอ ใ้ ได้ ปก ครอง พวก ข้าพเจ้า
ใ้ ได้ มี ความ สุข ทุก ๆ คน แล ขอ ใ้ พา ฝน ตก ต่อ ตาม ฤตุ ทง พืช ผล
ต้น เข้า ใ้ หัก งาม บริบูรณ์ ใ้ ใ้ อิม เอิบ ทุก ๆ คน เกิด

ครัน เต้น แล้ว ต่าง คน ก็ พา กัน กลับ ไป บ้าน ฝ่าย ไ้ ก่าย เห็น คน
กลับ ไป หมด แล้ว จึง พุด แก่ เหง่เจีย ว่า เรา พา กัน กลับ บ้าน เกิด
เหง่เจีย ถาม ว่า บ้าน ตัว อยู่ ที่ ไหน ไ้ ก่าย ตอบ ว่า ไป ที่ บ้าน เรา พัก นั้น
อย่างไรละ เหง่เจีย ต่ำ ว่า อ้าย ล้อ รา หมู พุด จา ออก เดอะ เดอะ ได้ ตั้งใจ
ขอมรับ เป็น ชุระ เขาแล้ว ก็ ต้อง ทำ ไป ใ้ ตลอดจิง จะ ถูก ต้อง ไ้ ก่าย

พูดว่าพี่ เบน ดัดจริต มาว่า ข้า เป็น ดัดจริต ทำ หลอดอก ๆ เขา เล่น เท่า นั้น
 นี้ จะ ทำ เขา จริง จัง ด้วย เต่า

เหิงเจีย ว่า เบน คน จะ ต้อง ให้ มี จริง รับ ปาก เขา แล้ว จะ ต้อง คอย
 ให้ คน บิ่ค่าจ มั่น มากิน จึง จะ ชอบ มิฉะนั้น บิ่ค่าจ มั่น ก็ จะ ไป ดง โทษ
 เขา เขา ก็ จะ เกิด ไม่ มี ความ สุข ใน ขณะ ที่ เหิงเจีย โป๊ยก่าย ได้ ตอบ กัน อยู่
 ก็ ได้ ยิน ตม พยุหี ใหญ่ พัด มา ก็ นึก รู้ ดี ว่า เห็น บิ่ค่าจ มั่น จะ มา แล้ว
 โป๊ยก่าย ไม่ สบาย ใจ พูด ว่า เห็น จะ ไม่ ได้ การ ช่าง ตัว เบียด เห็น จะ มา แล้ว
 เหิงเจีย ห้าม ว่า อย่า พูด เสี่ยง ดัง ใ้ รือ พี่ ได้ ตอบ เอง บัด เดียว ใจ บิ่ค่าจ
 ก็ มา ถึง รูป ร้าง ตุย ยักษ์ ร่าย แยก เขียว เข้า มา ยืน ขวาง ประตู ค่าต ร้อง
 ถาม ว่า บิ่ค่าจ ใคร เป็น เจ้า ของ เต็น

เหิงเจีย ตอบ ว่า ต้น เต็น ต้น เชน เป็น เจ้า ของ บิ่ค่าจ ได้ พง ดึง นั้น
 มี ความ สง่า ใ้ย นึก แต่ ใน ใจ ว่า ทุก บิ่ค่าจ ไม่ มี อย่าง นี้ ช่าง เด็ก ทารก น
 ทำ ไม่ จึง มี ความ กล้าหาญ ก็ ชน ๆ มา นน ถาม คำ หนึ่ง ก็ พูด ไม่ ได้ ถาม
 อีก คำ หนึ่ง ก็ ดั้น ดิถี เขา มือ จับ ตุย ก็ ตุย คน ตาย แล้ว วัน นั้น ทำ ไม่
 เด็ก พูด ได้ ตอบ ไม่ สดุ้ง หวาด วัน บิ่ค่าจ เห็น ดึง นั้น ก็ ไม่ อาจ เข้า จับ
 จึง ถาม ว่า เด็ก ชาย หญิง ชื่อ เรียง เลียง ไว เหิงเจีย หัวเราะ แล้ว ตอบ ว่า
 ชาย ชื่อ ต้น กวน โป๊ย หญิง ชื่อ เจ็ก ชน กิม บิ่ค่าจ ว่า วัน นี้ ก็ ตาม เคย มา ทุก บิ่ค่าจ
 ต้อง กิน เนื้อ เจ้า ทง สอง เหิงเจีย ว่า ตาม แต่ ท่าน จะ ประสงค์ เกิด ข้า พเจ้า
 ไม่ กล้า ขัด ขวาง บิ่ค่าจ ได้ ยิน ดึง นั้น ก็ ขยับ เข้า มา ร้อง ทวาด ด้วย เสียง
 อัน ดัง พูด ว่า มึง อย่า ทำ ปาก กล้า ทุก ๆ บิ่ค่าจ เคย กิน เด็ก ชาย ก่อน

มันจะกิน เด็กหญิง ก้อน พุดแดง ก็ เข้า จับ ไบ๋ยก่าย ๆ เห็น ดั่ง นั้น กระโดด ถอยหนี แปลง กลับ เป็น รูป เดิม ยก คราด เหล็ก ดับ บี้ค่าจ ๆ ก็ ซัก มือ กลับ กระโดด ถอย ออก นอก ค่าย ไบ๋ยก่าย ก็ ได้ ตาม ไป เหยิงเจี้ย เห็น ดั่ง นั้น ก็ กลับ เป็น รูป เดิม ได้ คิด ตาม ไป ช่วย รบ บี้ค่าจ ก็ เหวะ หนี ขึ้น บน ซากาศ เหยิงเจี้ย ไบ๋ยก่าย ก็ ได้ ตาม ไป บี้ค่าจ หา มี ฮาธุซ ไม่ อยู่ใน กัดบ เมฆ ร้อง ตาม ว่า เฮ้ย ฮ้าย ล่อง คน น อยู่ แห่งไหน ตำบลใด ชื่อ เรียง เลี้ยง ไต เหตุ ไต มิ่ง จึง สามารถ มา ดู ถูก กิ่ง เพียง นี้

เหยิงเจี้ย ตอบ ว่า ฮ้าย บี้ค่าจ ร้าย ทำ ไม่ มิ่ง จึง ไม่ ระวัง ใจ เรา คือ ด้าน คิซข ของ พระ ถังซ่มจิ่ง มี ราช ตั้ง ของ พระ เจ้า ถัง ไทจิง ย่อง เต ให้ ไป ไซที่ ฮาราณา พระ จรรรม เพราะ มา ฉาย ไร่ รย พัก ที่ บ้าน ต้น เถ่ง ต้น เซง จึง ได้ รู้ว่า เฮ้ง เป็น บี้ค่าจ ยกษ ร้าย ปลอม คง ซ้อ ว่า เป็น เจ้า ก่า อัง ไค ของ ทุก ๆ บ่ มา ทวง เครือง เล่น กิน เด็ก ทั้ง ชาย แด หญิง เป็น ๆ ไม่มี จิตร เมตา เรา ทราบ ความ มี ความ กรุณา จึง มา ช่วย ทุกข์ ของ ทารก พวก ชาว บ้าน จึง ได้ มา หวัง จะ จับ ตัว ฮ้าย บี้ค่าจ ร้าย เฮ้งจง เร่ง ดำรง ภาพ รับผิดชอบ โดย ดี มิ่ง อยู่ ที่ นิ่ง คัง ตัว มา หลาย บ่ แด้ว กิน เด็ก ชาย หญิง มาก น้อย เท่า ไ้ เจ้า จง เร่ง คิด คั้น มา โดย เร็ว เรา จะ ยก ชีวิต ไว้ ให้ เจ้า

บี้ค่าจ ได้ ฟัง ดั่ง นั้น ก็ กระโดด หนี ไบ๋ยก่าย ยก คราด ดับ ก็ ไม่ ถูก บี้ค่าจ ก็ รับ หนี ดำ ลง ใน แม่น้ำ ทงที่ฮ้อ เหยิงเจี้ย ร้อง ห้าม ว่า อย่า ได้ มัน ไป เถย เห็น มัน จะ อยู่ใน แม่น้ำ นี้ เป็น แน่ ไว้ คิด อูบาย จับ มัน จะ ดี กว่า ไบ๋ยก่าย ก็ เชื้อ พา กัน กลับ มา ยัง ค่าย เก็บ เครือง เล่น เหล่า นั้น กลับ มา

ยัง บาน ต้นเท่ง ต้นเซ่ง ใน เวลา นั้น พระถังซำจั๋ง กับ ชัวเจ๋ง กำลังนั่ง สันทนา
กันอยู่ กับ ต้นเท่ง ต้นเซ่ง พี่ น้อง ทง สอง แต่ไป เห็น เหิงเจี๋ย ไปยกกายยก ของ
เครื่อง เสน นกกลับมา พระ ถังซำจั๋ง เห็น ดึงหน จึง ถามว่า การ เสนน

แปล ประการใด เหิงเจี๋ย ก็ ชี้แจง เหตุ การ ที่ ได้ เป็น นั้ ให้ ฟัง ทุก ประการ

ฝ่าย ต้น เท่ง ต้น เซ่ง พี่น้องได้ ฟัง ดึง หน ก็ มีความ ยินดี ยิ่ง นั้ จึง

ยก ที่ นอน หมอน เลื่อ ออก มา จัด แจง ให้ อาจารย์ กับ ศิษย์ อาไ้ รย นอน

ฝ่าย บิศาจ ครั้น หน รอด ชีวิต ไปได้ แดว ดึง หน ไป ยัง ที่ ดำน้ำ

นั้ นั้ ไม่ พุดจา ว่า อะไร พวก บริวาร หน เห็น ดึง หน ก็ พา กัน มา ถาม ว่า

ไ้ ช้อง เคย ทู บั ไป รับ เครื่อง เสน แดว ถ้า กลับ มา ก็ ยอม รนเร้ง บั น เปน

ประ การใด กลับ มา แดวไ้ ช้อง จึง มี ความ เศร้าหมอง ดึง หน เต้า บิศาจ

ไ้ ช้อง ตอบว่า ทุก ๆ บั ไ้ เคย รับ เครื่อง เสน แดว ยัง ไ้ นำ มา ฝาก พวก

เจ้า กิน เปน ที่ รนเร้ง ส่นุก ส่นาน บั น ตัว เรา ก็ มี ไ้ เครื่อง เสน แดว

ของ ต่าง ๆ ก็ มี ไ้ เามา เพราะ บั เอนไป พบ อ้าย คน ร้าย ต่อ สู้ แก้ว

เดชบุญ รอด ชีวิต มาไ้

พวก บริวาร ไ้ ฟัง ดึง หน จึง ถามว่า อ้าย คน ร้าย นั้ คือ ใคร ที่ ไ้

บิศาจ บอกว่า อ้าย คน ร้าย นั้ คือ เปน ส่านศิษย์ ของ พระ ถัง ซำจั๋ง อยู่

ณเมือง ไ้ ถัง จะ ไป ยัง มัธยม ประเทศ อารามหา พระ ไ้ รย บั ฏก ชรรณ

อ้าย คน ทง สอง นั้ มี นั้ แปลง เปน เด็ก ทง ชาย หญิง เข้า นั้ อยู่ ใน ค้าต มี นั้

เห็น เรา ไป ถึง มี นั้ กลับ เปน รูป เต็ม ชัก อาวุธ ออก จะ เข้า ทำ ร้าย เรา บั

เอน เรา หนั รอด มาไ้ เรา เคย ไ้ ยิน เขา เต้า ล้อ กัน ว่า พระ ถัง ซำจั๋ง

เธอเป็น ผู้บริสุทธิ์ บวช มา สิบ ซาก แล้ว แม่ ว่า ผู้ใด ได้ กิน เนื้อ เธอ ก่อน
หนึ่ง ข่าย ของ ผู้ นั้น จะ ยืน นาน ไม่ นับ ได้ บังเอิน ส่วน ศิษย์ ของ เธอ มา
ทำลาย ชื่อ เดียง เรา เสีย ได้ เรา มี ความ อับ ประยศ อด สู้ ยิง นึก เรา คิด
จะ ใคร จ้ม ตัว ถึง ซัม จัง ให้ จัง ได้ แต่ กัด ด้วย ศิษย์ ของ เธอ มี ฤทธิ์ เข้ม
แข็ง นึก จะ จ้ม มิ ได้ โดย ย่าง ใน เวลา ที่ บิ ศ่า จ พุด อยู่ นน ใน หมู บริวาร
ปลาด ตัว หนึ่ง ผุด ตุก ออก มา คือ แม่ ปลาด กะบอก ตัว หนึ่ง หัว เวาะ พุด ว่า
ไต่ อ่อง จะ ใคร จ้ม พระ ลง ซัม จัง นน จะ ยาก อะ ไว แต่ ไม่ ทราบ ว่า ถ้า จ้ม
ตัว เธอ ได้ แล้ว จะ มี บำ เหน็จ ราง วัด ประการ ไต

บิ ศ่า จ ไต่ พง บริวาร พุด ดึง นน จึง พุด ว่า ถ้า แม่ นน จ้ม ตัว ถึง ซัม จัง ได้
แน่ ดึง นน ข้าพ เจ้า กับ นาง จะ ปฏิญาณ เป็น พันธ ของ กัน รับ ชั่ง ความ ศุข
สำราญ ด้วย กัน ทุก วัน ไป แม่ ปลาด กะบอก ไต่ พง ดึง นน ก็ กระทำ ความ ชอบ
คุณ แล้ว ถาม ว่า ข้าพ เจ้า ไต่ ทราบ ว่า ไต่ อ่อง มี ฤทธิ์ อาณา ญา พ อาจ สามารถ
จะ เรี่ย กลม เรี่ย ฝน แด ทำ คัด น ทะตอก ให้ ไหว ไป ทง มหา สุ่ม ทุ ไต่ ไม่
ทราบ ว่า ไต่ อ่อง จะ ทำ ให้ เป็น หมอก แด หน้า คาง ไต่ หรือ ไม่ บิ ศ่า จ ไต่ อ่อง
ตอบ ว่า หมอก แด หน้า คาง นน ข้าพ เจ้า สามารถ ทำ ไต่ ดึง ประสงค์ แม่ ปลาด
กะบอก ไต่ พง ดึง นน ก็ ตบ มือ หัว เวาะ ว่า ถ้า กระ นน ก็ เป็น การ ย่าง ที่ สู้ ด้
บิ ศ่า จ จึง ให้ นาง ปลาด กะบอก ชน เจง ความ คิด ให้ พง คือ ว่า อุบาย ของ นาง
ปลาด กะบอก นน จะ ทำ ประการ ไต

นาง ปลาด กะบอก ชน เจง ว่า คือ วัน น เขา ยาม ส่ำ มิ ไต่ อ่อง จง มี น ดาน
ให้ มี สม พัด หนาว จิต แด ทำ ให้ หมอก ลง กลุ่ม มี ดิน ส่ำ แม่ นำ ทง ทั่อ

หน้าแข็ง ตลกดึง ตำแม่ หน้า ข้าพเจ้า จะ แปลงไปให้ หลายน คน เดินไปบน
 หลัง หน้า หาบ บ้าง คอน บ้าง ทำ เดินไปมา ว่า เป็น ที่ ธุระ ฝ่ายพระถึงซ่มจิ่ง
 เมื่อได้ เห็น ดัง นั้น โดยที่ตั้งใจ คิดจะไปไซ้ที่ ที่จะลง เดิน มา เรา คอยรอ
 ให้ พอ ถึง กกลาง แม่ หน้า ได้ ของ จง ทำ หน้า นั้น ให้ คั้น เหลวไป อย่าง เดิม
 ถึงซ่มจิ่ง กับ ศิษย์ ก็ จะ จม หน้า เวลา นั้น ก็ จะ จับ เขา ตาม ล้มบาย บี้คำจ
 ครั้นได้ พง นางปลา ข้างแจ้ง ดัง นั้น ก็มี ความ ยินดี เห็นว่า คง จะ ส่มคิด จึง
 พูด ว่า คิดอุบาย อย่าง นี้นี้ ที่ สุดหาที่ เปรียบ มิได้ บี้คำจ พูด ล้วร เจริญ
 นาง ปลา ฉนน แล เวลา ก็ จวน ล้าม ยาม จึง ออก จาก ที่ ด้าน กแหวก หน้า
 ขน มา หลัง หน้า บนคานให้ เปน ลม หมอก หนาว ถลามา มืดไป ทง ตำแม่หน้า
 ฝ่ายพระถึงซ่มจิ่ง กับ พวก ศิษย์ ทง ล้าม พัก อาศัยรย นอน อยู่ ที่ บ้าน
 ต้นเท่ง ต้นเซ่ง ใน คั้น ฉนน ฉนวน จะ แจ้ง ก็ เกิด ความ หนาว ล้น ทุก คน
 ไปยกาย ตาม ว่า พี่ หนาว หรือ เปลา เห่งเจี้ย ตวาด ว่า เปน คน อยู่ ใน ทาง
 คีลทาน หนาว หนาว ร้อน หนาว หนาว ก็ วนวาย ทำไม กัดฉวี อะไร กับ หนาว อย่าง
 นั้น เค้า พระถึงซ่มจิ่ง พูด ว่า ดู คน ฉนน หนาว มาก ลักหน้อย อาจารย์ กับ
 ศิษย์ ก็ พา กัน นอนไม่ หลับ ต่าง ผุด ลุก ขึ้น หา ผ้า ห่ม เป็ด ประตุ มอง
 ไปข้าง นอก แด เห็น ท้อง พ้ามี่ หมอก ลง ออก ถลุมี่ มืด มัว แต่ไม่ เห็น อะไร
 เห่งเจี้ย ว่า เห็น จะ เปน บี้คำจ ร้าย ล้าแดง ฤทธิ คิด จะ ทำ เรา ดอก กระมิ่ง ดู
 หน้าคาง ตก ลง มา ชาวราว กับ เพ็ชร อาจารย์ ด้านศิษย์ นิ่ง พิศุ ประมาณ
 ครู่ใหญ่ ใน บ้าน ต้นเท่ง เป็ดประตุ เขา น้ารอน ออกมาถวาย พระถึงซ่มจิ่ง ให้
 ถ้าง หน้า แด ด้านศิษย์ ก็ พา กัน ถ้าง หน้า พวก คน ไซ้ ก็ ยก หน้าซา ออก มา

ถวาย พระถังซำจั๋ง แด่ยก ของ ใต้ ถ่านไฟ มาให้ถึง อาจารย์ กับ ศิษย์ ก็
 นั่ง ตอมไฟ แก่ หนาว พระถังซำจั๋ง ถาม ตาเต๋มา ตันเท่ง ว่า ที่ คำบด
 นี้ มี เป็น ฤๅ หรือ เปล่า ตันเท่ง ตอบ ว่า อัน การ ติ๋น ก็ ผิด บ้าง แต่ ฤๅ นี้
 ก็ไม่ ผิด แก่ เมือง บน

พระ ถังซำจั๋ง พุด ว่า ถ้า ฤๅ เหมือน กัน ทำไม ฤๅ นี้ ก็ มี ไร ฤๅ หนาว
 ทำไม จึง มี นาค้าง แด่ หมอก ลง ออก ชาว มี คมวไป ฉนั้น แด่ เกิด ความ หนาว
 จัก ฤๅ ฤๅ หนาว จะ มี ผิด ฤๅ หรือ ตันเท่ง พุด ว่า อัน ที่ จึง ฤๅ หนาว เดือน
 สิบสอง จึง จะมี แต่ ที่ คำบด น เดือน สิบ ก็ มี หนาว รวย ๆ หมอก นาค้าง ก็
 มี บ้าง แด่ว พระถังซำจั๋ง ไต่ พง ดึง นน จึง พุด ว่า ผิด กับ เมือง ฮาตมภาพ
 เมือง บนนน ต่อ เดือน สิบสอง จึงจะมี หมอก แด่ นาค้าง พระถังซำจั๋ง พุด อยู่
 กับ ตันเท่ง คน ไซ่ ในบ้าน ออกมา นิมนต์ ฉนั้น เข้า คม พระถังซำจั๋ง ก็ มา นั่ง รับประทานอาหาร
 ครน ฉนั้น แด่ว ศิษย์ ทง ฉนั้น ก็ ฉนั้น ก็ พอ เวลา สว่าง ดี หมอก นาค้าง
 กิ่ง มาก บัดเดี๋ยว นาค้าง ที่ แผ่นดิน สูง ฉนั้น เป็น คอก เค็ช พระถัง
 ซำจั๋ง แด่ ไป เห็น นาค้าง ดึง นน ก็ ให้ เค็ช หมอง ในใจ เกิด ทุกข์ โทมันต์
 นาคา ให้ หลุด ออก ฮาตมภาพ

ตาเต๋มา ตันเท่ง เห็น ดึง นน พุด ว่า ท่าน อาจารย์ อย่านำ ได้ เค็ช หมอง เคย
 บ้าน ข้าพเจ้า เข้าปลา บริบูรณ์ จะ แด่ ยง ท่านมี ให้ ออก อยากรได้ จะกิน สัก สิบปี
 ก็ไม่ หมด ท่าน อย่านำ ได้ วิตก เคย พระถังซำจั๋ง พุด ว่า ท่าน ตา ยัง ไม่ ทราบ
 ใน ความ ทุกข์ ของ ฮาตมภาพ เมื่อ บจะ ออก จาก เมือง พระเจ้าถึง ไทจง

ย่องเค้ ได้เด็ดจ ตาม ตั้ง ถัง นอก เมือง ได้ ครี สักตาม ฮาตมภาพ ว่า สัก กีบ จัง
 จะได้กลับ เมือง ฮาตมได้ ทูลว่า สัก สอง สาม ปี จัง จะได้ กลับ มา บัดนี้ ก็ได้
 เจ็ดแปด ปี แล้ว ก็ ยัง ไม่ได้ เห็น พระภักตร์ พระพุทธเจ้า ว่า จะเบเน ประการใด
 วิตก จะไม่ ส้ม พระราช ประสงค์ เพราะ นิน จัง มี ความ วิตก ทุกข์ ร้อน
 มา ถึง นี้ ได้ ฮา ไครย ท่านคา ก็ ชอบ คุณ ท่าน เบเน ที่ สุด เห่งเจ็ย ไบ๊ยก่าย ได้
 ช่วย ท่าน คา ก็ ปรารถนา จะ ไคร ฟัง เรือ ที่ จะ ได้ ซ้ำ มไป มา บัดนี้ ก็ บัง
 เอินเกิด หมอก นาคาง ตง ออก มาก มาย ผิด ปลาด ดึง นี้ จน มี มิว ท้อง ฟ่า
 แต่ ไม่ เห็น อะไร ฮัน ชุระ ของ ฮาตมภาพ ไม่ ทราบ ว่า เมื่อไร จะ สำ เร็จ ที่
 จะ ได้ กลับ บ้าน เมือง เดิม

คันท่ง ได้ ฟัง พระถ้งซ่มจิง พูด ดึง นน จัง พูด ว่า ท่าน อาจารย์ ยอฮ่า วิตก
 เลย จง วาง ใจ เกิด จง พัก อยู่ ที่ นี้ ก่อน ไม่ ก็ วัน รือ ท้อง ฟ่า บริสุทธี สว่าง แล้ว
 พวก ซ่าพเจ้า ทั้ง หดาย จะ พร้อม กัน ช่วย จิต เรือ ซ้ำ ม ส่ง ท่าน ไป คันท่ง กำ
 ดัง พูด อยู่ กับ พระถ้งซ่มจิง ก็ เห็น คน ไซ ออกมา นิมนต์ พระถ้งซ่มจิง ฉนเพน
 พระถ้งซ่มจิง รับ ประเคน แล้ว พิจารณา ดู เศรของซมฉน เหล่า นั้น ด่วนแค่ ของ
 โอซารค์ ต้อง เบ็ดต้อง ต้อง เสีย ทรัพย์สิน มาก คิด ชื่น มา ก็ ไม่ สบาย ใจ โดย เหตุ
 ที่ ตน ได้ มา ฮา ไครย ฟัง บุญ เจ้าภาพ อยู่ นั้น ไม่ รู้ ที่ จะ เขา อะไร ตอบ แทน
 ครน พระถ้งซ่มจิง ฉน แล้ว คาแต่่า ทั้ง สอง ฟันอง จัง ไซ ให้ คน บัด กวาด ที่
 ใน ส่วน ดอกไม้ แล้ว นิมนต์ พระถ้งซ่มจิง ไป เทียว เล่น เพื่อ จะ ให้ แก้ว ราคาร

พระถ้งซ่มจิง รับ นิมนต์ ออกไป พิจารณา ดู ที่ ส่วน ดอกไม้ นั้น แล้ว เวตา
 ก็ จวน ค่ำ คันท่ง จัง นิมนต์ พระ ถ้งซ่มจิง กลับ บ้าน คันท่ง ก็ ให้ คน ไซ

ยกหน้าซามาถวาย พระถึงซ่มจิ้งกำลังฉันทันหน้า ได้ยินคนเดินทางพูด
 กันว่า ฟ้าหนาวน้ำใน ลำแม่น้ำทางที่ฮ้อ แข็งไปตลอดทั้งแม่น้ำ พระถึงซ่มจิ้ง
 ได้ยินคนพูดดังนั้น จึงถามเหิงเจี่ยว่า น้ำแข็งไปดังนั้นจะทำอย่างไร
 คนเท่งพูดว่า เห็นจะหนาวจัด น้ำแข็งข้างๆริมฝั่งดอกกระมัง คนพูด
 ว่า น้ำแข็งตลอดลำแม่น้ำแม่น้ำคุดกระจก บนหลังน้ำมีคนเดินไปมา
 ได้ พระถึงซ่มจิ้งได้ยินคนพูดว่าเดินไปมาได้ ก็อยากจะเดินออกไปดู
 คนเท่งพูดว่า ท่านอาจารย์อย่ารีบร้อนเลย วันนั้นก็เวลาดำแด่ว รือพ่วง
 นั้นจึงค่อยไปดูเถิด พระถึงซ่มจิ้งก็คิดมิได้ไป พอคำก็พากันพกนอน พอ
 รุ่งแจ้งฉันทแล พระถึงซ่มจิ้งเหิงเจี่ยก็จัดแจงมาจะได้ข้ามน้ำไป คนเท่ง
 คนเซ่งพูดว่า ขอพระอาจารย์รอก่อนไว้น้ำกินเหลวแด่ว พวกข้าพเจ้า
 จะเอาเรือข้ามสิ่งดีกว่า ชิวเจ้งพูดว่า ควรไปได้จะตองรีบไป ข้าพเจ้า
 จัดผูกมาแด่ว นิมนต์พระอาจารย์ชนมาไปเถิด
 คนเท่งได้ฟังชิวเจ้งพูดดังนั้น จึงพูดว่า เห็นจะถูก จึงเรียก
 พวกคนใช้ให้จัดผูกมาผูกมา ครั้นแล้วก็พร้อมกันชนมาเดินไปริมฝั่ง
 พิเคราะห์ดู ก็เห็นคนเดินไปมาบนหลังน้ำได้ พระถึงซ่มจิ้งจึงถาม
 คนเท่งว่า คนที่เดินนั้นอยู่ที่ไหนไปข้างไหนมา คนเท่งบอกว่าคน
 ทิศตะวันออกไปมาค้าขาย สิ่งของที่บ้านตำบลนั้นราคา ร้อยสิ่งไป
 เมืองนั้นได้ราคาหมื่นสิ่งถึงลงทุนน้อยแต่มีกำไรมาก เพราะฉนั้นคน
 จึงไม่คิดถึงความปลอดภัย อุดำห์พากันไปมาไม่คิดกลัว ทุกปีบางบ้าน
 ด้มีคนลงเรือดำหนึ่ง บางลำก็สืบคนเล่นข้ามไปค้าขาย บัครน

เห็น น้ำ แข็ง เดินได้ จึง พา กัน เดิน ข้าม ไป มา พระ ถึง ชม จึง พูด ว่า กระจา
 วาศ เขา เห็น ด้วย ตาม ผล ลู้อุสาหะไม่ คิด กัด ความ ตาย ชาตมภาพรับ
 รับ สิ่ง เพราะ ด้วย ความ กตัญญู ค่อ เจ้า ดัง นี้ จะ มิ ผิด กว่า กระจาวาศ หรือ
 พูด ดัง นั้น แดง ก็ เรียก เหยี่ยว ให้ กลับ ไป บ้าน ตน เห่ง จิต แจง รวบรวม
 เก็บ สิ่ง ของ เจ็ด ตน ข้าม น้ำ แข็ง นไป

เหยี่ยว รับ คำ สั่ง แดง ก็ หิว เราะ ชิวแจง เห็น ดัง นั้น จึง พูด ว่า โโบราณ
 ย่อม ว่า พัน วัน ก็ กัน เข้า สิ้น พัน ถึง บัด นี้ มา อาศัย ที่ บ้าน ท่าน ตา
 ทง สอง จะ พัก คอย อี ก ลัก สอง สาม เวลา ให้ ทอง ฟา แจ่ม แจ่ม แดง
 แดง ก็ กลับ คั้น เหลว แดง จึง คอย หา ฤ กษณ์ ข้าม ไป จะ มี ดี หรือ ถ้า รับ
 ร้อน นก เห็น จะ ไม่ เปน การ วิดก เกรง จะ มี ความ ชัด ของ จะ ได้ ความ เด็ด
 ร้อน พระ ถึง ชม จึง พูด ว่า ชิวแจง ช่าง ไร เสีย จริง ๆ เวลา ตาม เวลา กาด
 น้ำ แข็ง ข้าม ไป จะ มา หนึ่ง คอย ให้ น้ำ แปร จึง จะ ข้าม จะ มิ พา ชัก ข้าม
 คั้นไป หรือ ไบ่ยก่าย ว่า ท่าน ทง หลาย อยา ถ้าง กัน เลย ข้าพเจ้า จะ ตอง
 ตู ก่อน แม้วา ไป ได้ จึง ค่อย พา กัน ไป ไบ่ยก่าย ก็ ตง จาก หลัง ม้า เดิน
 มา ริม ฝั่ง ยก คราด ขึ้น ลับ ลง ไป เต็ม ก่าตง ที่ หนึ่ง คราด กะทอน เจ็บ มี
 ไบ่ยก่าย หัว เราะ พูด ว่า ไป ได้ ไบ่ ได้ ข้าง ต่าง ก็ แข็ง ตลอด ตง ไป พระ
 ถึง ชม จึง เห็น ดัง นั้น ก็ มี ความ ยิน ดี ที่ ลุด จึง พา กัน กลับ มา บ้าน ตน เห่ง ให้
 สำนักษย์ จิต สิ่ง ของ เดิน ทาง

ฝ่าย ตน เห่ง ตน เห่ง พี่น้อง อ่อน วอน ลัก เท่าใด ก็ ไม่ เชื้อ พี่น้อง ก็
 รับ หา สิ่ง ของ สละ เบียง อาหาร ให้ ไป ตาม ทาง ตน เห่ง ตน เห่ง จึง เอา ทอง

คำได้ ถาด ยก ออก มา ตั้ง ขอบ คุณ พระ ถึง ชม จัง มอก คิน ไม่ รม พิ นอง ก็
 อ่อน วอน เห่ง เจี้ย ให้ รม เห่ง เจี้ย กถว จะ เสีย ใจ จึง เขา สอง นว ตง หยิม ๆ
 ที่ หนึ่ง พอ เปน กิริยา ครั้น เดรั้ง แดว พระ ถึง ชม จัง ก็ ตา ตาม เห่ง ตัน เซง พิ
 นอง แด คน ใน บ้าน ทุก ๆ คน เห่ง เจี้ย โป้ย ก่าย ต่าง ก็ ตา คน ใน บ้าน ตัน แด จึง
 ทุก ๆ คน ใน บ้าน ตัน เห่ง ตัน เซง ไม่ ว่า เด็ก โหญ่ พา กัน ออก มา เคารพ
 สั่ง ทุก ๆ คน พระ ถึง ชม จัง กับ สำนุคิษย์ ก็ พา กัน ออก เดิน มา ถึง รม ผง นา
 ก้าว ลง ไป ใน น้ำ แข็ง ดน ยง ไม่ อยู่ มา ก็ พลาด พระ ถึง ชม จัง ก็ พัด ตก จาก
 หลัง ม้า ชัว เจ้ง พูด ว่า เห็น จะ เดิน ยาก โป้ย ก่าย บอก ว่า ให้ ขอ ญ้า
 ฟาง ที่ บ้าน ตัน เห่ง ผูก ห่อ ซา มา เสีย จึง จะ เดิน ไม่ ล่น
 ตัน เห่ง ตัน เซง ตาม มา ถึง ถึง ผง นา ได้ ยิน โป้ย ก่าย พูด ดึง นน ก็
 เรียก คน ไซ้ ให้ รม ไป แแบ ญ้า ฟาง มา ใน ทน ใด โป้ย ก่าย ก็ เขา ญ้า ฟาง
 ผูก ห่อ ซา มา แดว นิมนต์ อาจารย์ ให้ ชน ชัก ตา ออก จาก ผง ซาม ไป ตั้ง
 แต่ นน ก็ เดิน เปน ปกติ อาจารย์ กับ คิษย์ ก็ ตง หน้า มุ่ง จะ ซาม ไป ยัง ปรา
 จิน ทิศ ไม่ มี ความ วิคก หวาด หว่น ระวัง อะไร เลย แด ไม่ ได้ หยุด พัก
 เลย รม เดิน ไป โดย ด่วน จน ด่วน จน จะ คำ ก็ อา ไศรย แดง พระ จันทร แด
 ดาว เดิน ไป เห็น ผิว หน้า แข็ง วับ แวม เปน เงา ทว่ ตลตไป รม เดิน ไป คิน
 หนึ่ง จน สว่าง หิว ก็ เขา เข้า ตาก เข้า ตู มา กิน แดว ก็ ตง หน้า รม ตรง ไป
 เมื่อ กำลัง เดิน ไป นั้น ได้ ยิน เสียง ตัน อยู่ ใต้ หน้า อาจารย์ กับ คิษย์
 พา กัน ตก ใจ เหตุ ด้วย บิคำจ คอย อยู่ หดวย เวธา แดว พอ ได้ ยิน เสียง
 เท้า มา เดิน ซาม มา บิคำจ ก็ ลำแดง ฤทษิบนดาว ให้ หน้า เหวด กตมไป

อย่างเดิม เหน้เจ้ย เห็น ดิง นัน กั เหาะ ซัน บน อากาศ พระถ้ง ซัมจ้ง กับ
 ม้า แด่ ไบ่ยก่าย ซัว เจ้ง กั พา กัน จม น้า บิศาจ ร้าย กั มา จับ พระถ้ง ซัมจ้ง
 เขาตง ไปยัง ตำหนัก ครัน ถึง กั เขา นัง เก้า อ เร็ว กั ว่า นาง น้อย อยู่ ที่ ไหน
 นาง ปลตา กระทบอก กั ออก มา คำนับ บิศาจ จ้ง พุด สรรเสริญ ว่า น้อย พุด
 คำ นึ่ง แม้ว มา ฝั เท้า กั กั สู้ ไม่ ได้ เดิม เรา ได้ ตัญญา ว่า ถ้า จับ ถึง
 ซัมจ้ง ได้ กั จะ ปฏิญาณ เปน พี่น้อง เวตนา นัน กั จับ ได้ แล้ว พุด ดิง นัน แล้ว
 กั เรียก บริวาร ให้ ยก โต๊ะ ออก มา ตัง แด่ เขา มัด ที่ ตม ตั มา จะ มา ออก เขา
 หัวใจ พระถ้ง ซัว ออก มา เรา กับ นาง น้อย จะ ได้ กิน เด่น เปน ที่ ตำราญ รัน เร็ง
 นาง ปลตา กระทบอก ได้ ฟัง ดิง นัน จ้ง ห้าม ว่า โต๊ะ ของ ขยะ เพื่อ กิน ก่อน
 ยัง วิดก ด้วย พวก สานุศิษย์ ของ เธอ มา ตาม กั จะ เกิด วุ่น วน ยกัน ซัน ขอ
 ให้ รื้อ ลัก ล่อง เวลา แม้ว ศิษย์ ของ เธอ ไม่ มา ตาม กั แล้ว แต่ โต๊ะ ของ
 จะ กิน หรือ จะ ทำ ประการ ไต บิศาจ เมื่อ ได้ ฟัง นาง ปลตา กระทบอก ที่ ตี ทาน
 กั เชื้อ ฟง จ้ง ซึง พระถ้ง ซัมจ้ง ใจ ใน ที่ ตบ แล้ว เขา แผ่น ศีตาใหญ่ ทับ
 บิด ประคอง ใจ แน่นหนา

ฝ่าย ไบ่ยก่าย ซัว เจ้ง หวายน น้า เก็บ ดิง ของ วาง บน หลง ม้า แล้ว
 กั พา กัน หวายน นากตบ มา เขา ฝง ซ้าง ทิศ ตวัน ออก แล้ ไป กั เห็น เหน้เจ้ย อยู่
 บน อากาศ เหน้เจ้ย ถ้าม ว่า พระอาจารย์ อยู่ ที่ ไหน จ้ง ไม่ เห็น ไบ่ยก่าย
 คอบ ว่า พระอาจารย์ เปลี่ยน ชื่อ แล้ว เรียก ว่า แซ่ ตัน ชื่อ กัน เบ้า ซ้าพเจ้า
 ไม่ รู้ ว่า จะ ไป ค้น หา ที่ ไหน ได้ แล้ว ต้อง กตม เขา ฝง จ้ง ค่อย คิด ต่อ ไป
 บิด นัน กั เขามาถึง ฝง แล้ว กตม ไป ยัง บ้าน แก่ จ้ง คน ใน บ้าน แก่ จ้ง เดิน ไป

พบเข้า ก็วิ่ง ถลันมาบอก แก่ ต้น เท่ง ต้น เซ่ง ทั้ง สอง ต้อง เฒ่าได้ ฟัง
 ดึง นน ก็ รับ ออก มา รับ แด เห็น เลือด ผ่า เข้า ของ เบยก นำ หมัด ทง ดึง ต้อง
 เฒ่า ถาม ว่า ทำไม่ ไม่ เห็น ท่าน อาจารย์ ถลัน มา เต่า ข้าพเจ้า ได้ อ่อน วอน
 ห้าม ลัก เท่าใด ก็ ไม่ ฟัง จึง ได้ มี เหตุ เกิด ขึ้น ดึง นน โป๊ยก่าย พูด ว่า ต่อ นน
 ไปอย่า เรียก ถึง ชัม จึง เคย เบียดขึ้น ซื่อ ให้ เรียก ว่า ต้น ก้น เบ่า เกิด ต้อง เฒ่า
 ได้ ฟัง ดึง นน ก็ ร้อง ให้ ครว้ ครวญ ว่า ส่ง ล่าร แก่ ท่าน อาจารย์ ข้าพเจ้า
 อ่อน วอน จะ ให้ เขา เรือ ลัง ก็ ไม่ ยอม ชัม จะ รีบ ไป ให้ ได้ จน มา ถึง แก่
 ชีวิต อ่อน คราย อย่าง นี้ เห่ง เจี้ย พูด ว่า ท่าน ตา ทง ต้อง อย่า มี ความ
 โทมนัส เลย ข้าพเจ้า เชื่อ ว่า ประกัน ได้ อาจารย์ คง จะ ไม่ ถึง แก่ ความ
 ตาย ที่ ชาย บิศาจ ทำ ชิง คง ทำ กด อูบาย จับ อาจารย์ ไป เป็น แม่ ท่าน
 ตา อย่า วิดก ท่าน ตา จง โปรด เขา จีวร ผ่า ผ่อน กับ หนังสือ ไป ตาก แล้วย ให้
 แห่ง แด หา หย้า เสง มา ไว้ ด้วย ไว้ ชูระ ข้าพเจ้า ฟัน อึง คิด อูบาย แก่ พระ
 อาจารย์ ถลัน คน ให้ จึง ได้ ชรรวม เนียม ถาง หย้า ต้อง ถอน ราก จึง จะ ดัน ความ
 ร้อนใจ เพื่อ ภาย หลัง แด จะ ช่วย กำจัด ชาย บิศาจ น ด้วย ถ้า มิ ดึง นน พวก
 ชาว บ้าน แก่ จึง ก็ จะ ไม่ เป็น ศุข
 ต้น เท่ง ต้น เซ่ง ได้ ฟัง ดึง นน ก็ มีความ ยินดี ที่ ดี จึง ให้ คน
 ยก เข้า มา เสง เห่ง เจี้ย โป๊ยก่าย ชัว เจ็ง ก็ พรอม กัน กิน เข้า ครน กิน เสร็จ
 แล้ว ต่าง ก็ เตรียม ฮาดูร ออก จาก บ้าน ไป ยัง กดาง หนึ่ง คน หา อาจารย์
 เห่ง เจี้ย ถาม ว่า น้อง ทั้ง สอง ใคร จะ เป็น คน เข้าใจ ก็ ดึง นำไป เทียบ ดิบ ดู
 ลัก คน หนึ่ง ก่อน แม้ ว่า ทราบ เหตุ การ แด จึง ค่อย คิด แก่ ไซ ค่อ ที่ หลัง

ไ้บ่ยก่ายพูดว่า พี่มีฝีมือยิ่งกว่าข้าพเจ้าทั้ง สอง พี่จงตงนำเ้บ่ก่อน
 จ้งจะดี เ้บ่เจ้ยก่ายพูดว่าพี่ไม่บ่บ่บ่บ่อะไร แก่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่
 บบบกแตในเขาในบ่บ่ มีบ่
 ออกแรง แต่ในบ่
 ทางนำมาก เพราะ เ้บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่

ซ้งเจ้งพูดว่า พวกข้าพเจ้า ถนัด ทางนำก็ จ้ง แต่ไม่ทราบว่
 ไ้บ่บ่จะร้ายดี ประการใด สู้เราพร้อม กันตงไปไม่ได้ พี่จงแปลง
 เปน กิริยาต่าง ๆ ซี้หลังข้าพเจ้าตงไป เพื่อบ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่
 อยู่ทีใด พี่จะไ้บ่
 ไซ้ไปตามการ ข้าพเจ้าคิด เห็นตงบ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่

เ้บ่เจ้ยก่ายว่าบ่
 ซี้ไป ไ้บ่ยก่ายไ้บ่
 เราหลายครั้งแล้ว คร้งนี้เราจะเด่นแกตงบ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่
 หัวเราจะพูดว่า ข้าพเจ้าจะยอมให้พี่ไซ้ไปเอง เ้บ่เจ้ยก่ายก็บ่บ่บ่
 ไ้บ่ยก่ายจำเราจะซ้งบ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่บ่
 ไ้บ่ยก่ายไซ้ไป ซ้งเจ้งเดินก่อนค้อยเวกหน้า นำหน้า พร้อมกันทั้ง ส่าม
 แซกหน้าตงเดินไป คร้งไปประมาณ สักพันโยชยี้ ไ้บ่ยก่ายคิดแกตง
 เ้บ่เจ้ยก่าย ๆ ก็บ่
 ไ้บ่ยก่าย ตัวเ้บ่เจ้ยก่ายนั้นแปลง เปนหมัด เกาะแน่นอยู่ทีบ่บ่บ่
 ก็หาบ่

ฟาดเหิงเจี๋ย ลงกับโคตุน ครั้นไ้บ่ยก่ายล้ม ฟาดลงรูปนั้นก็สูญหายไป ชิวเจ็งเห็นดังนั้นจึงถามไ้บ่ยก่ายว่า ทำไมพี่ทำดังนั้นเล่า ก่าตั้งเดินทางมาดั่งนี้ พี่เอาพี่เหิงเจี๋ยหกล้ม ฟาดหายไปไหนไม่เห็น ไ้บ่ยก่ายพูดว่า อ้ายซาคีตึงมันยึดไม่แน่น พลาดลงมันแปรไปข้างไหนไม่รู้มันเราไปค้นหาอาจารย์เถิด จะไปเป็นพระถึงมันทำไม ชิวเจ็งว่าจะไม่ชอบ กตดอกกระมัง ค่อยให้กตกลับมาจนจึงจะได้ แม้เธอไม่ชำนาญในทางน้ำก็จริง แต่ความฉลาดเฉียดยิ่งกว่าเรา แม้มได้เธอกลับมาซักไม่ไปควย

เหิงเจี๋ยจับอยู่ที่ไ้บ่ยก่าย ไ้บ่ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็อดขยู่ไม่ได้ จึงร้องบอก ว่า ชิวเจ็งพี่อยู่นี่ ชิวเจ็งได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า คายตะวะ ทำไมจึงเด่นแก่งกั้นอย่างนี้ ก็เมื่อจะทำเธออะไรแล้ว เธอจะแก่งคองไปอย่างไรก็ไม่รู้ ไ้บ่ยก่ายตกใจคุกเข่าลงกับโคตุน เอาศีรษะโขกลงกับโคตุนแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าขอโทษพี่ตั้งครั้งหนึ่งเกิดข้าพเจ้าไม่กล้าเด่นแก่งอีกต่อไปแล้ว ขอพี่จงกลับมาแปลงอย่างเดิมเกิดข้าพเจ้าจะให้พี่คองไปไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว ไว้ไปหาอาจารย์พบแล้ว ขนบกข้าพเจ้าจะขอพระมาพี่

เหิงเจี๋ยพูดว่า เจ้าเดินไปเถิด ข้าจะไม่แก่งเจ้าดอก อย่าวิตกเลยจงรีบเดินไปโดยเร็ว ไ้บ่ยก่ายก็ตั้งใจเดิน ครั้นมาประมาณอีกสักพันโยชน์ แลไปข้างในเห็นมีห้องหอใหญ่กว้าง ที่น่าประคุ่มหนังคือ

ยี่หอสี่ตัวคือ (จู่ยงวันคือเต๋ย) ซัวเจ๋งพูดว่าที่นั่นเห็นจะเป็นที่บีบค้ำอยู่
 เราทั้งสองเข้าไปยังประตู ทำให้มันออกมาพร้อมกับเราเห็นจะดี เห่งเจี่ย
 ถามว่าข้างประตูนั้นมีน้ำหรือเปล่า ซัวเจ๋งบอกว่าไม่มี เห่งเจี่ยว่า
 ถ้าไม่มีน้ำเจ้าทั้งสองจงแอบอยู่ซ้ายขวาข้างประตู ตัวพี่จะเข้าไปค้น
 หาอาจารย์ พูดถึงนั้นแล้ว เห่งเจี่ยก็ผละออกจากหูไปอย่างแปลก
 เป็นนางกุงตัวหนึ่งค่อยคลานเข้าไปในประตูพิจารณาดู แต่ไปข้างบน
 ก็เห็นบีบค้ำหนึ่งขยู่ท่ากลางสองข้างพวกบริวารน้ำขึ้นเฝ้าเรียงกันเป็น
 ลำดับลงมา ได้ยินบีบค้ำกับนางปลากระบอกกำลังพูดกันเรื่องจะกินเนื้อ
 ถึงซ่มจิ้ง เห่งเจี่ยเห็ดยวซ้ายแตะขวาไม่เห็นอาจารย์ แต่ไปข้างทิศ
 ปราจิณก็เห็นยายเฒ่ากุงกำมกรวมเดินออกมา เห่งเจี่ยก็คลานแอบ
 ข้างยายเฒ่ากุงถามว่า แม่ๆ ได้ยินได้ของจะกินเนื้อถึงซ่มจิ้งอยู่ที่ไหน
 จิ้งไม่เห็นเล่า

ยายเฒ่ากุงบอกว่า ไตของทำหน้าที่หนอกให้หน้าแข็ง ถึงซ่มจิ้ง
 เดินมาไตของบนตาดำให้หน้าเหือด ถึงซ่มจิ้งจมน้ำจิ้งจับได้ บदन
 ขังอยู่หลังหอมีศิลาแผ่นใหญ่มีดไว้แน่นหนา เห่งเจี่ยเมื่อใดทราบ
 ความชัดเจนแล้ว ก็หลัดแอบไปข้างหลังหอ เห็ดยวซ้ายแตะขวา
 หาอาจารย์ แต่ไปก็เห็นมีห้องหนึ่งทำแน่นหนาคล้ายๆ โถงใต้ฝั
 ข้างบนมีแผ่นศิลาทับซ้อน เห่งเจี่ยเห็นดังนั้นก็คิดว่า เห็นจะอยู่ใน
 ที่นั่นแน่ จึงคลานแอบเข้าไปใกล้ ก็ได้ยินเสียงร้องให้สออีกสอ
 เห่งเจี่ยแอบเงยหูฟังก็ได้ยินเสียงคร่ำครวญว่า เมื่อแรกเกิดจากท้องมารดา

ก็ ตอย นำ กั ได้ รอด ชีวิต มา ได้ บัดนี้ จะ ไป นมัสการ พระ พุทธเจ้า ก็
 บังเอิน จม ลง ใน น้ำ ที่ ตาย อย่าง นี้ ไม่ รู้ ว่า เกิด มา จะ ผิด วัน เวลา อย่าง ไหว
 จึง ได้ ตอง ใน ที่ ทุกข์ โทษ อย่าง นี้ ไม่ รู้ ว่า สำนัก ศิษย์ จะ มา ตาม หรือ เปล่า
 แล จะ ได้ พระ คัมภีร์ กลับ บ้าน หรือ หรือ จะ มา สัน ชีวิต แต่ เพียง เท่านั้น
 ก็ ไม่ รู้ พุทธ ราพิน ไป แดง ก็ ร้อง ให้ สลัก สอน ไป ไม่ หยด

เหิงเจีย ตรว โด พง เต็ง จำ ได้ แน่ ว่า พระ อาจารย์ ก็ อุด ไม่ได้
 จึง ร้อง เรียก ว่า พระ อาจารย์ อย่า แค้น เคือง ถึง โทษ แห่ง นี้ ไป ทำ ไหม ใน คัมภีร์
 ย่อม ว่า ดิน คือ แม่ ชาติ หาย น้ำ คือ ราก เงา ของ ทั้ง ห้า ไม่มี
 ดิน ก็ เกิด ไม่ได้ ไม่มี น้ำ ก็ เติบ โต ไม่ได้ ข้าพเจ้า เหิงเจีย มา แดง
 พระ ถึง ชม จึง ได้ ยิน ก็ ร้อง บอก ว่า ท่าน จง ช่วย เรา ด้วย เหิงเจีย ว่า
 ท่าน อาจารย์ จง วางใจ เกิด ไว้ ข้าพเจ้า จะ กำจัด มี ศาสตร์ ร้าย เสีย ได้ แดง
 จึง จะ กลับ มา แก่ อาจารย์ ออก ให้ พัน โทษ พระ ถึง ชม จึง ร้อง บอก ว่า
 เหิงเจีย รับ ดง มือ เกิด

เหิงเจีย ก็ หัน กลับ ออก จาก สำนัก มี ศาสตร์ แดง จึง แปลง กาย กลับ
 เป็น รูป เดิม ร้อง เรียก ช่วเจ็ง ไป ยัก กาย บอก ว่า เหมือน อย่าง พี่ พุทธ มี ศาสตร์
 ทำ อุบาย จับ อาจารย์ ช่ว ใน ที่ ดับ เรา เข้า ไป หา ได้ พบ แดง เจ้า ทั้ง
 สอง จง รบ พ้อ มั่น ให้ ชวน พัน น้ำ พี่ จะ คอย ที่ ริม ผัง แม่ น้ำ แม่น มน ชวน มา
 พี่ จะ คอย ต่ จับ มั่น ให้ จง ได้ จะ ได้ แก่ เขา อาจารย์ ออก จึง จะ ได้ หรือ
 เจ้า ทั้ง สอง พ้อ จะ จับ ได้ ก็ ให้ จับ ถ้า จับ ไม่ได้ ก็ ให้ พ้อ ชวน มา เหิงเจีย
 พุทธ ดง นน แดง ก็ ร่าย คาถา แซก นา ชวน มา คอย อยู่ ยัง ริม ผัง แม่ น้ำ

ฝ่าย ไบ่ยก่าย ชั่วเจ๋ง ก็มายัง ประตู สำนัก บิศาจ ร้อง เรียก ด้วย เสียง
 ชัน ดัง ว่า อ้าย บิศาจ ไวย มิ่ง จง รับ ส่ง อาจารย์ ของ กู ออก มา โดย เร็ว
 ฝ่าย พวก บริวาร ของ บิศาจ เมื่อ ได้ ยืน ดัง นั้น ก็ จึง เข้า ไป บอก นาย ว่า
 ใต้ ช่อง มี คน มา ร้อง ทำ ทาย ทวง อาจารย์ ของ เขา อยู่ นอก ประตู บิศาจ
 ได้ ฟัง บริวาร บอก ก็ รู้ ว่า พวก ศิษย์ ของ ถังซัมจิ้ง จึง เรียก เขา เถาะ
 มา สรวม ได้ ตัว แดง มือก ก็ ถัด ถูก คุม ทอง แดง เดิน ออก มา ร้อง ตาม ว่า
 อ้าย ช่าง คน นิ่ง ขยี้ ที่ ไหน จึง บังอาจ มา ร้อง ทำ ทาย ยิง หน้า ประตู กู ณ
 เอง ไม่ กัด ด้ว ความ คาย ดอก หรือ ไบ่ยก่าย ตวาด ว่า อ้าย บิศาจ ที่ กู ตัด ฆัด ไป
 หั้น มา ได้ รอด ตาย แด้ว ยัง กัด บัน มา ทำ ร้าย อีก เมื่อ คั้น ก้อน มิ่ง ไป
 ตัด ฆัด กับ กู ที่ ศาล มิ่ง จำ ไม่ ได้ หรือ ตัว กู คือ สำนัก ศิษย์ ของ พระ ถัง
 ซัมจิ้ง จะ ไป ขวาท ขนา พระ ธรรม ณ ประเทศ ไช้ที่ มิ่ง หลอก ตวง ชาว
 บ้าน ดัง ตัว เป็น เจ้า ก่า อั้ง ะไร ที่ ไหน ดัง คอย กิน เด็ก ชาย หญิง กู แปลง
 เป็น เด็ก แทน ให้ ดูก หญิง ของ ต้น เซง มิ่ง ตรง มา จะ กิน กู ก่อน แด้ว
 มิ่ง ถูก คราด เหล็ก เข้า ด้ว หั้น หาย ไป มิ่ง ยัง จะ ทำ เป็น จำ ไม่ ได้ หรือ
 บิศาจ ได้ ฟัง แด้ว พูด ว่า มิ่ง อ้าย ถูก ศิษย์ ฆัด มา ปลอม เป็น เด็ก หญิง
 โทษ ของ มิ่ง ยัง ไม่ รู้ ด้ว กู ยัง ไม่ หั้น จะ กิน มิ่ง ๆ เขา คราด สับ กู กู
 มือ ๆ กู ยัง ไม่ หาย เจ็บ มิ่ง ยัง บังอาจ มา จน ถึง ที่ อยู่ แห่ง กู อีก มิ่ง จะ
 ว่า ะไร หรือ ไบ่ยก่าย ว่า มิ่ง กัด กู แด้ว เหล็ก ด้ว มิ่ง ทำ น้า หมอก ให้ มี ด มั่ว แต่ ให้
 น้า แซ่ ทัง แม่ น้า จึง จะ คิด ว่า อาจารย์ ของ กู เสีย มิ่ง จง รับ ส่ง อาจารย์
 ออก มา เสีย โดย เร็ว ส่าร พัด โทษ จะ ยก ให้ ไม่ ฆ่า พัน แม่ ฆัด ชัน ค้อ ด้ว

ก็จะประหาญ ชั่วชีวิตเสียเดี๋ยวนี้ นี่ข้าพเจ้าพูดว่า เราจับอาจารย์ของเจ้า
 มาไว้ก็จริงอยู่แล้ว แต่เจ้าทั้งสองจงมาลองฝีมือดูสักสองสามเพลง
 ก่อน แม้ว่าเจ้าชะนะเรา ๆ จึ่งจะคืนอาจารย์ให้ ถ้าเจ้าแพ้เรา ๆ
 จะจับมาทั้งศิษย์ทั้งอาจารย์ จะฆ่าออก ออกกินเล่นเล่น ภัทษาหาร
 ไปยกายดำ ว่าอ้าย ลูก กัด กัดตาย มึง พูด ดึง น แล มึง จง คอย ระวัง กู จะฟัน
 มึง ด้วย คราด ว่าแล้ว ไปยกาย ก็ยก คราด ขึ้น ฟัน ลง เค็ม ก่ำดัง ปี่คำจ ยก
 ตูม ตูม ขึ้น รับ มอ่ง มัด คอ ตูม กั้น ไป มา ชั่วเจ็ง ก็ ชัก กระทบของ ตรง เข้า
 ระดม ชั่วย ไปยกาย คน ทั้ง สาม รบ กัน โดย ความ สามารถ ต่าง คิด จะ
 เอา ไซชะนะ ต่าง มี ก่ำดัง เข้ม แข็ง รบ กัน ไป ได้ ประมาณ สัก สาม ชั่ว โมง
 ยัง ไม่ แพ้ ไม่ ชะนะ กัน ไปยกาย เห็น จะ เอา ไซชะนะ ปี่คำจ ไม่ได้ แล้ว
 ก็ ให้ หน้า ชั่วเจ็ง ให้ หลัด ถอย ไปยกาย ชั่วเจ็ง รบ พลาง หิน พลาง พ้อ
 ปี่คำจ ให้ ได้ ปี่คำจ ก็ รุก ได้ ขึ้น มา บน หาด หน้า
 ผาย เห่งเจี้ย ย่น อยุ ร่ม ผิง คอย เขม่น แด่ ตู เห็น คน ดะดก เตือน
 ดัน หอน ไหว มา ร่ม ผิง ไปยกาย ชั่วเจ็ง ถึง ผิง ก็ ขึ้น ผิง ปี่คำจ ก็ ได้
 คิด ตาม มา เห่งเจี้ย เห็น ได้ ที่ ยก กระทบของ ตรง มา ร้อง ความ ว่า อ้าย
 ปี่คำจ มึง จง ดู กระทบของ กาย สัก ที ปี่คำจ หัน หน้า รับ ไม่ อยู่ ก็ โจน ลง หน้า
 ดำ หัน ไป เห่งเจี้ย ก็ ไม่ได้ ตาม จึ่ง กลับ ขึ้น บน บก พุด แก่ ไปยกาย
 ชั่วเจ็ง ว่า อ้าย ปี่คำจ น มั่น รั ว่า ชน บก ดู ไม่ได้ แต่ โน่ง ทั้ง สอง เห็น ด
 เหนอย มาก ชั่วเจ็ง พุด ว่า อ้าย ปี่คำจ น ชน บก รั ว่า ดู ไม่ได้ อยู่ ไต่ หน้า
 ร้าย แรง มาก ข้าพเจ้า กับ พี่ ไปยกาย คน ดะข้าง ระดม ต่ ก็ ยัง เอา ไซชะนะ

ไม่ได้ จะทำอย่างไร จึงจะได้อาจารย์ แห่งเจี่ยพูดว่า อย่าส่งไต้ย จะช้า การไป วิตก อยู่เกรง มันจะคิด ทำร้าย อาจารย์ น้อง ทั้ง สอง จงรีบ ลง ไปชวน มันรบ พี่จะคอย สักตมันเอง ไปภัย่กาย ชั่วเจ้ง ก็พากันรีบ แยก หน้า ลง ไปอีก ตาม คำ แห่งเจี่ย ตั้ง

ฝ่าย บิศาจ ถูก แห่งเจี่ย ตี ด้วย กระบอง รับ ไม่อยู่ ก็หนี กลับ ลง ไปยัง สำนัก พวก บริวาร ก็ มาถาม ว่า ไต้ของ ไต้ ข้าย ถูก ศิษย์ ฆัด ไป ถึง ไหน บิศาจ บอกว่า ข้าย สอง คน นน ไม่สู้ กระไร นก ยังมี อีก คน หนึ่ง ฝีมือ เหลือ เกิน เรา ไต้ ข้าย สอง คน หนี ชน บก ข้าย คน นน ชัก กระบอง เหล็ก มา สักต ตี ด้วย กระบอง เรา รับ ไม่อยู่ ไม่รู้ว่า กระบอง ของ มัน หนัก สัก เท่า ไ้ ถูก ตุ่ม ทองแดง ของ เรา ก็ รับ ไม่อยู่ ต่อ สู้ ยัง ไม่ได้ ส้าม เพตง เรา ต้อง หล้า หนี กลับ มา

นาง ปลตา กระบอก ถาม ว่า ไต้ของ จำ คน หนี ได้ หรือ ไม่ รูป ร้าง อย่งไร บิศาจ ตอบว่า จำได้ หน้า มัน ล้วน แต่ ชน ตูดๆ หน้า ราม ลุ่ย ใน คาแดง เหมือนไฟ มี แววดา เหลือง เหมือน ดีทอง นาง ปลตา กระบอก ได้ ยิน ดึง นั้น ตกใจ หน้า ชัด ตว ตั้ง จึง พูด แก่ ไต้ของ ว่า ข้าพเจ้า จะ บอก ให้ ไต้ของ รู้ คัก นี้ หาก ไต้ของ หนี มา ก่อน ถ้า ข้าอีก สัก ส้าม เพตง ชีวิต ก็ จะไม่ รอด กลับ มา เมื่อ คราว ก่อน ข้าพเจ้า อยู่ยัง ทะเต ที่ศ บูรพา ไต้พัง เต่ง ของ สรรเสริญ ว่า เธอ มี ฤทธา อานุภาพ ใหญ่ หลวง เมื่อ หาร อยบ ก่อน ขึ้น ไป ทำ สงคราม บน ชัน พ้า เส็ก เชียง ย่อง เตกับ เทพบุรพ ทั้งหลาย ขยาด คราม ฝีมือ เธอ ทั้ง ดัน นาม เรียก ว่า ชี้เทียน ไต้ เขีย มา บัด น

เซอ ตระพยค์ ร้าย เข้าบวช ตามทาง พระแล้ว ได้ ตาม พระ ถึง ชมจ้ง ไป
 ไซที่ อารามนาพระธรรม เปลี่ยน ชื่อ เรียกว่า ซัง หงอ คง แด ซัง หึงเจ็ย ก็เรียก
 เซอ มี เตชา ขานู ภาพ มาก นั้ก เปลี่ยน ภายได้ หตาย ประการ ได้ ฮ่อง ทำ ไม
 ไป เกี่ยว ฮ่อง แก่ เซอ เต่า ค่อน ไซ ไป อย่าได้ สู้รบ เซอ เปน ติ้น ซาด พุด
 ยงไม่ ทั้น ซาด คำก็ ได้ ยิน เสียง บริวาร วัง เข้า มาบอก ว่า ฮ่อง ค่อง คน
 มา อีก แล้ว ร้อง ทำ ซวน รบ อย่ง ซ่าง นอก ประคุด บิศาจ จึง พุด ว่า นาง น้อย
 พุด เห็น จริง จึง ตั้ง พวค บริวาร ให้ บิด ประคุด ให้ แน่น เอา คีตา แด ติ้น
 ทับไว้ อย่าให้ ทลายได้ ฮ่อง ค่อง คนมัน เรียก ร้อง กี่ ซัง มัน
 ฝ่าย พวค บริวาร ก็ ทำ ตาม นาย ตั้ง เอา ติ้น แด คีตา มา ถม ปาก ประคุด
 ซัน จน ตั้ง แล้ว คาง ก็ พา กัน ไป ที่ อย่ง ฝ่าย ไป ภัย กาย กับ ซัวเจ็ง ร้อง
 เรียก ทำ ภาย คำว่า อย่างไร ก็ เห็น เจ็ยบ อย่ง ไป ภัย กาย ซัดใจ เอา คราด ดับ
 กระซาก ประคุด ก็ เห็น แด ติ้น แด หิน คีตา ทับ แน่น อย่ง ซัวเจ็ง พุด ว่า ฮ่อง
 บิศาจ เห็น จะ มี ความ กัดว เกรง พวค เรา จึง ได้ เอา ติ้น แด คีตา ถม ประคุด
 เต็ย ตั้ง น เรา พา กัน กัดบิ ไป หา พี่ หึงเจ็ย จะ ได้ คิด อ่าน กันั้น ใหม่
 ไป ภัย กาย ซัวเจ็ง ก็ พา กัน กัดบิ ไป หา หึงเจ็ย ครัน ถึง จึง เต่า ให้ หึงเจ็ย พัง
 ตาม ที่ มัน ไม่ ออก สู้รบ บิด ประคุด หนึ่ง อย่ง หึงเจ็ย ได้ พัง แล้ว พุด ว่า ถ้า
 กระนั้น ก็ สู้ ตั บัญญา ที่ จะ คิด ต่อ ไป เจ้า หึง ฮ่อง จง คอย ดาดตระเวร อย่ง
 อย่าให้ บิศาจ หั้น ไปได้ คัว พี่ จะ ไป นำ ไ้ งาม พระ โปชิ สัตว์ จึง จะ รั
 ความ ได้ ตั้ง แล้ว หึงเจ็ย ก็ กระทำ ปาฏิหาร ใ้ ประมาณ ครั้ง ซัว โมง ก็ มา
 ถึง เขา เท่า ถ้อ ซัว หึงเจ็ย ดด ดง ยง พัน เติม ตรง เข้า ไป ยัง ด่าน กี่ ใหญ่

เห็น หมู เทพบุตร แด เทพารักษ์ เดิน ออกมา เข็ญ เข้าไป นั่ง ยิง น้ํา หอ จึง
 บอก แก่ หั่งเจี้ย ว่า เมื่อ เวลา เข้าพระโพธิสัตว์ ตั้ง พวก ข้าพเจ้า ไว้ ว่า
 วัน นี้ ท่าน ใด เชี้ย จะมา ให้ พวก ข้าพเจ้า คอย รับ พระโพธิสัตว์ ท่าน เข้า
 ไป ใน ป่า ไร่ แต่ ผู้ เดียว มิ ให้ ใคร ตาม ตั้ง ให้ ใด เชี้ย คอย อยู่ ที่ นี้ เมื่อ
 พระโพธิสัตว์ กลับ มา จึง ให้ ส่น ทนา

หั่งเจี้ย ใด พง เทพบุตร บอก ดง นน ก็นง คอย อยู่ ที่ น้ํา หอ แด ไป เห็น
 เสียน ฉาย ทง จอ เดิน ชน มา ค้านบ พุด ว่า ข้าพเจ้า ตั้ง ท่าน ใด เชี้ย มี จิตร
 โอบ อ้อม ฮารี พึ่ง พระโพธิสัตว์ มีความ กรุณา เข้า ค้า เผ่า อยู่ ช้ายชวา
 กระทำให้ จิตร ร้าย หาย ไป สิ้น หั่งเจี้ย ก็นัก ว่า (ฮง ฮย ย) จึง
 หัว เราะ พุด ว่า เมื่อ เวลา ก่ชน จิตร เปน มาร ยัง พาด หดง บัดนี้ เข้าใน
 ทาง ตรง ส้มมา ทิวี่ จึง รู้ ว่า หั่งเจี้ย เปน คน ดี หั่งเจี้ย นัง คอย พระโพธิสัตว์
 อยู่ นาน แล้ว ไม่ เห็น มา จิตร ใจ ก็ ให้ ชุรณ ชุราย จึง พุด ว่า ท่าน ทง
 หลาย ช่วย ไป กราบ เรี่ยน ให้ ท่าน ทราบ ที่ เกิด แม้ ช้ํา เวลาวัดก พระอาจารย์
 จะ ไม่ รอด ชีวิต

หมู เทพบุตร พุด ว่า พวก ข้าพเจ้า ไป ไม่ ได้ เพราะ พระโพธิสัตว์ ตั้ง
 มิ ให้ ตาม ไป ท่าน จะ กลับ มา เอง หั่งเจี้ย ใด พง ดง นน ใจ ร้อน ที่ ไป เหน
 จะ นัง คอย อยู่ ได้ จึง ผุด ดุก เดิน เข้า ไป ตาม หมู เทพบุตร ไม่ กถ่า ห้าม หั่งเจี้ย
 เข้า ไป ยัง ไร่ ไร่ แด ไป ก็ เห็น พระโพธิสัตว์ นั่ง ที่ พน ดิน ไร่ ไร่ มิ แต่ ผู้ เดียว
 นัง วัด ไร่ ไร่ พระองค์ ก็ ไม่ เห็น แต่ง ตัว หั่งเจี้ย เห็น แล้ว ก็ ถอด มิ ได้
 จึง ร้อง ด้วย เสียง ชัน ดัง ว่า พระโพธิสัตว์ ข้าพเจ้า ชึ่ง หังคอง มา นมัสการ

ด้วย อาจารย์ ขำพเจ้า มี โภย จะใคร่ กราบ เรียน ถาม เหตุ การ แห่ง บัณฑิต ที่
 ดำ เนิน ทาง ที่ ย่อ นั้น พระโพธิสัตว์ จึง บอก ว่า พัก คอย อยู่ ข้าง นอก ก่อน
 สัก ประเดี๋ยว อาตม จะ ออก ไป เหนิงเจี่ย จึง ถลัน ออก มา จาก บ่าไม้ พุด แก่
 หมู เทวดา ว่า วัน นี ทำไม พระโพธิสัตว์ จึง มี ชูระ การ ละ ไน้ นั ทำไม จึง ไม่
 ขน น้ บน ดอก บัว แต่ ไม่ แต่ง ตัว นิ่ง ใน บ่าไม้ จัก ไม่ ใฝ่ ทำไม ที่ เหนิง

เทพยดา ทงหลาย พุดว่า การ อย่าง น พวก ขำพเจ้า ไม่ ทราบ เสดย เห็น
 เมื่อ เข้า ออก จาก สำนัก ก็ ไม่ เห็น แต่ง ตัว ตั้ง พวก ขำพเจ้า ให้ คอย รบ ใต้ เชย
 เห็น คง จะ มี ชูระ ที่ ใต้ เชย ดอก กระ มิ่ง เหนิงเจี่ย สัน ทนา กับ เทวดา อยู่ ประเดี๋ยว
 แต่ ไป ก็ เห็น พระโพธิสัตว์ มี มือ ถือ ตะกร้า เดิน ออก มา จาก บ่าไม้ ร้อง เรียก
 เหนิงเจี่ย มา พุด ว่า จง รีบ ไป กับ อาตม ภาพ จะ ได้ ช่วย พระถังซำจั๋ง ให้
 ออก พน โภย เหนิงเจี่ย กุก เข้า ลง พุด ว่า ขำพเจ้า ไม่ กั ถ้า เหว้ง รัต ขอ ท่าน ได้
 ครอง ผ้า แล้ว จึง ค่อย ไป ก็ ได้ พระโพธิสัตว์ พุด ว่า ไม่ ต้อง ต้อง ไป ให้
 ทน เวลา นว่า แล้ว ก็ กระทำ ปาฏิหาริหาร เหาะ ไป เหนิงเจี่ย ก็ เหาะ คิด ตาม มา
 บัดเดียว ก็ มา ถึง แม่ น้ำ ทาง ที่ ย่อ

ฝ่าย ไบ๊ยกาย กับ ชิวเจ้ง นิ่ง คอย อยู่ ริม ฝั่ง ก็ พุด บ่น กัน ว่า พี่
 เหนิงเจี่ย ใจ ก็ ร้อน ทำไม จึง ขำไม่ เห็น มา พุด บ่น กัน ดัง นั้น สัก ชั่ว หั่ว ฌม
 ก็ แล เห็น พระโพธิสัตว์ เหยียบ เมฆ ข้าม แม่น้ำ มา ถึง ไบ๊ยกาย ชิวเจ้ง
 ก็ กุก เข้า ลง คำนับ กับ พน ดิน พระโพธิสัตว์ ขยาย สาย แพร รัต เหว้ง ออก ฌม
 ปาก ตะกร้า แล้ว เหาะ ขน ถกลง อากาศ ร่าย คาถา เจ็ด รอบ แล้ว ก็ ขว้าง

ตระกว่า ชนบน เห็นหน้า บัดเดียวก็ ตกชนมา มีปลาทอง กิมดัดช้อนนอนดิน
 อยู่ในตระกล้า พระโพธิสัตว์จึงเรียกหึ่งเจ้ให้ลงไปรับ อาจารย์ ชนมา
 หึ่งเจ้จึงถาม พระโพธิสัตว์ว่า บิศาจ ยังจับไม่ได้ทำไม จึงจะไปช่วย
 อาจารย์ ชนมาได้เด้า พระโพธิสัตว์ว่า ในตระกว่านี้ มีไข่ตัว บิศาจ หรือ
 ไบ่ยก่าย ชัวเจ้ง คำนับแล้วถามว่า ปลาทองตัวนี้ทำไมจึงมีฤทธิ์เดชมากนัก
 พระโพธิสัตว์ตอบว่า ปลาทองตัวนี้เดิมอยู่ในสระบัวของอาตมาภาพ
 เดียงไว้จนโต ได้ดอยชน ฟังธรรมทุกวัน ๆ ปฏิบัติ บวชจนสำเร็จ
 จึงแปลงกายได้ ลูกคุ่มทองแดงที่ถือเป็นอาวุธนั้นคือดอกหญ้าหอม
 มันประกอบปลุกเสกจึงได้กลายเป็นอาวุธ มาวันหนึ่งหน้าทะเลท่วมมาก
 มันจึงกระโดดออกจากสระหนีมาอยู่ที่นี้ เมื่อเช้า อาตมาภาพออกไป
 จะชมสระดูดอกบัว จึงได้รู้ว่า มันหนีไปไม่ได้เห็นมันชนมาไหว้ จึง
 ตรวจดูก็รู้ว่า มันมาเป็นบิศาจอยู่ที่ตำแน่งนาน เพราะฉนั้นอาตมาภาพ
 ตั้งพิธีด่านตระกว่ามาจับมัน

หึ่งเจ้ได้ฟัง พระโพธิสัตว์เล่าให้ฟังดังนั้นจึงขอนิมิตว่า ขอพระ
 ผู้เป็นเจ้า พกสักประเดียง ข้าพเจ้าจะบอกพวกชาวบ้าน แกจ้งให้มานมัสการ
 พระโพธิสัตว์ ด้วยเหตุว่าข้อหนึ่งจะไว้เป็นคุณ ข้อสองจะให้รู้ว่า
 พระโพธิสัตว์ มาจับบิศาจ ข้อสามจะให้หมู่บ้านแกจ้งได้มไ้โดยศรัทธา
 ในทางธรรม เพราะฉนั้น พระโพธิสัตว์จึงให้หึ่งเจ้ไปเที่ยวเบ้าร้อง ชาว
 บ้านให้บอกกันมา ไบ่ยก่ายชัวเจ้งก็รับไปในบ้าน แกจ้งร้องเรียกด้วย
 เสียงอันดังว่า ท่านทงหลายจงรีบมาดู พระโพธิสัตว์ กวนอิม พวก

หมู่บ้าน แก่จึงได้ทราบ ดังนั้น ไม่ว่าชายใดหญิงเด็กผู้ใหญ่พากัน
วิ่งมาดูเห็น พระโพธิสัตว์ กวอนอิม แล้ว ก็ต่างคนต่างคุกเข่าลงไม่ว่าดิน
ทราย โคตม เสน ที่ เป็น ข้าง เขียน ก็ วาดรูป พระ โพธิสัตว์ไว้ เพราะ
ฉันจึงมีรูป พระ โพธิสัตว์ กวอนอิม ถึง ตระกร้า มาจนเท่าทุกวันนี้ ครั้น
พวกชาวบ้าน แก่จึง มา นมัสการ แล้ว พระ โพธิสัตว์ ก็ เด็ดจก กบดิน ยง
สู่ฐานที่นำไข่

ไปยกาย ชั่วเจ็ง ก็ แซกหน้าลง ไปยัง สำนัก ที่มี ศาจารย์ อาไศรย ค้นหา
อาจารย์ ตรง ไปยัง หลง หอ แต่ไปก็ เห็น มี แผ่น ศิลา ทัพ อยู่ จึง ยึด
แผ่น ศิลา ออก ไปยกาย ก็ ย่อตัว ลง ไป ให้ อาจารย์ ขน นง บน หลง
แล้วก็ รับ ออก จาก สำนัก มี ศาจารย์ แซกหน้า ขน มายง บวน แก่จึง ค้น เท่ง ต้นเซ่ง
พี่น้อง ทั้ง สอง คน เห็น พระ ถึง ชม จึง ขน มา ได้ ต่าง คน ก็ ดีใจ คำนับ
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้า ทง หลง ได้ ห้าม ท่าน แล้ว ท่าน ก็ ไม่ เชื่อ จึง ได้
เกิดความ ทุกซำก อย่างนี้ เหงเจย จึงพูดว่า ท่าน ทง หลง อย่า พูด เหย
การ ที่ ต้อง ไป แล้ว บวญ การ เสีย เปล่า ข้าพเจ้า จะ ขอ พึ่ง ท่าน ชาวบ้าน
นี้ ให้ ช่วย หา เรือ ลัก ตำ หนึ่ง เพื่อ จะ ได้ ส่ง พวก ข้าพเจ้า ข้าม ฟาก ค่อนไป
ทุก ๆ มี ก็ ไม่ ต้อง เลื่อน ไหว ด้วย ได้ ก่า จิต อัย มี ศาจารย์ เสีย แล้ว ไม่มี
ความ ร้าย อะไร อีก ค่อนไป

ต้น เท่ง ต้น เซ่ง ได้ พง ดังนั้น ก็ ดีใจ จึง พูด ว่า ฉัน เรือ แพ นาวา
นั้น ท่าน อย่าน วิทก เลย พวก ข้าพเจ้า จะ จิต แจง เอง ต้น เท่ง ต้น เซ่ง จึง
เฝ้า ร้อง ขอ แรง พวก ชาว บ้าน มา ช่วย ทำ พวก ชาว บ้าน ก็ มี สัตถา ทุก ๆ คน

บ้าง ออก กระดาน บ้าง ออก ถ่อ แคว แต่ สิ่ง ของ ที่ จะ ต้อง ใช้ ใน เรือน นั้น จิต
 ทำ กน ที่ ริม ฝั่ง ออก ฤดู มุน ใน ขณะ นั้น ได้ ยืน เสี่ยง ร้อง เรียก ว่า ท่าน เหยิง เจี้ย
 ไต้ เซี่ย ไม่ ต้อง เสี่ยง เบ็ด ของ ชาว บ้าน ได้ ธุระ ข้าพเจ้า จะ ส่ง พระ
 ราชาริย์ กับ ส่วน คิษย์ ให้ ซาม ฟาก ไปเอง หมู่ คน กำตง ทำ ได้ พัง ดัง นั้น
 ต่าง ก็ ตก ใจ กน ทุก ๆ คน บัด เดียว แด ไป ก็ เห็น ผุ่ ชน มา จาก น้ำ เบิน
 เต่า ใหญ่ ตัว หนึ่ง เหยิง เจี้ย เห็น ดัง นั้น จับ กระบอง แกว่ง กระโดด เข้า
 ไป โกลั พุด ว่า ข้า ตู เจ้า ก็ เบน สัตว์ เตะระณาน ถ้า มึง ทำ เหม้ ชน อย่าง
 บิดำจ อย่าง นั้น กู จะ ค้ำ มึง ให้ ตาย เดียว น

เต่า จึง พุด ว่า ข้าพเจ้า คิด ถึง คุณ ท่าน จะ มา ส่ง พก ท่าน ให้ ซาม ฟาก
 ทำไม ท่าน จะ มา ต่ ข้าพเจ้า เหยิง เจี้ย ถาม ว่า เรา มี บุญ คุณ อะไร แก่ เจ้า
 เต่า ตอบ ว่า ท่าน ไต้ เซี่ย ยัง ไม่ ทราบ เรื่อง ใน ไต้ นาน นว่า เบน อย่างไร ชน ที่
 ลำนัก จั ยงวน จ้อ เตย นั้น เบน ที่ อยุ่ ของ ข้าพเจ้า มา แต่ เดิม แรก เริ่ม ก็
 ต่อ ๆ กัน มา ตง แต่ ครอง บู ยา ตา ซวด จน มา ถึง ข้าพเจ้า ไต้ รักษา ตู แด
 ต่อ มา เพราะ ข้าพเจ้า มี สัตตบญญา ก็ รักษา เชน บวช อยุ่ ใน ที่ นั้น จึง
 เบ็ด ยน ส่วาง ลำนัก นน ชน ใหม่ ตง ย หอ ว่า จั ยงวน จ้อ เตย บกพร สัตต
 อาย บิดำจ นั้น เมื่อก่อน เกือบ ทำ คตถน ละลอก ใหญ่ ชัด เข้า มา จาก ทะเล
 มา ถึง ที่ นี้ ก็ ทำ อำนาจ ดู ร้าย รบ ข้าพเจ้า มัน ซ่า พก บวิวาร ของ ข้าพเจ้า
 ตาย เสี่ย หมด สั้น ข้าพเจ้า จึง ต้อง หนี มัน ไป เทียว ซุก ซ่อน อยุ่ จน เต่า
 ทุก วัน นี้ มา บดิน ท่าน ไต้ เซี่ย มา ถึง นี้ ได้ ไป เชนู พระ โพธิ์ สัตต มา จับ
 บิดำจ นั้น ไป ที่ ลำนัก นน ก็ คั่น กตบมา เบน ของ ข้าพเจ้า อยุ่ รักษา ไป ตาม เดิม

บริวาร ของ ข้าพเจ้า ก็ ได้ มีความสุข ข้าพเจ้า คิด ถึง พระคุณ ของ ท่าน
 ศุภฤทธิคุณใหญ่ ตาม เหตุการ ที่ ข้าพเจ้า กล่าว มา นี้ ท่าน จะ ไม่มี บุญคุณ
 แก่ ข้าพเจ้า หรือ ประการใด แล ทั้ง ชาว บ้าน แก่ จึง ก็ ไม่ ต้อง เสนอ ให้ อีก
 ได้ รอด ชีวิตนี้ ได้ ขยาย หมิง ก็ เพราะ เหตุแห่ง ท่าน แปลว่า เป็น คุณ ทั้ง
 ต้อง ฝ่าย ถ้า ดึง น แล จะ ไม่ คิด คุณ ท่าน หรือ

เหิงเจีย เต พง ดึง น ก็ น ก มี ความ ยิน ดี จึง เก็บ ครอบ บง เลี้ย แล
 ถาม ว่า เจ้า มี นาใจ จริง ดึง น หรือ เตานัน ตอบ ว่า พระเดช พระคุณ
 ของ ใต้ แซ่ย ตูจ พัว แล ดึง น ข้าพเจ้า จะ พุด เท็จ ได้ หรือ เหิงเจีย ว่า แม่
 เจ้า มี นาใจ สำจิต กตัญญู อย่าง นัน จริง จึง สำบาถ ให้ แก่ เรา ว่า แม่ ว่า
 เจ้า ไม่ ส่ง พระ ธง ซัม จิง ซัม พาก ไป ขอ ให้ ตัว เจ้า ละตาย เป็น นา เลือด ไป
 ทง ดึง น เตานัน ก็ วัม คำ ประทง คี่ สะ หงาย หน้า ยก คี่ สะ ซน แล ตูจ พัว กล่าว
 คำ สำบาถ เหิงเจีย เต พง แล หว เราะ เรยก ว่า เจ้า จง เขา มา นี้ เต่า ก็
 แอบ เขา โกล ผัง แลว เกย ซน บน บก คน ทง หลาย ก็ พากัน มา ดู เต่า ใหญ่
 ประมาณ กว้าง ลี ฉา เต่า แต่ หลัง ชาว เหิงเจีย นิมนต์ พระ อาจารย์ ให้ ซน
 บน หลัง เต่า จะ ได้ ซัม ไป

พระ ธง ซัม จิง พุด ว่า แต่ นา แขง ยง พลาด พง จม ไป นี้ หลัง เต่าน
 เกรง จะ ไม่ เปน ปรกคิ ได้ เต่า จึง พุด ว่า พระ อาจารย์ ย่า มี ความ
 วิดก เลย จง วางใจ เกิด ซน นา แขง นัน สำ ความ มั่น คง แขง แแรง ของ ข้าพเจ้า
 ไม่ได้ เหิงเจีย จึง บอก อาจารย์ ว่า แม่ ว่า สำ คัว วิ จุก พุด ภาษา คน คง
 จะ ไม่ กตม กตอก จึง ให้ ช่ว เจ่ง จู มา มา เหิงเจีย จู มา ดึง ทหลัง เต่า ยน ษย์

กลาง พวกชาวบ้าน แกร่งไม่ ว่า ชาย แด หึง เด็ก ผู้ใหญ่ มาพร้อม กัน นมัสการ ส่ง พระ ถึงซ่มจิ่ง

ฝ่าย เห่งเจี๋ย ครั้น ให้ มา ลง ยืน ตี เป็น ปกติ แล้ว จึง นิมนต์ พระ อาจารย์ ลง ยืน ที่ ถัด ต่อ มา มา ให้ ชวด เจิง ยืน ข้าง ขวา ไบ่ยกาย ยืน ซ้าย เห่งเจี๋ย ยืน ข้าง หน้า เห่งเจี๋ย กอด ว่า เค้า จะ ทำ ร้าย จึง แยก สาย รัต เชื้อ หง เหลือ ออก ร้อย ฐ จะ มุก เค้า ทำ สาย บง เตียน เค้า หนึ่ง ก็ เขี่ย บน มา บน หลง เค้า เค้า หนึ่ง ก็ เขี่ย บน บน ศีรษะ เค้า มือ หนึ่ง จับ สาย สะพาย มือ หนึ่ง จับ กระบอง เห่งเจี๋ย จึง บอก ให้ เค้า ค่อย ๆ เดิน ไป แม้ ว่า ทำ เขียง ที่ หนึ่ง จะ ตี ศีรษะ ที่ หนึ่ง เค้า บอก ว่า ข้าพเจ้า ไม่ กด่า ทำ เขียง ว่า แล้ว เค้า ก็ กาง ดี เท้า พาย ถัด ไป บน หลง หน้า ชาวบ้าน แกร่ง อยู่ ร่ม ฝั่ง ก็ พา กัน จุด รูป เทียน บน บัน ให้ ไป เป็น คู่ ข้าง หนึ่ง แด ดู กว่าจะ ไม่ เห็น ตัว จึง ได้ พา กัน กอด บน

พระ ถึงซ่มจิ่ง ชี เค้า ข้าม ไป บน หนึ่ง ถึง ฝั่ง ฟาก ข้าง ขวามือ ตัว ก็ ไม่ เมีย กนำ ดู เดิน บน ที่ แห่ง ครั้น เค้า ถึง ร่ม ตั่ง อาจารย์ กับ ศิษย์ ก็ พา กัน ขึ้น มก พระ ถึงซ่มจิ่ง จึง ขอ คุณ เค้า ว่า ได้ พัง ท่าน ๆ ได้ อุดาหะ ข้าม ส่ง มา ถึง ฝั่ง ฮาตมาภาพ ก็ ไม่มี สิ่ง ใด จะ รวาง อด ให้ จึง รอ ฮาตมาภาพ ไป ฮาธาธา พระ ไตร บัญจ ธรรม กดบี มา แล้ว จะ ตอบ แทน ต้นอง พระ คุณ ของ ท่าน เค้า พูด ว่า ไม่ ต้อง ลำบาก แก่ ท่าน อาจารย์ แต่ ข้าพเจ้า ได้ ยิน ว่า เมือง ไซ่ ที่ มี พระ พุทธเจ้า เป็น พระ ไม่ เกิด ไม่ ตาย ต่อ ไป ล่วง ฐ การ ทั้ง อะติตะนาคต ประจันต์ ต่อมกาด แต่ ข้าพเจ้า รักษา คดี ถือบวช

มาได้ พนม สำนวณขยับ แล้ว อายุนั้น ตัว เบา แต่พูดภาษา มนุษย์ได้ แต่
ถอด รูป เปลี่ยน แปลง ไม่ได้ ขอท่าน อาจารย์ ได้ โปรด แม้ ไป ถึง พระ
แล้ว ช่วย ตาม แทน ข้าพเจ้าว่า อีก สัก เมื่อไร จะ ถอด จาก รูป เค้า เป็น
รูป มนุษย์ได้ พระ ถึง ชัมจั๋ง ก็ รม ปาก ว่า เขา เอะ เรา จะ ช่วย ทูล ตาม ให้
เค้า ยก คี๋คะ คำนม แล้ว ก็ คำ นำ กลับ ไป เหนง เจีย พยุง อาจารย์ ชัน แล้ว
ศิษย์ กับ อาจารย์ ก็ พา กัน ออก เดิน

ใน ฤดู นน เบน ฤดู หนาว จัด ทัพ กัด ไม้ นำ ค้าง หมอก ลง กด คุม
ทัพ มา อาจารย์ กับ ศิษย์ กำลัง เดิน มา แด ไป ข้าง หน้า ก็ เห็น ภู เขา
ใหญ่ ชวาง อยู่ หน ทาง ก็ แควบ เดิน ดำกัก ไม่ เรียบ รวบ พระ ถึง ชัมจั๋ง
ชัก บัง เห็น ม้า หยุด เร็ว เหนง เจีย มา ตาม ว่า ดู ข้าง หน้า นน มี ภู เขา สูง
ชาตม วิดก ว่า จะ มี สิ่ง สวรรค์ สัก ไร ร้าย ดอก กระจมิง จง เอา ใจ ได้ ช่วย กัน
ระวัง ให้ จง คี๋ เหนง เจีย พูด ว่า พระ อาจารย์ จง ดวง ใจ เกิด พวก พี่น้อง
ข้าพเจ้า พร้อม ใจ กัน จะ คง จิต ทร ตาม ทาง อัน ชอบ ขรรวม จะ กัด ไม้ เกรง อะไร
แก่ สิ่ง สวรรค์ สัก ไร ร้าย

พระ ถึง ชัมจั๋ง ได้ พง เหนง เจีย พูด ดั่ง นั้น ก็ ค่อย คลาย ความ วิดก
ตั้ง นำ อู ส่ำหี เดิน บุ ก นำ ค้าง ทน หนาว มิ ได้ คิด ที่ จะ ท้อ ถอย ครน ชำม
ยอด เขา ลง มา ถึง เชนง เขา พระ ถึง ชัมจั๋ง แด ไป ใน ซอก เขา เห็น มี ตัก
ด้าม ห้อง หอ สูง ตระ ห่าง าน ดุง ตง าม ส่ำอาด ตา พระ ถึง ชัมจั๋ง เห็น ดั่ง นั้น
ก็ ตี ใจ จึ่ง เรียก เหนง เจีย มา พูด ว่า ชาตม ภาพ เดิน มา วัน น ทง หนาว
หง หิว ออก ใจ ให้ ระอา อ่อน ไม่มี กำลัง ใน ซอก เขา นน เห็น มี ตัก บาน

ห้อง หอ เปน ตำตึบ คง จะ เปน บ้าน คน อยู่ หรือ อดิศา อาราม เปน แน่
 เห่งเจ็ย ดอง ไป บิณฑบาต บางที จะ ได้ บ้าง ดอก กระจมิ่ง จะได้ มา ฉั้น
 พอ แก่ หิว แล้ว จะ ได้ เดิน ต่อ ไป เห่งเจ็ย ได้ พง ดงนน ก็ แด ไป ดู ใน ที่
 แห่ง นน ก็ เห็น มี ชิเมซ สี่ ร้าย กตุม ปก อยู่ ข้าง บน สัตถ์ ชับช้อน กัน
 เปน กลุ่ม ๆ ดง นน จึง หินหน้า มา บอก แก่ อาจารย์ ว่า ที่ ตรง นั้น ไม่ ใช่ว่า
 ที่ ดี หาก จะ มี สี่ ร้าย ตำคึญ พระ ถังซ่มจิ่ง ว่า เห็น มี เปน ตัก ราม
 ห้อง หอ ดุงดงาม เหตุ ไต่ เห่งเจ็ย จิ่ง ว่า ที่ ไม่ ดี
 เห่งเจ็ย หิว เระาะ แล้ว พุด ว่า พระ อาจารย์ ที่ ไหน จะ รู้ ได้ หนทาง
 ไซอิ๋ว นั้น บิศา ยักษ ร้าย มก จะ บิน ดาน ให้ เห็น เปน ตัก ราม ห้อง หอ ที่
 ตรง นั้น ดุงดงาม แต่ อากาศ ร้าย ปก คุรม อยู่ ไม่ ควร เระาะ จะ เข้า ไป เดย
 พระ ถังซ่มจิ่ง ว่า จะ เข้า ไป ไม่ ได้ ก็ ซอบ แด้ว แต่ อากตมภาพ หิว นี้ จะ ทำ
 อย่าง ไรวี ไห่งเจ็ย ว่า แม่ อาจารย์ หิว โหย จง นิมนต์ ตง จาก หลั่ง ม้า
 นิ่ง พก ก่อน ข้าพเจ้า จะ ไป บิณฑบาต ที่ อื่น มา ฉั้น แล้ว จิ่ง ค่อย ไป
 พระ ถังซ่มจิ่ง ก็ เชื้อ เห่งเจ็ย ตง จาก หลั่ง ม้า อาไศรย นิ่ง ยิง พน ราม ชัวเจ็ง จิ่ง
 แก่ เขา มาต สั่ง ให้ เห่งเจ็ย ๆ รับ มาต มา แล้ว สั่ง ชัวเจ็ง ว่า นิ่ง ออย่า ไป
 ข้าง ไหน จง ระวัง ระวัง พระ อาจารย์ ให้ มาก ๆ ให้ อาจารย์ นิ่ง อยู่
 ตรง น คอย กว่า เระาะ จะ กตุม จิ่ง ค่อย ไป ชัวเจ็ง ได้ พง เห่งเจ็ย สั่ง ดงนน
 ก็ คอย ระวัง ระวัง อาจารย์

ฝ่าย เห่งเจ็ย สั่ง แด้ว ก็ ยิง ไม่ วาง ใจ ดี จิ่ง หิน หน้า มา บอก แก่
 อาจารย์ ว่า ที่ ตรง น ร้าย มาก ตื่น ออย พระ อาจารย์ ออย่า ได้ ออก จาก ที่ น

ไปเลย ข้าพเจ้าวิตกกลัว แต่ พระอาจารย์ จะ ไม่ ยุติ อยู่ ได้ ข้าพเจ้า จะ ช่วย ทำ ยนต์ คุ้ม ใจ ให้ เห่งเจี๋ย พด ดึง นน แล้ว ก็ จม ตะบอง เขียน ลง ที่ แผ่นดิน เปน ยนต์ วง รอบ วง หนึ่ง เขียน แล้ว จึง นิมนต์ อาจารย์ เขานั่ง ใน กลาง วง ยนต์ แล้ว ตั้ง โป๊ยกำย ชั่วเจี๋ย ให้ นั่ง เผ่า อยู่ ซ้าย ขวา แล้ว เห่งเจี๋ย จึง บอก แก่ อาจารย์ ว่า อน วงษ์ ตอม น มน คง ยิ่ง กว่า กำแพง เหล็ก หาก ว่า จะมี ผู้ ฝ่า ฝ่า ภัย ภัย ร้าย แล ถึง ตำรา สัตว์ ที่ ตราย ก็ ไม่ อาจ สามารถ จะ เข้า มา ไก่ แต่ อาจารย์ ย่อม ใด ออก จาก วง น เป็น อัน ชาติ จึง นั่ง อยู่ แต่ ใน วง นี้ ให้ สบาย

พระถงซ่มจิง พง เห่งเจี๋ย ตั้ง ดึง นน ก็ นั่ง อยู่ ใน วง ยนต์ มิ ได้ ไป ช่าง ไหน เห่งเจี๋ย เห็น เรียบ ร้อย ต่ แล้ว ก็ ปา วิหาร ไป บิน ณฑาท เหาะ ตรง ไป ยัง ทิศ อากาศ แล ไป ก็ เห็น มี คน พก ขลุ่ย สูง ใหญ่ กระหว่าน ที่ ช่าง นน มี หมู บ้าน เห่งเจี๋ย ก็ ตก ลง ยง พน ดิน เดิน ไป พิจารณา ดู ภูมิ บ้าน ไต่ ยิน เสียง คน เบ็ด ประตุ เดิน ออก มา เห็น ผู้ เฒ่า คน หนึ่ง มือ ถือ ไม้ เถา เหยง หนา ชน บน พา พุด ว่า วน น ตม หนาว พด ก็ ตำ พรง น ก็ จะ หยุด พุด ยัง ไม่ ทน จะ ตั้ง คำ เห็น ผู้ ฤกษ์ ฤกษ์ หนึ่ง ด้ง ออก มา เหา เห่งเจี๋ย ตา เฒ่า เห็น ผู้ ฤกษ์ เหา จึง หนี ไป ดู เห็น เห่งเจี๋ย ยน ถอบาด อยู่ เห่งเจี๋ย จึง ร้อง บอก ตา เฒ่า นน ว่า ข้าพเจ้า เปน ศิษย์ ของ พระถงซ่มจิง มี วัป ตั้ง พระเจ้า ถัง ไทจง ฮ่องเต้ ให้ ไป ไซ้ ที่ อาราทนา พระธรรม บดิน มา ด้ง คำ บดิน ท่าน อาจารย์ หิว โหย ขอ ท่าน ด้ง ทำ บุญ มาก น้อย ตาม จะ ศรัทธา

ฝ่าย ตาเฒ่า เมื่อได้ยิน หึ่งเจี๋ย พูดดังนี้ จึงบอกว่าอย่าวิตกขนาดเลย
 ตัว เดิน ทาง ผิด เสีย แล้ว ทางไปไซอิ๋ว ก็กับ จะ มา ถึง ที่ นี้ โทก หาดาย ร้อยโยชน์
 ทำไม จึงไม่ ไป ทาง นั้น ตาม ทาง ใหม่ หึ่งเจี๋ย พูด ว่า ก็ จริง เหมือน
 ท่าน ตาพูด แต่ อาจารย์ ข้าพเจ้า นั่ง คอย อยู่ที่ ทาง ใหม่ ตาเฒ่า พูด ว่า
 เปน ช้ามา นานแล้ว ถึง ทาง พระ ทำไม จึง พูด จา เตะตะ เทอะ อย่าง นี้ ที่ ว่า
 อาจารย์ ตัว นี้ อยู่ที่ ทาง ใหม่ ตัว มา วิตกขนาด หน ทาง เดิน โทก ถึง หก
 เจ็ด วัน จึง จะ ถึง ถ้า กระ หน อาจารย์ จะ มี อด คาย หรือ หึ่งเจี๋ย ว่า
 ข้าพเจ้า ไม่ บัด บัง ท่าน ตา ข้าพเจ้า จาก อาจารย์ มา นาน กว่า ที่ ฝัน ได้ ด้วย ยัง
 ไม่ ทน เย็น ก็ มา ถึง นี้ บัดนี้ วิตกขนาด ได้ แล้ว กลับ ไป ก็ ทัน เวลา เพน
 ตาเฒ่า ได้ พง ดั่ง นั้น จึง พูด ว่า คน นี้ เห็น จะ เปน ผี มี คำ จ ยักษ์ พูด
 ดั่ง นั้น แล้ว ก็ หัน หน้า จะ วิ่ง กลับ เข้า บ้าน หึ่งเจี๋ย ก็ วิ่ง มา ยึด ใจ ถาม ว่า
 จะ ไป ไหน มี อาหาร ก็ จึง รับ เขา มา ทำ บุญ เกิด ตาเฒ่า บอก ว่า ข้าไม่
 ปลดใจ ศรัทธา ใน บ้าน ข้า หก เจ็ด ปาก กิน อยู่ ด้วย กัน พึ่ง เขา เข้า ดำน ได้
 หมอ ตง ยัง ไม่ ทน ลุก ตัว ไป ที่ อื่น ก่อน แล้ว จึง ค่อย มา หึ่งเจี๋ย พูด ว่า
 โบราณ ท่าน ย่อม ว่า ไม่ สำม บ้าน สู้ บ้าน เดียว ไม่ได้ ข้าพเจ้า จะ คอย อยู่
 ที่ นี้ กว่า เขา จะ ลุก ก็ได้ ตาเฒ่า เห็น หึ่งเจี๋ย พูด รับ รัต ข้าง จะ เขา ดั่ง นั้น
 จึง ยก มือ เทา ชน จะ ตี หึ่งเจี๋ย ก็ ไม่ ล้ม ค้าง หวด ระเบิด ยืน นิ่ง อยู่ ตาเฒ่า
 ก็ ตี ถู กี่ ตะ หึ่งเจี๋ย เจ็ด แปด ที หึ่งเจี๋ย หัวเราะ แล้ว พูด ว่า ตาม แต่ ท่าน
 ตา จะ ตี อย่างไร ก็ ตี เกิด แม่ ตา ข้าพเจ้า ที่ หนึ่ง จะ คิด เขา เข้า ทานาน หนึ่ง
 ท่าน ตา จะ ต้อง คิด ดวง มา ให้ ข้าพเจ้า ตาเฒ่า ได้ยิน ดั่ง นั้น ก็ พง ไม่ เทา วิ่ง หนี

เข้าไปในบ้าน บัด ประจักษ์ ว่า มีผี มา มีผี มา คน ทั้ง บ้าน ก็ พากัน ตกใจ
ไป ทุก คน ก็ พากัน บัด ประจักษ์ ทุก ๆ ประจักษ์

เหิงเจี๋ย เห็น บัด ประจักษ์ ทุก ประจักษ์ ก็ นึก แต่ ใน ใจ ว่า ตา เฒ่า คน นี้ พุด
ว่า พี่ สาว เข้า ได้ หม้อ จะ จริง เท็จ ก็ ไม่ รู้ เพราะ ฉนั้น เรา จะ ต้อง เข้า ไป ดู
ให้ รู้ แน่ คิด ดัง นั้น แล ก็ ร่าย พระ คาถา บัง ตัว แอม เข้า ไป ใน ครวั ไฟ
เห็น ใน กะทะ ควน ชัน ร้อน ๆ เข้า ก็ ตัก ครึ่ง กะทะ เหิงเจี๋ย เอา บาต ลง ตัก
ที่ หนึ่ง เค็ม แล ก็ ปากุ หาร กลับ ไป

ฝ่าย พระ ฮ่อง ชัม จั๊ง นัง อยู่ ใน วง ยนต์ คอย เหิงเจี๋ย อยู่ เป็น นาน ก็ ยัง
ไม่ เห็น มา จึง ขยับ ตัว บ่น ว่า ข้าย ถูก ดึง มั่น ไป บิณฑบาต ที่ เห็น ก็ ไม่ รู้
บ้าน นี้ ยัง ไม่ มา ไบ๊ยกาย ว่า จะ รู้ ว่า เธอ ไป ข้าง ไหน เทียว เถ่น ตาม
ศบาย ใจ พึง ให้ เรา ตาม หน้า คาง อยู่ ดัง นั้น พระ ฮ่อง ชัม จั๊ง ตาม ว่า ทำ ไบ๊ยกาย
จึง ถูก จำ ไบ๊ยกาย ว่า ขาว รวย ยัง ไม่ รู้ คน โทษ ถ้า มี โทษ เขา เขียน วง จำ ไว้
ไม่ ให้ ไป ข้าง ไหน เธอ ว่า วง น มน คง นัง ดอย ๆ อยู่ ดัง นั้น หาก มี สิ่ง ส่า
ราด ตัว มา จะ เอา อะไร คุ้ม ได้ ถ้า ดัง นั้น ก็ ส่ง เหนือ ให้ มั่น กิน ได้ ย่าง ๆ ก็
แล้ง กัน พระ ฮ่อง ชัม จั๊ง ได้ พง ดง นน จึง พุด หา ฤ แก ไบ๊ยกาย ว่า ตัว เห็น
อย่างไร ก็ คง คิด ดู ไบ๊ยกาย พุด ว่า ความ เห็น ของ ข้า พเจ้า เห็น ว่า นัง อยู่
ที่ นี้ จะ หา ที่ บัง ตม กัน หนาว ก็ ไม่ ได้ ดู เดิน ไป ข้าง หนาว ไม่ ได้ บาง ที่ พี่
เหิงเจี๋ย บิณฑบาต กลับ มา ทาง นั้น จะ ปะ กัน นัง คอย อยู่ ที่ นี้ ก็ จะ เกิด
หนาว มาก ชัน

พระ ฮ่อง ชัม จั๊ง ได้ พง ไบ๊ยกาย พุด ดัง นั้น ก็ คิด เห็น ชอบ ไป ด้วย จึง พา

กัน ออกจาก วง นั้น แล้วยังไป ทาง ทิศตะวันตก เดินไป เดิน มา ประเดี๋ยวก็ มา
ถึง ที่ หอง หอนั้น มี ประตูใหญ่ อยู่ ข้าง หน้า ก่อ ทำ ประตู มี ลี้ ต่าง ๆ ที่ ประตู
เปิด บาน หนึ่ง ปิด บาน หนึ่ง ไบ๋ยก่าย ก็ จึง มา เข้า มา ยัง ประตู ซัวเจ๋ง ก็ เอา
หาบวางลง พระถั่งซิมจิง ก็ นั่ง พัก อยู่ ที่ ประตู ไบ๋ยก่าย พูด กับ อาจารย์
ว่า ที่ บ้าน นี้ เห็น จะ เป็น บ้าน ชุนนางผู้ใหญ่ ดู ไม่ เห็น มี คน เห็น คน จะ
อยู่ ข้าง ใน ผิงไฟ ดอก กระจมิง พระอาจารย์ นั่ง อยู่ กับ ซัวเจ๋ง ก่อน ข้าพเจ้า
จะ เข้า ไป ดู ข้าง ใน พระถั่งซิมจิง ว่า จะ เข้า ไป ก็ ดู ให้ เรียบร้อย อย่า ไป
ทำให้ เสีย ธรรมเนียม ไบ๋ยก่าย พูด ว่า ข้าพเจ้า เข้าใจ ค่ะ แต่ ข้าพเจ้า เข้า ใน ทาง
พระ ท่าน กุ ธรรมเนียม ก็ รุ มาก ไม่ เหมือน อย่าง พวก ศราราคี พูด ดั่ง
นั้น แล้วยัง ก็ เอา คราดเหล็ก เห็น หลั่ง จรด แฉ่ง แต่ง ตัว แล้วยัง ก็ เดิน เข้า ไป ใน
ประตู พิจารณา ดู ไป ข้าง หน้า นั้น เห็น มี ตึก หลัง หนึ่ง ตาม หอง มี มู่ ตี
แขวน บัง ห้อย อยู่ ดู เจ็บ สด ไม่ เห็น มี คน ไบ๋ยก่าย ก็ เดิน ค่อย เข้า ไป ข้าง
ใน ก็ เห็น มี หอ สูง ประตู หน้า ต่าง แฉ่ม เบ็ด ครั่ง หนึ่ง มอง ชน ไป ชน บน
ก็ เห็น มี ม่าน แพร ดี ต่าง ๆ กัน อยู่ ประตู ประตู ต่าง งาม ตา แค เจ็บ สด
ไม่ได้ ยืน เลี้ยง ผู้ คน ไบ๋ยก่าย นึก แต่ ใน ใจ ว่า เห็น จะ เป็น คน กตวั
หนาว นอน ยัง ไม่ ตื่น คิด ดั่ง นั้น แล้วยัง ก็ ตรง ชน ไป บน หอ เอา มือ ถัด ประตู
ออก ดู ไบ๋ยก่าย แล เห็น กระ ตก คน กอง อยู่ เป็น กอง ใหญ่ ก็ ตก ตลิ่ง ต้ม เล
หน้า ตา ก็ ร่วง ผား ผอย แล เข้า ไป ใน ม่าน เห็น แสง ไฟ อัน แจ่ม ไบ๋ยก่าย นึก ว่า
เห็น จะ มี คน เผ่า รุก รูป เทียน ไบ๋ยก่าย เดิน เข้า ไป ใน ม่าน ก็ เห็น มี โตะ คั่ง
อยู่ ตัว หนึ่ง บน โตะ นั้น มี เสื้อ แพร บัก ไหม ทอง ไบ๋ยก่าย หยิบ ชน ดู เห็น

งามดี ก็เอาเสื้อตัวนั้นเดินออกมาจากหอ ออกมายังประตูชั้นนอก
 พุดแก่อาจารย์ว่าในนั้นไม่มีคน เป็นที่ เขาบูชาคนตาย ข้าพเจ้าได้
 ขึ้นไปบนหอพิจารณาดู ก็เห็นมีแต่กระดูกคนปนกองใหญ่ บนโต๊ะ
 มีเสื้อปักใหม่ทองอยู่ตัวหนึ่ง ข้าพเจ้าเอามา พวกเราเดินทางหนาว
 มาก อาจารย์จึงเปิดทองฉิว ออกเอาเสื้อตัวนั้นใส่ขึ้นในอุ้งตักหนาวได้

พระถึงซำจังว่า ไม่ควรไม่ควร ในลึกลับห้ามปรามสิ่งของ
 อย่างนี้เราจะถือเอาไม่ได้จะเป็นโทษ โป๊ยกายจึงรีบเอาไปวางไว้เสีย
 ตามเดิม พวกเรานั่งคอยเหงเหงี้มาแล้วจะได้พากันไป โป๊ยกายว่า
 ไม่มีคนเห็นจะกลัวอะไร ใครจะมาโจทก์ว่าเราเป็นขโมยได้ พระ
 ถึงซำจังพุดว่า ตัวไม่เคยฟังหรือทำการอยู่ในห้องลับก็จริง แต่
 ยังไม่รู้แจ้ง ขยำมกิตติสิ่งของที่ไม่บริสุทธิ์ โป๊ยกายถึงได้ฟัง
 อาจารย์ห้ามปรามดังนั้นก็ขยำพวงนิกว่าจะเชื่อฟัง จึงตอบอาจารย์ว่า
 แม่ท่านไม่ประสงค์ ข้าพเจ้าจะเอาไว้ได้ก็หนาว รอฟิ่งเหงี้
 บิณฑบาตกตมมาแล้วจึงคอยคืนก็ได้ ชิวเจ๋งพุดว่า ถ้าถึงนั้นจะให้
 ข้าพเจ้าได้ก็หนาวตัวหนึ่ง โป๊ยกายชิวเจ๋งก็พากันถอดเครื่องของตัว
 ออกแล้ว จึงเอาเสื้อปักนั้นแบ่งกันใส่คนละตัว ครั้นใส่เสร็จแล้ว
 ก็ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร กำลังยืนอยู่ตึกตึกก็หกตมลง โป๊ยกายชิวเจ๋ง
 ครั้นใส่แล้ว ก็กริ่งมดมีอแต่เท่าออกแนบจะดินร่นอย่างไร ก็ไม่หลุดไม่
 ออก พระถึงซำจังเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบมาถอดเสื้อให้ โป๊ยกายชิวเจ๋ง
 ก็ถอดไม่ออกบัดเดียวก็จับมือติดกับอก พระถึงซำจังจึงบ่นว่า คน
 ทั้งสองไม่เชื่อฟัง โป๊ยกายชิวเจ๋งก็ร้องอึกกระทิงเสียงดัง

บีศาจ ครั้นได้ยินเสียงร้อง ก็วิ่ง ออก มา มอง ดู เห็น ทง ล่อง ต้ม มัด
 อยุ่ แลว จึง เรียก บีศาจ น้อย ให้ ออก ไป เก็บ ตัก รวาม ห้อง หอ ถ่าน นั้น แด
 จับ ถึง ชม จ้ง กับ ม้า แด ไป กาย ช่ว เจ้ง เขา เข้า มา ใน ถ้ำ ครั้น แดว บีศาจ ใหญ่
 ก็ ชน หนึ่ง บน แทน เห็น บีศาจ น้อย จับ ถึง ชม จ้ง เข้า มา คุก เข้า ดง กับ พน
 บีศาจ จึง ตาม ว่า ตัว เปน สิ่ง ษ์ อยุ่ ที่ ไหน มา ทำ ไม่ จึง สามารถ เวลา กลาง
 วัน แล้ง ๆ ตัก ชะ โมย เลื่อ ของ เรา ดั่ง นี้

พระ ถึง ชม จ้ง ร้อง ให้ แดว ตอบ ว่า อาตมภาพ อยุ่ เมือง ไต๋ ถึง มี
 รับ สั่ง ให้ อาตมภาพ ไป อารามหา พระ ธรรม ย้ง เมือง ไซ้ ที่ เพราะ อาตมภาพ
 มี ความ หิว โหย จึง ให้ สำนัก ศิษย์ ใหญ่ ไป บิณฑบาต ก็ ย้ง หา กลับ มา ไม่
 อาตมภาพ ก็ ไม่ เชื้อ พง เชื้อ ดั่ง จึง เดิน มา ถึง ที่ นี้ แอบ ตม หนาว ก็ บัง เอิน
 เจ้า ทง ล่อง คน นั้น มี ความ มก ได้ เขา เลื่อ ออก มา ได้ กั้น หนาว จึง ต้อง
 ดั่ง ให้ ไต๋ ของ จับ มา ขอ ไต๋ ของ ได้ กรุณา ปล่อย อาตมภาพ ไป อารามหา
 พระ ธรรม พระ เศษ พระ คุณ ของ ไต๋ ของ จะ อยุ่ แก่ ขำ พเจ้า ช่ว พระ จันทร
 พระ ชาติ ตย ไม่ มี เวลา ต้ม

บีศาจ ไต๋ พง พระ ถึง ชม จ้ง พุด ดง นน ก็ หิว เรา แลว พุด ว่า เรา อยุ่
 ค้ำ บน ไต๋ ยิน ขำว เล่า ตอ กน เหนง ๆ ว่า ถ้า ผู้ ไต๋ ได้ กิน เหนง ถึง ชม จ้ง
 กอน หนึ่ง ผม ชาว กลม ค้ำ พน หัก กลบ งอก วัน นั้น ไม่ เชื้อ ก็ มา เอง ย้ง จะ
 หมายถึง เรา ปล่อย ชัก หรือ ที่ ว่า สำนัก ศิษย์ ใหญ่ นั้น ขอ เรียง เดี้ง ไไร
 ไป บิณฑบาต ค้ำ บน ไต๋ ไป กาย ไต๋ พง บีศาจ ตาม ดั่ง นั้น ก็ พุด อวด
 แก่ บีศาจ ว่า พี่ ขำ พเจ้า คอ เมื่อ หาร อยบ กอน นั้น ไต๋ ชน ไป บน สวรรค์

ทำสงครามแก่เทพบุตร นามเรียกว่า ซี้เทียน ไต้เซี่ย หรือ ซิ่ง หงอคง ก็เรียก
 บ่คำจ ได้ พง ตง นน ก็ ครนคราม จึง คิด ในใจ ว่า เรา เคย ไต้ยิน เลื่องลือ
 ชื่อเสียง ว่า เธอ มี ฤทธา กต้ำ หามุ มาก บัด นี้ ไม่ ไต้ นัด บัง เอิน มา
 ปะ กัน เจ้า คิด ดั่ง นั้น แลว จึง ดั่ง พวก บ่คำจ ให้ มัด ถึง ชม จึง ไป ซิง ไต้ ก่อน
 แล จับ อ้าย ทัง สอง นั้น ถอด เลื่อ ออก เลี่ย ก่อน แลว มัด เอา ไป ซิง ไต้ แห่ง
 เดียว กัน คอย จับ อ้าย คน ใหม่ มา แลว จึง ค่อย สะด้าง กิน ที่ เดียว
 พวก บ่คำจ ไต้ พง นาย สั้ง ตง นน ก็ พา กัน ไป ทำ ตาม สั้ง ทุก ประการ

ฝ่าย เห่ง เจีย ครน ไต้ เขา เต็ม ภาด แลว ก็ เหาะ กัด บ่ มา ยิง ที่ อาจรรย์
 นง แลว ก็ ตด ลง ยง พน ราบ แล ไป ก็ มิ ไต้ เห็น พระ อาจรรย์ กับ ไต้ ยัก ยาย
 แล ซัว เจ้ง ทง มา ก็ หาย ไป ด้วย เห็น แด่ วง ที่ เขียน ไต้ นน ยัง อยู่ จึง หัน
 มอง ไป ทาง ที่ มี ตัก ห้อง หอก ก็ ดู ญ หาย ไป หมด สั้น เห็น แด่ โขด เขา
 หิน ผา พง นั้น เห่ง เจีย พุด ว่า เห็น จะ พา กัน ไป โคน ที่ ร้าย เขา แลว คิด
 เห็น ตง นน แลว ก็ รับ เเดิน ตาม ทาง รอย ทาว มา นน ไป เเดิน ไป พัก หง
 โดย ก่า ดั่ง ระ เหระ หน ก็ ไต้ ยิน เลี่ยง คน พุด กัน ที่ ใน โขด เขา เห่ง เจีย
 แล ไป เห็น ตา เฒ่า คน หง มื่อ ถือ ตะบอง ศี สะ มังกร มี เด็ก เเดิน ตาม
 หลัง ตา เฒ่า มา คน หง ทง เเดิน ทง ร้อง เพลง ซ้ำ ม โขด เขา มา เห่ง เจีย
 เห็น ตง นน ก็ ว่าง ภาด ลง แลว วิ่ง ไป สัก ดิ หน้า บรา ไต้ ยม ตา เฒ่า
 แล เห็น ก็ คำนับ คอบ แลว ถาม ว่า ท่าน จะ ไป ซ้าง ไไหน เห่ง เจีย ตอบ ว่า
 พวก ข้าพเจ้า ทง อาจรรย์ แล ศิษย์ มา จาก เมือง ไต้ ถึง มา ด้วย กัน สัก คน
 ส้วน ตัว ข้าพเจ้า มี กิจ ไป บิณฑบาต ข้าพเจ้า สั้ง ให้ คอย อยู่ ที่ พน ราบ

วิม ไชต เขาทั้ง สาม คน ครั้น ข้าพเจ้า กลับ มา ก็ ไม่ เห็น ทั้ง สาม คน แต่ม้า
 ไม่ ทราบ ว่า จะ พา กัน ไป ทาง ไต ขอ ตาม ท่าน ตา เดิน มา ได้ ะ บ้าง หรือ ไม่
 ตา เฒ่า ได้ ยิน ตาม ตั้ง นั้น ก็ หัวเราะ แล้ว ตอบ ว่า ข้าพเจ้า เพิ่ง เดิน มา เห็น คน
 ทั้ง สาม เดิน หลง ทาง พา กัน เดิน เข้า ไป ใน ปาก บิศาจ ยักษ์ เสีย แล้ว

เหิงเจีย ไต พง ดงหน จึง พูด ว่า ขอ ท่าน ตา ได้ กรุณา โปรด ชี้ ที่
 ทาง ให้ ข้าพเจ้า ด้วยเถิด คือ บิศาจ ยักษ์ ราย นน อยู่ ที่ ไหน ข้าพเจ้า จะ
 ได้ ไป ทวง ตาม ตา เฒ่า ตอบ ว่า อัน นาม ภู่เชาน เรียกว่า (กิมเต้าซัว)
 ข้าง หน้า เขามี สาม กั ถา อยู่ ถา หนึ่ง ถา นน เรียกว่า ถา กิม เต้า ต้อง มี
 บิศาจ ตน หนึ่ง นาม ว่า คอกกัก จู ไต ของ มี อำนาจ ฤทธิ เดชะ กัด ห้า หมู
 คน ทั้ง สาม เขา ไป ก็ จะ สู้ ญ ชั่ว ตรี เสีย แล้ว ท่าน จะ ไป ตาม เห็น จะ กิน
 ท่าน เสีย อีก คน กระมัง เหิงเจีย พูด ว่า ขอ ท่าน ได้ ช่วย ชี้ ให้ เถิด อัน จะ
 เปน ตาย ประการ ไต จง ยก ใจ ข้าพเจ้า จะ นั่ง อยู่ ที่ ไหน ได้ เหิงเจีย
 จะ ใคร เขา เข้า ใน ฆาต ให้ ตา เฒ่า จะ ได้ ถ้อ แค่ ฆาต แปล่า ไป ตา เฒ่า
 เห็น ตั้ง นั้น ก็ วาง ไม่ เท้า ลง แปลง รูป กลับ เปน รูป เดิม คือ พระ ภูม
 ก็ คุก เข้า ลง กับ พน คำนม แล้ว พูด ว่า ได้ เชื้อ ข้าพเจ้า ไม่ อาจ จะ บิด บัง
 ท่าน ข้าพเจ้า คือ ภูม เจ้ เขา น ข้าพเจ้า คอย ถำ รับ ไต เชื้อ อยู่ ที่ น
 ฆาต เขา นั้น ข้าพเจ้า จะ รับ ใจ ได้ เชื้อ จะ ได้ เมา ตัว ไป แก่ อาจารย์ ออก
 แล้ว จึง ค่อย เขา เข้า ใน ฆาต น ไป ถวาย ให้ พระ อาจารย์ ฉิน

เหิงเจีย ไต พง ดงหน ก็ ทวาด ว่า อ้อ ตา คน น จะ หา เหตุ ให้ เชื้อ น
 หรือ อย่างไร ก็ เมื่อ รู้ ว่า เรา มา แล้ว ทำ ไม่ จึง ไม่ มา คอย รับ กับ น

ทำ ล้อ น หว ล้อ น หาง ดิ่ง นั ญี่ เจ้า ที่ พู ด ว่า ไ ต่ เช่ ย ใจ ร้อ น ซ้า พ จั มั
 ความ เกรง กัด วิ เพราะ ฉ นน จั ้ง แปร ติง รุ ป ลี ย มา บอ ก ให้ ไ ต่ เช่ ย รู้ กั อ น
 เห้ ง เจ้ ย พู ด ว่า ถ้า ั กระ นั ้ง จั ร กั ษ า มา ต เชา ้ ไ ว้ คอ ย เรา จะ ไป ป ราม บั ้ ศ้า จ
 แล ้ว จั ้ง จะ ก ลั บ มา ญี่ เจ้า ที่ ั รั บ มา ต ไ ว้ เห้ ง เจ้ ย จั ้ง ผู ก รั ต แ่ง ตั วั
 แล ้ว มั ้อ ถึ ้อ ตะ บอ ง เหล ็ ก เติ น ตั ้ ไป หาง น้ า เชา เติ น ไป เห้ น แ่ หิน
 ไซ อ เเกะ เเกะ เห้ ง เจ้ ย ไป ยั ้ง ป ระ ตู แล ้ ไป กั เห้ น มี ป ระ ตู หิน นอ ก ป ระ ตู
 มี พว ก บั ้ ศ้า จ บ ริ วา ร์ เติ น รั ้ ผั ก หั ด ซั ก ซอ ม เเพ ดง ฮา ว รุ หอ ก ตา บ แห ด น หดา ว
 ก่า ดั ้ง ชู ต มุ ต กั น อ ยู่ เห้ ง เจ้ ย กั เติ น ตว ง เชา ้ ไป ร้อ ง ตว วา ด ตั วั ย เสิ ้ง ฉั น ดั ้ง
 ว่า เช่ ย ซ้า ย พว ก เหา ตั น จั ้ง รั บ ไป บอ ก แ่ นาย มั ้ง ว่า ุ ญ เป น ล่า น คี ษั ย
 ของ พ ระ รั ง ชั ม จั ้ง คื ้อ ซั ้ เท ย น ไ ต่ เช่ ย หง อ ก ง ให้ รั บ เชา ฮา จา ร ิ ย เรา มา
 ลั ้ง เสิ ้ง โ ต ย เริ ้ว พว ก เจ้ า จะ ไ ต่ รั บ อ ด ชั วั ต วั พว ก บั ้ ศ้า จ บ ริ วา ร์ ไ ต่ ยิน
 ดั ้ง นั ้ง กั รั บ ั ้ง เชา ้ ไป บอ ก แ่ นาย โ ต ย เริ ้ว
 ฝ่าย บั ้ ศ้า จ เมื่ อ ไ ต่ ยิน ดั ้ง นั ้ง กั ้ มี ความ ยิน ตั ้ แล ้ว พู ด ว่า เรา เอง
 กั ้อ ยาก ให้ เชา มา ตั วั เรา ตั ้ง แ่ จา ก วิ มา น มา กั ้ ยั ้ง ไม่ เเค ย ไ ต่ ลอ ง ฝั ม ้อ
 แ่ ไ ค ร เเค ย วั น นั ้ เชา มา กั ้ ตั ้ แล ้ว จั ้ง เริ ่ ย ก ให้ เชา ทว น ทอ ง แด ง มา
 พว ก บ ริ วา ร์ กั ้ ไป แบ ก เชา ทว น มา วา ง ไ ว้ ให้ แล ้ว ลั ้ง พว ก บ ริ วา ร์ ให้ ยั ก
 ออ ก นอ ก ป ระ ตู บั ้ ศ้า จ เติ น น้ า น้ า ถึ ้อ ทว น ออ ก ไป พว ก บ ริ วา ร์ กั ้
 พรั อ ม กั น ตา ม หลั ้ง ออ ก มา บั ้ ศ้า จ คร น เห้ น เห้ ง เจ้ ย แล ้ว จั ้ง ร้อ ง ถา ม ว่า
 ซ้า ย คน ไ หน ชั ้อ หง อ ก ง

เหง้าเจ็ยเดิน ขยับเข้ามา แล้วตอบว่า ข้าพเจ้าน้อยตาขี้ขี้ นี้ เจ้า
 จงรีบสั่งท่านอาจารย์ มาโดยเร็ว ทั้งสองฝ่ายจะได้ไม่เจ็บช้ำ แม่
 ผิดครึ่ง คำไม่ถูก ขรรมนิยม จะให้ตายไม่มีที่ฝังศพ บิศาจร้อง ทวาด
 ด้วยเสียง อันดังว่า มิ่ง ชั่ง ตบใหญ่ อ้าย ถึง จะมีฝีมือดี เพียงใด มิ่ง จึง
 สามารถมา พุดจา ขอดข้าง ขย่ง น อาจารย์ ของ เจ้า จะ โหมยเสื่อ ของ เรา
 ไปได้ บัดนี้ เราจับได้ จะใคร่ เอา ต้ม กิน แม้ว่าเจ้า มี ฝีมือ จง มา
 ลอง ตูแก่ เรา แม้ว่าเราแพ้ เรา จะ ปล่อย อาจารย์ ของ เจ้า ไป หากไม่
 ชะนะ พวก ของ เจ้า ก็ คง สิ้น ชีวิต เหง้าเจ็ยได้ ฟัง บิศาจ พุดดังนั้น ก็
 หัวเราะ แล้ว พุด ว่า นะนะอ้าย บิศาจ เขา ทั้ง เื่องไม่คง พุด จง มา ลอง
 กิน ตะบอง ตู ถัก ที่ หิ้ง หรือ จะได้ วิชาดี ว่า เป็น ประการใด เหง้าเจ็ย
 ยก ตะบอง ที่ ลงไป บิศาจ ยก ทวน ขน รมิ ต่าง มี กำลึง เข้ม แฉง ทั้ง สอง
 ฝ่าย ตบตบ แดง รมิ รมิ กัน ไป มา ได้ ตาม สิบ เพงต ยังไม่แพ้ ชะนะ กัน
 บิศาจ เห็น เหง้าเจ็ย ชำนาญ ใน การ ตะบอง คล่อง แล่น รวด เรว ว่องไว จะ
 คิด หักไม่ ลง จึง ทำ เป็น หัว เราะ แล้ว พุด สรรเสริญ ว่า อ้าย ถึง นี้ ดี
 จริง อาจ ทำ สงคราม บน สวรรค์ ได้ บิศาจ จึง เอา ตา ทวน ลง กับ พน แล้ว
 ร้อง ให้ บริวาร เข้า ระ ตม ตี พวก บิศาจ ทั้ง หลาย ก็ พา กัน กุม อาวุธ เข้า
 ล้อม เหง้าเจ็ย ๆ ก็ มี ได้ ทวาด ทวน เหง้าเจ็ย เอา ตะบอง คว่าง ขน ไป บน อากาศ
 ร้อง ให้ แผลง ตะบอง ก็ บัง เกิด ขน เต็ม อากาศ ตก ลง มา ดัง ท่าฝน บิศาจ
 น้อย เห็น ดัง นั้น ต่าง ก็ ตกใจ ขวัญ หาย พา กัน วิ่ง กลับ เข้า ไป ใน ถ้ำ บิศาจ
 ใหญ่ เห็น ดัง นั้น ก็ ทำ เป็น หัว เราะ แล้ว พุด ว่า อ้าย ถึง ขย่ำ กำ เริบ ให้ เกิน

ไป เองจง คอยดูของเราบ้างว่าจะเปนประการใด จึงดวงในมือเสื้อ
 เขาของวิเศษสิ่งหนึ่งออกมา มีต้นฐานเป็นรูปวงกลมกว้างขึ้นไปบน
 อากาศ ร้องให้คัดต้องก็คัดต้อง เขาตะบองของเหิงเจ็ยไปเสียได้ เหิงเจ็ย
 ไม่มีอาวุธที่รับหนีไป ฝ่ายบิศาจมีไชยชำระตงนั้นก็ยกก้ามเข้าถ้ามี
 ความรื่นเริงโดยเหตุที่โตไชยชำระนั้น

ฝ่ายเหิงเจ็ยเวदानั้น รบกับตอกกกับบิศาจซานตฤษตอกกก็ไม่
 ไหว ทั้งเสียตะบองเหล็กไปด้วย เหิงเจ็ยตั้งอาวุธก็ถ้าหนีแบายข้าง
 หลังเขาก็มีเงี้ยวหนึ่งร้องให้คว่ำควงญ ถึงอาจารย์ว่าเพราะเหตุร้อนใจ
 กับท่านปราถนาจะให้สำเร็จมักผล จึงได้อุสาหะมิได้คิดแก่ชีวิต
 มาบัดนี้ตั้งอาวุธเสียแล้ว จะทำประการใดจึงจะแก่อาจารย์ออกมา
 ได้เถ่า เหิงเจ็ยนั่งคว่ำควงญอยู่แต่ผู้เดียวแต่นั้นขึ้นมาได้ว่า ชัย
 บิศาจวัยนั้น มันพูดว่าจำเราได้เมื่อขยับบนสวรรค์ ฉรอยจะเป็นดาว
 ร้ายบนสวรรค์คู่ตึงมาเนนแน จำเราจะขึ้นไปตรวจดูจึงจะดี คิดตั้ง
 นั้นแล้วก็เหาะขึ้นไปยังชั้นดาวตึง เข้าไปข้างในปราสาทแต่งเขี้ยวเคี้ยว
 แดเห็นเทพดาองค์ใหญ่ คือหลินกาดเซียนกงหนึ่งเตาเซียงเอียงหนึ่ง
 กุ้งเจ้หนึ่งแต่ซีโตเซียนก็อยู่พร้อมกันยังหน้าปราสาท แดเห็นเหิงเจ็ยเดิน
 เข้ามา ก็พร้อมกันมาคำนับรับกัน เหิงเจ็ยยกมือขึ้นคำนับตอบแล้ว
 หมูเทพดาผู้ใหญ่จึงถามเหิงเจ็ยว่า ท่านได้เขี้ยมามีกิจธุระสิ่งใดหรือ
 เหิงเจ็ยตอบว่า ข้าพเจ้ามีธุระสำคัญจึงต้องขึ้นมา ขอท่าน
 ได้เซียนโปรดนำความกราบทูลด้วย ซีโตเซียนซีโตฟงเหิงเจ็ยพูดตั้งนั้น

จึงนำเหิงเจียเข้าเฝ้า เหิงเจียตามใต้เข็ญ เขาไปแต่เห็นเง็กเซียงฮองเต้
 ประทับอยู่บนมณฑกแก้ว ก็ยอตัวลงทำความเคารพแล้ว จึงทูลว่า
 ขอพระองค์ได้ทราบ ซึ่งข้าพเจ้าบงกช รักษาพระถั่งซ่มจึงไปไซที่หน
 ทางก็กั้นดาวไกลมาก ความร้ายก็มากกว่าความดี แต่กระนั้นก็ไม่ต้อง
 พรรณามาบดิน พอกข้าพเจ้าเดินทางมาพบบีศาจร้าย ออกดักดี จับเอา
 พระถั่งซ่มจึงไปซ่อนไว้ในถ้ำ ข้าพเจ้าเที่ยวค้นหา มาถึงยังประตูถ้ำ
 บีศาจร้าย ออกต่อสู้รบกัน มนมีฤทธิ์ชานภาพมาก เรียกเอาตะบอง
 เหล็กของข้าพเจ้าไปตีแต่บีศาจนั้นพูดว่าเจ้าข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้ามีความ
 สงสัยว่าจะเปนหมู่ดาวบนสวรรค์จุติลงไป เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงมา
 กรวามทูลให้พระองค์ทรงทราบ ขอพระองค์ให้ผู้รักษาการตรวจดู จะ
 เปนดาวร้ายดวงใดลงไปแน่ ขอให้ยกพลเพชฌดาตลงไปกำจัดเสียให้
 สิ้นสัตว์บาป ข้าพเจ้าจะมีความชอบพระคุณหาที่เปรียบมิได้
 ขณะที่เหิงเจียกรวามทูลเง็กเซียงฮองเต้อยู่ นั้น มีเพชฌดาตาดิเซียน
 กงอยู่ที่นั่น จึงถามเหิงเจียว่า แต่ก่อนก่อนนั้นคุณแข็งแรงทำไมไม่บัต
 นจึงทำอ่อนน้อมเล่า เหิงเจียตอบว่า บดินสิ้นดาวชแต่จะแข็งแรง
 ไปอย่างไรได้เล่า เง็กเซียงฮองเต้ได้ทรงฟังเหิงเจียกรวามทูลร้องทักข
 ดิ่งนั้น จึงรับสั่งให้เทพบุตรทั้งสี่คือ กว๋น หง หง หง ดัเต่าหนึ่งให้ออกไป
 ตรวจดูให้รอบในชั้นดาวตั้งว่า จะมีดาวดวงใดจุติลงไปบ้าง เทพบุตร
 ทั้งสี่ได้ฟังรับสั่งดิ่งนั้น ก็ถวายบังคมลารีบออกไปตรวจรอบทั้งนอกใน
 ชั้นดาวตั้งก็ไม่มีขาด ดาวประจำที่อยู่คงที่ทุก ๆ ดวง เทพบุตรทั้งสี่

ก็กลับมา แล้ว กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง สองได้ ไป ตรวจ ตาม รม สิ่ง โดย
 ละเอียด ก็ไม่มี ดาว ดวงใด ขาด คง พร้อม อยู่ตาม นำที่ ทุก ๆ ดาว
 ขอ พระ องค์ ได้ ทรง ทราบ เสด็จ เชียงฮ่องเต้ ได้ ทรง พง กว่หนั้งตั้งเต้า
 เทพ บุตร กราบ ทูล ดั่ง นั้น จึง ครัด แก่ หั่งเจ็ย ว่า ถ้า กระ หน กให้ หั่งเจ็ย
 เดอก ดู ทหาร เอก ทมิ ฝมือ เขม แวง คุม พด เทพบุตร ลงไป กำจัด จับ บิศาจ
 ร้าย เสียให้ ได้

ฝ่าย ซี้ไต เทียน ซื่อ เทพบุตร เมื่อได้ พง เสด็จ เชียงฮ่องเต้ รม สิ่ง ดั่ง นั้น
 จึง ออก มา จาก ปราสาท เล่ง เขียว เตย บอก แก่ หั่งเจ็ยให้ ทราบ ตาม รม สิ่ง
 หั่งเจ็ย จึง พุด ชน ว่า อิน ทหาร เทพบุตร นั้น เดิม ข้าพเจ้า ชน มา รม ก็ไม่
 เห็น ทหาร ดวงใด จะ ดี กว่า ข้าพเจ้า ส่วน บิศาจ มี ฝมือ เขม แวง พงฤทธิ
 เดช ก็ มาก ที่ไหน จะ เอา ไชย ชำระ ได้ เทพบุตร เคา เชียง เฮียง พุด แก่ หั่งเจ็ย
 ว่า อิน เวลา การ หน ผิดกัน มี รม สิ่ง มา ดั่ง นั้น แดงไม่ ควร ขัด ชน ตาม
 แต่พอใจ ของ ท่าน จะ เลือกลง เขา ควร ท่าน ผู้ใด จะ ต่อสู้ ได้ จะ ได้ ยก ลง
 ไป ช่วยปราบ ปราบ

หั่งเจ็ย พุด ว่า ถ้า ดั่ง นั้น ท่าน ช่วย โปรด กราบ ทูล เสด็จ เชียง ฮ่องเต้
 ให้ ทรง ทราบ ว่า ข้าพเจ้า จะ ขอ ท่าน ถักทะดี ท้อง แดโตเฉีย ท้ายจ้อ เพราะ เธอ
 มี ทารุช หก อย่าง อาจ ปราบ บิศาจ ยักษ์ มาร ได้ ท่าน ทั้ง สอง หน ยก พด ลงไป
 บางที่ จะ จับ บิศาจ ได้ เทียนซื่อ เทพบุตร ได้ พง ดั่ง นั้น ก็ นำ ความ เข้า
 ไป กราบ ทูล เสด็จ เชียง ฮ่องเต้ ๆ ได้ ทรง พง ดั่งนั้น จึง รม สิ่ง ให้ ถักทะดี ท้อง
 กับ โถเฉีย ท้ายจ้อ คุม พด เทพบุตร ลง ไป ช่วย หั่งเจ็ย ถักทะดี ท้อง ครั้น

โตพึ่งรบ ตั้ง ดิง นั้น ก็ คำนับ ถา ออก มา จิต แจง เกณฑ์ พด พร่อม กับ
 หึงเจ็ย ๆ จึง บอก แก่ เทียนซ้อ ว่า ข้าพเจ้า ยังมี ชุระ อีก อย่าง หนึ่ง อยาก
 จะ ได้ พวก รามสูร ไป ช่วย ถ้า เวลารบ กัน จะ ให้ รามสูร คอย อยู่ บน อากาศ
 ผ่า ลง คี่ คี่ บิศาจ ให้ ตาย อย่าง น้ จัง คี่ เทียนซ้อ โต พึ่ง ดิง นั้น ก็ ถม เขา ไป
 กราบ ทูล เล็ก เซียง ช้องเค้ ๆ จึง มี รบ ตั้ง ให้ บอก รามสูร ยก มา สัมทบ
 ครน พร่อม เสรีจ แล้ว ก็ พา ถนยัก ออกจาก ประตุน้ำทมิฬ ถักทะเล ที่ช่อง กี่ ชม
 พด มา ยัง เขา ก็ มี งี่ ซัว รือ ทพ อยู่ บน อากาศ

หึงเจ็ย พุด ว่า ท่าน ทงหลาย คิด ดู ว่า ท่าน ผู้ โต จะ เข้า ไป ต่อ สู้ ก่อน
 ถักทะเล ที่ช่อง พุด ว่า จะต้อง ให้ โตเฉียบบุคร ข้าพเจ้า เข้า ไป รบ ก่อน เพราะ
 เรอ มี อาวุธ วิเศษ สำหรับ ปราบ บิศาจ จะต้อง ให้ เรอ ออก ก่อน หึงเจ็ย
 ว่า ถ้า กระหน ข้าพเจ้า จะ นำ ทายจ้อ ไป ร้อง ทำ ทาย ให้ มีน ออก รบ โตเฉียบ
 ก็ แดง ตัว เรียบ ร้อย แล้ว พร่อม กับ หึงเจ็ย เดิน มา นำ ถา แต่ ไป ก็ เห็น บิด
 ประตุน้ำทมิฬ เห็น หึงเจ็ย เห็น ดิง นั้น ก็ ร้อง เร็ว ด้วย เสียง ฆน ดัง ว่า
 ช้าย บิศาจ ร้าย มึง จัง รบ เปิด ประตุน้ำทมิฬ อาจารย์ ของ กู ออก มา โดย เร็ว

ฝ่าย พวก บิศาจ ที่ ผ่า ประตุน้ำทมิฬ เห็น ดิง นั้น จึง รบ เข้า ไป บอก
 นาย ว่า บิดน หึงเจ็ย พา เด็กหนุ่ม ที่ ไหน มา ทำ ชวน รบ อยู่ นำ ประตุน้ำ
 ชอ โต ช่อง โต ทราบ บิศาจ ต่อกก โต ทราบ ดิง นั้น ก็ ชม ทวน รบ เดิน
 ออก มา ดู แต่ ไป เห็น นุ่ม น้อย คน หนึ่ง ยืน อยู่ รูปร่าง สง่างาม
 บิศาจ ก็ หัวเราะ แล้ว พุด ว่า นี่ เจ้า เป็น บุคร ของ ถักทะเล ที่ช่อง คือ โตเฉียบหรือ
 เหตุใด จึง มา ยัง นำ ประตุน้ำทมิฬ ของ เรา แล้ว ยัง ทำ อึกชก ดิง นั้น โตเฉียบ พุด ว่า

เพราะ มิ่ง ฮาย มาร ้วย คิต ทำตาย พระ ถึงซ่มจ้ง มี วับริ้ง เง็ก เซียง ฮ่องเค้
 ให้เรา มา จับ ตัว เจ้า ๆ ยัง ไม่ วับริ้ง หรือ ตอกกัก ไต้ ฟัง ดั่งนั้น ก็ โกรธ
 พูดว่า นี่ เจ้า เห็น จะ เป็น หั่งเจี้ย ไป เซิญ มา หรือ เรา คือ เป็น ตัว มาร
 ของ พระ ถึงซ่มจ้ง เจ้า จง เร่ง วับริ้ง เกิด จง คิต ตู ให้ดี เจ้า เป็น ทารก เด็ก เด็ก
 น้อย จะ มี ผ้มือ ลัก เพียง ไร ตอกกัก พูด ดั่ง นั้น แดว ก็ ยก ทวน แทง โตเฉีย
 โตเฉีย ก็ เอา เกี่ยม วิเศษ ซัน วับริ้ง ไว้ ต่าง ต่อ ลัก กัน ไป มา โดย สามารถ
 หั่งเจี้ย เห็น ดั่ง นั้น จึง เรียก พวก รามสูริ์ ๆ ก็ ซัน บน อากาศ คอย ไต้ ถ้า
 ก็ จะ ผ่า บิศาจ เห็น โตเฉีย กำล้ง แผลง ฤทธิ์ แปลง เป็น ล้าม เคียร หก กร
 มือ ถือ ฮาอุช หก ฮย้าง เขา โจม ตี บิศาจ ฮยู่

ฝ่าย บิศาจ เห็น ดั่ง นั้น ก็ แปลง เป็น ล้าม เคียร หก กร มือ ถือ ทวน
 หก เล่ม ยก ซัน วับริ้ง โตเฉีย ก็ ล้าแดง วิเศษ ฮาอุช หก ฮย้าง คือ เกี่ยม หั่ง
 ตาม หั่ง เซอก วิเศษ หั่ง ตะบอง วิเศษ หั่ง จกร ไฟ หั่ง ตะกรขวิเศษ หั่ง
 ของ หก ฮย้าง น อาจ ปราบ บิศาจ ยก วับริ้ง โตเฉีย ร้อง ด้วย เสียง ฮน ดั่ง ว่า
 ให้ แปลง ของ วิเศษ หก ฮย้าง ก็ แปลง ออก ดั่ง หมัน แด่น ดุจ เม็ด ฝน ตก
 ลง มา จาก อากาศ ฟาด พัน บิศาจ ยก บิศาจ ตอกกัก แดเห็น ดั่ง นั้น ก็ มี
 ไต้ มี ความ ลัดๆ หวาด หวั่น จึง ซัก ห่วง วิเศษ ออก ฮว้าง ไป บน อากาศ
 ร้อง ว่า เก้ม ของ วิเศษ ห่วง นั้น ก็ เก้ม ของ วิเศษ เหล่า นั้น เข้า มา ไต้ ทงต้น
 ตอกกัก ก็ เรียก ห่วง กัดบ คัน โตเฉีย เห็น ดั่ง นั้น ก็ ตก ใจ ต่ำ หั้น กัดบ มา
 ยั่ง ที่ ฝ่าย บิศาจ ไต้ ไซย ฮะนะ ก็ กัดบ ไป ยั่ง ถ้า

ฝ่าย เทพบุตร รามสูริ์ ทัง สอง เห็น โตเฉีย ต่ำ หั้น กัดบ มา ก็ มา

บอก ว่า เห็น ท่าน แผลง ฤทธิ แม่ อำนาจ อยู่ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง ไม่ อาจ
 คว้าง ขวาน ลง ไป บัด นี้ บิศาจ มัน เขา ของ วิเศษ ไป หมัด แล้ว ท่าน จะ
 คิด ประการ ไต ต่อ ไป เห็น จะ ต้อง กัด ไป หา ท่าน แม่ ทัพ ก่อน พุด กัน
 ดั่ง นั้น แล้ว ก็ พร้อม กัน ทั้ง โด ฉะย มา หา ถัก ทะดี ที่ ของ บอก ว่า บิศาจ นั้น
 มัน มี อธิฤทธิ มาก จะ เขา ไซย ชะนะ มัน มี ไ้

เหิงเจีย ว่า มัน มี อานุภาพ ร้ายแรง ที่ ห่วง ไม่ รู้ ว่า ห่วง นั้น เป็น ของ
 วิเศษ อย่างไร มัน โยน ธน ก็ รวบ เขา ของ ๆ เรา ได้ ไ้ ทั้ง ดั้น ถัก ทะดี
 ที่ ของ ไ้ พง ดึง นั้น จึง พุด ว่า ถ้า กระนั้น จะ ทำ อย่างไร จึง จะ ปราย ไ้
 เหิงเจีย ว่า ตาม แต่ ท่าน ทั้ง หลาย จะ คิด ข่าน เหตุ สำคัญ ที่ ห่วง แม้ ว่า
 ดั่ง ไ้ มัน เรียก เขา ไป ไม่ ไ้ แล้ว ก็ คง จะ จม ตัว มัน ไ้ ถัก ทะดี ที่ ของ
 พุด ว่า สิ่ง ที่ มัน จะ เรียก ไป ไม่ ไ้ ก็ มี อยู่ แต่ ไฟ กับ น้ำ ด้วย คำ
 โบราณ ท่าน ย่อม ว่า ไฟ กับ น้ำ ไม่ มี วิญญาณ

เหิงเจีย พุด ว่า ท่าน คิด ดั่ง นั้น เห็น จะ ถูก ของ ท่าน คอย อยู่ ที่ นี้
 ข้าพเจ้า จะ รับ ไป บน สวรรค์ ไป เสิญ พระเพลิง มา ช่วย ปลด อยไฟ ให้ แผ
 บิศาจ ยักษ์ บาง ที่ จะ พด อย แผ ถุง นั้น ไ้ ด้วย ดอง ดู อีก สัก ครั้ง หนึ่ง
 บาง ที่ จะ เขา ของ วิเศษ ของ เรา กลับ คืน ไ้ ท่าน ทั้ง หลาย ก็ จะ ไ้ พา กัน
 กัด ไป สวรรค์ แต่ จะ ไ้ แก่ พระ อาจารย์ ให้ พัน โภย ไ้ โด ฉะย ไ้ พง
 ดั่ง นั้น ก็ มี ความ ยิน ดี แล้ว พุด ว่า ถ้า กระนั้น ท่าน ไ้ เชีย จึง รับ ไป รับ มา
 เหิงเจีย ก็ เหาะ ขึ้น มา บน อากาศ ไป ยัง ประตุ สวรรค์ น้ำ ที่ หมิง ครน ถึง ก็
 เดิน คัด ไป ยัง คำหนัก แผ ษวย เกง ครน ถึง นำ คำหนัก พระเพลิง (ช่วย

แตก แช กุน) แต่ เห็น เห่งเจ็ย มา ก็ จิต แจง แต่ง คัว ออก มา รับ คำนับ
 พระ เพลิง จึง พุด ว่า เมื่ อวาน นี ท่าน กว หน ซี่ มา ตรวจ ถึง คำ หน กน
 ก็ ไม่มี ผู้ ไค จุ คิ ดง ไป

เห่งเจ็ย พุด ว่า ข้าพเจ้ฯ ทราบ แลว บัด นี ท่าน ถัก ทะดี่ ที่ อ่อง กับ
 บุตุร ซาย โต ฉะย ยก พด เทพยคา ดง ไป ก็ ะระว ไซย พ่าย แพ้ เสีย ของ วิเศษ
 บี่ ศำจ เก็บ เขา ไป หมด สิ้น เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้ฯ จึง ต้อง มา เชิญ ท่าน ให้
 ดง ไป ช่วย เพราะ บี่ ศำจ มีน มี ห่วง วิเศษ อาจ เรียก ของ อื่น ๆ ไป ได้
 หง สิ้น ก็ ทว รัว ว่า จะ เบน ของ วิเศษ อะไร ไม่ ท่าน ถัก ทะดี่ ที่ อ่อง
 เห็น ว่า ไฟ เบน ของ เผา สิ่ง อื่น ๆ ได้ แต่ ที่ เรียก ไป นั้น ไม่ ได้ เพราะ
 ฉนั้น จึง ให้ ข้าพเจ้ฯ มา เชิญ ท่าน แช กุน ดง ไป ปลัด อยไฟ เผา บี่ ศำจ ยัก ษ เสีย ให้
 สิ้น จะได้ ช่วย พระ อาจารย์ ข้าพเจ้ฯ ออก ให้ พัน ไภย

พระ เพลิง ครน ไค พง เห่งเจ็ย พุด ดง นั้น ก็ รับ จิต พว ก บริวาร ไฟ
 พรอม ด้วย เห่งเจ็ย ออก จาก ประตุ หน้ ที่ หมิง เหาะ ดง มา ยัง เขา กิม ง่ ซัว
 ครัน ถึง ก็ มา พบ แก่ ท่าน แม่ ทพ ถัก ทะดี่ ที่ อ่อง แด โด ฉะย ราม สู้ ต่าง ก็
 คำนับ กน แลว ถัก ทะดี่ ที่ อ่อง บอก แก่ เห่งเจ็ย ว่า ให้ ไป ทำ ชวณ รบ พ้อ
 บี่ ศำจ ออก มา ข้าพเจ้ฯ จะ เข้า รบ ด กอน แม่ ไค ที่ กี่ ให้ ช่วย เต็ก แช กุน
 ปลัด อยไฟ ออก เผา มัน เห่งเจ็ย ก็ ไป ยัง ประตุ ถำ ร้อง ทำ ด้วย เสียง อื่น ดง
 บี่ ศำจ ตอก กัก ไค ยิน ก็ พา พว ก บริวาร ถัก อาวุช ออก มา เห็น เห่งเจ็ย ก็
 คำ ว่า อ้าย ซา คิ ดง มิ่ง ไป หา กอง ทพ ที่ หน มา อีก หรือ

ถกทีละทีของ ร้อง ทวาด ว่า ข้าย พวก มารร้าย มิ่ง จำกูไม่ได้หรือ
 ตอก กัก บิศาจได้ พง ดึง นน ก หว เราะ แด้ว พุด ว่า ท่าน ถก ทีละทีของ จะ
 แก่ แค้น ให้ บุตร ชาย หรือ แล จะใคร่ ได้ เอา ขาว ขู วิเศษ คั้น ดอก กระจม้ง
 ถก ทีละทีของ ตอบ ว่า ข้อ หึง เรา จะ แก่ แค้น เอา ของ วิเศษ คั้น ข้อ
 ล่อง เรา จะ จับ ตัว เจ้า แก่ พระ ถง ช่มจิง ออก ว่า แด้ว กัก ยง งาว ชน พน บิศาจ
 ตอก กัก กัก ยก ทวน ชน รม รม กน ด้วย กำดง ฉน เขม แข่ง ต่อ ลู กน อยุ่
 ที่ น้า ถ่า เห่ง เจี้ย จิง ร้อง ให้ ช่วย เต็ก แชกุน ปล่อย ไฟ พวก พระเพลิง กัก
 จัด ไฟ พรหม กัน

ฝ่าย ถก ทีละทีของ กำดง รม เห็น บิศาจ ชัก ถง ออก ถก ทีละทีของ
 ถอย กระจ โดด หัน พวก อัก คี่ อยุ่ บน ยอด ภู เขา ล่ง กัก ปล่อย ไฟ ลง มา แผ
 บิศาจ ตอก กัก บิศาจ แล เห็น ไฟ ลูก โหม มา กัก มี ไต้ มี ความ หวน หวาด
 มือ ก็ หีบ เอา ถู กว้าง ไป บน อากาศ เลี้ยง เบียงง ไฟ ต่ง ๆ เหล่า นั้น
 ถู กัก หอบ เอา ไป ทง ลัน บิศาจ มี ไชย ชำระ แด้ว กัก ถม เขา ไป ยง ถ่า

ฝ่าย ช่วย เต็ก แชกุน เมื่อ ปล่อย ไฟ ไป กัก หา ทำ อะไร แก่ บิศาจ ไต้ ไม่ จิง
 พา พวก พ้อง นริวาร ถม มา พรหม กัน อยุ่ ที่ ยอด เขา กิมเง้งชิว ถก ทีละทีของ
 จิง พุด แก่ เห่ง เจี้ย ว่า บดิน เรากัก เลี้ย ที่ มั่น รวบ เอา ไฟ ไป ได้ แด้ว เรา จะ ทำ
 ประการ ไต้ ไต้ เห่ง เจี้ย พุด ว่า จะ มา คร่ำครวญ วิตถ ทำ ไม่ เลี้ย ไฟ ไป
 แด้ว กัก จะ ต้อง เอา น้า มา ทำลาย ให้ จิง ได้ ท่าน ทง หลาย จง พัก คอย ข้ำพเจ้า
 อยุ่ ที่ นี้ ก่อน ข้ำพเจ้า จะ ไป เชิญ จุ้ย เต็ก แชกุน มา ทำ น้า ท่วม มั่น จิง จะ เอา
 ไชย ชำระ ไต้ ล่ง ของ ที่ เรา เลี้ย คง จะ ได้ คั้น ว่า แด้ว เห่ง เจี้ย กัก เหาะ ชน

บน เหวหาตรง ไปยัง ประตูสวรรค์ บัดที่หมิง ทิศอุดร เข้าไปในค้ำหนักเฉียงหัวแกง
 ฝ่าย จุ้ยเต็ก แยก เห็น เหยิงเจีย เติน เข้ามา ก็ ออกไป เหยิง เข้ามา
 ข้างใน นั่ง ที่ อ้น ส้มควรว แล้ว จุ้ยเต็กแยก พูด ว่า วัน ก่อน ท่าน กว๋นซันมา
 ตรวจ วิตก ใน พอก ข้าพเจ้านี้ ว่า จะ จุติ ลง ไป บ้าง ท่าน มิได้ ไป ตรวจ ใน ท้อง
 พระมหาสมุทร จะ เป็น บิศาจ ยักษ์ ร้าย อะไร ที่ โทษ เหยิงเจีย พูด ว่า อ้น
 บิศาจ นั้น ก็ หา ไซ อยู่ ใน ท้อง พระมหาสมุทร ไม่ ข้าพเจ้า ได้ ไป เหยิง ฮ้วยเต็ก แยก
 ลง ไป ช่วย ปลดปล่อย ให้ เมา มัน มัน ก็ เอา ถุง คว้าง ขน เรียก ไฟ เข้า ถุง ไป
 ทิ้ง สัน ข้าพเจ้า คิด ว่า ของ สิ่ง ที่ ไม่ กลัว ไฟ คง จะ เผา เพราะ นั้น
 ข้าพเจ้า มา เหยิง ท่าน ลง ไป ปลดปล่อย นำ ท่อม บิศาจ ให้ ตาย ช่วย อาจารย์
 ข้าพเจ้า ออก ให้ พน ไภย

จุ้ยเต็กแยก ได้ พง ดิง นน ก็ รับ รวบรวม บริวาร นำ พรอม เสรีจ แล้ว ก็
 ออก จาก ค้ำหนัก พรอม ด้วย เหยิงเจีย เหาะ ไป ยิง เขา กิม เง่ซิว เหยิงเจีย ถาม จุ้ย
 เต็กแยก ว่า ท่าน จะ เอา อะไร ได้ นี้ จุ้ยเต็กแยก จึง ดวง เอา ขวด เด็ก
 ออก จาก มือ เสือ ขวด นั้น แล้ว บอก ว่า นี้ แด่ ข้าพเจ้า ได้ นี้ เหยิงเจีย
 ถาม ว่า ขวด เด็ก ๆ เท่า นั้น จะ ใส่ น้ำ ไต สัก เท่า ได่ จุ้ยเต็กแยก ตอบ ว่า
 น้ำ ใน ลำแม่น้ำ ชิงฮ้อ นั้น จะ ได้ ครอง ถ้าแม่น้ำ ถ้า เต็ม ขวด ก็ หมด ทง แม่น้ำ
 เหยิงเจีย ได้ พง ดิง นน ก็ ดีใจ พูด ว่า ครอง ขวด ก็ ดี แล้ว

ฝ่าย จุ้ยเต็กแยก ออก จาก สวรรค์ ก็ เอา ขวด วิเศษ ตก นำ ใน ลำแม่น้ำ
 ชิงฮ้อ ครอง ขวด แล้ว ก็ ตาม เหยิงเจีย มา ครั้น ถึง เขา กิม เง่ซิว ก็ เข้า ค้ำนม
 ถก ตะกั่ว ของ หมู เทพยดา ก็ เต่า การ ทริบ สู้ ให้ จุ้ยเต็กแยก พัง ทุก ประการ

เหยี้ยพูดว่า อย่าพูดให้ข้าไปขอท่านได้ ตามข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะเรียกพวก
 บิศาจให้ เปิด ประตู ท่านไม่ต้อง รอให้มัน ออก แม้เห็น มัน เปิด ประตู จึง
 เเทมา ครอก เข้าไปใน ถ้ำให้ท่วม ทั้ง ถ้ำ มัน ตาย หมด แล้ว ข้าพเจ้า จะ ได้
 รม อาจารย์ ออก ต่อ ภาย หลัง จุ้ยเต็กแซกุน กับ เหยี้ย ก็ พรอม กัน ไป ที่
 นำ ถ้ำ เหยี้ย เรียก ว่า อ้าย พวก มารร้าย มิ่ง รุ่ง เปิด ประตู ออก มา
 ตอกกัก ได้ ยืน ตั้ง นอน ก็ หยิบ ถู วิเศษ กระ โดด ออก มา เปิด ประตู จุ้ย
 เต็กแซกุน ก็ เขา ขอด นำ วิเศษ เทพรอก เข้า ไป ใน ถ้ำ น้ำ ก็ ไหล อ้อ เข้า ไป
 ตอกกัก เห็น ตั้ง นอน ก็ เขา ถู ต้อง ตรง สาย น้ำ ๆ ก็ ไหล ย่น กัด บั ออก ไป
 ปาก ถ้ำ เหยี้ย จุ้ยเต็ก แซกุน เห็น ตั้ง นอน ก็ ตกใจ กระ โดด ถอย หนี ชน
 ยอด เขา ผาย ถัก ทะลุด ของ กับ หมู เทวดา ก็ เหาะ ชน กดาง อากาศ คอย ดู
 เห็น น้ำ ไหล เปน คัดน ตะดอ ก ซัด ออก นาด ฉาน เหยี้ย เห็น ตั้ง นอน ก็ ร้อง
 ว่า ไม่ เปน การ น้ำท่วมไว้ นาน ชาว บ้าน เสีย ไป หมด บิศาจ ก็ สบาย อยุ่
 ไม่ ร้อนใจ ไม่ รู้ ที่ ว่า จะ ทำ ประการ ได้ ได้ จึง บอก จุ้ยเต็กแซกุน ให้ เรียก
 นำ กลับ คืน จุ้ยเต็กแซกุน ว่า ข้าพเจ้า ทำ ได้ แต่ ปลด อย จะ เรียก คืน กลับ ทำ
 ไม่ได้ (คำบรรยาย ว่า น้ำ เท แดง กลับ คืน เขา ไม่ได้) อัน เขา นั้น แม้
 จะ สูง ถ้ำ น้ำท่วม เขา ชน เขา นอน ก็ คำ ดัง ดัง ประเดี๋ยว น้ำ ก็ ไหล ลง คด ของ
 หมด แด เห็น ที่ น้ำ ถ้ำ มี บิศาจ กระ โดด โดด เต้น คบมือ เหาะ เยย ถัก ทะลุด ของ
 พูด ว่า น้ำ ก็ ไม่ เขา ไป ใน ถ้ำ ได้ เสีย เวตา เปลา ๆ ไม่ เปน ผล เหยี้ย ได้ พง
 ตั้ง นอน ก็ ตะฮาย แก่ใจ กำ หมด วง มา ร้อง ว่า อ้าย มารร้าย มิ่ง อยา หนึ่ กู
 กู จะ ตี มิ่ง ให้ ตาย

บิศาจ บริเวณ เหล่า นั้น ก็ พา กัน วง หน้ เขา ถ่า ไป บอก แก่ คอตกก
 ว่า ข่าย ถึง มั่น ได้ ต่ มา อัก แลว คอตกก ได้ ยิน ดึง หน้ กั ฌวยทวน วัง ออกมา
 ฌวาค ด้วย เตียง ฌน ดึง ว่า ข่าย ฌ มึง แพ้ หลาย ครั้ง แลว ยิง ฌะ เขา ฌวีตวร
 มา ทำ หลาย เตียง อัก หรือ เ هنگเจีย ว่า ข่าย ถู ก ฌอย มึง ข่าย พุด โอหัง มึง ฌง มา
 กิ น หมัด ตา ลัก ที่ หน้ เกติ คอตกก ได้ พง ดึง หน้ กั ฌวเาะ แลว พุด ว่า ข่าย
 ถึง มั่น อู่อ่าห้ มา ค่อ ลู มั่น มี อ เปล่า ก่า หมัด มวย ใหญ่ เต็ม อ เมตต์ ฌมกั
 ทำ ไม มั่น ฌึง มา ขวด เก่ง พุด ดึง หน้ แลว กั ร้อง ว่า เาะ ฌวาง ทวน เตียง เขา มี อ
 เปล่า ตอง เต็ม มวย กั เาะ ลัก พก หน้ ให้ เเห็น ฌมอ ว่า แลว กั ฌวาง ทวน
 มี อ กั ตก กาง เก่ง ฌน ฌก ฌเอว ฌแหน ด แลว กั ออก ทำ ฌวง เาะ มา ยก
 ก่า หมัด ฌน ตู ฌก ฌม ฌลัด เ هنگเจีย กั ฌม ทำ คอย ระวัง พอ ได้ ที่ กั เาะ
 ฌระ ฌน บาน ต่าง ออก ก่า ลัง โดย ฌม แฉง ด้วย กิ น ทง ล่อง ฌ่าย ฌ่าย ถก ทะล่ ทอ ฌอง
 โต ฌย ฌมู เทพ ฌตา ฌย ฌน ยอด เขา แล ฌเห็น กั ดง มา ฌะ เาะ ฌช่วย เ هنگเจีย
 ฌ่าย พว ก บิศาจ ต่าง กั ถอ ทวน หอก ตาม ฮาวุ ฌต่าง ๆ เต็ม ต่า โห ร้อง ตั
 ก ลอง มา พอ กั ก กอ ฌน ฌวน ฌว พว กิ น เาะ ล้อม เ هنگเจีย ๆ เเห็น ไม ได้
 ทำ กั ถอน ฌน ออก ก่า มี อ หนึ่ง คว่ ฌง ไป บน อากาศ ร้อง ว่า แปลง กั แปลง
 เปน ถึง ฌอย ห่า หก ลิม ตว ฌร กิ น เาะ ล้อม ฌม คอตกก บ้าง เาะ ฌบ ฌง ฌม ฌา
 กอด ฌน เหว บ้าง กั ฌก ฌก ตา บิศาจ ตก ใจ ฌึง ฌว กั ถู ก ฌพิเศษ ออก เ هنگเจีย
 ถก ทะล่ ทอ ฌอง กั เหว ฌตา ทง หลาย เเห็น บิศาจ ฌก เาะ ถู ก ฌพิเศษ ออก กั พว กิ น ถ่า
 ถอย หน้ ออก ฌน ฌา เาะ บิศาจ คว่ ฌง ฌพิเศษ ไป เตียง เปด ยิง กั รว ม เก็บ ถึง
 แปลง ฌน เาะ ถู ก ทง ฌน บิศาจ มี ฌย ฌานะ แลว กั พว บริเวณ เาะ ก่า บัด ฌระ ตู

ฝ่ายเหิงเจี๋ย ถกกระทัดของกับ เทวะดา ทง หตาย หนึ่ง ปฤกษา กันว่า อ้าย บิศาจ มารร้าย มันมีฤทธิ์ที่ ถูกลง นยากที่ จะกำจัดได้ ช่วย เต็ก กับ จูย เต็ก พูดว่า ถ้าได้ ถูกลง วิเศษ มาแล้ว จึง จะปราบ ลงไป ได้ เหิงเจี๋ย พูดว่า ทำอย่างไร จึง จะได้ ถูกลง วิเศษ ของ มัน เถ๊น นอกจาก จะชะโมย เป็นไม่ได้ เทพบุตร ทง หตาย พูดว่า นอกจาก ท่าน เหิงเจี๋ย ก็ไม่เห็น ใคร ผู้ใด จะเอาได้ เมื่อ ครั้ง ก่อน ตก ชมภู่ ตก ยาไม่มี ผู้ใด เต็มมือ มา วัน นี้ จะ ต้อง ตก ถูกลง วิเศษ เหิงเจี๋ย ได้ พง ดง นน จึง พูดว่า ท่าน ทง หตาย ช่าง พูด ถ้า กระนั้น รอให้ ข้าพเจ้า ไป แอบ ดู ดาด เถา ก่อน จึง จะดี เหิงเจี๋ย พูดแล้ว ก็ กระโดด ลง จาก เขา เดิน มา ถึง หน้า ถ้ำ ก็ แปลง เป็น แมงตง วัน หิว เขียว ตัว น้อย บิน เมา ๆ เข้า ไป ใน ถ้ำ แล ไป ก็ เห็น หมู บิศาจ หนึ่ง อยู่ ทง ต้อง ช่าง บิศาจ คือ ก๊ก กั๊ต ออง หนึ่ง อยู่ หัว ไต่ บน ไต่ ก็ ตง เวีย ร้าย ด่วน แต่ เนื้อ สัตว์ ต่าง ๆ เนื้อ เนื้อ กวาง บิศาจ หนึ่ง กิน ตาม ตะบาย เหิง เจี๋ย ลง ยิง พน แปลง เป็น ตัว เหนือ นอย ค่อย คลาน เดยบ เคียง เข้า ช่าง ไต่ ลอด ใน คา ด้อม มอง หา ก็ มิได้ เห็น ถูกลง วิเศษ ค่อย ๆ คลาน เดย ไป ช่าง หตั้ง ไต่ แล ชน ไป บน ราว ก็ เห็น แขนง นอย มังกร ไฟ ม้าไฟ แด ตะบอง เหล็ก เหิงเจี๋ย แด เห็น แล้ว ก็ อุดใจ ไม่ ได้ ก็ ต้ม นึก แปลง รูป เดิม กระโดด ชน กระซาก ตะบอง ลง มา ได้ ก็ แกว่ง กวัด ต ขนบ ออก มา

ฝ่าย บิศาจ ตกใจ ด้วย ไม่ ทน รัศมี รบ รับ ไม่ อยู่ เหิงเจี๋ย ก็ ออก มา จาก ถ้ำ ได้ ก็ เวิน ชน บน ยอด เขา บอก แก่ ถกกระทัด ท้อง แด เทวะดา ทง หตาย ว่า ข้าพเจ้า เตา ตะบอง มา ได้ แล้ว ถกกระทัด ท้อง กาม ว่า เข้า ไป ใน

ถ้าเห็น เบน อย่างไร บ้าง เห่งเจี๋ย ก็ เต่า ให้ ถกทะต ที่ อ่อง ฟัง ทุก ประการ ใน
 ทน โคนน ไต ยิน เสียง กดอง แด ม้า พ้อ ห้วน ไหว แต่ ไป เห็น พวก บีศาจ ตอก
 กัก คุม พวก บริวาร ได้ ตาม เห่งเจี๋ย เห่งเจี๋ย แต่ เห็น ก็ กว่ง ตะบอง ตรง มา
 ตระกิด นำ ร้อง ถาม ว่า อ้าย มาร ร้าย มิ่ง จะ ไป ช่าง ไหน บีศาจ ตอบ ว่า
 อ้าย ชะ โมย มิ่ง ซึ่ง ไม่ มี ความ อาย กดาง วัน แด็ก ๆ ก็ มา ปลด้น เขา ของ กู
 มา เห่งเจี๋ย ตา ว่า อ้าย ซาคิ บีศาจ มาร ร้าย มิ่ง ทำ เดห์ กด เขา ของ
 กู ไป ของ ดั่ง ไต ว่า เป็น ของ มิ่ง ที่ กู ได้ เขา มา ว่า แด้ว เห่งเจี๋ย ก็ ยก
 ตะบอง ชน ตี บีศาจ ยก ทวน ชน ราบ บัด บ้อง ต่อ สู้ กัน ประมาณ ดำ
 ชั่ว โมง ไม่ แพ้ ไม่ ชะนะ กัน ควณ ก็ จวน จะ คำ บีศาจ ตา ถอย เข้า ถ้า บัด ประตุ
 เห่งเจี๋ย ก็ แยก ตะบอง กดบ มา นอก แก่ ถกทะต ที่ อ่อง แด เทพยดา ว่า บีศาจ
 ถูก ฝัด ฆ่า เจ้า รว วนน มิน ระอา อ่อน ดง มาก ท่าน ทัง หลาย อยา เป็น ทุกซ์
 รบ ฆ่า เจ้า จะ เข้า ไป ตู ใน ถ้า มิน จะ คิน หา ถง นัน แม ว่า ได้ ทวง ที่
 ก็ จะ ตัก มา กาว ที่ จะ จับ ตัว ก็ คง จะ สัม เร็จ ดั่ง ของ วิเศษ ที่ มิน เขา ไป
 ไว้ ก็ จะ ได้ กดบ คิน มา ให้ แก่ ท่าน ทัง หลาย กดบ ไป ส่วรวค

โตเฉย จึง ห้าม ว่า เวदान ก็ จวน คำ แด้ว พรงุน จึง ค่อย ไป เกิด เห่งเจี๋ย
 พุด ว่า ท้าย จ้อ ยัง ไม่ เข้าใจ อัน ธรรมดา ชะ โมย นัน กดาง วัน หา ดู จะ
 ถนิต ไม่ กดาง คิน จึง จะ ทำ ได้ ตาม ตบาย พุด ดั่ง นน แด้ว ก็ หิว ราะ
 เขา ตะบอง เห็น บัด อ่อน แด้ว ก็ ดง จาก ยอด เขา ตรง มา ยัง ประตุ ถ้า แปะ ดง
 เป็น ตัว เต็น น้อย กระโดด มุด เข้า ไป ใน ประตุ ถ้า ไป เกาะ จับ อยู่ ที่ ฝา
 ผนัง คอย ตู ตาด เต่า แต่ เห็น ตาม ไฟ ส่วว่าง สั่วว เห่งเจี๋ย ค่อย พิศ ตู

โดยละเอียด เห็น พวก บิศาจ น้อย กำดั่ง เติง ก็น อัย วุ่นวาย ทั้ง เต่า
 พง เนื้อ สัตว์ ก็น เต๋น ตาม สบายใจ ประมาณ ครัวใหญ่ ก็ เก็บเล็ก ต่าง
 ก็ จิต หาที่ นอน เวลานั้น ได้ สอง ยาม เติง เห่งเจ๋ย ก็ ออก จากที่ ศถาน
 ไป ข้าง ซัน ใน ได้ ยืน เติง มี ศาสตร์ ตอกกัก ตั้ง พวก บรวิวาร ให้ สดัด กั้น
 คอย ระวัง ระวังไว้ จะ นอน ก็ ให้ อดู หัก ศน ลูก ชน บ้าง บาง ที่ เห่งเจ๋ย จะ
 แปลง ตัว แอบ เข้า มา อะ โมย ของ พวก เจ้า จง เอา ระวัง มา ดั้น นิ่ง ยาม
 เห่งเจ๋ย เห็น แล้ว ก็ เลย กระโดด ศถาน เข้า ห้อย ใน เห็น มี เติง หิน โตะ หิน
 มี เครื่อง ตั้ง แต่ง เรียง ราย แด นาง ไม่ มี ศาสตร์ เข้า คอย ประวิบัติ รักษา
 ตอกกัก อยู่ เห่งเจ๋ย แด ไป เห็น ตอกกัก ถอด เสื้อ ถอด เครื่อง แต่ง ตัว ออก
 แล้ว ชน นอน บน เติง ศิลา ที่ แชน สรววม ห่วง เหล็ก ถัด ศถาน พวง ร้อย ลูก
 ประคำ มี ศาสตร์ ก็ ไม่ ถอด ออก จาก แชน กัด บร รุด ชน แน่น แด ก็ หลับ
 เห่งเจ๋ย เห็น ดั่ง นั้น ก็ แปลง เป็น ตัว ไว น้อย กระโดด ชน บน เติง ศิลา มุด
 แอบ อยู่ใน ผ้า ห่ม นอน ศถาน มา ไก่ ดัด ที่ ห่วง วิเศษ นั้น ตะยิก กัด ที่ ห่วง
 ผ่าย มี ศาสตร์ พลิก ตัว ดำ ว่า อ้าย พวก เด็ก ๆ มัน ไม่ บัด กวาด ที่ นอน
 ทั้ง ไว ให้ ตัว อะไร มัน คิด อยู่ กัด กู ดั่ง นั้น พุด ดั่ง นั้น แด ก็ เอา มี รุด
 ห่วง นน ชน แด ก็ นอน ดัง อย่าง เดิม เห่งเจ๋ย ก็ กัด บร ศถาน เข้า ที่ ห่วง
 กัด อีก ที่ ห่วง มี ศาสตร์ ก็ นอน นิ่ง เคย ไม่ ชุระ เห่งเจ๋ย เห็น ทำ อะ อะ โมย
 ไม่ได้ ก็ กัด บร กระโดด ลง จาก เติง แปลง กัด บร เป็น ตัว เต๋น ไป อย่าง เดิม
 ศถาน ออก จาก ห้อย เข้า ไป ข้าง หลัง ก็ ได้ ยืน เติง มังกร ร้อง มา ร้อง ออก
 อีก กระทั่ง ประตุ ชัน ใน ได้ กุญแจ ไว แน่น หนา มังกร ไฟ มา ไฟ ชิง อยู่ใน ใน

เห็นเจ้เห็นตงนนก็แปลงกตบเป็นรูปเต็มเดินเข้ามาข้างหน้าประตูร้าย
 คาตาสะเตาะกุกุแจหุดถอนเปิดออกแล้วเห็นเจ้ก็เข้าไปในห้องที่ไว้
 ตั้งของวิเศษไฟส่องแสงสว่างตุ้กตางวันแต่เห็นทิวใบที่แขวนที่พิงอยู่
 ตามฝาเป็นเครื่องฮาวุชต่าง ๆ คือเป็นของของโตเฉยแตรไฟธนูไฟ
 เป็นของของฮุยเต็กแซกุนแต่ฮ้วยเต็กแซกุนเห็นเจ้เห็นแล้วแต่ไป
 เห็นมีแท่นศิลาบนนั้นมีถาดตั้งอยู่ถาดหนึ่งบนนั้นมีขนดักกำมือหนึ่ง
 เห็นเจ้เห็นตงนนก็ตั้งใจหยิบขนเมาท์หนึ่งร้องให้แปลงก็แปลงเป็น
 นวนรน้อยดีห้าสิบเห็นเจ้ก็ตั้งให้เก็บเอาฮาวุชเหล่านั้นไปนวนร
 น้อยก็พากันเก็บเอาไปหมดสิ้นเห็นเจ้กระโดดขึ้นหลังมังกรไฟแล้ว
 ก็บดอัยไฟตั้งแต่ในถาดออกออกมาจนปากถาดก็ได้ยินไฟตุ้กในถาด
 พุกที่ใหญ่มุกใหม่โผดงไปทั้งถาดพวกบิศาจต่างตกใจตุ้กขึ้น
 ร้องให้เสียงฮักกะทักต่างเอาตัวรอดวิ่งหนีไฟไม่มีทางออกถูกไฟ
 เผาต้มตายไปประมาณครึ่งหนึ่งเห็นเจ้ก็กตบมาหาถกทะเลที่ของ
 เวदानันด้ามยามเด็ค

ฝ่ายถกทะเลที่ของกับเทวดาทงหลายอยู่บนยอดเขาแดงไปที่หน้าถ้ำ
 บิศาจเห็นไฟตุ้กออกสว่างพาก็พากันจะลงไปก็พอแต่เห็นเห็นเจ้
 ขึ้นมังกรไฟขึ้นพวกตงน้อยกตบมาครั้นถึงก็ร้องเรียกเสียงดังว่าท่านทง
 หลายจงมารับเครื่องฮาวุชเถิดแล้วเห็นเจ้ก็เรียกขนแปลงเหล่านั้นกตบ
 คืนเข้าตัวโตเฉยทายจชก็เก็บเอาเครื่องมือของตัวฮ้วยเต็กแซกุนก็

เก็บเอาเครื่องไฟแดง มังกรไฟแดง ต่างก็ได้เครื่องมือกดบั่นทุกคนมีความรื่นเริง ด้รวรเสริญ หั่งเจ้ยว่า ท่านมีฝีมือดีมาก ข้าพเจ้าทงหตาย สู้ไม่ได้

ฝ่ายตอกกอกอยู่ ในถ้ำ ถ้าง หลบไต้ย่นเส้ยงไฟลุก ก่ ตกใจ รีบเปิดประตูห้อง ล่องมือจับหว่อง วิเศษ ชน บง ซ้ายบงขวา ที่ไหนมีไฟตามลุกก็เอาหว่องวิเศษส่งไปไฟก็ดับ ส่งบง ลง ทนทง ดั้น ตอกกอกก็รีบไปช่วยพวกบริวาร ตรวจดูที่ ถูกไฟตาย เสีย ครั่งหนึ่ง แดคนดู เครื่องอาวุธ วิเศษที่ไต้ มาก หายไป ทง ดั้น แดว ดิน เลยไป ซ้างใน ดู ไปยกย้าย ชัดแจ้ง ถึงซ่มจ้ง ก่ ย้ง อยู่พรอม ม้า แด เข้าของ ก่ อยู่ พรอม ตอกกอกคิด ชน มาก ก็ แคนใจ พุดว่า อินไฟนไม่ใช้ผู้ใด เคยอ้าย หั่งเจ้ย เป็น แน่ เมอ เวลา ซ้างตงนอนไม่มีความซู่ช ะรอย อ้ายตง มิน แปลง มา จะชะโมย ของ วิเศษ ของเรา มิน จะเห็น ทว่า จะเอาไม่ได้ แดว มิน จ้งไต้ ตักเอาของ เหล่านั้นไป จ้งไต้ ปดอย มังกรไฟให้เผา อย่างนี้ มิน คิดจะใคร่ เผาเราให้ตาย แม้อ้าย ซ่าติตง จะคิด กด อุบาย ประการใด ก็คง บอวย การ เปด่า มิน มีไต้รู้ว่า ของ วิเศษ ของเรา นั้น ตง น้ำ ก็ไม่จุม เผาไฟก็ไม่ไหม้ แม้วากูจับ อ้าย ตง นี้ได้ ก็ จะ สับ ฟันให้ ต่า แก่ใจ กู พุด คร่ำ ครวดญ ตัก ครู หนง ก่ไต้ ยิน เส้ยง ไก่ช้น จวน จะ เจ้จ้ง

ฝ่าย พวกเทพบุตร บน ยอด เขา โตเฉย ครั้นไต้ อาวุธ กดบั่น คั่น แดว จ้ง พุด แก่ หั่งเจ้ยว่า สว่าง แดว พวกเรา พา กัน ตงไป กำจัด บัศัจ โดย เร้ว ใน เวลา ก่าดังตกใจอยู่ ณนี้ แดให้ ช้วยเต็กแซกุน เอาไฟ ปดอยเผา ช้วย เป็นก่าดัง

ท่านเหิงเจี๋ยจึงไปรวมกับบีศาจ บางทีครั้งนั้นจะจับตัวได้ เหิงเจี๋ยได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่า เห็นการจะสำเร็จได้ พูดดังนั้นแล้วต่างก็จัดแจงแต่งตัวพร้อม เหิงเจี๋ยออกหน้าโตเดี่ยวกับเทพบุตร แต่ถักทะเลที่ช่องก็ยกพัดหนุนตามไป ครั้นถึงหน้าถ้ำแต่ไปเห็นบานประตู ถ้างัดลงบานถูกไฟไหม้เป็นเท่าไปทั้งสิ้น ในประตูนั้นเห็นพวกบีศาจบริวาร ล่องตามบีศาจกำลังเก็บกวาดขี้เท้าอยู่ เหิงเจี๋ยร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่า ข้ายบีศาจ มิ่งจง ออกมารวมกับกูให้เห็นฝีมือกัน ว่าผู้ใดจะดีกว่ากัน จนถึงแพะชนะในครั้งนั้น

บีศาจบริวารได้ยินเสียงทวาดดังนั้น แลไปเห็นเหิงเจี๋ยก็ทงไม่กวาดจึงเข้าไปบอกตอกกักว่า ใต้ช่องข้ายถึงมาอีกแล้ว ตอกกักได้ยินดังนั้นก็ตกใจ มือจับทวนกระโดดลงจากแท่นเดินออกมายังประตูถ้ำแต่เห็นเหิงเจี๋ยยืนอยู่ จึงร้องดำขำข้ายสุรายปด้นเผาเรือนเก็บทรัพย์สิน มิ่งจะมีฝีมือสักเท่าใดก็จงมารวมสู้กันจนถึงแพะชนะอย่าหนีว่าแต่ยกทวนแทงไปหวังให้ถูกเหิงเจี๋ย เหิงเจี๋ยก็ยกตะบองชนรับตบของไว้รวมกันอยู่ชั่วนานหลายเพลง

ฝ่ายโตเดี่ยว ถักทะเลที่ช่อง แต่เทพบุตรทั้งหลายก็ช่วยกันเข้าระดมรบช่วยแตกแซกุนก็ปลัดขยไฟ พวกรามธูร์ก็คว่างขวานฟ้าผ่าลงมา ถักทะเลที่ช่องถือง้าวเข้าช่วยเหิงเจี๋ยรบ โตเดี่ยวเอาอาวุธวิเศษหกอย่างเข้าระดมรบ หมูเทพยดาต่างแผลงฤทธิ์เข้าระดมพร้อมกันทุก ๆ คน แต่บีศาจก็มิได้ตั้งหวาดหวั่น หัวเราะแล้วมือก็ถ่วงเอาห้วงวิเศษออก

จาก มือ เลื้อย ค้างไป ร้อง ว่า ให้ เก็บ ห่วง วิเศษ ก็ เก็บ เอา ฮาจุช เหล่า นิน
แด ตะบอง เหล็ก ของ ห้างเจียไป ไต่ ทง ลัน

ฝ่าย บิศาจ ตอกกัก เมื่อ มี ไซยชนะ แล้วย ก็ พา บริวาร บิศาจ ถ้าม เข้า ถ้า
ตั้ง บริวาร ให้ เอา ศีตา ก้อน ซ้อน ทำ บิด แทน ประคอง ถ้า ไซใหม่ แต่ จัด ทำ ห้าง
หีบ ให้ เรียบ ร้อย คัด แล้วย จะ ให้ เอา ถัง ไซมัจฉา ไบ่ ยักยัด ไซจึ่ง มา ซ้ำ บ่วง ล่วง
ที่ ทาง แล้วย จึ่ง เอา ไซย กัน เป็น ที่ วัน เริง ใน พวก เรา บิศาจ ทั้ง หลายน
ไต่ พง นาย ลัง คัง นน ก็ ไป จัด การ ตาม นาย ลัง

ฝ่าย หมู เทพยดา ครั้น แพ้ ฝีมะ บิศาจ แล้วย ก็ พา กัน กลับ ไป ยัง ยอด
เขา กิม เง่ ไซ้ว ถัก ทะเล ที่ ของ โดเฉย ไซย เตก แซกุน กับ ห้างเจีย ต่าง ก็ มี
ความ โกรธ แค้น เว้น แต่ จุย เตก แซกุน นง นง อยู่ ห้างเจีย ไซ้อ่า หัก ดีใจ แซง
ทำ หัว เราะ แล้วย พูด ว่า ท่าน ทง หลายน อย่าน มี ความ วิดก เลย ไ้ว ไซ้
ข้าพเจ้า จะ ไป สืบ ล่า วร เรื่อง ของ ไซย บิศาจ นี้ ให้ ทราบ เหตุ ผล ได้
ความจริง ก่อน โดเฉย พูด ว่า ท่าน ไต่ เซย เมื่อ ครั้ง ก่อน ไต่ ไซน ไป ทูล เล่า
เซียง ฮ่อง เค ก็ ไต่ สืบ ตรวจ ดู จน ไซน พา แล้วย ก็ ไม่ได้ ความ กับ ดิน ท่าน
จะ ไม่ สืบ ที่ ไหน อีก เต่า ห้างเจีย ตอบ ว่า ข้าพเจ้า คิด ว่า พระ พุทธ เจ้า มี
อะภินิหาร เป็น สัพพัญญู รู้ ทูว โลกย์ หา ผู้ ไต่ เบรียม เสมอ มิได้ ข้าพเจ้า
จะ ทูล ถาม ก็ จะ รู้ ได้ ว่า บิศาจ คน นี้ จะ เป็น สิ่ง อะไร แต่ จะ ไต่ ไซ้ บิศาจ
ไซน แก่ แค้น ให้ ท่าน ทง หลายน ไซ้ ไซ้ ได้ กลับ ไป ยัง เมือง ลักรวัก ถัก ทะเล ที่
ฮ่อง โดเฉย กับ หมู เทพยดา ทั้ง หลายน พูด ว่า ท่าน ไต่ เซย พูด อย่าน ซอบ แล้วย
ถูก แล้วย ขอ เซย ท่าน ไซ้ ไซ้ ไป เกิด ห้างเจีย ก็ ไซ้ ไซ้ ว่า ข้าพเจ้า จะ ไป ไต่ ไซ้

น ว่าแล้ว ก็ เหว่ ซน บน อากาศ ตรง มา บวก เดียว ก ถึง เหว่ เจ็ย ตง ยัง
 ฝั้น เติง พิจารณา ดู รอบ ทง ซ้าย ขวา ได้ ยิน เสียง คน เรียก ว่า ซึง หอง คง
 ไป อยู่ ที่ ไหน จะ ไป ซ้าง ไหน เหว่ เจ็ย หัน หน้า มา ดู เห็น นาง ภิกษุณี เหว่ เจ็ย
 ก ก็ ยก มือ ซน คำ นม แล้ว จึง พุด ว่า ข้าพเจ้า มี กิจ มา เฝ้า ส้ม เต็จ พระ พุทธ เจ้า
 นาง ภิกษุณี พุด ว่า ท่าน จะ หา พระ อยู่ โดย ทำ ไม่ ไหม ซน ไป บน ดำ นก แก้ว
 เต่า เหว่ เจ็ย พุด ว่า ข้าพเจ้า ฝั้ง มา ยัง ไม่ เคย ไม่ เข้าใจ ว่า ควร จะ เฝ้า ได้ ใน
 ที่ นี้ นาง ภิกษุณี บอก ว่า ท่าน จง เติง ตาม ข้าพเจ้า ไป เกิด จะ พา ท่าน ไป เหว่
 เจ็ย ก็ เติง ตาม นาง ภิกษุณี มา ประเดียว ก็ ถึง ประตุ วัด ดุ้ย อิม ยี่ แต่ ไป
 ซ้าง ไน ก็ เห็น หมู่ พวกร พรหม อินทร แด เทพบุตร ล่าวก นึง เฝ้า อยู่ เหว่ เจ็ย ก็
 พัก คอย อยู่ ซ้าง นอก นาง ภิกษุณี ก็ เข้า ไป กราบ ทูล พระ องค์ ทรง ทราบ
 แล้ว ก็ รับ สั่ง ว่า ให้ เหว่ เจ็ย เขา ไป เฝ้า เหว่ เจ็ย เขา ไป ถึง ก็ ถวาย ฆะ ภิวาท
 กราบ ไหว้ โดย เคารพ แล้ว นึง ก็ เข้า พะนม มือ ทำ พรหม
 ส้ม เต็จ พระ ฝั้น พระ ภากุย จึง มี พระ พุทธ ฎีกา ตรัส ตาม เหว่ เจ็ย ว่า หอง คง
 ตะกาด ได้ ยิน ว่า กวน อิม โปซิด ด้ว โปรด ให้ ออก จาก ทรมาน ทุก ซแล้ว แต่
 ให้ สะมาทาน ถือ คีต ปฏิบัติ กรรม แต่ ให้ รักษา พระ ถัง ซัม จึง ให้ มา ถึง นี้
 เพื่อ จะได้ ขารานา พระ ไตร วิภก ธรรม ทำ ไม่ จึง มา แต่ ผู้ เดียว เต่า มี กิจ
 ธุระ สิ่ง ไต หรือ

เหว่ เจ็ย ยก มือ ซน เคารพ แล้ว ทูล ว่า ขอ พระ องค์ ได้ โปรด ซ้าง
 พระ องค์ คง แต่ สะมาทาน คีต แล้ว ก็ ติต ตาม รักษา พระ ถัง ซัม จึง มา บดิน
 เติง ทาง มา ถึง ภู เขา ก็ มี เง่ ซ้ว พบ มี ศ้าง มาร ร่าย เรียก นาม ว่า ฐึ ซ้าย

ของ มี ฤทธิ อานุภาพ เชี่ยวชาญ ทำกตอุบาย จับเอา พระองค์ซิมจิ้ง กับ ไป๋ยก่าย
 ซักแข็งไว้ ใน ถ้ำ ซ้ำพเจ้าได้ รบ ฟุ้ง ต่อ ดู่ แก่ มี ศ้าจ หตาย ครอง ได้ พง
 แจก เขียง อ่อง เค้ ให้ หมู เทพยดา เทพาวรี กษัตริย์ ลง มา ช่วย ก็ พ่าย แพ้ แก่
 มี ศ้าจ ไป ทิ้ง ดั้น ขอ พระองค์ ได้ ทรง พระ กรุณาโปรด ช่วย ปราบ มี ศ้าจ
 ร้าย เพื่อให้ พระองค์ ซิมจิ้ง รอด พ้น จาก มือ มาร จะได้ คง ความ เพียร
 ให้ ถึง แก่ มรรค ผล

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อได้ ทรง พง แห่ง เจีย กราบ ทูล ก็
 ทรง ทราบ โดย พระญาณ วิถี จึง มี พระพุทธรูป กาบัน หารตรีดี แก่ แห่ง เจีย ว่า
 อัน มี ศ้าจ นั้น แม้ ว่า พระ ตะถาคค รั้ เหตุการ ตลอด แล้ว ก็ ไม่ ควร จะ แพร่ง
 พราย ให้ แห่ง เจีย รุ้ แจง ได้ ตะถาคค จะ ให้ แต่ สิ่ง อัน ประกอบ ชรรณ ไป ช่วย
 จับ มี ศ้าจ ได้ อยู่ แห่ง เจีย ทูล ถาม ว่า ซ้ำ แต่ พระองค์ ผู้ ประเสริฐ
 พระองค์ จะ ประทาน สิ่งใด แก่ ซ้ำพเจ้า ให้ ไป ปราบ จับ มี ศ้าจ ร้าย ขอ ให้ ซ้ำ
 พระพุทธรูป เจ้า ทราบ

สมเด็จพระผู้มีพระภาค จึง สั่ง สิบ แปด พระ ณะระหันต์ เป็ด
 ห้อง แก้ว หยิบ ยา กิม ตัน สิบ แปด เม็ด เอา ไป ถือ ค่าง พระองค์ ๆ ตะ เม็ด
 ไป ช่วย แห่ง เจีย ๆ ทูล ถาม ว่า ยา กิม ตัน นั้น จะ เป็น ประการใด พระองค์
 ตรัส ว่า ครัน เวลา ถึง ถ้ำ มี ศ้าจ แล้ว แห่ง เจีย จึง ไป ทำ พ่อ ให้ มี ศ้าจ ออก มา
 นอก ถ้ำ แล้ว ให้ พระ ณะระหันต์ เอา ยา กิม ตัน ค่วง ดับ มี ศ้าจ มิ ให้
 ออก มา ได้ เมื่อ เวลา นั้น แห่ง เจีย จะ ทำ อย่างไร ก็ แล้ว แต่ แห่ง เจีย

แห่งเจียได้ พง พระองค์ ตรัส ช้ แจง ตั้ง ดง นน ก็ มี ความ ยิน ดี พุด

ว่า ยาวิเศษ ๆ ซอได้ โปรต รั่วไปโปรด เกิด ดิบแปด พระ อดระหันต์ ก็
 เข้าไป หยิบ ยา กิม คัน องค์ ตะเม็ด ออก มา จาก หียง แด้ว นะมัสการ พระ
 พุทธเจ้า แด้ว ก็ เต็ดจี่ ปาฏิหาริหาร เหาะไป ยัง เขา กิม เง่ซัว พร้อม กับ ด้วย
 เหง้เจ็ย ๆ เหาะ ตาม มา ข้าง หลัง คอย ตรวจ ดู เห็น พระ อดระหันต์ หายไป
 สอง องค์ เหง้เจ็ย จึง พุด ว่า นี่ ท่าน ไป ข้าง ไหน เสีย สอง องค์ พระ อดระ
 หันต์ จึง ถาม ว่า ท่าน บ่น อะไร เหง้เจ็ย ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ได้ เห็น พระ อดระหันต์
 ดิบแปด องค์ มา ด้วย กัน บัดนี้ ทำไม จึง เห็น แค่ สิบ หก องค์ เต่า พุด
 ยังไม่ ทน ขาด คำ ก็ เห็น พระ อดระหันต์ มา อีก สอง องค์ พุด ว่า เหง้เจ็ย
 ทำไม ท่าน ทิ้ง เรา เสีย สอง องค์ เต่า ด้วย อาตมภาพ ทิ้ง สอง ตัว หลัง คอย
 ฟัง คำ ตั้ง พระ พุทธเจ้า อยู่ เหง้เจ็ย พร้อม กับ พระ อดระหันต์ ดิบแปด พระ องค์
 เหาะ มา บัด นี้ เดียว ก็ ถึง เขา กิม เง่ซัว ถัก ทะตี ที่ ของ แด เห็น ก็ รับ พา
 หมู เทพบุตร ออก มา คำนวณ รับ เขา นาง ที แด้ว ถัก ทะตี ที่ ของ จึง เต่า ความ
 ให้ พระ อดระหันต์ ฟัง ทุก ประการ พระ อดระหันต์ ครัด ว่า ไม่ ต้อง เต่า จะ ซัก
 ไป เผล่า ๆ จึง รั่วไป พอ ให้ บิศาจ ออก มา เกิด เหง้เจ็ย ได้ ฟัง พระ อดระหันต์
 ดั่ง นั้น ก็ แผลง ถู ทักษิณาคำ หมัด กัด ฟัน กระ โตด ลง ไป ยัง นำ ถ้า ร้อง ต่ำ ว่า
 ทำ ทาย ด้วย ถ้อย คำ อัน หยาบ ข้ำ ต่าง ๆ เพื่อ ให้ บิศาจ มี ใจ โกรธ จะ ได้
 ออก มา โดย เร็ว

ฝ่าย พวก บิศาจ ที่ เฝ้า ประตู ถ้า เมื่อ ได้ เห็น เหง้เจ็ย มา ร้อง ต่ำ ทำ
 ทาย ดั่ง นั้น ก็ รับ นำ ความ เข้า ไป แจ้ง แก่ คอก กัก ไต ของ ๆ ได้ ฟัง บรรยาย
 บอก ดั่ง นั้น ก็ บัน ดาร โท สระ เปน กำดัง ก็ จับ ทวน เปน อาวุธ สำหรับ มือ

ถือ เดิน ออกมา เห็น หงเจี๋ยยืน อยู่ ก็ ร้อง คำว่า ช้ายชาติ ไพเราะ ไม่ มีความ
 ขาย มิ่ง แพ้ กุ หลาย ครั้ง แล้ว ยัง หา วิชา ก็ กิด หนึ่ง เขา คัว รอดไม่ ยัง จะ
 กตบ มา หา ที่ ตาย หรือ หงเจี๋ย ได้ พง ดง นน จึง ตอบ ว่า ช้าย มาร ร้าย มิ่ง
 ไม่ รู้ จัก ดี ถ้า มิ่ง จะ ใคร ให้ ตา ของ มิ่ง ไม่ มา มิ่ง จึง ยอม ส้า พิภักดิ์
 สั่ง อาจารย์ ของ เรา แด่ น้อง เรา ทั้ง สอง ออก มา แล้ว เรา จึง จะ ละ เจ้า ไม่
 มา รบ กวน ต่อ ไป

บิศาจ ตอบ ว่า คน ทั้ง ส้า มน เรา ช้า ระ ชัด ต่าง ไว้ ดี แล้ว ไม่
 ช้า จะ ทำ กับ กิณ เปน แกล้ม ส้า กิณ เต็ม ให้ ช้วย เจ้า เห็น จะ ยัง ไม่ รู้
 ดอก กระทบ มิ่ง จึง ยัง มา ร้อง ทวง ดง นน หงเจี๋ย ได้ พง ดง นน ก็ ตัก ใจ ไม่
 อยู่ กำหมัด ตรง เข้า ไป จะ ชก บิศาจ ๆ ก็ เอา ทวน รบ บัด ของ แล้ว เอา
 ทวน แหง หงเจี๋ย ๆ ก็ ตลบ ช้าย ตลบ ขวา พ้อ ให้ บิศาจ ได้ ตาม มา บิศาจ มี
 ได้ ทราบ ใน กลดู บาย ก็ ขยิก ได้ หงเจี๋ย ออก มา พน ให้นำ ถ้า ขาง ทัค์ ฮาตะ เน
 หงเจี๋ย เห็น ได้ ทัค์ ร้อง ให้ พระ พระ หัน ต์ สิบแปด ของ ค้ เอา ยา กิณ ตัน คว้า
 ลง มา ยา กิณ ตัน เปน เม็ด ช้าย ตก ลง มา ดู จั้ว ฝน บัด เดียว ช้าย ท่วม
 ชน ส้า ม ค้อ ก เค็ช บิศาจ ยืน งง งวย มง ดู ทัค์ เท่า ก็ เห็น ช้าย ยิง มุด มาก
 ชน ทุก ทัค์ บิศาจ ก็ กระ โดต ชน ยืน บน ให้นำ ช้าย ยัง ตัว ไม่ ใคร อยู่ มง ดู
 บัด เดียว เห็น ช้าย ท่วม ชน มา ฮ้า ล่อง ส้า ม ค้อ ก บิศาจ ตก ใจ ก็ รีบ ชัก ห่วง
 ออก คว้า ชน ไป ร้อง ให้ เก็บ ค่า หนึ่ง ห่วง ก็ รวบ ยา กิณ ตัน สิบแปด เม็ด
 มา ได้ หมด บิศาจ เก็บ ยา กิณ ตัน มา ได้ แล้ว ก็ กตบ ไป ยัง ทัค์

ฝ่าย พระ พระ หัน ต์ ก เหลือ แต่ มี อ เปลา ยืน อยู่ บน เมฆ หงเจี๋ย

เข้า มาใกล้ถามว่า ทำไม ท่านไม่ ปลดปล่อย ยา ตง มา เถ่า พระอะระหันต์
บอก ว่า ควาง ตง ไป แล้ว ได้ ยิน เลี้ยง อะไร ดัง เบรียง ที่ หนึ่ง ยา นั้น
ก็ หาย ไป ข้าง ไหน หมด เหิงเจีย หัว เราะ พุด ว่า อ้าย บี้คัจ มั่น เขา ไป
เสีย แล้ว ถัก ทะดี้ ที่ ชอง ว่า กำจัต มั่น ยก ที่ ด้ด ครา ที่ นี้ จะ ทำ ประการ
ใด ดี เถ่า

พระอะระหันต์ หงเล้ง หกเข้า ทัง ด้อง พระองค์ พุด แก่ เหิงเจีย ว่า ท่าน
เข้าใจ หรือ เปล่า เมื่อ ออก จาก อาราม ชาติมภาพ ด้า หดง ขยูนุ่ ว่า เป็น
อย่างไร เหิงเจีย พุด ว่า ข้าพเจ้า ไม่ เข้าใจ เลย พระอะระหันต์ บอก ว่า พระ
ผู้ เป็น เจ้า ได้ ดั่ง ว่า บี้คัจ ด้ชอง กก มี ฤทธ เขียว ชาอู๋ แม้ ว่า มั่น เรียก เขา
กิมทน นน ไป ได้ ก็ ให้ เหิงเจีย ขน ไป ขน ดุสิต วิมาน ดัห็น ที่ ด้าน ก ท่าน พรหม
ท่ายเล้ง เถ่า กุน ขยูนุ่ ด้บ ด้ดู ก็ จะ วั เหตุ ผล แห่ง บี้คัจ นน บาง ที่ กระ
พริบตา เดียว ก็ จะ จบ ด้ว ได้ เหิงเจีย ว่า นำ แค้น แท้ ๆ เมื่อ แรก จะ โปรด
บอก เลี้ย ก็ จะ แดวกน ไม่ ด้อง ให้ ท่าน ทง หลาย มา ให้ มวย การ ถัก ทะดี้
ที่ ด้อง พุด ว่า พระ พุทธ เจ้า ได้ โปรด ช้แฉง ดั่ง นน แล้ว ท่าน เหิงเจีย เจง วับ ไป
ด้บ ด้ดู เกิด เหิงเจีย ก็ เหาะ ขน บน เวหา ตรง ไป ยัง ขัน ดุสิต เข้า ไป ใน วิมาน
ด้ห็น เกง ครน ถึง ที่ ท่ายเล้ง เถ่า กุน อยู่ เหิงเจีย ก็ ด้อย เติง เข้า ไป
แด้ เเห็น เทพ บุตร น้อย ด้อง คน ยืน เผ่า ข้าง นำ ด้าน ก เหิงเจีย ก็ ไม่ บอก ว่า
กระไร เติง เหย เข้า ไป ข้าง ใน กำดัง เติง เข้า ไป ก็ เเห็น ท่ายเล้ง เถ่า กุน เติง
ออก มา เหิงเจีย ก็ ถด ดง คำนับ แล้ว พุด ว่า นาน แล้ว ข้าพเจ้า มิ ได้ มา เย็น

ท่าน ท้ายเสียงเล่ากุน หัวเราะแล้ว พูดว่า ข้ายติง ทำไมไม่ไป อารารณา พระไตรปิฎกขรรณ เจ้า มา ที่ ข้า จะมี ชุระ อะไร หรือ

เหิงเจี๋ย บอกว่า ข้าพเจ้าไป อารารณา พระขรรณ ไม่มี เวลา หยุด หย่อน เพราะ หนทางไกล แด กั้น ดาน ทั้ง มี ยักษ์มาร บิศาจร้าย แด ลี้ตัวร้าย ต่าง ๆ จึง ต้อง มา ดึง นี้ ท้ายเสียงเล่ากุน ว่า หนทางไซอิ๋ว ไซอิ๋ว ของ ก็ไม่ เกี่ยว อะไร แก่ เรา เหิงเจี๋ย ว่า ท่าน อย่า เพื่อ พุด แม่ สืบ เหตุ ผลได้ แดวก ก็ จะมี หมอง ถึง ตัว ท่าน ด้วย หลบไม่ พ้น ท้ายเสียงเล่ากุน ว่า เรา อยู่ เบื้อง บน มี เหตุ ผล อะไร จึง ต้อง มา สืบ ที่ เรา เหิงเจี๋ย เดิน เข้าไป ส่อง ตา เทียว ส่อง มอง ซ้าย มอง ซวา เดิน เข้าไป อีก ส่อง ส่าม ห้อง มอง ไป ที่ ระเบิดยง เห็น ข้าง คอก โค มี เด็ก นอน อยู่ คน หนึ่ง โค ไม่มี เหิงเจี๋ย จึง หัน มา บอก แก่ ท้ายเสียงเล่ากุน ว่า โค ของ ท่าน หัน ไป แล้ว ท้ายเสียงเล่ากุน ตกใจ เดิน มา ดู ก็ไม่ เห็น โค จึง พุด ว่า ข้ายติง น มั่น หัน ไป เมื่อไร ท้ายเสียงเล่ากุน กำดิ่ง มั่น ว่า เด็ก น้อย เด็ก น้อย ตกใจ คั่น ผุด ตก ชัน คุก เข้า เคารพ พุด ว่า ข้าพเจ้า กำดิ่ง นอนไม่ ทราบ ว่า โค มั่น หัน ไป เมื่อไร

ท้ายเสียงเล่ากุน ก็ ต่ำ ว่า เจ้า ทำไม จึง นอน จนไม่ รั คักตัว ดึง นี้ เด็ก นัน พุด ว่า ข้าพเจ้า อยู่ ห่องยา เก็บ ได้ ยา กิมคิน เม็ด หนึ่ง กิน เข้า ไป แล้ว ก็ นอน หลับ ไป ไม่ รั คักตัว ท้ายเสียงเล่ากุน จึง ระวัง ได้ ว่า เมื่อ วัน ก่อน นั้น ได้ ประกอบ ยาวิเศษไว้ หาย ไป เสีย เม็ด หนึ่ง มั่น เก็บ เอา ไป กิน ยา นั้น ใคร กิน เม็ด หนึ่ง ก็ นอน หลับ ไป เจ็ด วัน โค นั้น ไม่ มี ใคร เลี้ยง ดู มั่น เพราะ ฉนั้น มั่น จึง ได้ หัน ลง ไป เมือง ไต้ วัน นั้น ก็ ได้ เจ็ด วัน แล้วยังเสียงเล่ากุน

ก็ตรวจของ วิเศษ ว่า จะ หาย สิ่ง ไต บาง แห่ง เจ็บ ว่า ไม่ เห็น มี สิ่ง ไต เห็น แต่ ห่วง เหล็ก อย่าง เดียว เบน ของ มี ฤทธิ์ มาก ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ จึง เดิน เข้า ไป ดู ข้าง ใน จึง รู้ว่า กิม กาง ตี ออก หาย ไป จึง พูดย่า มั่น ตัก เขา กิม กาง ตี ออก ของ วิเศษ ไป แห่ง เจ็บ พูดย่า ของ วิเศษ สิ่ง นี ครัง ก่อน ได้ ตี ชาว เจ้า บดิน ษ้าย สัตว์ เควร นาน โคน มั่น ตัก ไป เมือง ได้ แผลง อธิษฐาน ฤทธิ์ มั่น ได้ เรียก เขา ของ วิเศษ ไป มาก แล้ว

ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ จึง ถาม ว่า บดิน มั่น อยู่ ตำบล ไหน แห่ง เจ็บ บอก ว่า บดิน มั่น ตั้ง ตัว อยู่ ที่ ตำบล เขากิม ง่ ชั่ว ถ้า กิม ง่ ต้อง มั่น จับ พระ ถัง ช่ม จัง ไป ได้ เขา ตะบอง เหล็ก ของ ชาว เจ้า ไป ทั้ง เครื่อง ฮวด ดู ของ ถัก ทะ ตี ของ โต ฉ้าย กับ เครื่อง ไฟ ของ ฮั่ว ยเต็ก แซ กุณ แด เครื่อง กั น นา ของ ซุ ย เต็ก แซ กุณ แด เขา ยา วิเศษ ของ พระ อด ระ หัน ตี สิบ แปด เม็ด ที่ พระ พุทธ เจ้า ให้ มา นั้น มั่น ก็ เรียก เก็บ เขา ไป ทั้ง สิ้น ท่าน ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ ปลัด อย สัตว์ ร้าย ลง ไป แย่ง สิง เข้า ของ แด ช่า คน ดั่ง นี้ โทษ ของ ท่าน จะมี ประการ ไต

ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ พูดย่า กิม กาง ตี ของ เรา นั้น เบน ของ ประกอบ ชัม นาว ร้าย เรา ผัก ทำ มา ตัง แด เด็ก จน ได้ สำ เร็จ เบน ของ วิเศษ เรา ค่อย ให้ ของ วิเศษ อย่าง ไร ไฟ หรือ น้ำ ก็ หา อาจ ทำ ตาย ได้ ไม่ ถ้า หาก มั่น ตัก เขา พัด ไป ได้ ด้วย ก็ ไม่ สามารถ จะ คิด แก่ ไซ ได้ นี้ มั่น ตัก เขา ไป แต่ สิ่ง เดียว ไม่ เบน ไร

แห่ง เจ็บ ได้ พัง ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ พูดย่า ดั่ง นั้น ก็ มีความ ยิน ต์ ค่อย มี ความ เมา ใจ ลง มาก ท้าย เลี้ยง เล่า กุณ ก็ จับ พัด ชน เหยียบ เมฆ เหาะ ตง

ไป เห่งเจี๋ย ก็ เหวะ ตาม ท้ายเสี้ยง เต่ากุน มา ออก จาก ประตู น้ำที่หมิง
 มา ยัง เขา ก็ มุ่งแซ้ว บัดเดียด ก็ ถึง พบ กับ สิบแปด พระอะระหังต์ แด่ หมู่
 เทพยดา ทง หตาย เต่า ความให้ ท้ายเสี้ยง เต่ากุน พัง ทุก ประการ ท้าย
 เสี้ยงเต่ากุน จึง บอกให้ เห่งเจี๋ยไป พ้อให้ บิศาจ มัน ออก มา เรา จะ ได้ จับ
 ตัว มัน กลับ คืน ไป เห่งเจี๋ย ได้ พัง ท้ายเสี้ยง เต่ากุน ตั้ง ตั้ง นน ก็ กระ โดดลง ไป
 ยัง นำ ถ้ำ ร้อง ทำ ด้วย เสี้ยง ฮัน ดิง ว่า แอ้ย ฮ้าย บิศาจ มึง จง เร่ง ออก มา
 รับ ความ ตาย บิศาจ ต่อกกัก คิด ใน ใจ ว่า ฮ้าย ถึง หัว ฆะ โมย มัน จะ ไป พา
 ใคร มา อีก ดอก กระมิง จึง กลับ มา ร้อง ทำ ทาย อยุ่ ดั่ง นี้ คิด แล้ว ก็ จับ ทวน
 ถือ เติน ออก มา จาก ถ้ำ

ฝ่าย เห่งเจี๋ย ครั้น เห็น ต่อก กัก ออก มา ก็ แกง ด่า ว่า ฮ้าย ดี ตัว ร้าย
 มึง จะ ตาย ใน วัน นี้ แล้ว เห่งเจี๋ย ก็ กำหมัด กระโดด เข้า ฆก ถู ที่ หู บิศาจ
 แล้ว ก็ หัน กลับ วัง หัน พ้อ ให้ ได้ ฝ่าย บิศาจ ต่อกกัก ก็ ถือ ทวน ได้ แหง
 เห่งเจี๋ย มา ได้ ยิน เสี้ยง เรียกว่า ฮ้าย โคน อย มึง ยัง ไม่ กลับ ที่ หรือ บิศาจ
 เงย หน้า ฮัน ไป ดู ก็ เห็น ท้ายเสี้ยง เต่ากุน ตก ใจ ตั้ง หวาด นี้ ก็นึก ว่า ฮ้าย
 ดิง น มัน ดี จริง ทำ ไหม มัน จึง ได้ รั การ ดิง น หนอ สามารถ ไป เขียว ท่าน
 เจ้า ของ ๆ เรา มา ได้ ท้ายเสี้ยง เต่ากุน ร้าย เวท คาถา เขา พัด โบก ลง ไป
 ที่ หนึ่ง บิศาจ ก็ เขา ห่วง ค่วง ฮัน ท้ายเสี้ยง เต่ากุน ก็ จับ เขา ห่วง หนึ่ง
 ไว้ ได้ ก็ เขา พัด โบก ลง ไป บิศาจ ก็ สดุด ลง ทน ที่มี อาการ ให้ มือ แด่ เท้า
 ซ่อน เบ่ตย ก็ กตาย กลับ เบน โศไป อย่าง เดิม

ท้ายเสี้ยง เต่ากุน ก็ เขา ก็ มกทาง ต่อก เจาะ จะ หมุก แล้ว เบ่า ที่ หนึ่ง ก็ ทะลุ

แก เซอ กาด พุง ออก ร้อย ผูก มือ หนึ่ง ก็ จับ สาย ตะพาย แล้ว ก็ ตา เทพบุตร
ทั้ง หลาย หนึ่ง บน หลัง โค เหาะ ไป ยัง วิมาน ต่ หิน เกง

ฝ่าย เห่ง เจ้ กับ เทพบุตร ทั้ง หลาย ก็ พากัน เข้า ใน ถ้ำ ต่าง ก็ เก็บ เอา
อาวุธ เครื่อง มือ ของ ตน ๆ เห่ง เจ้ ก็ ต่ พวก มี ค่า จ บ ริวาร ตาย หมัด ตื่น
เทพดา ทั้ง หลาย ได้ อาวุธ แล เครื่อง มือ แล แล้ว ก็ ตา กลับ ไป ยัง วิมาน แห่ง
ตน ๆ เห่ง เจ้ ก็ เข้า ไป ขึ้น ใน แก่ อาจารย์ แล ไป ย่ำ กาย ชั่ว เจ้ ออก เก็บ
เข้า ของ แด มา ได้ พรอม แล แล้ว อาจารย์ กับ ศิษย์ ก็ พากัน ออก จาก ถ้ำ เดิน
ไป กำลัง เดิน มา นั้น ได้ ยืน เลี้ยง คน ร้อง เรียก อย ช่าง ทาง ว่า ท่าน
อาจารย์ นั้น จง ห็น เสีย ก่อน จง ค่อย ไป

ฝ่าย พระถัง ซัม จ้ง เดิน มา ได้ ยืน เลี้ยง ร้อง เรียก ก็ ตกใจ แล ไป เห็น
พระภูมิ เจ้า ที่ เจ้า เขา ยก บาตร เข้า มา พู ดว่า บาท เขา น เป็น บาท
เข้า ของ ท่าน อาจารย์ คือ ท่าน ให้ เห่ง เจ้ ไป บิณฑบาต เพราะ ท่าน ทั้ง
หลาย ไม่ เชอ พง ค่า เห่ง เจ้ จึง ใ้ รับ ความ เตือด ร้อน เพราะ มี ค่า ร้าย
กระทำ ให้ เชอ ได้ ทุก ช่าง เหลือ เกิน หา ที่ เปรียบ มิ ได้ จน วน น จึง ไ้ แก่
เอา ออก มา ได้ นิมนต์ ท่าน นั้น เสีย ก่อน แล แล้ว จง ค่อย ไป เถิด อย่า ให้
เสีย ความ กตัญญู ของ ท่าน เห่ง เจ้ เลย พระถัง ซัม จ้ง พู ดว่า ช่าง อาตมภาพ
ทำให้ เห่ง เจ้ ได้ ความ ยาก ต่า บาก นั้น แม้ ว่า รุ เป็น การ เช่น นี้ จะ ออก จาก
วง ไป ทำ มิ ให้ ไ้ ความ เตือด ร้อน ถึง เพียง นี้ เห่ง เจ้ พู ด ว่า เปน เหตุ
เพราะ พระอาจารย์ ไม่ เชอ วง นั้น จึง ให้ ข้าพเจ้า ไป รับ ทุก ช่ ทรมา ห่วง
ของ มี ค่า ทั้ง นำ แค้น ช่าง กลับ กลอด กไป ย่ำ กาย มึง แล ตั้ง ทำ เต้น ให้

พระอาจารย์ไปต๋องไถยใหญ่ แต่ให้ เรา ต๋อง ชน ฟ่าง ดิน เชิญ พด เทพ
 บุคร ทงไฟ ทงน้ำ แม่ พระพุทธเจ้าให้ยา กิมคั้น มา ก็ยังไม่ สามารถจะ ปรวาม
 บิศาจได้ อาไครย์ พระพุทธเจ้า ทรง ช้ แจง เหตุผลให้ จึงไป เชิญ ท่าน
 ท้ายเลี้ยง เต่ากุน ตง มา จับ จึงได้ ชน บิศาจ นั้น คือ โศ เชี่ยว ของ ท่าน ท้าย
 เลี้ยงเต่ากุน นั้น ตง มา เป็น บิศาจ ร้าย

พระถังซ่มจึงได้ พง เห่งเจีย เต่า ความ ตงนั้น ก็ มี ความ รั คึกได้ สระดี
 คิด ถึง ความ ดี ของ เห่งเจีย จึง พด แก่ สำนึกษย์ ว่า การ ที่ เปน แต้
 ก็ พน มาได้ แลว ต่อไป ภาย หน้า ต๋อง เชอ พัง คำ แนะนำ ของ เห่งเจีย พด
 ตง นั้น แต้ ก็ ชน จึง หัน เห่งเจีย ไป ยักาย ชวเจ้ง ก็ แบ่ง กัน รับ ประทาน
 เห่งเจีย เห็น เข้า ยัง ร้อน ๆ จึง ถาม ว่า เขา นี้ ก็ หตาย เวลา แลว ทำ ไม่ ย้ง
 ร้อน อยู่ เต่า พระภูมิ เจ้า ที่ คุก เขา ตง บอก ว่า ข้าพเจ้า เห็น ท่าน ได้ เชี่ยว
 จะ ดำ เวัจ การ จึง ได้ เขา เข้า ร้อน มา ให้ กิน ครน กิน เขา ชม แลว เก็บ เขา
 ของ เล่วจ แลว ก็ ตา พระภูมิ เจ้า ที่ พระถังซ่ม จึง ชน ม้า ออก เดิน ตัด
 มรรคา ช้าม เขา ใหญ่ หมายถึง บิราจิดน เดิน มา หตาย เวลา ใน ฤดู นั้น
 เปน เดือน ส่าม เดือน ดี กำลัง เดิน มา ก็ พบ ต่า คดอง น้อย นำได้ ลี่ เชี่ยว
 เยื่อ เย็น พระถังซ่ม จึง ยอ ม้า พิจารณา ดู เห็น ตน ไม่ ผิด ตก ออก ฉ้อ
 ธรรมชาติ งดงาม หน้า พัง ชม มี เรือน กระท่อม น้อย ๆ อยู่ ไต้ รั่มไม้ สอง ส่าม
 หลง เห่งเจีย ช้ ว่า ที่ มี บ้าน คน อยู่ นั้น เห็น จะ เปน คน รับ จ้าง ส่ง ช้าม เปน แ่น
 ไป ยักาย ก็ วาง หาม ร้อง เรียก ว่า เจ้า เรือ โว้ย เอา เรือ มา รับ ช้าม ฟาก ที่
 เกิด เรียก ช้า สอง ส่าม คำ ก็ เห็น คน คำ เรือ เกะ กะ ออก มา บัดเดียว

ก็ ข้าพเจ้า มา ถึง ผัง คณ ออก ร้องถามว่า ผู้ที่ จะ ข้าพเจ้า พาก นนอยุ่ ที่ไหน มา
 พระถึงซ่มจิ่ง ซยบ มา มาริม ผัง แต่ไปก็ เห็น หญิง เต่า คำ เวื่อ มา เหง
 เจี้ยถามว่า แม่ เต่า หรือ เปน คน ตั้ง เวื่อ จ้าง หญิง นั้น รับ ว่า ข้าพเจ้าเอง
 เหงเจี้ยถามว่า ก็ ท่าน ตาไปไหน เต่า จึงไม่ มา ใช้ให้ท่าน ยาย ตั้ง
 อย่าง นี้ หญิง นั้น หัว เรา ยม ๆ แล้ว ก็ ไม่ ตอบ ว่า กระจไร พระถึงซ่มจิ่ง กับ
 ศิษย์ กี่ จู ม่า ยก หาว ลง เวื่อ หญิง นั้น ก็ คำ เวื่อ ออก จาก ทำ ข้าพเจ้า ถึง ผัง
 พระถึงซ่มจิ่ง ก็ ซน บก ตั้งให้ ไปยกาย แก่ เขา เงิน ให้ เจ้า ของ เวื่อ จ้าง แล้ว

เวลา นั้น พระ ถึงซ่มจิ่ง ออกมา เห็น นา ได้ เย็น ก็ นึก ออก กิน เรียก
 ไปยกายให้ เขา บาดไป ตก นา ตก ครั้ง บาด ไปยกาย พุด ว่า ข้าพเจ้า ก็ ออก
 กิน เหมือน กิน ไปยกาย ฉวยได้ บาด ก็ ตั้งไป ตก นา ซน มา ตั้งให้ อาจารย์
 พระ ถึงซ่มจิ่ง รับ บาด มา ฉน เขาไป ฉน อิม แล้ว ก็ ตั้งให้ ไปยกาย ๆ ก็ กิน
 เขาไป ฉน อิม อีก คน หนึ่ง แล้ว ก็ พะยง พระ ถึงซ่มจิ่ง ซน มา จึง พา กัน เดินไป
 เดิน มา ยัง ไม่ ทน ครั้ง ซัด โมง พระ ถึงซ่มจิ่ง ม่น ว่า ปวด ท้อง ไปยกาย
 เดิน ตาม อยู่ ซ้าง หดง ก็ ม่น ว่า เจ็บ ใน ท้อง ซัด เจ็ง พุด ว่า เห็น จะ ถูก นา
 ดอก กระจมิ่ง พุด ยัง ไม่ ทน จะ ซาด คำ พระ อาจารย์ ร้อง ว่า เจ็บ กระจซน ยง
 หนัก ซน ทุก ๆ ไปยกาย ก็ ร้อง กระจซน เขา อาจารย์ กับ ศิษย์ เจ็บ เหลือ ที่ จะ
 ทนได้ ท้อง ก็ โตะ ซน ทุก ๆ ที่ เขา มือ คด่า ดู ดู ๆ ก่อน โลหิต เคลื่อนไป
 เคลื่อน มา ใน กาย ตัว พระ ถึงซ่มจิ่ง ไม่ เปน ปกรกติ แต่ไป ซ้าง ริม ทาง
 ก็ เห็น มี หมู บ้าน เหงเจี้ย พุด ว่า ดี แล้ว อาจารย์ ที่ ซ้าง นม มี โรง ชาย สุรา
 เรา พา กัน เข้าไป บิณฑบาต นา ร้อน ให้ อาจารย์ ฉน แล้ว ตาม ดู บาง ที่ จะ

มีข้าให้เจียดกิน แก่ เจ็บ ท้อง พระถึงซ่มจิง เต พง ดิง นน กั ตใจ จึงพา กัน
 เข้าไป ครน ถึง พระถึงซ่มจิง ก็ ลง จาก ม้า แต่ไป เห็น ที่ นอก ประตูบ้าน
 มี ยาย เฒ่า นึ่ง ขยู่ ที่ พน ดิน ก่าตง มด ปอบ หึ่ง เจี้ย ก็ เดิน เข้าไป ไกล ปรว ไปด้วย
 ถาม ว่า ท่าน ยาย ละมาย ขยู่ หรือ พวก ข้าพเจ้า มา จาก ประเทศ ที่ ศึ บูรพา
 อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า เป็น พระเจ้า น้อง ยา เซอ ของ ส้ม เต๋จ พระ เจ้า แผ่น
 ดิน ได้ ถึง เพราะ เมื่อ เวลา ข้าม คลอง มา กิน น้ำ ใน คลอง เข้าไป มี อากาว
 ให้ เจ็บ ใน ท้อง เปน ก่าตง

ยาย เฒ่า ได้ พง ดิง นน กั หิว เหวะ แล้ว ถาม ว่า นี่ ท่าน ไป กิน น้ำ ใน ด้า
 คลอง นน มา หรือ หึ่ง เจี้ย วิชา ว่า กิน มา ยาย เฒ่า ว่า เห็น จะ เกิด ด้นุก
 ขน แล้ว พวก ท่าน จง เข้า มา ข้าพเจ้า จะ เค้า ให้ ท่าน พง หึ่ง เจี้ย ก็ ออก
 ไป พง พระ ถึงซ่มจิง เข้า มา ซ้ว เจ็ง ก็ พง ไป ยัก ยาย เข้า มา พระ ถึงซ่มจิง
 ไป ยัก ยาย ก็ ร้อง คราง หน้า นัว คว ยน ด้วย เจ็บ ท้อง เหตุ ที่ จะ ทน ได้ หึ่ง เจี้ย
 ร้อง ขอ น้ำ ร้อน ยาย เฒ่า จะ ให้ อาจารย์ กิน ยาย เฒ่า ก็ ไม่ ให้ น้ำ ร้อน หิว
 เหวะ แล้ว ก็ เดิน ไป หลัง บ้าน เรียก หญิง กตาง คน ออก มา ส้ม เต๋จ คน มอง
 พระ ถึงซ่มจิง แล้ว ก็ พา กัน หิว เหวะ หึ่ง เจี้ย เห็น ดิง นน กั โกรธ ขยับ เซียว
 ทวาด ด้วย เลียง อั้น ดิง พวก หญิง เหล่า นั้น ก็ พา กัน ตกใจ ต่าง หก คว
 คระ มา หาย พา กัน วิ่ง หัน เข้าไป หลัง บ้าน หึ่ง เจี้ย วิ่ง มา ยึด ไว้ พุด ว่า จง
 ไป ต้ม น้ำ ร้อน เรา จะ ปล่อย ฝ่าย ยาย เฒ่า คัว ดั้น ก กู จัน ๆ บอก ว่า น้ำ
 ร้อน นั้น แก่ ไม่ ได้ ท่าน จง ปล่อย ข้าพเจ้า จะ เค้า ให้ พง หึ่ง เจี้ย ก็ ปล่อย
 ยาย เฒ่า ๆ บอก ว่า ที่ เมือง นม นาม เรียก ว่า ไซเหลียง ก็ กั ต่วน แต่ หญิง พง

เมืองไม่มีผู้ชาย เพราะฉันเห็นพวกท่าน มา ก็มีความชื่นชม อาจารย์
 ของท่าน ก็น่าเสียดาย คำคะนองนั้น เรียกว่า จ้อป้อฮ้อ คึกคะนอง นำแม่ลูก
 นอกจากกำแพงเมือง มีหอรับลมอากาศ ที่ประตูมีสระเรียกช่อง
 ของสระ ชาวเมืองนี้ แม่ชายได้ยืมยืมกันว่า จึงกล่าวกันว่าในคตของ
 จ้อป้อฮ้อ ครั้นกินแล้วท้องเจ็บไปได้สามวัน ก็ตั้งครรภ์ แล้วก็ไป
 ที่หอกินลมอากาศ แล้วก็มาขึ้นที่ปากสระต้องดูเงา แม้ว่าเงา
 ค่ำมีครรภ์ อาจารย์ท่านได้กินน้ำในคตของนง แล้วก็มีครรภ์กำหนด
 ว่าจะมีบุตรขึ้นในวันทีไหนจะแก่ได้

พระถังซำจั๋งได้ฟังยายเฒ่าพูดดังนั้น ก็ตกใจถามเหิงเจียวว่า ถ้า
 ดังนั้นจะทำประการใด ไปยกายก็ค่อยประคองท้องเดินมาถามว่า
 หากจะมีลูก พวกเราไม่มีทวาร ลูกจะออกทางไหน เหิงเจียวหัวเราะว่า
 เขาข้อมว่าแดงตุ้กก็หล่นเอ็ง อินทองนั้น ครั้นถึงเวลาก็แยกชาย
 ไครจะมีทางลูกก็ออกมาเอ็ง ไปยกายได้ฟังเหิงเจียวพูดดังนั้น ก็มี
 ความเจ็บปวดมากจน ชิวเจ็งหัวเราะว่า พี่อย่าตื่นรนไปท้องลูกจะชำ
 ซอกจะเกิดเจ็บปวดมากจน ไปยกายเสียใจร้องไห้ จีบเหิงเจียว
 ไปได้แล้วพูดว่า พี่จ๋า พี่ช่วยถามยายเฒ่า นั้นดูว่าที่ไหนจะมีหมอบำ
 รับมาตำรองสักต้องถามคน ถึงเวลาจะได้ช่วยนวดเค้น ชิวเจ็ง
 หัวเราะพูดว่า พี่อย่าวิตกเค้นนัก กะเพาะลูกจะแตกตาย พระถังซำจั
 ๋งถามว่า ท่านยาย ที่ตำบลนี้มียาแก้บ้างหรือไม่ จะได้ให้ตำคิษย์
 ไปเจียดมาจะได้กินแก้ให้ท้องลดเสีย

ยาย เฒ่าจึง บอกว่า ถึง จะกิน ยา ก็ แก่ ไม่ได้ ที่ คำบด นั้นไป ทาง
 ทิศ อาจะ เนมี ภู เขาหนึ่ง นาม เรียกว่า เขา เกี้ยเอียงซัว มี ถ้ำ เรียกว่า
 ถ้ำคอง ใน ถ้ำนั้น มี สระน้ำ เรียกว่า สระโตะทงจิว ถ้าใคร ใน สระ
 นั้น มา กิน ดื่ก อีก หนึ่ง ท้อง ลูกนั้น ก็ ยุ่ม หายไป เปรน ปรกติ เหมือน อย่าง
 เดิม แต่ใน ประจุนั้น จะเอา นาน นันไม่ได้ เสีย แดว เมื่อ บ่ ก่อน มี เต่า หิน คน
 หนึ่ง ตั้ง นาม ว่า ยู่ อี้จิ้น เซี่ยม มา ของ เขา ถ้ำ นั้น เปรน ของ คน แปลง
 นาม เรียกว่า สำนัก จิว เซียน ฮาน แด ปก ครอง รักษา สระ นั้น ไม่ ให้ ผู้
 ใด มา ตัก น้ำ ได้ โดยง่าย หาก ผู้ใด จะ ต้อง การ ก็ ต้อง มี ของ ถ้ำ นั้น เบ็ด
 ไม้ เต่า แด ของ หวาน ต่าง ๆ แดเงิน ด้วยถ้า มี ให้ ดึง นั้น จึง จะ ให้ น้ำ ไป ก็ ทำน
 อาจารย์ มา จาก ทาง กัด จะ เอา ของ ถ้ำ นั้น ที่ ไหน ไป ให้ เขา ได้ เต่า จะ
 ต้อง คอย รอ ตาม เวลา เมื่อ คดออก เกิด

เหิงเจี้ย ได้ พง ยาย เฒ่า พุด ดึงนั้น ก็ ดีใจ จึง ถาม ว่า ท่าน ยาย ระยะเวลา
 ทาง ดึง แต่ นไป ถึง เขา เกี้ยเอียงซัว นั้น หน ทาง ประมาธัน ดัก เต่า ได้ ยาย
 เฒ่า บอกว่า สาม พัน โยชน์ เส่ศ เหิงเจี้ย ว่า ดี แล้ว ๆ จึง บอก แก่ พระอาจารย์
 ว่า ท่าน อย่า วิดก เลย จง วางใจ เกิด ไร่ ชูระ ข้าพเจ้า จะ ไป เอา น้ำ นั้น
 มา ให้ ท่าน ฉิน เหิงเจี้ย ก็ ยุ่ม ขอด ยาย เฒ่า ไป หนึ่ง ถ้อ ออก จาก บ้าน เหาะ
 ขน บนอากาศ ไป ยัง เขา เกี้ยเอียงซัว ยาย เฒ่า เห็น เหิงเจี้ย เหาะ เห็น ได้ ดึงนั้น
 ก่ยก มือ ขน เคารพ พุด ว่า ท่าน ผู้นั้น มี ฤทธิ์ ฮานภาพ มาก เชี่ยว ชาญ แท้ จึง
 เรียก หมิง ใน บ้าน ออก มา สอง สาม คน มา ทำ ความ เคารพ พระถึง ชัม จึง
 ต่าง สรรเสริญ ว่า เปรน พระ อิศักรรย์ ทุก คน ก็ พา กันไป หา เข้า แจ มา ถวายน

ฝ่าย หึงเจี๋ย เหวะ มาประเดี๋ยว ก็ถึง เขา เกยเอียงซัว จึง ตง ยัง ยอด เขา
 เทียว สอดส่อง แดไป ก็ เห็น ข้าง หตง เขา มี ล่าม ก็ หึงเจี๋ย ก็ เดิน เข้า
 ไป ยัง ประตู แด เข้า ไป ดู เห็น มี คา เต่า คน หนึ่ง นิ่ง อยู่ หน้า ตาน หึงเจี๋ย
 ก็ ตง กับ พน แดว ก็ เดิน เข้า ไป ใกล้ กระทบ ทำ ความ คำนับ ปราไสย

ฝ่าย คา เต่า ก็ ทำ คำนับ ตอบ แล้ว ถาม ว่า ท่าน มา จาก ไหน มา
 ถึง ที่ นี้ มี ขลุ่ย ประสงค์ คึง ไค หรือ หึงเจี๋ย ตอบ ว่า ข้าพเจ้า มา จาก เมือง
 ไค ถึง เพราะ มี รมสัง พระเจ้า ถึง ไท จง ส่ง เต ให้ ไป ประเทศ ไชที่ อารานา
 พระไตรย บัญจ ขรรณ อาจารย์ ข้าพเจ้า กิน น้ำ ใน ลำ คตอง จอปี อ ส้อ
 เข้า ไป ก็ ให้ ปวด ท้อง เหลือ ที่ จะ ทน ได้ ถาม ชาว บ้าน บอก ว่า กิน น้ำ นั้น
 เข้า ไป ก็ มี ครรภ์ เหลือ ที่ จะ แก่ ได้ จึง สืบ ถาม ชาว บ้าน นั้น เขา บอก
 ว่า เขา มี สรรหา ทำตาย ครรภ์ ให้ เขา หา สรรหา นั้น จึง จะ แก่ ได้ เพราะ
 ฉนั้น ข้าพเจ้า มา หา ท่าน ยู่ อี จิน เซียม ขอ น้ำ นั้น ไป แก่ ไช อาจารย์
 ข้าพเจ้า ขอ ท่าน ได้ ช่วย นำ ไป ไช สรรหา ให้ แก่ ข้าพเจ้า ด้วย เถิด

คา เต่า เต่า หยิน ไค พง หึงเจี๋ย เต่า บอก คึง นั้น ก็ หัว เวระ แด้ว พุด ว่า
 ที่ ตา บต น เดิม เรียก ว่า กอ ย คตอง บต น เรียก ว่า (จิว เซียน ฮาน)
 ข้าพเจ้า เป็น ล่าม คิษย์ ของ ยู่ อี จิน เซียน ก็ ท่าน มี นาม กร ชื่อ ไค เราจะ
 ได้ บอก ให้ ท่าน ทราบ หึงเจี๋ย ตอบ ว่า ข้าพเจ้า เป็น คิษย์ ใหญ่ ของ พระ
 ถึง ซัมจิง มี นาม เรียก ว่า ซิง หงอ คง คา เต่า ถาม ว่า กี่ ของ กำนัน เบ็ด
 หมู ไก่ เต่า แด แคร ของ ตาม เคย มี ครบ แดว หรือ

หึงเจี๋ย ตอบ ว่า พวก ข้าพเจ้า เดิน ทาง ไกล มี แต่ ความ ก้น คาร จะ

เขา หมู เบ็ดไก่ แด่ สุรา ของ กำนัน มา แต่ ไหน คาเด๋มาได้ พง ดั่ง นั้น จึง พู
 ว่า ท่าน อาจารย์ ทำไม่ จึง ใจ อย่าง นั้น เด่า ท่าน อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า ปก
 ครอง รักษา ภาระ นาน ก็ หาได้ ให้ ท่าน ผู้ใด ไป เบล่า ๆ ไม่ ท่าน จง
 กลับ ไป หา ของ มา ก่อน เรา จึง จะ นำ ความ เข้า ไป บอก ให้ ถ้า มี ฌนั้น ก็
 จง เชิญ ท่าน กลับ ไป เสีย เกิด อย่า พัง นึก ว่า จะ ได้ เคย เห่ง เจี้ย พุด ว่า
 มนุษย์ จิตร กว้าง ใหญ่ ดุจฟ้า ท่าน ไป รดน้ำ ชื่อ ข้าพเจ้า เข้า ไป บอก ท่าน คง จะ
 มี จิตร เมตตา บาง ที่ จะ ให้ บาง ดอก กระมัง เค้า หยิบ ก็ นำ ความ เข้า ไป บอก
 ฝ่าย ยู่อี่ จิน เซี่ยม ยัง ไม่ ทน พง เหตุ การ ตลอด ได้ ยืน ออก ชื่อ
 ชึ่ง หงอ คง ก็ มัน ดาร โทสะ มี จิตร ร้าย เกิด ขึ้น ก็ ผล ตก ขึ้น เรียก เขา เลือ
 มา เบียด ยืน มือ ก็ ถอ ฮาว ซี่ ไม่ ค่ะ ขอ เหล็ก เต็น ออก มา ข้าง นอก ประตู ร้อง
 ถาม ว่า ชาย ชึ่ง หงอ คง อยู่ ที่ ไหน เห่ง เจี้ย แด เห็น ก็ ยก มือ ขึ้น คำ นับ พุด ว่า
 ข้าพเจ้า เอง คือ หงอ คง ยู่อี่ จิน เซี่ยม พุด ว่า ตัว คือ หงอ คง จำ เรา ได้ หรือ ไม่
 เห่ง เจี้ย พุด ว่า ข้าพเจ้า เข้า รับ ปฏิบัติ ตาม ทาง พระพุทธเจ้า ดัด ณา แล้ว เพื่อน
 ฝูง พี่น้อง ที่ รู้ จัก กัน มา แต่ เดิม ก็ ห้าง เห็น มิ ได้ ไป มา หา ลู้ กัน นาน แล้ว
 บัด นี้ มี ฐระ คิด ตาม อาจารย์ ขึ้น เขา ลง ห้วย ก็ ไม่ ว่า ที่ รู้ จัก กัน ก็
 ดั้น ไป บาง บัด นี้ ข้าม ตำบล ของ จ้อป้อ ฮ้อ ถาม ชาว บ้าน เมือง ไช เหลียง
 บอก ชื่อ ท่าน จึง ได้ ทราบ ว่า ท่าน อยู่ ที่ นี้ ยู่อี่ จิน เซี่ยม ได้ พง ดั่ง นั้น จึง พุด ว่า
 ตัว จึง ไป ตาม ทาง ของ ตัว ข้าพเจ้า ก็ ปฏิบัติ ตาม ทาง ของ ข้า ย่า มา
 เกี่ยว ของ กัน เคย

เห่ง เจี้ย พุด ว่า เพราะ อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า กิน ณา ใน ตำบล ของ จ้อป้อ ฮ้อ

เขาไปก็ เจ็บ ของ ตัง ครรภี ข้าพเจ้า จึงได้ มา ถึง สำนัก ท่าน จะ ใคร ขอ หน้า
 ดัก ขอด หนึ่ง ช่วย อาจารย์ ข้าพเจ้า ให้ พ้น จาก โภย ยู่ อัจฉิน เข็ม ไม้ ตี พัง
 ดัง นน ในย ตาตุก ถาม ว่า อาจารย์ ของ ตัว ชื่อ ถึง ชัม จึง มี ใช่ หรือ เห่ง เจี้ย
 ว่า นั้น และ จิน เข็ม ไม้ กัด ฟัน ว่า พวก เจ้า ได้ พบ ประ เซียง เอ็ง ไค ของ บ้าง หรือ
 เปด่า เห่ง เจี้ย พูด ว่า เธอ อยู่ ที่ ถ้า ฮ่วย หุ่น ตอง นาม เรียก ว่า ออง ฮย ยิบ ค่ำ จ
 นน หรือ ท่าน กับ เธอ เป็น อะไร กัน ดอก กระมัง ยู่ อัจฉิน เข็ม ไม้ พูด ว่า
 ออง ฮย ยิบ นน คือ หลาน ของ เรา งาม ของ ออง นน คือ พี่ น้อง ของ เรา ครั้ง ก่อน
 เธอ ได้ ให้ ข้า มา ให้ เรา ว่า ถึง ชัม จึง มี สำนัก ศิษย์ ใหญ่ ชื่อ ชิง หง ของ กือ ตัว
 ว่า มี ถูก ขี่ มา เธอ เสีย แล้ว เรา จะ ใคร แก่ แคน บัด น เจ้า จะ มา ขอ หน้า อะไร
 เห่ง เจี้ย หัว เราะ แล้ว พูด ว่า ท่าน อาจารย์ เห็น จะ ผิด งาม ของ ออง
 พี่ ของ ท่าน นน เดิม ไค คบ เป็น มิตร ล้าย แก่ ข้าพเจ้า แต่ ตัว ท่าน
 ข้าพเจ้า หา ไค วิชา ก็ ไม่ บัด น หลาน ของ ท่าน ออง ฮย ยิบ ก็ ได้ คบ แล้ว เป็น
 สำนัก ศิษย์ พระ กวน อิม นาม เรียก ว่า (เสียน ไช่ หง จอ) พวก ข้าพเจ้า
 ก็ ยัง ไม่ เท่า เธอ ทำไม ท่าน อาจารย์ จึง มี ความ เคือง แคน ข้าพเจ้า เต่า ยู่ อัจ
 ฉิน เข็ม ไม้ ตวาด ว่า อ้าย ถึง ยิง มา พูด กัด บิด กัด ดอก หลาน ของ เรา
 อยู่ แต่ ตำ พัง ตาม ตะบาย ต้อง ไป ตาม หลัง เป็น ข้า เรา จะ ดี อะไร เจ้า
 อย่า ทำ ล้วง เกิน จึง มา ลอง กิน ขอ เหล็ก ดัก ที่ หนึ่ง จะมี รัศ ชา คิ อย่าง
 ไบ บ้าง ว่า แล้ว ก็ ยก ตะขอ เหล็ก ขน จะ ดี เห่ง เจี้ย ก็ ยก ตะขอ ขน รับ
 หยุด พูด ว่า อย่า พูด เรื่อง รบ ฟัง กัน เลย ขอ หน้า ให้ ข้าพเจ้า ไป เกิด
 ยู่ อัจฉิน เข็ม ไม้ ต่ำ ว่า อ้าย ถึง มึง ไม่ รู้ วิชา ตาย จึง มา ลอง ดู ดัก ตำ ม ดี

เพลง ถ้า เจ้า ชะนะ เรา ๆ จะ ยอม ให้ หนี ไป ถ้า แพ้ เรา ๆ จะ ฆ่า เจ้า เดี่ยว
เพื่อ แก่ แค้น แทน หลาน เรา เหงา เจ็บ ขัด ใจ จึง ว่า อ้าย นี้ ไม่ รัญ ัก
พระ กภาพ มิ่ง ขยาย จะ แพ้ ชะนะ ก็ จึง มา ตอง ดู ว่า แล้ว ก็ แก่ง ตะบอง ตรง
มา จะ ตี ยู่ อี้ จิน เซียม ยก ขอ เหล็ก วัม วัม กัน ได้ ยี่ ดับ เพลง เหงา เจ็บ
แก่ง ตะบอง ตู จง หัน ตี บุก บน มติ ยิง มือ ยู่ อี้ จิน เซียม อ่อน กำ ลัง ดง
วัม ไม่ อยู่ ก็ ฝน หน ฝน บน เขา เหงา เจ็บ ได้ ตาม ไป ไม่ ทัน แล้ว ก็ กลับ
มา ที่ ด้าน กี่ เต่า หยิน แด เห็น ดง หน ก บิด ประ ตู เหงา เจ็บ อด ขอด กี่
ดง มา ถับ ประ ตู หัก ดง ไป ที่ บ่อ ไร่ แด เห็น ตา เต่า เต่า หยิน หนอง ช่อน อยู่
ข้าง บ่อ ไร่ เห็น เหงา เจ็บ เข้า มา กี่ ดง หนี ไป เหงา เจ็บ ก็ เขา ถึง หย่อน ดง
ไป จะ ตัก หนี ยู่ อี้ จิน เซียม กี่ ขอน แอบ เข้า มา เขา ตะขอ เหล็ก ตี หลัง เหงา เจ็บ
ที่ หนึ่ง ก็ ตม คำ ดง กับ พน เหงา เจ็บ ตก ฝน ได้ เขา ตะบอง ได้ ตี ยู่ อี้ จิน
เซียม กี่ กี่ ดง ตลบ หนี อยู่ ข้าง บ่อ แล้ว พุด ว่า เจ้า ทำ อย่างไร ก็ ตัก หนี ไป
ไม่ได้ เหงา เจ็บ พุด ว่า มิ่ง จะ มา ตัก กู ๆ จับ ได้ จะ ทำ มิ่ง ให้ ด้่า หัก ยู่ อี้ จิน
เซียม กี่ ไม่ อาจ จะ เข้า มา ใกล้เคียง คอย ระวัง มิ ให้ เหงา เจ็บ ตก หนี ได้ มือ
ขวา เหงา เจ็บ ถัด ตะบอง มือ ซ้าย จับ เชือก หย่อน ถัง ดง ไป ตาก ฟ้า ฝน มา
ยู่ อี้ จิน เซียม กี่ เขา ไม่ ขอ เหล็ก มา เกี่ยว เชือก มิ ให้ ตาก ฝน ต่าง ดึง กัน ไป
มา เชือก ก็ หลุด จาก มือ เหงา เจ็บ ถึง ตก ดง ไป ใน บ่อ ไร่ เหงา เจ็บ ขัด
ใจ จับ ไม้ ตะบอง ได้ มา ตี ตะบอง ไม่ เล็ด ถก ว่า หัว หู ยู่ อี้ จิน เซียม กี่ ดึง หนี ไป
เหงา เจ็บ จะ ถลัม มา เขา หนี กี่ ไม่ มี ถัง จะ ตัก แด วิด กว่า อ้าย ยู่ อี้ จิน เซียม
จะ เขา ขอ มา เกี่ยว อีก คัด ฝน ได้ ว่า จำ จะ ต้อง ไป เรียก ชั่ว เจ้ง มา ช่วย จึง

จะได้ คิด ดึงมัน แล้วยก ก็เหาะ กลับ มา ยิง มัน ที่ พัก เหย็งเจี้ย ถัด ดง ยิง
 พน เติง เข้าไป เรียก ซัวเจ๋ง ซ้าง ใน บ้าน ก็ได้ ยืน พระอาจารย์ กับ ไบ๊ยก่าย
 ร้อง คราง ไม่ หยุด ซัวเจ๋ง ได้ ยืน เลี้ยง เหย็งเจี้ย เรียก ก็ ออก มา รับ เหย็งเจี้ย
 เข้า ไป หา พระ อาจารย์ แล้วยก ให้ พง ทุก ประการ พระ ถึง ชม จัง ได้ พง
 ดึงมัน ก็ โทมนต์ ร้อง ให้ แล้วยุติ ว่า ถ้า ดึงมัน จะ ทำ อย่าง ไร ดี เหย็งเจี้ย
 พุด ว่า ข้าพเจ้า กลับ มา เพื่อ พา ซัวเจ๋ง ไป ช่วย กัน คือ ข้าพเจ้า จะ คอย
 คอย ต่ อาย ยี่ อี่ จิน แซ่ม ไร่ แม่ ได้ ซ้อง ให้ ซัวเจ๋ง เข้า ตัก น้ำ พระ ถึง
 ชม จัง ว่า ไป ทิ้ง ล่อง คน แล้วยุติ อาคมภาพ กับ ไบ๊ยก่าย ก็ เจ็บ จะ ได้ ผู้ ใด
 ปฏิบัติ วิชา ได้

ฝ่าย ยาย เฒ่า เจ้า ของ บ้าน จึง พุด ว่า ท่าน ผู้ เป็น เจ้า ขอ จง วาง ใจ เกิด
 พวก ข้าพเจ้า จะ ขอ รับ ด้ แด เอง พวก ท่าน ก็ จง วน เวตา การ ที่ จะ คลอด
 ข้าพเจ้า มี ความ สง่ ส่าร แก่ ท่าน จะ มี ความ ดำบาก มาก พวก ข้าพเจ้า
 เห็น ฤทธา อาณูภพ ด้าน ศิษย์ ของ ท่าน เขียว ชาญ เหาะ เห็น เติง ฉากาศ ได้
 พวก ข้าพเจ้า ก็ ทราบ ว่า ท่าน เป็น ผู้ มี ธรรม นาน บารมี ธรรม มาก แก่ ถั่ว
 เป็น อัน ขาด พวก ข้าพเจ้า ไม่ ขาด ทำ ร้าย ท่าน เหย็งเจี้ย ร้อง เอ๊ะ พวก ท่าน
 เป็น ผู้ หมึง จะ คิด ซ้ำ ใด ไคร ได้ ยาย เฒ่า หัวเราะ แล้วยุติ ว่า นี้ หาก พวก
 ท่าน พา กัน มา ที่ บ้าน ข้าพเจ้า ก่อน ถ้า หาก ว่า เคย ไป หมู่ บ้าน ที่ ล่อง
 ก็ จะ ลอด ไป ไม่ พ้น

ไบ๊ยก่าย กำตั้ง คราง อยู่ ได้ ยืน คั้ง นั้น ถาม ว่า จะ ลอด ไม่ พ้น จะ เป็น
 อย่าง ไร ยาย เฒ่า บอก ว่า ใน บ้าน ข้าพเจ้า นี้ มี ห้า หก คน ที่ มี อายู มาก ด้วย

กันทุกคน แลความกำหนดในการประเวณีก็หมดสิ้นฤดูแลว เพราะ
 ฉะนั้นจึงไม่คิดความที่จะทำตายท่านได้ หมูบ้านที่สองนั้นอายุก็กำลังรุ่น
 เร็วแรงด้วย ความกำหนดในการประเวณี ที่ไหนเลยจะยอมให้ท่าน
 ลอดพ้นไปได้ คงจะจับไว้ร่วมประเวณีแก่พวกเขาเป็นแน่ แม้พวก
 ท่านไม่ยอมก็จะช่วยกันจับฆ่าเสีย แลคิดเพ็ดในตัวของท่านไปที่ไหนเลย
 ชีวิตจะได้ลอดไปได้ ไปยกยพูดว่า ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าคงไม่เป็นไร
 เพราะเมื่อข้าพเจ้าเป็นหมู จะตัดเขาไปก็เหมือนควา ถ้าเห็นดังนั้น
 จะตัดเขาของข้าพเจ้าไปทำไม เหิงเจียหัวเราะว่า ยอพูดให้มากไปจง
 ฝ่าฝืนกำลังไว้จะได้ ออกดู เหิงเจียก็ยิ้มถึงเขา เข็มของยายเม่าสั่งให้
 ชั่วเจ้งพร้อมกันเหาะไปบัดเดียวก็ถึงเขา เกยเอียงชั่วตงยังพบน เหิงเจีย
 จึงสั่งชั่วเจ้งว่า น้องจงลั่นแอบคอยดู แม่พี่พร้อม ออกนอกแล้ว
 เวลาครบกันชุตมุน ก็รีบไปที่บ่อ ตักเขาน้ำไปก่อน เหิงเจียสั่งชั่วเจ้ง
 เลี้ยวแล้ว ก็ถอยตะบองมายังประตูถ้ำ ร้องเรียกให้เปิดประตู
 ตาเม่า ต่ำหยินก็วิ่งเข้าไปบอก

“ฝ่ายยู่ อีจิ้นเซียมได้ฟังก็โกรธถือช้อเหล็กออกมาที่ประตูถ้ำ ตวาด
 ว่าอ้ายถึงมึงจะมาทำไมอีกเล่า เหิงเจียตอบว่าเราจะมาเอาน้ำ ยู่ อีจิ้นเซียม
 พูดว่า อินบ่อนี่เป็นบ่อของเราได้ปกครองเป็นเจ้า ของวิภาสมาข้าชาน
 แม้วา พระยา มหากระษัตริย์เจ้า นายขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยจะต้องการ ก็
 ต้องมีเครื่องของกำนัลหมื่นเม็ดไก่เต่าควา หวาน มาค้ำนับเราจึงจะได้ไป
 อินตัวเจ้ากับเราเป็นผู้นไม่ชอบกัน จะขึ้นมามีเมธาจะให้เจ้า

อย่างไรได้ เห่งเจี๋ยถามว่า เห่ง จะไม่ ยอมให้ เรา แน่ ละ หรือ ยู่ อีจิ้น เข็มหม
ว่า ข้าไม่ ยอมให้ เจ้า เปน แน่ แล้ว เห่งเจี๋ย แก้วง ตะบอง กระโจม ตี จิ้น เข็มหม
ยก ขอ เหล็ก ขน รับ รบ กัน ไป มา ที่ นำ ประ ตู ถ้ำ พ่อ ได้ กัน ไป ข้าง ชาย เขา
ซิวเจ้ง เห็น ได้ ที่ ก็ ตรง เข้า ไป ใน ถ้ำ เดิน มา ที่ บ่อ แล ไป เห็น ตา เฒ่า เค่า หยิน
ออก มาก นั ถาม ว่า เจ้า คน น มา แด เห็น เข้า มา ทำ ไม ที่ นั จะ เข้า มา ตัก น้ำ หรือ
ซิวเจ้ง ก็ วาง ถัง ลง ซัก พดอง ออก ตี ตา เฒ่า ที่ หนึ่ง ถูก ที่ แขน ขวา หัก
ล้ม ลง ร้อง ดิ้น ร้อง พา อี กะ ทัก แดว ก็ คลาน หนี ไป ข้าง ใน ซิวเจ้ง ก็ เอา ถัง
ลง ไป ใน บ่อ ตัก ได้ มา แดว ก็ หิ้ว ออก พ้น ประ ตู ดำ นั ก แดว ก็ เหวะ ไป ร้อง ตะ โทณ
เหห่งเจี๋ย ว่า พี่ ปลัด ยม นั เลี้ย เกิด ข้าพเจ้า ตัก น้ำ ได้ แดว เห่งเจี๋ย ได้ ยิน
ซิวเจ้ง ร้อง บอก ดง นน ก็ ยิง มือ พุด ว่า จิ้น เข็มหม จง พัง ข้า พุด เรา
คง ใจ จะ ตี เจ้า ให้ ตัน ซิว ตระ เพราะ เจ้า ทำ ผิด แด ยัง ไม่ ถึง ที่ ตาย เพราะ ข้า
รู้ อยู่ ว่า เจ้า เปน พี่ นอง ของ งั หมอ ของ บิด นน งเรา ก็ เขา นั ทำ ได้ แดว เรา
ยก โทษ ให้ เจ้า แม้ว ภาย หลัง มี ผู้ ไต มา จะ เขา นั เจ้า อย่า ได้ ขัด ขน
อย่าง นั ต่อ ไป จิ้น เข็มหม ก็ ไม่ เชื้อ พัง ตรง เข้า มา ยก ตะ ขอ เหล็ก จะ ตี
เหห่งเจี๋ย ๆ หลบ หนี กระ โดด รุก เข้า โถง กระ ซาก แย่ง เอา ตะ ขอ เหล็ก มา ได้ ก็
หัก เลี้ย เปน สอง ท่อน แดว รวม เข้า สอง ท่อน หัก เลี้ย อี ก เปน ตี ท่อน โยน
หง ลง กับ พ้น แดว พุด ว่า ฮาย ตี ศิว เตว ฉาน มง ฮาจ ดำ มา รถ ถึง อย่าง นั หรือ
จิ้น เข็มหม เห็น ดง นน มี ความ ขอด สู้ เปน ที่ สู้ ตว่าง ภาย ตัน ระ เท็ม ไป ทง ภาย
เหห่งเจี๋ย หัว เราะ แดว ก็ เหวะ ตาม ซิวเจ้ง มา เห่งเจี๋ย ซิวเจ้ง พา กัน เหวะ มา

บัดเดี๋ยว ก็ ถึง บ้าน ที่ พัก อาศัย ทรย เดิน เข้า ไป ใน บ้าน แต่ เห็น ไบ๊ยก่าย นั่ง พิง
 ประตู กุม ท้อง ร้อง คราง เหง้าเจี้ย ตาม ว่า เมื่อไร ไบ๊ยก่าย จะ อยู่ ไฟ ไบ๊ยก่าย
 ว่า พี่ อย่า หิว เรา เหยะ เตย พี่ ไป ได้ น้ำ มา หรือ เปล่า ชั่ว เจ้ง เดิน ตาม หลัง
 มา บอก ว่า ได้ น้ำ มา แล้ว พระถึงซำจั้ง พุด ว่า ทำให้ศิษย์ ทั้ง สอง ได้ ความ
 ดำ มาก มาก

ฝ่าย ขยาย เฒ่า ใน บ้าน ก็ พา กัน ดีใจ พุด สรรเสริญ เหง้าเจี้ย ว่า ศิษย์
 อย่าง นี หายาก นึก ขยาย เฒ่า ก็ เอา ถ้วย ช่างงาม ตัก เอา น้ำ ที่ เอา มา นั้น
 ถวาย พระ ถึงซำจั้ง ให้ ดื่ม แล้ว บอก ว่า ท่าน อาจารย์ ค่อย ๆ ดื่ม เกิด สัก ถ้วย
 หึ่ง ท้อง นน ก็ จะ ขยุบ หาย ไม่ เจ็ง

ไบ๊ยก่าย ว่า ข้าพเจ้า ไม่ ต้อง เอา ถ้วย ชาม ใส่ ดอก จะ กิน ทั้ง ถึง อย่าง
 นั้น ก็ ได้ ขยาย เฒ่า พุด ว่า ท่าน กิน อย่าง นั้น จะ มี ช้ำ ตัว เสีย หรือ แม้ ว่า
 กิน หมัด ทั้ง ถึง ก็ จะ ไหล ออก มา ทั้ง สิ้น ไบ๊ยก่าย ตกใจ พุด ว่า ถ้า
 กระนั้น ข้าพเจ้า ไม่ กัด กิน มาก ขอ ครึ่ง ถ้วย ก็ พอ ไบ๊ยก่าย ก็ กิน เข้า
 ไป ครึ่ง ถ้วย สัก ประเดี๋ยว พระถึงซำจั้ง ทง ไบ๊ยก่าย ทอ ก ด้น ครัด คราด
 ไป พัก หนึ่ง ไบ๊ยก่าย อุด ทน ไม่ ได้ ทั้ง อุจจาระ บัศสำระ ก็ ไหล ออก มา
 พระถึงซำจั้ง คิด จะ ออก ไป นอก บ้าน หา ที่ ด้บ ถ้าย อุจจาระ เหง้าเจี้ย ห้าม ว่า
 อย่า ออก ไป เลย วิตก จะ ไป ต้อง ถม ร้าย โจร จะ กำเวบ ด้น จะ ทำให้
 เกิด ความ เตือด ร้อน มาก ไป

ขยาย เฒ่า เจ้า ของ บ้าน ไป เอา ถัง มาสอง ถัง ตั้ง ไว้ ด้รของ บัดเดี๋ยว
 ใจ พระถึงซำจั้ง กับ ไบ๊ยก่าย ใน ท้อง ก็ หาย เจ็บ ที่ ก่อ เปน กัณ โดหิต

ก็หาย ขุนทอง ก็เดิน ไปเหมือน อย่าง เดิม ยาย เฒ่า ก็ ไป ต้ม เข้า ต้ม น้ำ
 แดง ก็ ยก มา ให้ กิน แก่ ระวัง หอย ไบ๋ยก่าย พูด ว่า ท่าน ยาย ขอ น้ำ ให้ ต้ม ต่าง
 ก่อน แดง กิน เข้า ต้ม จึง จะ ดี ยาย เฒ่า ก็ ไป ต้ม น้ำ ร้อน ยก มา ต้ม ไว้ พระ ถึง
 ชัม จึง กับ ไบ๋ยก่าย ก็ มา อาบ น้ำ ชำระ ภาย แดง ก็ กิน เข้า ต้ม พระ ถึง ชัม จึง
 ฉุน ได้ ต้อง ซาม ไบ๋ยก่าย กิน ได้ ถึง สิบ สิบห้า ซาม เหง้าเจี้ย หิว เรา
 พูด ว่า อ้าย หมู อย่า กิน มาก นึก ท้อง จะ ควาก ตาย ยาย เฒ่า เห็น ไบ๋ยก่าย
 กิน ได้ มาก จึง สั่ง ให้ จัด แจง หุง เข้า มา เติม อีก

ยาย เฒ่า บอก แก่ พระ ถึง ชัม จึง ว่า น้ำ ที่ เหลือ นั้น ขอ ไว้ ให้ ชาว เจ้า
 เกิด เหง้าเจี้ย จึง อนุญาต ว่า ท่าน ยาย จะ เอา ไว้ ทำ อะไร ก็ ตาม แต่ ใจ
 ท่าน ยาย เกิด ยาย เฒ่า ก็ เอา ขวด ได้ แดง นำ ไป ฝัง ไว้ใน บ้าน บอก ว่า
 น้ำ ใน ขวด นี้ ชาว เจ้า จะ เอา ไว้ ได้ ใตง คน ทิ้ง หตาย ต่าง มี ความ ยินดี
 ครั้น เข้า ต้ม แดง ก็ จัด ยก มา ถวาย พระ ถึง ชัม จึง กับ ศิษย์ กัน เด็ด เจ แดง
 ก็ พัก อยุ่ คน หนึ่ง พอ รุ่ง แจง ฉุน แดง อาจารย์ กับ ศิษย์ ต่าง ก็ ถา ยาย เฒ่า
 แดง คน ใน บ้าน ใหญ่ น้อย ทุก ๆ คน แดง ก็ ออก จาก บ้าน เดิน ไป ประมาณ
 ได้ สิบ โยชน์ แดง ไป ข้าง นาก็ เห็น กำแพง เมือง พระ ถึง ชัม จึง ว่า
 นี้ ก็ ใกล้เคียง เมือง ไช้ เหลียง ก็ มี แต่ ผู้ หญิง ทง เมือง พวก เรา จึง
 ดำรง อธิยา บท อยา ให้ เพศ ดิ เพศ น ไป ด้วย รูป แดง สี่ ศิษย์ ทง ดำรง ก็ พัง
 อาจารย์ ถึง เดิน มา ประเดียง ก็ ถึง ฝน ถนน ทาง ทิศ ตะวัน ออก เห็น ผู้ คน
 กำลัง แดง อัด บ้าง ดำว บ้าง แก่ บ้าง ชาย บ้าง ซอ ฉุน แต่ ผู้ หญิง ทง นั้น
 พอ แดง เห็น อาจารย์ กับ ศิษย์ ทง สี่ คน เดิน มา คน เหล่า นั้น ก็ พา กัน วัน เรียง

ดีใจพูดกันว่า พระมุนษย์มา แล้ว พระมุนษย์มา แล้ว บัดเดี๋ยวก็
 พา กัน มาดู แน่น หลาม ไป ทง ถนน พุด หัวเราะ กัน ออก แซ่ หู พระถึงซ่มจ้ง
 อยู่บนหลังม้าเดินไปไม่ได้ ไบ่ยก่าย ร้องว่า ซ่า เซอ หมู ซ่า เซอ หมู
 หั่งเจี้ย ร้องห้ามว่าอย่า พุด เตะ เตะ ไป จง ออก กิริยา หยาบ ๆ จึง
 จระดี ไบ่ยก่าย ก็ ตง ไบ่ หู ชัน ชัน ชน หัว พอง ยื่น ปาก ออก ร้อง เลี้ยง ดิง
 คำ หึง พวกผู้หญิง เหล่า นั้น ก็ พา กัน หกตม คว่า หงาย ดิง หั้น แหก ทาง
 ออก กวาง พระถึงซ่มจ้ง ก็ ชม มา รบ เดิน ไป มา ได้ ชัก ลัก ประ เตียว
 แด เห็น สอง ข้าง ถนน มี ตัก ราม ห้อง หอ เป็น ลำดับ เรียง ราย ดุง ดงาม บ้าง
 ชาย สุรา แด ยา ของ กิน แด สิ่ง ของ เครื่อง ใช้อย่าง ๆ อาจารย์ กับ ศิษย์
 พา กัน เดิน ไป พุด ถึง ที่ เตียว แด ไป เห็น ชุนนาง หญิง คน หนึ่ง ร้อง
 เรียกว่า ท่าน เป็น แซก เมือง มา จาก ทาง ไกต อย่า เพื่อ เข้า ไป ใน เมือง
 เขียว ไป พัก ที่ หอ รับ แซก ที่ ประตุ เมือง นั้น ก่อน เขา ชื่อ เลี้ยง ตง มาญชี่ แด้ว
 ซำพเจ้า กราบ ทูล แด้ว จึง จะ เซ็น อนุญาต ให้ ไป
 พระถึงซ่มจ้ง ได้ พง ดงนน ก็ ตง จาก มา แด้ว ไป ที่ ประตุ เห็น มี แผ่น
 บ้าย หนังสือ ใหญ่ ถ้าม ตัว ว่า หองเงเอียง เปน ที่ สำหรับ พัก แซก เมือง
 พระถึงซ่มจ้ง บอก แก่ หั่งเจี้ยว่า ยาย เฒ่า นั้น ได้ บอก ว่า ที่ ประตุ เมือง มี
 หองเงเอียง ที่ รับ แซก ก็ มี จริง ดัง ที่ ยาย เฒ่า บอก ชัวเจ้ง หัวเราะ แด้ว
 พุด ว่า พี่ ไบ่ยก่าย ไม่ ไป ล่อง ท้อง ดู จะ มี ล่อง รูป หรือ เปด่า ยาย เฒ่า บอก
 ว่า ที่ นี้ มี บ่อ ล่อง ท้อง ไบ่ยก่าย ว่า อย่า พุด เตะ เตะ ไป เรา กิน น้ำ ทำลาย
 เลี้ยง แด้ว จะ ไป ล่อง ดู อะไร อีก เต่า พระถึงซ่มจ้ง บอก ว่า จง ระวัง ไว้ บ้าง

หญิง ขุนนาง ก็ มา นิมนต์ ขัน บน หอน ึ่ง ที่ ส้มควร แล้ว จึง ให้ ยก น้ำ ชาม มา
 ถวาย อัน คน ไซ้ เหล่า นั้น ล้วน แต่ ผู้ หญิง ทั้ง สิ้น ทั้ง มี แต่ สาว ๆ ทั้ง
 นั้น ทั้ง รูป ร่า ง ก็ สดอาด ลำ อาง นุ่ง ห่ม แต่ง ตัว ก็ ล้วน แต่ แพร่ สีส ต่าง ๆ
 หญิง ขุนนาง จึง ถาม ว่า ท่าน อาจารย์ เป็น ชาว เมือง ไหน พวก นั้น มา จะ ไป ไช้
 ไหน แห่ง เจ้ ย ตอบ ว่า พวก ข้าพเจ้ ย อยู่ ที่ ศักดิ์ วัน ออก เมือง ไต ถึง มี รั บ
 ตั้ง พระเจ้ ย ถึง ไท จึง ย่อง เค้ ให้ ไป เมือง ไซ้ ที่ อาราม นาม พระ ไตร ยัม ฎ ก ขรรณ
 ท่าน อาจารย์ นั้น คือ พระเจ้ ย นอง ยา เรอ นาม เรียก ถึง ชัม จัง ข้าพเจ้ ย ทั้ง
 สาม นั้น คือ สาม ศิษย์ ของ เรอ รวม ทั้ง มา ข้าพเจ้ ย เป็น ห้า ด้วย กัน แต่ มี หงส์
 เดินทาง สำหรับ ตัว มา ด้วย ขอ ท่าน ได้ พิจารณา เล็ด

ขุนนาง หญิง ได้ พัง แดง จึง จับ ปากกา เขียน ลง ล่า รบ บ ลง จาก ที่
 กุ เข้า ทำ เคารพ พระ ถึง ชัม จัง ข้าพเจ้ ย ขอ อนุญาด ข้าพเจ้ ย คือ ขุนนาง
 พนักงาน นำ ที่ รั บ แยก เมือง ไม่ ทราบ ว่า ท่าน ผู้ ใหญ่ จะ ได้ ออก ไป รั บ แต่
 ไท ทำ เคารพ แดง ก็ ถูก ชัน เรียก คน พนักงาน เดียง มา ตั้ง ให้ จิต เข้า กับ
 มา เดียง พนักงาน ก็ จิต มา พร่อม ตาม ตั้ง เล้ รัง หญิง ขุนนาง จึง พุด ว่า
 นิมนต์ ท่าน อาจารย์ ฉน จึง หัน ข้าพเจ้ ย จะ นำ ความ เข้า ไป กราบ ทูล เป็ ดียน
 หงส์ ให้ ท่าน ไป ไซ้ ที่ พระ ถึง ชัม จัง ไต พัง ดิง นน ก็ ดีใจ จึง นิ่ง ลง ฉน

ฝ่าย หญิง ขุนนาง นั้น ครน ถวาย แดง ก็ ไป แต่ง ตัว เข้า ใน พระราชวัง ใน
 ตำหนัก เจ้าห้อง เด้ ย ออก แก่ พวก ชัน ช้ ว่า ข้าพเจ้ ย ขุนนาง รั บ แยก เมือง มี
 กิจธุระ จะ เข้า เฝ้า พระองค์ ชัน ช้ ก็ เข้า ไป กราบ ทูล จึง มี รั บ ตั้ง ให้ เขา ไป ชัน ใน
 ชัน ช้ ก็ ออก มา นำ เขา ไป ครน ถึง ก็ ถวาย คำ นบ ตาม ขรรณ เนียม เจ้า

ผู้หญิง จึง ถาม ว่า เข้า มา มี กิจธุระ อะไร หรือ หญิง ขุนนาง กราบ ทูล ว่า
 ข้าพเจ้า รับ ผู้ อยู่ เมือง ไต่ ถึง นาม เรียก พระถังซัมจั๋ง เป็น น้อง ของ พระ
 เจ้าแผ่นดินไต้ถึง มี สำนักศิษย์ มา สามคน กับ ม้า ด้วย หวัง ม้า รวม เป็น ห้า
 จะ ขึ้น ไป ไซ้ที่ ฮาวาหนา พระไตรปิฎก จะ มา ขอ เบียดย่น หนังสือ เดินทาง

เจ้าหญิงได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ มี ความ เต็มใจ โสยโล่มนต์ ยินดี จึง ตรัส
 แก่ ขุน นาง ทั้ง ปวง ว่า เมื่อ คั้น เรา ผ่าน เห็น ไป ว่า ขวด ทอง มี สาย ลี้
 ระยับ อย่าง งดงาม ส่อง แฉ่ง สว่างไสว พิเคราะห์ ดู ก็ สัม แก่ เหตุ อัน นี้ เป็น
 การ ดี หน้าที่ เบรียบ มี ได้ ขุน นาง ซ้ำ ซ้ำ ขวาก กราบ ทูล ถาม ว่า พระ องค์
 ทรง เห็น ว่า ด้วย ประ การ ไต่ เจ้า หญิง จึง ตรัส ว่า เมือง ไต่ ถึง คือ เป็น
 ผู้ ชาย แด พระ ถังซัมจั๋ง พระ เจ้า น้อง ยาเซอ อัน เมือง เรา นคง แต่ มี ฟา
 มี ดิน มี เมือง น มา ที่ เป็น เจ้า ต่อ ๆ มา ก็ ไม่ เคย เห็น ผู้ ชาย มา ถึง เมือง น
 บดิน มี น้อง ชาย พระ เจ้า แผ่น ดิน ไต่ ถึง มา คิด ดู ก็ จะ เป็น เทวดา คน ใจ ให้ มา
 เรา จะ ยก ราช สัมบัติ ให้ เซอ เป็น เจ้า เมือง เรา จะ ยอม เป็น อรรคมะเห็
 ร่วม รัก แก่ เซอ ให้ เกิด บุตร เกิด นิดดา ต่อ เซอ ต่อ วงษ์ ต่อ ๆ กัน ไป เรา คิด
 อย่าง นั้น ท่าน ทั้ง หลดย จะ เห็น เป็น ประ การ ไต่ พวก ขุนนาง ผู้ หญิง ได้ ฟัง ดัง
 นั้น ต่าง ก็ สรรเสริญ ชม พร้อ ม กัน ว่า ควร แล้ว ขุน นาง พนักงาน รับ แยก
 จึง ทูล ชัน ว่า ซึ่ง พระ องค์ ทรง คิด การ นั้น ก็ ดี อยู่ แล้ว แต่ วิคก ว่า พระ
 ถังซัมจั๋ง เซอ มี สำนักศิษย์ สาม คน มี ลักษณะ ไม่ สัม เป็น รูป มนุษย์

เจ้า หญิง ถาม ว่า ก็ รูป ร้าง น้อง ยาเซอ นั้น เป็น อย่างไร บ้าง ขุน นาง
 รับ แยก กราบ ทูล ว่า น้อง ยาเซอ นั้น รูป ลักษณะ สัมควร เป็น เจ้า คน นาย คน

ผิวพรรณอ่อนใสดุ้ง คนทั้งสามนั้นนำศาสดารายรูปร่างขยับกายคล้าย
ปีศาจยักษ์มาร เจ้าหญิงว่าถ้ากระนั้นก็ให้เธอทั้งสามรับหนังสือเดินทาง
ไปไซอิ๋วที่เอาไว้แต่พระถึงซำจังองค์เดียวอย่างนั้นจะไม่ดีหรือ ชุนนาง
ผู้หญิงทั้งหลายพร้อมกันพูดว่า พระองค์ทรงคิดอย่างนี้ดีแล้ว พวก
ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยแล้ว แต่ยังมีข้อสงสัยที่จะจัดวิฤหะการ จะต้อง
มีแม่แก่จึงจะเป็นการถูกต้อง เจ้าหญิงตรัสว่าตามแต่ท่านจะเห็น
ควรอย่างไร ครั้นตรัสเสร็จแล้ว จึงตั้งให้ชุนนางผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด
ไปกับชุนนางรับแขก แล้วจึงจะให้ราชรถไปรับ ชุนนางทั้งสองก็
ออกมาจากพระราชวังไปยังหอรับแขก

ฝ่ายพระถึงซำจังกับศิษย์พักอยู่ที่หอพอฉับเข้าแล้วแต่เห็นคนมา
มาก จึงถามสำนักศิษย์ว่าเขาจะมาทำไมกัน โป๊ยก่ายว่าเห็นจะเป็น
เจ้าหญิงไซอิ๋วให้มารับพวกเราดอกกระมัง เห็นเจ้ว่าเห็นจะไม่ใช่มา
เชิญชรอยจะเป็นแม่แก่

พระถึงซำจังถามว่า ถ้าหากว่าจะซำซันเราโดยเหตุนี้ เรา
จะจัดขบวนใดตอบอย่างไร เห็นเจ้พูดว่าแม่เป็นตงนั้นจริง พระ
อาจารย์ต้องผ่อนผันตามการ ข้าพเจ้าจึงจะคิดแก้ไขต่อภายหลัง พูด
ยังไม่ทันขาดคำชุนนางทั้งสองก็พอมาถึง เข้ามาแล้วคุกเข่าลงเคารพ
พระถึงซำจังย่อตัวลงปราศัยพูดว่า ฮาตมภาพไม่มีบุญวาสนาอะไร
ท่านทั้งสองต้องลงคุกเข่าตงนี้ ชุนนางทั้งสองสอตาคูพระถึงซำจัง
เห็นลักษณะรูปร่างงดงามมีราศีเปล่งปลั่งดั่งสมควรจะเป็นสามีของเจ้า

เรา เห็น ตัง นิน แด่ ก็ มี ความ พอใจ พุด ว่า ถ้า ตัง นิน ใน เมือง ของ เรา ก็ จะ มี ความ เจริญ ชื่น ขุน นาง ทั้ง สอง ก็ ตก ชื่น พนม มือ ยืน อยู่ สอง ข้าง พุด ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง สอง เห็น ท่าน น้อง ยาเซอ ก็ มี ความ ยิน ดี ที่ สุด

พระ ถึง ชัม จึง ย่อ คิ้ว ปรา ได้ ยว่า อาตมา ภาพ เปน ผู้ ถู บวช จะมี อะไร ที่ ไหน ยิน ดี ได้ ขุน นาง ผู้ ใหญ่ ทั้ง สอง พุด ว่า ที่ เมือง นี้ คือ เมือง ไซ เหลียง ก็ กัด ด่วน แต่ เปน ผู้ หญิง ทั้ง เมือง ตัง แต่ เดิม มา ก็ หาม ผู้ ชาย มา ถึง นี้ ไม่ มา ยิน ดี ท่าน มา ถึง นี้ ก็ เปน บุญ จึง ได้ พบ ปะ แก่ ท่าน ข้าพเจ้า ได้ รับ คำ สั่ง ของ เจ้า แห่ง ข้าพเจ้า ให้ มา ขอ ท่าน เปน สามี ของ เจ้า ข้าพเจ้า

พระ ถึง ชัม จึง พุด ว่า อาตมา ภาพ มา ถึง เมือง นี้ ก็ มี สำนึก ษย์ มา ด้วย สามี คน ใจ คอ หยาบ ข้าไม่ ทราบ ว่า ท่าน จะ ประสงค์ คน ไหน ขุน นาง รับ แยก พุด ว่า ข้าพเจ้า ได้ นำ ความ เข้า ไป กราบ ทูล แด้ว เจ้า ของ ข้าพเจ้า ก็ มี ความ ยิน ดี ที่ สุด คราว นี้ เมอ คน น พระ องค์ ทรง พระ ด้ บิน ไป ว่า พระ องค์ เห็น ขวด ทรง มี รัศมี เปน ดอก ดวง ดึง ดางม แด บาน กระจก ทรง มี แดง สอง พุ่ง ออก สว่าง ใส่ว เพราะ ฉนั้น พระ องค์ ทราบ ว่า ท่าน มา ถึง เมือง นี้ ก็ เปน ที่ นิยม ของ พระ องค์ จะ ใคร ผู้ ก สรรค ร่วม รัศมี แก่ ท่าน เปน สามี ภริยา แด จะ ยก ราช สัมบัติ ให้ แก่ ท่าน ครอง ครอง เปน เจ้า เมือง ส่วน เจ้า หญิง จะ ยอม เปน พระ มเหสี จึง ให้ ขุน นาง ผู้ ใหญ่ มา พุด ให้ ข้าพเจ้า เปน เฒ่า แก่ ฝ่าย ชาย เพื่อ จะ ได้ กระ ทำ การ วิวา หะ มงคล

พระถัง ซัม จั๋ง ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็หันหน้ามามี ได้ ได้ตอบ ประการใด ชุน
 นาง ผู้ใหญ่ พุดว่า แม้ ว่า เชื้อ ผู้ชาย พบ ระยะเวลา อย่าง นี้ แล้ว ไม่ควร
 จะให้ ก่อกาต เกิดขึ้น เพราะ อย่าง นี้ จะไป หา ที่ ไหน ขรรพดา เขา จะให้
 ครอบครอง บ้าน เมื่อ ควร ท่าน จะ ต้อง มีความ ยิน ดี ยอม รับ ไม่ ตรี เกิด
 พอก ข้าพเจ้า จะ ได้ ไป กรวย ทูล พระถัง ซัม จั๋ง ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ยิง งง ววย
 ดุจ คน บ้า หา สติ มิ ได้ โป้ยก่าย ยืน อยู่ ช่าง นั้น หด ไม่ ได้ ก็ ร้อง ว่า ท่าน
 จัก ผู้ ตม จง กลับ ไป กรวย ทูล เกิด ว่า พระ อาจารย์ ของ ข้าพเจ้า ปฏิบัติ
 บวช มา ก็ สำเร็จ แล้ว เปน อันชาติ ไม่ รับ ชึ่ง ราชสมบัติ บริโภค กามคุณ
 ท่าน ไม่ มีความ ยิน ดี ใน การ บ้าน เรือน ของ ขรรพดา แล้ว ขอให้ รับ ไป เบียด
 หนึ่ง สิ้น เดินทาง ให้ ไป ไซอิ๋ว ข้าพเจ้า จะ อยู่ รับ ชึ่ง ท่าน จะ เห็น เปน ประการ ใด
 ชุน นาง จัก ผู้ ตม ครั้น ได้ ฟัง ไป ยัก ยัก พุด ดัง นั้น ออก ใจ ก็ สว่าง เลี้ยว
 รั้ว สิ้น ไป ทั้ง กาย มิ ได้ อาจ ตอบ ได้ ประการ ใด จึง ชุน นาง รับ แยก พุด
 แก่ โป้ยก่าย ว่า ตัว ท่าน เปน ผู้ชาย ก็ จริง แต่ รูปร่าง หยาบ คาย ไม่ เปน ที่
 พอ พระไทย ของ เจ้า นาย เรา โป้ยก่าย ว่า ท่าน ยัง ไม่ เข้าใจ ของ หยาบ ก็
 ตาม หยาบ จะ ต้อง ใช้ ไต ทั้ง สิ้น เห่ง เจี้ย ตวาด ว่า อย่า พุด ให้ เลอะ เทอะ ไป
 ตาม แต่ ความ พอใจ ของ พระอาจารย์ ควร ไป ก็ ไป ควร อยู่ ก็ อยู่ พระถัง
 ซัม จั๋ง ถาม เห่ง เจี้ย ว่า พุด อย่าง ไร จึง จะ ดี เห่ง เจี้ย ว่า ถ้า อย่าง ใด ข้าพเจ้า คิด
 ก็ ให้ อาจารย์ อยู่ ที่ นี้ ดี พบ เนื่อ คู้ โกล ร้อย โยชน์ ดัง นี้ ก็ นับ ว่า เปน นิได้
 อันใหญ่ พระถัง ซัม จั๋ง พุด ว่า ถ้า อยู่ รับ ราชสมบัติ ที่ นี้ แล้ว ใคร เด่า จะ ไป
 ไซอิ๋ว การ ของ พระเจ้า แผ่นดิน ได้ ถึง จะ มี สิ้น ติเตาย หรือ

ขุนนาง จิตุ์สัดม พูดว่า นาง พระยาให้ ข้าพเจ้า มา พูด แก่ ท่าน ว่า ต่อ
 ตาม ความ ประสงค์ ของ พระองค์ แล้วจึง จะเบียดยง หนึ่งสี่ เดินทางให้ ท่าน พง
 ล่ามไปไขที่ อย่าง นั้น จะไม่ ดี หรือ เห่งเจีย ว่า ท่าน คิด ดึง นั้น เห็น จะ
 ดำไว้ได้ พวก ข้าพเจ้าไม่ ขัด ของ จะ ยอม ให้ อาจารย์ อยู่ เปน ล่าม ของ
 เจ้า ท่าน ขอ ท่าน จง เบียดยง หนึ่งสี่ให้ ข้าพเจ้า พ้นของไปไขที่ อาราธนา
 พระธรรม กลับ มา แล้ว จึง จะ แวะ ขอ สละเบียง อาหาร กลับไป เมืองใต้ ถึง
 ขุนนาง จิตุ์สัดม แด่ ขุนนาง รม แซก ก็ คำนบ เห่งเจีย แด่ว พูดว่า มีความ ขอ
 ใจ ท่าน เปน ที่ สุด ไปยักาย ว่า บัด นี้ พวก ข้าพเจ้า พ้นของ ก็ พร้อมใจ ยอม
 แด่ว ท่านจงไป กราบทูล แก่ นาง พระยาเจ้า ของ ท่าน ให้ จด เครื่องโต๊ะ
 มาให้ พวก ข้าพเจ้า พ้นของ รมทาน ลัก เวลา หนึ่ง จะได้ ลาไปไขที่ ขุนนาง
 จิตุ์สัดม พูด ว่า ข้าพเจ้า จะ จิต มาให้ ตาม ท่าน ต้อง การ ว่า แด่ว ก็ ตั้ง เจ้า
 พนักงาน ให้ จด ทำ เครื่อง โต มาให้ พวก เจ้าพนักงาน ก็ ไป จิต มาคง พร้อม
 ตาม ลัง ของ ขุนนาง ผู้ใหญ่ ๆ มีความ ยินดี กลับไป กราบทูล

ฝ่าย พระถงซ่มจึง เห็น ขุนนาง ทงสอง กลับไป แด่ว ก็ มา จับ มือ เห่งเจีย
 พูดว่า เห่งเจีย ทำ ดึง นั้น จะมี คิด ฆ่าเรา เสีย หรือ ทำไม จึง รม เขาว่า จะให้ เรา
 อยู่ ทำ การ วิชาหะ เปน ฌว เมี้ย แก่ เจ้าหญิง พวก เจ้า จะไปไขที่ ถ้า ดึง นั้น
 อาตมภาพ ดาย เสีย ดี กว่า เห่งเจีย ว่า ท่าน อาจารย์ จึง ดวงใจ เกิด ข้าพเจ้า
 มิใช่ จะไม่ รั กิริยา จิตร ของ ท่าน เมื่อไร มี เพราะ มา พบ มนะนุษย์ อย่าง น
 จำ เปน จะ ต้อง เขา กต ซ้อน กต จึง จะได้ พระถงซ่มจึง ถาม ว่า อย่างไร จึง
 เรียก ว่า เขา กต ซ้อน กต เห่งเจีย พูด ว่า ถ้า หาก ถัดนั้นไม่ ยอม เขอ ก็ จะ

ไม่เปิดยื่น หนังสือให้ไป บางที จะ กัณฑ์ รุ้ม มา จับ อาจารย์ จะ เชือด เนื้อ
 เนื้อหนัง พวก ข้าราชการ ที่ไหน จะ ยอม ให้ ทำ ก็ คง จะ ต้อง เกิด วิวาหะ รบ
 ฟุ้งกัน จน พวก ข้าราชการ มี ฮาตุรไม มอ หนัก ที่ เมือง นก ก็ เพียง เบน มະนุษย์
 มิใช่มีค่า ยักขราย อะไร ล้วน พระอาจารย์ ก็ คง แต่ เมตต จิตร ดีตัว เด็ก
 ใหญ่ ก็ ไม่ ทำให้ ถึง แก่ ชีวิตร แม้ ว่า เกิด ตื่น รบ ฟุ้ง มະนุษย์ ก็ คง จะ ตาย
 นับไม่ถ้วน ที่ไหน อาจารย์ จะ ยอม ให้ ทำ ได้ พระองค์ ชม จง พุด ว่า ที่ ห้างเจีย
 คิดได้ ตง นก เป็น ความ ดี ที่ สัก อยู่ แล้ว แต่ วิตถ ว่า ถ้า แต่ง การ วิวาหะ แล้ว
 นาง จะ ให้ ร่วม ประเวณี ด้วย เธอ ตั้ง นั้น ฮาตม จะ ยอม ให้ เดี่ยว พรหมจรรย์
 ได้ หรือ เมื่อ ไม่ ยอม แล้ว การ ก็ จะ ไม่ สำเร็จ อยู่ เอ็ง จะ ทำ ประการใด

ห้างเจีย พุด ว่า วัน นั้น ทำ ยอม ตาม เร็ว ๆ คง จะ แต่ง ตาม ธรรมเนียม ของ
 กระษัตริย์ มี ราชรถ มา รับ ท่าน ๆ ขยับ ขัด ขึ้น จง ขึ้น ราชรถ เข้า ไป ใน วง ขึ้น
 นก ที่ บดตง ก แก้ว แล้ว เรียก เขา ตรา มา ประทับ หนังสือ มอบ ให้ พวก
 ข้าราชการ แล้ว ท่าน รบ ตั้ง ให้ จิต ราชรถ จะ ตาม ลัง พวก ข้าราชการ แต่ ให้
 จิต โตะ เติง แล้ว จง ขึ้น ราชรถ ลัง ไป ท่าน จง บอก แก่ นาง เจ้า ว่า จะ ตั้ง
 สำนุศิษย์ ออก จาก เมือง แล้ว จง กลับ มา ทำ การ วิวาหะ มงคล อยู่ กับ นาง
 พระยา กระทำให้ พวก เจ้า แด่ ขุนนาง มี ความ ยิน ดี ไม่ ขัด ขวาง แต่ พอ
 ลัง ออก นอก เมือง แล้ว พระอาจารย์ ลง จาก ราชรถ ให้ ช่วเจ็ง พยุง ขึ้น ม้า
 ออก เดิน ข้าราชการ จะ ร่ำไห้ ตาตา ทำให้ คน ทง หลาย นน ยน อยู่ ที่ เดี่ยว พวก
 เรว เดิน ไป ลัก คน ห้าง วัน ห้าง แล้ว ข้าราชการ จะ เรียก ตาตา ถอน ปล่อย ให้
 คน เหล่า นน กลับ ภู ลัก ตัว คน เขา เมือง ซึ่ง ทำ การ ตาม ที่ ข้าราชการ คิด นั้น

เป็น ประโยชน์ สอง ประการ คือ หนึ่งไม่ เป็น อันตราย แก่ ชีวิต มนุษย์
 สองไม่ เสีย พรหมจรรย์ ของ พระอาจารย์ อย่าง นี้ เรียก กต ดนิต าคิด หนึ่ง ออก
 จาก อันไทย ทั้งสอง ฝ่าย ก็ไม่ เป็นอันตราย พระองค์ จึงได้ พงแห่งเจ้
 ึ่งแฉง ดึง นั้น ดุ ๆ บุคคล อัน เล้พย ด้ร่วมา แลว ด้วาง หรือ หนึ่ง นอน
 หดบั้น แลว ดัน ด้รวเสริญ ึ่งเจ้ ว่าชอบ คุณ ด้ำนศิษย์ ี่มีความ ด้ก
 ึ่ง อย่าง น ด้ ด้ ด้ แลว

ฝ่าย ขุนนาง ทั้ง สอง กตบ เข้าไป เฝ้า ครั้น ถึง จึง ถวาย คำนับ แลว
 กราบ ทูล ว่า ี่ พระองค์ ทรง พระสุ้มถน นั้น เป็น การ ทรง แก่ เหตุ การ เป็น
 มงคล หา ี่ เบ็รียมมิได้ นาง พระยาไต้ พง ขุนนาง ู้ใหญ่ ทั้ง สอง เข้า มา
 กราบ ทูล ดึง นั้น ี่ มี พระไทย โสย ด้มหนัก ด้่า จึง ด้ง จาก พระแท่น ี่ ประทับ
 ทรง พระสร้วด ยมย้ม ครัด ถาม ว่า ท่าน ทั้ง สอง ออกไป ถาม พระอนุชา พระ
 เจ้ แผ่นดิน ถึง พุด ว่า ะไร บ้าง ขุนนาง ู้ใหญ่ จึง กราบ ทูล ว่า ข้าพเจ้
 ออกไป ถึง ี่ รับ แก ี่ กระทำ คำนับ พระอนุชา พระเจ้ แผ่นดิน ได้ ถึง ี่ ได้
 ปร่า โสย ด้บรอง ตาม ิรียา แกเมือง แลว ข้าพเจ้ ด้ก นำ พุด ถึง วิดาหะการ
 ท่าน ี่ ยังไม่ ยอมตกดง ด้ำนศิษย์ ู้ใหญ่ เเฮอ ฮวย ยอมให้ อาจารย์ เป็น ด้ำมี
 ของ พระองค์ ขอ ให้ เป็ลยน หนง ด้ือ เดินทางให้ เเฮอ ทั้ง ส้าม ไป ี่ ไร ี่ อาราธนา
 พระไครย ด้ก เมื่อ ซากลับ จะ แวะ ขอ ด้เบ็ง อาหาร แลว จะ ด้่า กลับ ไป
 เมือง ด้ ถึง

นาง พระยา ถาม ว่า พระเจ้ นึ่ง ยาเเฮอ ด้ พุด ด้่า ะไร บ้าง
 หรือ เป้ ด้่า นาง ขุนนาง ด้ ด้ ด้ม ทูล ว่า พระอนุชา เจ้ แผ่นดิน ด้ ถึง

หาได้พูดจาว่า กระไรไม่ ยอม ตาม ความ ประสงค์ ของ พระ องค์ แต่
 สำนักศิษย์ทั้ง สามของ เธอ จะ ขอ ให้ เติง โต้ะ ก่อน นาง กระษัตริย์ ได้ พัง
 ดัง นั้น มีความ ปลุก ปล่ม โส้มนัก ยินดี จึง รับ ตั้ง ให้ เจ้าพนักงาน จัด โต้ะ
 แต่ จัด ราชรถ ออก ไป รับ พระ อนุชา พระ เจ้า ไต้ ถัง

ฝ่าย ชุน นาง ทั้ง หดาย ซึ่ง เป็น เจ้าพนักงาน ทุก หน้า ที่ ก็ จัด การ ตาม ตั้ง
 แต่ จัด รถ พระ ที่ นั่ง พร่อม ครั้น ได้ เวตนา นาง พระ ยา ก ชน ทรง รถ ชุนนาง
 ผู้หญิง ก็ แห่ ห้อม ถ่อม ตาม เด็ดจ ออก จาก พระ ราชวัง มา ถึง ที่ หอ รับ แยก
 ชุนนาง รับ แยก เมือง ก็ บอก แก่ พระ ถึง ชัม จัง กับ สำนักศิษย์ ให้ ทราบ ว่า เด็ดจ
 มา แล้ว พระ ถึง ชัม จัง กับ ศิษย์ ก็ จัด แจง แดง คัว คอย รับ พอ ราชรถ ถึง
 นาง กระษัตริย์ ก็ แยก พระ วิตุคร ลง จาก ราชรถ ครัด ถาม ว่า ไหน พระ
 อนุชา พระ เจ้า แผ่นดิน ไต้ ถัง ชุน นาง จัด ถัด คม ทูล ว่า ที่ ยืน อยู่ นา โต้ะ นั้น และ
 นาง กระษัตริย์ ทอด พระ เนตร พิเคราะห์ ดู พระ ถึง ชัม จัง โดย ตะเขี่ยต เห็น ว่า
 ส้มควร เป็น ผู้ มี วาศนา ที่ จะ ครอบ บาน ครอง เมือง ได้ แต่ ทรู โคม ก็
 เป็น ที่ นำ เล่นหา นาง ให้ มี ความ ประวิพัต ดุ่ม หลง จน ดิม พระ องค์ ครัด
 เชิญ ว่า ขอ เชิญ พระ เจ้า น้อง ยา เธอ ชน ประทับ บน ราชรถ พระ ถึง
 ชัม จัง ให้ มี ความ ออดสู ตระฮาย แก่ใจ โดย เหตุ ที่ มี ได้ คุนเคย ใน การ ประ
 โดม โถกย์ แต่ ปราศ จาก ความ ยิน ดี ใน รูป เลี้ยง ถัด รัต จึง ไม่ มี ความ
 กระสัญ พันซ์ ผูก พิศ ไส่ มย ใน นาง แต่ ไป ยักยัก เป็น คน หนัก อยู่ ใน กาม
 เป็น นิค ไส่ ยน จน อยู่ ใน ล้น ดาน เมื่อ ได้ เห็น รูป โคม นาง พระ ยา โส้ภา
 ผ่องใส นำ พัง ชม ก็ ให้ เกิด ความ ประวิพัต กำหนด ใน การ ตั้ง วาศ ที่ ลุด

ไม่ควรกล่าว จนน้ำ ไบ๊ยกายไหล ต้ม ละติ คกลงไป เวลา นั้น มือ แด
เท้า ไบ๊ยกาย อ่อน เพลี้ย ลง คุง พระยา สี่หะราช ฎูก หน้า ค้าง เข้า ผิงไฟ บัดเดียว
ใจ ก็ เหือดแห้งไปหมด

ฝ่าย นาง พระยาไม่ สามารถจะอด กลอน ความ เสน่หา อยุ่ได้ ก็ ทรงเข้า จับ
มือ พระ ถังซ่มจิ่ง พูดว่า ท่าน จง ขึ้น ราช ฎอเสด็จ เข้าไป ใน พระ ราชวัง ด้วย
ข้าพเจ้า เกิด พระ ถังซ่มจิ่ง ได้ พัง นางพูด ดังนี้ จิตรใจ ให้ ห้วน หวาด
อุรุษ สักก สะท้าน พูดไม่ ออก ตัว สิ้น เห่งเจียเห็น ดังนี้ จึง พูด ว่า พระ
อาจารย์ จะ เกรง กลัว อะไร นักหนา ขอ ท่าน จง ขึ้น ฎอ เข้าไป ใน พระ ราช
วัง เกิด จะได้ เบียดย่น หนึ่งสี่ เดิน ทาง ให้ พวก ข้าพเจ้า พระ ถังซ่มจิ่ง
ได้ ยืน เห่งเจียพูด เตือน ให้ ละติ ดังนี้ จึง ขึ้น ใจ เดิน ออก มา เคียง กับ นาง ขึ้น
ราช ฎอ เคียง กัน เค็ดอน ฎอ เข้า ใน พระ ราช วัง เห่งเจียให้ ชั่วเจ้ง ยก หาม
ใส่ บ่า จูง ม้า ตาม ฎอไป ไบ๊ยกาย ก็ วิ่งไป ก่อน เข้า ไป ที่ ตำแหน่ง เห่ง อ่อง
เต้า มั่น ว่า ถาวร สะบาย ดี จริง แต่ไม่ได้ ถาวร ทำไม่ ไม่ เห็น มี เหล้า ยา
กับ แกต้มน้ เต้า

ขุน นาง เจ้า พนักงาน ผู้หญิง เห็น ไบ๊ยกาย มา ร้อง ทวง กิน ดังนี้ ก็
ตกใจ ไม่กล้า จะ เข้าไป จึง ถัดบ หน้ามา ยัง ราช ฎอ กราบ ทูล ว่า ขอ
พระองค์ ได้ ทราบ ที่ เห่ง อ่อง เต้า มี คน ปาก ยาว ร้อง ทวง กิน เหล้า กิน
แกต้มน้ อยุ่ อีก กระทิก นาง พระยาได้ ทราบ ดังนี้ จึง ถาม พระ ถัง ซ่มจิ่ง
ว่า คน ปาก ยาว หูใหญ่ นั้น เปน คิษย์ คนใหญ่ หรือ มิใช่ พระ ถังซ่มจิ่ง
ตอบ ว่า เปน คิษย์ ที่ สอง ของ อาตมภาพ เธอ ท้องใหญ่ กิน จุ เปน

ห้อง แต่การ กิน กัด จะไม่พอ เพียงเท่านั้น ขอนาง เจ้าใต้ ให้เจ้าพนักงาน
 จัดหาเตียง เธอ ก่อน นาง กระษัตริย์ จึง ตรัสถาม เจ้าพนักงาน ว่า ได้
 จัดหาไว้พร้อม แล้ว หรือ เจ้าพนักงาน ทูลว่า ได้ จัด หาไว้ บน ตำหนัก พร้อม
 แล้ว ทุก ประการ ทั้ง สอง อย่าง นาง จึง ถาม ว่า จัด อะไร ไว้ ทั้ง สอง อย่าง

นาง ขุน นาง จึง ทูล ว่า คือ จัดไว้ ทั้ง เครื่อง แจก แด่ เครื่อง ไซ

นาง กระษัตริย์ จึง ถาม พระถึง ชัมจึง ว่า ท่าน จะ กิน แจก หรือ จะกิน
 ไซ พระถึง ชัมจึง ตอบ ว่า อาตมภาพ ก็ กิน แจก ด้านซ้าย ทั้ง ด้าน ที่ กิน แจก ทั้ง

ด้าน คน พุด ยังไม่ ทน ขาด คำ ตง ขุน นาง จึง ตัด คม ก็ มา เชิญ ขึ้น ตำหนัก
 เดียง ไต่ พุด ว่า วัน นี้ เป็น วัน ดี เดียง ไต่ แด้ว จะได้ ทำ การ วิวาหะมงคล

พุ้น จะ ได้ ยก พระ ถึง ชัมจึง ขึ้น เป็น กระษัตริย์ ครอง ราชสมบัติ เมื่อ นาง
 กระษัตริย์ ไต่ พง ขุน นาง กราบ ทูล ดั่ง นั้น มี พระ ไทย ได้ โฉม นั้ ศาหา ที่

เปรียบ มี ได้ จึง จง มือ พระ ถึง ชัมจึง ลง มา จาก ราชรถ ขึ้น ด้วย พระ ที่ นั่ง
 ตก กอน เชน เข้า ไป เห็น ที่ ข้าง ตำหนัก มี พวก ม โหรี พิณพาทย์ นั่ง คอย ทำ อยู่

สอง ข้าง ไต่ มี ทูต รุ่ง กำหนด ผัด หน้า ทาแป้ง แต่ง ตัว นุ่ง แพร ห่ม สี ยืน
 เรียง ราย กัน อยู่ ดุจ นาง เทพธิดา ที่ ถวาย คำหนัก ก็ จัดไว้ สอง ที่ ข้าง

ขวา ไต่ แจ ข้าง ซ้าย ไต่ ไซ ดด ลง ขึ้น ถ่าง ถวบน แต่ เครื่อง ไซ ทั้ง นั้น
 นาง กระษัตริย์ เห็น จัด เร็ว แล้ว จึง ริน สุรา ได้ ถ้วย มา เชิญ ให้ พระถึง ชัมจึง

กิน เห่ง เจ้ พุด ว่า อาจารย์ แด พวก ข้าพเจ้า กิน แจก ทั้ง นั้น จง เชิญ
 อาจารย์ นึ่ง ไต่ แจ นั้น เกิด พวก ข้าพเจ้า นึ่ง ขึ้น ต่าง ก็ ได้

นาง ขุน นาง พุด ชัม ว่า ดี อย่าง น แด ครว แด้ว อาจารย์ กับ ศิษย์ ก็

เหมือน บิดา กับ บุตรไม่ควร นั่ง เสมอ กัน ชุน นาง พนักงาน ก็ รีบจัด ดัด
 ดึง อีก ส่าม ที่ เสรีจ แล้ว นาง พระยา ก็ ยก ถ้วย สุรา เชิญ พระถึง ชัมจิ่ง กับ
 ศิษย์ ทั้ง ส่าม เหง่เจี๋ย ขยับ ตา อาจารย์ ให้ ยก ถ้วย คอบ คำนับ พระ
 ถึง ชัมจิ่ง ตุก จาก เก้า อ ยก ถ้วย มา เชิญนาง ๆ รับ ถ้วย สุรา มา หนึ่ง ไต่ ที่ หนึ่ง
 แล้ว บิน ตา นาง ชุน นาง ใหญ่ น้อย ก็ ทำ คำนับ แล้ว พรอม กัน เข้า หนึ่ง ตาม
 ลำดับ ยศ พวก มิให้ พิณพาทย์ ก็ กระทำ เพลง บำเรอ ขับ ร้อง
 ฝ่าย ไบ่ยก่าย เสพ สุรา แด อาหาร มาก สิ้น สุรา เจ็ด แปด ถ้วย แล้ว
 ร้อง ว่า เขา มา ขวดใหญ่ ๆ จะ กิน ให้ สบายใจ แล้ว จะ ได้ ต่าง คน ต่าง ไป
 ตาม มี ชุระ ออย่า มา หด กิน ให้ มาก จะ เสีย การ เรา รับ กิน จะ ได้ เปลี่ยน
 หนึ่ง ล้อ เดิน ทาง นาง กระษัตริย์ ได้ ยิน ไบ่ยก่าย พุด ดั่ง นั้น จึง สั่ง เจ้า
 พนักงาน ให้ เขา สุรา ขวดใหญ่ มา ให้ ไบ่ยก่าย กิน ตาม สบาย เจ้าพนักงาน
 ก็ เขา สุรา บิน ใหญ่ มาริน ให้ ไบ่ยก่าย กิน อีก ถ้วย หนึ่ง
 พระ ถึง ชัมจิ่ง ก็ ย่อ ตัว ตุก ชุน เดิน มา ที่ ไต่ นาง พุด ว่า อาตมภาพ
 มี ความ ขอบใจ เป็น ที่ สุด ส่วน ที่ เที่ยง ก็ พอ แล้ว ขอ เชิญ ชุน พระ
 ที่ หนึ่ง จะ ได้ เปลี่ยน หนึ่ง ล้อ เดิน ทาง ให้ แก่ ส่วน ศิษย์ ไป นาง กระษัตริย์ ก็
 ตุก ออก จาก ที่ จม มี พระ ถึง ชัมจิ่ง พา กัน เดิน ชุน บน ปราสาท ใหญ่ นาง
 อนุญาต ให้ พระ ถึง ชัมจิ่ง ชุน บน พระ ที่ หนึ่ง พระ ถึง ชัมจิ่ง ว่า ไม่ควร
 ตาม ท่าน เสนาบดี จิตต์สุดม ว่า วัน พรุ่ง นี้ เป็น วัน มหามงคลฤกษ์ อาตมภาพ
 จึง จะ ชุน หนึ่ง ได้ แต่ วัน น ขอ จง เปลี่ยน หนึ่ง ล้อ ประทับ ตรา สั่ง ให้ เธอ ทง ส่าม
 ไป เสีย ก่อน นาง พระยา ก็ ประทับ บน เก้าอ แล้ว เรียก เขา หนึ่ง ล้อ เดิน ทาง

เหิงเจี๋ย ก็หยิบ หนังสือ ออก ส่ง ให้ นาง พระยา ทรง รับ มา คดี ดู โดยละเอียด
ก็ เห็น มี ดวง ตรา ของ พระ เจ้า แผ่นดิน ได้ ถึง ประทับ อยู่ ข้าง บน รอง ลง มา
ตรา เมือง ไป เชียง ก๊ก รอง ลง มา ตรา เมือง ไชยเก็ก ก๊ก รอง ลง มา ตรา
เมือง เซียตอก ก๊ก ทรง พิเคราะห์ ดูตลอด แล้ว ก็ ยิ้ม สรวล แล้ว ตรัส ว่า ท่าน น
แซ่ ตัน หรือ

พระ ถึง ชัม จึง บอก ว่า แซ่ ตัน ชื่อ เหียน จึง แต่ พระ เจ้า ถึง ไทจง ย่อม ได้
โปรด ให้ เป็น พระ อนุชา จึง พระ ราชนาน ให้ แซ่ ถึง นาง กระษัตริย์
ทรง ถาม ว่า ใน หนังสือ นี้ ทำไม ไม่ มี ชื่อ ด้าน คิซย ทง ส่าม เต่า พระ ถึง ชัม จึง
ตอบ ว่า คิซย ทง ส่าม คน น มี แซ่ คน ใน เมือง ได้ ถึง อาคมภาพ ไต่ เมื่อ
มา ตาม ทาง เพราะ ฉนั้น จึง ไม่ มี ชื่อ อยู่ใน หนังสือ นาง กระษัตริย์
ตรัส ว่า ถ้า ฉะนั้น ท่าน กับ ชาว เจ้า เต็ม ชื่อ แซ่ ทง ส่าม ลง ใน หนังสือ จะ
มี ดี หรือ พระ ถึง ชัม จึง ว่า แล้ว แต่ จะ ทรง เห็น ควร นาง จึง เรียก ให้
พนักงาน นำ ภู่ กับ นา หมัก มา แล้ว จึง ถาม ชื่อ แซ่ คน ทง ส่าม น แล้ว
ก็ เขียน ลง ข้าง ท้าย หนังสือ ชื่อ ซ่ง หงฮอง แด หงฮอ เหงง ชั่ว หงฮอ เจ้ง
เขียน ชื่อ คน ทง ส่าม แล้ว ก็ ประทับ ตรา เข้า ผนึก ส่ง ให้ เหิงเจี๋ย ๆ
ก็ รับ หนังสือ พดณ ส่ง ให้ ชั่วเจ้ง เก็บ ดึง ของ เข้า ห่อ แล้ว จึง รับ ส่ง
ให้ หนัก เอา ทอง คำ มา ถาด หนังสือ รางวัด ให้ แก่ เหิงเจี๋ย แล้ว ตรัส ว่า จง
เอา ไป เป็น เล่ม ยิง ใช้ สรวล ตาม ทาง เมื่อ ไป อารามหา พระ ไตรยบีฏณ กัดับ มา
แล้ว จะ ขอบ คุณ ท่าน ให้ จง หนัก

ห้างเจี๋ย ว่า พวก ข้าพเจ้า เป็น ผู้บวช อัน เงิน ทอง ไม่ ต้อง เขา คิด ไป
 ไป ตาม ทาง ถึง แห่ง หน คำบด โด ก็ บิณฑบาต เขา กิน ต่อ ๆ ไป นาง เห็น
 ห้างเจี๋ย ไม่ รับ ทอง จึง มี รับ สั่ง ให้ เขา แพร มา สิบ ม้วน แล้ว รับ สั่ง ว่า
 จะ ทำ ก็ ไม่ ทน เวลา จึง เขา ไป ทำ เตื่อ ผ้า นุ่ง ห่ม กัน หนาว เกิด ห้างเจี๋ย ว่า
 คน ถือ บวช จะ นุ่ง ห่ม แพร ดี ไม่ ควร ผ้า ผ่อน ก็ ยัง มี อยู่ ขอ พระ องค์ ค่อย
 มี ความ วิทก เเตย นาง กระทบ ตรีภย เห็น ห้างเจี๋ย ไม่ รับ แล้ว จึง รับ สั่ง
 ให้ ชน ชี นำ เข้า ดาว มา สุ่ม ถัง แล้ว พุด แก่ ห้างเจี๋ย ว่า ของ เหล่า นั้น
 ไม่ รับ ไป ก็ ตาม ที่ เกิด จึง เขา เข้า ดาว ไป จะ ได้ หุง กิน ตาม ทาง ไป ยัก ภาย
 ก็ รับ เข้า ดาว ได้ ย่อม เสร็จ แล้ว ก็ พร้อม กัน ทิ้ง ดาว คน มา คำนับ
 นาง พระ ยา

พระ ถึง ฆัม จึง จึง พุด แก่ นาง ว่า ขอ เชิญ พระ องค์ เสด็จ ไป กับ อาตมภาพ
 เพื่อ ส่ง คน ทั้ง สุ่ม ออก ไป จาก เมือง อาตมภาพ ตั้ง เลี้ย เสร็จ เสร็จ แล้ว
 จะ ได้ กัด บั มา กับ พระ องค์ ทรง ราช สุ่ม บัด เป็น บรม กุช อยู่ สัน กาด นาน
 ส่วน นาง กระทบ ตรีภย พา ช่อ มิ ไตร ฐัก ใน กัด อุบาย จึง รับ สั่ง ให้ เจ้า พนักงาน
 จิต ราช ทรถ เสร็จ แล้ว ก็ ฆน ทรถ พร้อม ด้วย พระ ถึง ฆัม จึง นาง ชุน นาง
 ใหญ่ น้อย ก็ ตาม เสด็จ บันดา พวก ชาว เมือง ก็ ตง โตะ บูชา ตลอด ส่ง
 ข้าง ทาง ชาว เมือง ตัง ใจ จะ คอย คุ ราช ทรถ นาง พระ ยา แด พระ ถึง ฆัม จึง
 ครั้น ชาว เมือง ได้ เห็น ก็ พา กัน สรว ตรีภย ออก แด่ เลี้ย ทัง ส่ง ข้าง ทาง ประ
 เดียว รถ พระ ที่ หนึ่ง ก็ มา ถึง ประตู เมือง ด้าน ข้าง ทิศ ปราจิม ห้างเจี๋ย
 ไป ยัก ภาย ฆัม จึง เทรียม ตัว เสร็จ แล้ว ก็ เดิน มา ไก่ ราช ทรถ ร้อง ด้วย

เลี้ยงฉันตั้งว่า พระองค์ไม่ต้องส่งไปไกลดอก พวกข้าพเจ้าจะขอทูล
 ถาทีนี้ นางจึงให้รถหยุดพระถังซัมจั๋งก็ลงจากรถทำคำนับพูดว่า ขอ
 พระองค์จงเสด็จกลับไปได้ อาตมภาพจะขอถวายพระพร ถาไปไซ้ที่
 อารามนา พระธรรม

ฝ่ายนางกรรมทรยศ เมื่อได้ทรงฟังพระถังซัมจั๋งพูดดังนั้นก็ตกตลิ่ง
 จับพระถังซัมจั๋งไว้แล้วก็ตรัสว่า พระเจ้าน้องยาเธอ ข้าพเจ้ายกราช
 สัมบัติให้จะขอท่านไว้เป็นพระราชดามัน ฟุ้งนฤกษิตก็ได้ขึ้นเสวยราช
 สัมบัติแล้ว เหตุใดจึงได้มาแปรปรวนไปดังนี้เล่า ไฉนกายได้ยืน
 นางตรัสดังนั้น ก็เดินตรงเข้ามาที่ข้างรถยกหัวชนทำหูชนตวาดด้วย
 เสียงอันดังว่า พวกข้าพเจ้าถือบวช ใครจะมาร่วมรักกับกระตุกแห่ง
 อย่างนั้นได้หรือ จงปัดขยอาจารย์เราไปเถิด เมื่อนางได้เห็นรูปร่าง
 ไฉนกายหน้าเกลียดหน้ากลัวดังนั้น แด่ทำเสียงดังออกทำดูร้ายดังนั้น
 ก็ตกพระไทยล้มเข้าไปในรถ ชิวเจ๋งก็เข้าอุ้มอาจารย์ออกจากหมู่คน
 แล้วพวงให้ขึ้นม้า เห็นผู้หญิงคนหนึ่งร้องตวาดว่า พระเจ้าน้องยาเธอ
 จะหนีไปข้างไหน เราจะมาร่วมรักแก่ท่าน

ชิวเจ๋งร้องดำ่ว่า อ๊ะโหมย มึงไม่รู้จักหรือ จึงชักไม้ตะบอง ออก
 ตกลงไปที่ศีรษะหญิงนั้น ๆ ก็อินตะระชานกลายเป็นลมใหญ่มีดมัว หอบ
 เอาพระถังซัมจั๋งไปทางไหนก็ไม่ทันรู้ เวลานั้นเหิงเจี้ยงจะร้ายคาถาทำ
 จังจึงให้หมู่หญิงชาวเมืองไซ้เหลียงก็กั้น ยืนอยู่ที่เดียวก็ยังหาทันไม่
 พอได้ย่นเลี้ยง ชิวเจ๋งร้องโวยวายขึ้น เหิงเจี้ยงหันไปถามว่าอะไรกัน

ซัวเจ๋ง บอกว่า มีหญิงผู้หนึ่งทำเป็น ม้วน ตมพยุห์ หอบเอา พระอาจารย์
 ไปแล้ว เห่งเจี้ยงได้ฟังดังนั้น ก็เหาะขึ้น ทอดไปทุกที่ สืบทิศที่
 เห็น ช้าง ทิศอุดร มี ม้วน ตม กัดมึ่ ๆ ดึง ๆ ไป เห่งเจี้ยง เห็น แล้ว ก็กลับ นำมา
 เรียกไปยก่าย ซัวเจ๋ง ว่า จงรีบตามเราไป ตาม อาจารย์ โดยเร็วไปยก่าย

ซัวเจ๋ง ก็ เก็บ ของ วาง บน หลังม้า แล้ว จึง พา กัน เหาะ ตาม เห่งเจี้ยง มา

ฝ่าย พวก หญิง ชาว เมืองไซ เหลียง ก็ แด เห็น เหาะ เห็น เดิน อากาศ ไป
 ไต่ ตง นั้น ต่าง คน ก็ กุ๊ก เข้า ลง คำนับ กับ พน ทำ เคารพ ทุก ๆ คน แล้ว

พูดว่า มี อภินิหาร บารมี เหาะ เห็น เดิน อากาศ ไต่ ตง นี้ จะ รอย จะ เบน พระ
 ชะรอย หันต์ แน่ ไม่ ต้อง สง่ ได้ ยเลย ท่าน น้อง พระ เจ้า แผ่น ดิน ถึง นั้น มี บารมี

แก่ กัด พวก เรา มี แต่ ไน ตา ไม่ มี แก้ว ตา จึง ได้ คิด ผิด ไป ดังนี้ หมายถึง
 ใจ เดียว เหมือน มนุษย์ สรรพตา จึง ได้ เลี้ย เวลา คิด บ่อย การ เปลา ๆ

ขอ เสิญ พระ แม่ เจ้า ชน ดูราช รก กัด เข้า พระ นคร เกิด พระ ราช เทวี เมื่อ
 ได้ พระ ๘๖๓ ก็ ให้ นึก ๘๖๓ แก่ พระ ไทโย จึง พร้อม ด้วย นาง ชุนนาง ใหญ่ น้อย

บาย นำ ราช รก คน กัด เข้า ดู พระ นคร

ฝ่าย เห่งเจี้ยง ไปยก่าย ซัวเจ๋ง เหาะ ได้ ตาม ม้วน ตม นั้น มา ถึง ภู เขา
 สูง อัน หนึ่ง ก็ เห็น ม้วน ตม นั้น เจียง สงบ สง ที่ หา ได้ ว่า บิศาจ นั้น จะ ไป

ข้าง ไหน ไม่ พ้น หนึ่ง ทั้ง สำน คน ก็ พา กัน ตดิ ลง ยัง ยอด เขา เที้ย คั้น หา
 แด ไป ข้าง หน้า ก็ เห็น แห่ง หนึ่ง มี ศิลา ตั้ง เชียว ตั้ง อย มี แดง ระบาย ล่วง ไล่

ดู แผ่น กระจก ตับ แด พ้น แผ่น ศิลา เข้า ไป ข้าง หลัง นั้น มี บาน ประคูดิลา
 มี ตง บิ อย บน ขวาง ประคูดิลา อักษร ใหญ่ หก ตัว คือ เขา ตอกศ ชวธา บแปตอง

ไ้ไปก่าย เห็น ดั่งนั้น ก็ ทรง เข้า มา จะ เอา คราด เหล็ก สืบ เห่งเจี๋ย
ห้าม ว่า น้อง อย่า เพื่อ ทำ ก่อน เพราะ เรา ตาม ม้วน ถม มา ก็ หา รั้ว ไม้ ไม่ น้อง
ทั้ง สอง จง พัก อยุ่ ที่ นี้ สัก ประเดี๋ยวจะ พึ่ง จะ เข้า ไป สืบ ความ ทุ ให้ ได้
ความ ก่อน แม้ ว่า ได้ ความ แล้ว ประการใด เรา จัง ค่อย คิด อ่า น ค่อ ไป ไ้ไปก่าย
ซัวเจ๋ง ได้ พัง เห่งเจี๋ย ก็ รอคอย อยุ่ ที่ นั้น เห่งเจี๋ย ก็ แปลง เป็น แมลง ผิง ตัว
น้อย บิน ลอด เข้า ไป ใน ประตู ถึง ชั้น ใน ที่ สอง แล ไป เห็น หมิง นัง อยุ่ บน
แท่น ฝู หึ่ง สอง ข้าง มี หมิง รูป ว้าง ด้วย กำ ลัง รูน ล่าว ยืน เรียง ราย
สอง แถว พากัน หัว เรา โดย ไม่ รั้ว เหตุ เห่งเจี๋ย ค่อย ๆ มิน เข้า ไป ใ กั
จับ อยุ่ บน ซื่อ คอย แอบ พัง เหตุ การ ประเดี๋ยวจะ เห็น หมิง ฝม ยาว คน หนึ่ง
เดิน ออก มา จาก ซ้าง ใน สอง มือ ประคอง ถาด ออก มา ใน ถาด นั้น
มี ของ กิน สอง อย่าง กำ ลัง รูน ๆ เดิน ขึ้น มา ที่ นาง นัง พุด ว่า ซอ แม่
นาง ได้ ทราบ ของ กิน สอง ดั่ง นี้ ดั่ง หนึ่ง แกง เนื้อ คน ดั่ง หนึ่ง เป็น ของ เคือง
แฉ นาง บิศาจ ได้ พัง ดง นั้น ก็ ยม อยุ่ ใน หน้า จึง ตั้ง ว่า พวก เจ้า จง เข้า
ไป พยุง ท่าน พระถึงซิมจิง ออก มา นี้ พวก หมิง มิววาร์ เหล่า นั้น ก็ พา
กัน เข้า ไป พะยุง พระถึงซิมจิง ออก มา เห่งเจี๋ย เห็น พระอาจารย์ มี สี่ หน้า
เห็ดสอง ดอก คาแดง เหมือน ร่อง ไข่ เห่งเจี๋ย นึก แต่ ใน ใจ ว่า อาจารย์
เรา เห็น จะ ถูก ยา แผลด เสีย แล้ว

ฝ่าย นาง บิศาจ ยักษ์ เห็น คน พะยุง พระถึงซิมจิง ออก มา ก็ ตง จาก แท่น
จับ มือ พระถึงซิมจิง ไว้ แล้ว จึง พุด ว่า ท่าน จง วาง ใจ เกิด อย่า ทุก โทมนัศ
เสร์ว้า โค้ก ไป ให้ บวญ การ เเตย อัน ความ บริบูรณ์ มั่ง มี ศรี ศรี ด้ เมือง

ไซเหลียงก็ไม่ได้ก็จริง แต่ความสำคัญเจ็บบสั่งตีที่นี้ตีดีกว่า จะภาวนา
 สวดมนต์ก็เป็นที่สอาดใจ ท่านกับข้าพเจ้าจึงเป็นเพื่อนยากกันกว่า ชีวิตจะ
 หาไม่เกิด พระถังซำจั๋งได้ฟัง นางมีคำจกษั พุศุ เกี้ยวพาน ดังนั้น ก็มี
 ได้โต้ตอบประการใด นางมีคำจกษั พุศุ ต่อไปว่าท่านอย่ามีความเค็รว่า
 หมองเลย เมื่อเสยงโตะที่เมืองไซเหลียงก็ในเวลานั้น ข้าพเจ้าก็อยู่
 แต่ไม่เห็นว่าย่นให้ซึ่งของกิน มาบัดนี้ข้าพเจ้ามีของกินสองอย่างคือ
 แฉแดไซ ตามแต่ท่านจะประสงค์เกิด

พระถังซำจั๋งนึกในใจว่าแม้ว่าเราไม่พูดจาโต้ตอบ อันหญิงมีคำจก
 นหาเหมือนนาง กระษัตริย์ไม่ นางยังมีธรรมนิยมมนุษย์ อันมีคำจก
 มั่น เป็นยักษมารร้ายกาจ แต่อีกประการหนึ่งศิษย์ทั้งสามก็ยังไม่รู้
 เหตุการว่าเรามาตกทุกข์ได้ยากอยู่ที่นี่ไม่ บางทีมีคำจกมันจะคิดหึก
 หาญทำร้ายเราก็จะเสียซึ่งชีวิต คิดดังนั้นแล้วก็อุ่ด่าให้ ออกวาจาตอบว่า
 อันของสองอย่างนั้น เรียกว่าแฉ เป็นอย่างไรไซ เป็นอย่างไร ข้าพเจ้าอยาก
 ทราวม นางมีคำจก บอกว่าของแฉทำต้มแกงไม่มีเนื้อสัตว์ ของไซนั้น
 ต้มแกงด้วยเนื้อมนุษย์ พระถังซำจั๋งพูดว่าอาตมภาพเคยฉันแต่ของแฉ
 นางมีคำจกได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วเรียกสาวไซให้ยกน้ำร้อนมาช้ำมา
 พวกคนไซก็ยกน้ำร้อนมาตั้งไว้ตามสั่ง นางมีคำจกก็หยิบของแฉยื่นสั่ง
 ให้พระถังซำจั๋งฉัน พระถังซำจั๋งหยิบของไซสั่งให้นางมีคำจก ต่างยื่น
 สั่งกันไปมา กินตามสบาย

ฝ่ายเหิงเจี๋ยเป็นแมตงฝังจมอยู่บนไซ

เห็นพระถังซำจั๋งกับนาง

มีคำจ พุดจา ปราไ้สย กััน ดััง นััน ก็ วิคค กถั้ว ว่า พระธัจจารีจะ พุงุ่ สั้วร่าน
 หลุ่ม หดงไป เห่งเจ็ย อดไม่ได้ก็ กถาย กถั้ว เปนรูป เดิม ซักตะบอง โดต ดง
 มา ร้อง ว่า อีมารร้าย มััง อย่า ทำ เถ้หึ กถ หดถอก ธัจจารีญู เดย นาง มีคำจ
 เห็น ดััง นััน ก็ ตกใจ พัน ส่ายไฟ ออกจาก ปาก มัดไป หมด ทัง ถ้า เรียก
 สาวใช้ ให้ พา พระธังซั่มจั้งไป เก็บไว้ยัง เดิม แด้ว นาง มีคำจ ก็ จัับ พดของ
 เหล็ก กระจ โดต ออก มา ยััง นำ ประตุถา ต้า ว่า อัยถิง มััง ถือ อย่างไร จั้ง ธัจ
 สามารถ แอบ เข้า มาใน ถ้า ของ ญู มััง มา ค่อ สู้ แก่ ญู ให้ เห็น ฝัมือ กััน
 เห่งเจ็ย เขา ตะบอง เหล็ก ฆน วับ คอย วับ รช ถอย ออก มา จาก ถ้า ฝ้าย โป้ย
 ก่าย ซัวเจ็ง นััง คอย อยู่ นำ ถ้า แด้วไป เห็น คน ทัง สอง ก้าง ค่อ สู้ กััน ออก
 มา โป้ยก่าย สอง มือ จัับ คราด กระจ โดต มา ร้อง ว่า พี่ ซัยม ถอยไป ก่อน
 ซ้าพเจ้า จะ สัับ อีมาร ด้วย คราด สัก ที่ หั๊ง

นางมีคำจ เห็น โป้ยก่าย ว่า จะ เข้ามา ทำ ร้าย จั้ง แดง ฤทชให้ ไฟ
 ออกจาก รุจะหมุก เปน ควัน กตุ้มไม่ แดเห็น อะไร แด้ว บันดาน ให้ พดของ
 นััน บิน แกว่ง มา บน อากาศ คั้ กระจหนาบไม่ ร้อง จันไม่ รั้ว ว่า มีคำจ จะ มี
 ลัก ก็ มือ เห่งเจ็ย โป้ยก่าย รอ รับ อยู่ คน ตะซ้าง นาง มีคำจ จั้ง พุด ว่า
 หงอคง ทำไม่ จั้งไม่ รั้ว เหตุ การ เรา จ้า เจ้าได้ เจ้า จ้า เรา ไม่ ได้ หรือ ที่ วิคค
 ดุ้ยอิมยั พระญู ไถย ยัง กถั้ว เรา ทำไม่ กัับ เจ้า อัยซาคีลัดตัว เทรณาน สอง คน
 เท้า นััน จะไป ถังไหน เห่งเจ็ย โป้ยก่าย รบ แก่ นาง มีคำจ หดาย ซัว โมง ก็ ไม่
 แพ้ ชะนะ กััน ฝ้าย นางมีคำจ ก็ ร้ายเวท บันดาน เปน สักคำเข้า บิน มา เห่ง
 เจ็ยไม่ ทัน รั้ว ตัว สัก ตก ถูก กถาง กระจหม่อม ที่ หั๊ง หั๊งเจ็ย ร้อง โยย ก็

ถา ถอยหนี ไ้ไปก่ายเห็น ดั่ง นั้น ก็ ตกควาต ถอยหนีไป เหมือน กัน ฝ่าย
นางปีศาจ มีไซษะนะ แล้ว กัดบ เข้า ถ่า ฝ่าย เหง้เจ้ย ถูก ต่าก เจ้บปอด ก็ ประ
คอง ค้คะ หน้า น้ ควณ เหลือ จะ ทนได้ ออก ปาก ร้อง ว่า ร้ายแรง

ไ้ไปก่ายถาม ว่า ก่าดั่ง รมกัน อยู่ทำไม พี้จ้ ร้อง ชน แด กอด หัว
ว้ง หนี กัดบ มา ดั่ง น้ เถ่า เหง้เจ้ย ประคอง ค้คะ ร้อง ว่า เจ้บ เหลือทน แล้ว
พูด ว่า เมื่อ เวลา ก่าดั่ง รม แก่ปีศาจ มัน เห็น เพดง อาวุธ จวน จะ แพ้ เรา ไม่
รู้ ว่า มัน แผลง ฤทศ ด้วย ประการใด บิน มา ถูก ค้คะเรา ที่ หนึ่ง เจ้บ ปอด
เหลือ จะ ทนได้ เพราะ ฉนั้น จึง ต้อง ต่า หนี ไ้ไปก่ายได้ พง เหง้เจ้ย บอก
ดั่ง นั้น ก็ หัว เราะแแล้ว พูด ว่า เมื่อ เวลา มิ ได้ รม พุง แก่ใคร พี้พูด ออก
ว่า ค้คะ ของ พี้ปลุกเค็ก ประกอบ ด้วย ธรรม อัน เขียว ชาญ แก่ กัด ถ้า
จริง ดั่ง นั้น ทำไม จึง ไม่ คู้มไว้ ได้ ให้ ถูก เจ้บ อย่าง น้ ทำไม เถ่า

เหง้เจ้ย ว่า ฉนั้น ความ ที่ เถ่า เรี้ยน วิชา การ ที่ คู้มไปยก ก็ ได้ จริง
เหมือน กัน ซึ่ง เปน มัด พร่า หรือ หอก ตาม แหตน หดาว แดไฟ เมา ส่าระพัด
ก็ ไม่ เปน อัน ตราย จริง มา ฉนั้น นาง ปีศาจ น้ ไม่ รู้ ว่า มัน เขา ดิ่งไร ทำให้
เรา ได้ ความ เจ้บ ปอด เหลือ ทน ดั่ง นั้น ไ้ไปก่าย ว่า ถ้า ดั่ง นั้น เรา กัดบไป
เม็งไซ เหลียง ก็ ก หา ยา ให้ พี้ บิด แก่ ปอด เห็น จะ ดี เหง้เจ้ย พูด ว่า ไม่
มี ฆาต แผลง แดไม่ มวม ฆ่า จะ บิด ยา อย่างไร ได้ ไ้ไปก่าย พูด ว่า เมื่อ ฆ่าพเจ้า
มี ท้อง จน ท้อง ขุม เจ้บ ปอด ก็ ยัง ไม่ เจ้บ ถึง ส้มอง

ซ้จ้ง พูด ว่า พี้ ไ้ไปก่าย อย่า พูด เถ่นให้ เสี้ย เวลา ด้วย เวลา ก็ จวน
จะ ค่ำ อยู่ แล้ว พี้ เหง้เจ้ย ได้ ความ เจ้บ ปอด ทั้ง พระ อาจารย์ ก็ ไม่ รู้

ว่า จะ เป็น ตาย ประการใด เรา จะ คิด อย่างไร ดี เห่งเจี๋ยพูด ว่า พระ
 อาจารย์ อยู่ใน ถ้า คง ไม่ เป็น ไร อย่า วิดก เรา พัก ที่ ชาย เขา ตัก คั้น หนึ่ง
 พอรุ่ง แจ้ง แจ้ง ค่อย คิด การ ต่อ ไป พูด ดั่ง นั้น แล้ว ทั้ง ดำ คน ก็ พา กัน หา
 ที่ พัก เป็น ปกติ แล้ว ก็ นอน

ฝ่าย นาง บิศาจ ครั้น ได้ ไซอิ๋ว ชะนะ แล้ว ก็ ตาม เข้า ไป ใน ถ้ำ ก็ ทำ ใจ
 ดี รื่น เริง อ่อน นุ่ม ไม่ ด้ ร้าย ตั้ง ให้ พวก คน ไซ่ บัด ประคูน นอก ให้ มัน คง
 ตั้ง ให้ หนึ่ง ยาม อยู่ สอง คน คอย ระวัง ผล ตัด เปลี่ยน กัน แต่ ตั้ง ให้ ตัว ไซ่ บัด
 กวาด เตียง นอน จุด โคม ไฟ ชื้น ให้ สว่าง ได้ว ก็ นอน หนึ่ง เรา กับ ท่าน พระ
 อนุชา เมื่อ ใด ถึง จะ มี ความ รื่น เริง กัน พวก ตัว ไซ่ ก็ จด การ ตาม นาง
 บิศาจ ตั้ง ทุก ประการ ครั้น จิต เด็ด ใจ แล้ว ก็ พา กัน เข้า ไป ข้าง ใน พง
 พระถั่ง ชัม จัง มา ที่ นาง

ฝ่าย นาง บิศาจ ทำ กิริยา ยัวยวน เถา โถม จับ มือ พระถั่ง ชัม จัง แล้ว พูด
 ว่า ท่าน กับ ข้าพเจ้า จึง เป็น ดำ มี กิรยา กัน อย่า มี ความ ระวัง เกียจ แต่ อย่าง
 ไต เลย พระถั่ง ชัม จัง เมื่อ ใด เห็น บิศาจ ทำ กิรยา อាកกร แด พุดจา ดั่ง นั้น
 ตก ประหม่า หน้า ไม่ มี สติ โทหิต คิด แต่ ใน ใจ ว่า แม้ เรา จะ ชัด ชัน มิ ตาม
 ใจ มัน ี่ ก็ จะ ช่ว เรา เสีย อย่า เถย จำ จะต้อง ผ่อน ผัน ไป ตาม การ คิด
 แล้ว ก็ เดิน ตาม นาง เข้า ไป ใน ห้อง เวลานั้น พระถั่ง ชัม จัง ดู จ้า ไข้ ไม่
 เป็น สะติ สัม ประถาดี มิ ได้ เยง หน้า แด ดู ถึง ไต ครั้น เข้า ใน ห้อง สอง
 ต่อ สอง แล้ว นาง บิศาจ ก็ ทำ กิรยา ดูป คธา จับ ต้อง โดย จิตร อัน กำหนด

ใน กามวาท แต่พระถัง ซัมจัง มิ ได้มี ความ ยินดี นิ่ง นิ่ง สำนวณ จิตร มิ ได้
 มี ความ ปฏิพัทธ์ เกี้ยว ข้อง ใน กามคุณ นาง บิศาจ ก็ เต้า โดม กอด รัต หวัง จะ
 ให้ ความ กำหนด แห่ง พระ ถัง ซัมจัง กำ เหวบ ขึ้น แต่ พระถัง ซัมจัง ก็ นิ่ง นิ่ง
 อยู่ เหมือน บัว ไม้ ไม่ แสดง ความ กำหนด เส้น ห้า ใน ทาง อะ สัท ขรรวม สัจจวาท
 จน เวลา ด่วง เข้า ยาม สยาม นาง บิศาจ มี ความ กำหนด เร่า รั้น ไป ด้วย
 เพลิง วาด เข้า กอด ปล้ำ ทำ ประการ ไต ๆ พระถัง ซัมจัง ก็ สะภาว นิ่ง
 อยู่ มิ ได้ กำ เหวบ นาง บิศาจ ตัด ที่ จะ คิด เพราะ เปน สัตว์ เมื่อ บรุษ
 ไม่ ยิน ดี แล้ว ก็ ไม่ สามารถ จะ ให้ ดำ เร็จ ความ ประสงค์ ของ คน ได้ จึง
 เรียก สาว ไซ ให้ เอา เชือก มา มัด ผูก พระถัง ซัมจัง ดุจ มัด คชสาร แด ราช
 สัตว์ แล้ว ก็ สั่ง ให้ ตก ลง ไป ที่ ระเบียบ พวก คน ไซ ก็ กระทำ ตาม นาง
 บิศาจ จึง ให้ ดับ โคม ไฟ นอน

ฝ่าย เห่ง เจี้ย พัก อยู่ ที่ ข้าง เขา พด ทุน รุก ก็ เรียก ไบ๊ยก่าย ซิว เจ้ง
 แล้ว พูด ว่า เมื่อ เวลา กลาง คืน เจ็บ ปวด ศีรษะ เวदान ความ เจ็บ ปวด ก็
 หาย แล้ว ไบ๊ยก่าย หัวเราะ แล้ว พูด ว่า แม้ว่า หาย ดี แล้ว ก็ ให้ มั่น ดอง
 ดุ๊ก ตัก ที่ หรีอ จะ เปน อย่าง ไต อัก บ้าง เห่ง เจี้ย ว่า เลิก เด๋ย เกิด ออย่า เอา มา
 พูด อัก เดย ไบ๊ยก่าย ว่า หง อาจารย์ เสีย คืน นิ่ง แล้ว ไม่ ทราบ ว่า จะ เปน
 ประการ ไต ซิว เจ้ง พูด ว่า ส่วง ดี แล้ว จะ รั้น ไป กำ จัด บิศาจ เสีย ให้ จง ได้
 จะ ได้ แก่ เขา พระ อาจารย์ ออก มา เห่ง เจี้ย ว่า นิ่ง จง คอย พัก อยู่ ที่ นิ่ง ตัก
 ประเดี่ยว พี่ กับ ไบ๊ยก่าย จะ ไป ดู ลาด เดา ก่อน พด ดิ่ง นั้น แล้ว ก็ พร้อ ม
 ด้วย ไบ๊ยก่าย รั้น เติง ขึ้น ไป บน ถ้ำ ครั้น เห่ง เจี้ย ขึ้น ไป ถึง จึง ตั้ง ไบ๊ยก่าย

ให้ รอคอย อยู่ ที่ หน้า ถ้ำ ก้อน
 วิชาจารย์ ประการใด ก็ ยัง ไม่ รู้ ได้
 พื จะ เข้า ไป พัง ตู ให้ รู้ แน่ ใจ ก่อน
 พุด ตัง นั้น แล้ว ก็ แปลง กาย เป็น แมงตง ผิง บิน เข้า ใน ถ้ำ
 ถึง ประตู ชั้น ใน
 แด เห็น คน นิ่ง ยาม อยู่ ล่อง คน
 มือ ถือ เกวาระ นอน หดบ อยู่ ข้าง ประตู
 เหง้า เจี้ย ก็ บิน เข้า ไป ยิง ห้อง นาง บิศาจ ที่ นอน อยู่

ฝ่าย นาง บิศาจ เวลา กตาง คิน ฮุด นอน จึง ได้ หดบ อยู่ จน ล้าย ยง หา คิน ไม่
 เหง้า เจี้ย ก็ ค่อย ๆ บิน เข้า ไป ข้าง ใน ได้ ยิน เสียง พระ วิชาจารย์ แด ไป ก็ เห็น
 คัจฉ มัด อยู่ ดุจ เขา มัด ลักกร นอน อยู่ ข้าง บันได
 เหง้า เจี้ย ก็ บิน ลง มา กัด
 ร้อง เรียก พระ วิชาจารย์
 พระ ถัง ซัม จึง ได้ ยิน เสียง ก็ จำ ได้ ว่า เหง้า เจี้ย จึง
 เรียก ว่า เหง้า เจี้ย จึง รีบ มา ช่วย ชัก ตู เรา ด้วย เกิด
 เหง้า เจี้ย ถาม ว่า เมื่อ คิน
 นีรต์ ซาติ เป็น อย่างไร บ้าง
 พระ ถัง ซัม จึง ตอบ ว่า การ ประเวณี แด้ว ก็
 ตู ตาย เสีย ดี กว่า
 เพราะ ไม่ ยิน ดี ด้วย กับ มัน ๆ
 จึง ได้ มัด ไว้ ทุระมา
 ทุระกรรม อย่าง นี

เวลา นั้น วิชาจารย์ กับ ศิษย์ กัด ตู พุด กัน อยู่ นาง บิศาจ ด้ ได้ ยิน เสียง
 ว่า จะ ไป อารามหา พระธรรม ก็ ตกใจ ตัน ซน
 แม นาง บิศาจ ทำ ทุระมา พระ ถัง
 ซัม จึง ก็ จริง
 แต่ ใจ นั้น ยัง มี ความ เสน่หา อา โดย พระ ถัง ซัม จึง อยู่ มาก
 นาง บิศาจ ได้ ยิน ว่า จะ ไป ก็ รีบ ลง มา จาก เตี้ยง เติง เข้า มา ที่ มัด พระ ถัง ซัม จึง
 ไว้ แด้ว พุด ด้วย เสียง ฮัน ดัง ว่า
 อยู่ เป็น ผัว เมีย กัน ไม่ ดี หรือ จะ
 ไป อารามหา พระธรรม ทำ ไม่ ให้ ดำบาก
 เหง้า เจี้ย ได้ เห็น ดัง นั้น ก็ รีบ บิน
 ออก จาก วิชาจารย์ มา บอก แก่ ไป่ยกาย ว่า
 วิชาจารย์ ท่าน ไม่ ยอม ตาม ใจ

นาง บี้ศาค เพราะ ฉนั้น มั่นจิ่ง ทระมารมิต ท่านไว้ เมื่อ ก็ พิ ก่าตั้ง พุด อยู่
 กับ พระอาจารย์ มั่น ตกใจ คั้น ขน พิ จึง ต้อง รืบ หนี มา ไ้โย่ก่าย ถาม
 ว่า อาจารย์ ได้ พุด อะไร บ้าง หรือ

เห็งเจ็ย บอก ว่า พระอาจารย์ เธอ พุด ว่า ตาย เสีย ดี กว่า ที่ จะ ให้ พรหม
 จรรย์ เค้ร่า หมอง ไ้โย่ก่าย ได้ พัง เห็งเจ็ย พุด ดิ่ง หนี กั หัว เราะ ชม ว่า ดี ๆ
 พระ อาจารย์ เรา เบน พระ แท้ พิ นอง เรา จง พรีอมีใจ กัน ช่วย เธอ ให้ ออก
 พัน ทุกข์ ไ้โย่ก่าย ต้อง มือ จับ ครวด เต็ม ก่าตั้ง สัม กระชาก ประคอง ศีตา กั
 พัง ดง กระจาย ส่าม ลี้ กอน

ฝ่าย พวก เฝ้า ประคอง ก่าตั้ง นอน หลับ ก็ ตกใจ คั้น เห็น ดิ่ง หนี กั วัง
 เข้าไป บอก แก่ นาง บี้ศาค ว่า อ้าย รูป ชั่ว ร้าย ทัง ต้อง คน มา อิก แถ้ว นาง
 บี้ศาค ได้ พัง ดิ่ง หนี กั จับ อ้าวช พุดอง รืบ เดีน ออก มา ยัง ประคอง ถ่า ร้อง
 ดำ ว่า อ้าย ลี้ตัว ถึง ลี้ตัว หมู มั่ง อายู มาก เสีย เปด่า ๆ ไม่ รู้จัก ขนบ ธรรมเนียม
 ทำไม จึง บังอาจ มา ทำลาย ประคอง ถ่า ของ เรา เสีย ดิ่ง หนี ควร หรือ

ไ้โย่ก่าย ได้ พัง นาง บี้ศาค พุด ดิ่ง หนี กั ดำ ว่า อี่ มารร้าย มัว เมา ตะ
 โมบ เต็ม ไป ด้วย กามโรค ท่วมกระบาด ชาติ ส่ามรไม มี ดี มั่ง จะ ชับ เขียว
 อาจารย์ กู ให้ ร้อม รัก แก่ มั่ง ทำให้ พรหมจรรย์ เค้ร่า หมอง ครั้น ไม่ ตามใจ
 มั่ง ๆ ก็ ทำ ทระมา ทระกรรม ต่าง ๆ มั่ง จะ ตก นรกหมก ใหม้ ได้ เถรเทวดัก
 มิ ได้ รุ กตัม มา เกิด ใน ที่ ดี อิก ต่อ ไป แถ้ว มั่ง จง รืบ ดิ่ง อาจารย์ ของ กู ออก
 มา กู จะ ยก โทษ ให้ มั่ง ไว้ ชัดครไม่ ซ่า พัน แม คอ ดิ่ง ชัดขวาง อยู่ ไม่ กระ
 ทำตาม กู ว่า กู จะ พัง รือ ทัง ภา เขา ให้ ทะลาย ดง มิ ให้ มั่ง ดิ่ง รัง อยู่ ได้ ต่อ ไป

นางปีศาจได้ฟังไปยก่ายพูดดังนั้น ก็เตรียมตัวร้ายเวทเหิมฮอน ครองก้อนไฟที่พุ่งออกจากภูเขาหมอก มือถืออาวุธเข้าตีไปยก่าย ๆ จับคราด ยกขึ้นตีปีศาจ เหง้าเจี่ยเอาตะบองเหล็กเข้าระดมตีปีศาจ นางปีศาจก็แสดงฤทธิ์ออกไม่รู้ว่าทำไมมือรับซ้ายรับขวาต่อสู้กันประมาณได้ห้าสิบเพลง ไปยก่ายถูกอาวุธที่ปากได้ความเจ็บปวดก็ถอยหนี เหง้าเจี่ยเห็นดังนั้นก็หวาดวิตกกลัวปีศาจ จึงได้ถอยหนีตามไปยก่ายไป

ฝ่ายนางปีศาจมีไชยแก้วก็กดขี่เขาถ้ำ ตั้งพวกบริวารให้เอาศิลาก้อนใหญ่ ๆ ช้อนกันปิดปากถ้ำให้มั่นคง ฝ่ายซัวเจ๋งอยู่ที่ชายเขาปลดปล่อยม้าให้กินหญ้า ได้ยินเสียงหมูร้องอยู่ที่ไหนก็ยังไม่เห็นตัว ครั้นแต่ไปก็เห็นไปยก่ายยกปากฉิ่งหนีมา ซัวเจ๋งถามว่านั่นเป็นอะไร ไปยก่ายบอกว่าเป็นการเจ็บปวดเหลือทน เหง้าเจี่ยฉิ่งถามตามมาทันหัวเราะว่าเมื่อวานนี้แข่งฆ่าหิวบวมวันนี้ปากเจ็บบวม ไปยก่ายตรงร้องว่าเหลือทน พี่น้องทั้งสามกำลังคร่ำครวญแต่ไม่เห็นยายเฒ่าผู้หนึ่งมือซ้ายถือตะกร้า ๆ หนึ่งเก็บผักเดินมาทางทิศอาคะเน ซัวเจ๋งยิ้มบอกว่าพี่ยายเฒ่าที่ไหนเดินมาโน่นแน่ เหง้าเจี่ยหันไปดูก็เห็นบนศีรษะมีรัศมีปกคลุมอยู่ เหง้าเจี่ยจำได้ว่าพระโพธิสัตว์จึงร้องเรียกไปยก่ายซัวเจ๋งมา นะมัสการว่าพระโพธิสัตว์มาแล้ว

ฝ่ายพระโพธิสัตว์เหาะขึ้นบนอากาศ กลับเป็นรูปเดิมของพระโพธิสัตว์ เหง้าเจี่ยเหาะตามขึ้นไป นะมัสการบอกว่า พวกข้าพเจ้ามีดวงต่อสู้กับปีศาจไม่ทันจะมารับท่าน ขอได้โปรดอภัยแก่พวกข้าพเจ้าด้วยเถิด

บัดนี้ พวก ข้าพเจ้า มา ถู ก มารร้าย ยาก ที่ จะ ปราม ลง ได้ พระโพธิสัตว์
 บอก ว่า สัตว์ คน นี้ มี ฤทธี ร้าย แรง นึก ที่ มี คน ค่อย คน ให้ เจ็บ ปวด นั้น
 คือ ปลาย หาง ของ มัน ตัว มัน เป็น ปีกาจ แมลง บอง เพราะ ฉะนั้น จึง มี
 พิศ ที่ ปลาย หาง เมื่อ ก่อน อยู่ ที่ ดตุย อิมย พง พระ แด่ ดง ชรรม พระ ยู ไดย
 แด เห็น ไม่ ชอบ ก็ เอา มี ข บัด มัน ไป มัน ทวน กตบ ค่อย นว หว แม่ มี อ พระ
 ยู ไดย เจ็บ ปวด เหลือ จะ ทน พระ ยู ไดย ให้ เทพ บุตร ก็ มึง จับ มัน ๆ หนึ่ง มา
 ซ่อน อยู่ แห่ง นี้ ท่าน อยาก จะ ให้ ขา ตม ช่วย ขา ตม เข้า โกล ไม่ได้ แม้ ว่า
 จะ ช่วย ได้ ก็ รับ ไป หา ดาว เทพ บุตร เป้า ยึด แขน กุน อยู่ ช้าง ทิศ บูรพา ชัน
 ดาว ดั่ง ชัน ลง มา นั้น แล จึง จะ ปราม ได้ โดย ง่าย พระ โพธิ สัตว์ บอก ให้
 เห่ง เจ้ย แดว ก็ อัน ตระ ชาน หาย ไป
 เห่ง เจ้ย ครัน พระ โพธิ สัตว์ ไป แดว ก็ กตบ ลง มา บอก แก่ ไ้ ยัก กาย
 ซัว เจ้ง ว่า พระ อาจารย์ เรา มี ดาว ช่วย ไม่ เปน ไว พระ โพธิ สัตว์ ท่าน
 ซ้ง เจ้ง ให้ รับ ไป บน สวรรค์ เชื้อ ดาว เป้า ยึด แขน กุน ให้ ลง มา ปราม ปีกาจ จึง
 จะ ได้ รับ รับ ไป พุด แดว ก็ เหาะ ไป ยัง ดาว ดั่ง ชัน เห่ง เจ้ย ตรง เข้า ไป ยัง ค้ำ หัก
 กวง เม้ง เกง เวลา นั้น ท่าน เป้า ยึด แขน กุน ไม่ อยู่ เพราะ ให้ ไป ตรวจ ชัน
 พ้า เห่ง เจ้ย เห็น ไม่ อยู่ จะ ถอย กตบ ออก มา แด ไป เห็น พด ทหาร ยัน เปน
 แดว ช้าง หลั่ง นั้น ท่าน เป้า ยึด แขน กุน กตบ มา แดว เห่ง เจ้ย ก็ กระจ ทำ ค้ำ นบ
 เป้า ยึด แขน กุน เห็น เห่ง เจ้ย ก็ ค้ำ นบ คอบ แดว งาม ว่า ท่าน ไ้ ไ้ ซ้ง
 จะ ไป ช้าง ไ้ ไ้ หรือ เห่ง เจ้ย คอบ ว่า ข้าพเจ้า มา หา จิน แด ไป ช่วย อาจารย์
 ข้าพเจ้า ดัก ครึง หนึ่ง เป้า ยึด แขน กุน งาม ว่า จะ ให้ ช่วย ชุระ อย่างไร หรือ
 บัดนี้ อยู่ ใน ที่ ตำบล ไ้ ไ้ เห่ง เจ้ย บอก ว่า อยู่ ที่ เมือง ไ้ ไ้ เหลียง ก็ ก ตำบล

เขา ตอกตักซัด ถ้า บ่ แม่ คอง พระ โพรสิ ด้ตัว กอน อิม ท่าน เต้ด้จ มา บอกให้ ว่า นาง บี้คำจ นัน มัน เปน แมตง บ้อง ซี้ให้ ซำฟเจ้ มา หา ท่าน จิ่ง จะปราบ ได้ เพราะ ฉนน ซำฟเจ้ จิ่ง มา ขอ เซมู ท่านไป ซ่่วย อจจวริย ซำฟเจ้

เม้ายิดแซกุน พูด ว่า จะ เข้าไป กราบ ขูด งักเซียงฮ่งเต็ก จะ ซ้ำ การ ไป ท่านได้ เซียง มา ถึง นี้ แดว ทง พระ โพรสิ ด้ตัว ก็ ได้ ซี้ มา แดว ก็ ไม่ อาจ ซัด ได้ ถ้า กรณน ซำฟเจ้ จะไป พร้อม กับ ท่านให้ พัน เวด่า หั่งเจ้ย มี ความ ด้ใจ พร้อม กัน กับ เม้ายิดแซกุน ออก จาก ประตุ ด้วรค ด้งทหมิง

เหาะ มา ยง เขา ตอกตักซัด ครน ถึง ก็ พา กัน ลง ยง ยอด เขา เตก ทรง มา ที่ หน้า ถ่า ซ้วเจ้ง แดไป เห็น ก็ วร้ง เรียก ไบ่ยก่าย ว่า พี่หั่งเจ้ยไป เซมู

เม้ายิดแซกุน มา แดว ไบ่ยก่าย แหงน หน้าพูด ว่า อย่า ถี้ ซำฟเจ้ เลย เปน คน บ่่วยไซ เม้ายิดแซกุน ถาม ว่า ท่าน มี ความ บ่่วย เจ็บ ประการใด

หรือ ไบ่ยก่าย บอก ว่า เมื่อ ฉาน นีไป รบ กับ นาง บี้คำจ ใน เวลา ก่าถ้ง รบ กัน อยู่ ไม่ รู้ ว่า มัน เอา อะไร ค่อย เอา ที่ ปาก ที่ หิ้ง ได้ ความ

เจ็บ ปวด ยัง ไม่ หาย จน บัดนี้ เม้ายิดแซกุน ว่า ท่าน ซยิบ มา ซำฟเจ้ จะ รักษาให้ ไบ่ยก่าย ก็ ซยิบ มา โกด้ เม้ายิดแซกุน ก็ เอา มือ ตูบ ที่ ปาก

ไบ่ยก่าย ที่ หิ้ง แดว เบ้า ที่ หิ้ง ความ เจ็บ ปวด ก็ หาย ทนที่ ไบ่ยก่าย ด้ใจ ที่ ดุ้ดก็ คำนบ ด้รวเรียมู ว่า คักคิ ด้สิทซ์ แท้ ๆ

หั่งเจ้ย เห็น ฉนน ก็ หัว เราะะ พูด ว่า ท่าน จินแด้ ซ่่วย ตูบ ให้ ซำฟเจ้ ด้กั ที่ หิ้ง เตก เมื่อ ฉาน นี ซำฟเจ้ ก็ ถูก ที่ หิ้ง ค่อย เบา แต่ ยัง ไม่ หาย

ขาด ยัง แล่น ๆ ด้ง ๆ อยู่ วิตค ว่า จะ แปร ปรวนไป อิก ขอ ท่าน จินแด้

ได้ช่วย แก้ว ให้ ซำพเจ๊ ด้วย เม้ายิตแซกุน ก็ เอา มือ ตูม ที่ กดาง กระหม่อม
 เห่งเจ๊ย ที่ หนึ่ง แม่ ที่ หนึ่ง ด้วย ตม ปาก ก็ หายไม่ เจ็บ แล็บ อีก ต่อ ไป
 ไบ่ยก่าย นึก โกรธ ซัน มา พูด ว่า พี่ไป กำจัด อี บี้คำจ นัน ก็ ไป เกิด

เม้ายิต แซ กุน ว่า ท่าน ทั้ง สอง คงไป พ้อ พอให้ มัน ออก มา พันจาก ปาก
 ถ้า ซำพเจ๊ จะปราบ มัน เอง เห่งเจ๊ย ไบ่ยก่าย ได้ พัง ดัง นั้น ก็ พร้มม
 กัน ลง มา ยัง ถ้า ถึง ประตุ ไบ่ยก่าย ก็ เอา คราด สับ กระซาก ประตุ หัก พัง
 ทลาย ลง ทั้ง สัน แต่ เข้าไป ใน ถ้า ถึง สัน สอง ก็ เอา คราด สับ กระซาก พัง ลง
 ทั้ง สัน เวธา นั้น นาง บี้คำจ จะให้ คน แก้มัด พระ ถัง ชัมจัง จะใคร่ เชิญ
 มา ฉ้น นำ รอน นำ ซา พอได้ ยืน เลี้ยง พัง ประตุ ซัน ต้อง อีก กระตัก นาง ก็
 ดุก ซัน ฉับ ฮาวุช เติง ออก มา จาก ที่ ค้ ไบ่ยก่าย ๆ ยก คราด ซัน รับ เห่งเจ๊ย
 เอา ตบของ ต้ นาง บี้คำจ ๆ รุก เข้า มา จะแสดง ฤทธิ เห่งเจ๊ย ไบ่ยก่าย รั้ว
 ก็ ถอย หนี ออก มา นอก ถ้า เห่งเจ๊ย จัง ร้องว่า ท่าน เม้ายิต แซกุน อยู่ ที่ ไหน
 แดไป เห็น เม้ายิต แซกุน ยืน อยู่ บน เนิน เขา แปลง กาย เป็น รูป เดิม คือ ใ้
 ใหญ่ ตัว หนึ่ง ยืน ค้ สะ ยาว ประมาณ แปด ศอก หัน ตรง นาง บี้คำจ ร้อง
 ซัน คำ หนึ่ง นาง บี้คำจ ก็ กลาย เป็น รูป เดิม คือ แมงตบ ของ เม้ายิต
 แซกุน ร้อง ซัน ซัน อีก ที่ หนึ่ง แมงตบ ของ นัน ก็ ตาม ดาย อยู่ กับ เนิน เขา นั้น
 ไบ่ยก่าย ตรง เข้า มา เขี่ยบ กดาง หลัง คำ ว่า อี สัตว์ เดรฉาน ทำไม
 มึงจิงไม่ แสดง ฤทธิ ไป อีก เค้า บี้คำจ ก็ นอน หนึ่ง ไม่ ไหว กาย ไบ่ยก่าย
 ก็ เอา คราด สับ พัน จน ตะเข้ยตไป ทั้ง สัน

ฝ่าย เม้ายิต แซ กุน เห็น เสรีจ ชุระแถว ก็ เหาะ กัดบ ไป ยัง วิมาร ฐาน

เหยียด เห็น ตั้ง นก คำนับ ขอบ คุณไป พี่ของ ทั้ง สาม ก็พากัน เข้า ถ้ำ
 พวก คนไซ้ ของ บิศาจ ก็พากัน มาคุกเข่า คำนับ พูดว่า ขอ ท่านได้ โปรด
 พวก ข้าพเจ้า มิใช่ บิศาจ มารร้าย พวก ข้าพเจ้า เป็น มนุษย์ ชย์ ใน เมือง
 ไซ้ เหลียง ก็ก นาง บิศาจ จ้ม เอา มา ทัง นน ท่าน อาจารย์ นน ชย์ ช้าง
 ใน ห้อง เชี่ยว บัง กำจัด นัง ร้อง ให้ อยู่ เหยียด พิจารณา ดู คน เหล่า นั้น
 ก็ เห็น ว่า มิใช่ บิศาจ จริง จึง เดิน เดย เข้า ไป ช้าง ใน คัน หา อาจารย์
 ฝ่าย พระ ถัง ชัม จึง เห็น ศิษย์ มา พร่อม กัน ทัง สาม คน ก็ มีความ
 ยินดี พูด ว่า ฮา ตมภาพ ผู้ เดี่ยว ศิษย์ ทัง หตาย จึง ได้ ชั่ง ความ ทุกข์ แล้ว
 ถาม คอไป ว่า บัดนี้ นาง บิศาจ นน เป็น ประการใด ไ้ยก่าย บอก ว่า อัน
 หมิง นน เดิม เป็น แมตง บอง ตัว เมีย หาก พระ โพธิสัตว์ กอน อิม มา
 บอก ให้ ไป หา เม้ายิด แซกุน ดง มาปราบ จึง ได้ นาง บิศาจ นั้น ข้าพเจ้า
 สืบ พัน ละเอียด แล้ว พระ ถัง ชัม จึง ได้ พัง ดง นน มีความ ขอบ คุณ พระ
 กอน อิม ยิ่ง นก พวก ศิษย์ ทัง สาม ก็ หาอาหาร ให้ พระ อาจารย์ นน แล้ว แล้ว
 ต่าง ก็ พากัน กิน อิ่ม แล้ว ก็ พากัน ออก จาก ถ้ำ จึง เรียก พวก หมิง ที่ บิศาจ
 จ้มไว้ นั้น ให้ ออก มา แล้ว ก็ ช้ ทาง ให้ กลับ ไป ทุก คน แล้ว เอา หญ้า
 ฟ่าง ทำ คบ จุดไฟ เผา ถ่าน ใหม่ เป็น จุนไป ก็ นิมนต์ อาจารย์ ชน มา ดัด
 ออก ทาง ใหญ่ หมายถึง ทิศ ปราบจัน

เดิน พดาง ชม พดาง ตาม แนว ฟ้า แลไป ก็ เห็น ภูเขา สูง ก็ พากัน
 เดิน ข้าม เข้า ไป ทาง ทิศ ตะวัน ตก เปน เนิน ลาศ เต็ม อ ไ้ยก่าย จะ แผลง

อุทิศให้ส่ง หาบให้ชิวเจ๋ง หาบ ไบ๋ยก่าย ก็ เขา คราดได้ ม้า ให้ หึง เหิงเจีย ตาม ว่า นั้น จะ ทำอะไร กัน ไบ๋ยก่าย ว่า เวลา ก็ จวน จะค่ำ ตั้ง แต่ ชิน เขา เดิน มา ก็ เกือบ วัน หนึ่ง แล้ว ใน ท้อง ก็ ทิว ไหโย ฝุ่น วนาย ข้าพเจ้า จะ ใคร่ หา บ้าน คน จะ ได้ บิณฑบาต เข้า กิน สัก มื้อ หนึ่ง เหิงเจีย ได้ พง ดึง นั้น จึง พูด ว่า ถ้า ภาระ นพ จะ ได้ มา นั้น ให้ ไป เร็ว ๆ ว่า แล้ว เหิงเจีย ก็ ชัก ตะบอง ออก เดิน มา ใกล้เคียง มา เขา ตะบอง แกว่ง หมุน ที่ หนึ่ง ม้า ก็ วิ่ง ดุจ ภูเขา เทพนัน ถาม ว่า ม้า ทำ ไม่ กตวั เหิงเจีย ไม่ กตวั ไบ๋ยก่าย นั้น เป็น อย่างไร มี คำ ตอบ ว่า เหิงเจีย แต่ ก่อน เมื่อ ขยับ บน สี่ วรรค เคย เคย ม้า ปราบ เสีย ออก เช็ด ฝุ่น มือ ข้าไครย เหตุ นี้ มา จน ทุก วัน น ม้า ก็ คง ย่อม กตวั วานร ทุก ตัว ไป ฝ่าย พระถัง ซัมจั๋ง ขยับ บน หลัง ม้า ยอไม้ หยดไม้ รั้ว แห่ง ที่ จะ ทำ ประการ ใด ก็ จับ บัง เห็น รัง กัด ตง กับ ขาน บด้อย วิ่ง ไป ตาม วิไล สย ประมาณ ทาง สัก สอง รัชช เดิน จึง ค่อย ๆ เดิน เมื่อ ทำ ถึง เดิน มา ได้ ยืน เลี้ยง ม้า พ่อ เลี้ยง คน รัชช ก็ ช่าง ทาง คะเน เลี้ยง สัก สาม สี่สิบ คน แต่ ไป ก็ เห็น คน เดิน ออก มา มือ ถือ ขาวูช ทุก ๆ คน ออก สัก คัด หน้า พระถัง ซัมจั๋ง แล้ว ถาม ว่า พระสังฆัน จะ ไป ช่าง ไหน พระถัง ซัมจั๋ง ให้ ออก สั้น ขวัญ หาย หนึ่ง ไม่ อยู่ พัด ตก จาก หลัง ม้า ตง มา ลูก ชิน ยืน ช่าง ทาง ร้อง ว่า ท่าน ใด ของ ยก ชิวอิ๋ว ให้ ข้าพเจ้า เกิด

ฝ่าย หัว หน้า ใจร ต้อง คน พูด ว่า เรา ไม่ ทุป ไม่ ตี มี สิ่ง ของ อะไร ก็ เขา มา ให้ เรา เสีย โดย ตี แล้ว ก็ ไม่ ต้อง ทุป ตี พระถัง ซัมจั๋ง ได้ พง ดึง นั้น ก็ รั้ว แน่ ว่า พวก ใจร จึง เดิน มา พะนม มือ พูด ว่า ขาตมภาพ มา จาก

เมืองไค่ถึงฝ่ายทิศบูรพา มีรับสั่งพระเจ้าถังไท่จง ช่งเค้ ให้อาตมภาพไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม จากบ้านเมืองมาหลายปีแล้ว แม้มได้หุ้ยเส้มยงอาหารมากก็หมดสิ้นแล้ว อาตมภาพเปนสังฆไปถึงไหนก็บิณฑบาตเขาฉน พอละเลงชีวิตไปเท่านั้น ไม่มีเงินทองเข้าของสิ่งใดเลย ขอท่านได้กรุณาเถิด

ฝ่ายนายโจรทั้งต้องพูดว่า ข้าพเจ้าตั้งใจคอยดูเงื่อนมาสะกิดทางอยู่ ปรากฏาจะประสงค์ทรัพย์สมบัติเงินทอง จะให้เราผ่อนผันอย่างไรได้ หากว่าเงินทองเข้าของไม่มีจริงแล้ว เดี๋ยวนี้ก็ต้องถอดออกมาให้ แด่ทั้งมาไว้ทีนี้แล้ว เราจึงจะปล่อยให้ไปได้ หากไม่ก็ไม่ว่ากัน พระถังซำจั๋งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อินเเลื่อผ่านหน้าชาติๆ เสียๆ อาตมภาพบิณฑบาตเขา มาพอพ้นกายท่านจะให้ถอดออกจากกายดังนี้ ก็เหมือนฆ่าอาตมภาพเสียเหมือนกัน จะเป็นบาปกรรมแก่ท่านต่อไปหาควรไม่ นายโจรได้ฟังพระถังซำจั๋งพูดดังนั้นก็โกรธฉวยไม้พดองตรงมาจะตีพระถังซำจั๋งๆ ตั้งแต่เกิดมาไม่รู้จักการกตัญญูกตอก เห็นการจวนตัวไม่รู้ที่จะแก้ไขอย่างไรได้ จึงพูดว่าท่านอย่าเพื่อลงมือ อาตมภาพมีศิษย์มาด้วยข้างหลัง มีเงินติดตัวมาสองสามตำดั่ง รอมาถึงอาตมภาพจะเอาให้ท่าน

นายโจรพูดว่า สังฆผู้นี้พูดกตัญญูกตอก เขาเข็อกมดเสียจึงจะได้พวกบริวารก็เอาเข็อกมดพระถังซำจั๋งชักโยงขึ้นบนต้นไม้สูง

ฝ่ายศิษย์ทั้งสามวิ่งตามหลังมา โป๊ยก่ายหัวเราะไม่หยุด แล้ว

พูดว่า พระอาจารย์ ห้อใหญ่ ไป ตาม สบายใจ แล้ว ^๕ไม่รู้ว่าจะไปถึงไหน
 ไปยก่าย เหลือลมไป เห็น อาจารย์ แชน ห้อย อยู่ บน ต้นไม้ สูง ^๕จึงร้องบอก
 หงเจี้ยง ชัด เจิง ให้ดู ว่า อาจารย์ คอย อยู่ โน่น แล้ว ^๕ใจ คอ อาจ สามารถ
 ชน อยู่ บน ต้นไม้ สูง ผูก ชิง ชำ ไกว เถ่น ตาม สบายใจ ^๕หงเจี้ยง แดไป เห็น
 แล้ว ว่า เจ้า อย่า พุด ให้ เตะ เตะ อาจารย์ เรา ถูก แชน อยู่ แล้ว มี ไซ หรือ
 เจ้า ส่ง คน ค่อย ๆ เติง ^๕พี่ จะ รีบ ไป ก่อน หาก จะมี เหตุ ะไร ตก กระมั่ง
 หงเจี้ยง ก็ รีบ ชน เนิน เขา สูง แดไป ก็ เห็น พวก โจร ตั้ง อยู่ เป็น หมู ^๕หงเจี้ยง
 ตี ใจ พุด ว่า ตี แล้ว ตาม จะ มา ถึง แล้ว ^๕พุด ตั้ง นั้น แด ก็ แปลง ตัว เป็น
 ส่าม เณร น้อย ชายุ ประมาณ สิบหก ขวบ ^๕บน บ่า สะพาย ห้อผ้า ใหญ่ เติง
 ตรง มา ที่ อาจารย์ ร้อง เรียก ว่า อาจารย์ ^๕นั่น เป็น เหตุ ะไร พระ ถึง ชัม จึง
 ได้ ยิน เลียง ก็ จำ ได้ ว่า หงเจี้ยง ^๕จึง พุด ว่า ทำ ไหม จึง ไม่ ช่วย แก่ เรา ได้
 หงเจี้ยง ถาม ว่า ^๕นั่น เพราะ เหตุ ะไร จึง ได้ เป็น ดัง นี้ พระ ถึง ชัม จึง
 บอก ว่า พวก เหล่า นั้น ^๕สะกิด ทาง เรา ได้ มี ให้ เรา ไป ^๕จะ ทวง เขา ค่า เติง
 ทาง ดั่ง ของ ไม่ มี จะ ให้ เขา ๆ ^๕จึง มัด แชน ไว้ อย่าง ^๕คอย ว่า หงเจี้ยง มา
 จะ ได้ คิด ตู มี ะไร จะ ได้ ให้ เขา ^๕เพราะ เหตุ ดัง นั้น เรา จะ ทำ ประการ ไต ตี
 หงเจี้ยง ถาม ว่า อาจารย์ ได้ พุด จาร ับ ร้อง ^๕นี่ นอน ฝัน ไว้ แก่ เขา อย่าง ไร บ้าง
 ได้ ^๕พระ ถึง ชัม จึง บอก ว่า เขา เร่ง รัต จะ มา ตี มา ทบ ^๕อาตมภาพ ก็ ไม่ รู้
 ที่ จะ แก่ ตัว อย่าง ไร ^๕จึง ได้ ข้าง ว่า เจ้า ของ มี อยู่ ที่ หงเจี้ยง ^๕อย่า เพ้อ ทบ
 ตี ให้ คอย สำนึก ษย์ ก่อน พวก เหล่า นั้น ^๕จึง หยุต ให้ ^๕เป็น เวล ที่ เจ้า คับ แค้น
 จึง ได้ พุด ดัง นั้น ^๕หงเจี้ยง พุด ว่า ตี แล้ว ตาม อาจารย์ พุด อย่าง น ก็ สัมควร
 ถูก คอง แล้ว

ฝ่ายนายโจร แถบ่าวไพร่ เห็น หงเจี๋ย พูต ได้ ตอบ กับ อาจารย์ ดิงหนั้น ก็
พากัน ทรู เขา ต้อม นายโจร เข้า มาใกล้ พูต ว่า ส่ามเนร อาจารย์ นั้น บอก
ว่า เข้า ของ เงิน ทอง ของ ที่ ส่ามเนร ๆ จง รับ เขา มา ให้ เรา โดย เร็ว เรา
จะ ยก ชีวิต ให้ แม่ พุด ขัด ขวาง ดัก ครึ่ง คำ ไม่ พอใจ เรา เรา จะ ให้
ชีวิต วิเศษ ลง กับ พน เดียว น หงเจี๋ย ได้ พง ดง หน กี่ ดวง กุง ลง แด้ว พุด ว่า
ท่าน ะยุดิธรรม ทัง หลาย ไม่ ต้อง ทวง ถาม ไป ทำ ไม กับ เข้า ของ ใน ห่อ ั้น
มี ทอง คำ ไม่ ลุ่ม มาก หนัก ลัก ยี่สิบ แห่ง เงิน ลัก ส่าม ลัก สิบ แห่ง เงิน ที่ ละเอียด ๆ
ยัง ไม่ ได้ คิด จะ ต้อง ประสงค์ แด้ว จง เอา ไป ทัง ห่อ เกิด ขอ แต่ อย่า ดี
อาจารย์ ของ อาคมภาพ เตย คำ บูราณ ท่าน ย่อม ว่า เงิน ทอง เปน ของ ปลาย เหตุ
มี กุศล แด บุญ ย่อม เปน คั้น เหตุ เงิน ทอง เปน ของ ปลาย พวก อาคมภาพ ก็
เปน พระ เปน สิ่ง ซัก ก็ มี แต่ เทียว มิ ทรน ทนาค ขอ ท่าน ได้ แก่ ปลด ย อาจารย์
ออก มา ก่อน แด้ว อาคมภาพ จะ นำ ของ เหล่า น มอบ ให้ ท่าน ทัง สิ้น
ฝ่ายโจร เหล่า ้น เมื่อ ได้ พง หงเจี๋ย พูต ดิงหน กี่ ได้ ใจ พูต ว่า ตาสั่ง ซึ
แก เห็น ยว แน่น ส่ามเนร เล็ก น ตี ไม่ ะเห็น ยว นายโจร ทัง สอง จึง บอก ให้
พวก บริวาร โจร เหล่า ้น แก่ มัด พระ ถัง ซิม จัง ลง มา แด้ว ก็ ชน ม้า ้น ไป
หงเจี๋ย เขา แซ่ หวด ม้า เข้า สอง ส่าม ที่ ม้า ก็ ิ่ง ไป ทาง เก่า หงเจี๋ย ร้อง ว่า
ไป ผิด ทาง แด้ว หงเจี๋ย จะ ฉวย ห่อ ิ่ง ตาม ไป พวกโจร ก็ เข้า ต้อม ลัก กัด
ไว้ ตาม ว่า จะ ไป ช้าง ไหน เข้า ของ เขา ได้ ก่อน ขอ ่า ให้ ิ่ง ลง มือ หงเจี๋ย ว่า
ของ ้น จะ ต้อง บัน เปน ส่าม ล้วน นายโจร พูต ว่า เจ้า เนร น้อย ้น กัด กับ กัด ออก
ทำ กัด ขุบาย แต่ พอ ให้ อาจารย์ หุดท เต่า ้น เข้า ของ ้น ้น มี มาก น้อย เท่า

โต ถ้ามีมากก็จะแบ่งปันให้ไป ซื่อผลไม่กิน เห่งเจี่ยว่าเอาเข้า
 ของที่ไหน มา มี เต่า พี่ ทัง สอง หาก เปน นายโจรไปปล้น ที่ไหนได้ เข้า ของ
 ขอให้มา แบ่งให้แก่ ข้าพเจ้า บ้าง ซึ่ง จึง จะ ชอบ นายโจรได้ พง ดง นั้น ก็
 โกรธ แล้ว พูดว่า เจ้า เณร นี้ ไม่ ระวัง ภัย ความ ตาย เหย เข้า ของ ก็ ไม่ ยอม ให้
 กลับ จะ มา ขอ แบ่ง ส่วน เขา ที่ ข้า จง ดู ไม่ ระวัง ตาย นี้ เกิด นายโจร ก็ ตี
 ตี เคาะ เห่งเจี่ย เจ็ดแปด ที เห่งเจี่ย ก็ ไม่ ได้ แสดง ความ เจ็บ บ่อย หน้า ตา ปกติ
 อยู่ กลับ หัวเราะ เลี้ยง ดึง ดัน น พูดว่า พี่ ถ่า ตี ดึง น ตี ออก พ้น ที่ ก็ ไม่ ระวัง
 ตี ว่า เจ็บ อย่างไร นายโจร เห็น ดึง น นั้น ก็ ตกใจ พูดว่า เจ้า เณร น้อย คน
 น หัว มัน แข็ง แขง จริง เห่งเจี่ย หัวเราะ แล้ว พูดว่า ไม่ แข็ง ถึง ดึง น น ออก พูด
 เล่น ตาม การ ดึง น เอง พวกโจร ก็ ไม่ พง ถอย คำ ครู เข้า มา สุ่มสี่ คน ตี
 เห่งเจี่ย เห่งเจี่ย ร้อง ห้ามว่า ท่าน ทั้ง หตาย อย่า เพื่อ โกรธ กอน รัช ข้าพเจ้า
 จะ เอา ออก มา ให้ พูดแล้ว เห่งเจี่ย ก็ ซัก ออก จาก หู เปน เข็ม ปัก ขน หนึ่ง แล้ว
 พูดว่า ข้าพเจ้า เปน คน บวช เรียน เงิน ทอง ไม่มี ี่ แต่ เข็ม เต็ม หนึ่ง น ให้
 แก่ ท่าน เท่า นั้น

นายโจร ก็ นึก เสียใจ ว่า ปลดปล่อย พระสังข์ ที่ มี เข้า ของ ไป เสีย แล้ว จับ
 สุ่ม เณร คน หนึ่ง เรา ไม่ เข้าใจ เย็บ ฝอย จะ เอา เข็ม ไป ทำ อะไร ได้ เห่งเจี่ย
 เห็น นายโจร พูดว่า ไม่ ต้อง การ ที่ จับ แกว่ง ที่ หนึ่ง ก็ ใหญ่ ขน เท่า ตะบอง
 ขน หนึ่ง ปัก ลง ยง พน แล้ว ร้อง บอก ว่า ท่าน ทั้ง หตาย มา ถอน เอา ไป ได้
 แล้ว ข้าพเจ้า จะ ยก ให้ นายโจร ทั้ง สอง ก็ มา ดัน ถอน คิด ดู ก็ น่า สง ใส ย
 เปรียบ ประดุจ ตัก กระแต น จับ เส่า คีตา เห่งเจี่ย เห็น ดึง น นั้น ก็ กระ โดด มา

จับ ถอน เมา ๆ ก็ชน แล้ว เขา ตะบอง ชี พวกโจร ว่า พวกเจ้าไม่ รู้จัก มา โดน เข้า เสีย แล้ว

นายโจร โกรธ เอา พลสอง คี่ คี่ เคียง เคียง อีก ทำ หกสิบ ที่ เคียง เคียง ก็ หัวเราะ พูด ว่า พวก เจ้า คี่ ซ้า เมื่อย มือ แล้ว ที่ น จะตอง ให้ ซ้า คี่ บาง ว่า แล้ว เคียง เคียง ก็ ออก ทำ ตะบอง หวดไป ที่ หนึ่ง ถูก นายโจร ต้ม ตง กับ พัน สัน ใจ ตาย นายโจร อีก คน หนึ่ง เห็น ดัง นั้น ก็ คำว่า ฮ้าย โดน น ไม่ รู้จัก ขรรวม เนียม เข้า ของ ก็ ไม่ ให้ กตม มา ซ้ำ คน เดียว ดัง นั้น เคียง เคียง ว่า จง เลี้ยม ยับ ยิง ก่อน คอย เรา คี่ เสีย ให้ ตาย ทุก คน ให้ สัน ราก ง่า จัง จะได้ ว่า แล้ว เคียง เคียง ก็ ยก ตะบอง หวดไป ที่ หนึ่ง ถูก นายโจร ต้ม ตง ตาย อีก คน หนึ่ง พวก บริวาร เหล่า นั้น ก็ ตก ใจ พา กัน วิ่ง หนี ไป ทง สัน

ฝ่าย พระถังซำจั๋ง กำลัง ม้า วิ่ง กลับ ไป ก็ มา พบ ไบ่ยก่าย ชิวเจ๋ง ๆ ร้อง ว่า อาจารย์ ทำไม เดิน มา ทาง นี้ เค้า ผิด ทาง เสีย แล้ว พระถังซำจั๋ง ชัก ม้า หยุด แล้ว พูด ว่า จง รีบ ไป บอก แก่ เคียง เคียง ว่า อย่า ให้ ดัง ตะบอง เดย จง เห็น แก่ เพื่อน มนุษย์ เกิด อย่า ทำ ให้ ถึง แก่ ความ ตาย เดย ไบ่ยก่าย ว่า อาจารย์ จง หยุด พัก ก่อน ซ้าพเจ้า จะ ไป บอก เธอ เอง พูด แล้ว ไบ่ยก่าย ก็ รีบ วิ่ง ไป โกล้ จะ ถึง ร้อง ตะโกน ว่า พี่ เคียง เคียง พระอาจารย์ สั่ง ว่า อย่า คี่ คน เดย เคียง เคียง ว่า ใคร ได้ ทุน คี่ ใคร ที่ ไหน เค้า ไบ่ยก่าย ถาม ว่า พวกโจร ไป ซ้าง ไหน หมด เค้า จัง ไม่ เห็น ลัก คน เดียว เคียง เคียง บอก ว่า พวก บริวาร ของ มัน หนี ไป หมด แล้ว เหลือ แต่ นาย มัน สอง คน ยัง นอน หลับ อยู่ ไบ่ยก่าย เดิน เข้า มา โกล้ แด ตู เห็น คน นอน อยู่ นำ เมื่อก

อะไรไหล ออกมาประทะ หัว ดงนั้น เห่งเจ็ย บอก ว่า พิพัง ตู๋ ตาย หัว ส้มของ
 ทะเด่น เชื้อ ออกมา ไบ๊ยก่าย ได้ ยิน ดงนั้น ก็ ตกใจ วิ่ง กลับไป บอก พระถัง
 ซัมจัง ว่า พวกโจร กลับไปหมดแล้ว พระถังซัมจัง ถาม ว่า มัน
 ไปทางไหน ไบ๊ยก่าย บอกว่า พิแห่งเจ็ย ตันอน ตาย อยู่ สอง คน พวก
 นั้น มัน หันไปหมด แล้ว แต่จะไปทางไหน ซ้าพเจ้าไม่ทราบ พระถังซัมจัง
 ได้ฟัง ดงนั้น ก็ ร้อนใจ มันว่า น่า แค้น อ้าย ถึง แท้ ๆ ใจ คอ ข้าง โหด
 เข็มจริง ๆ ตู๋ เขา จน ถึง แก่ ความ ตาย พุด ดงนั้น แล้ว ก็ ซัก ม้า กลับ
 มา พร้อม ด้วย ไบ๊ยก่าย ซัวเง้ง เดิน มา ครั้น ถึง ที่ ๆ โจร ตาย นั้น แล้ว แด
 เห็น โดหิต ออก เดชะ พัน ดิน คน ตาย ก็ นอน อยู่ กับ พัน พระถังซัมจัง
 ไม่ พอใจ จะ แด ตู๋ จึง สั่งให้ ไบ๊ยก่าย เขาไป ผั่ง เตี้ย ฮาตมภาพ จะ
 สวดมนต์ สัก จบ หนึ่ง

ไบ๊ยก่าย ว่า อาจารย์ เห็น จะ ผิด ตอก กระทบงี้ ก็ เห่ง เจ็ย ตู๋ คน ตาย
 จะ ให้ ซ้าพเจ้า เป็น สัม ปะเหว่อ จะ ได้ ช้อย หรือ เห่งเจ็ย ถูก อาจารย์ ว่า ใจ
 คอไม่ ลู้ง จะ สะบาย ครั้น ได้ ยิน ไบ๊ยก่าย พุด ดงนั้น จึง ตวาด ไบ๊ยก่าย
 ว่า อ้าย ซาติ หมู ยัง ไม่ รับ เขาไป ผั่งหรือ ประเดี้ยว จะ พ้อ ด้วย ตะบอง
 ตาย ตาม อ้ายโจรไป อ๊ก ศัพ เตี้ยวนี้ ไบ๊ยก่าย ตกใจ กลับ รีบ ไป ข้าง เนินเขา
 เขาคราด ดับ ดิน ลง ขุด หลุม แล้ว แแบก เขาศัพ พัง สอง ไล่ ลงไป เขา ดิน
 กดบ แน่น แล้ว เขา ดิน มุด ขัน เส่ร็จ แล้ว พระ ถัง ซัมจัง จึง ยิบ ดิน จุก รุบ
 อัทธริฐาน ว่า นายโจร จง พัง ฮาตม ภาพ จะขอ อัทธริฐาน เหตุ คิด ถึง
 สำนักศิษย์ ของ ฮาตมภาพ เพราะ พระเจ้า ถึง ไท จง ช่องเต มี รั้ม สั่งให้ ไป ไซทั้

ฮารานา พระธรรม มา ถึง ที่ นี้ พบ ท่าน หลาย คน อากมภาพ อ่อน วอน
ว่า กล่าว แต่ ถ้อย คำ ที่ ดี ท่าน ก็ มี ได้ เชื้อ พัง จึง มา ประ เห่ง เจี้ย มี
ร้ายใจ กล่าว ที่ ด้วย ตะบอง ถึง แก่ ความ ตาย อากมภาพ ส่งสาร คิด ถึง
ซำก ศพ นอน อยู่ กลาง ดิน จึง ให้ ไบ๊ยกาย เขา ไป ผั่ง แล้ว แม้ ว่า ลง ไป ยัง นรก
พ้อง แก่ พระยามัจจุราช ต้อง ตาม เหตุ ผล เห่ง เจี้ย แซ่ ซึง อากมภาพ แซ่ ตัน
ซำ มี ตัว อยู่ อยู่ พ้อง อากมภาพ เลย

ไบ๊ยกาย หัว เราะ พูด ว่า อาจารย์ ต้อง แซ่ แจง ให้ หมัด จด คือ เมื่อ
เวลา เชอ ตันนี้ ซำพเจ้า แล ซัวเจ้ง ไม่ได้ อยู่ ที่ นั้น พระรัง ชัม จึง ก็ กล่าว
ตาม คำ ไบ๊ยกาย ว่า แม้ ว่า พ้อง ก็ จง พ้อง แต่ เห่ง เจี้ย คน เดียว ที่ ไบ๊ยกาย กับ
ซัวเจ้ง นั้น มิ ได้ เกี่ยว ของ เห่ง เจี้ย ไต่ พง ดึง นั้น ก็ หัว เราะ แล้ว พูด ว่า
ท่าน อาจารย์ ท่าน เปน ผู้ใหญ่ ช่าง ไม่ มี จิตร กะ ตัญญู เลย เพราะ ว่า เพื่อ
ด้วย อาจารย์ ไป ฮารานา พระธรรม ได้ ความ ทุกข์ ทระมานั้น เท่าไร แล้ว
มา วัน นี้ ซำพเจ้า พลง ผิด ที่ โจร ร้าย ตาย ต้อง คน ท่าน ไป ซื่อ สอน ให้ มัน ไป
พ้อง ซำพเจ้า ยัง พระยามัจจุราช ซำพเจ้า ตัน ตาย ก็ จริง แต่ ท่าน ไป ฮา
รานา พระธรรม ถ้า ซำพเจ้า ไม่ เปน สำนุศิษย์ ของ ท่าน ตาม มา ที่ ไหน จะ
ได้ ตัน ตาย เต่า ถ้า กระหน ซำพเจ้า จะมี คำ ตั้ง บาง ว่า แล้ว ก็ ถอ ไม่
ตะบอง มา ยืน ช่าง หลุม ผี กระ พุง ถ่ม ที่ แล้ว พูด ว่า อ้าย โจร ตาย โหง
จง พัง เรา พด เรา ยอม ให้ เอง ตัน เรา กอน เจ็ด ที่ แล้ว ก็ ตัน อิก เจ็ด ที่ แปด ที่
เราก็ ไม่ เจ็บ ไม่ ซ้ำ เจ้า ทำให้ เรา ได้ ความ เตือด ร้อน เรา จึง ได้ ตัน เจ้า ตาย

คือให้เจ้าไปฟ้องเราที่ไหนเราก็ไม่กลัว เจ้าเซียงฮ่งได้ท่านรัฐจิก เรา
 เทพบุตรทั้งหลายก็เคยชอบกัน ดาวรอบท้องฟ้าก็เป็นเพื่อนแก่เรา
 เทพารักษ์แด่พระภูมิเจ้าที่ก็เกรงใจเรา เทพยดาร์กษาจิก กระจวพ
 ก็ชอบกันสนิท ทุกๆ เขตพระภูมิเจ้านายศักดิ์สิทธิ์ทั้งพระยามัจจุราชก็เกรง
 ใจทั้งสิ้นตามแต่เจ้าจะไปฟ้องเราเถิดเราไม่กลัวทั้งสิ้น พระถึงซิมจิ้ง
 ได้ฟังเหิงเจี่ยพูดดังนั้นก็ตกใจ จึงพูดว่าอาตมภาพกล่าวคำอธิษฐาน
 ดังนั้นที่ปรารถนาจะให้เป็นคนดี ตัวทำไมจึงถือเอาเป็นจริงดังนั้นเถา
 เหิงเจี่ยพูดว่าอาจารย์ได้พูดไปแล้วก็ช่างเถิด เวลายังวันชงชิวไปหา
 ที่อาไศรยเถิด

พระถึงซิมจิ้งจิตรก็ยังไม่หายโกรธ จึงขึ้นหลังม้าเหิงเจี่ยยังขุ่น
 ในใจอยู่ อาจารย์กับศิษย์ต่างดีแต่หน้าในใจก็ต่างคิดเถียงกัน เดินมา
 สักประเดี๋ยวแต่ไปข้างหน้า เห็นที่ข้างทางใหญ่เข้าไปในแนวบ้านหมื่น
 หมู่บ้าน พระถึงซิมจิ้งเขาแซมมาพูดว่าพวกเราเข้าไปพักที่หมู่บ้าน
 นั้นเถิด แล้วก็พากันเดินเข้าไปถึงที่หน้าบ้าน พระถึงซิมจิ้งก็ลงจากม้า
 เห็นตาเฒ่าคนหนึ่งเดินออกมา พระถึงซิมจิ้งจึงทักถาม ตาเฒ่าจึง
 ถามว่าพระส่งช้ท่านมาแต่เมืองไหนจะไปข้างไหน พระถึงซิมจิ้งตอบว่า
 อาตมภาพนี้อยู่เมืองไต้เอ็งจะไปไซ้ที่อาราชนาธรรม มาถึงนี้ก็จวนค่ำ
 จะขออาไศรยพักสักคืนหนึ่งรุ่งเช้าจะลาไป

ตาเฒ่าพูดว่าหนทางตั้งแต่เมืองท่านมาถึงที่นี่มีไซ้ไกล ทำไม
 ท่านผู้เดียวจึงได้มาถึงที่นี่ได้ พระถึงซิมจิ้งบอกที่อาตมภาพมีศิษย์

มาด้วยสามคน เป็นเพื่อน คาเม่าถามว่า ก็ สำนักศิษย์อยู่ที่ไหน เถ่า
พระถึงซ่มจ้ง เขา มีชื่อ ว่า ที่ ยืน อยู่ ข้าง ทาง นั้น และ คาเม่า ก็ แล ไป เห็น
ทั้ง สาม คน นำตาชวย คาย ไม่นำดู ทุก ๆ คน คาเม่า หัน กลับ จะ เข้า บ้าน
พระถึงซ่มจ้ง ยัดไว้ แล้ว พูดว่า ท่านตาจ้งเมตาขอให้อาไ้ศรัย พัก สัก คืน หนึ่งเถิด

คาเม่า สิ้น คู้ศะ โบก มือ พูด ว่า ไม่ ใช้ อย่าง คน จะ เปน ยักษ์ มาร อะ
ไร ก็ ไม่ รู คน หนึ่ง คตาย งอก คน หนึ่ง คตาย มา ปาก ยาว คน หนึ่ง หน้า
คตาย กับ ราม สู้ เห่ง เจย เต ฟง คาเม่า พูด ดง นน ก ี ของ ด้วย เสียง ोन
ดง ว่า ที่ คตาย งอก หนึ่ง คือ เหลน ของ ชาว เจ้า ที่ หน้า เหมอน มา นนคอ
โหดน ของ ชาว เจ้า เอง คาเม่า เห็น หน้า คาเม่า เห่ง เจย ดง หน ใจ คอไม่ ด้บาย
จะ ถอย เข้า บ้าน พระถึงซ่มจ้ง จึง ตาม เข้า ใน บ้าน ข้าง ใน บ้าน มี ยาย เฒ่า
คน หนึ่ง จู เด็ก อายู ประมาณ สัก หก ขวบ เดิน มา ถาม ว่า อะ ไร กัน ที่ ไหน
พระถึงซ่มจ้ง จึง เถ่า ให้ ยาย เฒ่า ฟัง ทุก ประการ ว่า ชิน สำนักศิษย์ ของ อาตม
ภาพ นน รูป ร้าง อายม คาย ก็ จจริง แต่ สมา ทาน ถอดตาม พระพุทธรูป ญิต
ทั้ง สาม คน ไม่ เหมอน คน โหด ร้าย ทั้ง หลาย ดอก จะ กัดว เชอ ทำไม
คาย ยาย เฒ่า ทั้ง สอง เต ฟง ช แจง ดง นน จึง ค่อย หาย ความ กัดว จึง บอก
แก่ พระ ถึงซ่มจ้ง ให้ เชิญ เข้า มา พระถึงซ่มจ้ง จึง เดิน ออก ไป ดั่ง ศิษย์ ทั้ง
สาม ว่า จง รมติ ระวง กิริยา ให้ เรียบ ร้อย ศิษย์ ทั้ง สาม ก็ จู ม้า พา
หาบ เข้า ไป ยัง เรือน คาเม่า หนึ่ง พัก คอย ฟัง อาจารย์ จะ ใช้ ด้รอย

ฝ่าย ยาย เฒ่า มี จิตร ศรัทธา จึง จัด แจง ยก นำ รอน นำ ซามเตยง เวตา
นั้น ก็ จวน จะ โป้ด เพ็ด คน ใน บ้าน ก็ จัด แจง ตาม ตะเกียง แด โคมไฟ สว่าง

ไฉ่ວ พระถั่งซั่มจั้ง ถาม ตาเต๋มาว่า ท่าน แซ่อะไร อายุได้เท่าใด แล้ว
 ตาเต๋มา ตอบว่า ข้าพเจ้า แซ่เฉียว อายุได้เจ็ดสิบสี่ปีแล้ว พระถั่งซั่มจั้ง ถามว่า
 มีบุตรกี่คน ตาเต๋มา บอกว่า มีคนเดียว ที่ย้ายแก่จูงมา นน แต่คือ หลาน
 พระถั่งซั่มจั้ง ขอพบบุตรชาย ตาเต๋มา พูดว่า ข้าพเจ้า ก็แก่แล้ว เดียงตูก คน
 นี้ แล่นจะลำบากกับ มัน วันน พ้อมันไม่อยู่ พระถั่งซั่มจั้ง ถามว่า ไปค้า
 ขายที่ ไหน หรือ ตาเต๋มา ดั้น คี๋คะ พูดว่า คิด แลวก็ นำ ส่งสาร แม้ว่า ซอบ
 ค้าขาย ก็ เปน บุญ ของ ข้าพเจ้า อนัน ก็ การ บาน เรือนไม่ เอา เปน ฐานะ ึ่ง ดั้น
 คึงใจ ทำแต่การ ซบ ประยศไม่ มี ความ ดี เทียง คบค้าคน พาส ดี ซึง วังราว
 สักัด ทาง ขวาง หน้า ซ่าคน ด้วพัด จะเปน แต่ การ ะกุกัด ทง ดั้น เมื่อ ห้า
 วัน หายไปไม่ เห็น กลับ มา จน วัน น

พระถั่งซั่มจั้ง ไม่ ซักถาม ต่อไป อีก นึกแต่ ในใจ ว่า เห็น จะ เปน
 ฉายใจ ที่ เห่งเจี่ย ต่ ตาย นัน ดอก กระจมิง แล้ว พระถั่งซั่มจั้ง พูดว่า พ่อ แม่
 จิตรใจ เปน กุกัด เหตุ ไฉน บุตร จั้งได้ เปนไป เช่น นน เห่งเจี่ย ว่า ลูก
 อย่าง นี้ ไม่ ไซ่คน ดี ด้ยงไว้ ทำไม ข้าพเจ้า จะ ช่วย จับ ดี ด้ยให้ ตาย จะ
 ได้ ไม่ ต้อง เปน ทุกข์ ตา เต๋มา ว่า ข้าพเจ้า ก็ อยากร จะ ให้ มัน พ้น หู พ้น ตา ไป
 ด้ย ซัด ด้วย ผู้คน ก็ ไม่ มี จั้ง ต้อง นิ่ง อยู่ ไว้ มัน เพื่อ ให้ ช่วย กลับ ดิน ให้
 ข้าพเจ้า เมื่อ ภาย หลัง ซัวเจ้ง ไบ่ยกายไต่ พง ตา เต๋มา ว่า ดิงนนั้น ก็ หัว เราะพูด
 ว่า พี่ เห่งเจี่ย พี่ อย่า พูด ดังกุ ปากไป ขอ หย้า ท่าน ตา สัก มัดหนึ่ง หา
 ที่ ปูตาด นอน พัก พรงัน จะ ได้ ไป ตาเต๋มาได้ ยิน ดิง นั้น ก็ นำ พา อาจาริมย์
 กับ คีษย์ ทง ดั้น ออกไป ที่ ล้วน ไซ่ ให้ อาไค้รย อยุ่ ที่ กระจท่อม น้อย แล้ว

ตาเหม่า ก็ ถม เข้า บ้าน พระถังซัมจั๋ง กับ ศิษย์ ก็ พัก นอน อยู่ ที่ นั้น
 ฝ่าย พวก โจร นั้น ถูก ตาเหม่า กับ พรก พวก อยู่ ใน หมู่ นั้น ด้วย เมื่อ
 เวลา เข้า เห่งเจี๋ย ต่ นาย โจร ตาย เสีย สอง คน พวก บริวาร เหล่า นั้น ก็ พา
 กัน ซุก ซ่อน วจึ นั้น เอา คั้ว รอด พอ เวลา ยาม ดำ มา รวม กัน เป็น หมู่
 มา เคาะ ประตู เรียก ตาเหม่า ๆ กำลัง นอน ได้ ยืน ก็ เดิน ออก มา เปิด ประตู
 ได้ ยืน พวก โจร บ่น ว่า หัว เข้า ๆ ฝ่าย ลูก ชาย ตาเหม่า ก็ ไป ใน บ้าน เรียก ลูก
 เมีย ตน ชน หู เข้า คม แกร่ง ก็ เคย ไป หลง ส่วน หอบ ฟัน เข้า มา แล้ว ตาม
 ภรรยา ว่า ม้า ชาว ที่ หลง ส่วน นั้น ของ ใคร ภรรยา บอก ว่า ม้า ของ พระสังฆ
 ที่ ท่าน มา จาก เมือง ไค่ ถึง จะ ไป อารามนาพระธรรม เมื่อ เย็น นั้น ท่าน มา
 ขอ อาไ้ รย พัก นอน พ่อ แม่ เถียง ดู เธอ แล้ว จึง ให้อาไ้ รย กระ
 ท่อม น้อย นอน

ลูก ตาเหม่า ได้ ยืน ตั้ง นั้น ก็ ตี ใจ ออก ไป นอก บ้าน คม มือ หัว เราะ บอก
 แก่ พวก กัน ว่า เหมาะ แล้ว ๆ คน พยาบาท แก่ พวก เรา อยู่ ใน บ้าน เรา
 พวก เหล่า นั้น ตาม ว่า คน พยาบาท ใคร ที่ ไหน ลูก ตาเหม่า บอก ว่า
 พวก พระสังฆ ที่ ต่ นาย เรา ตาย นั้น เป็น ไฉ่ เค้า บัด นี้ มา อาไ้ รย นอน อยู่
 ที่ ใน ส่วน หลง บ้าน เรา กำลัง นอน หลับ พวก โจร พา กัน พูด ว่า ต่ แล้ว ๆ จับ
 เอา คั้ว ให้ ได้ แล้ว สับ ฟัน ให้ เหนอ บน ตะเขี่ยต จะ ได้ แก่ คั่น แทน ให้ นาย เรา
 ลูก ตาเหม่า ห้าม ว่า อย่า เพื่อ รับ ร้อ้น จึง พา กัน ออก ไป ตับ มี ตี ให้ คม ก่อน

ฝ่าย ตาเหม่า แอบ ได้ ยืน พวก โจร คิด กัน ตั้ง นั้น จึง ค่อย ๆ เดิน
 ออก ไป ส่วน ปฤก พระถัง ซัมจั๋ง กับ ศิษย์ ทั้ง สาม ให้ ตัน ชน แล้ว บอก ว่า

พวกโจร นั้น พาพวก มา มาก หิตาย คน รัว่า พวก ท่าน มา พัก อยู่ ที่ นี้
มัน จะ คิด ซ้ำ พวก ท่าน ข้าพเจ้า คิด เห็น ว่า ท่าน มา จาก เมือง ไกต ไม่
พอใจ จะ ให้ ซ้ำ ท่าน จง รับ เก็บ เข้า ของ ข้าพเจ้า จะ ส่ง ท่าน ให้ ไป ทาง หลัง
สวน พระถึงซ่มจิง ไต่ ฟัง คา เฒ่า บอก ดึง นน ก็ ขอบ คุณ เป็น ที่ สุด คา เฒ่า
ก็ กลับ มา อน ต่อ ไป

ฝ่าย พวกโจร ครั้น ดับ หอก ดาบ แล้ว ก็ พา กัน มา กิน เข้า เวดานั้น
พอ ย่าง เข้า ยาม ล้าม แดง ก็ พร้อม กัน ต่าง ถือ อาวุธ ต่าง ๆ ตรง มา ยัง หลัง
บ้าน ที่ สวน แดง ไป ไม่ เห็น คน จึง จุก ใต้ คบ คับ ทารอบ สวน ที่ ไม่ เห็น
เห็น ประตุ หลัง บ้าน เบ็ด ทง อยู่ จึง พุด กัน ว่า เห็น จะ เห็น ไป ทาง นี้ ก็ พา
กัน โห่ ร้อง ไต่ ตาม ไป จน เวลา ดอน ขึ้น ก็ ยัง เร่ง รับ ไต่ ตาม

ฝ่าย พระถึงซ่มจิง เมื่อ ออก จาก ประตุ สวน ที่ รับ เดิน มา ได้ ยิน
เสียง โห่ ร้อง มา ตาม หลัง จึง หัน มา แด ตู เห็น เป็น หมู่ ประมาณ ลัก ล้าม
สิบ คน สวน มี มือ ถือ อาวุธ จึง ตาม มา จึง พุด แก่ ศิษย์ ทง ล้าม ว่า เรา จะ
ทำ อย่างไร ดี เหง้าเจี้ย ว่า จง วาง ใจ เกิด ข้าพเจ้า จะ รับ เป็น ขูระ บ้อง
กัน ปราย ปราย เอง พระ ถึงซ่มจิง จึง ว่า เหง้าเจี้ย ทำ แต่ พอ ให้ เช็ด หลดาบ
เกรง กัด แล้ว ถอย ไป เท่า นั้น ขย้า ทำให้ ถึง แก่ ส้ม ตาย เลย

ครั้น พวกโจร ได้ มา ไถ่ เข้า แล้ว เหง้าเจี้ย ก็ ชัก ตะบอง หิน หน้า มา
ลัดดี ถาม ว่า ท่าน ทั้ง หลดาบ จะ พา กัน ไป ข้าง ไหน พวกโจร ต่ำ ว่า อ้าย
พวก หัว โต้้น มึง จง ไซ้ ไซ้ ไซ้ ไซ้ ของ นาย กู ต่ำ แล้ว ต่าง คน ก็ เข้า ด้อม เหง้าเจี้ย ๆ
ก็ เอา ตะบอง ฟาด ซ้าย ฟาด ขวา พวกโจร ก็ ด้ม รวบ ลง ไป ทง ลัน บ้าง

ก็ตายบ้าง ก็เจ็บบ้าง ก็ถูกฉุดหนีไป พระถังซำจั๋ง อยู่บนหลังม้า เห็น
 เหง้าเจี้ยตั้งคนตายหลายคน ไม่อยากจะเห็น ก็รีบขับม้าเดินไป โป๊ยก่าย
 ชิวเจ๋ง ก็วิ่งติดตามไป เหง้าเจี้ย จึงถามพวกโจรที่ถูกจับว่า คนไหน
 เป็นบุตรตาเต๋มา พวกโจร เจ็บครวญร้องบอกว่า คนที่รวบรวมเลือดดีเลือด
 นั้น และบุตรตาเต๋มา เหง้าเจี้ย ครอง มา ฉวยมีดตัดเอาศีรษะ หู ขน เดือด
 กำดั่ง สด ใสด อยู่ เหง้าเจี้ย ก็รีบเดินตาม มาทัน พระถังซำจั๋ง ยกศีรษะ
 ขน บอก พระอาจารย์ ว่า ศีรษะ น ศอ ศีรษะของบุตรตาเต๋มา ข้าย คน อะกะตัญญู
 ข้าพเจ้าตัดเอาศีรษะมา

พระถังซำจั๋ง เห็น ดั่งนั้น ก็ตกใจ สิ้นสติ พัดตกจากหลังม้า ครั้น
 ได้สติ จึงดำ่ว่า ข้าย ซาคิดถึง มิ่ง เหมือน ข้าเรา จึงรีบเอาไปให้พิน โป๊ยก่าย
 ก็เอาศีรษะ นั้น ไป ถอบดิน เลี้ย ชิวเจ๋ง จึง เข้า ประคอง อาจารย์ ขน ม้า
 พระถังซำจั๋ง ร่าย พระคาถา ยี่สิบ จบ ก็จับวัด ศีรษะ เหง้าเจี้ย เจ็บปวด หมุน
 กว่า ตง กับ พิน เหง้าเจี้ย ร้องว่า พระอาจารย์ มีด พดง อย่งไร ก็ จึง พุด
 จากัน เกิด ข้าย ทำ แก่ ข้าพเจ้า ดั่งนี้ พระถังซำจั๋ง จึง พุด ว่า ไม่มี
 เรื่อง อะไร ไม่ให้ เจ้า ตาม เราไป อิก จึง ถอบ เกิด เหง้าเจี้ย กำดั่ง เจ็บ ขุด้ำให้
 พุด ว่า ทำไม พระอาจารย์ จึงได้ ให้ ข้าพเจ้า ถอบ ได้ พระถังซำจั๋ง พุด
 ว่า ข้าย คน ร้าย ไม่ใช่ คน ตั้งใจ จะไป อารำธนา พระ ธรรม เมื่อ ฉาน น ข้า
 นายโจร ตาย เลี้ย สอง คน เรา ก็ไม่ พอใจ ว่า คนไม่มี เมตตา จิตร จนถึง
 บ้าน ตาเต๋มา ได้ พง เขาให้ เขาให้ น้า แด พัก อาศัย รย นอน ทั้ง เขายังได้ เปิด
 ประตุให้ พิน โป๊ยก่าย แม้ ว่า ลูก จะ ชิว ร้าย อย่งไร ก็ไม่ ควร จะไป ตัด เขา

ก็ค่ะ เขามาทำไมหาใช่เหตุไม่ เราได้ตั้งสอนอยู่เสมอๆ จิตรใจ
 ก็ไม่มีเมตตาดักเท่า เต็มผม เราจะเอาเจ้าไว้ทำไม เจ้าจงรีบไป
 เต็มโดยเร็วอย่าให้ถึงแก่ร้ายคาถาอีก เห่งเจี่ยจึงว่า อาจารย์อย่าร้าย
 คาถาเลยข้าพเจ้าจะไป ว่าแล้วก็เหาะขึ้นบนเวหา

ฝ่าย เห่งเจี่ยลอยอยู่บนกลางอากาศ คิดจะกลับไปยังถ้ำเดิม
 ของตัว ก็นึกอาลัยแก่พวกถึงบริวาร แต่ตรึกตรองอยู่นานจะไป
 จะอยู่ที่แดนยาก จึงคิดขึ้นมาได้ว่าอย่ากระนั้นเลย เรากลับไปหา
 อาจารย์ดูอีกสักครั้งหนึ่งเห็นจะดี คิดดังนั้นแล้วก็ตกลงมายังพื้น
 เติน เข้ามายืนอยู่ตรงหน้าพระถึงซ่มจิ้งแล้วพูดว่า ขอพระอาจารย์
 ยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าเถิด สืบต่อไปภายหน้าข้าพเจ้าจะไม่ทำอีกต่อไป
 พระถึงซ่มจิ้งไม่ได้ตอบว่าอะไร ชักไม้หยุดร้ายคาถา เห่งเจี่ยเจ็บปวด
 ก็ล้มลงกับพื้น พระถึงซ่มจิ้งถามว่าทำไมยังไม่ไปให้พ้น ยังจะ
 กลับมาพันธผูกอาตมทำไม เห่งเจี่ยร้องว่า อาจารย์อย่าร้ายคาถา
 เลย ข้าพเจ้าจะแข็งแรงให้ท่านฟัง ข้าพเจ้าวิตกว่าไม่มีข้าพเจ้าไปด้วย
 อาจารย์ไปจะไม่ถึงไซ้ที่

พระถึงซ่มจิ้งได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธมากขึ้น คำว่าอ้ายชาติถึง
 โหดร้ายฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่มีดี แม้ว่าเราจะไปถึงหรือไม่ถึงก็ไม่
 เกี่ยวอะไรแก่เจ้าจงรีบไปให้พ้น ถ้าขึ้นอยู่ซ้ำเราจะร้ายคาถาไม่หยุด
 เห่งเจี่ยเห็นอาจารย์ไม่มีความอาไโดยแล้ว ก็สุดที่จะคิดอ่านชี้แจง
 พูดจาต่อไป จึงเหาะขึ้นบนเวหาก็นึกขึ้นมาได้ว่าสิ่งซึ่งข้างไม่คิดถึง

คุณ ของ เรา เลย จำ เรา จะ ไป หา พระ กวนอิม เล่า ให้ ท่าน ฟัง คิด ดงนั้น
 แล้ว ก็ เหาะ ตรง ไป ยัง นำ โย้ บัด เดียวใจ ก็ ถึง นำ โย้ เห่งเจ็ย ก็ เข้า ไป ยัง
 ดำนัก ครั้น ถึง ประตู่ใหญ่ มี บัดจา กับ เสียนไซ้นำ พา ไป หา พระโพธิสัตว์
 เห่งเจ็ย ก็ เดิน ตาม เข้า ไป เหลือบ วน ไป เห็น พระ โพธิสัตว์ นั่ง อยู่ บน แทน
 เห่งเจ็ย ก็ ย่อ ตัว กราบ นมัสการ ตง กับ พัน แล้ว ก็ ร้อง ให้ ด้อก ส่อน พระ
 โพธิสัตว์ เห็น ดงนั้น ก็ โห้บุดจา พยุง วน พระโพธิสัตว์ จึง ถาม ว่า เห่งเจ็ย
 มี ความ ชัด ช้อง อย่าง ไหร่ หรือ จึง บอก มา ให้ เรา แจ้ง อากมภาพ จะ
 ได้ แก่ ไช้ให้

เห่งเจ็ย ร้อง ให้ พलग พุด พलग ว่า ข้าพเจ้า ตั้งใจ ได้ รับ แต่ ความ
 ทุกข์ ยาก ฟัง พระ บารมี ท่าน ปลด เปิดอง ความ ทุกข์ ร้อน ให้ แต่ ให้
 ข้าพเจ้า ตาม รักษา พระ ถึง ช่มจ้ง ไป ไช้ที่ เพื่อ อารวธนา พระ ธรรม ข้าพเจ้า
 ก็ ตั้งใจ หา ได้ คิด แก่ ร้าง กาย แด่ ชีวิต ปลด เปิดอง มาร ร้าย ให้ แก่ เธอ
 ก็ เพราะ ความ ปลวธนา จะ ใคร ได้ มรรคผล ใน เบื้อง นำ ตบ ถ้าง ความ ผิด ที่
 ได้ กระทำ ไว้ แต่ ปาง ก่อน พระ ถึง ช่มจ้ง เป็น คน อะกะตัญญู ไม่ รู้ จัก คุณ
 ของ ข้าพเจ้า มา หตง ด้วย จิตระ อะกุศล มิ ได้ ครัก ครอบ ให้ เห็น คำ แด่ ชาว
 มา ขบได้ ข้าพเจ้า มิ ให้ คิด ตาม ไป ดงนี้ พระ โพธิสัตว์ ถาม ว่า การ ดำชาว
 นั้น เป็น อย่าง ไหร่ จึง แด่ดง ซึ่ง เหตุผล ให้ เรา ฟัง ตู จะ เป็น ประการ ไต
 เห่งเจ็ย จึง ยก เหตุ ที่ ช่า พวก โจร แด่ บุคร ตา เฒ่า นั้น ให้ พระโพธิสัตว์ ฟัง
 ทุก ประการ

พระโพธิสัตว์จึงพูดว่า พระถังซำจั๋ง ถู่มั่นใน สันดาน โดยความ
 กุศล ไม่มี ความ ประมาท ไม่ทำ ใ้สัตว์ที่มีชีวิต ใด ฎิณญาณให้ ตก ต่วงไป
 แห่งเจ็ย ถึง มี ฤทธา อานภาพ เหาะ เห็น เติน อากาศ ได้ก็ จริง อัน ดูกตา เฒ่า
 ผิด ก็ จริง แต่ ยัง เปน ส่วน มนุษย์ หาก จะ คัดสิน โดย ความ ตรง ข้อ
 ผิด นั้น จะ ตก อยู่ แก่ แห่งเจ็ย แห่งเจ็ย ก็ กราบ ลง ร้อง ให้ ว่า แม่ ข้าพเจ้า
 มี ความ ผิด ไม่ ชอบ กรรม ก็ จะ ต้อง เอา คุณ หัก โทษ ไม่ ถึง แก่ เหตุ
 ที่ จะ ได้ ข้าพเจ้า ขอ พระบารมี ได้ กรุณา ท่าน ร่าย พระ คาถา ถอน มงคต
 บน ค่ะ ข้าพเจ้า ออก คับ ให้ ท่าน บัด ยอ ข้าพเจ้า กตัญ ไป ยัง ถ้า ไซ้ เตียม
 ต้อง เกิด พระ โพธิสัตว์ หัวเราะ แล้ว พูด ว่า อัน ห่วง มงคต นั้น ของ พระ
 ยู โดย ให้ มา อาตม ไม่มี คาถา อะไร จะ ถอน ได้ แห่งเจ็ย ว่า ถ้า ดั่ง นั้น
 ข้าพเจ้า จะ ขอ กราบ ลา ไป พระ โพธิสัตว์ ถาม ว่า ท่าน จะ ไป ข้าง ไหน
 แห่งเจ็ย ว่า จะ ไป ไช้ ที่ หา พระ ยู โดย ให้ ถอน มงคต นั้น ออก พระ โพธิสัตว์
 พูด ว่า แห่งเจ็ย จง รอ ก่อน อาตมภาพ จะ เสง ฎิณญาณ ดู สมาส โทษ ให้
 อย่าง ไหน จะ ดี

พระโพธิสัตว์ จึง นั่ง บดตงก บว เข้า ที่ แม่ ไซ้ ฎิณญาณ สำ รวม สำน คน
 เข้า แล้ว เอา ฎิณญาณ จักขุ เสง ดู รอบ บัด เดียว ก็ ออก จาก ตน พูด ว่า
 แห่งเจ็ย บด เตียว ถังซำจั๋ง จะ ได้ รับ ความ คับ แค่น ถึง ตัว ไม่ ข้า ก็ จะ
 ต้อง ตาม มา หา ตัว แห่งเจ็ย ที่ นี้ จง คอย อยู่ ที่ นี้ ก่อน เกิด ใ้ อาตมภาพ
 จะ บอก แก่ พระ ถังซำจั๋ง ให้ แห่งเจ็ย ไป ไช้ ที่ ด้วย จึง จะ สำ เร็จ มรรค ผล
 แห่งเจ็ย ได้ พง พระ โพธิสัตว์ ดั่ง นั้น จึง ยกมือ ขึ้น หมัด การ ยื่น คอย อยู่ ข้าง หลัง

ฝ่าย พระถังซำจั๋ง ตั้ง แต่ได้ เหยียดไป แดง ก็ให้ ไบ๋กั๋น กาย จูงม้า ชั่วเจ้ง หาม ของ รับ เดินไป เดินทาง มาได้ ห้า สิบโยชน์ พระถังซำจั๋ง ยอมม้า หยุด ร้อง บอก ศิษย์ว่า ตั้งแต่ เมื่อคืน นยาม ต่อม ออกจากบ้าน ตาเฒ่า แด ทัง ถูก เหยียด ทำการไม่ พอใจให้ ตม เสีย เวลา ก็ จวนเพน ท้อง ออก หิว แด อยาก นำ แต่ใคร จะไป บิณฑบาต มาให้ กิน เด่า

ไบ๋กั๋น กาย พูดว่า นิมนต์ ท่าน ลง จาก ม้า หยุด พัก คอย ซ้ำพเจ้า จะไป บิณฑบาตเอง พระถังซำจั๋ง ได้ พง ไบ๋กั๋น กาย ว่า ดั่ง นั้น ก็ ลง จาก ม้า นั่ง พัก คอย อยู่ ไบ๋กั๋น กาย ก็ เหวะ ชัน ถกลาง อา ภาค มอง ดู รอบ ทัง แปร ทิศ แด้ว ก็ ลง ยิง ฟัน บอก แก่ อาจารย์ ว่า ไม่มี ที่ จะ บิณฑบาต เพราะ บ้าน เรือน ไม่มี พระถังซำจั๋ง พูดว่า แม่ ไม่มี เจ้า ก็น ก็ หา แต่ หน้า มา กิน แก่ หาย อยาก ก่อนเกิด ไบ๋กั๋น กาย ว่า ซ้ำพเจ้า จะไป หา หน้า ว่า แด้ว ก็ อดย บาด เหวะ ไป

ฝ่าย พระถังซำจั๋ง นั่ง คอย อยู่ ข้าง ทาง หดาย ชั่วโมง ก็ ไม่ เห็น ไบ๋กั๋น กาย กัดบ มา พระถังซำจั๋ง เวทนา นน อยาก หน้า ๆ ตาย แห่ง ทัง หิว ทง อยาก นำ ทูรณ ทูราย ไม่มี ี่ ความ คู้ช ชั่วเจ้ง คอย ไบ๋กั๋น กาย ไม่ เห็น มา ก็ เอา หาบ วาง ลง แด้ว พูดว่า พระ อาจารย์ คอย อยู่ ก่อน ซ้ำพเจ้า จะไป หา หน้า พระถังซำจั๋ง นั่ง ร้อง ให้ พูด ไม่ ออก ชั่วเจ้ง ก็ เหวะ ไป ฝ่าย พระถังซำจั๋ง จึง นั่ง อยู่ แต่ ผู้ เดียว ใน ทัน ไต นั้น ได้ ยิน เสียง ตั้ง ตั้ง พระ ถังซำจั๋ง ตกใจ แต่ไป ดู เห็น เหยียด คูก เข้า อยู่ ข้าง ทาง ส่อง มี อยก คน โท หน้า มา ถวาย พูด ว่า อาจารย์ ไม่มี ซ้ำพเจ้า จะ ไต หน้า มา จาก ไหน หน้า นั้น เยน ได้ ดี นิมนต์ อาจารย์ ฌน แก่ อยาก ก่อน แด้ว ซ้ำพเจ้า จะไป บิณฑบาต มาถวาย พระถังซำจั๋ง

ไต่พง ดึงหนุ่พูดว่า แม่ว่าเราจะตายโดยความอยุ่ยากหนักที่ตามเกิด ซึ่ง
ว่าหน้าของเจ้าเอามาเราไม่ต้อง กาว จงรีบไปเสี้ยให้พัน เหง้าเจี้ย
พูดว่าไม่มีข้าพเจ้าไปไซ้ที่ จะไปไม่ได้ พระถ้งซ่มจั้งพูดว่าไปได้ไม่
ได้ก็ ไม่เกี่ยวของอะไรแก่เจ้า อ้ายซาติถึงยังไม่ไปให้พัน มาถวนเรา
ทำไม ฝ่ายเหง้าเจี้ยก็มีความโกรธชั้หน้าตวาดว่า ตาซรวักแก่มัใจอาชกรรม
ทำชยามช้ำแก่เรามากแล้ว ก็ยกไม้ตะบอง เหล็ก หวด ถู กะ ตู กัด ดัน หตั้ง
พระถ้งซ่มจั้งที่หนั่ง ก็ต้มคว่า สดบ อยุ่กับที่ เหง้าเจี้ยก็เอาถุง ย่าม
ที่ไล่เข้าของไปหมดแล้ว ก็เหาะไปไม่รู้ว่าจะไปทางไหน

ฝ่ายไปยี้ก่ายเหาะไปข้างซอกเขา มีเรือนอยู่หลังหนั่ง เดิมเขาสูง
มั่ง อยู่แต่ไม่เห็น ครั้นเหาะมาข้างหน้าเขาก็แต่เห็น บ้านไปยี้ก่ายคิดในใจ
ว่าเรารูปร่างอย่างนี้ จะเข้าไปบิณฑบาต เห็นจะไม่ได้เข้า จำเราจะแปลง
กายเสี้ยเห็นจะดี คิดตั้งหนั่งแล้วถั่งยังพ่น ร่ายคาถาแปลงเป็น รูป พระ
สงฆ์ นโรทรูปหนั่ง เดินเข้าไปยังประตูบ้าน ร้องเรียกว่าท่านเจ้า ท่าน
ยังมีเข้าสุก เหลืออยู่ บ้าง หรือ คนเดินทาง มา มีความอดอยาก ซาตมภาพ
บิณฑบาตพอให้อาจารย์คนสุกมือหนั่ง ในบ้านนั้นผู้ชาย ออกไปนา
เหลือแต่ผู้หญิงสองคน เห็น พระสงฆ์ มาบิณฑบาต มีกิริยา บวยไซ้ดังนั้น
ก็เอาเข้าสุก ออกมาถวายให้เต็ม บาด ไปยี้ก่าย ก็ถดบับแล้ว แปลงรูป
ตามเดิม เดินมาตามทางเก่า พบ ชัวเจ้ง จึงให้ชัวเจ้ง เอาผ้า ห่อ
เข้าเขาบาดไปตักน้ำได้แล้ว ก็พากัน ถดบับ มาหาอาจารย์ ครั้นมาถึง เห็น
พระอาจารย์นอนฟุ่ อยุ่กับดิน ม้าก็ยืน กระที่บเท้าอยู่ข้างทาง ถู

ย่อม เข้า ของ ก็ สูญ หายไป หมด ไบ่ยก่าย เห็น ดั่ง นั้น ก็ ทูบ ออก พูดว่า ไม่
 ต้อง ตริก ตรอง นี่ คือ ข้าย พวก โจร ที่ เห่งเจี้ย ต่ มั่น ๆ ยัง เหลือ อยู่ จึง ตาม
 มา ชำ อาจารย์ เรา ดั่ง นี้ มั่น เขา เข้า ของ ไป หมด ชั่วเจ็ง เขา มา มา ผูก แล้ว
 ก็ เข้า ประคอง อาจารย์ ระวัง ให้ พระถึงชมจึ่งได้ ดัดพิถก ตัว พน ขน เห็น ใน
 ปาก ข้าย ออก ร้อน ๆ แต่ ที่ นำ ออก ยิง ร้อน ไบ่ยก่าย ชั่วเจ็ง ก็ ระวัง เรียก
 พระอาจารย์ พระถึงชมจึ่ง รั สัก จึง บอก ไบ่ยก่าย ชั่วเจ็ง ว่า อาตมภาพ ยัง
 ไม่ ตาย คอก ไบ่ยก่าย ก็ เข้า ประคอง ให้ นั่ง พระ ถึงชมจึ่ง จึง บ่น ว่า ข้าย
 ซาคี ถึง มั่น มา ทำ เรา ดั่งนี้ ชั่วเจ็ง ไบ่ยก่ายตามว่า ข้าย ซาคี ถึง ที่ ไหน มา ทำ แก่
 พระอาจารย์ พระถึงชมจึ่ง กิน น้ำ แล้ว พูด ว่า ท่าน ศิษย์ ทง ต้อง ไป แล้ว
 เห่งเจี้ย ก็ มา รบ กวน จะ ใคร ขอ ร่วม ไป ไซ้ที่ ด้วย อาตมภาพ ไม่ รับ รอง
 เปน อัน ซาคี มั่น โกรธ จึง เอา ตะบอง ตี แล้ว เก็บ เขา ถู ย่อม เข้า ของ ไป หมด
 ไบ่ยก่าย ได้ ฟัง ดั่ง นั้น ก็ มีความ โกรธ ต่ำ ว่า ข้าย ถึง มั่น ดำมารถ ทำ แก่ อา
 จารย์ ได้ ถึง เพียง นี้ พูด ดั่ง นั้น แล้ว จึง ตั้ง ให้ ชั่วเจ็ง อยู่ เฝ้า อาจารย์ เรา
 จะ ไป ทวง ตาม เขา ถู ย่อม แด เข้า ของ ชั่วเจ็ง ว่า พี่ อัย เพื่อ งุ่น วาย เรา
 คิด ให้ อาจารย์ ไป พัก ที่ บ้าน นั้น ก่อน จะได้ ทำ น้ำ ร้อน น้ำ ซ้ำ ให้ เธอ ดื่ม
 แล้ว จึง ค่อย ไป ไบ่ยก่าย พยง อาจารย์ ชน ม้า แล้ว ก็ พา กัน เดิน มา ยัง
 บ้าน ที่ มิดิน ทบาต นั้น ครั้น ถึง ประคอบ บ้าน ใน บ้าน นั้น ยัง เหลือ แต่
 ยาย เฒ่า คน เดียว แด เห็น อาจารย์ กับ ศิษย์ พา กัน มา ก็ หลบ เข้า ใน
 บ้าน บอก ว่า ไม่มี คน อยู่ เขียว ไป ที่อื่น เกิด

พระถึงชมจึ่งได้ ยืน ดั่ง นั้น ก็ เกาะ ไบ่ยก่าย ลง จาก ม้า แล้ว เดิน มา

ข้าง ประตูปราสาทผู้พูดว่า ท่าน ยายได้ กรุณา ด้วย เกิด อาตมภาพ มี ศิษย์ ส่วน คน พร้อมใจ กัน จะไปไซ่ที่ บัดนี้ ศิษย์ คนใหญ่ มั่น คิดร้าย ใจ พาด อาตมภาพ ได้ มั่นให้ กลับไป เสีย ที่ไม่ รู้ โดย ว่า เธอ จะ มา ทำ ร้าย อาตมภาพ คือ ได้ มา ตี เขา ที่ หนึ่ง แล้ว ก็ ตัก เขา ถุง ย่าม เข้า ของ ไป อาตมภาพ จะให้ ไป ตาม เขา ของ จะ พัก อยู่ กลาง ทาง ก็ไม่ ส่มควร จึงได้ มา จะ ขอหา ศิษย์ ที่ บ้าน ท่าน ยาย พอให้ ไป ทวง ของ มา ได้ แล้ว อาตมภาพ ก็ จะ ตาไป ไม่ อยู่ ชั่ว

ยาย เฒ่า พูดว่า เมื่อ ตะกั้ว มี พระ ส่อง ชี้ มา บิณฑบาต ว่า อาจารย์ อยู่ เมื่อ ได้ ถึง จะไปไซ่ที่ นี้ ทำไม จึง มี มา อีก เต่า ไบ่ยก่ายได้ พึ่ง ยาย เฒ่า พูด ดัง นั้น อดไม่ ได้ ก็ หิว เหวะ แล้ว พูดว่า ที่ พระ ส่อง ชี้ มา บิณฑบาต นั้น คือ ตัว ข้าพเจ้า เอง เพราะ รูป กาย ข้าพเจ้า อยบาย คาย วิดก กัดวิ จะไม่ ให้ เข้า จึง ต้อง แปลง ตัว เป็น พระ ส่อง ชี้ มา บิณฑบาต ท่าน ยาย ไม่ เชื่อ จง ดู ที่ ห่อ ผ้านั้น ของ ข้าพเจ้า ไซ่ เข้า ที่ ท่าน ยาย ทำ บุญ ไป หรือ ไม่ ไซ่ ยาย เฒ่า มา พิเคราะห์ ดู เขา ก็ จำ ได้ ว่า เขา ของ ตัว ที่ ทำ บุญ ไป ยาย เฒ่า จึง นิมนต์ ให้ เข้า พัก ใน บ้าน

ฝ่าย พระ ส่อง ชี้ จึง กับ ศิษย์ ที่ พา กัน เขาไป พัก ใน บ้าน ยาย เฒ่า ก็ ยก หน้า รอน หน้า ซ่า มา ถวาย ชิว เจ็ง เขา หน้า รอน ปน กับ เขา ตัก ให้ อาจารย์ ฉิน ต้อง ถ้าม คำ พระ ส่อง ชี้ จึง ถ้าม ว่า ใคร จะไป ตาม เขา เข้า ของ ไบ่ยก่าย ว่า ข้าพเจ้า จะไป เอง พระ ส่อง ชี้ จึง ว่า ไบ่ยก่าย ไป ไม่ ได้ เพราะ ไม่ ชอบ กัน ทั้ง จะพูด จา ก็ อยบาย คาย เหิง เจี้ย เป็น คน ตูร้าย จะ เสีย การ ให้

ซัวเจ๋ง ไป จึง จะได้ ซัวเจ๋ง ก็ รีบ ว่า จะไป พระถัง ซัมจัง จึง ตั้ง ว่า
 ถ้า ไป ถึง แล้ว แม้ว่า เธอ ยอม คืน ถู ย่าม ให้ มา จง ทำ เคารพ นม นอบ
 ขอบ คุณ หาก เธอ ไม่ ให้ ก็ อย่า สู้รบ ได้ คอบ จง รีบ ซ้ำ มไป หา พระ
 โพธิสัตว์ กวน อิม เล่า เหตุ การ ทง บวง ให้ ท่าน พัง นิมนต์ ท่าน ไป ถาม
 เธอ ซำ ระ ให้

ซัวเจ๋ง รีบ คำ ตั้ง แล้ว ก็ ร่าย คาถา รีบ เหาะ ตรง ไป ยัง ที่ ศิ บบูรพา หมายถึง
 เขา ฮวย ก๊วย ซัว ซัวเจ๋ง เหาะ มา ได้ สี่ วัน สี่ คืน ก็ มา ถึง เขา ฮวย ก๊วย ซัว
 ก็ ตั้ง ยิง ยอด เขา เดิน มา ยัง ถ้า คุย เต็ม ค่อง ซัวเจ๋ง แอบ เข้า ไป โถก พิศ ดุ
 ก็ เห็น เหนง เจีย นัง อยู่ บน แท่น ศิลา สอง มือ กำ ดึง คัด แฉ่น หนึ่ง มือ อ่า น ว่า
 ชุมภู ทวีป เมือง ไต่ ถัง ข้าพเจ้า ครอบ ราช สัม บั เปน เจ้า ปก ครอง บ้าน
 เมือง ตั้ง อยู่ ใน ทศพิศ ราช ชรรม มี เหตุ ด้วย วิญญาณ จิตร ของ ข้าพเจ้า ตั้ง
 ไป ยัง เมือง นรก ขอบใจ ท่าน พระ ยาม จักร ราช ได้ ตั้ง วิญญาณ กลับ คืน มา ยัง
 มนะ ษย์ โลก ย์ เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้า จึง ทำ มหา กุศ ด เผ่ อุทิศ ไป ให้ แก่ พวก ที่
 ต้อง ทระ มา ทุก ษ์ ใน นรก นั้น ให้ พ้น จาก โทษ เวลานั้น มี พระ โพธิ ศัก ์
 กวน อิม เสด็จ มา ช้ แจง ว่า ที่ ประเทศ ไซ ที่ มี พระ ไตร ย บัฏ ุท ชรรม มี
 ฉะ ภินิ หาร กุศ ด อาจ ปรอด พวก ที่ ตก อยู่ ใน ฉะบาย ภูมิ ให้ พ้น โทษ ได้ ข้าพ
 เจ้า จึง ให้ พระ ส่ง ช้ แซ่ ต้น ช้อ เหย น จัง เปน พระ ถัง ซัม จัง ไป ยัง ประเทศ
 ไซ ที่ ดับ หา พระ ไตร ย บัฏ ุท ชรรม อัน วิเศษ จะได้ อารา ชนา มา ยัง เมือง
 ไต่ ถัง แม้ว่า ซ้ำ มไป ไซ ที่ ทุก ๆ เมือง ขอให้ เห็น แก่ กาด กุศ ด ดู ตาม
 หนึ่ง มือ เดิน ทาง ฉบั น จง ปรด้อย ให้ ไป โดย สดวก เกิด เมือง ไต่ ถัง

พระเจ้า เจงกอน เสวย ราช สัมบัติได้ สืบตาม บั ประทับ ทรา เก็บ ดวง ฝั่ง แต่
 ออก จาก เมืองไป ข้าม ทุก ๆ เมือง มา ตาม ทางใต้ ด้าน คิษย์ สัม คน ๆ
 ใหญ่ ชื่อ ซังหงอ คง เหงเจ็ย คน ที่ ต้อง ชื่อ หงอ เหนง แซ่ คือ โป้ย กาย คน ที่
 สัม แซ่ ชื่อ ชื่อ หงอ เจ็ง ชื่อ เจ็ง อ่า น ดง น ดง แต่ ต้น จน ปลาย ชื่อ เจ็ง แอบ
 ได้ ยน ก็ ว่า หนง ชื่อ เติง ทาง ของ อาจารย์ จึง เติง เข้า ไป ใกล้ ร้อง เรียก
 พี่ เหงเจ็ย หนง ชื่อ เติง ทาง ของ อาจารย์ พี่ อ่า น ทำ ไม

เหงเจ็ย ก็ เจย หน่า แด่ ไป จำ ชื่อ เจ็ง ไม่ ได้ จึง ร้อง ให้ จับ ตัว พวก
 บริวาร ฉวนร ก็ เข้า สัม จับ ชื่อ เจ็ง ตก มา หา เหงเจ็ย ๆ คิด ว่า เจ้า อยู่ ที่
 ไหน จึง บัง อาจ มา แอบ ดู ใน ที่ ของ เรา ชื่อ เจ็ง เห็น ว่า เหงเจ็ย แปร ปรวน
 ทำ ไม รู้ จัก จึง เคารพ พูด ว่า อีน ส่วน พี่ นน พระ อาจารย์ ท่าน ไม่ พอใจ
 มี ความ ชุน เคื่อง โล่ พี่ เสย มี ให้ คิด ตาม ไป ด้วย เมื่อ เวตา นน น้อง ก็ ยัง
 มี ได้ ขอ ร้อง ต่อ อาจารย์ ครน ข้าพเจ้า ก้ม ไป ยัก กาย ไป หา เขา หา หน้า อยู่
 ข้าง น พี่ มี กระใจ มา หา อาจารย์ ออก ท่าน ก็ ถือ มานะ มัน ไม่ ให้ ไป พี่
 เขา ตะบอง ตี อาจารย์ ต้ม คือ ดัง ก้ม พน แด่ ก็ เขา ถู ย่าม เข้า ของ มา
 เสย บิด น ข้าพเจ้า ช่วย อาจารย์ พน แด่ จึง มา ตาม กราบ เท้า พี่
 แม่ ว่า พี่ คิด ถึง เมื่อ ครั้ง ได้ ออก จาก เขา ได้ พน ทุก ซี่ แด่ นน เขา ถู ย่าม
 กลับ ไป หา อาจารย์ แด่ จะ ได้ พร้อม กัน ไป ไส้ ที่ แม่ ว่า พี่ ไม่ ไป ก็ ขอ
 แต่ ถู ย่าม ให้ ข้าพเจ้า เขา ไป พี่ อยู่ ที่ นี้ รับ ซึ่ง ความ คู่ช อย่าง นี้ ก็ จะ ตี
 ทัง สอง ฝ่าย

เหงเจ็ย ได้ พง ดง นน ก็ หัวเราะ ถาก ไหญ่ พูด ว่า ชื่อ เจ็ง คิด ดง นน ไม่

ถูกใจเรา เราคิดว่าที่พระถังซัมจั๋ง แด เขา ถู ย่าม มา ไม่ใช่จะไม่
 คิดไปไซ้ที่ เราก็มิใช่ จะอยาก ขยู่ที่นี้ เราอ่านหนังสือเดินทางให้ต้อง
 แล้วเราก็จะไปไซ้ที่เอง อาราธนา พระโคตมปิฎก ธรรม ส่ง ไป เมืองใต้ถึง
 ให้สำเร็จ โดย ลำพัง ของ เราเอง ให้แพร่ หลาย ใน ชมภู ทวีป ภูทั่ว กัน
 จะได้ยก ย่อง เรา เป็น พระ มหาราชครู ชื่อ เตี้ยง เรา จะได้ ปราบฏ ก่อ ๆ ไป
 จะไม่ ตั้ หรือ ชัดแจ้ง ได้ พง ดึง นั้น จึง พุด ว่า พี่ เห็น ความ ดึงนั้น ไม่ พกการ
 เหตุ เดิม มา ก็ หา ได้ กล่าว ว่า ชึ่ง เหิงเจีย ไป อาราธนา พระ ธรรมไม่ พระ
 พุทธเจ้าได้ ได้ พระโคตมปิฎก แก่ พระโพธิสัตว์ กวนอิม เตี้ยง มา ยิง เมือง
 ใต้ถึง เทียว หา ผู้ที่ จะไป อาราธนา พระโคตมปิฎก แด พระโพธิสัตว์ พุด ว่า
 ผู้ที่ จะไป อาราธนา พระโคตมปิฎก นั้น คือ ชื่อ กิม เตี้ยนโพธิสัตว์ เป็น
 ล่าวก ของ พระองค์ เพราะ เธอ ขาด พัง ธรรม พระยูโดย ปรับโทษให้ ไป
 ประวิสันธิ ยิง เมืองใต้ถึง ประเทศ จีน บวช ใน พระพุทธศาสนา โดย ทาง ประวิ
 บัติบำเพ็ญ บารมีให้ ใหญ่ กว้าง เธอคุณ ถ้ายโทษกว่า จะ บริบูรณ์ ชึ่ง
 มรรคผล เพราะ ฉนั้น จึง มี มารย กษ รัาย พวกเขาได้ ปลด เปิดอง ทุระมา
 ทัง ล่าม คน เป็น ผู้รักษา ธรรม แม้วว่าไม่ มี พระถังซัมจั๋งไป ด้วยแล้ว พระ
 ยูโดย องค์ ไดจะ ยอมให้ พระโคตมปิฎก มา เต่า คิด ดึงนั้น จะ มี เสีย เวลา
 เปล่า หรือ เหิงเจียว่า นอง ภู หึ่งนี้ ภู ดึงนี้ นอง พุด ว่า นอง มี พระถัง
 ซัมจั๋ง คุ่มไป เรา ก็ มี พระถังซัมจั๋ง จด แจงไว้ พร้อม แล้ว รอได้ เวลา
 พุ่งนี้ เข้า เรา ก็ จะไปไซ้ที่ แม้วว่าไม่ เชื้อ เรา ๆ จะ นิมนต์ ออก มาให้ ดู

พูดแล้ว ก็ ตั้ง บริเวณ ว่า จงไปนิมนต์ พระถังซัมจั๋ง มา พวก ฉวนหง ก็ เข้า
ไป ใน ประตู พยุง พระถังซัมจั๋ง เดิน ออก มา มี ม้า ขาว ตัว หนึ่ง กับ ไป๋ยก่าย
หาม ของ ชั่วเจ๋ง ถือไม้เท้า เดิน ตาม มา

ชั่วเจ๋ง แลไป เห็น ดัง นั้น ก็ โกรธ พูด ว่า เราไม่ ได้ เบียดเบียน รูป เบียดเบียน
นาม อะไร ทำไม จึง มี ชั่วเจ๋ง ที่ โหด มา อีก คน หนึ่ง ดัง นี้ ชั่วเจ๋ง ก็ ชัก
ตะบอง ตรง มา ตี ชั่วเจ๋ง แปลง ต้ม ลง ตาย ทัน ที เหง้าเจี่ย เห็น ดัง นั้น ก็ ร้อง
ให้ พวก บริเวณ ต่อม จับ ชั่วเจ๋ง ที่ ตี ฝา ออก จาก ที่ ต่อม ได้ แล้ว ก็ รีบ หนี ออก
จาก ทาง เก่า เหวะ ฮัน บน เวหา มั่น ว่า อ้าย ดัง มั่น ถือ ตี ดัง นี้ เรา จะ
เลย ไป พ้อง พระโพธิสัตว์ ให้ ท่าน ทราบ เรื่อง เหง้าเจี่ย เห็น ชั่วเจ๋ง ไป แล้ว
ก็ กด้ม เข้า ถ้ำ คัด เตือก ลง น้อย ที่ แปลง ได้ ให้ แปลง เป็น รูป ชั่วเจ๋ง ไว้
อย่าง เดิม แล้ว ก็ ตั้ง ให้ ไป ไซอิ๋ว

ฝ่าย ชั่วเจ๋ง ออก จาก เขา ฮ่วย ก่วย ชั่ว แล้ว ก็ เหวะ ตัด ตรง ไป เขา
ไป๋ท้อ ชั่ว เหวะ มา วุ่น กับ คน หนึ่ง ก็ ถึง ชั่วเจ๋ง ที่ ตั้ง ยิง พน ค่อย เดิน
มา ใกล้ ด้านนี้ แลไป เห็น บัดจา เดิน ออก มา ค้อน วัช ปราย ได้ ยไต่ถาม ว่า
ท่าน ชั่วเจ๋ง ทำไม ไม่ ไป ตาม รักษา พระถัง ซัมจั๋ง ไป ไซอิ๋ว มา ที่ นี้ มี ชุระอะไร
หรือ ชั่วเจ๋ง คำนั้น แล้ว พูด ว่า เหตุ มี กิจ ชุระ จะ ไคร มาหา พระโพธิสัตว์
ขอ ท่าน จง ได้ อนุเคราะห์ นำ ข้าพเจ้า ไป ฝ่า ด้วย เกิด บัดจา ก็ รู้ ว่า จะ มา ตาม
เหง้าเจี่ย จึง เข้า ไป กราบ เวียน พระโพธิสัตว์ ๆ จึง ให้ บัดจา พา ชั่วเจ๋ง เข้า มา
ฝ่าย เหง้าเจี่ย ยืน ฝ้า พระโพธิสัตว์ อยู่ ข้าง แทน แลไป เห็น ชั่วเจ๋ง เดิน เข้า มา
ก็นึก เข้าใจ แน่ ว่า เห็น พระอาจารย์ จะมี โภย ร้าย แล้ว จึง ให้ ชั่วเจ๋ง มา ตาม

พระโพธิสัตว์ ดอกกระมัง ชั่วเจ้ง ครน เข้า มาถึง แต่ เห็น พระโพธิสัตว์
 หนึ่ง อยู่บนแท่น ก็ ก้มหน้ากราบ นมัสการ แล้วเงยหน้า จะกราบ เรี่ยน แต่ไป
 เห็น หึ่งเจี้ย ยืน อยู่ข้าง นั้น ก็ หา ทน จะได้ พุดจา อะไรไม่ อดย พดของ กระ
 โดคมา ตีเอา หึ่งเจี้ย ๆ ก็ มีได้ ตอด้ ชั่วเจ้ง ว่า มิ่ง มี ความ ผิดต้อง โทษ
 อะกุศล แล้ว มิ่ง ยัง แอบ มา จะ หลอก พระโพธิสัตว์ หรือ พระโพธิสัตว์
 จึง ทวาด ห้าม ว่า ชั่วเจ้ง อย่า วุ่น วาย มี ธุระอะไร จึง บอก มา ให้ อากม
 ภาพ ทราบ ด้วย ชั่วเจ้ง ก็ นมัสการ โดย ก่าตัง โกรช แล้ว ความ คั่ง แต่ คั้น
 จน ปลดาย ให้ พระโพธิสัตว์ ฟัง ทุก ประการ แล้ว ว่า ข้าพเจ้า จะมา กราบ
 เรี่ยน ให้ ทราบ ไม่รู้ เลย ว่า เหาะ มา อยู่ นี้ ก่อน แต่ ไม่ ทราบ ว่า เขา อะไร มา
 กราบ เรี่ยน แก่ ตอ แล้ว

พระโพธิสัตว์ ได้ ฟัง ชั่วเจ้ง พุด ดัง นั้น จึง พุด ว่า ชั่วเจ้ง อย่า เอา
 โทษ มา ได้ เขา หึ่งเจี้ย มา นี้ ได้ สิ้น แล้ว อากมภาพ ก็ ยัง หา ได้ ปลดอย
 ให้ ไป ไหน ไม่ เหตุนี้ จะ เกิด ชน จาก ไหน ชั่วเจ้ง พุด ว่า ที่ ถ้า สุขุ เตียมตอง
 ก็ มี หึ่งเจี้ย คน หนึ่ง ข้าพเจ้า มี ได้ เขา เท็จ มา ก่อว่า พระโพธิสัตว์ ว่า
 ถ้า จริง ดัง นั้น ชั่วเจ้ง จึง ไป กับ หึ่งเจี้ย ดู ให้ รู้ ก่อน เมื่อ ไป ถึง แดง ก็ จะ
 รู้ ได้ หึ่งเจี้ย ได้ ฟัง พระโพธิสัตว์ ดั่ง ดัง นั้น จึง ชวน ชั่วเจ้ง คำนับ ตา
 พระโพธิสัตว์ พา กัน ออก จาก สำนัก ก็ รับ เหาะ ตรง ไป เมื่อ เหาะ มา ตาม
 ทาง หึ่งเจี้ย คิด จะ ไป ให้ ถึง ก่อน แต่ ชั่วเจ้ง ห้าม ไว้ โดย ชั่วเจ้ง มีความ
 สดได้ย หึ่งเจี้ย ว่า จะ ทำ อูบาย ประการ ไต่ ก็ ไม่รู้ หึ่งเจี้ย ชั่วเจ้ง พา
 กัน เหาะ มา ไม่ เข้า ก็ ถึง เขา ช่วย ก๊วย ชั่ว ดั่ง ยัง พน เติน เขา ไป ที่ ประตุ ถ้ำ

แต่ไปเห็น หงเจี้ยง นั่ง อยู่บน แทน คีตา ทำ กิริยา นั่ง ตุกนุง ห่ม ไม่ ผิด หงเจี้ยง หงเจี้ยง เห็น ดั่ง นั้น ก็ มีความ โกรธ ชิ่ง นั้ ก็ ไล่ จาก ชั่วเจ้ง โดด เข้า ไป ร้อง ภาว ด ด้วย เสียง ชน ดัง ว่า เฮ้ย ฮ้าย นี มึง เปน บีค่าจ ร้าย ที่ ไหน จึง อาจ สามารถ แปลง เปน รูป เรา ดั่ง นั้น

ฝ่าย หงเจี้ยง นั้น ก็ มิ ได้ ได้ ตอบ ประการ ไต จับ ตะบอง โดด ลง มา จาก แทน ตรง เข้า รบ กับ หงเจี้ยง หงเจี้ยง ทั้ง สอง รบ กัน ไม่ รู้ ว่า ใคร จริง ใคร ปลดอม แลว ก็ เหาะ ชน รบ กัน บน อากาศ ฝ่าย ชั่วเจ้ง ก็ เหาะ ตาม ชน ไป แต่ ไม่ รู้ ว่า จะ ช่วย ช้าง ไหน ได้ เพราะ ไม่ ทราบ ว่า คน ไหน ปลดอม คน ไหน จริง จึง กัด บด มายิง พน ดั ชนาม เข้า ไป ใน ถ้ำ พวก ดิง เหล่า นั้น ก็ พากัน ตกใจ กัดว จึง หนี กระจัด กระจาย ไป ทง สัน ชั่วเจ้ง เข้า ไป ค้น หา ถู ย่าม ก็ มิ ได้ พบ เห็น จึง เหาะ กลับ ชน ไป คิด จะ เข้า ช่วย รบ ก็ ไม่ รู้ ว่า คน ไหน จะ จริง แล ปลดอม หงเจี้ยง ร้อง ดัง ชั่วเจ้ง ว่า เจ้า ช่วย ไม่ ได้ ก็ ไ้ รม กลับ ไป บอก แก่ พระ อาจารย์ ว่า ที่ นี้ มี เหตุ ชน ดั่ง นั้น พี้ จะ รม พ้อ มั่น ไป เขา นำ ใ้ ให้ พระ โพธิสัตว์ ชำระ ให้ เห็น เท็จ แด จริง เมื่อ หงเจี้ยง ร้อง ดัง ชั่วเจ้ง ดั่ง นั้น หงเจี้ยง ปลดอม ก็ ร้อง ดัง เหมือน ดั่ง นั้น ชุ่ม เสียง ก็ ไม่ ผิด กัน ชั่วเจ้ง ก็ เหาะ กลับ ไป หา พระ อาจารย์

ฝ่าย หงเจี้ยง ทั้ง สอง รบ กัน พดาง ถอย พดาง จน มา ถึง เขา นำ ใ้ พวก เทวดา เทพารักษ์ ก็ ตกใจ ตัน จึง พากัน เข้า ไป กรวาม เรี่ยน พระ โพธิสัตว์ ว่า มี หงเจี้ยง ทั้ง สอง รบ กัน มา ถึง ที่ นี้ แลว

ฝ่าย พระ โพธิสัตว์ ได้ ฟัง ดั่ง นั้น ก็ ปร้อม ด้วย ุ้ย ใ้ เตียน ใ้ ทง จ้อ

กับนาง เล่งหึ่ง ลง จาก บัดลังก์ เดิน ออกไป จาก สำนัก คิดว่า ช้าย พวก ลี้ต๋อ มิ่ง จะไป ช้าง ไหน เห่งเจี้ย ทัง สอง ก็ ยั้ง มือ พูด ว่า ขอ พระ โพรชิตต์ว ได้ ทราบ ช้าย นี้ รูปต่าง กิริยา เหมือน ตัว ซ้ำพเจ้า รม กัน ตั้งแต่ ถ้า ชุย เตียมต้อง จน มา ถึง ที่นี้ ยังไม่ แพ้ชนะ กัน ชัวเจ้ง เข้า ช่วยไม่ได้ ซ้ำพเจ้าให้ กลับไป หา อาจารย์ ซ้ำพเจ้า จึง รม พ่อ มา ถึง นี้ ขอ พึ่ง พระ โพรชิตต์ว ไปรด เถงฉวน ฉักษุ พิจารณา ดู ให้ เห็น เหตุ ที่เจ้ แด่จริง ชัวต๋ ด้วย เกิด เห่งเจี้ย ปลดอม มัน ก็ พูด อย่าง เห่งเจี้ย จริง เหมือน กัน

พระ โพรชิตต์ว กับ เทพยดา ทัง หลตาย พิจารณา ดู เป็น นาน ก็ มี ได้ รั้ว ว่า ช้าง ไหน เจ้ ช้าง ไหน จริง พระ โพรชิตต์ว จึง บอก ว่า เจ้า ทัง สอง จง ละมือ อยู่ ก่อน เห่งเจี้ย ทัง สอง ก็ ต่าง คน ต่าง ถอย ออก ห่าง กัน ทัง สอง ช้าง ต่าง พูด ว่า ซ้ำพเจ้า จริง ช้าง นน ปลดอม พระ โพรชิตต์ว จึง เรียก บัดจา กับ เตียนไซ ทงจ้อ มากะระบิบ สั่ง ว่า เจ้า ทัง สอง จง ไป คุม อยู่ คน ตะ ช้าง ฮาตม จะ ร่าย คาถา บับ ชมบ หัว แม้ว่า คน ไหน จริง ก็ ปลด คู้ชะ คน ไหน ปลดอม ก็ ไม่ ปลด บัดจา กับ เตียนไซ ทงจ้อ ได้ พง พระ โพรชิตต์ว สั่ง ดงนน ต่าง ก็ แยกกัน ไป คุม คน ตะคน พระ โพรชิตต์ว ก็ ร่าย คาถา เห่งเจี้ย ทัง สอง ก็ เจ็บ ปลด พร้อ มกัน หมุน คว่ำ ลง กับ พน เขามือ ประคอง คู้ชะ ร้อง ว่า เจ็บ ปลด ทน ไม่ได้ แล้ว ขอ ท่าน ได้ งัด เกิด ขย่ำ ภาวนา เคย พระ โพรชิตต์ว ก็ หยุต ภาวนา เห่งเจี้ย ทัง สอง หาย ปลด พร้อ มกัน ก็ เข้า รม กัน อีก ต่อไป พระ โพรชิตต์ว ก็ สั่ง บัญญาไม่ รั้ว ที่ จะ คิด ประการใด จึง ร้อง เรียก หงฮอง คำหนึ่ง เห่งเจี้ย ทัง สอง ก็ ขาน รับ พระ โพรชิตต์ว บอก ว่า เห่งเจี้ย เคย ชน ไป ทำ จลาจล บน

ดาวดั่งษ์ วิมาน สวรรค์ เทวดา อินทร์ พรหม ก็ รู้จัก จำได้ ทุก คน จึง ขึ้น ไป ให้ เทวดา อินทร์ พรหม พิจารณา เกิด จะ ได้ ชำระ ตัด สิ้น ให้

เหิงเจี๋ย ทั้ง สอง ได้ พง ดั่ง นั้น ต่าง คน ก็ คำนับ กันไป ออก จาก หน้า ไซ้ รม กัน พดาง ถอย พดาง ค่อ ดู กัน ไป จน ขึ้น ถึง ประตู สวรรค์ นำ ที่ หิมัง พวก เทวดา ใหญ่ น้อย ทั้ง หลាយ ที่ เผ่า ประตู สวรรค์ แด เห็น ดั่ง นั้น ก็ พา กัน ถือ ฮา วุช ออก ลัด คัด กัน มิ ให้ เข้า ไป แล้ว ร้อง ถาม ว่า จะ มา ทำ อะไร กัน ที่ บน นี้ มิ ไซ้ ที่ ส่นาม รม พุง กัน เหิงเจี๋ย จึง พุด ว่า ข้าพเจ้า รักษา พระ ถึง ชัม จึง ไป ไซ้ ที่ ถึง กลาง ทาง ข้าพเจ้า ต่ โจร ตาย เธอ เกิด ยศ ข้าพเจ้า ได้ ข้าพเจ้า มิ ให้ ตาม เธอ ไป ไซ้ ที่ ไม่ รู้ ว่า ฮ้าย บิ ค่า จ อะไร แผลง ตัว เหมือน ข้าพเจ้า ไป ต่ พระ ถึง ชัม จึง ลัด บ แด ก็ ลัด เขา ถู ย่าม ที่ ไล่ สิ่ง ของ ไป เสีย แด ไป ซึ่ง เขา ที่ ถ้ำ ของ ข้าพเจ้า ครอบ ครอบ ตั้ง ตัว เป็น ใหญ่ ข้าพเจ้า ค่อ ดู รม กัน ดัง แด ถ้า คุย เลียม ตอง ไต่ กัน มา จน ถึง หน้า ไซ้ ษวิ พระ โทษ ลัด คัด ก็ พิจารณา ไม่ ออก ไม่ รู้ ว่า ช่าง ไหน เป็น เหิงเจี๋ย ปลด รม ข้าพเจ้า จึง ไต่ ษน มา ขอ ให้ หนี เทพยดา ใหญ่ น้อย ทั้ง หลាយ ช่วย กัน พิศระ หัด ว่า ใคร จะ เท็จ แด จริง เหิงเจี๋ย ปลด รม ก็ พุด ดั่ง นั้น เหมือน กัน ฝ่าย หมู เทพยดา ใหญ่ น้อย ทั้ง หลาย ก็ พา กัน พิจารณา ดู ก็ มิ ได้ รั ว่า ใคร เท็จ ใคร จริง เหิงเจี๋ย ทั้ง สอง ร้อง ว่า ท่าน ทั้ง หลาย ไม่ เข้า ใจ ได้ ก็ หัด ก ทาง ให้ ข้าพเจ้า เข้า ไป เผ่า เล็ก เชียง ฮ่อ เต พวก เทวดา จะ กัน กาง ไร่ ก็ ไม่ พง จึง เบ็ด ปลด อย ให้ เข้า ประตู เหิงเจี๋ย ทั้ง สอง รม กัน พดาง ถอย พดาง เคย เข้า ประตู สวรรค์ รม กัน มา จน ถึง หน้า ปราสาท เทหลง เชียว เคี้ย

หมู่ เทวดา ผู้ใหญ่ เห็น ดังนั้น ก็เข้าไปกราบ ทูลว่า บัดนี้ มี เหนิงเจี๋ย ทง สอง
 ครอบครอง กัน มา เทวดา จะ กัน ทางไว้ ก็ไม่อยู่ ร้องว่าจะเข้ามาเฝ้า
 พระองค์ ทูลยังไม่สิ้น ความก็ได้ยิน เสียง อึก กะทักเข้ามา เง็กเซียงฮ่องเต้
 แต่ไปเห็น พระองค์ ก็เสด็จ ลง จากบัลลังก์ ครั้นถามว่า เจ้าทั้งสอง
 มีเหตุอย่างไร จึงได้ต่าง ชน มา ทำ อุบาสก คึงน เหนิงเจี๋ย ทูลว่า ขอพระ
 เป็นเจ้าได้ โปรด ข้าพเจ้าได้ สืบมา ตาม ถือ ตาม พระพุทธรูปนิมิต แล้ว ก็
 ไม่อาจ ถ่วง เกิน หมิ่น ประมาท เหตุด้วย บิศาจ นั้น แผลงปลดอมข้าพเจ้า กระ
 ทำ การ ทุจริต เหนิงเจี๋ย ก็ เต่า ความ จริง ทุก ประการ ให้ เง็กเซียงฮ่องเต้ พง
 ขอ พระองค์ ได้ โปรด เหนิงเจี๋ย ปลดอม มัน ก็ เต่า ให้ เง็กเซียงฮ่องเต้ พงมาง ดุจ
 เดียวกัน เง็กเซียงฮ่องเต้ ได้ พง ดังนั้น จึง มีรม ตั้ง ให้ ถกทะเลที่ของ เขา
 กระจกวิเศษ ที่ จับ บิศาจ ออกมา ต้อง ดู แม้ว่า จริง อย่างไร ก็ จะ รั้ว ได้
 หากว่า เท็จ ก็ สูญ หายไป

ถกทะเลของ ก็ เขา กระจก นั้น มา ต้อง ดู เง็กเซียงฮ่องเต้ ก็ พร้อม
 กับ เทพดา ทั้ง หลាយพิเคราะห์ ด้ ใน บานกระจก ก็ แดเห็น เหนิงเจี๋ย ทง สอง ชน
 อยู่ใน กระจก รูป ร้าง กิริยา นุ่ง ห่ม ไม่ ผิด กัน เง็กเซียงฮ่องเต้ ก็ ไม่
 สามารถ จะ รั้ว ได้ ว่า ใคร เท็จ ใคร จริง จึง รั้ว ได้ ให้ ออก จาก สวรรค์ ทั้ง
 สอง คน เหนิงเจี๋ย ทง สอง ต่าง ก็ หัว เราะ แล้ว พุด ว่า เรา พา กัน ไป หา
 อาจารย์ จึง จะ รั้ว ได้ แน่ พุด กัน ดังนั้น แล้ว ก็ เข้า ครอบ ครอง ไป อีก ชั่ว เจ้ง
 คั้ง แต่ กัด มา หา อาจารย์ จึง เต่า ให้ อาจารย์ พง ทุก ประการ

พระกัษ รั้ว จึง ได้ พง ดังนั้น จึง พุด ว่า เมื่อ แรก คิดว่า เหนิงเจี๋ย คี

ชาติมภาพ ไม่รู้เลยว่า มีค่าฯ แปลง เป็น เหยิงเจี๋ย มา ทำร้าย ดังนี้ ชิวเจี๋ย
 พูดว่า มีค่าฯ นั้น มันแปลง เป็น อาจารย์ แด่ มากับ ไบ่ยก่าย คนหนึ่ง แด่แปลง
 เป็น ข้าพเจ้า ด้วย ข้าพเจ้า เขา พดอง ตี ตาย กลาย เป็น มีค่าฯ ดัง แต่ที่
 มัน แปลง เป็น เหยิงเจี๋ย นั้น ยาก ที่ จะ รู้ ได้ ประถังซิมจั้งได้ พง ดิง นั้น ก็
 ตกใจ พูดกัน ไปมา ประเดี้ยว ก็ ได้ ยืน เสี่ยง บน อากาศ อึก กะทัก ก้อง โกลา
 หน ตง มา จึง พา กัน ออก มา ดู ก็ เห็น เหยิงเจี๋ย สอง คน วน กัน มา
 ไบ่ยก่าย แด่ เห็น ก็ ออก ไม่ ได้ ตะโกน ร้อง ว่า พี่ เหยิงเจี๋ย อย่า ละ ทอย มัน
 ข้าพเจ้า มา แด้ว เหยิงเจี๋ย ทั้ง สอง ก็ ร้อง เรียก ว่า นัซง จง มา ช่วย พี่ ด้วย ชิว
 เจี๋ย บอก แก่ อาจารย์ ว่า ข้าพเจ้า กับ พี่ ไบ่ยก่าย ไป กัน ออก มา คน ละ คน
 แด้ว อาจารย์ ร่าย คาถา ถ้า คน ไหน ปรอด ตี ตี คน นั้น เป็น จริง ได้
 ประถังซิมจั้ง พูด ว่า คิด ดิง นี้ ดี ชิวเจี๋ย ก็ มา จับ เหยิงเจี๋ย คน หนึ่ง
 มอก ไบ่ยก่าย ให้ จับ เหยิงเจี๋ย คน หนึ่ง ต่าง คน ต่าง จับ กัน คน ละ คน ตก
 มา ยิง นำ บ้าน ยาย แม่ ประถังซิมจั้ง ก็ ร่าย คาถา เหยิงเจี๋ย ทั้ง สอง ก็
 พร้อม กัน ร้อง ปรอด ตี ตี พร้อม กัน ทั้ง สอง คน ว่า ปรอด เต็ม ที่ แด้ว อย่า
 ภาวนา เเตย หยุต เถิด ประถังซิมจั้ง ก็ หยุต ไม่ ภาวนา ก็ มี ได้ รู้ ว่า
 คน ไหน จะ จริง คน ไหน จะ เท็จ เหยิงเจี๋ย ทั้ง สอง ก็ เข้า วน กัน ชัก ต่อ ไป
 เหยิงเจี๋ย จัง ร้อง เรียก ไบ่ยก่าย ชิวเจี๋ย ดั่ง ว่า นัซง ทั้ง สอง จง รักษา อาจารย์ ไว้
 พี่ จะ วน แก่ มัน ไป หา พระยาเจี๋ยม พ้อ อ่อง มัจจุราช ให้ พระยาเจี๋ยม พ้อ อ่อง
 มัจจุราช พิจารณา เพื่อ เห็น จริง แด้ว จะ กดัม เหยิงเจี๋ย มน ก็ ดิง ดิง นั้น
 เหมือน กัน แด้ว ก็ เข้า ชุต มุต พัด เหวียง กัน ไป มา มัดเดียว ก็ ไม่ เห็น

ไ้บ่ยก่ายถาม ช่วเจ้ง ว่า เมื่อน้องไ้บ่ยก่าย ถ้าสุ่ยเตียมต๋องเห็นไ้บ่ยก่าย
 ปรตอม หามของอยู่ ทำไมจ้งไม่ซิง เขามาเสี่ยเต้า ช่วเจ้งพูดว่าเมื่อเวลา
 นั้นเห็น ช่วเจ้ง ปรตอม ซ้าพเจ้าก็โจมนต์ ช่วเจ้งปรตอม นั้นตาย พวกมันเห็น ตั้ง
 นั้นก็เข้าตอมจับซ้าพเจ้า ๆ ก็ตั้งซ้ายบายชวาทัน รอคิวคร มาได้
 แล้วภายหลังเหิงเจี่ยตั้งสอง ก่าตั้ง รมกันอยู่กลาง อากาศ ซ้าพเจ้าได้กลับ
 เข้าไปในถ้ำ เห็นมีชวาทันในถ้ำมีน้ำไหล ก็หวงว่าประตุนั้นเข้า
 ทางใดไม่ จ้งได้กลับออกมา

ไ้บ่ยก่ายพูดว่าไม่เข้าใจ เมื่อครั้งก่อนพี่ได้ไปเชิญเหิงเจี่ย พี่ได้
 เข้าไปในถ้ำนั้น เห็นพี่เหิงเจี่ยเข้าไป ผดตกรองนุ่งห่ม เชื้อดำนำเขา
 ไปที่ชวาทันน้ำไหลนั้น ชวาทันจะเปนประตุนในอยู่ตรงนั้นเอง พระถัง
 ซัมเจ้งว่าไ้บ่ยก่ายไปค้นดูในเวลาเมื่อมันไม่อยู่ตั้งนั้น จะได้ถูกข่าม
 ของเรา คอกกระมัง ครั้นได้มาเราจะได้พากันไป แม่เหิงเจี่ยจะมา
 เราก็ก่อน คาง ไ้บ่ยก่ายได้ฟัง อาจารย์พูดตั้งนั้น ก็พูดว่าซ้าพเจ้า
 จะไปเอง พูดตั้งนั้นแล้วก็เหาะขึ้นบน อากาศ หมายตรงไปยังเขา
 ฮวง กัวยชิว ฝ่ายเหิงเจี่ยตั้งสอง รมพ้อกันมาจนถึงประตูเมือง นรก
 พวกหมู่ผีทั้งหลายได้ยินเสียงกึกก้อง ห้วนไหวกก็ตกใจ พวกนั้นซุก
 ซ่อนเอาตัวรอด ที่ใจกล้าก็วิ่งเข้าไป บอกพระยาเงี่ยมพ้อตั้งว่า ซอโก้ว
 ต้องให้ทราบ บัดนี้มีเหิงเจี่ย รมกัน กึกก้อง โกลาหล โกล่ประตูเข้ามา
 แล้ว เวลานั้น พระยามัจจุราช ก่าตั้ง ประชุมพร้อมกัน ทั้งสิบองค์ยัง

คำหนัก ชุ่ม ตอเคี้ย ไต่ ย่น พวก ี่ มา บอก ดั่ง นั้น ก็ ตกใจ จึงให้ เกณฑ์
 ทหาร มา พร้อม กัน ยัง คำหนัก ชุ่ม ตอเคี้ย คอย ระวัง อยู่ แต่ให้ ไป กราบ
 เรียน พระโพธิสัตว์ เตจของฮ่อง นิมนต์ มา พร้อม กัน ยัง คำหนัก ชุ่ม ตอเคี้ย
 ประเดี้ยว ก็ เห็น หั่งเจี้ย ทง สอง รบกัน ชุตมุด เข้า มา ถึง นำ คำหนัก ชุ่ม
 ตอเคี้ย พวก ทหาร ก็ ออก มา สักตักกันไว้ ถาม ว่า ท่าน มี เหตุ ชย่างไร
 จึงได้ รบกัน ดุ่น วาย เข้ามา ถึง นี้ เต่า หั่งเจี้ย จึง เต่า ความ ตึง แต่ ต้น จน
 ปลายให้ ฟัง แล้ว จึง พูดยาว บดิน ชาวเจาจะมาขอให้ ท่าน เจี้ยมพอ ของ เขา
 บายชี ส่ารบบ ออก มา ตรวจ ดู เพื่อจะได้ วิชา อายหั่งเจี้ย ปรดอม คน นั้น
 มัน เกิด มา แต่ไหน จะได้จับ เขาวิญญาน แล จับได้ มัน ไป เตี้ยให้ พัน ชย่า
 ให้ มัน มาทำ ดุ่น วาย ชน อย่าง น อีก ต่อไป หั่งเจี้ย ปรดอม มัน ก็ พุดอย่าง
 เตี้ยว กัน เจี้ยมพอของได้ ฟัง ดั่ง นั้น จึงให้ สุ่มหู่ บายชี คน ส่ารบบ ตรวจ
 ดูจน ตลตด ก็ไม่ เห็นมี หั่งเจี้ย ปรดอม เขา ส่ารบบ พวก สักตัก มี ชน มา
 ตรวจ ดู รอย ส่าม สิบ แห่ง ที่ แห่ง ฉานร นน เมื่อ ครอง หั่งเจี้ยได้
 ส่าเร้า ภาคย์ ตง มา แม่ ฉ่านาจ เขา ส่ารบบ มา ดย ชื่อ ฉานร เตี้ย หมด เตัว
 ตง แต่ นั้น มา ชื่อ ถึง ก็ไม่ มี จน เต้า ทุก วัน น ครน ตรวจ ดู แลดู พระยา
 เจี้ยมพอของ ทง สิบ องค์ บอก แก่ หั่งเจี้ย ว่า ชาวเจา ทง หลายได้ ตรวจ ดู
 แลดูใน ส่ารบบ ทง หลายไม่ มี ชื่อ แม้วา จะให้ เห็น จริง ก็ เชิญ ท่าน กัดับ
 ชนไป ยัง มนุษย์ โดกย่น นั้น เกิด

เวลา นั้น พระโพธิสัตว์ เตจของฮ่อง พุดว่า เจง ยง ก่อน อาคมภาพ จะ
 ให้ (ที่เทียบ) ฟัง ดู ก็ จะ รู้ว่าใคร จะ เท็จ แด่จริง ชน ที่เทียบ นั้น คือ

สัตว์ ศตายุ สิ่งใด นอน อยู่ข้าง นำโต๊ะ เตจของห้อง หากนอน ตก อยู่
 กับดิน แดงก็ พัง รุ้งได้ ตัดออก ซึ่ง การ ร้าย แดงดี เวลานี้ พระโพธิสัตว์ เต
 ของห้อง จึง มี คำ สั่ง ให้ สัตว์ที่ เทียบ นอน พัง สัตว์นั้น ก็ นอน รวบตง
 กับพื้น บัดเดี๋ยว ก็ เหยย ค่ะ ชน บอก แก่ พระโพธิสัตว์ เตจของห้อง ว่า ชน
 มีค่าจ เหงเจีย ปลดอม นี้ ก็จริง แต่ไม่ ควร จะ พุด ออกใน เวลานี้ แต่มี
 กางัง จะ ช่วย จับก็ ไม่ได้ พระโพธิสัตว์ เตจของห้อง ตาม ว่า เหตุใด จึง ช่วยไม่
 ได้ แต่ทำไม จึง ไม่ ควร จะ พุด ออก ที่ เทียบพูดว่าแม่ พุดออกในเวลานี้ ก็ จะเกิด
 จลาจล วุ่นวาย ที่ ตำหนัก ชุมตอเตียน ก็มิได้ เป็นสุข แต่ กางัง ฤทธ อาณาภาพ
 นั้น ก็ เสมอ กับ เหงเจีย ใน นรกนี้ จะ มีใคร ฝมือ สัก เท้าใด จึง จะ ช่วย
 จับได้ พระโพธิสัตว์ เตจของห้อง ตาม ว่า ถ้า คังนี้ จะ ทำ ประการใด ดี
 ที่ เทียบ บอก ว่า อภินิหาร แห่ง พระพุทธ พระธรรมไม่มี ผู้ใด เสมอ เตจของ
 เตจของห้อง จึง บอก แก่ เหงเจีย ว่า ท่าน ทั้ง สอง รูปว่าง เหมือน
 กัน ฤทธา อาณาภาพ เสมอ กัน แม่ จะ ให้ ไตเทจ แดจจริง แล้ว จึง รีบไปไซอิ๋ว
 หา พระยูไล ที่ วัด ตูยอิมยี่ เกิด จึง จะ ได้ รุ้ แม่ เหงเจีย ทั้ง สอง พรอม กัน
 พุด ว่า เห็น จริง แล้ว ข้าพเจ้า จะ ขอ ตาไป เหงเจีย ทั้ง สอง ก็ รมกัน ฆบ
 เขียวไป มา แล้ว พุด ว่า เรา ทั้ง สอง จึงไปไซอิ๋ว หา พระยูไล ขำระให้ เห็น
 จริง พุด แล้ว ก็ เข้า ฆบกัน รมกัน ต่อไป

ฝ่าย พระยา เจียมพ่อห้อง ก็ ส่ง พระโพธิสัตว์ ไป ยังที่ เจียมพ่อห้อง
 ทั้งหลาย ก็ กลับไป ยังที่ เหงเจีย ทั้ง สอง รมกัน พดาง เหาะ พดาง มา จน ถึง
 เขา เต่ง จอ ซัว เลี้ยง อึก กระทัก กัก กัง โกลา หล ห้วนไหวใน พน พสุธา

เวลานั้น หมู เทพยดา อินทรพรหม แด หมู ดาวกทัง หดาย กำดั่ง แวด ต้อมเฝ้า
 พระยูโดยเจ้า ทรง แสดง ธรรม อยู่ใน พระ อารามใหญ่ พระยูโดย ก็ เคลื่อน
 ดง จาก บัดตั้งกั แก้ว ครว้สั แก่ อินทร พรหม แด เทพบุตร ดาวก ทัง หดาย ว่า
 บันดา ที่ มาลำดับ ธรรม เทศนา จง ดำรงม จิตร อัน หนึ่ง คอยดู ต้อง จิตร
 รมกัน มาแล้ว ใน หมู ประชุม ก็ ตั้ง ตาคอยแดด จึง เห็น เหงเจีย ทง ต้อง
 ค้อ สู้กัน มา ร้อง ฟัว ร้อง ดิน อึกกะทัก มา ถึง นำ อาราม สุ่มิมยี่ หมู
 เทพบุตร กับ เจ้ากิมกั ทง หดาย ก็ ออก สละกั กันไว้ แล้ว ถาม ว่านี่ จะ
 รมกัน ไป ข้างไหน เหงเจีย พุด ว่า บิคำจ มัน แปรดง ทำ เหมือน รูป ซ้ำพเจ้า ๆ
 จะ มา หา พระยูโดย ขอให้ ท่าน พิจารณา ดูให้รู้ แน่ว่า เท็จ แต่จริง ประการ
 ไต หมู เทพยดา อินทร พรหม ทัง หดาย กัน ทางไว้ ไม่ อยู่ ก็ เทย ต้อง
 เข้า มา ถึง ที่ หน้า พระ ตำง คุก เข้า ดง นมคัการ แล้ว จึง เต่า แต่ต้น จน ปรดาข
 ให้ พระยูโดย ฟัง พุด ว่า ซ้ำพเจ้าไป ถึง ชน พัว แด ดง ไปยัง เมือง นรกก ก็ไม่
 มีใคร ดำมารด จะ พิจารณา รัไต่ จึงได้ มา เฝ้า พระองค์ เจ้า ขอ พระ
 บารมีได้ โปรด ทรง พิจารณา ให้เห็น เท็จ แต่จริง ซ้ำพเจ้า จะได้ กลับไป
 รักษา พระถึงซัมจั้ง พามา นมคัการพระพุทของคั อารานหาพระไตรยบฏก ธรรม
 กลับไป เมืองไต่ถึง กระทำให้ แพ้ว หดาย แก่มหาชนใน ประเทศ ทิศ บูรพา
 พระยูโดย เจ้า เมื่อไต่ ฟัง เหงเจีย พุด ดิงหน ก็ ทรง ทราบใน พระ
 ญาณ ว่า เท็จจริง ประการไต่แล้ว พระองค์ จะ ทรง แสดงให้ แจ้งใน ทันไต
 หน บังเขิน แดไป ก็ เห็น เมฆ สี่ เขียว ดอย ลิว มา ครั้น ถึง แดเห็น พระโพธิ
 สัตว์ กวนอิม ดง จาก เมฆ เข้า มาเคารพ พระยูโดย เจ้า แล้ว พระยูโดย เจ้า

ถามว่า กอนอิม รู้บ้าง หรือว่า เหงเจีย ทั้ง สอง นี้ใคร จริง ใคร เท็จ พระ
 กอนอิม ทูลว่า เต็มได้ มาที่ สำนัก ข้าพเจ้า ๆ พิจารณาไม่ ออก เพราะ ฉะนั้น
 ข้าพเจ้า จึง มา ขอให้ พระองค์ โปรดให้ เห็น เท็จ แด่ จริง

พระยู่โดยได้ ทรง พัง ดังนั้น จึง ครัด ว่า กอนอิม ถึง จะมี อภินิหาร
 ใหญ่ กว้าง ก็ จริง จะ พัง วัฏ ได้ แต่ การ โทก หา วัฏ หมด ซึ่ง สัตว์ เกิด นั้น
 ไม่ แต่ หา วัฏ หมด ราก ของ สัตว์ ได้ ไม่ พระกอนอิม จึง เคารพ ขอให้
 พระองค์ โปรด ทรง แ่ดง พระ จึง ครัด ว่า อัน ใน โลก ยี่ น มี ภูมิจำ คือ
 ฟ้า หนึ่ง ดิน หนึ่ง เจ้า หนึ่ง มนุษย์ หนึ่ง ผี เปรต หนึ่ง แต่ มี ภูมิจำ
 เตียน หนึ่ง เกิด ตหนึ่ง ชน หนึ่ง ปก หนึ่ง ภูมิจำ หนึ่ง ที่ เหงเจีย ทั้ง สอง
 นนไม่ เกยว อยู่ใน ภูมิจำ นาน มี นาม เรียกว่า มุต ฉานร ถึง ที่ หนึ่ง นน นาม
 เรียกว่า เจียเก้า แปลง ภายได้ ทุก สิ่ง ทุก อย่าง แต่ วัฏ ฟ้า ดิน แด่ เหตุ
 ร้าย ดี ถึง ที่ สอง นน นาม เรียกว่า เปเก้า เข้า ใน ทาง อากาศ ฟ้า ดิน
 วัฏ การ ของ มนุษย์ ได้ เห็น ตาย ทำให้ อายุนได้ นาน ปี ถึง ที่ สาม นน นาม
 เรียกว่า อวนเก้า จัมี พระอาทิตย์ พระจันทร์ รวบ พันธ ภูษา เข้าได้ เป็น หนึ่ง
 เต็น ฟ้า เต็น ดิน ทด เข้า ออก ทำได้ ดัง นี้ ถึง ที่ สี่ นน นาม เรียกว่า มิเก้า
 หู พังได้ ทุก อย่าง เข้าใจ ตรวจ กิจ พิจารณา การ วัฏ ช่าง นำ ช่าง หลง วัฏ แจ่ง
 ซึ่ง การ ทง ปวง ถึง ทง สี่ นนไม่ ร่วม อยู่ใน ภูมิจำ ภูมิจำ ไม่ เจ้า หมู ต้อง
 จำพวก น ตลก กต พิจารณา ดู หงของ ปลดอม นน คือ ถึง มิเก้า ๆ แม้ จะ
 ยืน อยู่ ใน ที่ เดียว การ เกิด พัน โยชน์ ก็ อาจ เข้าใจได้ มนุษย์ พุดจา ว่า
 กระไร ก็ วัฏ ได้ ทง สี่ เพราะ ฉะนั้น รูปร่าง นำ เลี้ยง จึง อย่าง เดียว กัน แก่ เหงเจีย

มิเก้ายืน พระ ครัสต์ ตั้ง นัน ฤๅ ต้อง มุต เหตุ ของ ตัว ออกใจ ก็ให้
 ไหว หวาด จะ รับ เหาะ หนีเอา ตัวรอด พระ ยูโดย ครัสต์ ตั้ง ให้ หมู เทพ
 บุครต้อมไว้ เห่งเจี่ยจะ ตรง เข้าตี พระยูโดย ก็ ทรง ห้าม ว่า เห่งเจี่ย อย่า
 ทำ เขา เลย ตถาคค จะ จับให้ ถึง มิเก้าย จิตริใจ ให้ ตั้ง กัด คิด ว่า จะ
 หนีไปไม่พ้น ก็ ไหว กาย แปลง เป็นแมลง ผี รับ บิน หนีไป จึง พระ ยูโดย
 เอา บาท คว่าง ไป ครอบไว้ แมลง ผี ก็ เข้า อยู่ใน บาท พระองค์ ก็ ทรง
 เรียก บาท นั้น กลับคืน มา ทรง ครัสต์ แก่ เทพบุตร ทง หลาย ว่า ถึง มิเก้าย
 อยู่ใน บาท ตถาคค แล้ว จึง หมู เทพยดา ทง หลาย ได้ พา กัน มา ดู ก็ ได้
 เห็น ถึง มิ เก้า นอน คุด อยู่ใน บาท เห่งเจี่ย อดไม่ได้ เอา ตะบอง กะ ตุ้ง คี่ตะ
 ที่ ห้าง ถึง มิ เก้า ก็ ถึง แก่ ความ ตาย เพราะ ฉะนั้น พง พนชู่ ถึง มิ เก้า จึง
 ได้ ล่าปลงู ตง แต่ นมา พระยูโดย เห็น ดัง นั้น ก็ ไม่ เป็น ที่ พอ พระไทย
 ทรง ครัสต์ ว่า ทำไม เห่งเจี่ย จึง ทำ ดัง นั้น เห่งเจี่ย กราบ ทูล ว่า ขอ พระ
 องค์ อย่า ได้ ทรง พระ กรุณา แก่ สัตว์ ชั่วร้าย อย่าง น เลย มั่น ตี อาจารย์
 ข้าพเจ้า แล้ว แด เขา เข้า ของ มา เสีย ด้วย โทษ มั่น ก็ ศวร ถึง แก่ ความ ตาย
 อยู่ แล้ว พระยูโดย จึง ตั้ง ให้ เห่งเจี่ย รับ ไป รักษา พระถังซิมจิง เกิด
 เห่งเจี่ย คุก เข้า คำ รพ ทูล ว่า ขอ พระองค์ ได้ ทรง ทราบ พระ อาจารย์
 ไม่ยอม ให้ ข้าพเจ้าไป ร่วม ข้าพเจ้า กลับไป จะ เสีย เวตา เปด่า ขอ พระองค์
 ได้ ทรง พระ กรุณา เค็ด ถอน มงคต บน คี่ตะ ข้าพเจ้า ออก ข้าพเจ้า จะ ได้
 ทูลตา พระองค์ ไปอยู่ ยัง ที่ เดิม พระยูโดย ได้ ทรง พัง ดัง นั้น จึง ครัสต์ แก่ เห่งเจี่ย
 ว่า เห่งเจี่ย อย่า คิด ดุ่น วายไป ตถาคค จะ ให้ พระ กวน อิมไป ตั้ง ถังซิมจิง

เธอ ก็ ต้อง ให้ ไป อยู่ เอง แห่ง เจี้ย จง อุบัติ วิชา รักษา พระองค์ ช่มแจ้ง ให้ ตลอด
เมื่อ เวลา สำเร็จ แล้ว จะ ได้ ขึ้น นั่ง บน แทน บิด พระโพธิสัตว์ นั่ง อยู่ ข้าง นั้น
ได้ ยิน พระ องค์ ครุฑ แก่ แห่ง เจี้ย ดิง นั้น ก็ กระ ทำ เคา รพ ฑา พา แห่ง เจี้ย ออก
จาก พระ อาราม เหาะ ขน ถวดง เวหา แล้ว ก็ ตรง ไป ครั้น ถึง บ้าน ยาย
เฒ่า ที่ พระ องค์ ช่มแจ้ง อาศัย อยู่ ก็ ตง ยิง พน ฝ่าย คน ใน บ้าน กับ ชั่ว เจ้ง แด
เห็น ก็ บอก แก่ อา จารีย์ ออก มา นิมนต์ พระ โพธิสัตว์ ๆ พูด ว่า เมื่อ วัน ก่อน ที่
ด้ ถัง ช่มแจ้ง นั้น คือ ดิง มิ เก้า ต่อ ไป หา พระ ยู ไถย บอก ให้ จิ้ง ได้ รั้ง แจ้ง บัด
นี้ แห่ง เจี้ย ก็ ต่ ตาย แล้ว ส่วน แห่ง เจี้ย นั้น ต้อง ให้ ตาม รักษา ไป ตาม เดิม
เมื่อ เวลา เดิน ทาง ไป พบ ผู้ บิ ศ้าจ ยักษ์ ราย ด้ ตัว ร้าย เธอ จะ ได้ ช่วย บัง
กัน ไป กว่า จะ ถึง เขา เล้ง จิว ชิว จะได้ อารามหา พระธรรม อยา ให้ โกรธ
ด้ เคือง แคน เธอ จะ เลี้ย การ อัน ใหญ่ ใน เมือง น้า

พระ องค์ ช่มแจ้ง ได้ พง พระ กวน อิม ตั้ง ส่อน ก็ เคา รพ ับ คำ ตั้ง เวลา
นั้น พระ องค์ ช่มแจ้ง กำตง ขอ บคุณ พระ โพธิสัตว์ ก็ ได้ ยิน เล้ง ตม กระ พ้อ มา
คน ทง หลาย แด ไป เห็น โป้ย ก่าย เหาะ มา บน อาภาศ หตั้ง ด้ พาย ถุง ย่าม
มา ถึง ก็ ตง ยิง พน โป้ย ก่าย แด ไป เห็น พระ โพธิสัตว์ ก็ คุค เข้า ดง คำ
รพ นะ มี ศักร แด จ้ง พูด ว่า ข้าพเจ้า ไป ถึง เขา ช่วย กัวย ชิว ถ้า จู ย
เลี่ยม ต้อง เห็น พระ องค์ ช่มแจ้ง ปลดอม โป้ย ก่าย ปลดอม ข้าพเจ้า ต่ ตาย ทัง ด้ ของ
คน แต่ อัน ที่ จริง มัน เบน ดิง บิ ศ้าจ ข้าพเจ้า เขา ถุง ย่าม มา ตรวจ ก็ ไม่ หาย
อะไร ด้ กิ่ง เดียว ได้ แด ก็ กตบ มา แต่ ยัง ไม่ ทราบ ว่า แห่ง เจี้ย ทัง ด้ ของ
นั้น จะ ตก ไป ถึง ไหน พระ โพธิสัตว์ จ้ง เต่า ความ ให้ โป้ย ก่าย พัง ทุก ประการ

เข้า มา ทำ ที่ ไหน ได้
บุรุษย์ ผู้นั้น จึง พุด ว่า คำ บัด นี้ แม ว่า ขยอก ได้ เข้า ก็
ต้อง เคารพ ขอ พัด เทวดา

เหิงเจี๋ย ถาม ว่า พัด เทวดา นั้น เป็น อย่างไร บุรุษย์ ผู้นั้น ตอบ ว่า
ชั้น พัด นั้น เป็น เหล็ก รูป คล้าย แก้ว ไบ่ กัด ขย
แม่ ขอ มา ได้ ไบ่ กัด ที่ หนึ่ง ไฟ
ก็ ดับ ไบ่ กัด สอง ที่ ก็ เกิด ดม ไบ่ กัด สาม ที่ ก็ เกิด ฝน พวก ข้าพเจ้า ก็
ดง กล่า ทน เวลา ได้ ผล ก็ เก็บ ไว้ เพราะ คน นั้น จึง ไต่ ผล เมล็ด เข้า ไว้ เหยง
ชีวิต ทุก คน นั้น ถ้า ไม่มี พัด นั้น หมู่า สัก เสน่ หนึ่ง ก็ ไม่มี เหิงเจี๋ย ได้
ฟัง ดั่ง นั้น ก็ กอด เข้า มา ใน บ้าน เขา ขนมน ถวาย พระ อาจารย์ แล้ว พุด ว่า
พระ อาจารย์ จึง ดวง ใจ เกิด ฉันทมน นั แล้ว ข้าพเจ้า จะ เกล้า ให้ ท่าน ฟัง

พระ ถัง ชัม จึง รับ เขา ขนมน นั้น ไว้ แล้ว เหิงเจี๋ย จึง หนี ไป ถาม คา เฒ่า
เจ้า ของ บ้าน ว่า ท่าน ตา วิชา ว่า เทวดา พัด เหล็ก นั้น อยู่ ที่ ไหน คา เฒ่า
ถาม ว่า ท่าน จะ ถาม ทำ ไบ่ หรือ เหิงเจี๋ย พุด ว่า ข้าพเจ้า ได้ ขน คน ชาย ขนมน
พุด ว่า เทวดา นั้น มี พัด ขยอก จะ ไคร้ ขอ มา พัด ให้ เขา ไฟ นั้น ดับ จะ ไต่ ข้าม
ไป แล ขยอก จะ ให้ สน ทง หดาย ทำ ไร ไถ ณา ได้ ผล เข้า กล่า ไว้ เหยง ชีวิต
ต่อไป คา เฒ่า ว่า อัน ความ นั้น ก็ จริง ดั่ง ท่าน พุด วิตถ แต่ ท่าน จะ ไบ่ มี
ของ กำ หนั ไป หา ท่าน เทวดา ที่ ไหน จะ ให้ พัด มา ได้ พระ ถัง ชัม จึง ถาม ว่า
เทวดา นั้น จะ ต้อง ประสงค์ สิ่ง ไต่ หรือ คา เฒ่า บอก ว่า พวก ชาว บ้าน
คำ บัด นี้ ดับ ไป ขอ ครั้ง หนึ่ง ต้อง มี รูป เทียน ดอกไม้ เหล้า หมู เบ็ด ไก่ พระ
แล้ว ขยหน้า ขำระ ตัว ให้ สอาด คึง ใจ ไป ถึง ที่ ถา เทวดา ขอ ร้อง อ่อน
วอน จึง จะ ไต่ มา

เหิงเจียถามว่า เขา นั้น อยู่ ที่ ไหน คำบถ นั้น ชื่อ อะไร ประมาณ ทาง
ไกล จาก นี้ สัก เท่าใด ข้าพเจ้า จะ ได้ ไป ขอ ยืม พัก คาแต่มา บอก ว่า
เขา นั้น อยู่ ควบ ตก เคียง ใต้ เขา นั้น นาม เรียก ว่า เขา จุ้ย หุ่น ชั่ว ใน นั้น
มี ถ้ำ เรียก ว่า ถ้ำ (ป่อเจียว ต่อง) จาก นี้ ไป ประมาณ ไกล พัน ห้า ร้อย โยชน์

เหิงเจียได้ฟัง ดัง นั้น พุด ว่า ไม่ ได้ ไกล นัก ดอก ข้าพเจ้า จะ ไป หา พุด
แล้ว วน เคี้ยว ก็ หาย ไป คาแต่มา เห็น ดัง นั้น ก็ ตกใจ แล้ว พุด ว่า ท่าน เปน
ผู้ สำเร็จ เขี้ยว ซาญ เหาะ เห็น เดิน อากาศ ได้ ดัง นี้ ไม่ บอก ให้ ข้าพเจ้า ทวี
หลาย ทราบ บ้าง เลย ใน บ้าน คาแต่มา ไม่ ว่า เด็ก แด่ ผู้ใหญ่ ต่าง มี ความ
เลื่อมใส ยศ ศรัทธา พระสงฆ์ สมจริง ยิ่ง ซิน ฝ่าย เหิงเจีย เหาะ ไป บัดเดียว ก็ มา ถึง
เขา จุ้ย หุ่น ชั่ว ก็ ลง ไป ยิง ยอด เขา จะ ใคร ค้น หา ปาก ถ้ำ เดิน มา
บัง เียน ได้ ยืน เคียง คน ตก พน ใน บ้าง เหิงเจีย ก็ เดิน เข้า ไปถึง ถ้ำ คำนับ แล้ว
ถาม ว่า ท่าน ที่ ตก พน อยู่ นั้น ข้าพเจ้า ขอ ถาม สัก คำ หนึ่ง เกิด คน ตติ
พน หิน มา คำนับ ตอบ ถาม ว่า ท่าน จะ ไป ข้าง ไหน หรือ เหิงเจีย ถาม ว่า นี้ เรียก
เขา จุ้ย หุ่น ชั่ว ใช่ หรือ ไม่ คน ตติ พน บอก ว่า นี้ แดะ เหิงเจีย ถาม ว่า ที่
เทวดา พัด เหล็ก ถ้า ป่อ เจียว ต่อง นั้น อยู่ ที่ ไหน คน ตติ พน หัว เรา
พุด ว่า ถ้า ป่อ เจียว ต่อง นั้น มี แด่ พัด เหล็ก เทวดา ไม่ มี มี แด่ พัด เหล็ก
กึ่ง จู๊ แด่ ชื่อ ชื่อ ชั่ว หนึ่ง เปน เมีย ของ งู ม่อ ออง

เหิงเจียได้ฟัง ดัง นั้น ตก ค้างใจ หาย นึก ว่า มา พบ คน พยาบาท
กัน เขา แล้ว เมื่อ กอน นั้น ที่ เขา เกย เขียง ชั่ว เรา ตก ใจ ดึง อภัย ย คือ

ลูก ของ นาง ต่อช้วน แด่เมื่อก่อน นั้น พบ กับ อามัน ที่ ถ้ำ พวย ต้อง อามัน ก็ ยัง ไม่ ให่ หน้า จะ คิด แก่ แค้น แทน หลาน ของ มัน บัดนี้ มา พบ แม่ มัน ที่ ไหน จะ ยม พัด ได้ แต่ ได้ มา ถึง ที่ นี้ แล้ว ไม่ รู้ ที่ จะ ทำ ประการใด ก็ ผละ จาก คน คัด พน เดิน ตรง ไป ยัง ถ้ำ ปรอ เจียว ต้อง แด่ เห็น บาน ประตู ปิด แน่น พิจารณา ดู รอบ คอบ เห็น ที่ วัน เวียง ดัง งาม เห่ง เจี้ย ตรง เข้า เชาว ประตู ร้อง เรียก ว่า พี่ มื่อ ของ เป็ด ประตู รับ ด้วย มี คน มา ถอด กัด อน ประตู เปิด ออก แด่ เขา ไป เห็น หญิง คน หนึ่ง เดิน ออก มา มื่อ หนึ่ง ถอ กะ เข้า มื่อ หนึ่ง ถอ ไม่ ตะ ขอ ตูร ปร่าง เคี้ยว หมอง รุง รัง ไม่ ตก แคง ร้าง กาย แด่ ดู กิริยา เป็น คน ใจ บุญ เห่ง เจี้ย เดิน เข้า ไป ถัด ยก มื่อ ขึ้น กำ นบ แด่ ถู พัด ว่า แม่ หนู ช่วย ไป รีด บอก นาง กัง จู ทราบ ด้วย ว่า ข้าพเจ้า มา จาก เมือง ไค่ ถึง จะ ไป ไซ่ ที่ อารารณา พระ ชรรม

บัดนี้ เดิน ทาง มา ก็ คิด ขัด ที่ เขา ช่วย เขยมน ซัว ไป ไม่ ได้ เพราะ ฉนั้น จะ ขอ ยม พัด ไป พัด เมื่อ ถ่ม ประดัง ค่ แด้ว จะ เขา กลับ มา คน ให่ จ้ง นาง หน ถาม ว่า ท่าน ซื่อ เรียง เตียง ไค่ จ้ง บอก มา ให่ แจ้ง ข้าพเจ้า จะ นำ ความ ไป บอก ให่ เห่ง เจี้ย บอก ว่า ข้าพเจ้า ซื่อ ซ้ง หง อคง นาง หน ไค่ พง ก็ กลับ เขา ไป บอก แก่ นาง ต่อ ช้วน ว่า ขอ แม่ นาง จง ใต้ ทราบ บัดนี้ มี หง อคง ขยู่ ประเทค จ้ง จะ ขอ ยม พัด ตบ ไฟ จะ ใต้ ข้าม ไป ให่ พน เขา ช่วย เขยมน ซัว แด้ว จะ เขา กลับ คน ให่

ฝ่าย นาง ต่อ ช้วน ใต้ ยิน หน ซื่อ ว่า

หง อคง ดู ไฟ ลูก เขา นำ มัน รด

เดิม ให้เกิดความโกรธแค้นขึ้นมาทันที จึงดำริว่า ข้ายึดตัวตั้ง วันหนึ่งมาถึงที่นี้ นางจึงให้คนเอาเครื่องแต่งตัวมา นางสวมเกราะแล้วมือก็ถืออาวุธ เข็มทงต้องมือเดินออกมา ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า

เฮ้งเจี่ย หงอกก มิ่ง อยู่ที่ไหน เฮ้งเจี่ย แด เห็น ก็ ย่อตัว คำนับ แล้วพูดว่า

พี่ สระโบ๋ ซำฟเจ๊ มา คอยนาน แล้ว นาง ล้อ ชั่ว ได้ พง ดง นน ก็ ตวาดว่า

ใคร เบน พี่ สระโบ๋ มิ่ง ที่ไหน ใคร ให้ มิ่ง มา คอยทำไม

เฮ้งเจี่ย ตอบว่า พี่มิ่ง อ๋อง ผูกไม้ศรี เบน พี่ ซำฟเจ๊ ก็ พี่ เบน ภรรยา

เธอ ไม่ใช่ พี่ สระโบ๋ จะ ให้ เรื่อย อะไร เต่า นาง ล้อ ชั่ว ได้ พง ดง นน จึง พูด

ว่า ข้ายึด แม้วว่า มิ่ง คิด เบน ฉันทัญญาติ มิ่ง ก็ ไม่ คิด ทำให้ ลูก เรา ตก

อยู่ใน หลุม บ่อ ดง นน เฮ้งเจี่ย ทำ เป็น ไม่ รู้ ถาม ว่า ลูก ของ พี่ คือ

ใคร ที่ไหน นาง ล้อ ชั่ว พูด ว่า ลูก เรา ช่ง ฮย ยี ลูก เจ๊ คิด กตขุบาย ทำ วงษ์

ญาติ ของ เรา ย่อย ยี่ เรา จะ ตาม ตัว แก่ แคน ให้ ลูก เรา ก็ ยัง ไม่ พบ ตัว

วัน เจ๊ เอา ชั่ว คร มา ส่ง ถึง ประตู บ้าน ใคร จะ ละ ชั่ว วิกร เจ๊ ให้ รอด

ไปได้ เฮ้งเจี่ย ได้ พง ดง นน ก็ หัวเราะ กาก ๆ พก หนึ่ง แล้ว พูด ว่า พี่ ทำ

ไม่ จึง ไม่ ครอง ดู เหตุ การ เดิม นน มน เป็น ประการ ไต มา หตง แคน เค็ง

ซำฟเจ๊ คือ บุตร ของ พี่ เจ๊ เขา อาจารย์ ของ ซำฟเจ๊ ไป จะ คัม แกง พระ

โพธิ์ สัตว์ มา เอา ตัว ช่ง ฮย ยี ไป ช่วย อาจารย์ ซำฟเจ๊ ออก ได้ บดิน

ฮย ยี ไป อยู่ กับ พระ โพธิ์ สัตว์ เป็น เสนุน ใช้ ทั้ง จีรภิกษา ตาม ทาง ขอบ ขรรณ

ฮาย ยี่ เสมอ ดิน พ้า เบน ประเดรัฐยี่ ยัง ไม่ ขอบ คุณ ซำฟเจ๊ ยัง กตม มา

แคน เค็ง ฉะน เห็น ลูก ต้อง แดว หรือ

นาง ล้อ ชั่ว ได้ พง ดง นน พุด ว่า มิ่ง อ้าย ซำ คี ถึง ฝปาก คี ฅู ของ
 เรา ถึง ไม่ ถึง แก่ ชั่ว คีร แต่ ทำ อย่ง ไร จ้ง จะ ได้ มา หา เรา ได้ เห็น หน้า กัน แม้ ฅู
 เหง์ เจ็ย หิว เราะ พัก โห่ญี่ แล้ว พุด ว่า พี่ อย่ง ไร จะ ไคร่ พบ หรือ จะ ยัก
 อย่ง ไร นั ก หนา พี่ จ้ง ขอ ยืม พุด ให้ ซำ พเจ้า พุด ตบ ไฟ ที่ เขา ช่วย เหยย ม ชั่ว
 ล้ง อจจริยี่ ซำ พเจ้า ซำ ม พน ไป แล้ว ซำ พเจ้า จะ ซำ ม ไป นำ ใช้ ขอ
 แก่ พระ โพรช ด้ คิว เหยย ฅอง ฮยย มา หา พี่ อย่ง น แม้ ฅู จะ ได้ ประ กัน แล้ว
 พี่ จ้ง ฅู ฅอง ฮยย จะ ชูบ ฅอม บบ ด้ ตาย อย่ง ไร บาง แม้ ว่า ฅอง ฮยย บบ ด้ ตาย
 อย่ง ไร แล้ว เมื่อ เวตา นน พี่ จ้ง คอย ฅั้น ฅอง ซำ พเจ้า จ้ง จะ ฅู หาก
 ว่า บริบูรณ์ ยง กว่า เก่า พี่ ด้ ฅอง คี ดึง ฅูณ ซำ พเจ้า ให้ จ้ง มาก เถิด นาง ล้อ ชั่ว
 จ้ง พุด ว่า อ้าย ถึง ด้ พุด ทำ ฅระ คี ดึง มิ่ง จ้ง ยิน หิว มา ให้ เรา พน
 ด้ ยง เกี้ยม ลัก ด้ ฅอง ล่า ม ที่ แม้ ว่า ทน ด้ เรา จ้ง จะ ให้ ยืม พุด แม้ ว่า ทน ไม่
 ได้ เจ้า กั ด้ ฅอง ไป หา พระ ยาม จั จุรา ช เกิด เหง์ เจ็ย ด้ ยิน ดึง นน กั พนม มื่อ เติ
 มา ใถ ด้ นาง ล้อ ชั่ว หิว เราะ พุด ว่า พี่ ไม่ ด้ ฅอง พุด มาก ซำ พเจ้า จะ ยิน คี ด้ ะ ให้
 ท่าน ตาม แต่ พี่ จะ พน มาก น้อย ด้ กั เท้า ใถ กั ตาม ใจ เถิด แล้ว จะ ด้ ฅอง ให้
 ซำ พเจ้า ขอ ยืม พุด ไป ทำ ฅระ บ้าง กั แล้ว กัน นาง ล้อ ชั่ว ด้ ฅอง มื่อ ฅิบ เกี้ยม
 ฅรง เข้า มา พน เหง์ เจ็ย ด้ ฅิบ ที่ เหง์ เจ็ย กั ยิน เหยย ไม่ เห็น มี บาท แผล แล เจ็ย
 บว้ย ประ ฅาร ใถ นาง ล้อ ชั่ว เห็น ดึง นน กั ด้ กั ใจ ฅยิม ด้ จะ หิน เหง์ เจ็ย
 เห็น ดึง นน ถาม ว่า พี่ จะ ไป ไหน ด้ ฅอง ให้ เรา ยืม พุด ก่อน นาง ล้อ ชั่ว พุด
 ว่า ของ วิเศษ ของ เรา ไคร จะ ให้ เจ้า ไป ง่าย ๆ ดึง นน

เห่งเจี๋ยพูดว่า ถ้าไม่ยอมให้ ก็จงตองกิน ตะบอง ของ เขา คู้ ลัก ที่ หนึ่ง
 ก่อน เห่งเจี๋ย มือ หนึ่ง ยัด นาง ต่อชั่ว มือ หนึ่ง ซักตะบอง ออก จาก หู นาง
 ต่อชั่ว ก็ ถัดมือ หุด ฟัน สอง มือ ถือ เกี่ยม ตรง เข้า มา พัน ฟาด เห่งเจี๋ย
 เห่งเจี๋ย ก็ แก้ว ตะบอง เข้า ประจัญบาน รบกัน ต่าง ออกกำลัง โดย เข้มแข็ง
 รบกัน อยู่บน ยอด เขา คู้ย หุ่นชั่ว จน เวลา บ่ายไม่ แพ้ ชนะกัน ฝ่าย นาง ต่อชั่ว
 เห็น ตะบอง หนัก มาก จะ ทาน ไม่ไหว จึง ซัก พัด วิเศษ ออก พัด โบก ไป ที่
 หนึ่ง ก็ บน ดาน เกิดลม พัด หอบ เขา เห่งเจี๋ย บลิว ไป ตาม ลม ยิ่ง ตัว ก็ ไม่
 ได้ ไม่ อยู่ ฝ่าย นาง ต่อชั่ว มี เหยย ชนะแล้ว ก็ กตม เขา ถ่า

จบ เล่ม ๒ ไซอิ๋ว

เล่ม ๓ ขัง พิมพ์ต่อไป

สำนักหอสมุด